PRIS: 25 ÖRE

NATIONEN

Utkommer den 8 och 22 i varje månad

NR 1 (214) TORSDAGEN DEN 8 JAN. 1931 ÅRG. 7

Sverige – Tyskland

Samtal med h. exc. F. H. von Rosenberg, Reichsaussenminister a. D.

(Eftertryck förbjudes.)

Envoyén Rosenberg
(Efter oljemålning av Kamke)

Frederic H. v. Rosenberg föddes i Berlin 1874. Fadern var preussisk officer och modern dotter av en engelsk handlande Brook i Huddersfield-Yorkshire. Efter abiturientexamen i Königsberg 1894 studerade R. i Bonn, Geneve och Berlin och blev 1897 juris doktor i Jena. Värnplikten fullgjorde han som dragon i Hofseismar. Sin tjänstemannabana började han som referendar i Berlin. Han gifte sig 1900 med Louise Theremin, av fransk calvinistsläkt, blev assessor 1903 och gick s. å. i utrikesämbetets tjänst. Undantagandes ett förordnande som viceekonsul i Anvers 1905—06, tjänstgjorde han till 1918 i ministeriet i Berlin. Åren 1920—21 tillbringade han som sändebud i Wien och större delen av 1922 som sändebud i Köbenhavn, varifrån han av rikskanslären Cuno kallades till utrikesministerposten (nov. 1922—aug. 1923). Denna befattning var så mycket mera krävande som franska Ruhroccupationen just då störde Europas lugn.

•

Minister Rosenberg har aldrig under hela sin diplomatiska karriär underkastat sig någon interview, och såsom en sådan är därför ej denna artikel att betrakta. Däremot har med älskvärt tillmötesgående medgivits förf. av dessa rader att återge några i den tyska ministerfamiljen vunna intryck.

Endast ogärna hade minister Rosenberg lämnat sitt arbetsfält i Köbenhavn, ty Norden hade blivit honom kärt.

— ”Så mycket tacksammare och lyckligare var jag därför,” sade han vid ett tillfälle, — ”då mitt återinträde i aktiv politisk verksamhet återförde mig till Norden, denna gång som sändebud i Stockholm (maj 1924).”

— ”Att det förunnades mig att företräda tyska riket just i Sverige kände jag som en särskild lycka och ära, ty ordet *Sverige* har för varje god tysk en särskild klang. Stora historiska händelser och sekelgamla traditioner förbinda de bägge folken. Vilket starkt intellektuellt och konstnärligt inflytande Sverige utövat just på vår generation bevisa namn som Selma Lagerlöf och Strindberg, Carl Larsson och Zorn, Milles och Liljefors. Sveriges kulturverk uppfattas i Tyskland som egen besittning, och med tacksamhet får jag fastställa, att våra egna stores skapelser ingenstädes funnit beredvilligare mottagande och djupare förståelse än i Sverige.

„Men vi tyskar av idag ha ännu en omedelbar, aktuell anledning till tacksamhet gentemot Sverige. Jag tänker på alla de handlingar av ädel människokärlek, som Svenska folket under den stora europeiska katastrofen utövat mot oss tyskar. Tyskland skall aldrig glömma, hur edert land under kriget bevarade en förebildlig neutralitet gentemot de stridande parterna och sedan visade samma oavhängighet och rättvisa, därigenom att det ej förnekade oss i vår nöd och isolering efter krigets olyckliga utgång. Hjälpen åt de tyska krigsfångarna i Sibir, fortsatt därigenom att en ädel Svenska gjorde till sitt livsverk att sörja för våra krigsfångars barn, offervilliga bemödanden att lindra den andliga och materiella nöden i Tyskland, den storartade hjälp, som förskaffade den tyska ungdomen välgärningen av en ferievistelse i Sverige— allt detta är exempel på handlingar av neutral mänsklighet, som Sverige låtit oss tyskar åtnjuta, och vilka därtill för oss blevo ett stort moraliskt stöd. Den ställning Svea rike därigenom förskaffat sig i Tyskland är blott *en* funktion av den moraliska maktställning Svenska folket tack vare sin alltigenom sunda nordiska karaktär såsom dådkraftig och aktad medarbetare vid lösningen av de stora mänsklighetsfrågorna vunnit överallt i världen . . . Att få arbeta i ett sådant land är för en tysk diplomat det skönaste han kan önska sig.” —

— ”Ju längre det är mig förunnat att verka i det fredliga och benådade Svea rike, dess mer blir det klart för mig, hur mycket svenskar och tyskar, dessa av ödet så olika lottade söner av samma nordiska stam, ömsesidigt kunna giva varandra. Den ekonomiska samfärdseln är förträfflig och ger nästan aldrig anledning till friktion. I folkens politiska liv utgör de Svenskes medfödda sinne för det rent moraliska, för ridderlighet, rätt och sanning en värdefaktor, som är av betydelse, ej minst för Tyskland. På det andliga och kulturella området synes mig den hit och dit slitna jäsande tyska själen, som stundom allt för stormande uppenbarar sig, och den balanserade, självbehärskade svenska karaktären, som nästan skyggt döljer sitt verkliga djup, vara liksom bestämda att i lycklig harmoni komplettera varandra.” —

Här har nu återgivits några av envoyén Rosenberg vid skilda tillfällen samtalsvis gjorda uttalanden. Den koncentrerade formen har föranletts av utrymmesskäl. Av samma anledning må till en annan gång anstå med en intimare skildring av det tyska ministerhemmet i Stockholm. Vare det nog sagt, att man där fullt och helt känner sig på germansk botten, i ordens allra bästa betydelse. Det av tyska staten ägda legationshotellet på Blasieholmen har av familjen Rosenberg inretts med en gedigen smak, som åt det hela givit just den prägel man är van att möta i ett äktgermanskt patricierhem. Detta gäller såväl den 2 trappor upp belägna receptionsvåningen med dess präktiga matsal och salonger som — i än högre grad — den däröver liggande, med en halltrappa förbundna privatvåningen. Såväl ministerns maka som döttrar äro ”tjusade av den ständigt skiftande utsikten över Norrström och hamnen.” Om nu till slut nämnes att familjen Rosenberg äger en bayersk bondgård, där ferierna bruka tillbringas, så är även detta ett sympatiskt bidrag till karaktäristiken.

Den behagliga miljön och framför allt det charmanta värdfolket ha gjort det tyska legationshotellet till en plats, där det kulturella Stockholm gärna känner sig som ”hemma”. Knappast torde det vara någon överdrift att säga, att envoyén Rosenberg mer än någon av sina företrädare vunnit Stockholmarnas hjärtan.

A. F. S.

ETT NYTT ÅR

Man känner alltid ansvaret av att leva på ett alldeles särskilt sätt när man står i begrepp att börja ett nytt år. Den skall vara bra ytlig och tanklös som icke under nyårsdagarna fattar åtminstone något beslut för det kommande året. Med ett litet sting av obehag känner man nämligen att inte allting varit som det bort under det år som gått. Man har kanske varit nyckfull och självisk, slösaktig, avundsam, småsint.

Måhända är det senare en av de mest prövande ”småsynderna”. Huru lätt skulle icke umgänget bli med människor om vi alla bemödade oss om att visa oss litet mera storsinta. Om vi toge de små förtretligheter som inte kunna undvikas med litet mera överseende och humor.

Är inte livet, även under gynnsamma förhållanden, alltför kort för att fördärvas med grämelse över betydelselösa småting? Tänk om man med säkerhet visste att man t. ex. endast hade ett år kvar att leva, huru annorlunda skulle man ej i många fall uppträda? Skulle man icke då bli angelägen att visa sig vänlig mot alla, att löna ont med gott, att fylla dagens alla minuter med verksamhet av ett eller annat slag för att hinna få något gjort av allt man ville hinna med. Inte hade man då tid till något så resultatlöst som att ondgöra sig över småsaker. Detta enda året ville man känna sig glad och lycklig. Men det gör man inte om man drages av hat och bitterhet och andra mörkrets demoner i hjärtat. Men om man väljer bort dem, om man tar ljuset i stället för mörkret, kärleken i stället för hatet, överseendet i stället för klandret, då blir man till sin egen förvåning nöjd. Och man finner snart, att det inte är ens medmänniskor utan man själv som vann mest på bytet.

Nu vet ingen av oss huru livstiden är tillmätt. En del ha många år igen, några endast ett, andra kanske blott några månader eller till och med dagar. Ingen känner ”dagen och stunden” för ”den okände gästens” besök. Men ett är säkert, ja, det enda absolut säkra i denna värld: att han kommer och att ingen kan undgå hans famntag. I dag eller i morgon eller i övermorgon. Några nyår ännu kanske, några vårar och somrar. Och därefter hösten. Dvalan. Det som människorna kalla död.

I vår tid äro försäkringar på modet. Man försöker medelst sådana att skydda sig för allt: sjukdom, olycksfall, invaliditet, dåligt väder, tjuvar, naturföreteelser. Till och med sitt liv försäkrar man trots att den omtanken icke kommer en själv till godo. Men den sorts ”livförsäkring” man kanske skulle vara mest i behov av den glömmer man bort. De gamla uttryckte tanken sålunda:

”Arbeta som skulle du leva för
evigt
lev så, att du är färdig att dö när
som helst.”

Majt.

TORSDAGEN DEN 8 JANUARI.

VÄGEN FRAMÅT.

Ett nytt år har inträtt. Kampen mellan de båda andemakterna, världssystemen på Gott och Ont, kommer därunder att fortsätta med alltjämt stegrad kraft och intensitet. Vi befinna oss mitt uppe i det avgörande skedet, som torde bli bestämmande för mänsklighetens utveckling under lång tid framåt. Folkens massor ha väckts ur sin tusenåriga dvala, kampen har förts ut på det breda planet, där det ej längre gäller endast individers och folks utan hela mänsklighetens välfärd.

Medan den etiska världsåskådningen bygger på tron på en gudomlig Allmakt, vars heliga vilja människorna ha att underordna sig, förnekar den materialistiska tillvaron av en gud och erkänner ingen annan makt än materien. Det är denna senare åskådning som i vår tid lyckats vinna det stora försprånget. Den har med sin koncentration på det materiella bragt huvudparten av jordens skatter under sin spira samt förvandlat snart allt till en köpvara. Hur byggdes ej herraväldet över de missionerade, koloniala folken genom mutande av de färgades furstar och ledande personer! Och hur köpas icke i dag i kulturstaterna statsöverhuvud, regeringar och parlament emot sina folks sanna väl för klingande mynt! Sade icke redan under antiken en vis man: "Det finnes icke en stadsmur som ej en åsna, lastad med guld, förmår överstiga".

Den mammonistiska världsåskådningen, som har sin upprinnelse i den gammaltestamentliga texten och syftar till förverkligande av Israels årtusengamla dröm om ett jordiskt världsrike under det förment utvalda folkets spira, har allt mer utvecklats till en kamp mot kristendomen. Ty så länge människorna tro på en Gud och ett liv efter detta låter det sig icke göra att få dem att anamma bolsjevismen — inkörsporten till det judiska världssjälvhärskardömet. Bort därför med gudstron, så att upplösningens läror helt måtte få greppet om själarna och intet längre behöva hindra människornas förvandling till lydiga slavar i det universella Mammons tjänst för tillgodoseende av det "utvalda" fåtalets giriga profitlusta! Och för förverkligande av denna "ideela" plan uppbyggdes en från begynnelsen till slutet falsk världsfilosofi, så funtad att den gav sken av att åsyfta främjandet av alla människors och folks välfärd. För dagen drivas med förkärlek sådana satser som att religion är opium för folket och att individernas och folkens särdrag äro av ondo och böra avskaffas. Mänsklighetens uppdelning på olika raser och folk, alltefter natur-, kultur- och miljöförhållanden, strider, säger man, mot förnuftets bud och måste vika för ett "rationellt" system, där inga olikheter och orättvisor längre finnas. Allt skall sammansmältas till ett enda helt, en enda människotyp, ett enda samhälle, en enda världsåskådning. Alla slag av skrankor mellan individerna och folken måste bort, så att sammansmältningen må kunna ske så behändigt som möjligt.

Det var således icke någon tillfällighet att vid sidan av de officiella bolsjevikiska "julgudstjänsterna" kring årsskiftet en i det borgerliga Sverige så uppskattad marxistisk förkunnare som förre finansministern lektor Wigforss på juldagen framträdde med en "julottepredikan" i ateistisk anda, vari en av den etiska världsåskådningens själva hörnpelare våldsamt attackerades. De Sillén-Kilbomska partikretsarna godkännas tydligen ej längre som ensamma bärare av den bolsjevikisk-ateistiska förkunnelsen. Här skall gås till angrepp på större front! "Det ligger icke något förnuft i", yttrade den alltid tjänstvillige lektorn, "att söka hålla vid makt nationella säregenheter. Det som vid en sammansmältning förloras av vissa värdefulla egenheter vinnes genom större enhet. Att söka framställa allt svenskt som omistligt är långt ifrån klokt och framsynt. Det finnes ingenting för alla tider bestämt att vi svenskar skola tala som vi nu göra. Det är orimligt att vi ha befästa läger för att skydda våra egendomligheter och särdrag. Människorna måste lära sig förstå att andras särdrag äro lika värdefula som de egna. Känslan av samhörighet är alltid god, även då det gäller en nation, men familjen, bygden och nationen få maka åt sig för att fogas in i ett större sammanhang."

Hade detta uttalande endast varit ett uttryck för lektorns privata uppfattning, skulle ingen fäst sig därvid. Men eftersom det står en världsmakt, den Gyllene Internationalen, bakom förkunnelsen, ägnas densamma en viss uppmärksamhet. Mot hr Wigforss vilja vi emellertid hävda, att det förvisso ligger förnuft i att slå vakt kring de värdefulla svenska nationalegenheterna, vilka numera dock beklagligtvis äro ytterligt svagt representerade å Helgeandsholmen. Hans tal om en sammansmältning av svenskarna med andra folk och raser tyder på, att han betraktar svenskarna som något slags industriellt råmaterial, passande till experimentering. Dessa betacka sig dock säkert för äran att få smältas i hr Wigforss' degel. Ingen har oss veterligt påstått, att allt svenskt är omistligt. Här finnes förvisso mycket mindrevärdigt svenskt, ej minst på Helgeandsholmen, som Sveriges folk skulle vara lyckligt över att befrias ifrån, liksom det i vår tid finnes åtskilligt inom det egna landet som vi sakna anledning skydda medels befästa läger, utan helst ju för dess bättre borde förpassas till ett östligare klimat. Ingen ärlig människa vägrar uppskatta sin medmänniskas goda anlag, men det är för mycket begärt, att vi skola acceptera alla andra folks och människors särdrag som lika värdefula, när vetenskapen klart visar, att de skilda raserna intellektuellt och moraliskt väsentligt skilja sig åt. Olyckligtvis har också vårt tidigare såsom rasrent nordiskt betraktade svenska folk tack vare hr W. och likasinnades skadliga inflytande i senare tid påvisbart försämrats genom uppblandning med lägre stående raser. Det hade slutligen varit önskligt att hr W. något närmare utvecklat sitt tal, att vi måste offra våra nationella egenheter för "att fogas i ett större sammanhang". De som skola offras äro i sin fulla rätt att här helt få veta sanningen.

De många hängivna förkämparna för den i beslöjelse verkande asiatiska imperialismen glömma i sin iver, att den individuella och folkliga självhävdelsen alls icke står i oförenlig motsats till den allmänmänskliga samhörigheten. Att så göra är att ställa sakförhållandet på huvudet. I fråga om nationalism och internationalism gives intet "antingen eller" utan endast "både ock". Människan är av naturen hänvisad till att först sörja för sig själv och sina anförvanter, därefter komma övriga människor, allt efter närmare och fjärmare intressegemenskap. Individen är det primära, yttervärlden det sekundära. Den sanna nationalismen, hävdande individens, folkenhetens och rasens naturliga intressesynpunkt, är lika nödvändig i en förnuftig utveckling som den sanna internationalismen, hävdande det mänskliga broderskapets idé och bjudande folken och raserna att leva i inbördes samförstånd och samarbete.

Vad är det om icke just människornas ovilja mot att underordna sig den Gudomliga ordningen som orsakat, att alla strävanden att nå fram till en lyckligare värld så ömkligt misslyckats. Varför då fortsätta på den vägen? Man har gjort materien och dess symbol Guldet till sin gud. De olika kulturerna gingo under av samma skäl som den västerländska n uhotar att gå i spillror. Tidigare liksom nu förmådde de ledande klasserna icke höja sig ur den primitiva krassa egoismen till sann folksolidaritet, läto korrumpera sig och sveko sina plikter mot massorna. Därför vittrade kulturerna sönder. Samma öde bliver helt säkert den västerländskas, såvida ej de ansvarskännande inom nationerna, medan ännu tid är, rycka in till katastrofens avvärjande. Guldet har åter en gång, och i mera gigantiska mått än någonsin, visat sin oförmåga som mänsklighetens vägledare. Där Mammon ensam får härska följa bolsjevism, ofrid och mänsklig självförstörelse. Enda räddningen ligger däri, att Guldet får maka åt sig för det Kristna idealet, Sanningen och Kärleken i stället intaga platsen som ledstjärna i mänsklighetens utveckling.

PRESSKONSERTEN

Riksdagen och jordbruket.

Årets riksdag kommer liksom den förra att gå i jordbrukshjälpens tecken, förklarar huvudstadens största högertidning. Jordbrukarna skulle alltså ha utsikter att i år bli ytterligare hjälpta! Det finns väl alltid någon som tror på't bland "de stilla" i landet.

Bland de många olyckliga följderna av statsmakternas jordbruksfientliga politik efter Heckscherska "frihets"-linjer ha vi också den väldiga inflyttningen till städerna, som ju är ett allvarsproblem för hela vårt folk. *Nya Dagligt Allehanda* (h.) framhåller, hurn denna inflyttning redan åstadkommit en hel del skadliga verkningar:

Den suger must och märg ur landsbygden och äventyrar jordbrukets framtida utveckling. Men ej mindre allvarligt är, att de kvarvarande i avfolkade kommuner få ständigt större kommunala skuldeoch skattebördor att bära, samtidigt som villkoren för de lokala affärerna försämras. Att detta i längden måste framkalla betydande ekonomiska rubbningar lär dessvärre vara ofrånkomligt. Det problemkomplex, som här rullas upp, måste av statsmakterna i tid beaktas. Detta betyder bl. a., att jordbrukets behov av skydd och omvårdnad från det allmännas sida måste tillgodoses i större utsträckning än som skett hittills. En framsynt statskonst kan icke förhålla sig passiv inför modernäringens fortsatta avtynande.

Det påvisade betrycket för modernäringen har sedan länge erkänts av våra "idépartier" över lag och deras språkrör i pressen, ej minst från högra kanten. Dock, inte heller bönderna kunna leva av bara erkänsamma ord. Här fordras något mera. Lika litet som någon begär att representanterna skola utföra sitt riksviktiga lagstiftningsarbete gratis, kan man gärna fordra, att bonden skall slita året om utan ersättning för svenska folkets försörjning.

Beträffande den berörda inflyttningen till städerna glädja sig våra "nationalekonomer" storligen däråt, liksom privatekonomerna inom finansens värld. Men vad ivrarna för mera "rationella" förhållanden glömma är, att vi medels denna landsbygdens avfolkning spoliera folkets själva kraftreservoar, då bondebefolkningen utgör vår förnämsta rastillgång. Men detta är kanske rent av ett av huvudsyftena med den nutida "demokratiska" svenska politiken i dess till bolsjevismen i alla dess former "humana" inriktning.

Idrottsrörelsens bolsjevisering.

Strävandena från den röda internationalens sida att förvandla de svenska ungdomsrörelserna till verktyg i Moskvas planer ha på senaste tid starkt forcerats. Det är en känd sak att den kommunistiska rörelsen i Sverige under sistlidna november mottog en större summa från Moskva för utdelning till Clarté, Arbetarnas Idrottsförbund (A. I. F.), Röd Frontförbundet m. fl. i Kominterns tjänst verkande organisationer. I synnerhet har man lagt stor vikt vid A. I. F:s utveckling till ett klart rött kampförbund och har härutinnan även lyckats över hövan.

I en artikel, "Under falsk idrottsskylt", konstaterar *Svenska Dagbladet* (h.) ledningens, d. v. s. politiseringsanhängarnas slutliga seger inom A. I. F., som efter det nyligen hållna förbundsmötet är att betrakta som en klart revolutionär kamporganisation — en rekrytskola till det aktiva kommunistiska garde, som går under benämningen "Röd Front". Sv. D. skriver vidare:

I den partiofficiella framställningen talas om hur en radikalisering inträffat av stora delar av arbetarklassen, och "tillkomsten av A. I. F. får i väsentlig mån sättas i samband med denna radikaliseringsprocess. Endast genom A. I. F:s deltagande i arbetarnas dagliga revolutionära kamp, i deras olika ekonomiska och politiska aktioner kan garantier skapas för att ej nya likvidatoriska grupperingar bildas samtidigt som den politiska nivån höjes och förbundets revolutionära kampkraft stegras." Här lämnas alltså klart besked. Ledningen ämnar ej falla undan för de oskyldiga idrottsmän, som anse att ett idrottsförbund är till för idrottens skull. De politiska diskussionerna på idrottsföreningarnas möten få ej antastas. Huvudsaken är den revolutionära kampen: den idrottsliga tävlingen är bara en liten bisak, som på sin höjd kan få betydelse som skyddande förklädnad.

I en annan resolution återfinner man ett utvecklat program för den propaganda, som skall förekomma i sammanhang med idrottsarbetet. Vid landsmatcher och andra liknande tävlingar skall en "större och framför allt bredare propaganda" bedrivas. Propagandabroschyrer skola utarbetas, och man skall försöka åstadkomma en propagandaaffisch, som skall tillhandahållas klubbarna. På detta sätt skall publiken påverkas vid idrottsliga tillställningar. Dessemellan skall förbundet på annat sätt uppträda aktivt. "A. I. F. skall deltaga i de aktioner, som de med detta samarbetande revolutionära organisationerna planera och genomföra. Aktioner sådana som 1 maj, Röda flaggans dag m. fl. måste på allt sätt stödjas av A. I. F." Vid dessa tillfällen skall förbundet deltaga i speciella grupper.

I fråga om riktlinjerna för det idrottsliga arbetet lämnas en serie organisatoriska föreskrifter, vari det bl. a. heter: "De olika formerna av värnsport upptages till genomförande inom förbundet efter de linjer som anges på R. S. I:s tekniska konferens." Man behöver icke gissa länge för att få klart för sig vad ordet "värnsport" betyder, i synnerhet med Röda Sportinternationalens rekommendation.

Moskva ligger i, som man finner, och icke utan framgång, uppenbart hyllande satsen: "trägen vinner". Inom det nationella lägret fortfar man emellertid efter direktiv från B. D. N. atta taga bolsjevismen såsom ett ganska oskyldigt, i varje fall för oss här i Sverige fullkomligt ofarligt skämt. — "Und der Teufel lacht dazu."

Prenumerera!

på NATIONEN för år 1931

NATIONENS UTGIVNINGSTIDER.

Härmed meddelas, att en ändring av Nationens utgivningstider av praktiska skäl måst företagas, så att tidningen från och med detta nummer i stället för i föregående nummer angivna dagar utkommer den 8 och 22 i varje månad.

NATIONEN

Redaktör och ansvarig utgivare:

Elof Eriksson.

Adress: Box 1145, Sthlm 16.

Postgirokonto 3643.

Prenumerationspris:

Helår	kr. 5:—
Halvår	„ 2:75
Kvartal	„ 1:50

Annonspris:

Efter text 20 öre pr mm., textsida 25 öre pr mm. Särskilt beställd plats 25 proc. förhöjning.

SVENSK IDROTT

Gymns redaktör uttalar sig för Nationen.

Ingeniör C.-E. Carlberg.

Decembernumret av tidskriften Gymn innehöll ett uttalande, "Kring svensk idrottsjournalistik under år 1931", signerat K. Widercrantz, vari vissa markanta urartningstendenser inom den moderna idrottsrörelsen påtalades. Uttalandet föranledde en mindre saklig, personligt färgad gensaga av den store Tegnérs sonson i Idrottsbladet, som tycktes känna sig träffad av kritiken. Då den debatterade frågan är av stor betydelse för hela vårt folk, har Nationen hänvänt sig till Gymns redaktör, *ingeniören C. E. Carlberg*, med begäran om ett uttalande.

"Den i Gymnartikeln framförda kritiken är utan tvivel berättigad", började ingeniör Carlberg. "Den uppblåsta och självtillräckliga sportfackpressen är sannerligen i behov av en avbasning tid efter annan från sansat, sakförståndigt håll. Personligen har jag med särskild tillfredsställelse observerat att artikelförfattaren riktat sitt kritiska öga icke mot de aktiva idrottsmännen, ej heller mot den officiella idrottsledningen utan, som sig bör, mot de verkliga syndarna 'männen bakom fronten', det av sensationshunger och krassa beräkningar dikterade 'sportskrivarskrået' (undantag finnas som bekräfta regeln!).

Jag har länge förvånat mig över Svenska folkets och speciellt den Svenska kulturvärldens flathet gentemot vissa sportredaktörers förflackande och demoraliserande inflytande på den idrottsintresserade ungdomen. Med var rätt rycker egentligen den mindre ansvarskännande pressen in bland idrottsungdomen i den Svenska idrottsledningens ställe och anger tonen, andan: en obalanserad och högröstad, fräck och flabbig krämaranda, direkt fientlig mot idrottens ridderliga och fosterländska idé, ett slag i ansiktet på de idealister av renaste vatten (Viktor Balck m .fl.), som en gång med flammande fosterländska tal hos Sveriges ungdom tände den gymniska gnistan, väckte den slumrande idrottshågen till liv? (Jfr. 'Hellenism eller merkantilism på idrottens vädjobanor', Riksidrottsförbundets årsbok 1930).

Torsten Tegnér uppmanar sin till synes obotligt 'magsure' vedersakare, Widercrantz, att framkomma med positiva förslag, vartill alltså sportfackpressen enligt herr Tegnér skulle vara beredd att lyssna. Hur skulle det vara, om till att börja med våra kulturvårdande institutioner ägnade saken sitt intresse och genom positiva inskridanden gjorde sitt inflytande gällande till missförhållandenas stävjande? Otvivelaktigt skulle på den vägen mycket kunna vinnas. Först som sist bör det dock vara en idrottsfolkets egen hjärteangelägenhet att åstadkomma en ändring till det bättre. I den sanna idrottens intresse bör vädjas till den upplysta opinionen att reagera mot de osunda tendenserna, varvid ej heller bör försmås det medlet, att varje ärlig idrottsman genom bojkott begämpar pressorgan, som genom bristande värdighet, måttfullhet och ridderlighet skada idrottens sunda utveckling. Den svenska idrottsrörelsen måste återföras till ett plan, där den blir icke ett självändamål i sensationsjaktens och spekulationens tjänst utan ett medel i fosterlandets, till danande av ett kroppsligt och andligt livskraftigt och dugande släkte i överensstämmelse med den bärande gymniska treklangen: *hälsa-karaktär-skönhet*.

Det är nödvändigt, att en kraftig opinion reses mot det av tidningspressen inspirerade olyckliga undertryckandet av idrottens vackraste och värdefullaste samt mest positiva sida: den Nationella. Är det i syfte att på egen hand underminera den svenska nationen eller för att i broderligt förbund med Moskvabesoldade, röda landsförrädare ställa sig in hos våra fosterlandslösa salongsliberaler som sportfackpressen för den svenska idrottsungdomen som regel hemlighåller den Nationella andans, det gymniskt-fosterländska sinnelagets, avgörande betydelse för sund, idrottslig utveckling? Hur mycket har icke den moderna idrottsrörelsen och speciellt den Svenska idrottsledningen förlorat i folkuppfostrande, nationellt enande och uppeldande makt — på grund av den mindre ansvarskännande pressens fördärvbringande framfart!"

"Gudskelov", slutade Gymns redaktör, "blåsa nu andra vindar in över gamla Sverige. Ungdomen ropar: 'Sverige vakna! Bort med de förlegade klasskampsfanorna! Handens och hjärnans arbetare — förenen Eder! Leve Det Nya Sverige!"

'Vi tröttnat att blöda för egen dolk
att hjärtat från huvudet skilja;
vi vilja bliva ett enda folk
och vi äro och bli det vi vilja'."

— u.

En haka eller flera — använd Aqua Vera!

Raskare Rakning
och skönare

Även vid en omsorgsfull rakning avskrapas små hudpartier, vilket ej syns men känns. Vid en hastig rakning bli hudskadorna givetvis större. Då är det nödvändigt badda hakan med Aqua Vera. En kortvarig, obetydlig kittlande känsla då porerna och hudkärlen sammandragas, sedan en skön känsla av svalka och välbehag.

Efter rakningen
Aqua Vera

Flaska för minst 2 mån. Kr. 2:50
Liten turistflaska ..... Kr. 1:—

Tillverkare: A.-B. Oxygenol - Stockholm
Kungl. Hovleverantör

LÄR AV FÖRFÄDREN

Från ansvariga håll konstateras en oroväckande, tilltagande brottslighet inom landet, särskilt i huvudstaden, vars kriminala polis efter hand betungats med en börda, som slutligen blivit den fullständigt övermäktig. Det ligger då nära till hands att ställa sig den frågan, om det rasnordiska svenska folket, tidigare känt och uppskattat världen runt för sin hederlighet, verkligen vansläktats till den grad, att det ej längre gör skäl för sitt goda anseende som en moraliskt högtstående nation. Att en våg av demoralisation gått fram också hos oss, närmast som följd av invandrade främmande raselements skadliga inflytande, är ofrånkomligt. Förskämningen torde dock hittills i huvudsak endast berört ytan; till sin kärna är helt visst den svenska nationen, där den bevarat sig från beblandning med sämre raselement, alltjämt sund, vadan vi ha all anledning fortfarande hålla på dess goda namn och rykte inför den yttre världen.

"Det högsta på jorden för en karl är äran", skrev Thorild. Och Axel Oxenstierna sade: "Att lämna efterkommande ett ärligt namn är det jag bland världsliga ting aktar som den högsta belöning".

Bland utländska resenärers intryck av svenska folket finna vi ett vittnesbörd redan år 1653, då engelsmannen Whitelock genomreste Sverige från Göteborg till Uppsala. Han berättar, att stöld var så sällsynt att han under hela resan och endast genom eget slarv förlorade ett solglas. Sina pengar hade han förvarade i ett järnskrin, men vid ett tillfälle under resan hade detta gått sönder och en del silvermynt runnit ut. Men ej ett enda mynt hade förkommit, utan de som hittade dem på vägen hade sökt upp honom och lämnat dem åter.

Nästa man var markis A. Bichi, som år 1696 reste härs och tvärs genom vårt land och i brev hem skrev bl. a.: "Att resa i Sverige medför ingen fara för att bliva bestulen eller plundrad. Med största trygghet kan man lämna sina tillhörigheter i öppna lådor eller skåp. Det skulle aldrig hända att någon skulle röra dem."

Holländaren Effen skrev under en resa ned följande karaktäristik i sin dagbok år 1719: "Svenskarna äro ett redbart, arbetsamt, trofast folk, oförmögna till varje brott av större beskaffenhet." Och den tyske patrioten E. M. Arndt, som år 1804 genomreste Sverige, skrev i sina reseminnen: "Det är ett gott och redbart folk, det svenska. Svårligen har något annat folk en större kärlek och lydnad för lag och rätt. Lyckliga land, där man ej behöver frukta för tjuvar, rånmördare, våldsmän. Jag tror ej att man i något annat land lever i så mycken säkerhet som i Sverige. Därtill behövs ej någon hjälp av vare sig regering eller myndigheter eller polis, ty nationens lynne och karaktär är allas skydd och värn. Hur ofta har jag ej lämnat min egendom i förvar hos för mig främmande personer och aldrig svikits i mitt förtroende till dem."

Man kunde fortsätta dessa plock ur utlänningars reseböcker ända till innevarande tid, men det citerade får räcka.

•

Yvs ej av fädrens ära, heter det. Men alltid kan den utgöra en sporre för den nu levande svenska generationen att söka motsvara det ärofulla beröm våra förfäder fingo, då de gjorde "den svenska hederligheten" till ett ordspråk, gångbart över hela världen.

När bonden ej har pengar . . .

"När bonden har pengar, ha alla pengar", säger ett gammalt ordspråk. Satsen gäller även för motsatta fallet: När bonden saknar pengar, blir det svår tid för många. Detta är visserligen ett sakförhållande som våra nutida politiska och ekonomiska bondeätare varken vilja eller kunna förstå, men är därför ej mindre påtagligt och viktigt.

Den citerade satsens giltighet belyses jämväl av den undersökning, som verkställts i vårt östra grannland, där från Finska Industriförbundet en rundfråga utsänts till sammanlagt 265 fabriker för inhämtande av besked om läget inom olika industrier. Av de ingångna svaren framgår, att läget är mycket bekymmersamt, enär produktionen under året nedgått inom alla industrier utom livsmedelsindustrien. Som orsak till de tryckta förhållandena anges allmänt framför allt jordbrukets svåra läge, som nödgat lantbefolkningen att väsentligt inskränka sin personal och sin arbetarstam, medan andra söka hjälpa sig fram genom att förkorta arbetstiden.

Pensionsförsäkringen under 1929.

Enligt Pensionsstyrelsens berättelse angående pensionsförsäkringen under 1929 uppgick antalet personer, skyldiga att erlägga pensionsavgifter, för året 1927 till 3,943,000, motsvarande 93,6 procent av den mantalsskrivna befolkningen i åldern 15—66 år. I grundavgifter hade påförts 11,077,000 kr. och i tilläggsavgifter 15,898,000 kr. eller sammanlagt 26,975,000 kr. Härav inlevererades till pensionsförsäkringsfonden 24,819,000 kr. De försäkrade själva erlade sammanlagt 23,334,000 kr. eller 86 procent av det påförda beloppet. Till den frivilliga försäkringen erlades under 1929 930,500 kr.

Under 1929 inkommo till pensionsstyrelsen 72,635 ansökningar om pension för 81 263 personer. Styrelsen utfärdade under året 55 766 nya pensionsbrev samt 17 424 pensionsbrev, avseende jämkning i beloppet av tidigare utgående pension. För 5 910 personer avslogos ansökningarna. I pensionstillägg och understöd utanordnade styrelsen under 1929 inalles i det närmaste 53 mill. kr., varav på staten kommo 3/4 eller c:a 39,7 mill. kr. och på kommuner och landsting återstående c:a 13,2 mill. kr.

Åt 4 714 personer beredde pensionsstyrelsen under 1929 vård eller yrkesutbildning i syfte att förebygga eller häva arbetsoförmåga. Kostnaderna härför uppgingo till sammanlagt 1,3 mill. kr. Styrelsens direkta förvaltningskostnader för 1929 uppgingo till 1,217,836:50 kr. Pensionsfonden har under budgetåret ökats med något mer än 44 mill. kr. till 488 mill. kr.

STOR ÖKNING AV BROTTEN UNDER 1930.

Brottsligheten i Stockholm visar för det gångna året en synnerligen kraftig stegring. Ökningen av antalet anmälda brott uppgå nämligen i runt tal till icke mindre än 30 procent i jämförelse med 1929. Kriminalpolisen fick under året mottaga c:a 13,000 anmälningar om begångna brott mot omkring 10,000 närmast föregående år.

Enligt vad kriminalchefen, intendent Zetterqvist upplyser kommer omkring hälften av ökningen på de stora svindelaffärerna i obligationer och annonsskojeri. Egendomsbrotten överhuvud ha ökat i starkt tempo under året. Fickstöldernas antal voro 132 mot 52 under 1929. Även sedlighetsbrotten visa ökning liksom brotten mot "offentlig myndighet", i de flesta fall våld mot polis.

65,6 MILJ. I TOBAKSSKATT.

Svenska statens inkomst av tobaken utgjorde under 1930 65,65 mill. kr. mot 63,054 år 1929.

FRUKT-STILLEBEN

En utsökt vacker tavla i originalfärger (heliochrom), överallt beundrad och köpt. Modernt format: 52×120 cm. Kr. 10:—, 36×78 cm. Kr. 6:—. Firma Einar Åberg, Stockholm 4.

Goda och billiga
Måltider
kan Ni erhålla å följande nykterhetsrestauranter i Stockholm:

Cyrus
61 Nybrogatan 61

Alexander
2 Smålandsgatan 2

Engelbrekt
8 Roslagsgatan 8

Gustav Vasa
51 Upplandsgatan 51

S:t Erik
47 S:t Eriksgatan 47

Frukost ½9—½2
Middag ½2—7
Kväll 7—½12

Gustaf Adolfshallen
68 Västerlånggatan 68

Birger Jarl
61 Folkungagatan 61

SVERIGE VINTERTID

Utsikt över Siljan.

Vi befinna oss vid den tidpunkt av året, då Sverige skulle presentera sig i sin mest förföriska vinterskrud. Det kan visserligen numera vara vanskligt att spå väder från ena dagen till den andra, ej minst om vintern. Men vi hoppas, att när dessa rader nå läsekretsen det svenska landskapet skall te sig i det vinterfagra skick våra bilder, hämtade från olika platser i det egentliga Vinter-Sverige, visa. Vi behöva alls icke vallfärda till Söderns länder för att få njuta av den stämning årets "mörka tid" har att bjuda. Den finnes i rikaste mått inom egna landamären. Därför: lär känna ditt eget land! Vi lämna här ordet åt en av vårt lands främsta och mest sakkunniga kännare av svensk natur.

*

Det är känslan för det egna landet och dess särart, som under senare årtionden gjort svenskarna i kanske högre grad än många andra till turister i eget land. Med glädje och under sång knoga redan skolpojkar och skolflickor kring på sina vandringar att känna bygd och kultur. Under enkla former gå både långvandringar sommartid och skidfärder på vintern ut över vidderna. Och svensken tycker nog nu mera i gemen, att hans land framför andra är ett land att se och uppleva. Även om hans ekonomiska ställning inte tillåter annat färdande än i den närmaste hemtrakten eller bara det, som ord och bildverk låta honom vara med om. Ty han har sinne för naturen och för vad den inrymmer.

Mången tror kanske med svenskens vana att undervärdera vad som är hans eget och överskatta det främmande, att vårt land ej har mer att komma med än vilket land som helst. Självfallet tro vi ej den gästande främlingens artigt överdrivna påstående, att här är det outnytttjade turistlandet, vars natur och kultur skall locka massorna med sina märkvärdigheter. Men vi kunna gärna besinna att vårt land har så mycket av säregen natur och kultur, att det är väl värt att lära känna och detta icke minst av sina egna. Få länder av samma utsträckning som vårt land bjuda större växlingar, större kontraster eller en sådan mångfald skiftande scenerier som Sverige.

Landets väldiga utsträckning från söder till norr, från det sydligaste Skåne till långt norr om polcirkeln, för givetvis med sig olikheter i natur, i klimat, i näringsliv och i folklynne, som sätter en olikartad prägel på de skilda delarna av landet. Skånes bördiga slättland med sina välodlade gårdar och gamla minnesrika slott, Västkustens kala granitklippor och djupa vikar, Södermanlands blånande insjöar, inramade i ljusa björkdungar, Värmlands mörka skogklädda åsar, Siljanssträndernas leende natur och Norrland med sina mäktiga älvar och brusande forsar, med de snöklädda fjällen och de milsvida ödemarkerna, allt detta bildar ett helt, som med sina många detaljer bjuder vandraren eller resenären de mest skiftande intryck.

Sverige har emellertid ej blott i sina växlande natur- och kulturtyper kontraster sådana som motsättningen mellan de rika, sedan årtusenden odlade slätterna i Sydsverige och de stora ödevidderna i Jämtlands och Lapplands fjällvärld, det bjuder också på andra kontraster, mer märkliga för främlingen kanske än för oss själva. Vi tänka mera sällan på huru egendomligt det är, att vårt Stockholm allltjämt är staden mitt i naturen, staden mitt i skogen om man så vill, och lika egenartad är väl också den kontrast mellan natur och kultur, som man finner långt ovan polcirkeln på orter som Kiruna eller Porjus. Modernt samhälle och fulländad teknik mitt i det öde polarlandet, med nio månaders snö och midvinterns ständiga natt.

Den del av Sverige, som hittills varit mest känd utom landets gränser är utan tvivel Dalarna. Utom den vackra naturen, särskilt omkring Siljan, uppskattad lika mycket i sommar- som vintertid, har denna trakt även en annan dragningskraft. Allmogen har här bibehållit mycket av förfädernas seder och bruk, och de vackra nationaldräkterna bilda ett inslag av gammaldags färgglädje.

Norrland är för resenären framför allt fjällens rike. Redan i Jämtland möta oss snöfjällens vita toppar. Berömda namn äro här Åreskutan, Sylfjället och Helagsfjället. Vad Åre är för sommarturisten är Storlien för skidlöparen, som här finner den bästa terrängen, såvida han ej föredrar att ge sig ut på långfärd från stuga till stuga genom fjällen.

C.-J. A.

Sylarna i Jämtland.

Kungligheter på skidfärd.

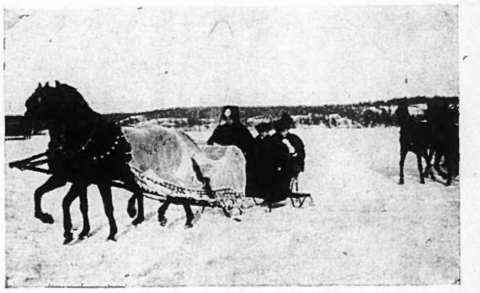

Slädparti i Stockholmstrakten.

FRÅN ARENAN

Julen och årsskiftet bjödo denna gång på ett flertal evenemang inom svenska kulturvärlden.

För huvudstadens societet blev den förtjusande Madame Kollontays "julresa" till Moskva en svår missräkning. Hennes röda Excellensa hade redan hunnit bli en populär uppenbarelse i våra salonger.

Nu säger visserligen ryktet, att Madames resa inte varit alldeles frivillig, att hon råkat i onåd hos kamrat Sillén. Vem kunde tänka sig, när Hennes Excellensa för ej länge sedan gjorde sin galafärd till Kungliga Slottet, att härligheten skulle få så brått slut? Visst glunkades det om, att flera Sillénare tagit illa vid sig Madames borgerliga choser, pälsverk och smycken under promenaden i sjuglasvagn — men då Lenin och Trotskij haft fördragsamhet med hennes små [illegible] man att ocksa Sillén skulle ha det. Vad som bragt denne sanne Revolutionär att slutligen förlora tålamodet lär ha varit Excellensans uraktlåtenhet att besvara kamraternas inbjudan ill Röd Front-mötet i Folkets hus.

Det återstår att hoppas, att ryktena om Madames inkvartering på Lubjanka på grund av Silléns onåd endast äro falska sådana och att stockholmssocieteten snart åter skall få nöjet se den förtjusande röda diplomatskan i sina salonger. Även vore det synd om våra just till huvudstaden återvändande riksvardare om de skulle gå miste om lyckan att få göra hennes bekantskap.

*

Svenska rättvisan har firat en ny triumf, som förtjänar att inristas på hävdens blad, i det vår ädle proletärbankir Obadja Aschberg offentligen rehabiliterats från de infama beskyllningar han utsatts för från polisassessor Zetterqvist, som i en officiell inlaga djärvts insinuera, att storförbrytaren Gustaf Svensson "gått i Aschbergs skola". I ett brev till Obadja, som avtryckts av hela svenska pressen, återtager Zetterqvist sina kränkande beskyllningar under framhållande, att han "varken genom sina uttalanden i skriften eller genom det sammanhang, vari hans uttalanden förekommo, velat i något avseende framställa någon jämförelse mellan Aschbergs arbete och de åtgärder, för vilka Zetterqvist i sparbanksmålet fört ansvarstalan mot direktör Gustaf Svensson eller eljest velat göra några för Aschberg kränkande påståenden".

Aschbergs egen tidning Folkets Dagblad Politiken skildrar helt naturligt den Zetterqvistska reträtten som en lysande framgång för Rätten. "Zetterqvist ber Aschberg om ursäkt" hette det i första rubriken, och i texten erinrar bladet med förklarlig stolthet, att F. D. P. varit den enda tidning i huvudstaden som vågat säga sanningen i denna upprörande sak. Nu var skandalen bliven alltför generande, t. o. m. Ljunglund i Allehanda hade måst be Aschberg om ursäkt. Kilbom slutar sitt storvulna försvar för den kränkta, ehuru lyckligtvis återupprättade oskulden Obadja med följande ord: "Det är inte många borgare som be om ursäkt då de förgripit sig på en oförvitlig person." Ur borgerlig synpunkt bör ju erkännandet från så sakkunnigt håll förtjäna att tacksamt och glatt anammas.

Fast huvudsaken naturligtvis är, att Rättens sak hävdats. Däri är jag den för[illegible] instämma med frihetskämparna Aschberg och Kilbom.

*

Inom konsten håller händelsernas centrum på att förflyttas till det sköna Paris, sedan Isaac Grünewald återvänt dit. För några dagar sedan invigdes "Svenska Konstgalleriet" i närvaro av svenska ministern greve Ehrensvärd och svenska legationens hela personal, generalkonsul Nordling, vår egen store konstköpare intendenten Hoppe vid Nationalmuseum m. fl. notabiliteter. Konstgalleriet är avsett att bli en permanent exposition för de unga pariskonstnärernas mästerverk, som Hoppe på ort och ställe skall kunna tillhandla sig för Nationalmuseets räkning.

Vid den magnifika invigningsfesten höllos stora tal av Isaac och Hoppe, vilken senare å nationella konstens vägnar framförde hjärtliga lyckönskningar till arvprinsen av huset Asch, direktören Sture Aschberg. Alla vore nöjda och glada, ej minst vännerna Isaac, Aschberg senior och junior samt Ivan Bratt. För att inte nämna Hoppe själv, som låtit pressen veta, att Nationalmuseum inom kort kommer att prydas med massor av "yngre fransk konst". Denna uppmuntran åt "modern" konst från svensk sida är ju så mycket mer glädjande

SVEA RIKE.

Hembygdsförbund för Västergötland.

Under stor tillslutning av representanter från Skaraborgs och Älvsborgs län bildades nyligen Västergötlands Hembygdsförbund, som skall utgöra en sammanslutning mellan föreningar och muséer i Västergötland, vilka arbeta för forn- och kulturminnesvård, samt för korporationer och enskilda, som önska bidraga till främjande av förbundets uppgifter. Ledamöter i styrelsen äro landshövding Ekman, ordf., landshövding von Schneidern, v. ordf., rektor Welin, Skara, tandläkare E. Magnusson, Falköping, kyrkoherde R. Lanner, Hassle, hr P. G. A. Klingspor, Skövde, disponent F. Brusewitz, Limmared, d:r K. G. Cedergren, Vänersborg samt järnvägstjänteman G. Lundén, Trollhättan.

1930 ett rekordår för Skansen.

Året 1930 var ett rekordår för Skansen i fråga om publikfrekvens. Under räkenskapsåret 1 nov. 1929 till 31 okt. 1930 uppgick nämligen besökarnas ant. till 1,152,157 personer, vilket innebär en betydande ökning i jämförelse med näst föregående år, då siffran var 821,624.

Beträffande planerna för 1931 upplyses, att arbetet kommer att fortsättas efter samma linjer som hittills. Bl. a. skall den påbörjade omflyttningen fullföljas i syfte att flytta ut djuren i periferien samt göra centrum till övervägande park och hem för de kulturhistoriska minnena. Den närmast förestående uppgiften är ordnandet av Stockholmskvarteret, där redan ett hus har uppförts och flera äro på väg att resas. För kvarterets uppförande ha donationer å sammanlagt 55,000 kr. influtit.

Fonden för Tyresöslottets underhåll.

Markisinnan Mary Moore Lagergren, markis Claes Lagergrens efterlämnade maka, har till Nordiska museet överlämnat en donation å 100,000 dollar, avsedd att utgöra en komplettering av den tidigare donationen till museet av Tyresö slott på sådan grund, att räntan av den nu gjorda donationen skall användas till bestridande av kostnaderna för slottets underhåll. Donationen skall under benämningen "Markisinnan Mary Moore Lagergrens fond för vård och underhåll av Tyresö slott och samlingar" förvaltas av Nordiska museet.

Dröm och dåd.

Dröm, ungdom, om dådkraft och ära,
låt ringarna bära
mot blånande dag!

Men, ungdom, om land är i fara,
om mörkmännens skara
sig rustar att nedslå din frejdade ätt? —

Då, ungdom, då ljusmän, ej tid är att drömma,
till fanorna strömma
och trotsa den lede i HIMMELENS namn!

C.

Stenåldersboplats.

Vid grävning i en mosse i Svalövs socken har man upptäckt en boplats för ett stenåldersfolk, vars samhälle torde gestaltat sig i likhet med de afrikanska träskfolkens. Över det nämnda kulturlagret återfinnas ett mäktigt skikt, tillhörande bronsåldern, samt ovanom detta ett lager från järnåldern. Skånska Naturskyddsföreningen har gått i författning om åtgärder i syfte att söka bevara denna fullkomligt enastående serie kulturlager.

Flintverkstad från stenåldern.

Den för sitt livliga intresse för fornvården kände hemmansägaren Carl Engqvist i Talby, Salems socken, anträffade nyligen på sin gård en flintverkstad av unikt slag. Vid grävning i en mosshåla hittades sammanlagt ej mindre än 10 st. flintkörtlar om c:a 1 kilos vikt vardera, varpå ett större område, täckt med flintlager i tjocka lager, bragtes i dagen. Mitt emellan de bägge fyndplatserna fann man en stor sten, som torde begagnats som städ vid tillverkningen av flintverktyg, medan flintkörtlarna betecknade råvaran och skärven avfallet, som sprungit av vid arbetet. Bland skärven märktes även några halvfärdiga verktyg av obestämbar form.

Fyndet, som härrör från stenåldern, troligen dess sista del, är framför allt märkligt därför att det är den enda flintverkstad i så gott som oskadat skick som påträffats inom landet, vilket endast kunnat förklaras på så sätt, att verkstaden plötsligt överraskats av en syndaflod, som tvungit ägaren att hals över huvud överge densamma, lämnande den dyrbara flintan i sticket. Denna, vars vikt var ej mindre än 25 kg., torde på sin tid ha fraktats den långa vägen från Skåne eller södra Östersjökusten. I Skåne, därifrån det råflinta halvfabrikatet under stenåldern hämtades, har man på några ställen funnit gruvhål i den flintförande kritan, vilka tyda på forntida förekomst av en veritabel gruvindustri därstädes till fyllande av Nordens flintbehov.

Salemsfyndet har inlämnats till statens historiska museum.

Yxfynd från "kopparåldern".

I Fjelkinge socken i Kristianstads län ha påträffats tvenne kopparyxor, det enda kända slutna fynd från kopparåldern, d. v. s. slutet av stenåldern i vårt land. Det unika fyndet har överlämnats till Lunds universitets historiska museum.

Nytt guldfynd på Gotland.

Ett nytt guldfynd, bestående av åtta romerska guldmynt och fyra stycken av en guldten har nyligen gjorts av en gottländsk hemmansägare i Akebäck under plöjningsarbete. Fyndet har inlämnats till länsstyrelsen i Visby.

Tusenårig gravsten å Svartsjölandet.

Vid Ölsta i Färentuna socken påträffades för någon tid sedan ett vackert ornerat stenklot av det slag som i enstaka fall plägat placeras på toppen av järnålderns gravkullar. Orneringen tyder på, att stenen härrör från vikingatiden. De ifrågavarande gravstenarna, som närmast ha formen av päron, brukade nedgrävas i toppen av gravkullen, varifrån de gjorde intryckt av klot och genom den ljusa sandsten varav de förfärdigats lyste lågo, framför alla andra. — Stenen har införts till Statens historiska museum för närmare undersökning.

Svenskt gymnasium i Esland.

Ett svenskt gymnasium kommer från och med den 28 aug. 1931 att träda i verksamhet i Estland. Den nya läroanstalten är en gåva av den för sitt varma intresse för estlandssvenskarna och deras förhållanden kände konsuln *Folke Bökman*, som donerat inalles 25,000 kr. till gymnasiet att utgå under de närmaste fem åren med 5,000 kr. pr år. Donationen är ställd till Svenska Odlingens Vänner, det svenska kultursällskapet i Estland, som bevakar den svenska kulturintressena i landet.

Gymnasiet förlägges till staden Hapsal, där det att börja med får logera i stadens gymnasium, tills egna lokaler anskaffats. Intresset för det svenska gymnasiet är synnerligen livligt såväl bland svenskarna i Estland som hos landets myndigheter. Estniska staten kommer att stödja detsamma med 2,000 kr. pr år. Bland den svenska ungdomen i Estland finnas, enligt vad konsul Bökman upplyst, många intelligenta ynglingar och flickor, för vilket gymnasiet kommer att bli en välbehövlig utbildningsväg.

Konsul B. framhåller vidare att en påfallande uppryckning under senare åren förmärkts bland estlandssvenskarna. Som exempel nämnes, att de svenskspråkiga fiskarna på Rågöarna börjat organisera sig för ernående av bättre ekonomisk vinst av sin näring. Förtjänsten av den allmänna uppryckningen tillkommer främst den svenska folkhögskolan och dess energiske ledare, rektor Danell, som här gjort ett storverk.

VÅR HANDEL I ÄLDRE TIDER

Vad den arkeologiska forskningen bragt i dagen.

Våra arkeologer ha på sistone gjort intressanta rön angående de kommersiella förhållandena i Sverige under äldsta tider. Det är gamla gravfynd, som blottat hemligheterna. Förut fanns endast brons- och järnföremål i våra äldsta gravar, men i första århundradet efter Kristi födelse begynte i forngravarna nedläggas ganska sällsynta och fina varor, förut främmande för våra breddgrader. Det var romerska exportvaror, som nått ända hit upp. Först och främst praktfulla bronskärl, vilka bära fabriksstämpeln: Publius Cipius Polibus, samma märke som återfinnes på bronskärl, framgrävda i de av Vesuvius begravda städerna Herculanum och Pompej. Samtidigt med romerska bronskärl uppträdde också glasvaror från romerska kejsartidens senaste skede. De äro emellertid ganska sällsynta, och vad av glas vi funnit här i landet från äldsta tider torde förskriva sig från Rhenländerna.

Intressantast äro emellertid vapenfynden. Gravfynden ge vid handen, att vapen importerats söderifrån redan vid tiden för Kristi födelse och århundradet som följde närmast därefter. Nordbon fick då en beväpning, som rätt nära överensstämde med den romerske soldatens. Han fick svärd, sköld och spjut. Många av dessa vapen, som funnits i nordiska gravar från denna tid äro utan tvivel importvaror.

Hela denna utbredning av romerska varor över Nordeuropa kan icke förklaras annorlunda än genom en vidsträckt handel, vilken särskilt synes ha ägt rum från Romprovinsen Gallien. För de galliska köpmännen låg hela Norden som ett öppet fält och naturlig handelsmarknad. Långt upp i norr, i Sverige och Norge, drevo de en livlig handel. Gjorda myntfynd ha visat, att Rhens mynning varit ett handelscentrum, men mynten torde endast hava underlättat varuutbytet — den egentliga handeln var byteshandel. Vad våra förfäder haft att ge de romerska köpmännen i utbyte, torde mest ha varit pälsverk, hästar och — i icke ringa omfattning — slavar. Den ljusa nordiska rasen stod högt i kurs på slavmarknaden i Rom — ja, t. o. m. det ljusa nordiska kvinnohåret lär ha varit en stor handelsartikel.

Man antager, att det vid våra största floders mynningar legat handelsplatser, som de söderifrån kommande handelsskeppen anlöpt. Varorna transporterades sedan uppöver de stora älvarna och nådde på så vis långt in i landet. Man gissar dock att det varit våra förfäder själva, som förmedlat denna senare inrikes transport, ty främlingarna vågade sig näppeligen långt in i "barbarernas" land.

som tyska undervisningsministern Frick nyligen beordat en utvräkning ur museerna av alla modernistiska konstprodukter.

Bland övriga glädjande överraskningar som Hoppe till årsskiftet bjudit den konstintresserade världen förtjänar nämnas, att Isaac av Aschberg erhållit i uppdrag att dekorera två kollossala salonger i dennes nyaste lyxhotell vid Rue Casimir Peirer, där själva Ivan Bratt har sin bostad. I ett av de stora väggfälten skall Isaac med oljemålningar framställa kriget och freden. Denna hans nya målning beräknas bli en av Paris sevärdheter till lycka och ytterligare välsignelse för hotellvärden, den store proletäre föregångsmannen och konstvännen Obadja.

Våra hjältar på politikens vädjobana läto ej stort höra av sig vid årsskiftet. Sannolikt ha de varit för strängt upptagna av förberedelserna till det nya riksmötet, som ju i dessa dagar går av stapeln.

Ett undantag från regeln utgör vår ledande statsman Ekman. I en julhälsning till utlandssvenskarna erinrade excellensen om dessas förpliktelser inför det svenska kulturarvets bevarande. Eftersom maningen kommer från ett så förtroendeingivande håll — vad har ej Ekman redan allt gjort för detta upphöjda syfte, i fruktbärande samverkan med Arvid Achates, Per Albin och Kalle Kilbom! — får man hoppas, att hans fosterländska maning ej måtte förklinga ohörd. Ty här står, som vi veta, en man bakom ordet. Vilket i dessa tider icke är alltför vanligt.

Till vännerna samt och synnerligen, för övrigt ingen nämnd och ingen glömd, inom konsten, kulturen, politiken och ekonomien ber jag slutligen få rikta en önskan om ett lyckosamt nytt år för Friheten och Rätten, våra gemensamma stora ideal.

Torrald.

KONST OCH KULTUR

SYMPATISKA SIMON.

Författarna Henning Olsson och F. Rhudin göra rätt i att ej importera dålig utländsk dramatik, när de själva kunna åstadkomma sådan. Eftersom det nu i Södra Teatern givna stycket är eller, rättare sagt, skall vara ett lustspel, inbjudes den eventuella publiken att skratta, om den kan. Den konditionella satsen berättigas därav att Stockholmarna här få se en spegelbild av sig själva. Affärsvärlden representeras på ett synnerligen naturtroget sätt av direktörerna Strömberg och Haglund. Den senares förnäma gemål och dotter sämt densammas väninna äro även typiska exemplar av det Stockholm som dricker champagne och roar sig. Finansvärlden är företrädd av en judisk fondmäklare, elegant som konfektionsdirektören Sachs och honett som bankiren Asch(berg). De tre börsaristokraternas aktietransaktioner äro värda att åhöras med allvar och eftertanke. Med samma bitande satir har förf. vänt sig mot det svenska språkets förvanskning. Fröken Mary och sjömannen Kalle tala bägge en slang som, tack vare professorn Engström i K. Svenska Akademien och andra konstens fanbärare, redan brukas av "societetsungdomen".

Styckets huvudroll innehas av en värmländsk agronom, godsägaren Simon Jönsson till Bassebo. Dennes konventionella misstag äro ej särdeles roliga, men framkalla givetvis rungande skrattsalvor från herrskapet Haglund, ej minst från de släktmedlemmar, som fylla salongen. Styckets värdefullaste del är tredje akten, vari den värmländske bonden ger huvudstadsbourgeoisien en välförtjänt moralläxa. Den vore förtjänt av att tryckas och utdelas till publiken i Stockholms samtliga s. k. nöjeslokaler.

Som av det sagda framgår, är "Sympatiska Simon" betydligt mer sympatisk än den importerade calecudramatiken.

J. de L.

Prenumerera! - Annonsera!

FÖRENINGEN
för
Svensk Hemslöjd
Stiftad den 7 oktober 1899.

Beskyddare: H. M. Konungen.
Ordförande: H. K. H. Prins Eugen.

Försäljningslokal:
12 BIBLIOTEKSGATAN 12
Tel. Växel N. 321 15.

Allt för hemmets inredning!

Möbelfilial:
17 KUNGSGATAN 17

UNDRET I NATUREN.

Under ovanstående rubrik skrev stormannen inom forskningens värld sin tids erkände "auktoritet utan rival", professorn i botanik vid Lunds universitet *Jacob Georg Agardh* (född 1813, död 1901), i ett av sina efterlämnade arbeten över Linnés lära följande, som förtjänar att läsas och begrundas den dag som är:

"Försöken att tyda den organiska naturens stora gåta kunna spåras ganska långt tillbaka i tiden; men ännu, i den dag som är, torde det väl kunna sägas, att denna gåta är olöst. Den moderna naturforskningen redogör allt nogare för organismernas yttre och inre byggnad; för deras utvecklings ordning och successiva förändring: den har lyckats finna förklaringen för många livets fenomen, och den har uppdagat många av de medel, varav livet betjänar sig för utförandet av sina skapelser; men har den väl lyckats tyda själva livets väsende?

Strävandet för våra dagars naturforskning är tydligt nog, att borttaga Undret i varje form ... Huruvida detta skall lyckas, torde vara förmätet att vilja förutsäga. Visst är, att naturen ännu torde visa sig vara full av Under, så snart man gör något försök att förklara det inneboende livets uppkomst och väsende.

Människan har, ifrån sin första tillkomst på jorden intill den tid som nu är, under kampen för tillvaron förändrat sin ställning till en förundransvärd grad. Hon hade i begynnelsen få behov, och de tillfredsställdes med mycket enkla medel; hon känner nu en mångfald av behov, för vars tillfredsställande icke blott finnas miljoner arbetare, som vardera hava sina verktyg, utan jämväl komplicerade maskiner av olika slag och som förrätta de mest olika arbeten. Men även de mest komplicerade och fulländade av dessa hava väl allt hittills haft den egenheten, att de stå orörligt stilla om icke en särskild kraft i dem inblåser den levande andan. Kraften kan lånas ifrån vind och vatten, ifrån ljus och värme, ifrån elektricitet eller magnetism; men det har väl ännu icke lyckats mekanikern att själv skapa den. Månne icke i motsats härtill redan den gamla satsen 'Omne vivum ex ovo' i sig innebär, att organismen är något mera än en sammansättning av vissa materiella beståndsdelar? Organismen frambringas icke genom sammanförandet av materiella beståndsdelar. Även i äggets form, såsom en enkel organisk blåsa, finnes däri en levande kraft, som vi kalla liv, vilken näppeligen torde kunna ersättas genom vanliga kemiska eller fysiska krafter. Så står man väl redan inför det största undret: *livets under*.

Hos de fanerogama växterna utgöres embroyet av en liten enkel knopp, därpå man dock ofta kan urskilja anlag till blivande delar. Men huru kommer det sig, kunde man väl fråga, att dessa enkla första anlag börja utveckla sig till mera sammansatta växter, med stundom mycket stora dimensioner? Är icke hela detta ständiga tillväxande jämväl ett under, som för visso icke låter förklara sig därav, att det ringa första anlaget angives av de för utvecklingen nödiga ämnena. Man skulle således väl här kunna tala om ett *utvecklingen under*.

Antingen den växt, som sålunda framkommer, blir en enkel tråd, med den ena cellen nästan fullkomligt lik den andra, eller den blir ett sammansatt träd med olika formade delar, så inträder förr eller senare en period, då den upphör att fortbildas på det sätt, varpå den allt dittills utvecklats. Varför, kunde man vilja fråga, fortfar icke utvecklingen alltjämt på enahanda sätt; varför framträda vid pubertsperioden, som hos träden kan inträffa efter många års föregående utveckling, nya delar av alldeles eget slag, som synas fullkomligt umbärliga för individens eget liv, men som hava den största betydelse för den art, som individen tillhör? Tillkomma icke dessa delar på ett sätt, som icke låter förklara sig av växtens föregående liv? De tillkomma väl för fullgörandet av ett nytt under: *fortplantningens under*.

De gröna algernas sporider äro ofta, även när de härstamma från mycket olika arter, varandra så lika, att även med nutidens bästa optiska instrument man stundom torde hava svårt att finna några olikheter dem emellan; enahanda är förhållandet med sporerna hos många av de kryptogama växterna; och det torde väl även vara möjligt att uppsöka embryoner hos fanerogamerna, som ehuru tagna av frö tillhörande olika växtfamiljer dock kunna vara varandra mycket lika. Varför, kunde man väl hava skäl fråga, utveckla sig de sinsemellan så lika sporiderna, sporerna och embryonerna, till så olika slag av växter, och varför till växter, som överensstämma ofta, såsom förklaring därtill, till en *ärftlighetens lag*, liksom vore det med moderväxten? Man hänvisar underbara undanröjt genom hänvisande till en allmän lag, som väl endast själv torde kunna förklaras såsom ett under. Det är medelst detta som arterna vidmakthållas i naturen: *arternas under*.

De, som antaga variabiliteten i naturen såsom grund för nya formers uppkomst och anse varietet och art endast såsom gradationer, hava till stöd för sin åsikt vanligen åberopat förhållandet hos vissa släkten, inom vilka det synes vara förenat med stora svårigheter, att skilja mellan närstående arters, som det antagits, i varandra övergående former. Man har sagt, att formerna inom sådana släkten "are in a state' of unstable equilibrium"; och man antager väl, att arterna i dessa släkten ännu icke satt sig, icke fått sin inbördes begränsning genom svagare formers bortfallande, varom de under kampen för tillvaron segrande formerna först finge sitt utseende av skilda arter. Då inom många släkten — och väl även inom det vida övervägande antalet — arterna tydligt nog äro åtskilda, så skulle icke dessa för närvarande vara i det tillstånd av "unstable equilibrium", varunder formerna mångfaldigades; men dessa aktas väl antingen förut hava varit eller framdeles kunna övergå till ett liknande stadium. Man får på detta sätt visserligen en förklaring på de olikheter, som arterna förete inom olika släkten; man eliminerar måhända Undret av arters olikhet inom olika släkten, men månne icke Undrets hydra skjuter fram ett eller flera nya huvuden på andra ställen? Eller varför händer, att ett släkte, som förut haft skarpt skilda arter, och i enlighet med ärftlighetens lag alltjämt bör framkomma i sina lagbestämda former, periodvis övergår till motsatsen härav? Vilka medel använder naturen för att framkalla en sådan förändring? Varför har det ena släktet sitt "equlibrium" på en tid, det andra på en annan? Vore det de yttre omständigheterna, som vållade förändringen, varför skulle icke dessa yttre omständigheter inverka på andra samtidigt levande släkten?

Kan man således ännu svårligen undgå antagandet, att organismerna tillkommit genom ett övernaturligt ingripande, och att om detta antages i ett fall eller i några, det väl med lika lätthet kan antagas i många, så torde det i själva verket vara för vetenskapen fördelaktigast att antaga det oundvikliga *Undret* i ursprunglig och naiv form. Den gåta, som erkännes otydd, torde lättare finna en riktig tydning, än den som redan antages tydd, men tydningens oriktighet döljes."

PRENUMERERA PÅ
GYMN

KARAKTÄR
HÄLSA
SKÖNHET

"Den ojämförligt vackraste och värdigaste svenska tidskriften"
(I. G. CLASON)

Utkommer under år 1931 med 4 rikt illustr. 48-sid. häften. Abonnemangspris Kr. 4:—. Prenumeration sker enklast genom posten eller per postgiro 4024

PROVNUMMER GRATIS!

"GÖTISK GÄRNING".

Den "Götiska" etiketten har under seklens gång haft tämligen olika betydelse. Logiskt sett må man som Götiskt dock endast beteckna det som är förbundet med den Götiska folkstammen, av den franske antropologen Deniker från Astraxan kallad la race Nordique. Denna regel har följts i här nedan gjorda antydningar om den Götiska tanken i konsten.

Talrika fornlämningar i Svea och Göta riken visa, att de gamle Göter årtusenden före Kristendomens antagande ägt en hög bondekultur.

Göternas äldsta i Skandinavien bevarade konstverk är de med djurornament i "Nordisk stil" prydda metallföremålen från folkvandringstidens Götarike, i rikaste urval funna på Gotland. Vidare har man vikingatidens runstenar, vars färger dock försvunnit, kvarlämnande blott figurernas inhuggna konturer. I Eddasångerna omtalas, att Nordmännen även prydde sina hallar med bonader, avbildande skepp och kamplekar. Den berömda Bayeuxtapeten med dess Götiska västervikingar är ett bevarat prov på det slags bonader, varmed man under medeltiden klädde väggarna. Strax utanför Bayeux kan man ock se la Vieille Louvière, ursprungligen av de normandiska hertigarna uppfört till jaktslott, men numera tyvärr moderniserat. Om den s. k. Normandiska byggnadstilens starka utbredning i det av västervikingarna underkuvade England må i förbigående erinras.

Andra västervikingar från Normandie hade vid sin erövring av Sicilia uppstäckt den moriska spetsbågen, den omgestaltande arkitektoniska faktor, som, sedan den fått konstruktiv betydelse, blev grundval för en ny stilsort. Somliga historici ha viserligen trott sig i den nya stilen igenkänna en gammal tradition från det av långskäggiga skandinaver koloniserade Lombardia, och engelska lärde vilja hedra normandiska kyrkbyggare i England som stilens uppfinnare, men Gillet har i sin 1923 prisbelönta Histoire des arts konstaterat, att "Normantes d'ogives les plus précoces qui die présente quelques unes des voûsoient parvenues jusqu' à nous, sans qu'il soit possible de décider s'il s'agit là d'une initiative indigène ou d'une imitation."

I latinska urkunder benämndes normanderna ofta Goter, i likhet med sina via Ö. Europa tidigare invandrade landsmän, vilka underlagt sig franska s. ö. provinserna.

På av Göter invaherad fransk mark uppstod sålunda i förra delen av 1100-talet den byggnadstil, som senare av den aretinske krukmakarsonen Giorgio f. Antonio Vasaio "dei Vasari" betecknades som Gotisk galenskap. Dess utveckling är alltför omhandlad för att här tarva en skildring. "Gotikens siste mästare" var Augsburgerarkitekten Engelberg från Hornberg.

På 1400-talet började man i Sverige ersätta de förut berörda bonaderna med på väv utförda målningar. Under förra delen av 1600-talet omtala resande främlingar, att sådana målningar allmänt förekommo i olika delar av riket, ända upp till Norrland. Ännu långt in på 1800-talet voro de vanliga i de svenska och Götiska bondehemmen. De närmaste utgångspunkterna för dessa utpräglat nordiska allmogemålningar är givetvis att söka i våra katolska förfäders utsirning av de medeltida kyrkorna.

Ett slags omedveten Goticism var den av Kristina Gustavsdotter (vase) instiktade romanska akademiens protest mot den förspanskade smaken, i vars ställe man förordade en återgång till den rasgötiska alias "arkadiska" enkelheten. (Cf. Günther's Rassenkunde des hellenischen und des römischen Volks.)

T. o. m. en så inbiten klassicist som den tyskättade K. A. A:son Scheffer Ehrensvärd medgav villigt, att "genie och skicklighet ha de nordiska konstnärerna lika mycket som både de antika och italienska". De fria konsters philosophi (1786) av samme estet innehåller den beaktansvärda satsen, att "ett lekande med från söderlänningars odling lånade snillesplittror alstrar endast ett orangerilynne, som undergräver villkoren för Nordens bestånd."

A. F.

Vår kamp.

Utkommer den 1 o. 15 varje månad.

Huvudorgan för nationalsocialismen i Sverige.

Motto: Hjärnans och handens arbetare — förenen Eder! Varer svenske!

Ansvarig utgivare: S t i g B i l l e.

Redaktör: S. L i n d h o l m.

Redaktion och expedition:
Drottninggat. 37, Göteborg
Rt. 374 62. Postgiro 41349

P r e n u m e r a t i o n s p r i s:
Helår Kr. 5:—. Halvår Kr. 2:75.
Kvartal Kr. 1:50.

A varje postanstalt samt direkt från redaktionen.

"De Gudlösas" central till Berlin?

"De Gudlösas Förbund", som bildades för några år sedan, är sovjets förnämsta redskap i kampen för ej blott kristendomens utan all religions utrotande. Detta Sovjets organ fungerar med en utomordentlig kraft och målmedvetenhet. Från sin central i Moskva dirigerar förbundet den antireligiösa propagandan ej blott inom Ryssland utan även utanför dess gränser. Denna tillmätes också inom ledande kretsar den största betydelse och utgör ett mycket viktigt led i planerna på världsrevolution. Religionslöshet är nämligen en av de främsta förutsättningarna för laglöshet och världsrevolution.

Emellertid har man efter hand kommit till den uppfattningen, att Moskva ligger för långt borta från den västerländska civilisationens centrum för att kunna fullt effektivt fylla uppgiften som central för den antireligiösa propagandan, varför planer uppstått på förflyttande av De Gudlösas central till själva hjärtat av Europa, till Berlin, "Europas orocentrum", som på grund av det där rådande socialpolitiska läget befunnits särdeles väl lämpa sig som säte för den gudlösa världspropagandan. De underhandlingar om förflyttning som sedan någon tid pågått mellan Moskva och Berlin synas dock på sistone ha kommit i baklås på grund av från tyska politiska kretsar rest opposition mot planen. Särskilt betydelsefull har den tyska katolska centerns protest mot förflyttningen varit. Nämnda parti varnar i en energsk inlaga den socialistiske, preussiske ministerpresidenten Braun och låtit honom veta, att centerpartiet skall göra sitt yttersta till förhindrande av projektets förverkligande, vilket torde få anses liktydigt med att centern i händelse av De Gudlösas flyttning till Moskva kommer att uppsäga socialdemokraterna det nuvarande samarbetet. Därjämte har sovjetregeringen från riksregeringens sida underrättats om, att man från rikstysk sida icke ämnar tillåta förflyttningen. På grund av dessa förhållanden skall planen tillsvidare ha uppskjutits.

RYSKA NYHETER.

Sovjets "Julfirande".

Sovjets "julfirande" hade senaste helgen karaktären av en jättepropaganda av hittills okända mått mot den kristna julen. Propagandan stod under direkt ledning av undervisningskommisariet, som samarbetade med föreningar och sammanslutningar över hela landet, främst De Kämpande Gudlösas Förbund. Över ett 100-tal professorer voro beordrade att på möten hålla gudsförnekande tal till befolkningen. På teatrar, biografer, cirkusar och klubbar uppfördes "antijulföreställningar", på landsbygden gävo utsända "kulturbrigader" ateistiska föreställningar och på järnvägsstationerna voro anordnade väldiga karnevalsupptåg. En pristävlan hade utlysts för den bästa ateistiska enaktaren, vari julfirandet förlöjligades.

Varje slag av julfirande som hade karaktären av "borgerligt" eller kristligt var strängeligen förbjudet. Affärerna hade förständigats att ej utställa eller salubjuda något som påminde därom. Så var t. ex. försäljningen av julgranar och julgransprydnader belagda med fängelsestraff.

Högsta ledningen reorganiseras.

En del betydelsfulla personalförändringar och organisatoriska nybildningar ha företagits beträffande sovjetmaktens högsta ledning. Bl. a. har Rykov fått träda tillbaka från sin post som president i folkkommissariernas råd, vilken funktion övertagits av Molotov, en av de mest fanatiska anhängare av Stalins radikala politik, som lika hängivet sympatiserar med 5-årsplanen och världsrevolutionen som han av hjärtat hatar Västerlandet. Molotov lär umgås med stora planer att åter på allvar få igång den bolsjevikiska agitationen i Indien, där den mot England riktade frihetsrörelsen på allt sätt skall understödjas.

Jämsides med arbets- och försvarsrådet samt kommissionen för den ekonomiska planeringen har upprättats en tredje kommission, "verkställighetskommissionen", som skall ha till uppgift att övervaka, att de av regeringen utfärdade direktiven rörande det socialistiska återuppbyggnadsarbetet och arbetet på statsmaskineriets fulländning följas av vederbörande organisationer. Kommissionens president är Molotov och dess vice president vicepresidenten i folkkommisariernas råd, folkkommissarien för arbetare- och bondeinspektionen, Andrejeff. Bland övriga medlemmar märkas sekreteraren i kommunistiska partiets centralkommitté, Sjvernik, samt presidenten i Sovjetunionens kollektiva lantbruksunion, Urkin.

Revolterande arbetare och bönder.

Stämningen bland de ryska hamnarbetarna har under senaste tiden varit ganska orolig och från flera håll meddelas om svårartade uppträden. Bl. a. har situationen varit kritisk i Leningrad, där hamnarbetarna sökt utnyttja en inträffad tonnageanhopning till att skaffa sig lindring i de odrägliga arbetsförhållandena. De etablerade strejk och snart stod arbete i hamnen så gott som fullständigt nere.

Men sovjetmyndigheterna visste råd mot det hotfulla läget. De beslöto sig för att statuera ett exempel som betog hamnarbetarna lusten till framtida strejk. De strejkande samlades av tjeckatrupperna, varpå tolv man på en slump uttogos och utan vidare ceremonier ställdes upp mot ett plank och i kamraternas åsyn nedskjötos. Härefter sades ifrån, att envar som vägrade återgå till arbetet komme att få dela samma öde. Hotet hade ögonblicklig verkan.

Allvarliga bondeuppror ha på sista tiden förekommit i guvernementet Minsk. De revolterande bönderna lämnade sina gårdar och bildade friskaror, som förutom gevär och andra vapen förfogade över kulsprutor. Dessa friskaror föra ett regelrätt gerilla-krig samt understödas på alla sätt av bondebefolkningen. De upproriska, som uppskattas till flera tusen, ha förövat talrika överfall på posttransporter och mindre truppavdelningar. Under striderna ha ett stort antal bönder fallit i sovjettruppernas händer. Alla som tillfångatagits med vapen i hand ha omedelbart arkebuserats, medan de övriga förvisats till Sibirien.

"Äktenskapliga bojan" brytes. ...

Som led i Sovjets strid mot religionen har regeringen i Moskva på uppmaning av De Kämpande Gudlösa utfärdat förbud mot vigselringen, symbolen för den kapitalistiska åskådningens " äktenskapliga boja", ovärdig de "fria" kamraterna i Lenins paradis. I realiteten torde dock ej förbudet ha någon större betydelse, alldenstund det redan lyckats sovjetherrarna genom sin lagstiftning i sådan grad uppluckra äktenskapet, att detta i det moderna Ryssland numera är en ren komedi; beslutets betydelse anses mest ligga däri, att man genom detsamma förskaffat sig ett nytt medel till de dåliga statsfinansernas stärkande. Bärandet av vigselringar är nämligen hädanefter ett brott mot lagen och medborgarna äro skyldiga att frivilligt avlämna sina ringar till Den Statliga Guldfonden. De Kämpande Gudlösa ha bemyndigats att inskrida mot eventuella förseelser mot förordningen samt om nödvändigt med våld förmå tredskande att ställa sig densamma till efterrättelse.

Dumpingens bakgrund.

Den kände ryske nationalekonomen professor Haensel vid Grazuniversitetet, som före revolutionen var dekanus vid nationalekonomiska fakulteten i Moskva och en av ryska statsbankens direktörer samt under åren 1921—1928 president i den till finanskommisariatet anslutna ekonomiska undersökningsanstaltens finanssektion, har i en nyligen utkommen bok behandlat Sovjetrysslands ekonomiska politik. Då prof. H. har anseende såsom sällsport sakkunnig och tillförlitlig på området, tillmätes hans bedömning av förhållandena en alldeles särskild betydelse.

I fråga om trävarupolitiken fäster man f. n., framhåller Haensel, i Ryssland icke någon vikt vid skogens återväxt. I Petersburgsdistriktet, men också på andra håll i närheten av trafiklederna, ha skogarna på vidsträckta områden totalt ödelagts. Gentemot befolkningen tillämpas en till sin spets driven roffarpolitik. Levnadsstandaren är betydligt lägre än före kriget. Frånsett de priviligierade kretsarna lever befolkningen nu på gränsen av ett utkomstminimum. Den omständigheten, att Rysslands produktion grundar sig på rofferi av naturrikedomarna och befolkningen är belysande för landets nuvarande försäljningspolitik. Alla priser äro mer eller mindre godtyckliga och vid sidan av varandra existera flera prisnivåer. I den fria marknaden äro priserna på nödvändighetsartiklar mångdubbelt högre än "kortprisen".

Som ett exempel på hur man trasslat till prissättningen i statens industriella företag kan nämnas, att nettoinkomsten från dessa uppdelas sålunda: först 10 % till skatter och 3 % till teknisk undervisning, varefter av återstoden 10 % gå till reservfonden, 10 % till statens industrikreditfond, 10 % till arbetarnas omvårdnad och 0,25 % till extra premier, 25 % till produktionens utvidgning och resten (44,75 %) till statsfonden. Å andra sidan får industrien rikhaltigt understöd från olika bankinstitut, råämnena erhållas från lantbruket till billigt pris, industrien tillgodoräknar sig specialtariffer på järnvägarna, har lägre skatter och slutligen ha för dess elektrifiering i utgiftsstaten reserverats stora anslag. Utrikeshandeln är statsmonopol, och den utländska valutan måste till tjervonetz nominella kurs överlåtas på statsbanken, som därefter säljer den till samma kurs vid import av varor.

Att under dessa förhållanden komma underfund med den ryska industriens produktionskostnader, dess vinst och förlust är, säger prof. Haensel, icke möjligt. Exportpriserna ha efter behag kunnat fastställas lägre än konkurrerande anbud och försäljningarna ha dessutom underlättats genom exportpremier efter den kapitalistiska dumpingspolitikens mönster.

Krigsförberedelser?

Den tillagande demoralisationen inom Politiska byrån, kommunistpartiets högsta instans, har kommit de styrande i Kreml att alltmer rikta sina tankar på krig såsom enda radikala medlet att komma ur alla svårigheterna. Processen mot "industripartiet" betraktas mångenstädes som en del av krigsförberedelserna. Genom densamma skulle dels de ryska massorna upphetsas mot utländska imperialister, dels skulle en brytning med Frankrike framtvingas i syfte att ge fria händer mot Polen. För en sådan tolkning av processen anses en ny hemlig förordning tala, vari föreskrives snabbutbildning av utländska röda kommendanter, vilka skola taga ledningen av frontkämpeförbunden i olika länder i händelse av ett krig mot Ryssland. Röda specialister i generalstaben ha redan fått i uppdrag att utarbeta projektet i detalj och krigsskolorna äro beordrade att redan nu antaga 25 procent utländska kommunister, huvudsakligen ur de röda frontförbunden. Åt Sovjets representanter i utlandet ha uppdragits att på allt sätt främja röda frontförbundens utveckling i de länder där de äro attacherade. Vidare äro sedan någon tid väldiga strategiska järnvägsbyggen i gång vid gränsen mot Finland och Polen, liksom även i Vitryssland.

Den svenska nationalsocialismens syftemål.

En programförklaring.

Ur Svenska Nationalsocialistiska Partiets organ "Vår Kamp" återge vi nedanstående sammanfattning av rörelsens program, som med hänsyn till frågans aktualisering också hos oss bör kunna påräkna ett allmännare intresse:

Vi kämpa för ett starkt och fritt Sverige under en oberoende och myndig statsmakt, som leder och tjänar folkets livsbehov, som förbinder folket med fosterjorden och sammansluter det till folkgemenskap i blod, i tro, i kultur och försörjning. Vi kämpa för en sann svensk socialism på det fosterländska arbetets grundval.

*

Styrka och frihet fordrar ett karaktärsfast och självmedvetet släkte, genomträngt av sin stora nationella uppgift, stolt över sitt blod och medvetet om sin plikt och sin rätt.

Vi fordra en folkuppfostran i denna anda, en ändamålsenlig allmän värnpliktsutbildning för den manliga ungdomen vid en moderniserad krigsmakt.

Vi fordra oförhindrad nationell självbestämmanderätt och näringsfrihet.

Det internationella storkapitalets och de överstatliga finansmakternas förmynderskap över Sveriges folk och dess' livskällor måste *brytas!*

Kampen för styrka och frihet gäller krossandet av den judiska internationalismen, krossandet av dess främsta redskap marxismen, börsväldet och parlamentarismen, som sönderslita Sveriges folk och gör vårt land till en utländsk koloni.

Statsmakten skall vara oberoende av överstatligt lånekapital, rikssöndrande partiväsen och ekonomisk-politiska spekulationer. Dess enda rättesnöre skall vara *hela folkets väl.* Om den är monarkistisk eller inte, är av underordnad betydelse; viktigt endast, att en *fri svensk man* med ansvarskänsla för det arbetande och värdeskapande folket behärskar regeringen.

Regeringen förfogar över förvaltning och krigsmakt, och statens ämbetsmän äro endast ansvariga inför regeringen.

Folkrepresentationen består av en närings- och fackriksdag, vald av alla praktiska och intellektuella yrkessammanslutningar och näringsgrupper. Dess ledamöter äro inför regeringen rådgivande, förslagsställande och ansvariga.

Därmed försvinner den föråldrade och misslyckade partiparlamentarismen och allt obehörigt partiinflytande över statsmakten. Riksdagen blir en sakkunnig rådgivande församling åt regeringen. Denna får härigenom omedelbar och fullständig kontakt med näringslivets olika grenar och alla kulturella verksamhetsområden.

Lydnadsplikt eller edliga förbindelser med internationell överhet fått ej existera för svenska medborgare. Endast svensk överhet har rätt ålägga vårt folk lydnad.

Tidningspressen och förlagsverksamheten får ej utnyttjas i partisöndringens eller internationalekonomiens tjänst — endast i folksgemenskapens, folkförsörjningens och den folkliga politikens.

Sveriges folk skall vara en levande enhet av svenska människor, som i strävan till självförsörjning tjäna varandra och fylla sin gudomliga uppgift i världen. I folkstammens kraftiga tillväxt ligger Sveriges framtidsvillkor.

Man och kvinna stå i denna levande folkenhet likvärdiga bredvid varandra. Familjerna äro folkets kraftkällor. Den uppväxande ungdomen erhåller sin livsinriktning genom föräldrarnas exempel och dess uppfostran till ansvarskännande medborgare fortsättes och fullständigas av ungdomsrörelserna.

Arbetare är ingen politisk klass- eller partibeteckning utan ett hedersnamn på varje verksam och värdeskapande människa, såväl kropps- som tankearbetare.

Vi fordra ett nedslående av partipolitisk folksplittring från de parlamentariska höger- och vänsterpartierna, som uppmuntras av den judiska demokratiens press och propaganda.

Judar och främmande raselement få ej bekläda några förvaltnings- eller undervisningsposter, där de ha inflytande över svenskar. Inga utlänningar få söka anställning i vårt land, så länge svensk arbetslöshet råder.

Fosterlandet är hela folkets tillhörighet. Ingen särskild klass har rätt att monopolisera fosterlandsbegreppet för kapitalistiska eller politiska intressen. *Den svenska jorden,* som är grunden för vår folkhushållning, får inte bli någon internationell handelsvara. Vi ha i över tusen år varit ett lyckligt jordbrukande folk, och jordbruket skall alltjämt vara vårt folks ryggrad, utan att andra näringar därför försummas.

Vi fordra ett fosterland, som kan älskas av *hela* vårt folk, därför att det giver hela vårt folk dess berättigade försörjning genom dess egen kraft.

Blodsgemenskapen och rasmedvetandet är källan för vårt folks självtillit och livskraft. Med raskänslans stärkande bortfalla alla över- och underklassmotiv inom folket. Rasens renhet är folksjälens främsta slag. Att vakta och bevara densamma är folkledares och uppfostrares plikt. Främmande rasblandning är folkförgiftning.

Vår kristna tro skall skyddas och befrias från främmande judiskt och dogmatiskt inflytande. De sedliga idealen hos vårt folk gestaltas av dess eget blod. Vår religionsvård skall ligga i händerna på en nordisk- kristen folkkyrka. Religionsfrihet skall råda, men främmande gudstjänst får ej utövas i propagandasyfte eller på ett för rättskänslan sårande sätt.

Kulturen skall vara en frukt av folkens tro och dess sedliga ideal. Den genomtränger som kraft- och livskälla hela bildningsarbetet samt alla konst- och vetenskapsgrenar. Konst och vetenskaper bli därigenom uttryck för svensk egenart. Bildningsarbetet ledes av statsmakten med största möjliga praktiska specialisering till medel men med den moraliska folksgemenskapen som mål. Själslig folkförgiftning bestraffas i likhet med bedrägeri eller mordförsök. Civilisationens framsteg skola tjäna folkets väl, dess moraliska *styrka* i st. f. motsatsen.

Folkförsörjningen skall vila på vår egen nationella självtillit och arbetskraft. Vårt folk skall hävda sin ställning i världen genom sin *egen* förmåga och på grundval av största möjliga självförsörjning.

Statsmakten skall därför äga den *kontrollerande* myndigheten över näringslivet till förhindrande av dess internationalisering — men inom ramen av denna kontroll skall *den enskilda företagsamheten* fritt få utveckla sig, emedan den är frukten av folkets viljekraft och villkoret för dess framsteg och utveckling.

Vi fordra avskaffandet av den arbetsfria inkomst, som ligger i från produktionen, osunda spekulationer och ockerräntor, börsvälde och privatbanksystem och missriktade statsunderstöd. Betryckta näringar erhålla hjälp till självhjälp (arbete), och arbetslösheten avskaffas medelst *arbete.*

Arbetsgivares egennytta och svaret därpå, den skärpta klasskampen, äro sjukdomar hos en urartad ekonomi i ett judebehärskat samhälle och inte några verkningar av civilisationens framsteg. Arbetslönerna skola bestämmas med hänsyn till såväl näringslivets bärkraft som vikten av arbetarnas välstånd. Ej blott aktieägarna utan också arbetarna göras delaktiga i företagens vinst i mån av skicklighet, arbetsförmåga och tjänstetid. De försäkras mot oförvållad arbetslöshet, olycksfall etc. genom de statliga fackorganisationerna. I en sund och välmående arbetar- och bondestam ligger nyckeln till all utveckling.

Nationalsocialismen förbjuder, att vårt folk försäljes på den internationella marxismens slavmarknad. *Vår socialism* är folkets förlitan på samhällets auktoritet och den sociala rättskänsla, som alltid funnits hos de nordiska folken. Nationalsocialismen förbjuder storkapitalismens uppslukande av folkets livsvärden i ett klassbetonat fosterlands namn. *Vår nationalism* är kärleken till Sveriges folk och den svenska rasens självhävdelse.

I stället för den borgerliga nationalismens och den internationella marxismens ruttna samhällsanalyser sätter nationalsocialismen den *folkliga* politikens svenska rättssamhälle, där *alla* arbetare lyfta fosterlandets fanor.

Nationalister och socialister, som av hänsynslös folkfientlig politik tvingas att bekriga varandra, ha insett den gemensamma faran. De ha funnit, att nationalism och socialism *icke* äro två fientliga system utan två stora livsbetingelser för Sveriges folk, båda lika nödvändiga. Därför kämpa vi under nationalsocialismens fanor för Frihet, för Rätt och Sanning.

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Adress: Postfack 1145,
Stockholm 16.
Postgiro 3643.

NATIONEN

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 5:—
Halvår .... „ 2:75
Kvartal .... „ 1:50
LÖSNUMMER 25 ÖRE

Harald Lindströms Boktryckeri, Sthlm 1931.

TORSDAGEN DEN 8 JANUARI 1931

Vida Världen

Talade språk i Europa.

Enligt Internationella språkforskningsinstitutets i Genève avgivna rapport finnas för närvarande i Europa 125 olika självständiga språk. Det mest utbredda är tyska, som talas av 70 millioner, och engelska, som talas av 47 millioner. Fjärde i ordningen är italienska, 41 millioner, och numro fem franska, som talas av 30 miillioner.

På de sista platserna i raden komma en del, ofta mycket gamla språk, som talas av små folkgrupper inom de stora nationerna, såsom baskiska språket i Spanien och Frankrike, gamla språkformer i Skottland och Wales samt på Irland m. m., och så till slut nordwinska språket, som endast talas av några 'få tusen människor i det nordliga Ryssland.

B. D. N:s idrottsideal.

Den kosmopolitiska dagspressen har sin speciella syn på idrotten såsom medel i folkuppfostrans tjänst. Ve den som dristar opponera sig mot den nya aeran på området! Han är strax dömd som en oförbätterlig stackare, som ej förstår den nya tiden, en reaktionär av värsta slag. Flydda tiders idrottsideal var både banalt och löjligt — man följer väl med sin tid. Framåt lyder parollen.

Hur det moderna idrottsidealet tar sig ut, veta vi av de många bilderna å dagstidningarnas sportavdelningar. Naturligtvis "leder" också här "det ledande kulturorganet" B. D. N. (Bonniers Dagens Nyheter), ur vilket vi hämtat ovanstående karaktäristiska bild. Visserligen har man ännu ett stycke kvar tills man lyckats nå det här presenterade idealet av svensk idrottsmannatyp, men får man hållas i rekords- och vinningsbegärets tecken, bör man ha goda utsikter att en gång komma dit.

Fords framtidssyn.

Henry Ford har begåvat mänskligheten med en ny bok "Moving Forward" — Framåt. Som den förutseende sanningssägare Ford visat sig vara i icke så få fall och med hans säkra tro på att vår jord en gång skall bli som ett paradis att bo på, har man anledning att med intresse ta del av hans nya bok.

En var, säger Ford, som vill använda sig av vår tids många omsättningsvägar på affärslivets område, kan också inhösta frukterna av de många möjligheterna. Mr Ford upprepar sitt kända påstående, att före år 1950 skola arbetarna vid hans fabriker kunna tjäna en minimilön av 27 dollars om dagen. Och så skola arbetarna vara i stånd at konsumera allt vad varor produktionen ger och ingen arbetslöshet skall varda mer.

Mr Ford godtager icke den annars så allmänt accepterade teorien, att arbetslöshet är resultatet av överproduktion. Han klandrar därför i starka ord de många försök som gjorts för att reglera produktionen genom avtal och överenskommelser.

I slutet av sin nya bok sammanfattar mr Ford sin åskådning i några korta satser. Han menar att affärslivet alltid bör ha följande för ögonen:

1. Industrien bör utvidga sina möjligheter genom att producera de bästa möjliga varor på det billigast möjliga sätt.
2. Den bör sträva efter ännu bättre varor och att kunna utbjuda dem till ännu billigare priser än hittills.
3. Den bör förhöja lönerna, gradvis och säkert.
4. Affärslivet bör distribuera varorna till konsumenterna på det efter tidens krav billigaste och bästa sättet, så att fördelarna av lägre produktionskostnader även må komma förbrukarna till godo.

Mac Donalds "svek mot Israel".

Den våldsamma förbittringen inom hela den judiska världen mot engelska arbetarregeringen för dess vägran att i sin "vita" bok följa zionisternas diktamen rörande "det nationella hemmet" i Palästina har ännu ej lagt sig. "Sveket mot Isarel" har redan på olika sätt hämnat sig för Mac Donald, som bl. a. ser sitt parti utsatt för allt starkare motvind vid fyllnadsvalen till favör för de mera judevänliga borgerliga partierna. Den engelske regeringschefen hade tydligen ingen aning om vad det innebar för en regering i England anno 1930 att "utmana" "Guds egendomsfolk".

Senast meddelas, att den engelska zionistfederationen vid sitt årsmöte i London beslutat antaga en resolution, vari det judiska exekutivrådet uppmanas att sätta sig emot alla förslag som äro baserade på politiken i engelska regeringens vita bok. De judiska representanterna uppmanas att "genast avbryta förhandlingarna, om regeringen skulle fortsätta sin hittills förda Palästinapolitik."

U. S. A:s rika.

Enligt amerikanska finansministeriets publicerade statistik för 1928 fanns det under detta år i Staterna 511 personer som skattade för inkomst på mer än 1 miljon dollar. 26 personer hade inkomster på över 5 milj. dollar. Hela den skattepliktiga personliga nettoinkomsten för Amerikas c:a 4,000,000 skattepliktiga uppgick till 25,22 miljarder dollar och genomsnittsinkomsten till 6,196 dollar.

Hakkorset — Ljuskraftens symbol.

Sedan årtusenden är hakkorset solens symbol. Solen ansågs vara ett hjul som rullade och korset var dess ekrar. Denna bild förekommer på gamla runstenar och hällristningar överallt där människor av nordisk ras funnits. Senare öppnades "hjulets" pereferi invid ekrarna och så uppkommo hakkorsets vinkelräta armar. Ännu är ju hakkorset ljuskraftens och energins kors. Därför har det också blivit symbolen för det alltomfattande Ljuset, för vår renaste idealism och livsbejakelse.

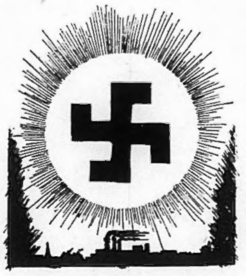

På denna grund har den nya folkrörelse, som kallar sig Nationalsocialismen, tagit hakkorset till sitt fälttecken. Men nationalsocialismens fiender kalla ljuskraftens kors "hatkorset" och se däri endast ett märke för antisemitismen, skriver Vår Kamp, rörelsens svenska organ. Dock nej, hakkorset är mycket mer! Däri ligger hela den nordiska livstron samlad — förhoppningen om att det återigen skall dagas över vårt folk!

Kärleken till rasen, till folket, tron på livet och kampen för statens framtid — se där nationalsocialismens lära, som ej symboliseras av hatets utan av kärlekens kors!

Amerikanskt bröllop.

U. S. A. har fått uppleva ett nytt evenemang, i det den kände oljekungen Henry Latham Doherty i Washington gift bort sin 18-åriga dotter. Festen för de nyförmälda kostade i svenska mynt fem miljoner kronor. Miss Helena Doherty skulle vid tillfället införas i sällskapslivet och fadern — "oljekungen" önskade låta introduktionen ske under mest värdiga former.

Attahundra gäster hade inbjudits att bevista den celebra akten, vid vilken sju orkestrar och Staternas förnämsta konstnärer medverkade. Festen började lördagskvällen i julveckan och pågick till söndagsförmiddagen. Bl. a. bjödos bröllopsgästerna på ett lotteri om 100 sportautomobiler.

Amerikansk spritsmugglarkongress.

Bland kongresser som under sista tiden ägt rum i Chicago har spritsmugglarnas från staten Michigan varit en av de mest uppmärksammade. Vid denna behandlades en mängd viktiga frågor, främst den om åtgärder mot det tilltagande motståndet mot förbudet, varigenom den lukrativa näringen hotas.

Kongressen beslöt enhälligt att sätta i gång en kraftig propaganda till förmån för förbudet, ty, sade man, hur skulle det gå för spritsmugglarna, om en majoritet mot förbudet skulle uppstå i kongressen? En den allvarligaste situation skulle då inträda och näringens utövare tvingas att vräka bort sina spritförråd. Propagandan till förmån för förbudet skall bedrivas av ett sällskap, bestående av övertygade nykterister, och inga kostnader skola sparas. Sällskapet skall genom annonser i tidningarna, affischer i spårvagnar och omnibussar samt på järnvägar och slutligen genom flygblad göra klart för det amerikanska folket, hur välsignelsebringande förbudet är.

Enligt en välunderrättad Chicagotidning representerade de församlade kongressdeltagarna sammanlagt ej mindre än tvåhundra års straffarbete. Äkta amerikanskt!

Nya kungagravar i Ur.

Den brittisk-amerikanska arkeologexpeditionen till Ur i Kaldén har upptäckt en del nya kungagravar. Det är kungar från tredje dynastien Urs blomstringstid ,omkr. 2,400—2,300 f. Kr., vilkas gravar man påträffat. Historien har från denna tid bevarat två kunganamn, Dungi och Bur-Sin.

Redan tidigare hade expeditionen upptäckt en tegelbyggnad med plattor bärande Bur-Sins namn. Vid de fortsatta utgrävningarna visade det sig, att denna byggnad var ett annex till en betydligt större byggnad med Dungis namn. Under byggnaderna har man nu funnit väldiga gravkamrar. Dungis kammare innehåller bl. a. en hög plattform, från vilken trappor leda ned till underjordiska småkamrar, som dock ännu ej utforskats. De stora gravkamrarna äro utplundrade, av allt att döma redan för flera tusen år sedan, men då allt ännu ej undersökts, är det ej omöjligt att man påträffar värdefulla fynd.

Det var samma expedition under ledning av Mr. Wooley som 1927 nära prins Mes-Kalams grav upptäckte en annan kungagrav från år 3,500 f. Kr. med en mängd värdefulla guldstycken, en gyllene harpa, en guldvagn, rikt utsirad och dragen av tvenne guldåsnor m. m. Expeditionen är den första som påvisat spår av bebyggelse i det av Eufratfloden översvämmade området, bebyggelse från tiden före Abraham, Noah och "syndafloden".

"Herdaminne".

Bland de många utlänningar, som under Svea rikes storhetstid invandrade hit, var krämarsonen Johann Johannssohn Scheffer från Strassburg. Han blev professor i Uppsala. Av hans barn lyckades Peter Johansson i egenskap av hovrättsassessor förvärva ett k. Svenskt adelspatent under påstående att han tillhörde "en urgammal fransk adelsätt vid namn Schöffer v. Gernsheim". I verkligheten härstammade släkten från en fåraherde (Schäfer) såsom framgår även av sköldmärket, 2 korslagda ullskärningsknivar. Assessorn blev småningom landshövding och som sådan fick han titeln "friherre i Ek" i V. Götland. Med 2 hustrur hade han 13 barn, därav 3 till mogen ålder komna söner, med vilka dock den friherrliga ätten n:r 144 avsomnade. Ett kvickhuvud karaktäriserade dem på följande sätt: "Karl talar mycket men tänker litet; Ulrik tänker mycket men talar litet; Per varken tänker eller talar." Någon annan uttryckte saken så: "Karl sade ofta vad han icke visste; Ulrik sade icke vad han visste; Per visste icke vad han sade."

Karaktäristikens riktighet bekräftas av de tre herrarnas karriär: Karl blev ledamot av Svenska akademin; Ulrik blev ambassadör i Paris; Per blev fransk fältmarskalk.

För resten kan det vara lika svårt att leda en fårskock som en soldathop. Det ser nästan ut som en ödets skickelse, att marskalken blev stiftare av ett majorat med namnet — Fårdala.

Spritsmugglingen till Skandinavien.

I det mellanfolkliga handelsutbytet intager numera som vi veta spritsmugglingen en icke oviktig plats, tack vare den i senare tid inom åtskilliga länder bedrivna provokatoriska nykterhetslagstiftning, som berett väsentligt ökade möjligheter för den lukrativa hemliga näringen. Enligt sakkunnigt utlåtande kommer för närvarande den mesta smuggelspriten till Sverige från Tyskland, som med sin bättre importvara lär ha slagit ut "den [illegible]iska" och nu behärskar svenska marknaden. Hela båtlaster tagas in i någon av de tyska östersjöhamnarna, fartyget klareras till en eller annan ort, exporttull betalas och så ångar man de finska eller svenska köparna till mötes. Detta är det vanliga tillvägagångssättet, som dock har vissa olägenheter, såsom bl. a. att varan på grund av exporttullen blir något dyrare än nödvändigt och att myndigheterna i viss mån bli varskodda, varför man i Tyskland bildat stora ligor av smugglare, som söka få ut spritlasterna utan att betala tull.

Att det icke är några små kvantiteter smuggelsprit som införas till de skandinaviska staterna söderifrån framgår av föreliggande officiella svenska beräkningar, som utvisa, att det årligen från stater i södra Östersjön till stater i norra Östersjön utföres omkring 9 miljoner liter smuggelsprit. Endast en ringa bråkdel av denna sprit faller i tullmyndigheternas händer. Man förstår av dessa siffror, huru ineffektiv det nuvarande kostsamma spritsmuggelbekämpandet i själva verket är. Men det utgör alltid ett intressant distraktionsämne för den allmänna opinionen, vartill kommer profiten för de 2 000 personer som i Sverige beräknas ha sin utkomst av den lukrativa näringen, hrr finansiärer ej att förglömma. För att ej nu tala om dess betydelsefulla verkan som medel i demoraliseringssträvandena, till undergrävande av folkmoralen och respekten för lagen. När våra lagstiftare försäkra, att de icke avsett något sådant, har man visserligen svårt för att tro, att de varit så litet förutseende, men får väl antaga, att de handlat av enfald.

Kommerserådet Zindermann, de tyska spritsmugglarnas ledare.

I Tyskland har man nu börjat, efter vad det vill synas, mera på allvar taga itu med den illegala näringens finansiella överhet. Sålunda pågår för närvarande en stor process i Berlin, vari ett antal bankdirektörer, ett högtbetrott kommerseråd med flera personer med klingande titlar äro tilltalade för att ha finansierat smuggling till skandinavien. Det vore förvisso skäl för våra svenska myndigheter att taga itu med motsvarande "affärsmän" på svensk sida, eller med andra ord med dem som här i landet sköta finansieringen av miljonpartierna. Man har helt naturligt lättare att komma ofoget till livs genom att koncentrera ansträngningarna mot "de store" än bara mot "de små" inom facket. Men det är en gammal känd sats, ej minst från demokratiens regemente i detta land, att man nöjer sig med "de små tjuvarna" (här langarna o. dyl.), medan man låter de stora löpa eller rättare sagt tillåter dem att i frid fortsätta sin "oantastliga" näring.

Röd terroristliga i Rumänien.

I Galatz i Rumänien har upptäckts en terroristisk organisation, vars trådar leda till Sovjetryssland, där Kiev varit rörelsens huvudkvarter. Ett antal terrorister ha häktats, närmast för innehav av explosiva varor. De häktade erkände, att de bekommit varorna från Odessa samt att de dessutom mottagit pengar. De hade i fjol höst samt i våras planlagt attentat mot järnvägstrafiken till Bukarest. Explosiva varor hade blandats med lokomotivens kolförråd, men av en slump hade några större olyckor icke inträffat.

Hälsa först

och främst. Den som sätter värde på en god hälsa bör se till att magen fungerar oklanderligt. Genom att dagligen dricka ett par glas *Fruktsalt-Samarin* håller man magen och tarmarna fria från osunda rester och samlingar. Det renar effektivt blodet och företager en grundlig invärtes rengöring. Börja redan i dag en brunnskur i hemmet med *Fruktsalt-Samarin*. Rekommenderas av läkare.

Pris pr flaska kr. 2.50. Säljes överallt. Obs.! Ej i lös vikt.

CEDERROTHS TEKNISKA FABRIK, STOCKHOLM

PRIS: 25 ÖRE

NATIONEN

Utkommer den 8 och 22 i varje månad

NR 2 (215) TORSDAGEN DEN 22 JAN. 1931 ÅRG. 7

Nationell hushållning.

En märklig inlaga till Konungen.

Krav på skärpta bestämmelser mot landsskadlig propaganda.

Direktör ADOLF ANDERSSON.

Direktören Adolf Anderson i Ekebo, ordförande i Stockholms läns valkretsförbund av Bondeförbundet och en av detta partis i praktiskt-ekonomiska ting mest insiktsfulla, självständiga och orädda företrädare, är för Nationens läsare redan välbekant för sin under senaste decenniet förda energiska kamp ej mindre mot korruptionen inom det svenska statslivet än för en aktiv svensk näringspolitik, som tillgodoser jämväl modernäringens och livsmedelsproduktionens berättigade anspråk. Dir. A. har nyligen till Konungen inlämnat en skrivelse, vari han ägnar den nuvarande nationella hushållningen en ytterligt skarp kritik och påyrkar åtgärder från statsmaktens sida i syfte att leda vår näringspolitik in på sundare banor samt stävja den ansvarslösa och för land och folk olycksbringande propaganda i förvillande riktning, vari missförhållandena på området ytterst bottna. Då den uppseendeväckande inlagan, som på ett karaktäristiskt sätt förtigits av dagspressen, är av stort allmänt intresse, har Nationen hänvänt sig till dir. A. för närmare hörande av hans mening.

"Min framställning till Konungen berör saker", började dir. Andersson, som jag delvis redan haft tillfälle behandla inför Nationens läsekrets. Jag påpekade vid något tillfälle, hurusom vi i våra gamla kyrkobön Litanian hade en passus, som lydde: 'För falsk lära bevare oss milde Herre Gud!' Våra förfäder hade erfarenheter av de skador falska läror kunna åstadkomma och vi i nittonde seklet, som ej längre vilja vidkännas förfädrens sunda morallära, ha det förvisso i än mycket högre grad. Se vi på den nutida svenska nationalhushållningen, skola vi finna, att de där rådande missförhållandena väsentligen bero på just predikade — falska läror. Här är sålunda en av de punkter, varpå uppmärksamheten i dag framför allt bör inriktas.

I min inlaga har jag främst vänt mig mot de falska nationalekonomiska lärorr, som förkunnas av de s. k. nationalekonomiska vetenskapsmännen och varå den nuvarande nationella misshushållningen är baserad. Det synes mig ovedersägligt, att dessa "nationalekonomers" verksamhet *icke* är inriktad i svenska folkets intresse utan uteslutande i enskilda spekulativa, internationellt inställda storfinansmäns, vilkas välfärd skall gå före det allmännas.

När dessa "nationalekonomer" upphöjt lönsamheten till ledstjärnan för mänsklighetens ekonomiska verksamhet, ha de gjort sig till talesmän för en falsk, till sina konsekvenser i högsta grad ödesdiger lära. För lönsamheten bli enda ledstjärnan för vår ekonomiska verksamhet, glida vi omärkligt in på det plan, vi i dagligt tal kalla rovdrift, varmed det sunda förnuftet är avkopplat. Nationalekonomi är heller icke någon riktig beteckning för deras lära, som i verkligheten går ut på internationell, storfinansiell rovdrift.

I motsats till den nutida falska nationalekonomien, vars namn rätteligen borde vara internationell krämareekonomi, vill jag ställa principen om *den nationella solidariteten*. "Nationalekonomerna" ha med sina doktriner i otrolig grad lyckats förvilla vårt folks ekonomiska tänkande. Man har gjort de enklaste saker till den grad inveckade, att till ock med eljest förståndigt folk otta förlorat greppet om sammanhangen. De ekonomiska förhållandena äro i själva verket mycket enkla och de ekonomiska linjerna, som alla äro raka, löpa icke alls annorlunda, när det gäller en nation än den enskilde. Om statsmakterna i sin ekonomiska politik följde dessa enkla linjer, skulle vi allesamman ha det mycket bättre ställt än vi nu ha det. Envar borde ju begripa, att om vi gör vårt socker själva, behöva vi ej leja för detta arbete och om vi göra våra automobiler själva, behöva vi heller icke leja för detta arbete o. s. v.

Trots de på missförhållandena profiterande penningjudarnas påståenden är det statsmakten som här har nyckeln i sin hand, som ensam är i stånd att föra utvecklingen in på förnuftigare banor. Men statsmakten har olyckligtvis försummat sina skyldigheter i berörda avseende. Se på siffrorna för vår import och export! Sveriges import har under de senaste tio åren i genomsnitt uppgått till i runt tal 1.600 milj. kr. årligen, varav minst hälvten färdiga varor och resten råvaror. Vad innebär detta? Jo, att vi under en tid av tio år lejt utländska arbetare för att producera varor till ett värde av sammanlagt åtta miljarder kronor. Som motiv för denna vanvettiga hushållning anges för det mesta, att vi äro tvungna att så göra, ty "om vi icke köpa något från utlandet, kunna vi icke heller hoppas, att utlandet skall köpa oss". Verkliga skälet är dock, att det ligger i penningjudarnas intresse att vi importera så mycket som möjligt. Om bonden sår vete på sin egen åker och sedan far till närmaste kvarn och förmal detsamma till mjöl samt använder mjölet till bröd åt sig

(Forts. å sid. 4.)

NORDISKT RASSKYDD.

I.

Den moderna ras- och kulturforskningen har kommit till det märkliga, för att icke säga sensationella resultatet, att ej blott den nu härskande västerländska odlingen utan även forntidens underbara kulturer — summerernas, indiernas, persernas, grekernas, romarnas — alla haft de nordiska folken (uppfinnareeller "inventor-rasen", enligt Linné) att tacka för sin uppbyggnad, blomstring och fulländning. Nämnda forskning har även klarlagt grundorsaken till de äldre kulturernas upplösning och undergång: "biologisk försämring av folkmaterialet", förorsakad genom det aristokratiska, ärligt uppåtsträvande, nordiska raselementets överflyglande av numerärt överlägsna icke-nordiska, "underklassiga" folkslag. Kulturer, över vilkas storhet och skönhet eftervärlden endast kunnat göra sig en svag föreställning — genom att hopfoga brottstycken av kvarlämnade skrifter, konstverk, byggnader och minnesmärken — ha på detta sätt undanröjts och oerhörda kulturella, framför allt etiska och biologiska utvecklingsmöjligheter spolierats.

I den tidigare kulturforskningen har som regel denna folk- och kulturundergång betraktats som ett nödvändigt ont, som en naturlag, vilken näppeligen kunnat motstås. Huru ofta synas ej männi ... "Huru ofta", skriver exempelvis vårt lands kanske mest betydande hävdatecknare, Erik Gustaf Geijer, i tidskriften Idunas sjunde häfte (1817), "hur ofta synas ej människorna ha liksom sammansvurit sig för att fasthålla tiden, tidsriktningen och, förvända av ett förrädiskt lugn, trott sig kunna föreviga ett tillstånd, som svarat mot ögonblickets önskningar? Förgäves. Ett djup öppnar sig under deras fötter, en blixt kommer, man vet ej varifrån, tänder, man vet ej huru, och den fasta grunden, stödet för så många tusendes förhoppningar, är ett svallande, flammande hav, där mansåldrars arbeten störta över varandra. — — — Det är genom oerhörda, djupt gripande omvälvningar som människorna påminnas om, vad de ej böra glömma. Liksom tuktomästaren ofta med obehagliga, ja hårda medel hos barnet inpräglar de första oumbärliga minneslåxor, så förfares i historien med släktet. I allmänhet kunna folken ej erinra sig, att en världstimma slagit på tidens ur, om ej genom 'ramlet av fallande välden och troner'. Det gives åldrar, då de uppmärksamma kunna säga sig ha hört ropet: 'Väktare, vad lider tiden?' Det är i synnerhet de tidsåldrar, då den materiella lyckan blivit så allmän, att var och en tror sig kunna njuta den helt på egen hand, då själva välståndet löser de band, som sammanhålla all mänsklig samlevnad och där den bäst beräknande egoisten anser sin fördel säkrast mot alla skiften förvarad — just då inträffa oftast de stora förändringar, som hos människorna intrycka tanken på ett nytt tidsskifte."

Som komplement till detta djuptänkta geijerska resonemang ställer — 100 år senare — chefen för Svenska statens rasbiologiska institut, prof. H. Lundborg, följande av den moderna utvecklingen betingade biologiska och sociala fakta:

"Historien lär oss, att många lysande kulturfolk i äldre tider urartat och gått under. Förr var man benägen att förklara denna urartning som förorsakad av ogynnsamma politiska och ekonomiska förhållanden. Den moderna rasbiologien har emellertid klarlagt, att dessa moment icke äro orsaker utan i stället följder av folkens successiva degeneration. Den verkliga anledningen är den biologiska försämringen av folkmaterialet. Äldre, högt stående folks undergång har säkerligen ej berott på dåliga miljöförhållanden, utan i regel har det varit tvärtom. Ett hastigt och starkt ökat välstånd, som övergår till rikedom, alstrar nya behov i oändlighet, lyxen tilltager, veklighet uppkommer. Vällevnaden medför stor bekvämlighet. Det uppstår övercivilisation. Individualismen gör sig bred. Barnen bli en börda. Kvinnorna börja sky moderskapet. 'Den tomma vaggans' politik gör sig alltmer gällande. Denna process börjar i de socialt högre stående och burgnare folklagren, men sprider sig efter hand till de lägre och fattigare. De kroppsligt och psykiskt sämst utrustade, såsom vagabonder, imbecilla förbrytare och andra samhällsskadliga element, fortsätta dock att föröka sig, de tillfredsställa utan inskränkning sina sexuella drifter och få barn 'i misshugg'. Dessa, som mycket ofta äro behäftade med ärftliga skavanker, falla samhället till last. På dylik sätt växer ogräset fram i människovärlden. Den gamla kulturträdgården förvildas. Det blir allt olidligare förhållanden. Urartningen ökas trots upplysningsarbete, hygien, uppfostringsanstalter och sjukhus av allehanda slag. Den individuella och sociala hygienen, resp. miljön, förmår ej åstadkomma rättelse härutinnan. Om ej kraftiga mått och steg i rashygienisk riktning vidtagas i tid, går folket sin upplösning och undergång till mö-

TORSDAGEN DEN 22 JANUARI

SPELET OM SVERIGE.

Spelet om Sverige fortsätter under det nya år, som inträtt, efter enahanda linjer som förut — i idépolitikens och rättskulturens namn. Den pompösa riksdagsouverturen med trontal och statsverksproposition gåvo klara vittnesbörd härom. Vi fingo veta, att depressionen på det ekonomiska området börjat sträcka sina verkningar också till vårt land, varför en klok hushållning nu vore nödvändig. Till ådagaläggande av sin goda vilja presenterade regeringen för budgetåret 1931—32 en riksstat, slutande på en summa av c:a 850 milj. kr. mot c:a 813 milj. kr. näst föregående år, d. v. s. en ökning av 87 milj. kr.

I likhet med sina föregångare nonchalerar regeringen Ekman fullständigt vårt folks stora vitala frågor och bemödar sig att samla intresset kring tredje och fjärde rangens diskussionsämnen. I trontalet ägnas särskild uppmärksamhet åt det bebådade förslaget till ny rättegångsordning i riktning ”att i ökad grad tillgodose det för all rättsskipning väsentliga, dess säkerhet”. Men det gäller att se till, att ej ”säkerhetens” hävdande får ske på bekostnad av något, vi våga säga, än mer väsentligt, nämligen den moraliska andan, som man numera inom lagstiftningen är så angelägen att komma till livs. Alltså på vakt!

Under det att jordbruket vid 1930 års riksdag förärades en förgrundsställning, finna vi det i år placerat på sidan. Dock proponeras anslag till tryggande av avsättningen av svensk spannmål inom landet ävensom till sockerbetsodlingen, äggproduktionen och — den högre lantbruksundervisningen. Att hos oss i stort sett redan är ordnad på ett fullt tillfredsställande sätt, kan omöjligen fattas annorlunda än som en gest — ett försök att inge bönderna den illusoriska föreställningen, att statsmakten varmt ömmar för jordbrukets bästa. Vad situationen kräver är dock framför allt en annan prisordning än den nuvarande beträffande näringens produkter. Jordbruksekonomien upphjälpes ej genom bara ord och lärdomar.

Eftersom man inom regerings- och riksdagskretsar alltjämt vägrar erkänna verklighetsläget, må några erinringar rörande detsamma lämnas. Huvudsyftet med den sedan längre tid bedrivna ”utsvältpingspolitiken” mot jordbruket, vartill partierna samt och synnerligen lämnat sin medverkan, är — att tvinga näringens utövare att i sådan grad engagera sig i skuldsättning till bankerna, att äganderätten till den svenska jorden överflyttas från brukarna till den internationellt orienterade storfinansen. Man har redan lyckats komma ett gott stycke mot målet: Storfinansens herravälde över Sveriges landsbygd. En hastig blick på föreliggande officiella siffror rörande jordbrukets ekonomiska förhållanden ger en bild av verklighetsläget.

År 1913 var taxeringsvärdet å jordbruksfastigheter på landsbygden 3,363,720,500 kr., medan den intecknade gälden samma år var 1,601,131,005 kr. År 1927 hade taxeringsvärdet stigit till 6,917,382,500 kr. och den intecknade gälden till 3,410,269,592 kr. Den intecknade skuldbördan steg således under tiden 1913—27 med ej mindre än 1,809,138,587 kr. eller ungefär lika mycket som Sveriges hela statsskuld. Härtill kom en mycket betydande skuldbelastning i form av växel- och borgenslån. Efter 1927, då denna beräkning upphör, igångsattes slutligen den finanspolitiska generalattacken mot jordbruket, varigenom lånebeläggningen drivits till yttersta gränsen, där bönderna i allt större skaror tvingas att gå från gård och grund. Med järnhård energi fullföljes nu utan förbarmande kampen genom ytterligare nedtryckande av de sedan 1913 upptrissade jordvärdena samtidigt med inteckningsskuldens fortsatta drivande i höjden. Man befinner sig i själva slutspurten av ”utsvältningskriget” med målet inom räckhåll. När man hunnit så långt, att inteckningsskulden motsvarar den svenska jordbruksegendomens taxeringsvärde, är spelet vunnet och Storfinansen suverän herre på Sveriges landsbygd.

Då huvudparten av jordbrukslånen ligga hos storbankerna och dessa alltjämt äro beroende av det internationella finanskapitalet, inses, att det svenska jordbruket genom denna skuldsättning tvingats in i ett, ej endast för modernäringen utan hela vårt land olyckligt beroende av internationella kapitalintressen, de där sakna varje förståelse för Sveriges välfärd. Jordbrukets egna representanter, som under rådande regim ha det så väl sörjt för sig, göra intet för att avvärja denna ödesdigra utveckling. Men skall Sveriges jordbrukande folk tålmodigt finna sig däri? I fosterlandets intresse vilja vi ej tro det. Ännu finnes lyckligtvis kvar bland svenska odalmän något av den frejdiga anda, som i gångna tider av nöd tagit sig uttryck i dådkraftiga handlingar, såsom under en Engelbrekt, en Sture och Vase.

Tidsläget tvingar Sveriges bönder till förnyad samling kring det svenska Frihetsbaneret!

Hur rustar Ni Er för fjällfärderna?

Ett par präktiga skidor är första villkoret för att Ni skall få verklig valuta av utflykterna i fjällregienerna. PUB har ett par specialskidor av prima bok, lagom breda och starka, lättare än Hickory. 6⅓ fot kosta kr. 31:—, 7 fot kr. 32:—. Till dessa skidor bör ni ha skruvbindningar av t. ex. Löjtnant Rimfors modell för kr. 8:50 eller Sandströms .... kr. 9:50.
PUB:s Fjällstavar .... kr. 7:50.
En präktig Meissryggsäck har Ni ovärderlig nytta av. En sådan får Ni för kr. 17:—, något mindre modell kr. 15:50. Ställbar reservskidspets av aluminium .... kr. 3:25.
Snöspade .... kr. 2:25.
Laddor .... pr par kr. 2:75.
Snöglasögon .... „ „ „ 1:50.

Starka skidbyxor av prima blå diagonal K. 18:—.

PUB:s Skidlöparmössa för herrar kr. 5:50, 6:50.

Modern skiddräkt

i blå impregnerad loden för damer kr. 44:—, 55:—. Skidmössor av mörkblått tyg med kulörta garneringar, käck och praktisk modell, kr. 5:75. Skidblus av prima vindtyg för herrar och damer kr. 13:50. Vindjackor för herrar i prima svenskt vindtyg ...... kr. 20:—. äkta norsk kvalitet .... kr. 22:50. Samma jacka med kraftigt, löstagbart flanellfoder ...... kr. 30:—. Lumberjackor i moccatyg eller äkta moccaskinn. Skidhandskar av krom. garvat läder .... kr. 5:50. Innervantar .... kr. 3:—.

Skidpjäxor för herrar, damer och barn, modell Holmenkollen,

av Kembels tillverkning med skålad häl:

storl.	31—33	34—36	37—39	40—42	43—48
Kr.	25:—	26:25	28:25	29:—	33:—

Raggsockor .... kr. 3:25

Paul U. Bergströms A.-B.

NORR: Drottningg. 74, Hötorget 13 — **PUB** — SÖDER: Hornsgatan 54, mitt f. Ad. Fr. torg

PRESSKONSERTEN

En stånds- och intresserepresentationens renässans

förebådas av *Västsvenska Dagbladet* (h) också i vårt land. Den liberala författningsrevolutionen av 1866, varigenom den öppna intresserepresentationen avskaffades till förmån för den slutna och tvåkammarriksdagen infördes, betecknas av tidningen som ”ett ödesdigert brott på den svenska samhällsorganismen med dess i stånd naturväxta helhet”. Riksdagen blev en representation av isolerade privatindivider, vilka som sådana varken ha rätt eller möjligheter till inflytande i stat och kommun. V. D. skriver:

Alltefter som utvecklingen omdanade stånden gestaltade sig deras representation. Adelsståndet försvann när dess funktioner övertogos av andra. Bönderna splittrades efter 1866 genom sina ståndsfientliga liberala ledare i flera rent politiska representationer. Bondeförbundet försöker nu åter förena alla bönder i en ståndsrepresentation, men synes icke vara medveten om att ståndsprincipen ej kan helt tillämpas med en ståndsfientlig riksdagsordning. Prästeståndet har ensamt, ehuru utanför riksdagen, fått sin ståndsrepresentation i kyrkomötet. Den Lybeckska samförståndskonferensen för något år sedan var också ett ståndsmöte utanför riksdagen för industriens arbetare- och arbetsgivarestånd, liksom förra årets ’jordbrukareriksdag’ var ett spontant utslag av samma ståndstanke bland jordbruksnäringens folk.

Så se vi ståndstanken levande och praktiskt verksam överallt i vårt offentliga liv, ehuru liberalerna 1866 trodde sig med sin revolutionära kammarriksdag efter allmänna, individuella val ha för alltid avlivat den. Den som observerat hur vid nominering inom ett parti inför något val olika yrken, klasser, stånd och intressen pocka på att bli representerade, förstår att ståndstanken är odödlig så länge samhället lever, man må sedan tilltyga det aldrig så illa genom att pressa in det i onaturliga liberala och demokratiska tvångströjor...

Det är på detta sätt stånden i Italien slagit ihjäl parlamentarismen och på andra håll äro på väg att göra det. Stånds- och intresserepresentationens renässans kommer även i vårt land att förinta tvåkammarparlamentarismen. De Geers och Staafs verk blir ej något ’evigt minnesmärke’ över dem.

Den citerade tidningens förutsägelse av en stånds- och intresserepresentationens renässans i Sverige har starka skäl för sig. Parlamentarismen har blivit prövad också hos oss, men befunnits allt annat än lycklig ur rikets och folkets synpunkt. I själva verket ha vi i den liberala tvåkammarriksdagen i stället för en sann folkrepresentation fått ett nytt priviligierat, plutokratiskt betonat herremannastånd — riksdagsmannaståndet med en m o t de ”representerade” folkklassernas intressen i stort inriktad front. Att föra det urartade folkpresentativa livet in på sunda banor, måste därför framstå som en av den fosterländska folkrörelsens främsta uppgifter.

Den nordiska rasens skaparkraft.

Vi tala om den västerländska kulturens bärare såsom väktare av det höga organiska samhällslivet. Denna kultur är till större delen befruktad och stålsatt av den nordiska rasen och dess förgreningar från NordEuropa mot väster och söder, skriver den svenska nationalsocialismens huvudorgan, *Vår Kamp* (nat.), fortsättande:

Det är främst i *denna,* som mänskligheten nått sin höjdpunkt i arbete, i livsverk och lära, det är den västerländska kulturen som representerar människorna och deras arbete framför andra. Vi skola i detta sammanhang påminna oss, att de gamla äldre kulturerna av framstående art *ävenså* varit skapade eller starkt påverkade av nordiskt blod, samma drivande och uppbyggande krafter, som nu hålla den västerländska kulturen uppe. Men ju mer de uppblandats, ju mer har deras egenart och skaparkraft förintats, ju mer ha de stora kulturbyggnaderna raserats. De europeiska folken med sina stolta nordiska ledarfolk, svenskar och övriga skandinaver, tyskar, engelsmän m. fl. ha varit skyddade av den ”slaviska” barriären mot den asiatiska våg som brusat fram mot våra länder. Men nu är den barriären *genomträngd* och Asien stormar portarna! Judendomen och bolsjevismen, kollektivismen och barbariet kommer österifrån, inympar sina läror på *alla skikt* av den västerländska kulturens samhällsbildningar. Varken den enkle arbetaren eller den ”högt bildade” ämbets- eller vetenskapsmannen förstår den överhängande faran! Dé tro inte på det krig, i vars mitt de förintas — de höra inga *kanoner* ljunga och därför se de så godtroget och fredligt på kulturens *giftgaser.*

Sant talat! De finnas dock som känna faran men av oppurtunitetsskäl ej vilja låtsa om dess existens, däribland främst våra politiker, finansmän och ”folkupplysare” i pressen. Någon enstaka gång händer det emellertid, att en och annans bland de antydda ”honetta ambition” för några korta ögonblick stimuleras till ett humoristiskt inpass, men därvid stannar det. Den eviga raden av glansfulla banketter, middagar och supéer i gyllene salar tar ens tid och kraft alltför starkt i anspråk.

tes. Folket dör, då det ej längre har kraft att bekämpa urartningen. Så har det gått i äldre tider och så håller det på att gå nu.”

Se vi på det allmänna, biologiska och kulturella läget i våra dagars Sverige, så finna vi, att den därstädes sedan urminnes tider bosatta begåvade och ärbara svenska folkstammen, den främsta bäraren av de av den moderna ras- och kulturforskningen så högt skattade nordiskt konstruktiva rasegenskaperna, alltsedan industrialismens och demokratiens genombrott varit utsatt för ett systematiskt utrotningskrig, inspirerat av representanter för antinordiskt inställda internationella organisationer. Dessa organisationer ha med alla till buds stående öppna och hemliga medel motarbetat den nordiska rasens och det nordiska kulturbyggandets vitala intressen. I den av nedärvd instinkt ärligt uppåtsträvande nordiska ”lantrasen” ha de internationella krafterna sett sin farligaste motståndare. Blandrasighetens, den tygellösa blodblandningens evangelium har därför lovsjungits i alla tonarter. Ja, man har t. o. m. från det hållet uttryckligen hävdat, att en eurasisk-negroid blandras och en däremot svarande, av ismer och andra bisarra lysande och bullrande ting sammansatt kultur skulle vara det enda möjliga, det enda i längden livsdugliga för ett framtida ”Paneuropa”. En korsning av detta enligt hävdvunnen nordisk uppfattning mindrevärdiga slag skulle framför allt befordra personlig kultur, utgöra garanti för erhållandet av en ”mångfald personligheter”. Eljest trodde vi, att erfarenheten, utvecklingen och världshistorien såväl som den ansvarskännande moderna ras- och kulturforskningen bevisat vilken oerhörd samhälls- och kulturfara en ras- och kulturblandning av detta befängda slag innebär. *C. E. C.*

SVEA RIKE.

Centralorgan för kulturpropagandan i utlandet?

Inom utrikesdepartementet har med anledning av inkomna framställningar upptagits frågan om de svenska lektöratens i utlandet ställning. I framställningarna hade uttalats önskvärdheten av att de svenska lektorerna vid sidan av den egenliga undervisningen skulle utöva upplysningsverksamhet för Sverige samt föreslagits, att de skulle åtnjuta statsunderstöd och under en eller annan form sammanföras med vår utlandsrepresentation.

I de yttranden över framställningarna som ingått från våra beskickningschefer, understrykes allmänt utlandslektoratens stora betydelse för den svenska kulturpropagandan i utlandet, men framhålles att verksamheten på grund av svag ekonomi måst inskränkas utöver vad önskligt är. Beträffande en eventuell omorganisation i syfte att utvidga lektoratens verksamhet påpekas av beskickningscheferna i Paris och London att något direkt behov därav f. n. knappast föreligger, främst med hänsyn till därvarande pressattachéer som ha i uppdrag att bedriva kulturell propaganda. Lämpligheten av direkt anknytning till utrikesdepartementet ifrågasättes av flera beskickningschefer, särskilt på grund av att lektoraten äro underordnade statsmyndigheterna i det land där de äro stationerade.

Beskickningschefen i London, som föreslår en undersökning angående upprättandet av ett lektorat jämväl vid universitetet i Cambridge, framhåller, att lektoraten i verkligheten äro att betrakta såsom nödvändiga stödjepunkter i ett mera omfattande och planmässigt arbete. Det huvudsakliga arbetet för svensk kultur i utlandet måste, framhåller han, påvila le lokala organen, men härjämte erfordras ett centralt organ i Sverige, med råd- och uppslagsgivande verksamhet för utåtriktad kulturell upplysning, vilket bör infogas under utrikesdepartementet genom ett elastiskt kombinerande av redan befintliga institutioner, företag och frivilliga krafter i en nämnd, med ett sekreteriat under utrikesministerns kontroll.

Gustav Adolfsfonden.

Insamlingen till Gustav Adolfsfonden har för Kristianstads län resulterat i 25 000 kronor samt för Göteborgs och Bohus län i 20 000 kronor. De flesta länskommittéer ha hemställt om uppskov med redovisningen på ett par månader, varför utdelning från fonden icke kan väntas förrän 1932.

Kristianstads län erhåller dock ett förskott redan till sommaren för restaurering av Kiviksmonumentet, då samtidigt ett stort stenröse strax intill kommer att genomforskas. Kostnaderna beräknas till 8 à 10 000 kr., varför Kristianstads län utom länsavkastningen även erhåller ett anslag av riksfonden.

"Norden" utvidgar sin verksamhet.

Föreningen "Norden", med förgreningar i samtliga skandinaviska länder, planerar ett väsentligt utvidgande av sin verksamhet. Enligt vad generalsekreteraren, överlärare Karl Stenberg, meddelar överväges bl. a. att upptaga frågan om ett ökat samarbete de nordiska folken emellan.

Även i fråga om kursverksamheten ämnar man beträda nya vägar. Sålunda kommer i år en kurs att anordnas i Danmark för nordiska agronomer, och i Sverige planeras ett par kurser för bildningsintresserade arbetare. Dessa senare kurser skola pågå någon vecka i sommar vid en av våra folkhögskolor, eventuellt Mora, samt omfatta 25 deltagare från vardera landet. En ny form av ungdomsarbete skall vidare lanceras genom anordnande av ett ungdomsläger på Trossnäs i Värmland för c:a 100 ungdomar med utflykter, föredrag och diskussioner. Mellan de olika läroanstalterna upprättas en intim samverkan, så att desamma skola kunna disponera all tänkbar litteratur i fråga om nordisk upplysning, till den uppväxande generationens fostrande i nordisk anda. Nya ljusbilder skola utarbetas av fackmän, belysande olika sidor av nordiskt liv, såsom norsk valfångst, danskt jordbruk o. s. v. Norges undervisningsdepartement har redan anbefallt de norska skolorna att delta i detta samarbete. Ävenså planeras under 1931 en serie föreläsningsserier.

Slutligen har man för avsikt att söka få till stånd ett ökat utbyte mellan de olika ländernas press samt ett närmare samarbete mellan de olika telegrambyråerna i syfte att åstadkomma ett fylligare och mera ordnat nyhetsmaterial. "Nordens" årsbok, som under de första åren haft en mera blygsam karaktär, skall från och med nästa årgång väsentligt utökas samt givas ett mera allsidigt innehåll.

Hembygdens arv.

Hembygdens arv — det är gårdarna
byggda i möda och svett.
Hembygdens arv — det är odlingen,
släkte åt släkte har gett.
Stugan som timrats av bröder
och möbler och husgeråd
och hemvärda vadmalskläder
och linne av hemspunnen tråd.

Hembygdens arv — på muséerna
kunna vi finna det kvar,
allt som de nya tiderna
tyckte så enkelt var.
Men ännu i idoga bygder
man väver på fädernas sätt,
och där aktas ännu dygder,
som arbetets börda gör lätt.

Där vändes jorden med plogarna,
som fäderna gjort en gång;
där gå de och se på groningen
och samla skördarnas fång . .
Och gyllene rågar blänka
i vardagens odlingstid,
och stjärnor om natten stänka
sitt sken över stilla frid.

Hembygdens arv åt det kommande,
fädernas torva och hem!
Vi borde väl vårda mot tiderna
det som vi fått av dem.
Ty bygga vi upp vår samtid
på fädernas klippfasta grund,
så blir nog vårt släktes framtid
rotvuxen, härdad och sund.

Åke Lind.

KONST OCH KULTUR

Windward Ho: Från Pampans och Pamperons land. Wahlström & Widstrand. Kr. 5: 75.

Framför mig ligger rubricerade reseskildring, noggrant uppsprättad och genomläst. Författaren lyckas sätta lekmannen in i de olika förhållandena — och speciellt för nordbor så intressanta — i Argentina på mindre än 225 sidor. Han har genomkorsat den stora, av motsättningar präglade, republiken under 5 års tid och dyärunder med ögonoch öron pa spänn iakttagit alla det säregna.

Han förmår att med en ledig stil skildra liveti storstaden Buenos Aires, på estancias och i nybyggen utan att trötta med alltför många fakta. Man häpnar inför uppgifter sådana som att en kapplöpningshäst betingar ett pris av 40,000 pund, och att det inte är ovanligt att fårestancias ha 350,000 djur. Allt har så stora proportioner.

Författaren säger även sin mening om eventuella svenska emigranters utsikter: förr hade de förmågan att slå sig fram, och han anför talrika exempel på dessa pionjärers arbete, slit och äventyr: men nu komma endast klenmodiga till Argentina och bli förr eller senare utslagna i konkurrensen. Argentina är således intet guldland att resa till. Endast arbetsamma, starka och uthålliga krafter kunna där påräkna en framtid. Vad kontorsfolk beträffar ha tyskarna genom sin språkkännedom och i allmänhet bättre utbildning större förutsättningar än skandinaver — och ha redan visat det.

Det politiska livet i republiken är en enda sjudande häxkittel, och man står undrande inför det låt-gå-system, som behärskar staten. Den sista revolutionen sätter sin prägel på det politiska livet där, och säkert är det inte den sista.

Men alltjämt anlända nybyggare, som med djungelkniven i hand arbeta sig fram genom skogarna och sätta upp sina tält. Farorna äro många, men männen äro av stål och ny, odlingsbar mark erövras Argentina är en ung republik med stora utvecklingsmöjligheter, och vi få se till, att våra industrialster exporteras i större utsträckning än nu sker — amerikaner och tyskar ha trumfen på hand.

Som sagt — en intressant bok, väl värd att läsas.

—ling.

GYMNISKA SÅNGER.

Gymn! Ordet låter för mången främmande, men man vänjer sig snart vid detsamma. Vår samtid, som med förkärlek skapar förkortade benämningar, såsom bil, bus, bio, tric o. s. v., skall snart nog även ha gjort sig förtrogen med det lyckligt valda ordet Gymn.

Den gymniska rörelsen vill vara en barriär mot den skumögda materialistiska livssyn, den asiatiska despoti, den ateism som följt världskriget i spåren. Den vänder sig därför emot de makter, som eftersträva den västerländska, d. v. s. kristna kulturens ödeläggelse genom de bärande moralbegreppens utrotande och familjebandens avskaffande. Gymnerna vilja trotsa de bullrande och lysande utländska kulturella och uppställa som sitt ideal troheten mot den nordiska stammen, vården av de nationella minnena, kort sagt: ett götiskt, av kristendomen mildrat livsideal. Gymnerna äro vår tids götiska korsriddare med svärdet draget mot materialismen — vare sig den kallas amerikanism eller bolsjevism — med dess konsekvenser: sensationssport, sensationsfilm, negerplastik.

Den gymniska tanken vänder sig mot den demokratism, som vill neddraga alla på proletariatets nivå och söker i stället medel att göra alla utan undantag till andliga aristokrater.

C. E. Carlberg, initiativtagaren till det Gymniska Förbundet, utgav till årsskiftet en samling Gymniska sånger av olika författare. Hans egen bardalek gäller svenskhetens värn i vår framtida Nord; i toner tolkar han bragdkära bondeättlingars saga. Uppställande Gidernas lösen — "Hedra fädernas mark!" — manar han ungdomen att trotsa den Lede i Himmelens namn. Hans "Fansång" för det äldsta folket av arisk stam förtjänar att bli en folksång.

"Gymniska Sånger" borde finnas i alla hem och läsas i skolorna.

A. F.

*

Gymniska Sånger. Förlag: Chelius, Stockholm. Pris: 3:— kr.

FRÅN ARENAN

Kungliga Huvudstaden har återtagit sin högsäsongs-fysionomi, sedan rikets Damer och Herrar vänt tillbaka från sina ferier. Det glada återseendet firades med pomp och ståt och ömsesidiga hjärtlighetsbetygelser. En mängd av folklig patos glödande tal höllos, vittnande om det rådande utmärkta förhållandet mellan Representanter och Folk. Bland nya ansikten märktes särskilt vår celebre frie författare Ture Nermans, som äntligen erhållit säte i Senaten. Folkets Röst var även djupt rörd, och självfallet förenar sig också undertecknad i kollegernas hjärtliga hälsning: Välkomna åter!

Till förhöjande av glansen kring ceremonien uppfördes å Kungl. Operan praktstycket Saul och David, där den vackra sägnen ur Israels historia på ett stämningsfullt sätt skildrades. Våra konstkännare ha icke sedan Habima på Dramaten varit så nöjda — men så rörde det sig om ett verkligt neutralt ämne, höjt över all åsiktsstrid. Det är upplyftande, att någon gång skåda en enig press — ett enigt svenskt folk.

*

Det förefaller emellertid något ofinkänsligt av vissa kulturorgan att i dessa återseendets dagar så envist syssla med korruptionen i Frankrike — Demokratiens och Frihetens stolta föregångsland. Förhållandena motivera på intet vis närgående jämförelser. Väl är det sant, att Frankrike mer fått tjäna som förebild för svensk parlamentarism än England. Skillnaden mellan detta land och vårt i fråga om sammanblandning av politik och finans är dock betydande. Affärer som vårt "Spritpanama" — där det rörde sig om ett eller annat hundratal "försvunna" miljoner — eller "Allmänna Spar" kunna alls icke jämföras med "Oustricskandalen" där det handlade om kalla 1,400 milj. franska sparares medel, som gått all världens väg. Medan de franska politikerna, som ju huvudsakligen utgöras av advokater och tidningsmän, över lag taxeras i miljoners värden, uppskattas det svenska representantskapet bara i något hundratusental kronor. Och medan Frankrike har en statsskuld på hundratals miljarder, uppgår Sveriges till endast c:a 2,000 miljoner.

Alltså må man skilja på parlamentarism i Frankrike och hos oss. Det lysande kulturorganet Svenska Dagbladet söker också rätta till begreppen i en artikel, vari uttalas:

"Att ta emot pengar (av ett företag) för att rekommendera (det) är icke alltid orätt, lika litet som att utnyttja sin situation till att ekonomiskt förbättra den. Endast att rekommendera en dålig affär eller ett favoritsystem på ett bättres bekostnad kan rättvisligen kritiseras". Det citerade kulturorganet har verkligen lyckats finna en definition av det svåra problemet, som bör kunna gillas till och med av våra mest finkänsliga parlamentariker, såsom en Brånalt, Wiggfors och Ture Nerman. Det säger sig dock själv, att en representant med självaktning inte inlåter sig på "dåliga affärer".

*

Vägarna till det socialistiska Lyckorikets uppnående gå ibland åtskilligt i sär. Medan de Röda Härskarna i Ryssland medels arkebusering gör sig av med sina aristokrater, är Mac Donald i England i full färd med att kreera nya lorder och sirer. Det är inte alltid så lätt att säga vem som har rätt. I vårt eget Folkets Hus lär man övervägande luta åt den [illegible]elska åsikten. Flera av våra mest berömda sossar skola inte ha något principiellt emot att pryda sina visitkort med en adlig krona samt låta titulera sig greve och baron. Sedan det principiella motståndet sålunda brutits, kunna vi när som helst vänta nobiliseringar också här. Den första i ordningen bliver "greve Olsson".

(Se Vida Världen.)

*

Svenska Dagbladet, som förtjänar allt beröm för sin energiska vakthållning kring våra nationella kulturvärden, höjde härom dagen ett välbefogat ångestrop över det i radio- och grammofonprogrammen minskade intresset för jazzen. "Ungdomen behöver jazz", säger organet så sant, fortsättande: "Nutidens ungdom, som i synnerhet om den i sin fortkomst hindras av avlagda examina, får arbeta så gott som utan lön till framemot 30 år, får sedan arbeta på olika platser mot mycket låg lön. Den behöver sannerligen den melodiösa och muntra jazzmusiken för att kunna hålla humöret uppe." Kulturbladet träffade här förvisso huvudet på spiken. Låtom alltså återgå till muntrande jazzen, som uppenbarligen har en viktig mission att fylla för det nutida uppväxande släktet!

Torvald.

"GÖTISK GÄRNING".

(Forts. fr. föreg. n:r)

Till Skandinavien kom den programmatiska Goticismen närmast från grannlandet s. om Östersjön, där man redan under humanismens tidigare år gripits av Tacitus' skildring av forntidens germaner i deras motsats till de förvekligade romanska patricierna. Det av den småländske allmogeättlingen kanslinotarien Beth Adlerbeth i Stockholm 1811 instiftade Götiska Förbundet efterbildade i sina yttre former delvis den svenska exdrottningens romanska Accademia degli Arcadi, men vurmade ensidigt för den hedniska "Gotiken".

Ett viktigt år i Svea rikes konsthistoria var 1814, då den götiske allmogeättlingen Ling började sina föreläsningar i Sällskapet för konststudier, alternerande med landsmannen Hammarsköld, som påvisade att Nordisk konst ej kan nå sin rena fullkomlighet, förrän man återtagit sina Götiska förfäders "fromma tro, oskyldiga seder, stränga grundlighet och ädla manlighet i ord och hållning". Då Götiska Förbundet 1817 utlyste den pristävlan, som resulterade i 1818 års utställning, fastslogs i inbjudan det eftersträvade målet: Nordens självständighet även i bildande konst!

Bernadotte, som härstammade från Goternas sydfranska rike och som uppväxt i den av skotten James Andrewsson M'Pherson förfalskade Ossiandiktningens tid, visade sitt intresse för den Götiska ämneskretsen genom flera beställningar. Den småländske bondekonstnären Per Åkesson Hörberg, vilken redan vid sekelskiftet utfört talrika lavyrer med nordiska sagomotiv, målade 1812 för hans räkning "Odins ankomst till Svearike och möte med Gylfe". Av Arbogaartisten Hultgren beställde Bernadotte 1818 för sin Djurgårdsvilla en väggmålning, återgivande västervikingen Ragnars (lodbrok) brandskattning av Paris. Bernadottes intresse för nordisk myt som ämne för konstnärlig behandling blev också upphovet till den götiske bildhuggaren Fogelbergs gudatrilogi, asarna Odin, Tor och Balder, (Götiska Förbundets utst. 1818) som symboler för nordisk vishet, styrka och mildhet. Bland samtida redogörelser för den götiska konsten må erinras om fru Maria Pollet Ehrenströms Notice sur les beaux arts, Stockholm 1826.

Götiskt kynne återfinner man ock hos skåningen Nils Andersson Blommér. Minnesvärt är ett dennes brev av 1849 till den östgötiske målaren Nils Andersson från Kettilstad: "Det är rätt av dig att söka något svenskt ämne, och för att säga min mening finner jag det mest naturligt, att svenska målare sysselsätta sig med behandlingen av sådana ämnen, som egentligen röra oss, och som vi bäst böra kunna uppskatta." I samma anda yttrade sig Bernadottes svenskfödde sonson Karl, då han 1853 gjorde sitt inträde i K. Svenska Konstakademien: "Vi ha ett härligt land, strålande av allvar och styrka. Vår historia och våra traditioner äro rika och poetiska, fulla av ädla minnen, som med skäl utgöra vår ära och vår stolthet. Fosterlandets historia och natur bleve fördenskull huvudföremålet för vår konst: de bilda samfällt ett tempel, däri konstnärens arbete tillika skall bli en dyrkan av naturens Herre, den Allsmäktige."

Som kung uppmuntrade Karl den götiska riktningens fosterländska strävanden på flera sätt. Själv en begåvad dillettant, tröttnade han aldrig på att måla svenska landskap. Ännu kort före sin död lät han "i Götisk stil" restaurera ett rum i sin villa vid Edsviken.

En fransk talman för den Götiska tanken var den bordeläska hantverkarättlingen Gobineau, vars Essai sur l'inégalité des races humaines skrivits långt innan han själv i egenskap av den franska republikens envoyé till Stockholm (1872—1877) kommit i direkt kontakt med Norden. Förutom litteratör var han även artist, och hans i Stockholm skulpterade Valkyria är tvivelsutan ett posthumt barn av den Götiska skolan. Hans inflytande på tysk konst (t. ex. Wagners musik) är betydelsefullt och sträcker sig via Jenaprofessorn Günther även till arkitekturprofessorn Schultze från Naumburg, författaren av "Kunst und Rasse".

Inom fransk vetenskap har Gobineau's idéer förts vidare av Vacher och en Cercle Gothique de Gobineau grundades av Nobiles Academici i Paris 1903. (Cf. Günther: Der Nordische Gedanke in France", i tidskr. Deutschlands Erneuerung, 1927 Dec.). Av Gobineau's verk har en essai över de Götiska rasernas superioritet tryckts på svenska först 1918 i tidskr. Östergötland, efter att under G:s vistelse i Sverige ha på franska upplästs i den av Götiska Förbundet inspirerade Gotriska Gyldene Gripens orden. (Cf Ahrenberg: "Människor", VI). I Göternas urhem var hans direkta inflytande alltså obetydligt. Från 1870-talet erinrar man sig ett av målaren Ernst S. Josephson, gjort uttalande, som förtjänar att tagas ad notam: "Kanske det i närvarande stund sett lyckligare ut för den svenska konsten, om man följt (den skånske tecknaren Nils Månsson) Mandelgrens råd och anbefallt stipendiaterna att studera mer i Sverige och mindre i utlandet. Tänk vilken olycka för en ung artist att på 6 år icke med sin fot beträda sitt fäderneslands område... I stället för att under denna tiden studera och införliva sig med sitt hemlands bruk och vackra minnen, plockar man smulor från främmande land och blir litet tysk, litet fransk, litet italiensk och minst av allt svensk."

NATIONEN

Redaktör och ansvarig utgivare:
Elof Eriksson.

Adress: Box 1145, Sthlm 16.
Postgirokonto 3643.

Prenumerationspris:

Helår .... kr. 5: —
Halvår .... „ 2: 75
Kvartal .... „ 1: 50

Annonspris:

Efter text 20 öre pr mm., textsida 25 öre pr mm. Särskilt beställd plats 25 proc. förhöjning.

RYSKA NYHETER.

"Socialistiska" segerfanfarer.

Socialiseringen av det ryska jordbruket kommer under 1931 att fullföljas med all kraft. Sovjets sanningsvittne "Pravda" visar entusiastiskt på de framgångar som redan vunnits: "Över 5½ miljoner bondgårdar, det vill säga 24 procent av hela antalet, ha sammanslagits till stora kollektivjordbruk. I de egentliga spannmålsdistrikten har över hälften av bondgårdarna kollektiviserats. Härmed synes femårsplanens program fullständigt genomfört, i vad det rör socialiseringen av de ryska byarna."

"Pravda" glömmer att omtala, att den brådskande socialiseringen medfört en betydande försämring av livsmedelsförsörjningen i städer och industrisamhällen, att till och med arbetarna i de norra distrikten äro satta på hungerransoner och att de i de arktiska skogarna belägna interneringslägren äro befolkade med massor av olyckliga bönder, som i sin förtvivlan rest sig mot sovjetregimen. Det "socialistiska återbyggnadsarbete" sovjet nu skryter över skedde till priset av den nu levande generationens hälsa, livskraft och människovärde.

Men triumviratet Stalin-Molotov-Kaganovitj viker ej för slika struntsaker som "människovärde". De jaga vidare på den stråt de en gång beträtt: verkligheten skall bemästras, femårsplanen till varje pris föras till seger! Med stolthet visar "Pravda" på de storslagna prestationer som under femårsplanens tredje år väntas av ryska folket: "År 1931 måste kollektiviseringen utsträckas till icke mindre än hälften av alla lantbruk i sovjetunionen och i de egentliga spannmålsdistrikten, Ukrajna, norra Kaukasus och vid mellersta och nedre Volga, till 80 à 90 procent. Det i det nationella näringslivet investerade kapitalet måste höjas från tio till sjuttio miljarder rubel och produktiviteten måste spännas därhän, att det resultat, som beräknats för 1933, femårsplanens sista år, redan uppnås år 1931."

Sovjet hyser som vi finna stora förväntningar av det nya året. Redan vid 1931 års utgång skall man kunna ropa ut till all världens arbetare, att det till 1933 beräknade resultatet redan uppnåtts: Rysslands socialisering är en verklighet! ryska folket går under på kuppen, bekymrar föga de Röda Härskarna i Kreml.

Nationell hushållning.

(Forts. fr. sid. 1.)

själv och sin familj, kunna penningjudarna ej i detta sammanhang förtjäna något på honom. Men kan bonden övertalas att utfordra sitt vete till svinen och exportera fläsket till England samt i stället köpa amerikanskt vete till bröd åt sig och sin familj, förtjäna penningjudarna både på exporten av fläsket och på importen av vetet. Dubbel förtjänst alltså! Om bonden sedan gör förlust på transaktionen, frågar man ej efter. Under 1929 exporterades för i det närmaste fyrtio miljoner kronor fläsk, men samtidigt importerades majs och andra kraftfoder för ungefär samma belopp, och man har skäl antaga, att det i detta fall blott rörde sig om att köpa kaka och sälja kaka eller som man säger växla pengar. Hittills ha vi märkligt nog ej fått bevittna någon utredning genom statsmaktens försorg om huruvida vår fläskexport går med vinst eller förlust. En dylik skulle dock vara av stort intresse. Vore den i verkligheten vinstbringande, skulle engelsmännen sannolikt själva behålla den, synnerligast i dessa tider då miljoner engelsmän gå utan arbete.

Envar med något sinne för ekonomiska realiteter måste inse, att på den nuvarande stråten går det ej att i längden fortsätta. För femårsperioden 1871—75 var importen av jordbruks- och ladugårdsprodukter i genomsnitt 96 milj. kr. årligen och exporten 52 miljoner kr., vadan bristen d. v. s. det verkliga

importbehovet, uppgick till 44 milj. kr. om året. Sedan dess ha för hållandena steg för steg utvecklats därhän, att vi för femårsperioden 1921-25 hade en import av jordbruks- och ladugårdsprodukter å 446milj. kr. och en export å 115 milj. kr., d. v. s. en brist av 331 milj. kr. Till Jämförelse kan nämnas, att exporten av våra stora exportartiklar trä och järn f. n. uppgår till 700 milj. kr. Får utvecklingen inom livsmedelsproduktionen fortgå som hittills i ytterligare femtio år, äro vi framme vid den eventualiteten, att vi formligen äta upp våra skogar och berg, och på vad sätt skola vi sedan likvidera alla sådana varor, som ej kunna produceras inom landet, såsom bomull m. m.? Situationen är redan nu allvarlig. I runt tal gå för närvarande en milj. kr. om dagen ur landet för inköp av jordbruks- och lantbruksprodukter utöver vad vi får in vid export av motsvarande varor, och att märka är, att dessa penningar som utgivas för inköp av mat från utlandet äro definitivt borta för den svenska nationalhushållningen, till skillnad från sådana utgifter, såsom t. ex. för undervisningsväsendet, försvaret etc. som stanna inom landet.

Av de tre medel, som stå statsmakterna till buds för reglerande av priserna på den inhemska marknaden, tullskydd, monopol och statssubvention, är otvivelaktigt tullskyddet det på en gång enklaste och mest effektiva under förutsättning att konsumtionen av ifrågavarande förnödenheter inom landet är större än produktionen, d. v. s. att det föreligger ett verkligt behov av import från utlandet. Statssubventionen är ett sämre surrogat för skyddstullar, och statsmonopol är absolut att fördöma, främst på grund av att förvaltningskostnaderna där bli alltför höga och svårigheter nu mer än tidigare föreligga att kunna få hederligt folk att sköta saken.

Dessa här berörda missförhållanden bottna, såsom jag ledningsvis nämnde, ytterst i de falska ekonomiska läror som till folkmeningens förvillande predikas av penningjudarna och deras lejda redskap inom "nationalekonomien", politiken och pressen. Därför har jag även funnit det nödvändigt att genom min inlaga till Konungen fästa statsöverhuvudets och regeringens uppmärksamhet därå samt påyrka åtgärder till stävjande för framtiden av ifrågavarande landsskadliga propaganda. Jag har sålunda täckts hemställa till Kungl. Maj:t att taga initiativ till följande ändringar av gällande lagar och författningar:

1) att enskilda läroanstalter, som kunna misstänkas hava tillkommit i syfte att sprida falska läror, måtte ställas under skarpare kontroll än den nuvarande;

2) att personer av judisk eller främmande börd, som yrkesmässigt bedriva falska läror, måtte kunna ur riket utvisas, även om de äro svenska medborgare;

3) att tidningar eller eljest periodvis utkommande skrifter, vilkas syftning är att sprida falska läror samt undergräva religion, sedlighet och moral, måtte kunna förbjudas:

4) att respektive ägare, redaktörer och utgivare måtte på effektivt sätt kunna förhindras att fortsätta verksamheten samt

5) att sådana folkrepresentanter, som bevisligen för egen slem vinnings skull sålt sig till penningjudarna och förrått svenska folkets sak, måtte kunna ådömas mera effektivt straff."

"Enligt vad som meddelats mig från k. maj:ts kansli har min framställning så tillvida varit föremål för prövning, att densamma överlämnats till justitiedepartementet för forsatt behandling", slutade direktör Andersson. "Vad resultatet blir, är ej gott att säga, men säkert är, att bakom de i min inlaga framförda synpunkerna stå icke endast huvudparten av Bondeförbundets medlemmar ute i landet utan praktiskt taget den stora majoriteten av Sveriges bondebefolkning, vars framtida existens är beroende av att en ändring snarast kommer till stånd i den riktning jag föreslagit."

- n.

Personer inom Stockholm

som intressera sig för DEN SVENSKA NATIONAL-SOCIALISTISKA FRIHETSRÖRELSEN uppmanas hänvända sig till

SVENSKA NATIONALSOCIALISTISKA PARTIETS STOCKHOLMSAVDELNING,
adr. Postfack, Stockholm 21.

Program och övrig national-socialistisk litteratur erhålles på begäran.

Goda och billiga

Måltider

kan Ni erhålla å följande nykterhetsrestauranter i Stockholm:

Cyrus
61 Nybrogatan 61

Alexander
2 Smålandsgatan 2

Engelbrekt
8 Roslagsgatan 8

Gustav Vasa
51 Upplandsgatan 51

S:t Erik
47 S:t Eriksgatan 47

Frukost ½9—½2
Middag ½2—7
Kväll 7—½12

Gustaf Adolfshallen
68 Västerlånggatan 68

Birger Jarl
61 Folkungagatan 61

CARNERA eller FRITHJOF?

Från en känd, idrottsintresserad person har redaktionen emottagit nedanstående inlägg i den aktuella idrottsfrågan:

"Den enkla sanningen" i idrottsfrågan är att idrotten aldrig får bli ett mål, utan blott ett medel. Den kan bliva en fysisk och moralisk kraftkälla för individerna, samhället, nationen; den kan vara en hälsosam motvikt mot okulturen och ett vapen mot materialismens otrevliga följder: egoism, sensationslystnad, guldfalhet, ohederlighet, undermålig, moral och dalande biologisk duglighet. Något liknande har i "Svensk Idrott" 1930, sagts av den kände redaktören för Gymn ingenjören Carlberg i en synnerligen läsvärd artikel, däri även ett bestämt avstånd tages från vissa ansvarslösa sportskribenters propaganda för sportens merkantilisering. Man har all anledning vara ing. Carlberg tacksam för de åsikter han uttalat i Nationens senaste nummer, och det vore på tiden att åtminstone alla självtänkande människor, klargjorde för sig att idrottens apolloniskt upphöjda idé ej har något som helst att göra med den professionella sportens raffel och rus.

I n:r 157 av "Idrottsbladet" prydes hela titelsidan av en mängd porträtt av världens åttonde underverk", därav jag här medsänder ett klipp, som talar för sig självt. (Se Vida Världen! Red.) Å en annan sida i samma nummer finner man ett uttalande om "Amatörer och proffs' chefredaktören fil. kand. Tegnér, som här söker klargöra idrottsfrågans vitala punkter. Artikeln flankeras i äkta mammonsanda på ena sidan av en annons om ett medel mot impotens och på den andra av en annons om preventivmedel. Den Tegnérska krian anföres här som ett talande vittnesbörd om den alltmer överhandtagande fräckheten inom sportskrivarskrået. För ungefär 100 år sedan skrev en annan Tegnér sagan om den nordiske vikingen Fritjof. Månne ej *denna* idrottsman är oss ett önskvärdare föredöme än det som den nu levande Tegnér kallar 'världens åttonde underverk?'

Idrottsintresserad.

TYSKLANDS JUDEPRESS RETIRERAR.

Nazirörelsen börjar bära frukt.

Bonniers Dagens Nyheter, judedömets ledande organ i Sverige, lämnade häromdagen det sensationnella meddelandet, att tidningens tyska systerorgan, Berliner Tageblatt, som hittills gått fram efter enahanda "liberala" linjer som B. D. N., under den närmaste tiden kommer att politiskt omorientera åt höger. Samtidigt upplyses, att Tageblatts förläggare, juden Lachmann-Mosse, uppsagt flera av tidningens medarbetare, ja självaste chefredaktören Thedor Wolff, vilken ej velat vara med om kursförändringen. Ävenså skulle en kursförändring vara att vänta hos Frankfurter Zeitung, det tyska judedömets organ n:o två, där aktiemajoriteten överlåtits på en hr. I. G. Farben och även personalskiften komma att ske på flera betydande poster. Uppgifterna äro hämtade ur den kommunistiska tidningen Berliner Morgen och ha av vederbörande förläggare ej dementerats.

Det av Bonniers Dagens Nyheter lämnade meddelandet är i högsta grad märkligt och torde, i händelse det är sakligt grundat, innebära betydelsefulla omgestaltningar inom tysk publicistiskt och politiskt liv. Man kan utgå ifrån, att B. D. N., som sedan länge upprätthållit de mest intima förbindelser med Berliner Tageblatt och dess hittillsvarande chefredaktör Wolff, icke gett spridning åt uppgifterna utan dennes godkännande, liksom att den med Wolff samarbetande berlinska kommunisttidningen icke lånat sig till källa utan auktoritativt medgivande. B. D. N:s egen korrespondent hos Berliner Tageblatt liksom Tageblatts stockholmskorrespondent hos B. D. N. juden Singer ha ju direkt hos sina respektive överheter kunnat inhämta uppgifter och dementera, om så ansetts behövligt, men detta har uppenbart ej ansetts opportunt utan har man valt omvägen att låta sin kommunistiska själsfrände slå alarm.

Man föranledes att ställa sig den frågan: vad har kunnat förorsaka den stora judiska tidningsförläggaren Mosse att på det sätt notisen omtalar omlägga sin främsta politiska tidning? Är det "politisk anpassning" eller ett uttryck av rent personlig fruktan? I varje fall synes det ofrånkomligt, att det skett under intryck av den nationalsocialistiska segern i sept. 1930 samt den i samband med händelseutvecklingen allt våldsammare framträdande antisemitiska stämningen i Tyskland. Det bör ihågkommas, att Mosse sedan åratal tillbaka i de nationalsocialistiska tidningarna i ord och bild fått figurera som en av de främst ansvariga för Tysklands under nuvarande regim iråkade olyckor. Alla åtgärder från hans och hans rasfränders sida att "stoppa upp" den nationalsocialistiska rörelsen ha endast resulterat i att antisemitismen vunnit ytterligare terräng. Hitlers tal om att huvuden skola falla har sannolikt ej kunnat undgå att obehagligt beröra honom. Som affärsman har han samtidigt kunnat inregistrera tillbakagång för sina "demokratiska" tidningar, sedan dessas politiska strävanden tack vare de hänsynslösa nazi inför allt folket blottats. Inom alla pressläger erkännes ju i dag, att den antisemitiska nazirörelsen drar fram över Tyskland som en stormvind. Man frestas tro, att Mosse gett upp hoppet på den röda revolutionens seger och därför nu i elfte timmen, för att rädda sig själv och sina stora tidningsföretag, föredragit tillsvidare falla undan och offra sina förutvarande hantlangare, Wolff m.fl. I avgörandets stund är det naturligtvis bäst att icke ostentativt stå emot segerpartiet.

Omläggningen av Tysklands ledande organ i "moderat" riktning kan sannolikt ej undgå att också påverka det svenska upplysningsväsendet, som hittills, allmänt, oberoende av partifärg, matats med "liberala" synpunkter i snart sagt alla frågor från just Berliner Tageblatt och Frankfurter Zeitung. Man ställer sig här den frågan: Skola våra svenska tidningar efter detta följa den numera "högersinnade" Mosse (Berliner Tageblatt och Frankfurter Zeitung) eller den alltfort "liberale" Wolff? I sinom tid få vi väl svaret också på denna fråga. Att det hela i hög grad illa måste berört trosfränderna vid Sveavägen och Warendorffsgränden, är självklart. Ligger saken så till som Bonniers tidning gjort gällande, innebär den otvivelaktigt en stor seger för den nationalsocialistiska rörelsen i Tyskland. Israel har i så fall slagit till en säkerligen i sin genre enastående reträtt.

E.

ÅRETS STATSREGLERING.

Regeringens framlagda förslag till riksstat för budgetåret 1931—1932 slutar på en summa av 850,681,100 kronor mot 813,367,200 kronor näst föregående år, vilket betyder en ökning av c:a 37 milj. kr.

Lågkonjunkturen har medfört en minskning beträffande de flesta större inkomsttitlar. Endast automobilskatte- och rusdrycksmedlen visa alltjämt ökad avkastning. På inkomstsidan observeras bl. a. "I anspråk tagna kapitaltillgångar" å 42 milj. kr. samt "Lånemedel" å 65 milj. kr. Bland "Utgifter för kapitalökning", som tillsamman uppgå till 116 milj. kr., återfinnes bland problematiska kapitalökningsposter ett belopp av 5 milj kr. under rubriken "Fonden för mötande av förluster å A.-B. Kreditkassan av 1922". Räntorna å statsskulden, som belöpa sig till c:a 82 milj. kr., upptagas mycket riktigt som en "verklig utgift".

Eljest får man av budgeten ett bestämt intryck av det konstmässiga "rörsystem" våra nutida statsreglerare begagna sig av vid budgeternas uppläggande i presentabelt skick. Man jonglerar med posterna på in- och utgiftssidorna, så att i varje fall ingen utanför "den utvalda kretsen" begriper sig på det hela. För att få debet och kredit att balansera har hr Ekman slutligen företagit ett par kraftiga grepp dels ur "fonden för statsskuldens amortering", 13,46 milj. kr., dels ur kassafonden, 23,23 milj kr., eller tillsamman c:a 50 milj. kr.

VÄRLDENS STRIDSKRAFTER.

Trots alla ivriga förkunnelser av våra svenska fredskämpar med Arthur Engberg i spetsen är världen ingalunda i färd med att avrusta. Tvärtom äro försvarskrafterna tolv år efter kriget i varje betydande land utom England större än 1913, som var kulmen efter sextio års tävlan. Före kriget kostade världens rustningar pr år c:a 12,600 mill. kr., i dag gå årskostnaderna till 18,000 mill. Sedan 1924 ha fyra stormakter, Italien, Frankrike, U. S. A. och Ryssland, ökat sina försvarsutgifter pr år med tillsammans 1,620 mill. kr. England har däremot minskat sina med 108 mill. kr.

Sedan 1913 har Amerika ökat sin armé från 105,000 till 139,000 man, Italien sin från 290,000 till 304,000. England har under samma tid minskat sin armé från 174,000 till 138,000 man och Frankrike likaledes minskat sin från 760,000 till 490,000. Ryssland närmar sig mer och mer tsararméns förkrigsstyrka, som 1913 räknade 698,000 man. 1919 utgjordes den röda armén av 105,000 man, i dag räknar den 562,000.

Beträffande luftförsvaret äro förhållandena desamma som i fråga om arméerna. Under de fyra sista åren har U. S. A ökat sina utgifter för luftförsvaret från 144 mill. kr. till 234 mill., och Italien från 86,4 mill. kr. till 122,4 mill. England har under dessa år nedbringat sina utgifter för luftförsvaret från 383,4 mill kr. till 352,8 mill kr. Exakta uppgifter beträffande luftförsvaret saknas från Ryssland, men så mycket är säkert, att sovjet äger en luftflotta, som fullt kan mäta sig med de största europeiska ländernas luftflottor.

Samma ökning är märkbar vid flottorna. Sedan 1919 har Italien ökat sitt kryssartonnage med 40,000 ton, U. S. A. sitt med 13,000 ton, Japan sitt med 141,000 ton. Englands kryssart onnage har däremot minskats med 126,000 ton. Under samma period har Frankrike ökat sitt ubåtstonnage med 18,500 ton, Italien sitt med 3,100 ton, U. S. A. sitt med 43,700 ton. England har minskat sitt med 32,300 ton. Jämförelsesiffrorna mellan världens kryssartonnage äro följande: 1913: 138,000 ton, 1919: 64,000 ton, 1929: 283,000 ton.

De fem stormakternas örlogspersonal har under de sex sista åren ökats med 12,000 man. Enbart Japans ökning uppgår till 6,000 man.

Sveriges statsskuld.

Sveriges statsskuld uppgick enligt riksgäldskontorets årsredogörelse den 31 Juni 1930 till 1.801 miljoner eller 294 kr. pr individ. År 1913 var statsskulden 648 milj. kr. eller 115 kr. pr individ. Räntefoten för statsskulden utgjorde under 1929 4,83 proc.

Sverige är som bekant inte det enda kulturlandet som i sin statliga ekonomisering slagit in på skuldsättningsvägen och sålunda gett sig det internationella finanskapitalet i våld. Till jämförelse kan nämnas, att Finland och Tyskland äro de bäst ställda med en statsskuld av 78 resp. 145 kr. pr individ. Hårdast betungade äro Storbritannien och Frankrike med resp. 3.010 och 1.673 kr. pr individ. För Norge är siffran 560 kr. och för Danmark 389 kr.

"EPA-Basarerna".

Ett "giv akt" till allmänheten.

Det uppenbarar sig allt fler mystiska skepnader på den svenska handelsmarknaden, det ena överträffande det andra i fråga om förrädiskt lockande skyltar. Av utstyrseln och metoderna de begagna sig av står det i regel snart klart för de i mysterierna något insatta varifrån de många "rationella" uppslagen härröra, d. v. s. från spekulativa storfinansiella kretsar, som drömma om att en dag medels sina smarta affärsmetoder helt kunna slå ut den hederliga svenska handelskåren till favör för sig själva. Publiken är ju ofta okritisk och sällar sig gärna till dem som yvas mest och bjuda billigaste priserna, oavsedt varornas kvalitet.

Senaste uppfinningen på området är "Epa" (Enhetsprisaktiebolaget), som startat detaljaffärer i Stockholm, Örebro och Västerås samt dessutom planerar liknande affärer i åtskilliga andra städer. Epa har igångsatt en ytterst intensiv konkurrens inom olika branscher, däribland livsmedelsbranschen under användande av metoder, som varken kunna karaktäriseras som lojala eller hederliga.

Sveriges Köpmannaförbund, i vars strävanden det även ingår att motverka illojal och ohederlig konkurrens, har nu genom auktoriserad handelskemist, Kemiska kontrollbyrån A.-B., låtit undersöka ett antal i Epas butik, Götgatan 31, inköpta prover av en del varor. Analyserna visade i flertalet fall på förfalskning och mindervärdighet, varför förbundet under särskild hänvisning till utlåtandena angående citron- och apelsinsaften gjort anmälan till Hälsovårdsnämnden i Stockholm och påkallat undersökning av samt eventuella åtgärder mot den ifrågavarande försäljningen, som av förbundet förklaras stå i uppenbar strid med Kungl förordningen n:r 420 av 7 juli 1917.

Man konstaterar med glädje Köpmannaförbundets energiska ingripande och hoppas att initiativet måtte fullföljas jämväl till en del andra liknande företag, som uppenbart bedriva en skadlig verksamhet, till förfång för såväl den lojala svenska handeln som för den köpande allmänheten.

JORDBRUKETS KRAV.

"Jordbrukareriksdagen" delegerade med lantbrukaren K. E. Hansson i Skediga i spetsen uppvaktade i samband med riksdagens öppnande samtliga partiledare med en skrivelse angående jordbruksfrågornas nuvarande läge.

I skrivelsen framhålles, att jordbruksfrågornas politisering icke varit till nytta för vår modernäring eller landet i dess helhet. Norrlands jordbrukare kunna t. ex. icke se någon fördel i att Sydsveriges animalieproduktion ökas och översvämmar Norrland. Icke heller beredas de någon nytta av att utländsk havre försäljes till dumpingpriser, då fördelarna härav inkasseras av andra yrkesgrupper. En försämring i försörjningsmöjligheterna från skogen har inträtt, i avsevärd grad beroende på försvårade avsättningsmöjligheter för brännved.

Kommitterade hemställa till partiledarna om deras medverkan i sådant syfte, *att* spannmålsodlingen stödjes, *att* sockerbetsodlingen gives sådant stöd att betodlingen kan upprätthållas i samma omfattning som tidigare varit förhållandet, *att* brännveden i de svenska skogarna, speciellt Norrland, kommer till ökad användning inom landet, samt *att* arbetslösheten icke bekämpas med improduktiva arbeten eller kontantunderstöd samtidigt som betydande verksamhetsgrenar av svenskt näringsliv ödeläggas genom bristande skydd eller stöd från statsmakternas sida.

PRENUMERERA PÅ

GYMN

"Den ojämförligt vackraste och värdigaste svenska tidskriften"
(I. G. CLASON)

Utkommer under år 1931 med 4 rikt illustr. 48-sid. häften. Abonnemangspris Kr. 4:—. Prenumeration sker enklast genom posten eller per postgiro 4024

PROVNUMMER GRATIS!

Vår kamp.

Utkommer den 1 o. 15 varje månad.

Huvudorgan för nationalsocialismen i Sverige.

Motto: Hjärnans och handens arbetare — förenen Eder! Varer svenske!

Ansvarig utgivare: Stig Bille.
Redaktör: S. Lindholm.

Redaktion och expedition:
Drottninggat. 37, Göteborg
Rt. 374 62. Postgiro 41349

Prenumerationspris:
Helår Kr. 5:—. Halvår Kr. 2:75.
Kvartal Kr. 1:50.

Å varje postanstalt samt direkt från redaktionen.

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Adress: Postfack 1145,
Stockholm 16.
Postgiro 3643.

NATIONEN

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 5:—
Halvår .... „ 2:75
Kvartal .... „ 1:50
LÖSNUMMER 25 ÖRE

TORSDAGEN DEN 22 JANUARI 1931

Harald Lindströms Boktryckeri, Sthlm 1931.

Vida Världen

I "förbudslandet".

I "förbudslandet" Amerika, där som bekant förbud råder mot försäljning av spritdrycker, avtjäna för närvarande 50,000 personer frihetsstraff för förseelser mot förbudslagen. — Med ett sådant föredöme för ögonen kan det ju synas egendomligt, att så många bland våra svenska frihetsvänliga nykterhetsvänner ännu i dag svärma för förbudet såsom "enda vägen" till skapande av folknykterhet och en moralisk ordning. Vad man med säkerhet vet är, att geschäftet liksom Förstörelsens Makter ha högkonjunktur under förbudsregimen — och då få sakskälen vika för de gyllene.

*

"världens 8:de underverk"

Så här ser enligt Torsten Tegnér i Idrottsbladet det stora idrottsidealet ut — "världens åttonde underverk" Den släte, bugande kavaljeren, som skall vara T. T:s självporträtt, är kanske mer lyckat än han själv anar. Man förstår, att en idrottare med så höga ideal, tagit illa vid sig den "ovederhäftiga" kritik mot urartningen inom idrotten, som från sakkunnigt håll uttalats. Vi hänvisa för övrigt till artikeln av en våra sportintresserade medarbetare å sid. 5, vari Tegnérs senaste angrepp på den gymniska idrottsandan närmare belyses.

*

Ett föredöme för all världens kulturstater.

Medan i synnerhet Europas stater sucka under väldiga skuldbördor finnes det borta i Västern en stat som i strid mot den moderna "nationalekonomiska" läran utan föredrar att pantsätta sina tillhörigheter till det internationella finanskapitalet. Det underbara landet heter Venezuela.

Den 17 dec. förra året gäldade Venezuela sista återstoden av sin statsskuld, d. v. s. 75 milj. bolivares. För 20 år sedan voro republikens skulder ganska betydande, men under årens lopp har man avbetalat dem regelbundet, så att landet nu är kvitt såväl inre skulder som skulder till utlandet.

Stackars politiker och finansmän i det landet!

*

Hakkorset än en gång.

I vårt föregående nummer omnämndes, att hakkorset sedan äldsta tider utgjort symbolen för ljuskraften och den mänskliga kärleken. Det har därför också i allt större utsträckning anammats som fälttecken för ljusets kämpar mot mörkrats makter i denna värld — ett förhållande som uppfattats som en skändlig utmaning mot den mosaiska lagens bekännare, som anse det tillåtet för sig att medels illfundiga knep söka föra "gojim" ("icke-judarna") på villovägar och som därför även givit hakkorset namn av det ondas kors.

Som ett intressant bidrag till hakkorsets historia kan nämnas, att det sedan århundraden utgjort flera regerande dynastiers hemliga tecken och som sådana jämväl fått en fientlig inriktning mot just det folk, som framför alla andra ställt sig i mörkmaktens tjänst, arbetande för folkens förstörelse. Så är t. ex. fallet med Rysslands sista kejsarhus. Enligt en i dagarna i Svenska Dagbladet publicerad redogörelse, grundad på vittnesmål av direktören Julius Holmberg vid Allmänna Pressbyrån inför rådhusrätten i Helsingfors, upptäckte General Koltjaks undersökningskommitté 1916 rörande mordet på tsarfamiljen i Jekaterinburg, "att på väggen i det rum kejsaren och kejsarinnan bebode under fångenskapen på Ipatievska gården ett hakkors inristats. Det var ett av familjens hemliga tecken."

I sammanhanget förtjänar omnämnas, att nuvarande ryske tronpretendenten Kirills svägerska, änkedrottningen Maria av Rumänien instiftat en Mariaorden, vars dekoration består av ett hakkors.

Det torde vidare, för att nämna ännu ett par exempel, ej vara alldeles okänt här i landet, att finska republikens begge ordnar, såväl frihetskorset som Vita rosens orden, uppvisa just hakkorset. Ävenså har lettiska republiken vid instiftandet av sin militära orden Björndödarekorset format dess dekoration till ett hakkors.

Under ovan nämnda omständigheter förefaller det mindre intelligent att från mosaiska upplysningshåll fortsätta med karaktäriserandet av hakkorset som "hatkorset".

*

Kulturskrivaren Stubbendorff.

Den moderna kulturens riddare med sin högborg vid Sveavägen berömma sig av sin frigjordhet från gamla fördomar, sin realism i tänke- och framställningssätt. Icke minst göra sig dessa "förtjänstfulla" egenskaper gällande i deras skildringar på erotikens område, där man också lyckats avlägsna de värsta hindren för en utveckling mot fullkomlig frihet.

Ett lysande prov på dylik frigjordhet lämnar B. D. N:s högtbetrodde kulturskribent, den kände redaktören Knut Stubbendorff i sin nyligen utkomna roman "Grottetrustens chef häktad". Inne på kapitlet om kvinnokärlek relateras, huru en kvinna bekänner sin kärlek till en annan-också avvisande- karl på följande sätt:

"Oscar Le Pierre är i staden. Jag har mött honom. Han var underbar som alltid och hånfull. Jag ville störta min stiletto i hans hjärta. Han skulle ha kunnat befalla mig att kyssa hans fotsteg, och jag skulle ha velat **doppa min nakna arm i hans inädvor** — jag älskar honom och hatar honom som förr."

Det låter något. Man kunde nästan tro sig ha att göra med en rättroende mosaisk djurskäktares kärleksfantasier. Men författaren känner den moderna publikens sämre smak, som det ju är en tacksam uppgift att vädja till. Denna smakens förskämning har under de nya kulturriddarnas inflytande hunnit så långt, att romanerna få större åtgång ju mer de röra sig på det perversa planet. Hur länge skola de sunt tänkande och kännande inom vårt folk med armarna i kors åse de "kulturella" kulturskändarnas fördärvbringande inflytande?

*

FRUKT-STILLEBEN

En utsökt vacker tavla i originalfärger (heliochrom), överallt beundrad och köpt. Modernt format: 52×120 cm. Kr. 10:—, 36×78 cm. Kr. 6:—. Firma Einar Åberg, Stockholm 4.

GREVE OLSSON.

I den gamla goda tiden var det bruk ligt att varje svensk, som kallades till konungens rådsbord, hugnades med en grevetitel, medan generaldirektörer och landshövdingar fingo nöjas med att bli simpla baroner.

Efter kung Oscar II:s frånfälle har regementet som bekant blivit parlamentariskt och demokratiskt, vadan adlandet upphört. Men, liksom den korsikanske revolutionshjälten signor Buonaparte kring sig skapade ett nytt franskt ridderskap, ha våra röda regenter beslutat inrätta en vapensal i Riksdagshuset.

Man har tänkt sig göra början med den nye talmannen fil. kandidaten och adjunkten Olof Nilsson genannt Olsson. Genom en indiskretion från Folkets hus ha vi erfarit att förutvarande riksrådet och ecklesiastikministern ämnar anta titeln **"greve af Smedstorp"** efter sin födelseort i Malmö län samt pryda sin sköld med tre smedsläggor till erinran om sin faders ädla hantverk. (Om ättlingarna senare skulle urarta och bli förnäma, kunna släggorna gälla som talmansklubbor). Berörde släggor skiljas åt av en röd vinkelhake till erinran om den nye grevens skolmästargärning; den röda färgen anger hans politiska trosbekännelse. Skölden har formen av ett gotiskt O till antydan om att de skrockfulla medeltida anorna såsom skyddshelgon åkallat den digre Olof Haraldsson i Norge.

Greve Olof Nilsson Olsson af Smedstorp gjorde sig från början känd i kammaren som en av de sällsynta talare, vilka finna en nypa sarkastiskt salt att strö in i sina anföranden, och den gamle biskopen Billing hade ibland svårt att hålla sina rörliga ansiktsdrag allvarliga, när "Olsson med sköret" — (som han för sitt lockiga hår och till skillnad från "Olsson med skägget" kallades) — sade sina skämtsamma elakheter även åt sådana håll som biskopen ex officio måste gilla. Men så blev denne ord-geting riksråd, ecklesiastik-(kyrko-)minister trots sitt bekanta fritänkeri, och han blev det inte bara en gång, utan två och tre, ja, kanske fyra — ingen här i landet utom lantamiralen Lindman har varit minister så många gånger som han.

— "Hedningarna hava framgång i detta land" — hr Olsson har också brukat kallas för "hedningen" — sade en frisinnad kamrat på Norrlandsbänken till biskopen Bergqvist, när förste vice talman var vald. Red. Hellberg, vår sagesman, förmäler inte vad den gemytlige biskopen svarade. Men han kunde gott ha anfört det gamla bibelspråket om hedningarna som icke hava lagen, men bära den i sitt hjärta. —

Vi gratulera den nye Greven af Smedstorp.

Hidalgo.

*

Amerikansk rättvisa.

Som en illustration till modernt amerikanskt rättsväsen förtjänar nämnas, att under året 1930 över 350 personer omkommo i staden Newyork till följd av våldsdåd men att ej en enda av förövarna av dessa dåd blev straffad till livet.

*

Kampen mot korruptionen i U. S. A.

Myndigheterna i Chicago och Newyork ha igångsatt en stor aktion i syfte att söka rödja upp med korruptionen i förvaltningen och rättskipningen. Aktionen har lett till, att endast i Newyork två tusen stämningar uttagits mot banker, mäklarfirmor, poliser och ämbetsmän.

Undersökningskommissionen har för avsikt att närmare granska böckerna hos ett antal finansinstitut, som gjort förhållandevis stora insättningar på vissa domares bankkonton. Som vittnen ha instämts 120 polismän, fem advokater samt ett antal medlemmar av kongressen och stadsstyrelsen jämte en mängd släktingar och vänner till de misstänkta. En kår av 110 ämbetsmän är sysselsatt med den omfattande undersökningen.

Kommissionen har bl. a. kommit ett antal fall på spåren, där personer utan vidare arresterats och sedan tvingats köpa sin frihet för att undgå att bli kastade i fängelse.

*

ÄNNU EN AMERIKANSK JÄTTEBANK.

Genom sammanslagning av de fyra bankerna The Manufacturers Trust Company, The Public National Bank and Trust Company, The Bank of United States och The International Trust Company har Newyork fått ännu en jättebank vars totala resurser röra sig om ett belopp av i runt tal en milliard dollars. J. Herbert Case. ordförande i Federal Reserve Bank i Newyork, blir det nya företagets chef, och fyra av stadens ledande bankmän skola inträda i bankens styrelse. Den nya banken är till storleken den fjärde av Newyorks banker.

*

Hebré och Gojim.

Stockholms rådhusrätt har f. n. att handlägga ett visserligen i sitt slag ej alltför sällsynt, ehuru på grund av vissa omständigheter celebert mål. Det rör sig om en inflyttad rysk jude vid namn Leon Leiba Roisenberg, som sedan några år tillbaka här drivit bolagsrörelse med en svenska som styrelse. I egenskap av enda styrelseledamot hade svenskan ensamt undertecknat styrelseberättelser och andra handlingar, men samtidigt lämnat Roisenberg fullmakt att på egen hand leda bolagets alla angelägenheter samt under form av "försträckningar" överlåtit bolagets kassa på denne. "Försträckningarna" hade under åren sammanlagt uppgått till 49,503 kr.

Nu har det emellertid kommit ett efterspel på affären. En italiensk firma, som skojats på några tiotusental kronor, har stämt firmachefen, vilken står åtalad för konkursförbrytelse och falsk bokföring. Den italienska firman förklarade inför rätten som motiv för sin visade godtrogenhet: "Det var ju ett Stockholmsbolag och Sverige och svenskarna äro ju kända för sin hederlighet, i det landet blir man aldrig skojad!" Vartill firmans rättegångsombud replikerade: "Det var ingen svensk, som förestod det bolaget, utan en rysk jude."

Fallet är belysande för den själlösa godtrogenhet, varmed svensken låter lura sig i "egendomsmannens" garn, vilket ju redan för länge sedan föranlett denne att inför världen åsätta oss hedersnamnet "die dummen Schweden", vilket vi tydligen ha svårt att frigöra oss ifrån.

*

Regeringen Hitler kommer?

De parlamentariska partierna i Tyskland hava under senaste tiden diskuterat möjligheterna av ett nationalsocialistiskt deltagande i regeringsbildningen. Man har bl. a. tänkt sig att bilda ett "nationellt block", där nationalsocialisterna skulle spännas för kärran. "Völkischer Beobachter" har emellertid korsat dessa planer genom att förklara, att det ej längre är fråga om, ifall man vill ha Hitler med sig i en regering utan **med vem** Hitler ämnar regera. En koalition på den nuvarande riksdagens grund är utesluten. Som första fordran för 1931 uppställes från nationalsocialisternas sida: "**Riksdagsupplösning och nyval!**

*

Kapitalflykten från Tyskland.

Den vid tyska riksdagsvalen i september 1930 segerrikt framryckande Hitlerrörelsen hade som man erinre sig till omedelbar följd, att det s. k. rörliga kapitalet begav sig ut på flykt till säkrare nejder. Börsens skräck för nazi med deras krav på inskränkning av finansautokratiens rörelsefrihet lär ännu ej ha lagt sig. Till belysande av den uppkomna situationen återge vi ovanstående bild ur en nationalsocialistisk tidning.

*

Valrörelse i Palästina.

Telegrammen från Jerusalem förmäla om en synnerligen livlig valrörelse vid de nyligen förrättade valen till israelitiska "knesseth", representationen för den judiska befolkningen i Palästina. Enligt föreliggande siffror har "arbetarepartiet" vunnit en överväldigande seger.

*

Hälsa först

och främst. Den som sätter värde på en god hälsa bör se till att magen fungerar oklanderligt. Genom att dagligen dricka ett par glas *Fruktsalt-Samarin* håller man magen och tarmarna fria från osunda rester och samlingar. Det renar effektivt blodet och företager en grundlig invärtes rengöring. Börja redan i dag en brunnskur i hemmet med *Fruktsalt-Samarin*. Rekommenderas av läkare.

Pris pr flaska kr. 2.50. Säljes överallt. Obs.! Ej i lös vikt.

CEDERROTHS TEKNISKA FABRIK, STOCKHOLM

NATIONEN

Utkommer den 8 och 22 i varje månad

NR 3 (216) SÖNDAGEN DEN 8 FEBR. 1931 ÅRG 7.

Slocknande facklor...

EN AKADEMI PÅ FÖRFALL

PROFESSOR OLLE HJORTZBERG
Konstakademiens nuvarande direktör.

Från en allmänt känd, på området initierad svensk konst- och kulturvän har Nationen haft nöjet mottaga nedanstående inlägg, närmast med anledning av den planerade omorganisationen av Akademien för de fria konsterna. Vi lämna så mycket hellre plats för uttalandet, som vi tro oss veta, att den däri framförda uppfattningen delas av vida kretsar inom vår konstvärld.

*

Medvetandet om att Kungl. Akademien för de fria konsterna har sitt ursprung i Taravals och Bouchardons målarskola borde göra varje människa nedstämd över den låga nivå som Akademien av i dag intar.

Då Akademien bildades 1732 med L'Archevèsque som direktör, gick den in i sin utan jämförelse lyckligaste period. — "Snille och Smak"! — Den höga franska smaken blev förmäld med den nordiska skaparanden. Mot bakgrunden av Tessins Kungliga slott, där fladdrande genier och krigiska symboler fyllde nischer och vestibuler, växte det skönaste i den svenska konsten fram. Pilo — Sergel — Bellman — Kjellgren, vilken samklang mellan färg, form och ton! Över allt, som skapades, sken en benådad sol. Den svenska konsten hade blivit lycklig, och dess låga brann med en aldrig svikande klarhet. Pilo, Pasch, Masreliez, ända fram till Masreliez' död 1810 stod Akademien på en hög nivå. Vad Taravals målar- och ritarskola sått som frö, hade vuxit upp och gått i blom. Det var en strålande tid i den svenska Konstens historia.

Om det är sant, att Akademien aldrig haft en så lysande tid som då, är det också sant och visst, att den aldrig förfallit djupare än nu. Även om det bland dess ledamöter finnes några snillen och några män, är bristen på harmoni, enhet och Ande påfallande. —

Svensk-Franska Konstgalleriet har säkert sin del med i sumpen. Det har tillfört oss en del utomordentliga uppvisningar av fransk konst, ävenså bidragit till understöd åt flera unga begåvningar — därför varde dem mycket förlåtet — men det går näppeligen att förlåta den ständiga trafik av franskt epigoneri, som med den försumpade konstkritikens tillstånd förblir skenbart levande. "Spridande av falska läror" borde vara belagt med strängt straff.

Nu sedan flera av deras proselyter tagit säte i Akademien på grund av sin agitatoriska talang, får man se upp med statens medel. S. F. kommer säkerligen att vilja öva värdskapet i stället för "Direktören", som nu blir avskaffad. Man kan vara viss om att det Nya, även om okonstnärligheten ej kan bli större än hos det Hjortzbergska systemet, likväl så småningom får ett tydligare Mammonssken.

Akademien för de fria konsterna skulle vara ett bloss till att lysa oss i mörkret, den skulle under mörka tider visa vägen till det skönas land, tända gnistan i vårt hjärta och höja oss över vardagens tillfälliga företeelser — den skulle ge oss mod och medel — Evighet. Nu är den plattformen för en kamp, inte om det Sköna men om Makten —ett slagsmål om penningen.

Den är förvisso dumhetens, mammons, högfärdens, byråkratiens heliga valplats, och i spridda grupper stå eleverna diskuterande — Friheten.

Custos.

NORDISKT RASSKYDD.

II.

Resultatet av de internationella organisationernas lögnpropaganda i de nordiska länderna har icke uteblivit. Vid årsskiftet 1930—31 kunde i Sverige, den nordisk-ariska folkrasens urhem, konstateras följande oroväckande symptom på biologiskt och moraliskt förfall:

1) sjunkande nativitet (svenska folkets födelsetal det lägsta i Europa);
2) tilltagande brottslighet och moralisk urartning särskilt bland ungdomen (landets ungdomsfängelser fullsatta och tidvis överbelagda);
3) tilltagande mammonism och internationalism; bristande nordisk instinkt och bristande andlig inspiration inom samtliga näringsgrenar och kulturområden ("guldets seger över blodet").

Betecknande för situationen är även, att de flesta och mest hopplösa fallen av degeneration och bristande nordisk instinkt äro att söka bland biologiskt underlägsna, blandrasiga befolkningselement.

Till ytterligare belysande av blodblandningens biologiska "betydelse" citera vi följande av professor emeritus *E. B. Almquist* i Ymer (Årg. 1930 n:r 1—2) framförda vetenskapliga rön:

"En blandning mellan två olika folk föranleder, att de olika generna fördelas på avkomman på alla upptänkbara sätt; detta sker enligt Mendels lag. Enskilda individer erhålla på den vägen de bästa egenskaper, som utmärka de båda folken. Dessa personer bli därigenom överlägsna över de renrasiga av det ena eller det andra folket. De bli kulturblommor, de bidraga att skapa den blomstring, som inträder. Så länge den härskande rasen förmår hålla organisationen uppe och att stöda framstegen, går det nog bra. Men snart följa stora olägenheter med rasblandningen, en mängd individer ha bildats, som äro föga värdefulla, ja för samhället farliga. Efter få århundraden brukar ett sådant kulturfolk vara ur stånd att hålla sig upprätt, förfallet har inträtt."

Den i Sverige välkände tyske rasforskaren, Jenaprofessorn *Günther* framhåller även andra svagheter hos en blandras. Dessa äro: "Inom den rena rasen har så småningom utvecklat sig en viss tradition och en instinkt, som följer med rasens egendomliga begåvning. Begåvning och instinkt ha utbildats till överensstämmelse och harmoni med varandra. Hos blandrasen kan man naturligtvis ej räkna med samma harmoni, egenskaperna passa ej längre ihop. Splittring inträder. Lätt känner sig en sådan människa osäker och söndersliten, och han handlar därefter. Även om han är snillrik, kan han sakna säker riktning samt enhetlighet och överensstämmelse i känsla och vilja."

"Korsningsprodukten, d. v. s. avkomman", skriver f. d. överläkaren dr *H. Toll* (Gymn, Årg. II, nr 4), "blir alltid oberäknelig. Korsningen utlöser gärna atavismer, 'fädernas gamla synder'. Den utlöser också (kanske lättare en annars) t. ex. talang — om det finns någon att utlösa, men framför allt den stora floden av andra atavismer: vildhet, primitiv grymhet, övermod och opålitlighet. De löst bundna, med varandra ej samarbetande arvsegenskaperna hos de blandrasiga skapa disharmoni, yttre och inre. De bli ömtåliga t. ex. för tuberkulos. Oro och nervositet bli framträdande. Sinnessjukdomar ta överhand. Oförnöjsamhet, partisinne, revolutionära idéer, vildvuxna hugskott, allt födes i blandhjärnorna. Den inre disharmonien splittrar inåt och utåt. Den vill slå ut, och den slår ut i det enskilda samlivet och i det offentliga statslivet. Men kanske ändå allra värst i de stackars korsades egen själ och kropp, där många olika 'naturer' kämpa en förtvivlad strid."

*

Trots dessa och många andra tungt vägande argument för en framsynt *nordisk rasvård* lämnas underligt nog alltjämt fältet fritt för fortsatt antinordisk ras- och kulturpropaganda. Och Gud vet, hur det slutar, om icke de nordiska folken, framför allt den svenska bondeklassen äntligen vaknar till insikt i denna fråga. Ja, det är bonden, som skall göra det. Det är han, som åter skall rädda landet, folket, stammen undan främmande fogdars klor. Nu liksom förr under en Engelbrekt, en Sture, en Gustaf Vasa. Den svenske bonden är ej internationell. Han är nordisk rätt och slätt, av nordiskt blod, nordisk in i hjärteroten, känner nordiskt, tänker nordiskt handlar nordiskt, vill därför också styras nordiskt.

I den ryggfaste stambondens öppna och ärliga ögonpar, i hans oförvillade heder, i hans nedärvda nordiska kamp- och självbevarelseinstinkt se de fosterlandslösa, internationella herrarna sin farligaste fiende, ja, kanske den enda verkligt obekväma realitet, med vilken de numer anse sig behöva räkna. De veta, att bondeklassen alltjämt utgör den för rikets och rasens bestånd ojämförligt viktigaste delen av folket. De veta, att den svenske bonden av dyrköpt, under vedermödor vunnen erfarenhet, väl känner ras- och kulturskyddets avgörande betydelse på växtförädlingens och

SÖNDAGEN DEN 8 FEBRUARI

Intresserepresentation.

Den nuvarande upplösningen i samhället bottnar ytterst i rådande politiska förfall. Den av förfädren lagda grunden för svensk samhällsutveckling var inrättad efter verklighetsbehovet. Den byggdes av svenska konungar i förening med svenska bönder av solitt material, som skulle hållit tiderna igenom, om ej främmande element med fientlig inställning beretts tillträde till vår nationella helgedom. Styrande makten lades hos konungen, den lagstiftande hos folkets efter naturliga intressen i stånd uppdelade representation, som tryggades vederbörligt inflytande på rikets angelägenheter.

Efterhand växte emellertid en revolutionär stormakt fram med aspirationer på världshegemoni, signalerande nya linjer för folkens utveckling. Den nya stormakten var Judafolket, känt redan från Skriften för sina drömmerier om jordiskt världsherravälde. Vid artonde seklets ingång hade Israel uppnått en maktställning, i kraft varav det vågade sig på en samlad förtäckt framstöt. Från Paris som säte igångsattes en offensiv mot kulturfolkens konstitutioner under parollen: bort med de gamla förtryckande nationella regimerna, fram för "det fria folkstyret" — för Internationalen, för frihet, jämlikhet, broderskap! Denna paroll visade sig besitta stor psykologisk verkan. Över allt kastade sig massorna begärligt över det fraseologiska lockbetet. Syftet med aktionen till förmån för en ny "folklig" och "fri" politik i världen var, att genom de okunniga, av Israel ledda massornas engagerande i politiken komma åt själva grundvalarna för nationalstaternas bestånd, bringa de av folken skapade konstitutionerna att falla samman för att i stället omvandlas till beslöjade redskap i kampen för deras eget betvingande under "det utvalda folkets" spira.

Mot bakgrunden av dessa historiska fakta är det vi framför allt ha att se den liberala författningsrevolutionen av 1866, då den judisk-liberala, till sitt väsen revolutionära tvåkammarriksdagen efter allmänna, individuella val infördes i Sverige. Fullt riktigt betecknade nyligen en västsvensk tidning den nämnda "reformen" som "ett ödesdigert brott på den svenska samhällsorganismen i dess i stånd naturväxta helhet". Den var mer än så, den var ett förräderi. Rikets ansvariga utlämnade Sveriges folk åt dess värsta fiende. Förfädrens byggda solida statsordning gavs till spillo och fältet lämnades öppet för mörkrets makter i svensk politik, med de följder vi bevittnat. Under föregivande att åsyfta de betryckta folklagrens frälsning övergavs här tidigare tillämpade princip om representationens grundande på intressen. I stället infördes efter principen "Söndra och härska!" en representationsordning av statsfientlig natur. Den organiserade folksöndringen legaliserades, varigenom nationen tvangs att förröda sin kraft i ständig inre strid om chimära intressen, medan maktens köpta handhavare gjorde det bekvämt för sig. Under tiden utbyggdes det hemligt styrande Israels maktposition på allt sätt, med tillhjälp av ett reformväsen, nominellt åsyftande svenska folkets lyckliggörelse, men i verkligheten dess slavbindande under det giriga och blodtörstiga internationella och blodtörstiga internationella Mammom. Bakom "det styrande folket" utövas det reela styret av en hemlig Suverän - en grupp internationella finansmän. Press, parlament, regering och partier äro den dag som är ej annat än den osynliga regeringsmaktens lydiga tjänare och när tiden är inne, låter denne minan springa och proklamerar "Proletariatets diktatur".

Skola vi låta dessa planer gå i fullbordan? Nej! Må vi då, medan tid är, på gammalsvenskt vis sluta upp till kamp mot förräderiets, den organiserade folksöndringens system, till utvecklingens återförande på svensk grund! Nya män måste till vid ledningen av vårt folks öden, män av nordiskt kynne, besjälade av nationell och social solidaritetskänsla, med känsla av ansvar för den svenska folkstammen. Maktens usurpatorer i frihetens namn ha gjort sig all möda avliva ståndstanken och tvinga utvecklingen in i "demokratiska" tvångströjor. Ståndstanken lever dock och kommer att leva så länge samhället är till. Samhällets medlemmar äga rätt att var i sin stad fordra beaktande för sina legala intressen. Men detta får ej ske efter chimära synpunkter i provocerande, förrädisk anda, utan i ärlighetens tecken, på grundval av rådande faktiska intresseförhållanden, som böra utgöra det naturliga underlaget för folkets representation.

Ned med den plutokratiska, falska representationen. Ned med det förrädiska, statsfientliga "idépolitiska" systemet! Fram för återupprättandet av en folkrepresentation på svensk grund, för en stånds- och intresserepresentationens renässans i Sverige!

PRESSKONSERTEN

Tidningspressens självständighet

är numera blott en fras, som man excellerar med i tidningsanmälningar samt vid högtidliga publicitetsaftnar och liknande tillfällen. I de personligt ledda, självständiga tidningarnas ställe ha trätt de köpta "trusttidningarna". *Göteborgstidningen* (l.) gör följande betraktelse över situationen:

Det förefaller som om allmänheten hade ett stort intresse för de moderna trusttidningarna. Trusttidningarna kunna köpa lysande journalister, de kunna ordna en förträfflig nyhetstjänst, de kunna arrangera en systematisk bearbetning av annonsörer, etc. Men det är något, som de komma att sakna, något som icke kan köpas för pengar, det som var Lars Johan Hiertas storhet, det *personliga* draget hos tidningen, den *journalistiska idealitet*, som har mycket litet att göra med pengar.

"Den journalistiska idealiteten" tillhör dock numera praktiskt taget det förgångna.

Landsbygdens avfolkning

erkännes nu också av liberala tidningar vara ett allvarligt problem. *Karlstadstidningen* (l.), som ser fatalistiskt på saken, skriver:

Denna folkflyttning från landsbygden till städerna fortgår oavbrutet och tydligen ohejdbart. Om den länder vårt folk till skada, såsom synes mest sannolikt, så finnas i alla fall inga möjligheter att förhindra den. Det är ödesmakten i människornas härskande böjelser som röjer sig däri. Möjligen skulle en yttring av självbevarelsedriften kunna skönjas i den förändring, som städerna under senare tid börjat undergå. En allt större del av deras inbyggare ha dragit sig ut ur deras innandömen till ytterdelarna eller rent av utanför dem och ha där sökt skapa åt sig en mera lantlig tillvaro, som de tack vare moderna kommunikationer kunna föra, även om deras sysselsättningar tvingar dem in till staden under dagarna: kvällar, nätter och morgonstunder kunna de tillbringa i ro därute. Att denna nya bosättningsform innebär en förbättring är givet, om den än inte kan ersätta landsbygden.

Den citerade tidningen är tydligen fullt på det klara med, att den ifrågavarande folkflyttningen är till skada. Varför då ingenting göra för att förhindra densamma? Att skylla på "människornas härskande böjelser" synes vara ett något lättvindligt sätt att avfärda frågan.

Hemlivets värden

spolieras inom den moderna stadskulturen, konstaterar *Västmanlands Läns Tidning (l.):*

Medan nöjeslokalerna utbyggas med tillgodoseende av största bekvämlighet och lyx, krympa bostadsrummen till minimimått. Man anordnade till och med en utställning i Stockholm i somras, där det tävlades att visa bostäder med tillgodoseende av bostadsbehovet på ett minimum av kvadratyta. Ett helt naturligt uttryck för att livsföringen ej inriktar sig företrädesvis på hemmet utan på helt andra områden. Med all önskvärd tydlighet framgår denna missvärdering av livsvärden i den minimala nativiteten, framför allt i städerna. Snart är det ingen som har vetskap om den lycka uppväxten i en stor syskonkrets medför för dem som haft den förmånen. Den blir en myt. Må vara att bördan av en stor barnskara kan vara tung för föräldrarna. Men i de flesta fall motsvaras den av glädjen över det spirande livet och den tävlan som syskonen utveckla vid bemästrande av mötande svårigheter.

Åter ett konstaterande från liberalt håll av en av de mest skriande avigsidorna i den "moderna" utvecklingen. Men när det gäller att gå från ord till handling och söka avvärja missförhållandena, är man ej längre med. Varför? Jo, därför att man försvurit sin själ åt själva den utveckling, över vars olyckliga konsekvenser man nu beskärmar sig. Det är möjligt att man därmed något lugnar sitt sjuka samvete, men icke avhjälper man situationen med blott konstateranden i ord.

"Nationalekonomisk" handelsbalans.

Totalvärdet av Sveriges import under 1930 utgjorde enligt Kommerskollegii preliminära beräkningar 1.647,8 mill. kr. mot 1.782,5 mill. kr. 1929. Fjolårets export representerade ett sammanlagt värde av 1.545,2 mill. kr. mot 1.812,3 mill. kr. näst föregående år. Sålunda uppstod under 1930 ett importöverskott på 102.664.000 kr., medan året 1929 hade att uppvisa ett exportöverskott på 29.723.000 kr.

Under december 1930 uppgick värdet av importen till 124.983.000 kr., medan exporten för samma månad hade att uppvisa en värdesiffra av 128.418.000 kr. — alltså ett exportöverskott på 3.435.000 kr.

1930 års skörd.

Enligt Statistiska centralbyrans redogörelse utgjorde det preliminära värdet av 1930 års skörd 964 mill. kr. emot 1,054 mill. kr. år 1929. De specifika siffrorna äro följande:

	Skörd pr har dt.	dt. Totalskörd	Skörd värde 1000 kr.
Vårvete	17.0	903 530	14 04[illegible]
Höstvete ..	23.5	5 039 440	86 386
Höstråg	19.1	4 487 890	64 801
Vårråg	13.0	85 580	1 266
Korn	18.2	2 399 520	32 603
Havre	17.4	11 475 310	105 989
Blandsäd ..	20.0	5 095 430	51 240
Ärter	14.8	455 730	6 864
Bönor	18.4	43 340	615
Vicker	15.1	158 250	2 338
Potatis	132.5	17 992 980	92 246
Sockerbetor	330.7	12 144 580	33 021
Foerrotfrukter	374.3	38 856 080	64 501
Hö från odlad jord	37.7	50 449 280	287 526
Hö från naturlig äng	12.4	6 540 540	32 036
Halm av höstsäd	31.0	13 926 950	26 100
Halm av vårstråsäd ..	21.9	24 102 230	60 486
Halm av baljväxter	18.4	804 050	1 910

Amerikanska industriens investeringar i utlandet.

Den amerikanska industriens investeringar i utländska fabriker uppgår f. n. till 1,355 miljoner dollars.

djuruppfödningens område, och att han därför skall vara den förste att sätta tro till möjligheten av rasförädling jämväl för släktets vidkommande. Därför önska de honom så långt pepparn växer. De veta, att förbättrade ekonomiska och allmänna levnadsvillkor för den efter industrialismens och demokratiens genombrott hårt betryckta svenska bondeklassen ofelbart skulle inverka gynnsamt såväl på *nativiteten* som på det allmänna *moraliska* tillståndet i landet. Därför måste alla förbättringar av detta slag med näbbar och klor motarbetas (genom mot jordbruket avog lagstiftning etc.). De veta, att en kärnsund, hederlig och välbärgad bondestam utgör den bästa försäkringen ej blott mot biologiskt utan även mot kulturellt, ekonomiskt och partipolitiskt förfall. Därför måste bonden offras, ätas ut, svältas ut, till varje pris utrotas. — Såvida han ej dessförinnan "tar tjuren vid hornen", enligt hävdvunnen svensk sed går man ur huse att krossa de internationella ras- och kulturskändarnas planer.

Må vi alla svenskar, vi som ännu äga något av nordisk instinkt och sunt bondförstånd i behåll, redligen stå den svenske bonden bi i detta sentima befrielseverk!

Under årtusenden av mödosam kulturkamp har den svenska folkstammen, det svenska blodet från generation till generation förädlats, renats från dåliga arvsanlag, primitiva instinkter, brottsliga böjelser, svek, hat, lust att mörda, pina och förtrycka andra folk, kort sagt, från de olycksbringande egenskaper, som känneteckna biologiskt underlägsna raser. Må vi därför nogsamt undvika att blanda vårt rena, svenska blod med mer eller mindre orena främlingars. Låt oss icke lättsinnigt förskingra det kostbaraste arvet efter hänsovna nordiska fäder!

Skriften, Nostradamus, Tolstoj och många andra siare och tecknatydare förkunna, att efter tider av mörker och vedermöda skall "ljuset" komma från Norden (Sverige!). Är ljuset det nordiska ras- och kulturskyddets ljus? *C.-E. Carlberg.*

En haka eller flera — använd Aqua Vera!

Raskare Rakning och skönare

Även vid en omsorgsfull rakning avskrapas små hudpartier, vilket ej syns men känns. Vid en hastig rakning bli hudskadorna givetvis större. Då är det nödvändigt badda hakan med Aqua Vera. En kortvarig, obetydlig kittlande känsla då porerna och hudkärlen sammandragas, sedan en skön känsla av svalka och välbehag.

Efter rakningen Aqua Vera

Flaska för minst 2 mån. Kr. 2:50
Liten turistflaska ..... Kr. 1:—

Tillverkare: A.-B. Oxygenol - Stockholm
Kungl. Hovleverantör

Nordiska myntunionen återuppstår?

Ett sammanträde kommer under februari månad att hållas mellan representanter för de skandinaviska länderna för dryftande av frågan om återinförande av den nordiska myntunionen.

Förutom riksbankscheferna deltaga i överläggningarna representanter för de svenska, danska och norska regeringarna. Sammanträdet kommer troligen att följas av andra, sedan resp. länders bankledningar haft tillfälle närmare överväga de riktlinjer, som man eventuellt kan enas om.

Utredningen om avbetalningssystemet.

Den av 1927 års riksdag beslutade hänvändelsen till K. M:t om utredning angående avbetalningssystemet har nu hunnit så långt, att vissa undersökningar verkställts inom handelsdepartementet, varpå handlingarna överlämnats till kommerskollegium, som anbefallts fullfölja utredningsarbetet samt därefter inkomma med yttrande jämte förslag.

Utredningen ligger nu alltså hos kommerskollegium, där den sannolikt får stanna en god tid framåt, eftersom de som makten hava ej finna ärendet brådskande.

Örlogsstationens flyttning.

I januarinumret av tidskriften Vår Flotta framlades av i en artikel, "Örlogsstationens flyttning", av kaptenen T. Hagman vissa skäl, som för flottans egen del tala för en flyttning. Enligt författaren förefinnes det även en ganska kompakt majoritet inom flottan, som allt annat än förskräckes inför flyttningsalternativet.

NATIONEN

Redaktör och ansvarig utgivare:
Elof Eriksson.

Adress: Box 1145, Sthlm 16.

Postgirokonto 3643.

Prenumerationspris:

Helår .... kr. 5: —
Halvår .... „ 2: 75
Kvartal .... „ 1: 50

Annonspris:

Efter text 20 öre pr mm., textsida 25 öre pr mm. Särskilt beställd plats 25 proc. förhöjning.

VÄRLDSREVOLUTIONEN

FINANSIERAS MED FALSKA SEDLAR?

För många har det varit en gåta huru Sovjet kunnat klara den finansiella sidan av världsrevolutionen, som slukar miljarder. De då och då omtalade "zarjuvelerna" ha givetvis ej förslagit långt. Väl vet man, att en rad mäktiga internationella finansorganisationer äro direkt intresserade i världsrevolutionens framgång, men de belopp som fordras för att kunna hålla denna i kampdugligt skick i alla jordens länder äro så svindlande stora, att man likväl måste ställa sig undrande, om ej också andra vägar måste komma till användning.

Det förefaller under dylika förhållanden ej osannolikt att man i de avslöjanden som gjorts i samband med den uppseendeväckande falskmynteriaffären i Stockholm kommit lösningen på spåren. Materialet hos kriminalpolisen pekar i en mycket bestämd riktning, nämligen att den världsomfattande falskmyntarverksamheten har sitt säte i Moskva och att de i alla länder befintliga "falskmyntarcentralerna" blott äro filialer under Moskva för sedlarnas utprånglande i marknaden. De i Stockholm beslagtagna sedlarna äro så väl gjorda, att de anses endast kunna härröra från världens förnämsta sedeltryckeri — statstryckeriet i Moskva.

Att man även annorstädes är inne på samma tankegång beträffande den revolutionära världspropagandans finansiering, framgår av olika uttalanden i franska tidningar. Så skriver f. d. G. P. U.-agenten i Orienten, Agabekoff i sina utgivna memoarer, som publiceras som följetong i "Le dernière novelle" den 6/10 1930 (n:r 3484) följande:

"*Projekt. Tryckning av falska sedlar.* En framstående hindu som presenterades för oss (då jag tjänstgjorde för G. P. U. i Avganistan) av en person som stod Nadi Kahn nära och som så vitt jag vet är folkupplysningsminister i Avganistan, vände sig till mig med anhållan att sända honom till Moskva. På min fråga om orsaken till denna begäran svarade han, att han i Moskva ville lära sig förfärdiga falska sedlar och bege sig till Indien, trycka engelska sedlar och med dem där bekosta kommunistisk propaganda. Jag vet inte vad som blev av detta projekt. Det var komintern, som tog hand om saken, då frågan inte föll inom G. P. U:s gebit. Så mycket är dock säkert, mannen reste till Moskva."

I en annan artikel "Kominterns Pengar", framhåller, Abgabekoff, att "Mullah Baselir i Indien varje kvartal från komintern fick 500 engelska £ för kommunistisk propaganda. Huruvida han fick det i äkta eller falska sedlar är den stora frågan. Att han fick pengarna från Moskva är däremot säkert."

Ställda vid sidan av vad som kommit i dagen i samband med falskmynteriaffären i Stockholm äro dessa citerade yttranden i fransk press ju högst märkliga, och man frågar sig om man ej här har ett betydelsefullt bidrag till lösningen av den mystiska frågan om världsrevolutionens finansiering.

Svenskheten i utlandet.

Stockholmsavdelningen av Riksförbundet för svenskhetens bevarande i utlandet är för närvarande på grund av total brist på penningmedel urståndsatt att fullgöra sin kulturfrämjande mission, framhåller professor Sven Tunberg i ett uttalande. Detta är, förklarar professorn, så mycket beklagligare som stockholmsavdelningen har alla svenskintressena i öster att bevaka. De aktuella uppgifterna där äro både många och betydelsefulla, särskilt i Estland, Lettland och Finland.

Där är t. ex. vår svenska folkhögskola i Estland, Birkas, som har åtskilliga behov som böra fyllas, där är understöd till fattiga svenskar på estländska öarna, fiskare på Runö och Wormsö m. fl., där äro estlandssvenska studenter, som likaså behöva understöd, samt slutligen den betydelsefulla frågan om placering vid svenska yrkes- och folkhögskolor av begåvade unga estlandssvenskar.

Beträffande Lettland så ha vi där vårt svenska lektorat vid Riga universitet, som spelar en stor roll för svenskhetens bevarande, och även i andra avseenden skulle svenska språkets vidmakthållande i Lettland kunna främjas. Aktuella äro även sådana åtgärder som insamling och fördelning av svenska författares verk bland de svensktalande i dessa provinser. — I fråga om Finland har man särskilt gått in för att understödja betryckta svenska skolor därstädes, främst folkskolor — en högst behjärtansvärd uppgift.

Nykterhetsstatistik.

Enligt kontrollstyrelsens preliminära beräkningar uppgick den totala spritdrycksförsäljningen för konsumtionsändamål under 1930 till 33.023.000 liter mot 32.079.000 liter år 1929. Detta betyder en ökning av 944.000 liter eller 2,9 procent.

Vinförsäljningen utgjorde år 1930 6.510.000 liter mot 6.247.000 liter år 1929, d. v. s. en ökning av 4,2 procent.

Antalet motböcker uppgick den 31 december till 1.223.000 mot 1.185.400 vid utgången av år 1929.

Antalet avdömda fylleriförseelser uppgick enligt preliminärstatistiken år 1930 till 30.649 mot 29.498 enligt den definitiva statistiken för år 1929.

Bertel Gripenberg

SAMLADE DIKTER
14 delar.
Pris för varje del häftad 4: —.
inbunden i klotband 6: —.

DIKTER I URVAL
Häft. 4: 50, Inb. 7: —. Halvfr. band 12: —.

DEN STORA TIDEN
4: —. Signerad upplaga 7: —.

TJUGUFEM ÅR
1903—1928
5: —. Halvfr. band 10: —.

BJÖRCK & BÖRJESSON.

Sveriges Allmänna Konstförenings ledamöter
behagade sammanträda i föreningens expeditionslokal, Brunkebergstorg 14, 5 tr., Fredagen d. 20 Februari 1931 kl. 8 e. m.
ÅRSSAMMANTRÄDE.

David Wallins
Separatutställning
I KONSTAKADEMIEN
Vard. kl. 11—5. Sönd. kl. 1—4.

Donald William-Olsson
Utställn. av landskapsmål. o. porträtt.
KONSTNÄRSHUSET, Smålandsgat. 7.
Öppet 11—5.

Gymnisk kultur.

Bertel Gripenberg, Vid gränsen, Björck & Börjesson. Pris kr. 4: —.

Som en ensam, äkta pärla i julens skönlitterära bokflod framstår Gripenbergs sångsamling Vid gränsen. I skarp kontrast mot våra egna under internationellt betryck omanligt svamlande versmakare rör sig Gripenbergs nationella musa under en stark och manlig, äkta nordisk himmel, hyllande hänsovna nordiska fäders bragdkära kämpalag.

I fäder i kämparnas borgsal,
er dröm är den bästa ändå!
Er stolta och manliga himmel,
ert Valhall är mitt också.
Jag drömmer som fäderna drömde,
jag är dock av deras blod.
Så hjälpen mig, fäder, att leva
och dö med heder och mod.

Med det personligen upplevdas hela övertygande kraft besjunger skalden sina tappra, vita stridskamrater, vandrande "pliktens väg" om än aldrig så svår.

Och se, vår enkla visdom,
den har gjort landet fritt,
och ej det lärda snack som kan
förvandla rött till vitt.
Vi voro blott soldater,
vi kunde endast slåss —
men för sin fred och frihet
får Finland tacka oss.

I sången om Det glömda ridderskapet flätas åt den "trogne och trasige" karelske knapen (bonden) en välförtjänt lager.

Till vardags en bonde rätt och slätt,
vid fara en man i vapen,
en ensam bonde i öde land —
det var den karelske knapen.

När andra lyste vid hov och i slott
eller trätte på riddarhuset,
då stred han tyst emot nöd och svält
och plöjde det magra gruset.

Men varje gång då ett krig bröt ut
och bergens vårdkasar tändes,
var han den förste som ryckte ut,
hans gård den första som brändes.

Meningsfyllda, genomäkta och omedelbart gripande äro även de dikter (Äventyrsland, Natt vid gränsen m. fl.), i vilka skalden manar sitt folk — kanske även vårt — att vila på svärdet med utkik åt öster, stå kvar som trogen vakt vid "österns mörka port".

Det är det värv oss ödet gav, vår äras arvelott —
att stå på vakt på samma post där våra fäder stått.

I Greven av Mansfeld, Roald Amundsen, Slutad strid m. fl. sånger tecknar Gripenberg med stark och äkta inspiration riddersmän utan fruktan och tadel. I oförgätligt minne kvarstå den unge, döende hjältens enkla, men dock så meningsfyllda ord till sina stridskamrater efter slutad strid:

Hören mig, kamrater,
hören mig som förr,
hören mig vid dödens
halvöppna dörr.

Kväv mig ej med kransar,
dränk mig ej med ord,
men låt min strävan leva,
när min kropp är jord.

*

Gymnastik till husbehov av Bertil G:son Uggla. Svenska Bokförlaget Pris kr. 1: 25.

Enkelt och lättfattligt uppställd samt rikt illustrerad med av författaren egenhändigt utförda instruktiva teckningar av typiska gymnastiska ställningar och rörelser. En förträfflig handledning vid den dagliga motionsgymnastiken, utarbetad i anslutning till den populära radioutsändningen. Rekommenderas till alla vänner av sund kroppskultur.

*

13 kapitel om idrott. K. Widercrantz. Chelius' förlag. Pris kr. 1: 25.

Äntligen en pressman, som ärligt vågar att sjunga ut vad han tror och vet om idrotten och "spelet bakom kulisserna". De 13 kapitlen äro ledigt och bra skrivna, och vad sakinnehållet beträffar slår författaren onekligen huvudet på spiken i en hel del aktuella idrottsliga frågor. Det bästa beviset för bokens värde och vederhäftighet torde vara den gravstilla tystnad, med vilken den förbigåtts av den "upplysta" svenska dagspressen, sportfackbladen och andra publikationer, som profitera av sportens skuggsidor. Utan tvivel är den Widercrantzska vidräkningen ett ord i rättan tid. Ett ord som bör läsas och begrundas i vida kretsar.

C.

En välbehövlig päls till ett verkligt förmånligt pris.

I PUB:s herravdelning kan Ni välja ut en präktig, slitstark promenadpäls i något gott skinn, med persiankrage fr. kr **165: —, 250: —, 345: —.** Övriga prislägen äro
kr. **475: —, 657: —** etc.

En präktig sportpäls med varmt fårskinnsfoder och yttertyg av slitstarkt helylle får Ni för kr. 60: —, 70: —, 80: —, 90: —, 100: —, 125: — etc. i olika kvaliteter.

Förse Eder med en varm pälsmössa från PUB

Äkta persian fr. kr. **40: —**
Grått fårskinn fr. kr. **12: —**
Ett parti krimmermössor bortsäljas för kr. **1: 75** pr st.
Svart kalmuck fr. kr. **12: 50**
Svart, elektr. kanin fr. **15: 50**
Svart halvpersian fr. **27: 50**

PUB:s kamelhårsartiklar — bästa skydd mot kyla och reumatism

Maggördlar ...... kr. 4: 75
Knävärmare ..... kr. 4: 50
Ischiasdamasker .. kr. 8: 75
Lungskydd ...... kr. 4: 50
Huvor .... kr. 3: 25
Halsskydd ...... kr. 1: 65
Sovsockor ...... kr. 4: 25
Fotvärmare ...... kr. 1: 75
Muddar .... kr. 2: —
Undertröjor med lång eller kort ärm .. kr. 11: 50

För sport och promenader är Ni alltid välklädd i en sämskskinnsväst eller skinntröja

Sämskskinnsvästar för damer kr. **11: —**, herr kr, **15: —**
D:o med lång ärm kr. **27: 50**
Skinntröjor av brun nappa med 2 knapprader kr. **33: 50**
Lumberjackor av mockaskinn kr. **43: 50**

Paul U. Bergströms A.-B.

NORR: Drottningg. 74, Hötorget 13 — **PUB** — **SÖDER:** Hornsgatan 54 mitt f. Ad. Fr. torg

Konstakademien nominerar modern konstkommitté.

Akademien för de fria konsterna har på basis av överintendenten Gauffins skrivelse av 1927 angående utbrytning av den moderna konsten ur Nationalmusei samlingar tillsatt en kommitté för frågans närmare utredning. Till ledamöter av denna kommitté utsågos hrr T. Laurin, O. Hjortzberg, A. Schultzberg, N. Sjögren, O. Sköld, B. Simonsson och E. Johansson-Thor.

om GEORGES SOLOMON **BLAND RÖDA HÄRSKARE**
skriver Dagens Nyheter under rubrik:
ASCHBERG VAR KAPITALISTHAJ, sade Lenin.
Madame Kollontays bildning mera lysande än solid.
"Georges Solomon, vars bok, 'Bland röda härskare', utkommit i svensk översättning, har utan tvivel sett mera än de flesta av Sovjets metoder, i synnerhet av dess ekonomiska metoder.
— — — 'Arrangemanget' var den Aschbergska sovjetbanken — — — och ännu i denna dag arbetar Ekonomiaktiebolaget uteslutande för sovjetregeringen."
Läs härom vidare i "Bland röda härskare". Pris Kr. 6: 50.
Til salu i varje bokhandel. CHELIUS

SKIDLÖPNINGEN – FOLKETS IDROTT

Skidlöpning är Sveriges äldsta vinteridrott. Redan för 5000 år sedan användes skidor här i landet, att döma av ett skidfynd, införlivat med Svenskt Skidmuseum i Skidfrämjandets anläggning i Fiskartorpet. Denna skida har nämligen av sakkunnige tillskrivits dylik aktningsvärd ålder. Skidlöpningen hade en speciell gud bland asarna, Ull, Sifs son och Tors styvson.

För närvarande är skidlöpningen den mest utövade vinteridrotten i vårt land, icke endast som tävlingsidrott utan än mer som motionsidrott. Den har sitt allra största värde som sådan och utgör en tillgång av stort mått.

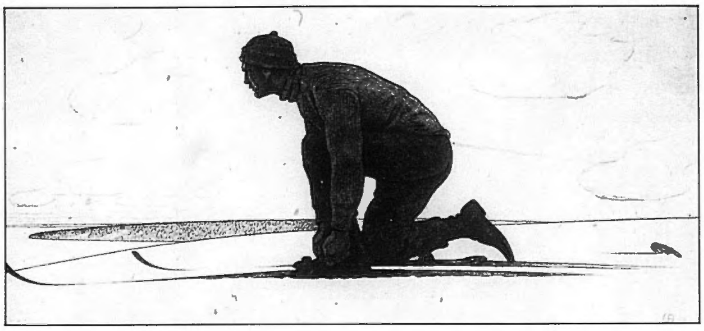

Skidbindaren.
Efter teckning av Gunnar Hallström.

Skidlöpningen är genom sina naturliga förutsättningar om någon en folkets, de breda lagrens idrott. Vid en årstid, som bereder svårigheter för utövandet av flera andra idrotter, för den oss ut i Guds fria natur, fyller våra lungor med frisk luft, lär oss känna hembygdens skogar och dalar, skänker oss hälsa och levnadslust, framkallar mod och djärvhet. Skidlöpningen passar både kvinna och man, och, vad bättre är, den passar alla åldrar. Skidlöpningen har även betydelse som fortskaffningsmedel och är ur försvarssynpunkt av högsta värde. Om denna gamla ursvenska idrott fortleva saga och sägen. Ännu berättas i bygderna vid kvällsbrasans sken om spännande vargjakter, om bragder och stordåd i fjällen. Det vilar mystik och värdighet över skidlöpningen.

En mindre lyckad prestation vid en skidtävling belönas ej av publikens hån och skrän, vilket ofta förekommer vid tävlingar inom en del "importerade" idrotter. Skidlöpningen liksom sången "ädla känslor föder".

Skididrotten stärker muskler, hjärta och lungor, den tvingar till snabba och djärva beslut. Skidans folk får starka smidiga kroppar, tränade nerver och skärpta sinnen. Skidlöpningen alstrar levnadslust och livsglädje i högre grad än någon annan idrott.

Skidlöpningen skänker individen hälsa och glädje, men den har även i annat avseende stor betydelse för vårt svenska folk. Den för oss samman från olika verksamhetsområden och från olika samhällsställningar. Och de, som en gång sammanförts i skidans tecken, de känna snart, hurusom vänskapsbanden bliva starkare, hurusom alla de skrankor, som i det dagliga livet resas omkring och mellan oss människor, ramla, hurusom skidan griper och i ett gemensamt intresse förenar oss alla, kvinnor och män, unga och fattiga, gamla och rika.

Ej under, att skidlöpningen är landets mest utövade vinteridrott. Varje påsk numera far ungdomen under ferierna upp till Jämtland eller Abisko för att med skida på fot få leva en veckas fjälliv. Drivfjädern i arbetet för dessa av Skidfrämjandet och Turistföreningen i samarbete med Statens Järnvägar ordnade färder är alltjämt omtanken om de värden, som här skola fostras och stärkas, vinnandet av kännedom om den snöiga nord, som är vårt fädernesland och känslan för det folk, som bor däruppe. Och sist men icke minst: på dessa färder mötas unga och gamla, lärare och lärjungar, avståndet minskas mellan samtidigt levande generationer, mellan katedern och skolbänken till inbördes förståelse och till båtnad för det hela.

Utflykt i riksgränsfjällen.

På en del håll har nog denna verksamhet betraktats såsom för svenska förhållanden tämligen obehövlig. Emellertid talar utvecklingen ett så pass tydligt språk att något tvivel ej längre behöver råda beträffande skidkursernas berättigande eller icke. Det har också vid flera tillfällen inträffat, att drivna skidlöpare av ren nyfikenhet anmält sig till kurserna för att pröva om där vore något att inhämta. I regel har omdömet blivit, att de "icke kunnat tänka sig, att det fanns så mycket nytt att lära".

Se dessa bilder från vårt vintriga land. Locka de Er icke ut på det vitå spåret? Framkalla de icke K. E. Forslunds jublande sång till skidans lov?

"Över vita slätter ila vi, det knarrar och sjunger under skidorna, genom vita skogar glida vi, under täta valv av snötyngda granår, genom grönskimrande skymning, genom snöljus stillhet. — Utför branter och långa sluttningar rusa vi, det susar om öronen, buskar och träd dansa förbi, det sjunger i alla våra spända muskler, nerverna tona som stålsträngar, det ropar i bröstet, det ropar och skrattar. Åh, detta är jordeliv och lycka. Den vet icke, vad njutning är, som aldrig burits av dessa vingar över vita berg och tysta höjder ..."

Sven Nissing.

"Knallhatten" från Göteborg på feriebesök i Storlien.

FRÅN ARENAN

Varje fosterlandsvän med hjärtat på rätta stället måste känna deltagande med Kungliga Huset över den stora sorg, som drabbat det med anledning av Hans Kungliga Höghet Prins Lennarts beslut att ingå äktenskap med en svensk borgarflicka utan kungligt blod i ådrorna. Det är en tröst för alla, som börjat tvivla om Svea Rikes framtida välfärd, att erfara, att Kungligheten håller på sin värdighet. Inom de kretsar, som ha lyckan få höra till umgängesvännerna i Fyrkanten och på resorna i Södern, visste man detta förut, men nu har också den stora allmänheten fått en nyttig påminnelse därom. Att Prins Lennart tuktas en smula för sitt brott mot de dynastiska lagarna är endast vad han ärligen gjort sig förtjänt av.

*

För att gå ett stycke ner på den sociala rangskalan, så har vår förtjusande röda diplomatska, Förenade Sovjetrepublikernas lysande rosenröda stjärna, Madame Kollontay, numer akrediterad vid Hans Majestäts Hov, lyckligt återvänt från sin jultripp till Paradiset. Till stor glädje för Huvudstadens Societet. Borgerliga och proletära journalister tävla om äran att få höra Hennes Excellensa utlåta sig om vad som händer och sker. Vad de först som sist fingo veta var, att allt är gudomligt i Paradiset. Såsom vi förresten samtidigt underrättats om i många och långa artiklar av Knickerbocker i det folkliga Bonniers Nyheter. Naturligtvis voro ryktena om ministerskifte i Stockholm rena fantasier. Sillén blev knockout i första ronden; den som lever får skåda fortsättningen av matchen.

Emellertid berättas från välunderrättat håll, att det äntligen skall bli allvar i röda spelet i gamla Sverige. Sköna Kollontay reste denna gång över med bestämda instruktioner i sin väska. Bland åtskilligt annat har Hon i uppdrag att utverka vapenleveranser till det fredsälskande Sovjetryssland från svenska fabriker.

Och så har hon befullmäktigats inrätta eget hotell samt på allt sätt intensifiera propagandan för sovjetska kulturens främjande i Sverige. Framför allt blir det våra litteratörer och konstnärer, som andligen skola höjas medels speciella "artistiska soaréer". Att man menar allvar framgår därav, att sovjetkoryfén Austrin, tidigare "verkställare av domstolsutslag" vid Moskvatjekan, i egen person skall flytta över till Stockholm för att här leda tjekaarbetet. — Madame Kollontay kommer alltså att förfoga över första rangens kavaljerer på sina soaréer. Namn som Austrin och Nerman borga för, att deras dragningskraft skall sträcka sig långt utanför de exclusivare kamratkretsarna.

*

På inrikespolitikens område är intresset fortfarande samlat kring vår celebre fascistdiktator, Hertig Hallgren, som genom olyckshändelse råkat i delo med sin namne inom Ordningsmakten. I samma ögonblick Hertigen stod i begrepp att förverkliga fascistrevolutionen inträffade något förskräckligt. När Han en afton efter en generalinspektion skulle köra hem sin frus motorcykel från Blasieholmen, kom en obekant person springande fram, hoppade upp på cykeln och befallde honom köra efter polis. — Det var slagsmål i närheten. Hertigen, som är människovän, lydde ordern och körde allt vad tygen höll, dock utan att lyckas finna polis. Denne håller sig som bekant alltid borta när han behövs.

Inför Kriminalen framkom sedan, att den mystiske obekante, som befallt Hertigen köra efter polis, var "fascisten" Helmstrand, identisk med våldsverkaren själv — mannen, som skulle fasttagas av polisen, och samma afton överfallit och misshandlat den fredlige ingenjören Taube. Nu vill kriminalen göra gällande, att den obekante våldsverkaren vore intimt lierad med Hertigen, ja rent av Hans generaladjutant. Och inte nog härmed: "fascisten" Helmstrand är en förklädd röding av värsta slag. I hans bostad har påträffats en kniv med människoblod på slidan, som på starka grunder misstänkes vara just det vapen, varmedelst en nazist — enligt uppgifter i röda pressen — vid mötet i Anna-skolan i december försökt "begå mord på en hederlig arbetare" och varom skrivits otaliga spalter i Ny Dag. "Fascist" Helmstrand erkänner sig ha närvarit vid mötet, klädd i kniv, men nekar till att under tumultet ha gjort bruk därav.

Man kan ej annat än beklaga vår ädle Hertig att ha råkat ut för sådant sällskap. Det utgör emellertid en varning till alla hederliga motorcyklare att icke låta obekanta åka

SVEA RIKE

Stockholmsmuseet blir verklighet.

Planerna på inrättandet av ett stadsmuseum för Stockholm i det s. k. gamla Stadshuset, Götgatan 1, stå nu inför sitt förverkligande. Stadskollegiet har nämligen godkänt kommittérades förslag jämte anslagsäskandet, 39,000 kr.

Enligt det föreliggande förslaget skall den nya institutionen utöver de rent museala uppgifterna även handha den del av kulturminnesvården som är av museal natur, såsom exempelvis alla uppmätnings- och undersökningsarbeten av arkeologiskt, konst- eller kulturhistoriskt slag som behöva verktällas i samband med rivnings- och grävningsarbeten.

Arbetet med museets iordningställande påbörjas i april. När det blir klart — vilket dock knappast kan bli i år — kommer det att rymma en myckenhet intressanta saker, belysande Stockholms historia.

*

Litauisk kultur på Nordiska museet.

Nordiska museet har från litauiska kulturminnesförvaltningen som gåva erbjudits en representativ samling litauiska kulturföremål. Genom erbjudandet sättes museet i tillfälle att anordna en särskild litauisk etnografisk avdelning, som sannolikt kommer att inrymmas i en egen sal.

Den utlovade samlingen litauiska kulturföremål blir ett betydelsefullt tillskott till Nordiska museets förråd av kulturföremål, belysande de baltiska folkens kultur samt sambandet mellan denna och Skandinavien.

*

Folkkonstkongress i Stockholm 1932.

Internationella organisationen för folkkonst, som har sitt säte i Paris, hyser planer på att förlägga sin kongress 1932 till Stockholm. Tjugosju länder ha anmält sitt deltagande.

Förslaget att hålla 1932 års kongress i Stockholm väcktes vid folkkonstkongressen i Antwerpen i somras. Med anledning härav ingingo ett antal intresserade svenska musei- och vetenskapsmän till regeringen med en skrivelse, vari begärdes tillstånd att få ordna kongressen i Stockholm.

Organisationen för folkkonst har ett vidlyftigt program, vilket förutom bildande konst, omfattar folkliga fester, musik, dans, skådespel, ornametik, textil, konst m. m.

ALEVIK, TJÖRN. Träsnitt av Sigge Bergström

EN NORDMAN

LING —
en man med drag ur en eddamyt,
som bar i sitt eget bröst sin norna,
som tydde för släktet tider forna
och älskade sköldklang och kämparyt,
en bärsärk i diktens brokiga värld,
som slog sig igenom med viljans svärd,
en vilde, föraktande allfarstråket,
så djärv i tanken som kärv i språket,
en kämpe för nordmannaanden
bevarad i nordmannalanden.

LING —
poet ej blott men gymnasiark,
som ville i fantasi och i handling
sin veklig vordna nations förvandling
— i hug och hand den skulle bli stark —
som skapade rörelsers kraftsystem,
som verkliggjorde ett hjältepoem,
en fäktare god, vars blanka klinga
flög ut med en sång att sin ovän betvinga,
en fostrare, dyrkad av unga
i idrott och norrönatunga.

LING —
en fattig yngling, en anspråkslös,
som mästare blev i konster tvänne,
med sol i hjärta och sol på änne,
och solen lyste ur hedenhös.
En nordman sin samtid så föga lik,
att pennor spetsades till kritik.
Då log han, den missförstådde jätten,
och liksom i salen med höjda floretten
han blottade bröstet för stöten.
Hell asabarden, hell göten!

Fredrik Nycander.

SVENSK KONST

David Wallin i Konstakademien.

Artisten David Wallins separatutställning i Konstakademien har blivit ett evenemang av första ordningen inom den stockholmska konstvärlden. I halvannat hundratal större och mindre dukar befäster Wallin sitt förut vunna anseende som en landskaps- och porträttmålare av betydande mått. Det har sagts om denna utställning, att den står i en klass för sig, att konstnären genom densamma dokumenterat sig som en gudabenådad sökare, värdig att nalkas Olympens höjder...

Bland de i Akademin samlade, utvalda målningarna fäster man sig först och främst vid den utsökta kompositionen Under trädet. Här möter man det bärande i Wallins konstnärskap i sin mest förtätade och skiftesrika form — syntesen av jord och mänskliga varelser, sammansmältningen av meningsfylld symbolik och stark verklighet. Av de större dukarna förtjäna särskilt nämnas den storslaget fantastiska kompositionen Sommar, den symboliska och innerligt mänskliga gruppen Madonna i rosa, de lyriskt och monumentalt hållna grupperna I sommartid och Nyodlare samt sist men icke minst mästerverket Ragnhild, där komposition, färg och nordisk känsla smälta samman till en helgjuten bild av starkaste konstnärlig effekt.

I stormbilden från Arild framträder Wallins romantiska läggning och klara verklighetssinne i ädel och okonstlad form. Landskapet är för Wallin icke en död realitet utan ett levande tillstånd i människosjälen. Realiteten är vad som konstnären gör den till, hans på duken i komposition, färg och form avgivna själsliga självdeklaration. I vårlandskaper från Svenshyttan, i Skogsdunklet m. fl. större och mindre dukar möter man denna deklaration. Wallin besitter ej blott förmågan att harmoniskt förena romantik och realism. Han kan även konsten att stämma själen för subtila nyanser på ett sätt, som t. o. m. ställer många av den italienska skolans största konstskapelser i skuggan. Månhända är detta drag i Wallins konst det ur nordisk synpunkt märkligaste.

De förträffligt genomförda porträtten av professor Hägerstöm, nobelpristagaren Dahlén m. fl., där konstnärens romantiska läggning, intuitiva känsla, monumentala linjer och starka verklighetssinne kommit till uttryck, torde höra till det bästa, som åstadkommits i denna genre.

C.

på sina ekipager. Ty nu har Hertigen fått skenet emot sig och misstänkes t. o. m. stå i komplott med den obekante, förklädde rödingen. Orimligheten i dessa misstankar framgår därav, att Hertigen i flera år de facto varit erkänd av vår Nationella Societet som Sveriges Il duce — mannen som skulle göra't, åt vilken man anförtrott alla sina dyrbaraste hemligheter. Gentemot Nationella Societetens sålunda givna vittnesbörd väga t. o. m. Kriminalens dunkla spekulationer fjäderlätt.

*

Inom kulturvärlden står det åter strid. Denna gång om hebreiska konstnärinnan Fridmans Centauer, som röde riddar Ström i Stadsfullmäktige önskar uppställd i entrén mellan Norrmalmstorg och Berzelii park. Konstprofessor Hjortzberg såg sig plötsligt övergiven av sina trogna i "Skönhetsrådet", så när som på Anna Lindhagen. Kamraterna hade ej mod att längre stå för sitt tidigare lovord åt mästerverket. Så fingo vi en "konstskandal" av första rangen. Det ropades: förräderi! Dagspressen har kommit i en penibel situation och vrider sig i jämmer, varken vetande ut eller in. Om "Skönhetsrådet" efter detta kan fortsätta att leva, är ovisst. Pressen är ställd mellan tvenne sköldar: å ena sidan Konsten och å den andra Allmänheten. Har man då förlorat greppet om publiken, eftersom man ej längre helt vågar ställa sig på Konstens sida?

På intet håll tycks man i villervallan ha lyckats finna en utväg ur den fatala situationen. Därför vill undertecknad presentera ett förslag, som bör kunna påräkna allas gillande. Varför ej låta Mosaiska församlingen placera mästerverket i andra ändan av Berzeliparken? Församlingen disponerar ju aktningsvärda fonder för allmännyttiga ändamål. Vad vore mer passande än att man toge dessa i bruk för mästerverkets inköp och placerande vid Wahrendorffsgränden, framför Synagogan? Här skulle den vackra Hästmänniskan komma ofantligt mycket bättre till sin rätt än varhelst annorstädes i Huvudstaden. Den skulle i sann mening bliva förstådd som symboliskt konstverk och utgöra en erinran för evärdelig tid för Israels barn om deras oförtröttliga kamp för sitt och människosläktets höjande ur själlöshetens tillstånd, till andlig frihet och lycksalighet. Såväl riddar Ström som konstprofessor Hjortzberg med sina respektive anor borde känna sig tillfredsställda över denna lösning. Alltså, låtom oss enas på linjen!

Från Grünewald i Paris ingår vidare genom förmedling av vännerna i Bonniers Nyheter den glädjande underrättelsen, att Konstnären har förhoppningar om att komma i åtnjutande av det anslag å 70.000 kronor, han under 1930 begärt för dekorerande av vigselrummet i rådhuset. Framställningens beviljande vore så mycket angelägnare som enligt Grünewald det för närvarande är mycket dåliga tider för konstnärerna. Så man får hoppas att stadens fäder ej motsätta sig erbjudandet. Att målningen blir up to date, vet man förut.

*

Ett nytt glädjande initiativ har tagits av kulturorganet Svenska Dagbladet i samarbete med kulturvännen Sachs i Nordiska Kompaniet. Tidningen har lyckats insamla ej mindre än 1.000 svenska barnporträtt, vilka utställts på Kompaniet. Alla inom riket bosatta äga rätt att kostnadsfritt deltaga i tävlingen. Priser utdelas såväl till de vackraste barnen som till de deltagare i tävlingen, som gissa rätt, d. v. s. bäst förstå att bedöma den barnsliga skönheten. Den hägrande utmärkelsen bör ju vara en sporre för alla andliga idrottare till de yttersta ansträngningar. Deltagarna behöva ej nödvändigt besöka N.K:s etablissemang eller Sv. D:s depeschbyråer — även om detta helst ses — utan kan röstningen ske också per post genom ifyllande av särskilt utsänt formulär.

Sv. D. bedyrar, att intresset för tävlingen är enormt bland allmänheten och väntar storståtliga resultat. Tidningen förtjänar verkligen en eloge för sitt kulturella uppslag. Utan allt tvivel avvaktar svenska allmänheten med spänt intresse resultatet av tävlingen. Man gläds åt, att det ännu finnes tidningar i detta land, som förstå att hålla den folkliga kulturens fana högt.

*

I övrigt saknas anledning se mörkt på framtiden. Riddar Fabian till Månsbo har riksdagsmotionerat om fattigdomens avskaffande och hans människovänlige vapenbroder i Röda Sossen har utlovat "Jätteoffensiv mot okunnigheten i världen". Det var sannerligen ej en dag för tidigt att parollen höjdes. Ty all liberal upplysning i ära, så kan ej blundas för, att det ännu råder en del okunnighet bland folken. Därför ha vi all anledning vara riddar Artur tacksamma för hans ädla initiativ, som helt säkert skall lända mänskligheten till ökad lycka och välsignelse.

Torvald.

"GÖTISK GÄRNING".

(Slut från föreg. n:r.)

Övergången till 1890-talet medförde äntligen åter en svensk kulturpatriotism inom konsten såtillvida att svensk natur och svensk odling återinträngde i det allmänna medvetandet som något värt att jämte de historiska minnena älska, tillvarataga och vårda. Men det var direkta påstötningar från franska konstnärskretsar, som åtminstone bidragit till att föra våra målare hem igen, att måla svenska ämnen i stället för franska. (Jf Sundbärg: "Det svenska folklynnet".)

Till den gruppen av nutida konstnärer som skildrat Svea och Götha rikes natur hör exempelvis Bernadottes sonsonson Eugen. Helst målar han just denna natur, som är honom kär och förtrogen sedan barndomen, med dess skogar och bergknallar, dess dungar av ek och tall, dess glittrande skärgårdar. Det är många trakter av fosterlandet, som lämnat honom ämnen till hans tavlor, ej minst hans faders Östgötiska hertigdöme, i vilket han t. o. m. byggt ett eget näste. Av Eugen utkommo 30 "svenska landskap" i färgtryck 1905 med text av Levertin; ett 50-tal återfinnas i n:r 15 av Gleerups "Små konstnärsböcker", och ett 70-tal i Bonniers planschverk av 1925 med text av Pauli. Eugen förstår fullt ut sitt konstnärskaps begränsning, men det är, såsom han själv betonat, framsprunget ur en varm och ärlig kärlek till — framför allt — den svenska naturen: "Alldeles särskilt gläder det mig; att min konst verkar svensk, och att den har en nordisk klang, fast jag ej har svenskt blod i mina ådror." (Muntligt yttrande vid ett besök i Finland.)

Som ett Götiskt verk kan man även betrakta de 1923 av Nordiska Museet utgivna "Svenska folklivsbilder" av äldre och nyare målare.

Med den danskfödda engelska drottningen Alexandra till patronessa bildades av engelska titelinnehavare i Köpenhavn 1911 The Gothic Companionage of Honour of the British Empire, med en avläggare i Oslo 1917.

Nobiles Academici i Heidelberg utvidgade 1912 sin intressesfär genom grundandet av en Internationaler Studentenverein, med en Götisk sektion. Under presidium av historieprofessorn Koch hölls 1911—1912 en serie föreläsningar i universitetet om Götisk kulturhistoria.

Desamma upprepades i Paris 1913.

I Finland skrev och talade den mångsidige konstnären Ahrenberg för Gobineau's Goticism och deltog sommaren 1914 i grundandet av en Cercle Gotique de Gobineau. Densamma upphörde väl i Helsingfors i och med A:s död. Statsarkeologen Aspelin gav uppslaget till den essai över Kalevala och bylindiktningens Götiska ursprung, vilken översatts till ryska av ministerställföreträdaren K. I:vicz Paykull Ievinsz och till italienska av romerske universitetsprofessorn Lo Gatto samt publicerade av Instituto per l'Europa Orientale i dess akademiska handlingar 1925 under rubriken "I vikinghi Svedesi nella poesia finnica e russa."

I Köbenhavn grundades 1914 och i Oslo 1917 Gotiska Gobineaucirclar, liksom den helsingforska inom ramen av Russko-Skandinavskoe Tovariszczestro, som gjorde propaganda för Götisk konst och kultur i sin på skandinaviska, engelska och ryska utgivna tidskrift Severnaja Zvezda.

Efter världskriget har såväl litteratur som konst nära nog överallt erhållit en viss patriotisk tendens. En glädjande företeelse är att de nationella tyskarna (såväl den monarkistiska Deutsche Ehrenlegion som den nationalsocialistiska Deutsche Arbeiterpartei) godtagit Günthers Nordische Gedanke och, där de kommit till makten, beslutat ur de offentliga muséerna bortrensa all modernistisk pseudokonst. Den Svenska Konstnärsklubbens ordförande, intendenten Bergström har också nyligen protesterat mot den grådaskiga internationaliteten och åt konstnärerna förordat svenska motiv och svensk karaktär.

Från att tidvis ha varit ett om något "barbariskt" erinrande smädeord, har den Götiska ursprungsbeteckningen numera tack vare Gobineau, Grant, Günther o. a. den ädlaste klang både i Europa och Amerika.

Dessa antydningar om den Götiska tankens sporadiska inflytande på konsten kunna näppeligen bättre avslutas än med den k. svenska akademiesekreteraren Karlfeldts ståtliga maning:

För länge vi spelat och sjungit
de välska visor i moll
och glömt hur det brusat och klungit
därovan från hemvindens håll.

— — —

Vi ha sett så länge mot söder,
vi ha lystrat till fåfänga ord...
Nu, unga systrar och bröder,
låt oss vända vår panna mot nord!

Låt oss känna utan förblandan
med vädren från främmande strand
den klangen, den doften, den andan
av hela vårt vinterland!

A. F.

GYNNA
Nationens annonsörer

Judarna under 1812 års fälttåg.

Ingen fråga torde i dessa dagar med sådan iver vara diskuterad inom det tyska riket som judefrågan, detta framför allt på grund av Hitlerrörelsens våldsamma frammarsch. Det kan under sådana förhållanden ha sitt intresse att erinra sig den store tyske generalfältmarskalken Hellmuth von Moltkes uppfattning i det delikata ämnet. Ur ett uttalande av den berömde generalfältmarskalken må följande anföras, som på ett slående sätt överensstämmer med den Hitlerska uppfattningen:

"I alla tider ha judarna betraktat en avlagd ed beträffande någon kristen såsom för sig icke bindande. Varje stridighet mellan någon av de sina och en kristen ha de alltid gjort till en hela den judiska nationens angelägenhet. — — — Alla medel äro goda nog, när det gäller att förtjäna pengar. Under fälttåget 1812 tjänade judarna allmänt såsom spioner. De stodo i sold hos båda de kämpande härarna, och de förrådde dem båda."

— Ungefär som det enligt Generalen Ludendorff skall ha gått till under världskriget 100 år senare.

PRENUMERERA PÅ
GYMN
KARAKTÄR HÄLSA SKÖNHET

"Den ojämförligt vackraste och värdigaste svenska tidskriften"
(I. G. CLASON)

Utkommer under år 1931 med 4 rikt illustr. 48-sid. häften. Abonnemangspris Kr. 4:—. Prenumeration sker enklast genom posten eller per postgiro 4024
PROVNUMMER GRATIS!

LITTERATUR

Joseph Delmont: Ett folk i bojor. A.-B. Chelius & C:o. Pris 6: 50.

En bok, som enligt förlaget översatts till 12 språk och sålts i mera än en million exemplar. Det låter något det.

Men vi ha nog undfägnats med alltför många skildringar från tsartidens Ryssland, ochranans och "det svarta hundradets" tid. Det är hemska saker, som beskrivas av Delmont och han äger utan tvivel en originell, gripande stil, som inte ryggar tillbaka för något.

Författaren beskriver för oss en polsk judeförsamling i sin prydno, där religionen med dess traditionsfyllda lagar betyder allt, och där mänskliga känslor betyda intet. Sonen i huset genomdriver trots allt och alla sin vilja att studera i Petersburg, i stället för att bli gårdfarihandlare. Men han blir där misstänkt och förrådd som politisk stämplare och efter en dramatisk flykt gripen i föräldrahemmet. Han är gift och har två barn och skickas nu till Sibirien på falska vittnesseder på tio år. Den officer ur gendarmeriet, som har i uppdrag att tillfångataga honom, förgriper sig på vår unge hjältes hustru och våldför henne. Ett barn blir fött och nu börjar det tisslas och tasslas inom judeförsamlingen. Den unga hustruns svärföräldrar vilja ej erkänna barnet — bastarden och beskylla henne för sedlighetsbrott. Slutligen blir domstolen enda medlet för den unga, förtvivlade kvinnan att värja sig för de snattrande judarna, och hon får rätt — barnet erkännes som hennes. — Man ställes inför livet i denna judiska församling och förstår, varför judarna äro så föraktade. De äro själva skuld till det, därför att de sitta alltför djupt fast i de gamla traditionerna, traditioner, som idag äro olämpliga, men som kanske passade för en tidsepok, som ligger långt tillbaka.

Under tiden har den unge mannen lyckats fly och upplever nu en sibirisk straffånges under flykt alla vedermödor. Efter månader av umbäranden når han föräldrahuset, där återseendets glädje blir stor, men genast ställer han sig på sin hustrus sida. De bli bägge förvisade ur den judiska församlingen och draga sin färde till främmande land för att börja ett nytt liv.

Olika karaktärer framskymta ur boken, både vackra och vidriga, men de äro ej slutförda. I ett fall tappar författaren helt tråden. Boken är nog litet för mycket förtätad, och man blir varse för många ansikten och livsöden. Dessutom frossar författaren i realistiska detaljer, en sensationsmättad genre, som vi nog böra avstå från i vårt alltför realistiska tidevarv.

—*ling.*

Chelard: De la hongrie.

— Förf., som varit redaktör i franska utrikesministeriets pressbyrå, är en sällsynt initierad kännare av magyarisk politik. Denna har, enligt hans förmenande, givit upphov till världskriget. Som exempel på bokens intressanta detaljuppgifter ma anföras några rader om trippelalliansens magyariske signatör. Andrassy (= Andersson). Denne politiske pajas hade under upproret 1848 av Kossuth gjorts till "ambassadör" i Istanbul. Då han, iklädd en hemmalagad guldsmidd fantasiuniform gjorde sin visit hos armé-chefen, generalen Görgey, skall denne ha utropat: "Vart skall du ta vägen så där utklädd?"

Då det magyariska upproret kvävts, dömdes Andrassy till hängning, men lyckades rymma till utlandet. Sedermera amnistierad jämte de övriga rebellerna, blev han magyarisk premierminister och därpå dubbelmonarkiens utrikesminister, i vilken egenskap han 1879 signerade alliansen med Preussen. Det var, enligt Kossuth, denna man, som "uppfann Tisza".

Andrassy's karriär hade f. ö. gått kjolvägen och under sin ministertid sysslade han mestadels med jakt, skridskoåkning och galanterier mot små borgardamer.

Det är ej utan en viss bitterhet man konstaterar, att världspolitiken legat i händerna på individer av detta slag. Chelardi's bok måste läsas av ej blott alla våra diplomater, utan även av envar politiskt intresserad. Och den bör läsas i skamset medvetande om, att vi själva äga diplomater av pajastypen Andrassy.

J. de L.

Vår kamp.

Utkommer den 1 o. 15 varje månad.

Huvudorgan för nationalsocialismen i Sverige.

Motto: Hjärnans och handens arbetare — förenen Eder! Varer svenske!

Ansvarig utgivare: Stig Bille.
Redaktör: S. Lindholm.

Redaktion och expedition:
Drottninggat. 37, Göteborg
Rt. 374 62. Postgiro 41349

Prenumerationspris:
Helår Kr. 5:—. Halvår Kr. 2:75.
Kvartal Kr. 1:50.

A varje postanstalt samt direkt från redaktionen.

Brännkyrkas fornminnen.

Den inventering av de fasta fornlämningarna i Brännkyrka församling, som under riksantikvariens ledning företagits hösten 1929 och våren 1930, har nu slutförts och givit till resultat att 312 fornlämningar påträffats. Av dessa äro 279 högar, 10 jordblandade rösen, 20 stensättningar, varav 6 rektangulära och 2 oregelbundna, 1 eldkvarn, 1 runsten och 1 fornborg. Gravfältens antal är 12.

En mängd fornsaker ha vid skilda tillfällen under årens lopp påträffats i socknen och äro numera införlivade med Statens historiska museum. Från stenåldern d. v. s. från äldsta tid till 1800 f. Kr., har man på skilda platser i Brännkyrka funnit två tunnackiga stenyxor, en tjocknackig stenyxa, tio skafthålsyxor av sten samt ett klubbliknande stenredskap. Från bronsåldern — 180—650 f. Kr. — har man vid Årsta hittat en s. k. avsatsyxa av brons. Från järnåldern — 650 f. Kr. —1050 e. Kr. — har man funnit en malsten, två yxor av järn, en oval eldslagningssten av kvarts, två spjutspetsar av järn, en spirallagd guldten samt en silverskatt, påträffad på en bergshöjd redan 1735. Denna silverskatt består av fyra armringar, två söljor med torn, buckla av upphöjt arbete med "en ring uti" och ett mynt. Detta, tillsammans 19 lod, utvaldes tillsammans ur ett större fynd (i allt 1 skålpund 25,5 lod), innehållande åtskilliga tyska, arabiska och anglosachsiska mynt, spännen, armband samt bitar av dylika.

På grundval av hittills gjorda fornfynd anses Brännkyrka socken ha fått sin första bebyggelse mot stenålderns slut eller något över 4 000 år sedan. Mycket talar för att bebyggelsen ända fram till århundradena närmast efter vår tidräknings början ej varit fast. Fynden härröra sannolikt från jägare och fiskare, som tillfälligtvis uppehållit sig där. Först under 600- och 700-talen e. Kr. blev bebyggelsen av större omfattning. Det är under dessa århundraden som de flesta gravfälten började anläggas. Samtliga ha varit bygravfält och använts till de kommo att ersättas av kyrkogården, alltså till omkring mitten av 1000-talet. Några av de yngsta gravarna röja påverkan av det kristna begravningsskicket, skelettbegravning med skelett vanligen orienterat i öster-väster, medan tidigare brandgravskicket var förhärskande. Bebyggelsen vid forntidens slut var koncentrerad till Ersta, Årsta, Älvsjö, Farsta och Sköndal, som voro betydande byar vid denna tid.

Inventeringen omfattar 22 lämningar från sen tid: husgrunder, jordhögar, som uppkommit vid odling, planering och dylikt samt odlingsrösen m. m.

Karlstadsbor!

Vad vet Ni om NATIONALSOCIALISM?
Intet!

Vänd Eder då till Karlstadsavdelningen i och för upplysningar.
Svenska nat.-socialistiska partiet
Box 134
KARLSTAD

Goda och billiga
Måltider
kan Ni erhålla å följande nykterhetsrestauranter i Stockholm:

Cyrus 61 Nybrogatan 61
Alexander 2 Smålandsgatan 2
Engelbrekt 8 Roslagsgatan 8
Gustav Vasa 51 Upplandsgatan 51
S:t Erik 47 S:t Eriksgatan 47
Gustaf Adolfshallen 68 Västerlånggatan 68
Birger Jarl 61 Folkungagatan 61

Frukost ½9—½2
Middag ½2—7
Kväll 7—½12

«Allmänna sparbanken«

Jättesvindeln skildrad i bokform.

Boken med ovanstående namn har nyligen utkommit och förtjänar att uppmärksamt studeras. I densamma läggas papperen på bordet rörande jättesvindeln Allmänna Sparbanken. I förtalet säger författaren, att boken "endast innehåller avskrifter av offentliga handlingar, dokument och urkunder, således inga hemligheter, men likväl många egendomligheter". För större delen av allmänheten är dock det mesta hemligheter, på den grund att de som svara för folkupplysningen visat en total brist på intresse för saken.

Först relateras i korta drag jättesvindelns förhistoria, om Nya Bankens tillkomst och utveckling samt den röde bankiren Olof Aschbergs omfattande rubelsmugglingar över Torneå — under Röda Korsets beskydd.

I "Allmänna Sparbanken" får man vidare veta, hur det gick till när vår mosaiske bolsjevik-bankdirektör Olof Aschberg — numera tack vare sin berömda "spar"-verksamhet välbeställd mångmiljonär och slottsherre i Paris — införde kommunismen i Sverige, hur han ställde banklokal till den behövande Allmänna Sparbankens fria förfogande etc. Saken bör ej minst intressera våra svenska rättsvårdare efter som Aschberg själv nyligen till dagspressens livliga belåtenhet offentligt uttalat, att han aldrig haft något med storförbrytaren Gustaf Svensson och dennes obscura sparbanksaffärer att göra. Bland de av "Per Granskare" förebragta många intressanta handlingarna förtjänar särskilt observeras bolagsstämmoprotokollet av 12 okt. 1921 över det viktiga beslutet då bankdirektören Olof Aschberg "väljer" direktör Gustaf Svensson i Allmänna Sparbanken till direktör för Intressentaktiebolaget Snäckan. — Här begick dock den eljest så förslagne dirigenten i spelet en generalblunder då han lät ett slikt protokoll ligga och lysa i Kungl. Patent- & Registreringsverket!

Genom ojäviga lagfartsbevis klarlägger författaren, att herr Aschbergs Svenska Ekonomibolag var ägare till Allmänna Sparbankens hus. Karaktäristiskt för hela spelet är, att det var på fru Anna-René Brantings särskilda förböner man lyckades få sovjetherrarna i Moskva att inträda som delägare i Svenska Ekonomiaktiebolaget. Inga resurser försmåddes tydligen.

När man slutligen hunnit så långt att sparfolkets miljoner i Allmänna Sparbanken lyckligt och väl inbärgats, utvandrar Israels store son, Olof Aschberg, med den gyllene skörden till främmande land, närmare bestämt Frankrike, hjärtligt avvinkad av småfolkets riksdagsmän. Härefter fick ryska sovjet (och dess juridiska ombud på platsen familjen Branting) övertaga Svenska Ekonomibolaget.

"Allmänna Sparbanken" ger en intressant dokumentarisk orientering rörande mysteriet Allmänna Sparbanken. Författaren har uppenbart vinnlagt sig om att förebringa ett så starkt material som möjligt av ovedersägliga fakta, till bevisande av sammanhanget, samt i stort överlåtit åt läsaren att själv dra sina slutsatser. Boken bör läsas av alla som önska lära känna det nämnda mysteriet såväl som överhuvud de judisk-demokratiska finansmetoderna i modern tid. Man får veta hur det i våra dagar går till att organisera småfolkets "lagliga" utplundrande på dess sparslantar enligt konstens alla medel. Knappast något skedde här på en slump, fastän de flesta icke förstodo det. Sparslantarna leddes av den Osynliga Handen över ett komplicerat kanalsystem av skilda bolag m. m. för att slutligen hamna i uppsamlingsreservoiren — den Osynliges solida kassaskåp. Och allt skedde med våra statsmakters, de officiellas såväl som de ickeofficiellas, goda minne. När kraschen kom och spelet var färdigt, begrep naturligtvis ingen något av det hela. Förlusterna hade vållats av "vidriga omständigheter", "olyckliga placeringar", ren otur. O, heliga oskuld!

"Allmänna Sparbanken" erhålles från författarens egen förlag till ett pris av kr. 1: 50.

S.

Jättesvindeln

i Allmänna Sparbanken med proletärbankiren Aschberg som huvudfigur. En skildring av verkliga sammanhanget ifråga om de bortsvindlade sparmiljonerna av Per Granskare.

Sändes mot postförskott kr. 1: 50 från Sparbanksbokens exp., Tunnelgat. 19 B, Stockholm. Tel. 166 44. Finnes även i bokhandeln.

Även U. S. A:s landsbygd avfolkas.

Landsbygdens avfolkning är ej något utmärkande drag endast för utvecklingen i Europa. Tendensen förmärkes för närvarande jämväl inom kulturstaterna i andra världsdelar.

Statistiken för U. S. A. visar för senaste 10 åren en betydande folkförskjutning från landsbygden till städerna. Av Förenta Staternas 122,775,046 invånare äro numera 68,955,521 eller 56,2 proc. bosatta i städerna, under det att stadsbornas antal 1920 endast utgjorde 51,4 proc.

Mussolinis kamp mot det italienska banditväldet.

Mussolinis försök att få bukt med det italienska banditväldet ha bl. a. resulterat i att dom avkunnats över de 186 medlemmar av maffian, vilka anklagats för ej mindre än 2,800 förbrytelser.

Av de anklagade dömdes en till livstids straffarbete, fyra till vardera 30 års fängelse samt de övriga — förutom 55 som frikändes — till långvariga fängelsestraff. De ådömda straffen upgå till sammanlagt 1,000 års fängelse.

Hitlerfolket skall förintas!

Den asiatiska Marxismen tränges allt våldsammare av den segerrikt framstormande Hitlerrörelsen i Tyskland. Man vågar tydligen ej längre på ledande rött håll enbart förlita sig på sina kära kommunistiska "kamrater". Tiden är nu kommen också för socialdemokratien och dess kamporganisation "Reichsbanner" att på allvar rycka in.

Striden mellan antisemiterna och de judevänliga i Tyskland tar även alltmera formen av en kamp på liv och död mellan socialdemokratien och nationalsocialismen. Reichsbannerledaren Otto Hörsing förklarade för några dagar sedan, att "Reichsbanner (som är utbildat och ledes av tyska riksvärnsofficerare) skall förinta nationalsocialisterna till sista man, om folkets och republikens väl skulle kräva det". Då å andra sidan ledande hebreiska organ uppfordra all världens judar att ekonomiskt, på börserna etc., tillintetgöra Tyskland på grund av Hitlers antisemitism, som förmenas hota judendomens världsmakt, förstår man, att Hitlermännen liksom tyska folket överhuvud för närvarande ej ha det lätt.

»Statsmakterna och den svenska livsmedelsproduktionen»

En skrivelse till Konungen av ordf. i Stockholms läns valkretsförbund av Bondeförbundet, dir. Adolf Anderson, Ekebo.

Uppseendeväckande
Intressant
Lättläst!

Kan rekvireras från Exp. av NATIONEN, Postfack 1145, Stockholm, mot 30 öre i frimärken eller vid rekvisition av ett flertal ex. genom insändande av likvid pr postgiro 36 43.

RYSKA NYHETER.

150.000 slavar försmäkta i Nordryssland.

Sir Hilton Youngs rapport till Mac Donald rörande slavarbetet vid virkesavverkningen i Nordryssland visar på fruktansvärda förhållanden, bestyrkande åtskilliga tidigare lämnade uppgifter om förhållandena i nämnda trakter.

Tre ryska flyktingar, som f. n. vistas i England, ha på ed uppgivit, att de varit sysselsatta med lastning av sparrar i Arkangelsk, där en mängd politiska fångar tvingas att fälla, barka, såga, transportera och lasta in virke av olika slag. Fångarna fördela sig på följande sätt: vid Vishesky vid norra Dvina 30.000, Ussolsk 10.000, Penujsky 25.000, Kotlas 30.000, Solovetsky 20.000 och Kema 20.000; summa 135.000. I Arkangelsk äro alla fångar som kunna utländska språk förbjudna att lasta främmande fartyg, då regeringen fruktar, att de skola röja de hemska förhållandena i landet.

I rymlingarnas läger arbetas i 12 timmars skift utan hänsyn till sjukdom. Matransonen utgöres av cirka 1.100 gram rågbröd om dagen om arbetsmåttet är utfört, varom ej, minskas ransonen. Stundom få fångarna endast ett halvt kg. bröd, litet fisksoppa jämte varmt vatten utan te eller socker. Alla måste arbeta till dess de stupa, oberoende av om de äro friska eller sjuka. Kommunisterna förklara, att de ej bry sig om ifall millioner av dessa politiska fångar stryka med. Då tusentals av fångarna utgöras av bönder, som icke kunnna läsa eller skriva, kunna de ej ha tagit del i något politiskt företag. 10—20 fångar dö dagligen. De som ej förmå arbeta piskas och kastas ut i kölden i en grop, där de snart dö. En fånge, som försöker fly blir omedelbart skjuten i de övrigas närvaro. I många fall skiljas familjemedlemmarna åt och skickas till olika delar av landet. Vid floden Lusa n. o. om Moskva finnes ett läger med 30.000 kvinnor och barn. De erhålla endast ⅓ kg. rågbröd och litet fisksoppa per dag, det är allt.

Internationella "kulturförsvaret" mobiliseras.

Ett antal av den asiatiska bolsjevismens mest illustra internationella "kulturförsvarare" med Maxim Gorki, Upton Sinclair och Henri Barbusse i spetsen ha nyligen bildat en "internationell försvarskommitté för Sovjetutionen" och utsänt ett upprop, undertecknat av främst en rad tyska israeliter, däribland den också av våra svenska kulturspetsar så högt uppskattade bolsjevikiske massmördaren Ernst Toller, Ervin Piscator, Alfred Kerr och Arthur Holitscher etc.

Ja, nog för man ligger i på "kulturella fronten". Verkan av denna sista framstöt från sovjets utländska "kulturvänner" torde dock vara ganska oviss. Vederbörandes tidigare aktioner gåvo i allmänhet ej de resultat man hoppats på, väl beroende på att sanningen rörande "kulturarbetet" i Sovjetryssland börjat sippra utanför paradisets gränser.

PRENUMERERA
på NATIONEN
genom att insända abonnemangsavgiften pr postgiro 3643.

E. P. A.-basarerna än en gång.

N. K. — Dillon, Read & C:o bakom företaget.

Den internationella storkapitalismen artar sig, skriver Vår Kamp, till en allt större fara för den enskilda företagsamheten, som varhelst den yttrar sig i inhemsk folkförsörjning mötes av en förintande kamp. Som en av senaste tidens mest märkliga företeelser på det internationella trustområdet framhålles det i vårt förra nummer omnämnda "Enhetsprisaktiebolaget" E. P. A., som startats av Nordiska Kompaniet, Turbitz & C:o m. fl. asiatiska varufirmor och som åsyfta ingenting mindre än att rikta själva dråpslaget mot den svenska detaljhandeln. Ur Vår Kamps artikel återge vi följande, som förtjänar att observeras i de vidaste kretsar:

Detta bolag, E. P. A., är ingenting annat än bulvan för judiska storfurstar, närmast representerade av den stora Karstadskoncernen i Tyskland. Dess "Enhetsprisaffärer", som nu finnas i Stockholm, Örebro och Västerås, planera hemsökelse av alla våra större städer. Deras syfte är, att tack vare sin bakomvarande ekonomiska styrka kunna hålla lägre priser på sina varor, betala högre hyror etc. än de svenska affärsmännen kunna. Men detta göres ingalunda i syfte att tjäna allmänheten! Nej — de summor som offras på denna inre dumping av varupriserna, komma sjufalt igen, när E. P. A. nått sitt syfte — att uppnå en monopolställning inom detaljhandeln. Då kan priskurvan stegras oberoende av alla hänsyn.

För den enskilde konsumenten ter det sig naturligtvis lockande med dessa Enhetsprisaffärers "billiga veckor", kombinerade med all konkurrensdödande reklamhärlighet. Men saken kommer i ett helt annat läge, då det nu är konstaterat, att Enhetsprisaffärerna sälja förfalskade matvaror!

"Till allmänhetens tjänst" (av ren "människokärlek") skola nu dessa internationella bolag med sina oerhörda resurser utplundra hederliga affärsmän i avsikt att erövra hela marknaden. De bli därigenom allenarådande vid framtida prisregleringar. Då det bör ha sitt intresse för den svenska allmänheten att veta huru "E. P. A."-institutionen utvecklat sig i Tyskland, där den redan hunnit verka i större omfattning, vilja vi citera ett uttalande den 10 jan. i det tyska nationalsocialistiska huvudorganet, som skriver:

"E. P. A.-affärerna ha i Tyskland på kort tid vuxit ut från 11 till 242 och ledas av amerikanska och tyska judiska storfinansiärer och varuhusägare. De ha redan slagit under sig 17 hundradelar av detaljhandelns totalomsats under 1930, samt hota att tillintetgöra den sunda och fria företagsamheten. Trots sina "lägre" priser inhösta dessa affärer en ren nettovinst på c:a 20 hundradelar av omsättningen. Genom finansiering från bl. a. den amerikansk-judiska firman Dillon, Read & C:o ha de nyligen ökat sitt kapital från 6 till 30 mill RMk.

Att vid inköpet av de billiga utskottsvaror, som dessa EPA-affärer uteslutande föra, producenterna pressas kollossalt på priserna, är ett av varje fackman känt faktum.

I livsmedelsavdelningarna föras, såsom vi vid flera tillfällen tidigare framdragit och bevisat, de mest mindervärdiga varor som kunna sammanköpas och "förarbetas" (att dylika varor sedan kunna utbjudas "25—30 procent" billigare än sund, oförfalskad vara är begripligt!) och trots detta blir på dylika utskottslivsmedel mer förtjänst än någonsin!"

För vårt lands vidkommande har genom Köpmannaförbundets omnämnda undersökningar konstaterats, att "E. P. A." här handlar med direkt förfalskade varor.

E. P. A.-affärernas kunder utgöras till största delen av småfolk. Det borde under sådana förhållanden närmast kunnat förväntas, att den socialdemokratiska pressen höjt sin röst i konsumenternas intresse — men nej. Socialdemokraterna bekämpa inte den slags kapitalism som representeras av internationella truster. Den ekonomiska förtrustningen är i stället "vägen för socialdemokratin" enligt auktoriteten lektor Wigforss. "Broderskapet" med israelitiska penningfurstar förbjuder vänstern att uppträda till småfolkets skydd såväl i detta som i många andra fall!

Den socialdemokratiska "Ny Tid" uppträdde den 26 jan. som dessa storfinansiella E. P. A.-affärers försvarare. För någon tid sedan varnade samma tidning för E. P. A. — men nu ha bröderna "funnit varandra", av lättbegripliga skäl.

Den amerikanske förbrytarkungens maktställning.

Medlemmen av Chicagos säkerhetskommission Albert Brunker har offentligt förklarat, att förbrytarkungen Al Capone har minst 6,000 av statens tjänstemän i sin sold och att över 25 proc. av ämbetsmännen och domarna äro att karaktärisera som brottslingar.

Beträffande Al Capones verksamhet upplyses vidare, att denna utsträckts också till Hollywood.

Tutankhamons mormor funnen.

Den arkeologiska forskningen i Egypten gör ständigt nya framsteg vid utforskandet av faraonernas historiska tid. Intet land torde heller f. n. i den grad vara föremål för den arkeologiskt intresserade världens uppmärksamhet som Egypten.

Senast inrapporterade fyndet är av professorn vid universitetet i Kairo, Selim Hassan, som i närheten av den stora sfinxen lyckats finna en hittills okänd gravkammare. Denna förmodas innehålla stoftet efter konung Tutankhamons mormoder, en egyptisk prinsessa.

I kammaren, som är delad i tvenne avdelningar, fann man en rikt ornamenterad, oöppnad sarkofag samt en mängd möbler och husgeråd, smycken av guld, alabastervaser och toalettartiklar.

Hälsa först

och främst. Den som sätter värde på en god hälsa bör se till att magen fungerar oklanderligt. Genom att dagligen dricka ett par glas *Fruktsalt-Samarin* håller man magen och tarmarna fria från osunda rester och samlingar. Det renar effektivt blodet och företager en grundlig invärtes rengöring. Börja redan i dag en brunnskur i hemmet med *Fruktsalt-Samarin*. Rekommenderas av läkare.

Pris pr flaska kr. 2.50. Säljes överallt. Obs.! Ej i lös vikt.

CEDERROTHS TEKNISKA FABRIK, STOCKHOLM

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Adress: Postfack 1145,
Stockholm 16.
Postgiro 3643.

NATIONEN

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 5:—
Halvår .... „ 2:75
Kvartal .... „ 1:50
LÖSNUMMER 25 ÖRE

SÖNDAGEN DEN 8 FEBRUARI 1931

Harald Lindströms Boktryckeri, Sthlm 1931.

Vida Världen

.Den kulörta kulturen

kan inregistrera en ny stor politisk framgång sedan fullblodsnegern Diagne förlänats säte i Frankrikes nya regering i egenskap av understatssekreterare. Diagnes foto marscherar nu också genom världspressen såsom ett talande vittnesbörd om det kulturella framåtskridandet i Frihetens och Rättens eget föregångsland.

*

Huvudstaden förskönas.

Stockholms berömda Skönhetsråd under ledning av hebreiska professorn Bendixon (härstammande från Jaffa) förbereder enligt vad meddelats Nationen från välunderrättat håll en ny stor överraskning för huvudstadens invånare. Vår mästarinna inom konsten, hebreiskan Fridman, skaparinna av mästerverken "Centauren", "Brunnen" och "Fredrika i Humlegården", har nämligen lyckats åstadkomma något som ställer alla hennes tidigare alster i skuggan.

Hebreiskan Fridmans nyaste mästerverk har symboliskt givits namnet "Moder Svea" och är ämnat att placeras antingen framför Stadshuset eller framför Riksdagshuset, därest riksdagen skulle göra anspråk på prioritetsrätt. Statyen, varav en skiss redan granskats av sakkunniga, skall uppföras i svensk granit i 10 meters höjd. Den har väckt entusiastiskt gillande av konstprofessorerna Hjortzberg och Ström ävensom av professorerna Grünewald och Josefsson, vilka alla funnit den i utomordentligaste grad hålla måttet.

Konstnärinnans pris ställer sig visserligen jämförelsevis högt — 180,000 kr., vilket dock ej bör få avskräcka med tanke på konstverkets ofantliga förtjänster. Skulle mot förmodan fäderna i stads- och riksdagshusen tveka i prisfrågan, bör, menar man, felande beloppet anskaffas genom nationalinsamling. Det gäller ju här ett stort nationellt syfte. Enligt förjudande från Paris är bankiren Aschberg, som varmt gillar planen — ehuru han helst såge att "Moder Svea" placerades framför Kungliga Slottet — villig satsa 1,000 kr. som startteckning på en eventuell nationalinsamling.

Kungligt på Christiansborg.

I Danmark liksom hos oss regerar Demokratien av Jahves nåde, ehuru som en tacksamhetens gärd för all visad förståelse den nationella monarkismen ännu så länge tolereras ex. officio. Kunglighetens bärare veta också att föra sig med den värdighet dem ägnar och anstår.

Ett nytt bevis härom lämnade årets stora traditionella bal på Christiansborgs slott, som enligt eniga pressomdömen skall ha varit den ståtligaste kungabal som någonsin gått av stapeln i det socialistiska kungariket. Kungen själv öppnade balen med en Strauss-Vals, som han dansade med sin syster, sessan Ingeborg.

"Smyckena väckte stort uppseende", skriver danska Politiken i sin skildring av balen. "Aldrig har vid en hovbal utvecklats en sådan prakt som vid denna. Prinsessan Ingeborg, som såg ut som en tjugoåring, gick i spetsen; hon bär en förmögenhet av smycken... Det berättas, att prinsessan Ingeborg gick lycklig omkring bland gästerna."

*

Funkis saga snart all?

För våra funkisentusiaster, som bedårats av De Fyra Storas experiment på Stockholmsutställningen bör det vara en sorg att erfara, att Paris redan fått nog av "den nya stilen".

Redaktören för "Revue de l'art', monsieur Guillaume Janneau, som har ansende att vara en av sitt lands främsta experter på möbelkonst, besökte för några dagar sedan Stockholm i egenskap av Alliance Francaises gäst, varvid han gjorde ett uttalande om funkis. Denna är redan, förklarade han, omodern i Frankrike. Den kommer icke att dominera länge. Man tröttnar på den.

Beträffande funkismöblerna blir ju saken ganska enkel, när man hunnit ta sitt förnuft till fånga och insett deras verkliga värde. Man flyttar bara ut härligheten i vedbodar och på vindskontor såsom statsminister Frick gjort med den moderna konsten i Thüringen. Värre blir det med funkishusen. Men den saken sköter kanske i sinom tid generalkonsul Kreuger om.

*

Konstnärer på aktier.

Den affärsmässiga synpunkten börjar också inom konsten komma till sin rätt, tack vare framför allt pionjärer sådana som hos oss en Isaac Grünewald, en Olof Aschberg, en Eva Bonnier och en Sigrid Fridman. Inte minst Isaac och Sigrid veta vad det kostar av möda att lyckas "slå igenom" och få sin konst erkänd samt betald därefter.

Nu har man emellertid funnit lösningen på gåtan, varigenom alla besvärligheter avlägsnas. Uppfinningen kommer från vårt danska broderland, där konstnären Wilhelm Lundström fått den geniala idén att sätta sig själv på aktier. Han har inbjudit tio vänner-affärsmän att teckna aktier i sin konst. De tio aktieägarna inbetala sina respektive insatser under skilda tider av året samt få i utdelning vid årets slut en tavla vardera.

Uppslaget betecknas av de demokratiska tidningarna såsom i hög grad beaktansvärt. Sannolikt dröjer det ej längr förrän vi få se det praktiserat också hos oss.

FRUKT-STILLEBEN

En utsökt vacker tavla i originalfärger (heliochrom), överallt beundrad och köpt. Modernt format: 52×120 cm. Kr. 10:—, 36×78 cm. Kr. 6:—. Firma Einar Åberg, Stockholm 4.

PRENUMERERA
på
NATIONEN

Greven av Främmestad.

Fil kand. Anders Pettersson Örne är till börden västgötaknalle och var därför predestinerad att bliva överknalle i Internationella Kooperativa Alliansens Verkställande Utskott, så mycket mer som han bekände sig till den gammaltestamentliga marxistiska religionen. Att hån, såsom utskottsocialist, även kallades till riksråd, var en nära till hands liggande konsekvens, och att gå i teten för kommunikationsdepartementet är knappast något avsteg från knalletraditionerna.

Redan dessförinnan hade Anders Pettersson adlat sig själv med namnet Örne. Hans idéer hade alltid varit högtflygande, och, liksom sin stora korsikanske föregångare signorino Bonaparte, satte han själv kronan på sitt änne. I akt att ej förblandas med vare sig den från en bourgeois i stapelstaden Norrköping härstammande östgötiska biskopsläkten Örn n:r 493 eller med den från en badare i Narva härkomna finska senatorsläkten Örn n:r 253, kallade han sig Örne. Denna ogrammatikaliska namnform har onekligen en fläkt av frigjordhet över sig, erinrande om den tid då Anders Pettersson var resekolportör för Ellen Keys fria kärleksreligion.

Såsom f. d. riksråd äger nuvarande postgeneralen Örne rätt till ärftligt grevskap, och enligt vad från Folkets Hus försports ämnar han bibehålla det redan antagna namnet Örne med tillägget "af Främmestad" efter födelsesocknen.

För att betona sin frigjordhet från allt vad gamla historiska traditioner heter har greven beslutat anta två talande vapen. Den högra skölden visar en canton med ett Anderskors, angivande grevens skyddspatron, den galileiska proletären och fiskaren ben-Jonah från Bethsaida. Sköldens huvudvapen är ett Petrikors antydande dels grevens patronymikor, Pettersson, dels grevens önskan att ställa de förlegade kristna idealen på huvudet. Petrus hette egentligen Simon ben-Jonah och var liksom brodern Andreia proletär och fiskare i sjön Genesareth. Bägge torde ha tillhört fackföreningen i staden Caphernaum.

Den andra skölden visar en trehövdad örn, som skelar både åt höger och vänster, såsom fallet ju är med de proletärer, som måste dra sig fram på en futtig generaldirektörslön. Örnen är till färgen röd med någon skiftning i svart. Över densamma svävar en sexuddig stjärna, Salomo ben-Davids insegel.

Sköldarna äro omgivna av de akademiska palmerna, ty greven är filosofie kandidat. Bakom sköldarna framlyser Revolutionens brandfackla, avsedd att tända bålet åt de gemena borgerliga utsugarne, som skatta för mera än en generaldirektör. Över det hela synes en grevekrona, sammansatt av fem persiljeblad.

Från förtroendeingivande officiöst håll ryktas även, att greven på sin snart stundande halvsekeldag ämnar instifta ett eget huskors med det illustra namnet "Röde Örnes Orden?"

Vi frambära till herr greven och postgeneralen vår vördsamma lyckönskan såväl för detta initiativ som till det efterdömliga grevevapnet.

HIDALGO.

*

Brattska nykterhetspolitiken sakkunnigt belyst.

Efter att i många och långa år ha prisat Brattsystemet som idealet bland nykterhetssystem börja våra kulturvårdare i dagspressen ställa sig en smula fundersamma. Man vet ej på vilken fot man i fortsättningen skall ställa sig, om man överhuvud vågar fortsätta lovsjungandet — en vacker dag står man kanske där utskrattad av publiken för sina åsikter. Sedan det ouppfostrade barnet en gång utsagt sanningen om kejsarens nya kläder, vad skall man göra om ej inrätta sig därefter för att ej riskera att bli ansedd som ännu enfaldigare än barnet!

Vad som i detta fall kom barnet att prata bredvid mun var en av "Sveriges hovmästares förening" utsänd rundfråga till medlemmarna om restriktionssystemets verkningar. Vad hela världen, blott ej våra politiker och folkupplysare, redan visste, fick man här veta. Överraskningen i dagspressen över hovmästarnas avslöjanden var emellertid överväldigande. Något slikt hade man ej kunnat föreställa sig. Större delen av dagspressens skribenter äro väl inte för intet stamkunder på Saras "sociala" restauranger.

"Effekten av restriktionssystemet är", förklarar en hovmästare, "att var och en som har penningar att köpa för en krona eller 1:50 mat samt därjämte av restriktionerna stipulerade kvantum dryckjom, kan gå från den ena restaurangen till den andra, tills han anser sig ha fått tillräckligt eller vederbörande på restaurangen anser att han fått så mycket att han icke blir serverad mer."

"Har verkligen svenska folket råd att kasta ut i svinmatstunnorna för miljoner kronor mat årligen?" frågar en annan hovmästare. "Sådant strider mot sunt förnuft, mot såväl ekonomiska som sociala lagar."

"Jag hörde vid ett tillfälle en arbetare säga till en annan", berättar en hovmästare vid en av Saras folkrestauranger: "'I går va' de' ett jädrans sjöslag mårru-tro, jag åt för nära tjugofem kronor stångkorv.' Hur det går till? Jo, gästerna begära en bit mat eller en restriktionsrätt, renat brännvin, en dricka och cognac. Maten och dryckerna komma in. I maten sätter gästen en cigarettstump, en tandpetare eller dylikt, eller också tar han en tugga av den. Dryckerna förtäras däremot med andakt — och så bäres maten ut i svinmatstunnan. — Det gör en ont i hjärteroten att se all den mat som skyfflas i tunnorna, enär den kunde fått bättre användning. Är det verkligen nödvändigt att god och vällagad mat skall slängas bort tack vare ransoneringsbestämmelserna?"

Från olika håll framhålles, att ransonerings- och restriktionssystemet icke skapar folknykterhet.

Omdömena från deras sida som dag ut och dag in följa serveringen å restaurangerna kontrastera, som man finner, i högst anmärkningsvärd grad mot våra berömda politikers och folkupplysares, som aldrig kunnat finna tillräckligt berömmande ord för det utmärkta systemet. Sveriges hovmästare höra tydligen ej till de politiskt väluppfostrade medborgarna. Att säga sådana sanningar öppet inför folket, kan ej betecknas som hovmässig taktfullhet. Det rör sig dock här om den regerande parlamentarismens enligt eget förmenande mest storstilade reformverk.

"Sveriges populäraste Kalle."

Konkurrensen om Folkets gunst är stor i vår demokratiska tid. Det är många om 'en, och det gäller att hålla sig framme, så man ej blir distanserad av mer påpassliga ivrare för Folkets väl. Synnerligast för herrar politikussar. Uppslagen äro emellertid ofta både geniala och uppbyggliga.

För en viss klädsam originalitet utmärker sig obestridligen vår populäre revolutionshjälte Kalle Kilbom. Nyligen lät han i sin tidning f. d. Politiken utlysa en tävling om "Sveriges populäraste Kalle". Det arbetades under högtryck i spalterna som det gällt en hel röd revolt, och intresset var, försäkrade Kalle Kilbom, kolossalt bland allmänheten. Ingen kunde heller, med kännedom om den verkliga folkgunsten, tveka rörande utgången.

Denna blev mycket riktigt den av alla väntade — Kalle Kilbom var Sveriges populäraste Kalle! I sin (och Olof Aschbergs) f. d. Politiken meddelade han utgången för den i spänning väntande publiken:

"Vår Kalle-pristävling blev en succés av mindre vanliga mått. Kalle Kilbom vann och vann överlägset med 1,605 röster av 2,534 avgivna. Som god tvåa marscherade Calle Lindhagen in med 289 röster, distanserande i sin tur Adas populäre följeslagare Kålle av Göteborg med en hästlängd. Sedan följde Karl Gerhard, Calle Hagman, Jularbo-Kalle, Sjömans-Kalle — — —."

Som en illustration till den viktiga händelsen återge vi nedanstående bild,

som älskvärt ställts till vårt förfogande av chefredaktören i Allehanda.

Vi lyckönska "Sveriges populäraste Kalle" till hans stora utmärkelse.

*

Antisemitism i Wien.

Får man tro det välunderrättade Bonniers Dagens Nyheter, så vinner antisemitismen en fasaväckande terräng ute på kontinenten. Det är inte bara Tyskland som gör sig skyldigt till reaktionära tendenser. Litet varstans bland folken reser den antisemitiska draken sitt giftsprutande huvud. För dagen tyckes situationen vara särskilt bekymmersam i Österrike.

"Vid Wiens universitet inträffade på måndagen", skriver det illustra bladet, "åter antisemitiska demonstrationer. Orsaken var en socialistisk demonstration, vari uppmanades till valstrejk vid valen till studentkårens styrelse. Alla socialistiska affischer översmetades med svart färg, varefter studenterna marscherade genom byggnaden, öppnade dörrarna till alla salarna och ropade: Ut med judarna — död åt judarna!"

I fortsättningen berättas huru universitetet måste stängas och de judiska studenterna för sin "socialistiska demonstration" blevo genompryglade av antisemiterna.

Liknande sammanstötningar rapporteras från tekniska högskolan samt kemiska institutionen i Wien, från vilken senare alla judiska studenter utkastades,

Vi undra inte på att Bonniers Nyheter finner Wienstudenterna ouppfostrade.

*

NATIONEN

Utkommer den 8 och 22 i varje månad

NR 4 (217) SÖNDAGEN DEN 22 FEBR. 1931 ÅRG 7.

FÖR SVERIGES FRIHET

Den Nordiska rasens frigörelsekamp ur de ljusskygga Internationalernas våld har begynt också hos oss. I Ljuskorsets tecken och Nationalsocialismens namn. Denna folkrörelse, som bygger på den bärande idén om nationell och social solidaritét, syftar till en positiv folkpolitik.

Då Svenska Nationalsocialistiska Partiet beslutat framträdå som självständigt politiskt parti vid de stundande kommunala valen i Stockholm, bör det vara av värde för huvudstadens befolkning att närmare känna partiets program och syften, allrahelst som dagspressen på allt sätt bemödar sig att inge allmänheten en grundfalsk uppfattning i saken. Vi vilja därför här nedan återge några av den folkliga frihetsrörelsens viktigare programpunkter.

Statsmaktens auktoritet.

Införande av en oberoende, kraftfull, svensksinnad riksstyrelse, som till sitt förfogande har en yrkesriksdag, vald av praktiska och intellektuella yrkessammanslutningar.

Personlighets- och ansvarsprincipen är nationalsocialismens hörnpelare. Statsmakten skall vara oberoende av överstatligt lånekapital, rikssöndrande partiväsen och ekonomisk-politiska spekulationer. Dess enda rättesnöre skall vara hela folkets väl. Regeringen skall ledas av en fri, svensk man med ansvarskänsla för det arbetande och värdeskapande folket. Regeringen förfogar över förvaltning och krigsmakt, och statens tjänstemän äro endast ansvariga inför regeringen. Folkrepresentationen består av en närings- och fackriksdag, vald av obligatoriska facksammanslutningar inom näringslivets skilda grenar samt praktiska och intellektuella yrkesförbund av övriga medborgare. Dess ledamöter äro inför regeringen rådgivande, förslagsställande och ansvariga. Därmed försvinner den föråldrade och misslyckade partiparlamentarismen och allt obehörigt partiinflytande över statsmakten. Riksdagen blir en sakkunnig, rådgivande församling åt regeringen. Denna får härigenom omedelbar och fullständig kontakt med näringslivets olika grenar och alla kulturella verksamhetsområden.

Brytande av det överstatliga lånekapitalets välde.

Förhindrandet av fortsatt statlig och kommunal skuldsättning under storfinansen. Brytande av de överstatliga finansmakternas förmyndarskap över Sveriges folk och dess livskällor.

Statlig kontroll över näringslivets alla grenar måste införas till förhindrande av utländsk exploatering av svenskt arbete och svenska naturrikedomar samt osund monopol- och trustbildning (t. ex. tobaks- och spritmonopolen, de judiska varuhusen och Kooperativa förbundet). Alla oskäliga vinster och ockerräntor samt all konstlad spekulation på börsen förbjudes enligt reviderad strafflag. Börsvinsterna och omsättnigspapperna böra hårt beskattas. Storbankerna skola omläggas till statliga affärsdrivande banker. Folkhushållningens uppgift är att trygga folkets existens och ej att åstadkomma största möjliga förräntning av lånekapitalet.

Näringslivets organiserande i yrkeskorporationer.

Organiserande av samtliga arbetsgivare och arbetare inom olika näringsgrenar till av staten erkända och kontrollerade facksammanslutningar (korporationer) med av statlig lagstiftning reglerad självstyrelse. Det enskilda initiativet uppmuntras och privategendomen ställes under statens beskydd.

Det finnes endast ett sätt att skapa en sund samhällsorganisation: att till grundval för densamma lägga näringslivets utveckling inom alla dess grenar. Endast genom ett näringskorporativt utövande av samhällsverksamheten blir samhället uppbyggt på ett naturligt sätt. Staten blir ett levande begrepp, den blir uppburen av hela folkets livsintressen. Folkets väl sätter en gräns för det måttlösa hopandet av kapital i enskilda händer. En sund blandning av små, medelstora och stora företag skall upprätthållas. Statsmakten skall äga den kontrollerande myndigheten över näringslivet till förhindrande av dess internationalisering, förtrustning och monopolisering, men inom ramen härav skall den enskilda företagsamheten fritt få utveckla sig, emedan den är frukten av folkets viljekraft och villkoret för dess framsteg och utveckling.

Svenskt rasskydd.

Svenskt rasskydd gentemot främmande — särskilt judiskt — inflytande, till bevarande av vår fria, nordiska skaparkraft. Kraftigt stöd åt vetenskaplig rasforskning samt obligatorisk undervisning i raskunskap i skolorna. Upphävande av judars och andra främmande raselements svenska medborgarskap samt förbud mot invandring av rasförsämrande element. Sterilisering av kriminella, bevisligen rasförsämrande individer, som bryta sönder raskärnan. Kraftigt främjande av nativitetens höjande på familjebildandets grund, bl. a. genom lättnader i beskattningshänseende för barnrika familjer.

Blodsgemenskapen och rasmedvetande är källan till vårt folks självtillit och livskraft. Med raskänslans stärkande bortfalla alla över- och underklassmotiv inom folket. Rasens renhet är folksjälens främsta lag. Att vakta och bevara densamma är folkledares och uppfostrares plikt. Främmande rasblandning är folkförgiftning. I den rasrena folkstammens kraftiga tillväxt ligger Sveriges framtidsvillkor. Man och kvinna stå i denna levande folkenhet bredvid varandra. Familjerna äro folkets kraftkällor. Den uppväxande ungdomen erhåller sin livsinriktning genom föräldrarnas exempel och dess uppfostran till ansvarskännande medborgare fortsättes och fullständigas av ungdomsrörelserna.

Svensk kultur och folkundervisning.

Skydd åt svensk kultur på alla områden. Ett skoningslöst undertryckande av all landsförrädisk och samhällsupplösande propaganda och den av ryskt guld besoldade kommunismens krossande. En av staten kontrollerad, i alla avseenden svensk tidningspress samt film-, radio- och förlagsverksamhet med uppgift att, liksom folkundervisningen, hos vårt folk väcka och vidmakthålla viljan till arbete, endräkt, social pliktkänsla och nationalmedvetande. Skolundervisningens tidiga specialisering för olika yrkes- och förvärvsgrenar. Fysisk fostran av all skolungdom.

Kulturen skall vara en frukt av folkets tro och dess sedliga ideal. Den genomtränger som kraft- och livskälla hela bildningsarbetet samt alla konst- och vetenskapsgrenar. Konst och vetenskaper bli därigenom uttryck för svensk egenart. Bildningsarbetet ledes av statsmakten med största möjliga praktiska specialisering till medel men med den moraliska folkgemenskapen till mål. Själslig folkförgiftning bestraffas i likhet med bedrägeri eller mordförsök. Civilisationens framsteg skola tjäna folkets väl, dess moraliska styrka i stället för motsatsen. Tidningspressen och förlagsverksamheten få ej utnyttjas i partisöndringens eller internationalekonomiens tjänst — endast i folksgemenskapens, folkförsörjningens och den folkliga politikens. Skolundervisningen bör syfta till danandet av dugliga medborgare för det praktiska livets behov med undvikande av för stort tillopp till de intellektuella yrkena.

Social folkgemenskap.

Målmedvetet arbete för social rättvisa. Åtgärder för att göra de i företagen arbetande ekonomiskt intresserade i desamma — vinstandelssystem — till förhindrande av för alla parter ruinerande strejker och lock-outer. Lagstadgad arbetstid och semester. Överlåtande åt de statliga facksammanslutningarna att fördela arbetskraften inom resp. yrken samt att reglera den sociala hjälpverksamheten, främst obligatorisk pensionering, moderskapsförsäkring samt sjuk- och arbetslöshetsförsäkring.

I den nationalsocialistiska staten upphäves den ekonomiska nävrätten och det arbetande folket skyddas mot exploatering. I en sund och välmående arbetar- och bondestam ligger nyckeln till all utveckling. Arbetsgivarnas egennytta och svaret därpå, den skärpta klasskampen, äro sjukdomar hos en urartad ekonomi i ett kraftlöst samhälle och icke verkningar av civilisationens framsteg. Arbetslönerna skola bestämmas såväl med hänsyn till näringslivets bärkraft som arbetarnas välstånd. Icke blott aktieägarna utan också arbetarna — såväl handens som hjärnans — göras delaktiga i företagens vinst i mån av skicklighet, arbetsförmåga och tjänstetid. Strejker och lockouter göras härigenom onödiga och avgifterna till fackorganisationerna komma de i näringen arbetande till godo vid arbetslöshet. De arbetslösa hänvisas sålunda till yrkesförbundets centralorganisation, som fördelar arbetskraften inom facket. Arbetslöshetsförsäkringen organiseras och bekostas delvis av fackorganisationerna genom statliga reservarbeten efter gällande arbetslöner.

Arbetslöshetens hävande.

Den konstanta arbetslöshetens hävande genom effektivt skydd för svenskt näringsliv samt genom främjande av samarbete mellan arbetsgivare och arbetare. Byggnads- och odlingslån på förmånliga villkor till bevisligen driftiga jordbrukare och jordbruksarbetare till förhindrande av alltför stor tillströmning till industrien med därav följande arbetslöshet.

Folkförsörjningen skall vila på vår egen nationella självtillit och arbetskraft. Vårt folk skall hävda sin ställning i världen genom sin egen förmåga och på grundval av största möjliga självförsörjning. Det uppkonstruerade motsatsförhållandet mellan arbetsgivare och arbetare samt mellan jordbrukare- och industribefolkningens intressen tjänar endast överstatliga penningmakter. Nationalekonomi före internationalekonomi. Näringslivets internationalisering, som är grunden till arbetslösheten, måste brytas. Arbetslösheten avskaffas genom arbete och ej genom en för staten ruinerande understödspolitik.

Ett på svensk rättsuppfattning baserat rättsväsen.

Revision av den svenska strafflagen för bekämpande av den ökade brottsligheten. Förbud för kvinnor att utöva domareverksamhet samt för främmande raselement att över huvud taget bekläda statliga tjänster eller ämbeten. Ordningsmaktens organiserande som en verkligt auktoritativ, statlig poliskår, oberoende av politiskt inflytande.

Genom en missriktad humanitet, där feminismen starkt gjort sig gällande, omhuldas de kriminella elementen av staten på bekostnad av de laglydiga medborgarna. Genom särskilt judiskt inflytande över rättsskipningen ha för svensk rättsuppfattning främmande principer vunnit insteg. Vi kräva skärpta straff för förskingringar och ocker, införande av kroppsstraff för vissa brott, särskilt s. k. nidingsdåd samt dödsstraffets återinförande i stället för den nuvarande inspärrningen och försörjningen på livstid av brottslingar, som för alltid förverkat sin medborgarrätt. Ordningsmakten bör ej vara beroende av de kommunala representationerna utan utgöra en statlig poliskår, som sorterar direkt under regeringen och står till dennas förfogande.

SÖNDAGEN DEN 22 FEBRUARI

NORDISK KULTURKAMP.

Världsläget karaktäriseras av tilltagande oro och jäsning, utmynnande i ständiga ekonomiska, sociala och politiska kriser. Då och då flammar en blixt vid horisonten, den förtätade atmosfären urladdar sig i en explosion. Regeringarna, som viljelöst låta sig ledas av ”strömmen”, få det allt svårare att hålla katastrofen borta.

Den som närmare studerar händelserna i tiden skall finna, att vad som fängslar vår uppmärksamhet i regel blott är en reflex på ytan av på djupet skeende större ting. De till synes självständiga makter, som visa sig på arenan, äro endast redskap för beslöjade stormakter. Främst bland dessa så i fråga om ålder som betydelse komma *Judendomen* och *Katolicismen*, vilka sedan tvenne årtusenden kämpa en het strid om herraväldet över mänskligheten och som hittills dominerat utvecklingen. Judendomens kamp sker på grundval av Israels uråldriga plan på världserövring i materialistisk anda, medels korruption, list och våld; Romkyrkans åter grundar sig på förment ensamrätt till arvet av Kristi världsmission samt hävdar, åtminstone nominellt, andens överhöghet över materien. De från ”moderkyrkan” under tidernas lopp utbrutna kyrkorna spela en underordnad roll i kraftmätningen och äro mest hänvisade till passivitet, där de ej, såsom ”frikyrkorna”, direkt låtit engagera sig i den judiska maktens tjänst.

De om världsväldet konkurrerande stormakterna Juda och Rom företrädas i sin verksamhet av skilda slag av organisationer. I synnerhet är Juda väl rustat, med frimureriet och de olika politiska och finansiella internationalerna som främsta redskap. De i Europa nu rådande förhållandena ge en belysande bild av den pågående tvekampen. I Frankrike — för att nämna några exempel — kännetecknas läget av en viss balans mellan de stridande. Medan de högerorienterade franska partierna och deras press dirigeras från Vatikanen, regeras vänstern och dess tidningar av frimurarelogen Grand Orient i Paris, som i sin tur tar direktiv av judiska världslogen i Newyork. — Vad vi i dag bevittna av revolutionär jäsning i Spanien är intet annat än utslag av en forcering av kampen mellan Rom och Juda med den sistnämnda på offensiv. Konung Alfonso tar intet viktigare steg utan att ha konsulterat kardinalerna i Madrid, och de spanska revolutionärerna hämta sina direktiv från Grand Orientlogen i Paris. — I Tyskland har den framväxande, nordiskt inställda nationalsocialistiska frihetsrörelsen medfört dels en ökad maktställning för Rom på Judas bekostnad — ”diktator” Brüning är framför allt Påvens representant — dels vidare en viss försoning dem emellan på basis av programmet: den nationalsocialistiska rörelsens tillintetgörande. Denna utveckling i Tyskland är i hög grad betydelsefull för bedömandet av förhållandet mellan de begge maktspelarna. Den visar, att de ej erkänna någon tredje medspelare — uppenbarar sig en sådan, gör man gemensam sak och slår ut honom.

Händelseutvecklingen i Tyskland utgör ett memento särskilt för de nordiska folken. Juda såväl som Rom opererar med förkärlek i dunklet. De veta båda, att den nordiska rasen framför någon annan företräder Ljuskraften, med fientlig inställning mot allt mörkspel. Historien ger vittnesbörd härom. Ej minst Rom har erfarenhet av svenskarnas positiva insatser, såsom under Gustav Vasa och Gustav II Adolf. Vad var det om ej den nordiska Ljuskraften, som genom våra stora konungar reagerade mot en främmande, för nordiskt kynne oförstående, orientaliskt besmittad världsmakts försök att slå vårt och andra nordiska folk i andligt och lekamligt slaveri? Efter Vasas befrielseverk och Roms utdrivande ur landet blev det den andra världsmaktens tur att efterhand, på lönnliga vägar och i Frihetens namn, installera sig som överstatlig härskare i Sverige. I dag är det alltså Juda som hotar och som den svenska befrielsekampen skall gälla. Men det är av vikt att vi ha sammanhangen fullt klara för oss, ty utvecklingen på andra håll visar, att i samma mån Juda tränges tillbaka, öppnas fältet för Rom.

Det vilar ett tryckande mörker över världen. Den hotande universella katastrofen kastar redan sin skugga framför sig. Varifrån skall mänsklighetens räddning ur töcknets giftiga dimmor komma om ej från Ljuskraftens Nord? Den nordiska rasen med dess sedliga kraft och skaparanda är danad för en restaurerande roll. Rasbiologiens främsta erkänna dess absoluta överlägsenhet framför alla andra raser i fråga om värdefulla egenskaper. Den kultur, som utgjort gamla världens stolthet men som man nu är i färd med att slå i spillror, är i huvudsak dess verk.

Genom rasblandning och korruption har den inkräktande judiska makten bemödat sig att föröda den nordiska rasen, till brytande av dess reaktionskraft. Skall förstörelseverket ohindrat få fortsätta? Nej! *Ögonblicket är kommet för Nordens folk att enigt sluta upp i kamp för rasens och den gemensamma kulturens förvar.*

PRESSKONSERTEN

Attentatet mot historieundervisningen.

Som ett led i den regerande Judemaktens beslöjade imperialistiska politik i Sverige ingår också utplånandet hos nationen av all kunskap, allt intresse och all kärlek till dess historiska förflutna — att göra svenskarna till ett fosterlandslöst folk, mottagit för den asiatiska bolsjevismen. Härpå grundar sig även den förvanskning av historieundervisningen till rena parodien som skett genom den ”demokratiska” reformeringen av skolväsendet.

En reaktinon mot ”reform”-herrarnas tilltag börjar emellertid jämväl på denna punkt ge sig tillkänna i skilda delar av landet. Så skriver Östersundsposten, att historiens studium i alla sorters skolor borde hållas för högt, för nödvändigt för hela folkets fostran för att man i längden skall tillåta den flabbiga uppfattning av detta läroämne och dess allmänbildande betydelse som införts i undervisningen.

Stockholmstidningen (l.) konstaterar, att den nya skolplanen gör allt för att beskära kunskapen om hur den svenska samhällsordningen steg för steg blivit uppbyggd och utvecklad genom seklerna:

Borta är all kvalitet från den enskilda lärarens undervisning. Tiden medger ingen omsorg. Borta arbetsglädjen hos såväl lärare som elever, borta — i icke ringa utsträckning — tilltron till dem som handha makten över vår lärdomsskola. Till sist: borta allt egentligt bildningsvärde hos historien som skolämne.

Och dessa för framtida svensk allmänbildning olyckliga förhållanden synas ännu ej ha observerats av landets bildningsbärande folklager! Den dag ödeläggelsens omfattning, raserandets effektivitet står klar för de generationer, som redan äro ute i livet, måste en reaktion komma.

Den bildade opinionens myndiga vilja bör ställas bakom kravet på en prövning av den nya skolplanen på här berörda punkt i syfte att åstadkomma bättring av historiens ställning vid våra läroverk. Dess bättre saknas icke utvägar härtill, historiens målsmän ha flera gånger pekat på dessa.

Här tarvas dock säkert insatsen av en stark och målmedveten vilja om en ändring till det bättre skall kunna ske.

Stockholmssocietens lyxliv

påtalas i kraftiga ordalag av *Karlstadstidningen* (l.) närmast i anknytning till den nyligen arrangerade stora lyxdemonstrationen Innocencebalen. Den lyx i överklasskretsar, varav vissa ”kulturorgan” frossa i ord och bild, är, framhåller tidningen en skam. Den är utslag av en fullständigt asocial anda. I fortsättningen heter det:

”Efter oss syndafloden”, gycklade den förrevolutionära franska epokens herrar och damer i rokoko. Till och med de anade att deras lättsinne skulle sluta illa. Sedan dess har syndafloden kommit flera gånger. Men alltjämt finnas efterföljare till de sorglösa, som framkallade den första gången.

Det är en skam att leva i lyx, medan medmänniskor leva i nöd. Det är måhända något värre än en skam. Ännu har det dock inte ingått i det allmänna rättsmedvetandet, att ingen har rätt till ett dylikt liv. Men därhän måste det komma. Det måste bli klart, att den sagolika prakt mitt i mångas elände, som förtäljes från gångna tider, var råhet och barbari, och att dess blekare motsvarighet i nutiden inte heller är något annat. Det är inte ”fina” människor, som skatta däråt, utan gengångare av ”fördettingar”, som historien utdömt ur mänsklighetens stora gemenskap.

När man ser vissa ”kulturorgan” i ord och bild frossa av stockholmssocietetens lyxliv, vilket med anmärkningsvärd påpasslighet utnyttjas av bladen på den radikala sidan, kan man ej undgå den misstanken, att den exponerade lyxen åsyftar något mera än blott tillfredsställandet av deltagarnas fåfänga — den utgör ett förträffligt material för de krafter i samhället som med alla medel söka upphetsa massorna till revolt mot de ledande klasserna.

Dagspressens heroer

ha gripits av skräck över den Svenska nationalsocialistiska frihetsrörelsens segerrika frammarsch i landet. Man förstår den ängslan, som bemäktigat sig frihetshjältarna, ty den dag Sveriges folk fått veta Sanningen rörande det spel som bedrives är det slut inte bara med vederbörandes ärofulla ställningar — då stundar ett rävst- och rättarting av hittills osett slag.

Kosmopolitismens vapendragare rasa mot den ”hotande samhällsfaran” — nationalsocialismen, ej mindre våldsamt på den ”högra” än den ”vänstra” sidan. Sällan såg man en så enig front inom det politiska söndringssystemet som när det i dag gäller att komma den folkliga frihetsrörelsen till livs. Samförståndet mellan ”moderata”, ”liberala”, ”frisinnade”, ”socialistiska” och ”kommunistiska” tidningar är fullständigt. Som huvudanförare för det förenade försvaret presentera sig främst chefredaktörerna för Allehanda och Socialdemokraten.

Den Röde Riddaren i Socialdemokraten skriar nummer efter nummer om den ”hotande faran”, beskyllande trätobröderna i högerlägret för brottsligt spel under täcke med fienden. I sin tidning publicerar hr Engberg med vanlig fördomsfrihet massor av lögner av det tokroliga slaget. Som den Söndringens riddare han är söker han inge sina läsare den föreställningen, att allvarlig schism uppstått mellan Nationalsocialistika partiets Riksledning och Stockholmsledningen. Den Engbergska fantasien förnekar sig aldrig. Här en provbit ur ett av hans senaste opus:

”Furugårds-fascisternas högkvarter har släppt ut ett dekret med innehåll, att något samgående med andra politiska partier inte får äga rum vid valet i Stockholm. Man observerade särskilt den svaga formuleringen f å r, där översta krigsledningen, om den kunde, borde ha satt det imperativa s k a l l. Nu har emellertid detta haft sina randiga skäl... Stridigheterna äro så pass allvarliga, att de olika grupperna tillgripit ekonomiskt sabotage mot varandra. Riksledningen i Göteborg

Varje herre, som är mån om sina kläder, vet förvisso, vilket intryck den in i minsta detalj välsittande och omsorgsfullt utförda kostymen gör på sin omgivning. I PUB:s blå kostym känner han sig alltid proper och korrekt klädd vid varje tillfälle. Blå kostymer finnas i prislägen ...... Kr. 97: —, 125: —, 135: —

Gula tvättskinnshandskar för herrar kr. 5:50

Nu när dagarna bli allt ljusare och längre passar det utmärkt att piffa upp den mörka vinterdressen med t. ex. ett par ljusa handskar. Eleganta, handlaskade tvättskinnshandskar av kraftig kvalitet får Ni för Kr. 8: 50

Se våra dagligen inkommande nyheter i herrhalsdukar

Ett elegant och smakfullt färg- och mönsterurval av kontinentens senaste nyheter föreligger nu i PUB:s herrekipering. PUBELASTIC — den omtyckta halsduken, som aldrig skrynklar sig, finnes i pri lä en fr. Kr. 3: 25—10: —

Paul U. Bergströms A.-B.

Norr: 74 Drottninggat. 13 Hötorget.

PUB

Söder: 54 Hornsgat. 54 (Mitt f. Ad.Fr.t.)

SFINXEN KREUGER

Sveriges f. n. mest omdebatterade person är otvivelaktigt tändstickskungen Ivar Kreuger. Rörande ingen annan svensk torde heller meningarna så diametralt bryta sig som i fråga om honom och hans ställning till de allmänna strävandena i tiden. Medan man å ena sidan i Kreuger ser vårt lands nationella storhet och styrka, det solida bålverket mot alla slags internationella omstörtningssträvanden, betraktas han å den andra som den internationella judiska storfinansens agent par préference i Sverige, vars världsomfattande transaktioner en dag skall ända i förskräckelse. Slutligen finnes en grupp bedömare som mena att Kreuger är finansman rätt och slätt och att han ej tar notis om eller har någon åsikt i andra saker än affärer. Under alla förhållanden representerar Stora K. en makt i det nutida svenska samhället, som ur nationell synpunkt förtjänar att noga observeras.

Det talas om att väldiga kraftmätningar mellan Kreuger- och judefinansen under de senaste åren skulle ägt rum på de storo börserna. Som ett märkligt bidrag till diskussionen om Stora K framstår emellertid det sällsport våldsamma angrepp som i dessa dagar riktats mot Kreuger koncernen av den judiska jättesvindlerskan madame Hanau, som tydligen alltjämt räknas som en finansauktoritet av högsta rang i Paris, trots hon överbevisats om att ha bortsvindlat 100-tals milj. franska sparmedel. Den älskvärda uppmärksamhet som allt fortfarande visas den beryktade storsvindlerskan i vårt land, framför allt av Bonnierpressen, vittnar om, att hon ännu i dag opererar som den parisiska judefinansens betrodda.

I en artikel, vari hon karaktäriserar Kreugerkoncernen som — ”En främmande makt i staten”, beskyller madame Hanau Svenska Tändsticksbolaget för skumraskmetoder samt för att gynna Tyskland på det franska sparkapitalets bekostnad. Franska folket skulle genom Poincarès introducerande av kreugerpapperen på Parisbörsen mot 75-milj. dollarslånet ha förlorat 85 milj. kr. Franska regeringen uppfordnas av madame Hanau att förklara sig samt vidtaga åtgärder mot Kreugerkoncernen.

Man frapperas av jättesvindlerskan Hanaus påkomna ömhet om de franska spararnas slantar. Den uppmärksamhet som ägnas hennes ”angrepp” i den radikala världspressen är anmärkningsvärd och kan vara att tolka som ett tecken till att samförståndet mellan Kreuger och den internationella judefinansen är mindre fullkomlig än man på sina håll vill göra gällande.

---

har därvid de största möjligheterna att tillfoga motparten — frondörerna i Stockholm — allvarlig skada... Till öppen brytning mellan de två grupperna har det dock ännu ej kommit. Högdjuren i Stockholm gilla inte riksledningens sammansättning. Den består enligt deras mening av 'furirer och springpojkar'.”

Den berömde formuleringskonstnärens teckentydning är visserligen enbart roande. Dock kan det vara på sin plats att lugna honom med, att schismen inom den Svenska Nationalsocialismen uteslutande är en produkt av hans febersjuka hjärna. Det man hoppas tror man så gärna. Något som tydligen även gäller hans politiska kunskapare och medarbetare ”f. d. fascistgeneralen”.

Den Spetsige i Allehanda har känt sig djupt kränkt av den röde ”hedersborgarens” beskyllningar mot högern att ha umgåtts med funderingar på samarbete med nationalsocialisterna. Enligt herr Ljunglund utgöra dessa endast ”en handfull ynglingar i Stockholm... Rörelsen räknar intet enda representativt borgerligt namn, den rekryteras av ett antal kontorister, arbetare och skolpojkar”. Man kanske får räkna det nya partiet till förtjänst att det förstått att taga sig tillvara för just ”representativa borgerliga” namn. Att högerns främsta pressrepresentant avhånar en politisk rörelse därför att den innesluter arbetare och kontorister är betecknande för den mentalitet, som för spiran i ”Nationella partiet”. Herr L. fortsätter: ”Nationalsocialism är omöjlig för våra förhållanden, vad vi behöva är ett starkt och slagkraftigt högerparti, uppburet av de stora väljarmassorna (arbetare och kontorister medräknade?) förtroende och i stånd att på den lagliga samhällsordningens grund värna nationens livsintressen och de enskilda medborgarnas rätt och frihet. Samhället har icke något behov av omogna skrikhalsar och politiska fantaster. Nationalsocialismen är en utväxt på den svenska samhällskroppen, som bör skäras bort ju förr dess hellre.”

Detta är ungefär enahanda tonfall, som läto höra sig vid den nyligen hållna världskongressen mot antisemitismen i Paris, där starka krav restes, att antisemitismen genom regeringens försorg skulle förbjudas i alla länder och de antisemitiska partiernas ledare häktas. Vad högerpartiet och dess press betyda som väktare av ”nationens livsintressen och de enskilda medborgarens rätt och frihet”, vet man förut och fick det i dessa dagar till yttermera visso belyst genom ställningstagandet till det röda överfallet i Annaskolan. Till högerns fritagande från varje misstanke på samröre med nationalsocialisterna presenterar slutligen herr Ljunglund ett uttalande av Allmänna valmansförbundets vice ordförande i Stockholm, överingeniören Hultman, som indignerat tillbakavisar beskyllningarna. Åh, man vet väl, med vad slags folk man umgås.

Heroismen i den kosmopolitiska dagspressen tar sig, som synes, originella uttryck. Att man i den lika hatade som fruktade Svenska nationalsocialistiska frihetsrörelsen verkligen ser en fara för sig och sitt system — för det judiska herraväldet över vårt folk, är, allt tal i motsatt riktning till trots, ett faktum. Det är riktigt, att den Svenska Nationalsocialismen utmanat den härskande korruptionen, under vars hägn vårt folk andligt och materiellt utarmas och förslavas. Korruptionssystemets banérförare i pressen ha även upptagit den kastade handsken, ehuru knappast som några sanna heroer. Den tid är dock förbi, då det gick att medels humoristiska inpass och sofistiska finter bortförklara folkets allvarsfrågor samt ställa verkligheten på huvudet. Sanningen låter sig icke förkvävas, den kan med guldets och våldets hjälp hållas nere för en tid, men en dag brytas lögnens försvarsverk. Det är den dagen man i det korrumperade systemets press med fasa börjar se fram emot, sedan den svensk-folkliga frihetsrörelsen nu på allvar framträtt.

Gymnisk kultur.

Torsten Lindfors: Vår idrott. Förlag: Hasse W. Tullberg. Pris kr. 48:—.

På bordet framför mig ligger det nyligen utkomna ståtliga bokverket Vår idrott, en bok om kroppsövningar och karaktärsdaning. Omsorgsfullt genomläst — så när som på Erik Bergvalls, Agne Holmströms och John Zanders rent historiska och organisatoriskt lagda kapitel, vilka anmälaren uppriktigt sagt ännu ej orkat med.

Om verkets övriga 25 kapitel är endast gott att säga. Ej mindre än 28 kända kapaciteter på området svara för innehållet, och utgör ju detta i och för sig en garanti så god som någon för vederhäftighet. Härmed alltså endast några randanmärkningar.

Först en honnör för H. K. H. Kronprinsen för det korta och kärnfulla förordet, hållet i äkta gymnisk anda. Bland de andra författarna fäster man sig särskilt vid fil. d:r G. Munthes förtjänstfulla bidrag Hellas och Sverige. Detta torde höra till det bästa och mest bärande, som hitintills publicerats i detta intressanta ämne. Efter en fängslande historisk överblick på tidigare nordiskt och grekiskt idrottsliv riktar författaren ett grundskott mot den moderna professionalismens raffel och rus, mot den av pressen inspirerade själlösa sensationsjakten, som hotar att draga hela vår vackra idrottsrörelse ohjälpligt ned i smutsen. Varför har icke den press, som hittills "sympatiskt omnämnt" Vår idrott speciellt framhållit den ledande artikelförfattarens ståndpunkt i berörda högaktuella fråga? Är det icke oportunt nu längre för hrr sportskribenter att hålla de gamla nordiska hedersbegreppen i helgd?

Louis de Geers välskrivna uppsats om Idrotten i anglo-sachsisk fostran är både högintressant och av högsta etiska och pedagogiska värde. Den bör läsas av varje svensk skol- eller idrottspojke och varje lärare eller målsman. Även rektor Lilies kapitel om Idrott och uppfostran förtjänar att allmänt uppmärksammas i såväl idrottsliga som pedagogiska kretsar.

Ett lärorikt kapitel av allmänt organisatoriskt innehåll är Bertil G:son Ugglas åtgärder för fysisk fostran av stat och kommun. Av särskilt intresse äro de värdefulla vinkar nämnda författare lämnar i den brännande frågan om Gymnastiska centralinstitutets omdaning. Underligt nog är Uggla den ende bidragsgivare, som ogenérat rör sig med begreppet gymnisk i betydelsen samfälld fysisk-etisk-estetisk. Det hade säkerligen icke skadat, om verkets utgivare i kapitlet Idrott och hygien kraftigare bidragit till detta begrepps införlivande med den idrottsliga terminologien.

Till sist några ord om de rent fackliga kapitlen. Dessa äro till antalet 20. I desamma avhandlas ingående följande kroppsövningsformer: Gymnastik, Idrottsliga lekar, Allmän Idrott, Simning, Skidåkning, Skridskoåkning, Fotboll, Bandy, Ishockey, Lawntennis, Fäktning, Boxning, Brottning, Orienteringslöpning, Turist- och tältliv — i nu nämnd ordning. Särskilt förtjänstfullt hopkomna synas oss kapitlen Gymnastik (O. Holmberg), Kvinnogymnastik. (Karin Karling). Allmän idrott (Bo Ekelund), Simning (Erik Bergvall), Skidåkning (Gunnar Dyhlén), Fäktning (Bertil G:son Uggla) och Brottning (Einar Råberg).

Einar Jolins dekorativa vinjetter göra sig genomgående bra trots den sportsligt sett delvis måhända mindre lyckade figurteckningen. Men, hrr redaktionskommiterade, inte höra väl de äckliga dansöserna å sid. 123 eller det poserande paret å sid. 117 hemma i ett svenskt standardverk för gymnisk kultur! Bland det övriga rikligt tilltagna illustrationsmaterialet synas oss gymnastikbilderna, de Dyhlénska skidbilderna och illustrationerna till kapitlen Fäktning och Brottning — förutom de väl valda klassiska konstreproduktionerna — vara förtjänta av särskilt omnämnande.

Som totalomdöme må sägas, att Vår idrott är ett väl redigerat, instruktivt och intresseväckande gymniskt standardverk, värt att läsas och begrundas av litet var. Det bör finnas i varje burgnare hem och i varje välsorterat bibliotek. C.

NATIONALSOCIALISTERNA

hålla

TORSDAGEN DEN 26 FEBRUARI KL. 7.30 EM.

OFFENTLIGT MÖTE

I VIKTORIASALEN, Tunnelgatan 19

med Dr **BIRGER FURUGARD**, Deje, och Red. **SVEN OLOF LINDHOLM**, Göteborg, som talare.

Inträde 50 öre. Biljetter erhållas hos herr S. Kullenberg, Agnegatan 13, kl. 7—9 em. Tel. K. 301 13.

SVENSKA NATIONALSOCIALISTISKA PARTIET. Avd. 2, Stockholm.

Avbetalningssystemet och brottsligheten

Det under den politiska korruptionens hägn floreran de avbetalningssystemet spelar en betydelsefull roll ej blott i fråga om strävandena att överflytta varudistributionen från de bofasta svenska köpmännen till de internationella finans- och varuhusen utan också i fråga om vårt folks demoralisering, som numera tyckes ligga de styrande särskilt varmt om hjärtat. Den ena fullt klarläggande utredningen efter den andra föreläges riksdagen, men intet göres för åstadkommande av en ändring till det bättre. Väl kostar man på sig en ”parlamentarisk utredning”, när trycket utifrån blir för besvärande, men alla veta, att detta blott är en gest till orons dämpande. De inom storfinansen som dirigera det politiska spelet ha nämligen direkt intresse av avbetalningssystemets praktiserande i största möjliga utsträckning.

Av fängelseprästernas årsredogörelser för 1930 få vi en ny erinran om den roll det moderna avbetalningssystemet spelar beträffande den våldsamt ökade ungdomsbrottsligheten. Pastor *G. Kihlstedt* vid Stockholms stads rannsakningsfängelse understryker i sin berättelse den oroväckande företeelsen. ”Oftast gäller det”, framhåller han, ”småstölder, förskingringar och bedrägerier. Det synes numera icke erbjuda några större svårigheter för vem som helst att få varor på avbetalning, och pantbankerna visa ett ovanligt stort tillmötesgående vid belåning av dylika varor. Genom de oskäligt höga räntor de betinga sig för lån, vilkas värde panten mer än väl täcker, undergräva de en redan förut svag ekonomi. Det värsta med pantbankerna är den skuld de ha till den ökade brottsligheten genom deras stora beredvillighet att belåna stulna och på avbetalning köpta varor.”

N. K. & E. P. A.

Enligt uppgift i ”Köpmannen” utgör aktiekapitalet i det internationella Enhetsprisaktiebolaget, ”E. P. A.-bazarernas” Sverigefilial, 1 milj. kr. Styrelsen består av major E. F. H. Helling, direktör H. G. Turitz, konsul I. Aronsson och disponent J. A. Berg. Nordiska Kompaniet äger halva aktiekapitalet i Turitz & C:o i Göteborg, vadan N. K:s andel i E. P. A. är klarlagd, alldeles oavsett om generalkonsul Sachs återfinnes i bolagets styrelse eller ej.

FRIA ORD.

NÅGRA ÖPPNA FRÅGOR till den statssubventionerade Svenska Freds- och Skiljedomsföreningen.

1) Vilka äro de realiteter, på vilka S. F. S. grundar sin uppfattning, att de röda — våra egna och de som bo i sovjetparadiset — skola respektera ett värnlöst Svenskt folk mer än ett väpnat?

2) Vad ämnar S. F. S:s ansvariga ledning uttala för trollformel till Svenska folkets och Svenska kulturens räddning i händelse av a) en väpnad röd revolt i Sverige under sovjets och den internationella finansens hägn; b) ett väpnat sovjetryskt inkräktande på Svenskt territorium?

3) Är anledningen till S. F. S:s pacifistiska ivran den, att dess ledning anser vår urgamla Svenska frihets värnande gentemot berörda maktkonstellationer meningslöst?

Kulturvän och skattebetalare.

PRENUMERERA på NATIONEN

genom att insända abonnemangsavgiften pr postgiro 3643.

Goda och billiga

Måltider

kan Ni erhålla å följande nykterhetsrestauranter i Stockholm:

Cyrus
61 Nybrogatan 61

Alexander
2 Smålandsgatan 2

Engelbrekt
8 Roslagsgatan 8

Gustav Vasa
51 Upplandsgatan 51

S:t Erik
47 S:t Eriksgatan 47

Gustaf Adolfshallen
68 Västerlånggatan 68

Birger Jarl
61 Folkungagatan 61

Frukost ½9—½2
Middag ½2—7
Kväll 7—½12

SKIDSPORT I FJÄLLHÖG NORD

Vår nationella vinteridrott har denna säsong i ovanlig grad gynnats av vädrets makter. Skidsportens vänner ha haft en idealisk vinter med riklig snö och lagom kyla. Som en illustration härtill återge vi ytterligare några bilder från sportfältet samtidigt som vi införa fortsättningen på revisor Nissings i förra numret påbörjade skildring, vari ges en intressant inblick i Skidfrämjandets förtjänstfulla verksamhet till befordrande av den urgamla svenska vinteridrottens utveckling. Vi lämna alltså ordet till revisor Nissing.

Kronprins Olav av Norge.
Från en militärtävlan på skidor.

I en föregående artikel om skidlöpningen framhölls, att ungdomen numera varje påsk under ferierna far upp till Jämtland eller Abisko för att med skida på fot leva en veckas fjälliv. Dessa färder anordnas av Skidfrämjandet och Turistföreningen i samarbete med Statens Järnvägar.

Det ankommer härvid på Skidfrämjandet att svara för ledarnas kompetens och utbildning, varför föreningen vid särskilda kurser bibringar lärarna ej blott nöjaktig färdighet i skidlöpning utan även kännedom om fjällets faror vintertid, vilket allt är skidkursernas huvuduppgift. Endast början är gjord, endast en bråkdel av Sveriges lärare och ungdom ha blivit delaktiga av den nytta och glädje skolungdomens fjällfärder enligt samstämmiga vittnesbörd förmå skänka de unga. Men verkningarna visa sig redan — i ökad reslust till fjällen och ökat intresse för skidlöpningen i stort.

Man bör varken under- eller överskatta värdet av en skidkurs. En skidkurs på 6—8 dagar gör ingen deltagare till fulländad skidlöpare. Härför erfordras betydligt längre läro- och träningstid. Men vad en rationellt driven utbildningstid skänker är *grunderna*, på vilka den fortsatta enskilda träningen kan bygga. Man får ej förglömma, att olika människor ha olika fysiska förutsättningar för skidlöpningens inlärande. Följaktligen kunna kursresultaten växla rätt väsentligt.

De av Skidfrämjandet tillämpade kursplanerna omfatta praktiskt taget all slags skidlöpning från ren slätlöpning till löpning över stup. Naturligtvis kan det lika litet bliva fråga om långa distanser som höga stup. Den ”röda tråden” i kursplanen är balansens inlärande. Balansen inläres genom olika slag av övningar i utförsbackar.

Lappar på skidfärd.
Målning av Johan Tirén.

En viktig utbildningsprincip är, att eleverna mycket snart få pröva samtliga i programmet upptagna övningar. Det hos nybörjaren i skidlöpning vanliga felet att endast vilja öva sin ”starka sida” motarbetas konsekvent. Därigenom att dagsprogrammet upptager ett stort antal övningar, hinna eleverna aldrig ”fastna” för någon viss övning. Kursresultatet blir härigenom det att ingen rörelse behärskas fullständigt, men samtliga skapligt. Kursen avser huvudsakligen ett allmänt uppgymnastiserande av kroppen. Att denna gymnastik är tillrättalagd för att tjäna skidlöpningen är helt naturligt.

Skidhoppare.
Teckning av Erik Jerke.

Den entusiasm, varmed deltagarna omfatta övningarna under en kurs, är ett bevis på, att Skidfrämjandet lyckats i sina strävanden att utbildningsvägen värva nya anhängare till skididrotten. Endast på några få år har kursverksamheten svällt ut därhän, att platser ej alltid kunna påräknas för alla sökande.

Redan i år ha nära 500 kvinnor och män genomgått Skidfrämjandets kurser i Storlien, Nässjö och Rämshyttan, och ännu återstå ett flertal kurser på dessa platser och i Riksgränsen. Riksgränsen bjuder även på möjligheten att skida i fjällen under en tid av året, då bländande sommarsol dag och natt strålar över snövidderna. Det nordliga läget och höjden över havet tillåta skidlöpning i regel större delen av juni, och i veckor bjudes sensationen av skidlöpning vid midnattssol. Tjusningen och rekreationen av skidlöpning i riksgränsfjällen under strålande,

NEGRER OCH VITA

För några år sedan hände det sig, att en liten dansande negertös tillsammans med sina föräldrar blev nekad servering å en av Stockholms restauranger, vilken händelse väckte mycket uppseende och i dagspressen blöttes och stöttes snart sagt i det oändliga. Så gott som varenda en som yttrade sig i ämnet tog ”de kultiverade negrernas” parti. Jag vill inte påstå, att jag gjorde annorlunda själv. När man betraktade det hela på avstånd tycktes absolut kritiken ha rätt. En hygglig människa som uppför sig ordentligt bör ju ha rätt att bli hänsynsfullt behandlad — vare sig hon nu är vit eller svart. Åtskilliga negerböcker, främst då ”Onkel Toms stuga” hade för resten givit mig en viss sympati för de färgade raserna. När nu dessa tycktes vara trofasta, storsinnade, ädla o. s. v. i minst lika hög grad som de vita, varför skulle man då förakta dem bara för hudfärgens skull?

Jag hade emellertid aldrig sett en neger på nära håll. Men en dag kom en jättecirkus till min stad, och en av dess attraktioner var ett i högsta grad färgat kapell. Jag visste inte om saken men råkade alldeles oförberedd att möta några av de ”svarta bröderna” på gatan. En av dem stötte t. o. m. till mig i folkträngseln. Och i ett nu var jag alldeles omvänd. Allt gott och vackert jag hört om de färgade folken var med ens utplånat ur mitt sinne. Kvar fanns bara någon dunkel, medfödd rasinstinkt som tvingade mig att ovillkorligt och för alltid rygga tillbaka. Som i en blixt slog det mig, att det är inte lönt att folk kommer och säger, att de färgade folken äro människor, bara människor, precis som vi. Ty det är inte så. Människor äro de naturligtvis, men av en helt annan sort. Hela deras läggning, med instinkter, begär och drömmar vandra på vägar där vi aldrig kunna följa dem. Jag vill inte alls påstå att de äro sämre, ty det vet jag inte. Jag medger t. o. m. att de kunna vara bildade, kultiverade, förekommande och allt vad annat man kan hitta på att säga. Men allt det där hjälper inte ett dugg. De äro i alla fall av en annan sort och detta kan ingen polering i världen villa bort.

Liksom de flesta människor som växt upp långt bort från storstadens hank och stör hyser undertecknad en stor kärlek till alla djur. Men det finns en sort som jag inte för mitt liv kan fördraga, och det är aporna. I sin oerhörda fräckhet, list och skamlöshet tyckas mig dessa vara det mest motbjudande djurriket någonsin frambragt. Förmodligen bottnar denna känsla av motvilja uti, att aporna till skapnad och åthävor äro allt för lika oss människor — och samtidigt så himmelsvitt olika. Jag skulle visst inte vilja likna ens den allra enklaste färgade människovarelse vid en apa. Men min repulsion för de förra är lika stor som för de senare. Detta är icke snobbighet, det försäkrar jag. Det är bara så, att alla mina instinkter som kvinna varnar mig för ens den allra minsta beröring med en varelse av så helt olika slag. Jag vet, att det numera är ganska vanligt, att vita kvinor gifta sig med en mer eller mindre färgad man, och ingen anser, att de begå någon orätt med detta. I vårt toleranta tidevarv p edikas tvärtom, att det kan väl göra detsamma med de yttre skiljaktigheterna bara den inre sympatien är för handen. Men det *är* inte så. Den verkliga inre sympatien *kan* för det första inte vara för handen. Det är bara förälskade — och kanske nyfikna — unga kvinnor som kunna inbilla sig slikt. Men sympati förutsätter alltid en viss likställighet. En viss inre samklang. En någorlunda likadan inställning till livsproblemen. Hurn skulle denna samstämmighet kunna vara för handen mellan två personer som äro så olika som ”öst och väst”, som har uppfostrats i var sin religion, som hava olika ideal, och leva under himmelsvitt skilda förhållanden. Och som dessutom ha så helt olika förfäder. Man gifter sig inte med förfäderna, invänder någon. Tyvärr är detta emellertid just vad man gör! Var och en bär vi i vårt undermedvetna på så mycket arvegods från vårt ursprung att det, trots den bästa vilja kan vara knegigt nog att bevara lyckan i vilket äktenskap som helst.

Men om ett blandäktenskap behöver man icke göra sig besvär att spå olycka. Ty det är i sig själv en olycka. Även om kontrahenterna själva skulle råka ha det drägligt, eller till och med gott tillsammans, så finns alltid de kommande generationerna. Vetenskapen har i detta fall sagt sitt ord. Blandäktenskapens avkomlingar äro långt mera än andra predestinerade för sjukdom,

SVEA RIKE

Restaureringen av Läckö slott.

Den pågående restaureringen av Läckö slott gjorde under sommaren 1930 betydande steg framåt mot den gamla stormannaborgens återställande i värdigt skick. Av slottets 250 rum ha nu i runt tal 50 hunnit färdigkonserveras, hela fjärde våningen, den översta alltså, är fullt klar och vad tredje våningen beträffar är det egentligen endast riddarsalen, där de omstridda Karlbergsmålningarna skola sitta, som man jämte ett par angränsande rum har kvar att konservera.

En hel serie rum i översta våningen ha sålunda nyligen gjorts färdiga, rum som troligen tjänat som Magnus Gabriel de la Gardies representationsrum och bland vilka man märker den vackra jaktsalen. I den ståtliga österrikiska salen har man hängt upp de 19 bekanta österrikiska generalsporträtten från 1600-talet, vilka redan 1929 ställdes till förfogande från Gripsholm och som nu alltså efter lång skilsmässa kommit åter på sina gamla platser i infällningarna omedelbart under taklisten.

Arbetena som i övrigt omfattat konservering av en hel serie ståtliga takmålningar ha också berört våningen en trappa upp i slottet, bl. a. Brahesalen och Kämpasalen, i vilken senare man på väggarna fått fram och konserverat högst originella gotiska fantasifigurer, målade i kalkfärg i övernaturlig storlek. De lösa fynden ha varit särdeles talrika den senaste sommaren, särskilt myntfynden ha varit legio och utgjorts av mynt ända från Gustav Vasas tid och framåt. T. o. m. en medeltida brakteat och en denar ha påträffats. Ett litet miniatyrsilversvärd, troligen en amulett, har även hittats i trossbotten till ett av rummen och granater och kanonkulor ha grävts fram.

Genom de utförda grävningsresultaten har man erhållit högst värdefulla tillskott till kunskapen om den medeltida borganläggningen. Bit för bit har man kunnat blotta försvarsmurarna och fastställa den medeltida planläggningen, och håller fortsättningen vad början lovat har man gott hopp om att fullständigt kunna rekonstruera medeltidsbefästningarnas storlek. Huvudsakligen är det förborgen som man senast sysselsatt sig med fram till det medeltida porttornet, och här har den gamla skansmuren påträffats, väl bevarad, varjämte på ett annat håll sockeln till portalen på huvudborgens fasad framgrävts.

VINTERHYMN

Du friska storm, du vinterns storm, som sopar
allt kravt och unket bort ur vissnad höst,
din starka stämma som till uppbrott ropar
och väcker jublets genklang i vårt bröst.

Allt sjukt, som tiden närt vid bröst, som sinat,
skall vinterns sundhet ge den kraft, som flytt.
Allt svagt, som sargat i sin rot förtvinat,
skall sol och isklar rymd ge liv på nytt.

Vi sett oss blinda i den dävna dimman,
som sveper rå kring ännu oröjd mark.
Oss väntar stormen, och i uppbrottstimman
dess maning gör vår vilja dubbelt stark.

Vi måste bort från allt, som innelyckt oss
i självisk ävlan och i osunt rus.
Vi måste loss ur fjättrarna, som tryckt oss,
och andas ut i morgongyllne ljus.

Så, ut mot vägar, där de svage tveka
men vänta på den starka viljans stöd!
Vi tro ej dem, som håna och förneka.
Vi tro på livets rika överflöd!

Du vita vinter, som ur mörkret viger
oss in i ljuset av ditt trots, din tro,
i dig är morgonen, och dagen stiger
ur vinterrymdens stjärnbeglänsta ro.

Nils-Magnus Folcke.

Ljuskorset i fornminnesvårdens tjänst.

Den sedan några år pågående riksinventeringen har visat, att riksantikvariens förhoppningar om ett efterhand inträdande bättre sakernas tillstånd i fråga om fornminnesskyddet visat sig tämligen illusoriskt. Från skilda håll i landet meddelas om fortsatt fornförstörelse samt påyrkas energiska åtgärder däremot.

Här och var har riksantikvarien ombesörjt att järntavlor uppsatts vid fornlämningar, angivande deras karaktär av "lagskyddat fornminne", men då kostnaden för dylika tavlor är jämförelsevis stor, har man i Sydsverige tagit initiativet till en betydligt billigare märkning, d. v. s. med den gamla hednisk-kristna symbolen "hjulkorset" eller som det rätteligen heter "ljuskorset", som synes ägnad att befordra ett effektivt skydd.

Häradsfornvårdaren i Tveta härad i Småland, kapten *B. Kugelberg,* har sålunda sedan i höstas med framgång infört "hjulkors"-skyddet i tio socknar i häradet. Bl. a. ha Huskvarna och Tabergs bergslags hembygdsföreningar på egen bekostnad verkställt märkning av de inom deras område befintliga fornlämningarna, c:a 100 stycken. Bara inom Tveta härad ha på så sätt icke mindre än 23 fornlämningar undgått stenkrossens ginungagap eller odlarens spett och spade. Den färg, som använts, har varit oljeriven blyvitt av samma slag som användes till sjömärken och som sitter i i c:a 15 år. Fördelarna med en dylik märkning ligga i öppen dag. Ingen behöver efter märkningen sväva i okunnighet om var en fornlämning finns. "Hjulkorset" verkar faktiskt avskräckande på eventuella hugade förstörare, och fornlämningarna ställas också genom en dylik märkning mera under allmänhetens omedelbara uppsikt än vad hittills varit fallet. Systemet är att rekommendera för de hembyggdsföreningar, inom vilkas områden riksinventering redan skett.

Unikt skidfynd.

Under myrundersökning i Åsträsk i Västerbottens län har man funnit en skida, vars ålder uppskattas till 4000 år och enligt sakkunniga är den äldsta skida som hittats i Sverige, alltså äldre än den berömda Hoting-"Laggen", som hittills ansetts som nestor bland våra museiskidor.

Den funna skidan tillhör, enligt vad föreståndaren för skidmuseet vid Fiskartorpet, m a j o r A. Z e t t e r s t e n upplyst, fyrahålstypen — fyra hål äro borrade i skidan att träs igenom med remmar — och är den enda i sitt slag som hittats i Skandinavien. I Sibirien och Japan använder man ännu denna typ av skida, varav Etnografiska muséet redan besitter några exemplar.

Beträffande tidpunkten för de första skidornas förekomst i Norden kan nämnas, att våra skidexperter luta åt den uppfattningen, att skidorna voro samtidiga med de första inbyggarna i Skandinavien.

Sällsynt stenåldersfynd.

Historiska museets samlingar ha riktats med ett nytt värdefullt fynd genom förvärvet av en sällsynt stenyxa, härrörande från stenålderns slut. Klubban, som upphittats i Östra Ryds socken av Skärskinds härad, Östergötlands län, är förfärdigad av grå kvarts och har formen av ett djurhuvud — konstnären har uppenbart sökt efterbilda ett björnhuvud med långt utdragen trubbig nos samt ett brett kraftigt nackparti med små öron. I pannan återfinnes det koniska skafthålet.

Sjöfartsmuseum i Göteborg.

Det högtidliga nedläggandet av grundstenen till Göteborgs sjöfartsmuseum ägde häromdagen rum i Gamla varsparken i Majorna i närvaro av ett hundratals personer, däribland landshövdingarna von Sydow och Ekman samt representanter för myndigheter, handel och sjöfart i G teborg.

Museet, som beräknas vara färdigt om ett par år, kommer att rymma en minneshall för sjöfartens utveckling från 1700-talets början, en avdelning för Ostindiska kompaniet, avdelningar belysande rederiväsendet, kanalsjöfarten, arktisk forskning, hamnväsendet och skeppsbyggeriet genom tiderna. Vidare kommer plats att beredas för en oceanografisk avdelning ävensom en avdelning för Geografiska institutionen vid Göteborgs högskola, varjämte ett modernt akvarium kommer att inredas i museibyggnaden, vilket blir det största i Europa.

Turisttrafiken i Sverige.

Enligt Turisttrafikförbundets verkställda undersökning förbrukade utländska turister i Sverige under 1929 sammanlagt 26 milj. kr. Svenskarna utgåvo emellertid samma år i utlandet 30 milj. kr mera.

1925 hade vi 32,260 turister på besök, och antalet affärsmän och genomresande uppgick samtidigt till 27,266. Under 1929 ökade turisterna till 58,897 och den andra kategorin till 42,279. Härvid är dock att märka, besökare med turiståmgare och endagsresenärer icke äro medtagna. De sistnämnda beräknas det år undersökningen omfattar till c:a 300,000 och utgöras till största delen av danskar, som resa in över Malmö och Hälsingborg.

värmande maj- eller junisol kunna ej beskrivas, de måste upplevas.

Intresset för skidlöpning i fjällen stiger år från år. Numera finnas ock ett flertal lämpliga hotell och pensionat, som kunna mottaga den 'fjällbitna' allmänheten. På de nyssnämnda orterna har Skidfrämjandet dessutom sina egna turistanläggningar med plats för 60 personer i Riksgränsen resp. Rämshyttan samt 300 i Storlien.

För en var är en om ock kort vistelse i fjällen av värde. Mången återvänder därifrån med samma erfarenhet, som på sin tid uttalades av den berömde enköpingsläkaren, d:r Ernst Westerlund, att ett par veckor i fjällen äro mera värda än månadslång vistelse vid kusten. Ja, redan den framstående läkaren och bergsassessorn Urban Hjärne utropar, då han på sin strapatsfyllda resa 1685 genom Härjedalen och Jämtland för att besöka täljstensbrottet i Handöl kom upp på fjällvidden 'Och jag kände en övermättan ren och ljufvelig luft, och bröstet och hjertat blevo mig så lätt, som aldrig sina dagar tillförene, med en serdeles frimodighet, som jag i mig bekant'.

Och så är det alltjämt. Skidlöpningen har öppnat fjället för människan, givit henne möjligheter att komma bort från allfartsvägarna, hämta styrka för trötta muskler och ro för pinade nerver, vinna hälsa och levnadsmod.

Sven Nissing.

brottslighet och olyckor av alla slag. Båda rasernas dåliga sidor ha en "allt intill tredje och fjärde led". Och olycklig benägenhet för att gå i arv jag kan inte tänka mig mer än en ursäkt för en frisk och stark kvinna som i sitt äktenskap tillgriper alla åtkomliga medel för att undgå moderskap och det är detta, att hon varit nog tanklös att gifta sig med en man av annan ras. *Då* tycker jag verkligen att hon skulle frukta och bäva för att bliva mor. All "kärlek" till trots äro nämigen hennes barn dömda att för all framtid bära bastardens förnedrande märke.

Någonstädes i bibeln kan man finna antydningar om, att vissa lågt stående varelser "beblandade sig med människorna och fingo söner och döttrar med dessa". Man kan också läsa om hurudana dessa barn blevo: "satyrer som hade sin lust i grymhet och alla sorters styggelser". Vi "upplysta" nutidsmänniskor bry oss givetvis inte om detta. Vi kalla det för fantasier om vi alls bevärdiga det med en tanke. Men är det månne inte avsett som en varning? En varning för att beblanda sig med främmande raser, med folkslag som i grunden äro en okända. I sådana fall är verkligen personlig uppoffring på sin plats. Den, som haft olyckan fästa sitt hjärta vid en man eller kvinna av främmande ras, bör fly. Så fort som möjligt. Och så långt som möjligt. Känner man något ansvar för framtiden, kan man inte undgå att finna det bättre att två individer få lida än att hela generationer skola få genomleva den tragik som blandras i själva verket utgör inte bara för de olyckliga själva utan också för samhället.

För att återkomma till denna artikels ingress så finns det givetvis ingen anledning att portförbjuda "färgade bröder" inom våra restauranger. Därtill äro de ju alltför få. Men det har varit en tid då svarta kapell varit synnerligen modärna pa våra mer eller mindre kontinentala hotell. Detta är en smakförskämning och visar tecken på en dekadans som vi alla böra strida emot. Företeelsen är inte bara smaklös. Den är absolut otillständigt. Så mycket anständighetskänsla borde till och med vi "kulturella" nutidsmänniskor ha, att vi droge oss för att importera främmande folkslag bara för att titta på dem! Anse vi dem som våra likar blir nyfikenheten minst sagt förolämpande och sårande. Tycka vi däremot "att de där stå nästan på djurstadiet", då göra vi ännu mera orätt. Ty inte ens djur har man rätt att reta och driva med bara för sitt höga nöjes skull. För att nu inte nämna, att sådant stundom kan vara ganska farligt.

Men den far, som är så rädd om sin unga dotter som om sin ögonsten, han kan med lugnt samvete låta henne träffa, kanske till och med dansa med, män av främmande raser. Han tänker inte ens på att förhållandet innebär något osunt. Ändå kan det, om olyckan och den mänskliga svagheten är framme, komma att ödelägga flera generationers lycka samt deras andliga och kroppsliga hälsa.

Jag tror på en allmakt och en vis natur. Negrerna äro säkerligen pittoreska i sina lerhyddor likasom araberna äro det i öknen eller på kamelryggen. Men i vårt klimat förbliva de alltid främlingar. Och för vårt psyke förbliva de alltid okända. Där hjälper ingen bildning. Över de stora vatten som det olika blodet utgör, kan ingen kärlek i världen bygga någon hållbar bro. Detta böra vi aldrig glömma. Det är ingen förolämpning mot de främmande raserna att se saken så. Ty dessa ha hellen[illegible]genting att vinna på en beblandelse med oss. Tvärtom. Negern är i alla fall en naturens produkt och såsom sådan säkerligen synnerligen nödvändig i den stora världshushållningen. Bastarden är en följd av människornas dårskap och synder, ja, av den värsta synden av alla: "den emot den helige ande", vilket är detsamma som det vi allra djupast inom oss känna vara riktigt och rätt. Oberoende av huru människor i allmänhet ställa sig till saken ifråga.

Stella.

NATIONEN

Redaktör och ansvarig utgivare:
Elof Eriksson.
Adress: Box 1145, Sthlm 16.
Postgirokonto 3643.

P r e n u m e r a t i o n s p r i s:
Helår .... kr. 5: —
Halvår .... „ 2: 75
Kvartal .... „ 1: 50

A n n o n s p r i s:
Efter text 20 öre pr mm., textsida 25 öre pr mm. Särskilt beställd plats 25 proc. förhöjning.

TILL PATRIOTER I ALLA LÄNDER!

Under de senaste hundra åren har den revolutionära hydran vållat ruin, träldom och död. Maskerade av allsköns luftiga förespeglingar och ideal kränkas mänsklighetens heligaste värden: frihet, rättfärdighet och broderskap, i det de lägsta instinkter och mest föraktliga lidelser släppts lösa, besmittande allt, gnagande på själva rasens själ.

Den ena kriminella vågen följer den andra, skakande den tusenåriga kristna kulturen. Det jäser av oroligheter och revolution, en djävulsk kamp ödelägger den gamla världens livskraft; under blodiga förföljelser decimeras, korrumperas och trälbindes eliten: guldets allmakt sättes av dolda härskare upp såsom dogm, varigenom människorna förnedras till det mest hänsynslösa slaveri historien känt.

Av förfäran är man knappt i stånd att räkna upp alla ödeläggelser, som skett i socialt, politiskt och moraliskt hänseende: religion, familjeliv, kultur, alla civilisationens bålverk hava angripits, underminerats och delvis forcerats. Timman närmar sig för det kommunistiska barbariets triumf, då hemmet och fosterlandet ödeläggas, anden och kroppen slavbindas och allt som heter människovärde och människolycka upphör. Ryssland är bragt till gravens rand under sovjettyranniet, är en slående bild av vad revolutionens frukt skall bli, om vi icke äro i stånd att slå ned den innan det är för sent.

Detta bör ej vara någon illusion: Kommunismen är blott *en* av de många aspekten, det synligaste, mest verksamma. Det finns andra än mera fruktansvärda och förrädiska, därför att de äro bättre dolda. Först och främst räknas med de socialistiska partierna, de röda syndikalisterna, frimureriet* och Alliance Israelite Universelle. De äro alla internationella, på ett listigt och cyniskt sätt uppHetsar denna röda hydra alla lands medborgare mot varandra, appellerar till deras starkaste känslor, uppeggande deras rättfärdiga vrede. Fullföljande sina diaboliska syften på alla håll och under alla omständigheter, utnyttja de på ett knipslugt sätt de bättre känslorna av universellt broderskap och sann fosterlandskärlek.

På grund härav böra alla lands patrioter förena sig för att bekämpa och tillintetgöra detta monstrum; offensiven är internationell, så måste även defensiven vara, om vi ej skola hemfalla åt vanmakt och olycka. Mot barbariets otaliga bataljoner, spridda över hela världen, åtlydande en enda auktoritet, må civilisationens förenade försvarskrafter mobiliseras under ett enda enhetligt kommando, besjälat av ställningens allvar och viljan att segra!

Det är falska apostlar eller kortsynta dårar som hävda, att faran är i avtagande och att kommunismen är på tillbakagång. Vilken dumhet! Det är kanske riktigt, att i ett enskilt land lederna tillfälligt tunnats ut genom en nödvändig upprensning och omgruppering av stormtrupperna och att organisation av politiska kadrer ägt rum, men lika fullt finnas där ännu de socialistiska partierna, som uppsamla de vilseförda massorna och instruera och förbereda dem för det slutliga stormanfallet.

Då den första öppna och direkta kommunistiska offensiven misslyckades, emedan den var för genomskinlig och förhastad hava revolutionsledarna ålagts en ny taktik. Deras aktion är internationell och varje land är endast en ruta på deras schackbräde. Det är därför naivt att orera om seger på grund av en tillfällig stagnation eller lokal reträtt, vilken icke betyder nederlag utan endast en behändig manöver.

Tvärtom har hotet m… serade världen aldrig … tansvärdare än nu. Varsl… …kommande tragedier mångfaldigas överallt. I Paris blev general Koutjepoff, chefen för de ryska kontra-revolutionärerna, bortförd av OGPU's agenter, en gemen förbrytelse som begicks utan att den franska regeringen, rättvisan eller polisen ingrep. I Ryssland går en antireligiös våg över riket. I flera europeiska land äga ständiga blodiga upplopp och våldsamma strejker rum. I Asien jäser det starkt. Negerbefolkningen i Afrika är uppagiterad av bolsjevikagenter i Natal, Västafrika och Madagaskar.

Den tragiska timme är inne som fordrar stora beslut: *Det är nödvändigt slå till eller gå under.*

Medborgare i alla hotade land!

Arvtagare, bärare och beskyddare av mänsklighetens civilisation, I haven ingen rätt att tillåta att den utplånas! Även om I saknen ansvarskänsla, skulle självupphållelsedriften tillse, att I gören Eder plikt. Revolutionens seger skulle medföra bortrövandet av Eder egendom och Edra hems ruin, tvångsarbete och slaveri, förföljelser, tortyr och död.

Rädda eller invigda regeringar verka för fienden eller fraternisera med honom; ingen törs företa en frigörelseaktion. Likaväl våga *vi* gå till kamp för folkens frihet. I frie män i alla land besluten Eder att värna Edra förfäders heliga arv och slå vakt om Edra barns vagga mot barbarerna! I känslan av det stora ansvaret och redo att fullfölja frälsningens verk helt, upptända av erfarenheterna från de senaste åren och med de deltagande legionernas hängivenhet för saken, skall denna enda kontrarevolutionära central vara i stånd att bekämpa revolutionen på dess egen basis. B. P. I. anmodar Eder enträget att svara på dess kallelse. Slut Eder till de kämpande trupperna; låt inregistrera Edert namn bland soldaterna, sänd in Edert anbud om tjänst!

Signalen till aktion är given; det stora korståget mot det omkring sig gripande barbariet har begynt! Res Eder mot mördarnas röda stjärna, som sprider ruin, slaveri och död! Res Eder och tjäna korset, symbolen för ljus, rättfärdighet och civilisation!

Bureau Politipue International,
114, Boulevard Haussman, Paris.

* Här åsyftas Grand Orient-frimureriet, vars ledare till stor del äro samma judar, som i Alliance Israelite dirigera judarnas världskrig.

GYNNA
Nationens annonsörer

PRENUMERERA PÅ
GYMN
KARAKTÄR
HÄLSA
SKÖNHET
"Den ojämförligt vackraste och värdigaste svenska tidskriften"
(I. G. CLASON)
Utkommer under år 1931 med 4 rikt illustr. 48-sid. häften. Abonnemangspris Kr. 4: —. Prenumeration sker enklast genom posten eller per postgiro 4024
PROVNUMMER GRATIS!

… ring »Röde Zaren».

Intresset för den "röde zarens" person … f. n. större än någonsin, sedan alla för…ppningar på hans snara fall genom "resning inifrån" tycks ha slagit slint och det visat sig, att Joseph Djugasjvili — Stalin — i dag sitter säkrare på sin tron än kanske någonsin. Det vimlar av anekdoter och intima detaljer om "härskaren i Kreml" i världspressen. För några dagar sedan innehöllo några utländska tidningar en artikel av en tysk pianostämmare som levererat pianolos till Stalin och därvid haft tillfälle lära känna vissa sidor av hans privatliv.

Enligt den nämnde sagesmannen är Stalin stor musikälskare. — "Hans favoritkompositör är Chopin. Hans hem saknar all komfort och liknar mest en bivuak. Han är så rädd för attentat, att han ej vågar äta annat än det hans 53-åriga husföreståndarinna lagar åt honom. Han tar aldrig en cigarett ur en annan persons cigarettetui. Judar kan han inte fördraga".

Man frapperas över utlåtandet om Stalins ställning mot judarna, som givetvis får tagas med reservation. Det är ju ofrånkomligt, att en stor del av sovjetstatens anställda intellektuella äro judar — Litvinov är jude. För att vidare ej tala om den dominerande roll det judiska folkelementet i alla länder intar som den kommunistiska rörelsens beskyddare och aktiva stödjare. Under alla förhållanden är Stalin hänvisad till att regera med judarnas hjälp, såsom verkligheten klart visar, han må sedan älska dem eller ej.

*

Ett intressant bidrag till karaktäristiken av "röde zarens" person lämnas vidare av författaren Knickerbocker i Bonniers Nyheter, som betrotts en intervju med Stalins egen moder. I inledningen till den auktoriserade intervjun uttalas, att "Stalin troligen är den mäktigaste ledare som någon nation f. n. har". Fru Jekaterina Djugasjvili, som numera bebor ett par rum i forne vicekungens av Georgien palats vid Tivlisflodens strand, yttrar om sin son "Soso" (det georgiska smeknamnet för Joseph Stalin) bl. a. följande:

"Soso var alltid en snäll pojke. Jag behövde aldrig bestraffa honom. Han studerade mycket, läste och talade alltid och försökte begripa allting. När han var åtta år började han skolan i Gori.

Vi hade tänkt ut något helt annat för Soso. Hans far, Vissarion, om han hade levat kanske han hade gjort Soso till skomakare. Min far var skoflickare och hans far och farfar och så långt vi kunde komma ihåg hade alla varit skoflickare. Bondskomakare. Och hans far ville också göra en bra skomakare av Soso. Men han dog när Soso var elva år. Och då, ser ni, ville jag inte att han skulle bli något annat än — präst. Ja, jag drömde att Soso en dag skulle avslutat sina studier och bli präst. Det var vad jag drömde...

Jag är sjuttioett år nu, men jag skulle vara en mycket yngre kvinna, om det inte varit för **de där åren.** Det värsta var, att jag aldrig visste var han fanns. Alltid i fängelse, i landsflykt, i Sibirien och till slut t. o. m. uppe vid polcirkeln."

"Historien om dessa år är verkligen mindre vanlig," inflikar här förf. Den förklarar en hel mängd saker — varför de sade unge Djugasjvili var hård, varför Lenin sade om honom att han var en kock som skulle komma att koka en het soppa, varför man nu i Moskva säger att han gör det — och varför hans mor var bekymrad.

Här en tablå över Stalins revolutionsöden:

1898. Aderton år, ingående i den socialdemokratiska organisationen i Tiflis.

1901. Ställd under polisuppsikt, flydde

En "ärorik" revolutionsbana.

till Baku, var med om att grunda den första illegala marxistgruppen.

1902. Häktad.

102—03. I fängelse i Kutalsk och Batum.

1903. Dömd till östra Sibirien på tre år.

1903. Rymde.

1908. Häktad, skickad till guvernementet Vologda på tre år.

1909. Rymde.

1909. Häktad, förvisad till Solvichevodsk på sex år.

1910. Rymde.

1910. Häktad; till Vologda på tre år.

1911. Rymde.

1912. Häktad, förvisad till Narimskij Krai, norra Sibirien.

1912. Rymde.

1913. Häktad, förvisad till Turukhanskij Krai, norr om polcirkeln.

1917 i februari. Befriad genom Kerenskijrevolutionen.

Tillsammans omkring åtta år bakom galler eller i förvisning och fem rymningar. Det säges om Stalin att han mindre än alla andra förvisade brydde sig om de lidanden som måste utstås. Han var stark och mådde bra under förhållanden som dödade hans kamrater.

Stalins mor ryser bara hon nämner de där tiderna."

"En gång var jag i Kreml", berättar hon. "Jag har varit i Moskva. Där bodde jag hos min son. Jag tyckte inte om det där. Resan är för lång, och det liknar inte Georgien. — Jo, han kommer ofta till Georgien. Men han kommer sällan längre än till Sochi, på kusten. Jag tror att han är där nu. Han var hos mig 1921 och … gång för tre år sedan.

Ni vet väl, att det var Lenin som gav Soso namnet Stalin. Lenin sade att han var som stål. Det var ett bra namn."

LITTERATUR.

Donnay: **"La retour de Jerusalem"** var redan vid sin tillkomst en eldfarlig pjäs. Fransmännen hade då just slutat sitt stora gräl om Dreyfusaffären. Första representationen gavs i dec. 1903 och pjäsen gjorde en triumfal karriär med c:a 300 föreställningar i följd.

Stycket höga merit består däri, att det inbjuder åskådaren till eftertanke rörande ett av civilisationens allvarligaste problem, ett problem som varit aktuellt sedan snart 30 århundraden, det judiska problemet.

Donnay hade iakttagit den mest skrupulösa objektivitet, men det kan ej förnekas att publiken tog saken på ett för judarna ofördelaktigt sätt: Majoriteten underströk genom frenetiska applåder allt som var mot judarna.

Styckets höga merit består däri, att bankirdottern Judith "Henriette" Fuchsyani. För att få en adelstitel gifte hon sig med en obegåvad officer, vicomte de Chouzé, trots alla protester från dennes familj. Hon kände ej det genanta i att med våld tränga sig in i en familj. För att nå sitt mål, övergick hon till katolicismen. Vad döpelsen betyder för en jude framgår av ett yttrande av styckets "sympatiske semit", en filosof:

— "Vi judar bli aldrig katoliker. Ert dop var endast ett yttre avfall, varpå många exempel finnas bland oss..."

Sedan Judith tröttnat på vicomten, förförde hon en gift skriftställare, vars hem hon gästade, och fick honom att överge hustru och barn.

Efter en resa till Jerusalem flyttade skriftställaren och Judith samman, men snart kom honom den nya miljön att känna en fullkomlig desperation. Judith fyllde huset med indiskreta, larmande, ogenerade judar, en flod av inkräktare. De enda, som ej voro av semitisk ras, voro tjänarna. Till[illegible]mån för judiska lycksökare intrigerade Judith mot sin make och begagnade sig därvid av vilka medel som helst. Man får en utmärkt inblick i den judiska solidariteten.

Att Judith ville vara nomad, bohême, kosmopolit kunde hon knappt själv rå för: dessa egenskaper följer med det judiska blodet, liksom den nordiska rasens förnämsta ideal är bofastheten. Stycket är i allra högsta grad läsvärt och förtjänade att uppföras å våra skandinaviska scener.

J. de L.

Vår kamp.

Utkommer den 1 o. 15 varje månad.

Huvudorgan för nationalsocialismen i Sverige.

Motto: Hjärnans och handens arbetare — förenen Eder! Varer svenske!

Ansvarig utgivare: Stig Bille.
Redaktör: S. Lindholm.

Redaktion och expedition:
Drottninggat. 37, Göteborg
Rt. 374 62. Postgiro 41349

Prenumerationspris:
Helår Kr. 5: —. Halvår Kr. 2: 75.
Kvartal Kr. 1: 50.

Å varje postanstalt samt direkt från redaktionen.

Dwinger: **"Vit och röd".** Först som sist må sägas, att denna bok är en fullkomlig upplevelse av det fruktansvärda ryska inbördeskriget i Sibirj. "Bland helvetesmaskiner och paradisfåglar" var i sin kalla ironi ett intet mot denna skildring av amiralen Kolczaks kamp mot rödbanditerna. Att segern stannade på de senares sida skylles i främsta rummet på de ryska officerarnas och czinovnikis korruption. I andra rummet kommer de allierades förräderi.

Ryssland förråddes av de krämarsjälar som ledde ententestaternas politik. Värst av alla var Nippon, som sökte lägga beslag på Ö. Sibirj, och fördenskull gjorde sitt bästa att avfolka landet genom en vansinnig terror. Och det var den franske generalen Janin som i samråd med czeckerna sålde amiralen Kolczak till rödbanditerna.

Författaren, en tysk fänrik från Slesvig-Holstein, iakttar en berömlig objektivitet i sin skildring, även då han talar om rödbanditerna. Hans åsikter är därför värdefullare än de politiska partigängarnas. Boken ger många goda synpunkter på den ryska frågan. Man måste äntligen lära sig förstå att bolszevismen är något mer än ett politiskt program. Segrar den, bryts hela den västerländska kulturen ned, det gäller de kristna idealens bestånd och kanske än mer den nordiska rasens individualistiska världsåskådning.

A. O. Europaeus.

En haka eller flera — använd Aqua Vera!

Raskare Rakning
och skönare

Även vid en omsorgsfull rakning avskrapas små hudpartier, vilket ej syns men känns. Vid en hastig rakning bli hudskadorna givetvis större. Då är det nödvändigt badda hakan med Aqua Vera. En kortvarig, obetydlig kittlande känsla då porerna och hudkärlen sammandragas, sedan en skön känsla av svalka och välbehag.

Efter rakningen
Aqua Vera

Flaska för minst 2 mån. Kr. 2:50
Liten turistflaska . . . . . Kr. 1:—

Tillverkare: A.-B. Oxygenol - Stockholm
Kungl. Hovleverantör

I "RÄTTSSAMHÄLLET" SVERIGE

Ett givakt till alla fosterlandsvänner!

För den med förhållandena i det moderna "rättssamhället" något förtrogne kom utgången av polisförhöret angående de rödas blodiga överfall på nationalsocialisterna i samband med dessas möte i Annaskolan förvisso ej som någon överraskning Att angriparparten, de under "rättsamhällets" beskydd i mördandets konst skolade "Röd Front"-kämparna, gåvos fria från allt ansvar, medan de angripna, de i nödvärn sig försvarande nationalsocialisterna, åtalades därför att de ej godvilligt ville underkasta sig de röda våldsmännen, var endast vad som kunde väntas. Man får ej glömma, att bolsjevismen enligt betydande judiska auktoriteters egna uttalanden intet annat är än "kämpande judendom".

Det är nämligen en i alla länder, där antisemitism finnes, gjord erfarenhet, att i samma ögonblick en antisemitisk folkrörelse offentligt framträder, möter "rättssamhället" upp till försvar medels "röda" framstötar på kniv och revolver, och där antisemiterna upptaga självförsvar gentemot de röda angriparna, äro ögonblickligt ordningens väktare färdiga att med all kraft inskrida mot de fosterländska. I Tyskland t.ex. förekommer ytterst sällan att polisen vid sammanstötningar mellan antisemiter och röda rör en röd frontkämpe eller fråntager hans vapen, medan man ej skyr något provokatoriskt medel för att få antisemiterna fast samt beröva dem eventuellt innehavda försvarsföremål.

Envar som närvarit vid det omtalade mötet i Annaskolan och följt händelsernas vidare utveckling kan ej undgå bemärka, att "rättssamhället" Sverige ej kommer "rättssamhället" Tyskland långt efter. Intet utmanande förekom från mötesledningens sida, undantagandes att ett par nationalsocialistiska talare djärvdes öppet uttala Sanningen rörande vissa förhållanden, som under rådande demokratiska "frihetsregim" äro förbjudna att yppa för folket, särskilt i fråga om judarnas hemliga regeringsutövning i våra dagars Sverige. Svaret på denna utmaning uteblev ej heller. Knappt hade mötet avslutats, förrän hetsiga rop ljödo från skilda delar av salen och ett trettiotal Röd Front-kämpar under ledning av några halvjudar samlades i en gardeställning, bjudande till anfall. Trots mötesledningens energiska försök att förhindra slagsmål, stormade de röda på, och de unga nationalsocialisterna sågo sig ingen annan utväg än att taga emot stöten så gott de kunde med de försvarsmedel som stodo dem till buds, nämligen rumsinredningen, något som dock ej hindrade, att flera nationalsocialister blevo skadade, däribland ledaren Brolin med ett knivstyng i handen och ett slag i huvudet.

Polisens undersökningar gåvo som sagt det resultat man med kännedom om verklighetsförhållandena hade anledning vänta. Juda för inte bara för ro skull spiran i Sverige. De angripande Röd Front-kämparna friades från allt ansvar för sin "expedition", medan 5 nationalsocialistiska självförsvarare åtalades. Man kan föreställa sig det segerjubel, som detta utslag av polisundersökningen måst framkallat inom högvördiga Mosaiska församlingen.

Ja, så ter sig rättvisan i praktiken i "rättssamhället" Sverige anno 1931! "Höger"- som "vänster"-press är naturligtvis livligt belåten med den visade fastheten mot "fridstörarna"-nationalsocialisterna. Händelsen är emellertid betydelsefull i så måtto, att den inför allt Sveriges folk ställer det nu rådande "rättssystemet" i blixtbelysning.

Världskongress mot antisemitismen.

Franska sektionen av "Internationella ligan mot antisemitismen" höll nyligen ett möte i Paris. Mötet, som bevistades av flera tusen personer, huvudsakligen israeliter från alla delar av världen, antog en resolution, riktad mot antisemitismen i alla länder, särskilt i Algeriet och Rumänien. Frankrikes regering och parlament uppmanades att energiskt inskrida mot antisemitismen i Algeriet.

Vidare krävdes, att franska folket skall förbjudas delta i teckningen å det i Frankrike upplagda rumänska statslånet, emedan rumänska regeringen ej tillräckligt kraftigt ingripit mot antisemiterna.

De rumänska judarnas ordförande, Lecache, uttryckte sin ångest över den oerhörda tillväxten av antisemitismen i världen, särskilt i Tyskland. Rörelsen vore en helig allians under fascistisk ledning, vars säten voro i Rom, Berlin och München. Huvudanledningen till mötet vore framför allt den starka antisemitiska rörelsen i Tyskland. Man hade tvekat att sammankalla ett offentligt protestmöte, men på de tyska judarnas uttryckliga begäran hade det likväl skett.

Härefter talade en fransk rabbin vid namn Levi, som påyrkade fängslandet genom respektive regeringar av den antisemitiska rörelsens ledare samt vidare propaganda genom press och radio, hjälp genom N. F., fri utvandring för fattiga (?!) och undertryckta (?!) judar till Palästina.

Den franske rabbinen karaktäriserade antisemitismen som en förbrytelse mot alla republikanska och demokratiska grundsatser — en uppfattning som ju även delas av vår demokratiska republikan Artur Engberg i Sossen.

Stor uppmärksamhet väckte ett anförande av den tysktalande juden Walter Mehring från "Berliner Volkzeitung" (Rudolf Mosses förlag). Mehring utfor i de hätskaste anfall mot Hitler och Goebbels och försäkrade, att han kände sig betydligt bättre till mods i Frankrike, emedan han hade den känslan, att fransmän och judar voro ett och detsamma.

Svenska krigargravar i U. S. A.

I det befrielsekrig mot England, som skapade Amerikas självständighet, deltog även en handfull svenskar, officerare och manskap inalles 42 man, enligt vad verkställda utredningar givit vid handen.

Namnen på de 42 äro i viss mån kända. Sålunda vet man med bestämdhet, att åtminstone trenne svenska officerare stupade på slagfältet. Ävenså har man lyckats utforska de tre under årtionden glömda och förgätna svenska krigargravarna.

Dessa gravar, som i dagarna påträffats, hysa kvarlevorna av kapten Ulf Rickard Landin och löjtnanterna Nils Bosson Askenfelt samt Carl August Lard, och de tre ligga jordade på ett förutvarande "public cemetery", numera River Hills i Massachusetts. Gravarna voro fullkomligt vanvårdade och igenvuxna samt saknade varje tillstymmelse till minnesmärke eller dylikt, men man har ändock med hjälp av arkivhandlingar och gamla kyrkoböcker kunnat fastställa, att de verkligen hysa kvarlevorna av de tre svenska frivilliga deltagarna i den amerikanska frihetskampen.

Bland namnen på de svenska frivilliga märkes även en friherre Adlercreutz, men något förnamn känner man i detta fall icke till. Sannolikt är, att denne Adlercreutz efter välförrättat värv återvände till Sverige eller bosatte sig i Finland.

Namn på svenska soldater, som deltogo i det amerikanska befrielsekriget, äro vidare Lars Johan Djerf, Årland Hjalt, Ola Linvar och Per Fredrik Mark.

Om den nämnda soldaten Djerv finnes förövrigt flera drastiska uppgifter. Bland annat hade Djerf vid något tillfälle rapporterats för kompanichefen såsom "oduglig till krigsman", emedan den svenske soldaten hade "en appetite för tio". Det blev förhör, och Djerf tillfrågades om rapportens innehåll vore i överensstämmelse med verkliga förhållandet. Djerf lär på detta ha svarat, att "nog åt han gärna för tio andra matpetare", men han ville dock inte därför erkänna, att han vore en dålig krigsman, ty — som Djerf skulle ha uttryckt sig — "äter jag för tio, så kan jag då också slåss för det dubbla antalet, om så skulle fordras".

Man har ännu inte lyckats finna hans grav lika litet som de övriga 38 svenska friviligas gravar, men en systematisk undersökning har igångsatts för att söka återfinna de förgätna svenskgravarna och låta restaurera desamma.

Jättesvindeln

i Allmänna Sparbanken med proletärbankiren Aschberg som huvudfigur. En skildring av verkliga sammanhanget ifråga om de bortsvindlade sparmiljonerna av Per Granskare.

Sändes mot postförskott kr. 1:— från Sparbanksbokens exp., Tunnelgat. 19 B, Stockholm. Tel. 166 44.

Prenumerera på

NATIONEN

»Statsmakterna och den svenska livsmedelsproduktionen»

En skrivelse till Konungen av ordf. i Stockholms läns valkretsförbund av Bondeförbundet, dir. Adolf Anderson, Ekebo.

Uppseendeväckande
Intressant
Lättläst!

Kan rekvireras från Exp. av NATIONEN, Postfack 1145, Stockholm, mot 30 öre i frimärken eller vid rekvisition av ett flertal ex. genom insändande av likvid pr postgiro 36 43.

Världsrevolutionerande uppfinning inom skoindustrin.

»Sulgranit=Spara Sulor». Patentskydd på varan

Halvsulning numera obehövlig!

En häpnadsväckande uppfinning som gör en skosula praktiska taget outslitlig eller med andra ord håller ovanlädret ut är en av de första uppfinningarna, som A.-B. Finanskungen utsläpper i allmänna marknaden. Denna uppfinning är något enastående, icke nog med att sulan bliver nästan outslitlig, den alstrar även en påtaglig värme redan efter första insmörjningen. Sulgranitas skorna således på kvällen konstateras redan dagen därpå en torr, behaglig värme om fötterna. Detta beror i viss mån på att "Sulgranit" även är ett impregneringsmedel av första klass. Även om skorna en hel dag utsatts för väta, är sulan efter en lätt gnidning mot matta eller dylikt fullständigt torr helt igenom. Den skyddar således mot förkylningar och andra sjukdomar, som ofta äro en följd av våta och kalla fötter. Men icke nog med detta, genom impregneringen bliver sulan mjuk som en gummisula, elastisk och behaglig. Det är således icke bara en "uppfinning" utan en

uppfinning av betydande nationalekonomiskt värde.

en nationalvinst är det,

...funnet av en svensk kvinna och som tillverkas och försäljes av svenskar. Nedanstående intyg av trovärdiga, hederliga personer tala sitt tydliga språk, t. o. m. befäl i

Kungl. svenska armén och kungl. svenska flottan

intyga med glädje medlets förträffliga egenskaper.

Undertecknad, som efter prövandet med sulbesparingsmedlet "Spara Sulor" funnit det vara ett alldeles utomordentligt medel för impregnering av skodon, kan därför på det varmaste rekommendera det till alla, särskilt för sådana som måste vistas ute i alla väder. För skogsarbetare anser jag detta preparat vara av mycket stor betydelse, då det gör lädret oemottagligt för väta samt mycket slitstarkt.

Själv är jag på grund av mitt yrke i allra högsta grad beroende av torra, varma och starka skor, och har jag prövat en hel del medel för lädret, men ej funnit något så utmärkt bra som "Spara Sulor".

Stockholm den 1 Mars 1927.

AXEL STRAND,
Avläsare vid Sthlms Vattenledningsverk

...tter prov... vid Kungl. Flottans 2:dra Eldarekompani, med ett sulbesparingsmedel som inlämnats av Fröken Mathilda Persson, får jag härmed lämna följande intyg.

Efter skosulornas impregnering med ovannämnda sulbesparingsmedel har det visat sig att lädret blivit mer än dubbelt slitstarkt och absolut oemottagligt för väta. I motsats till andra för samma ändamål förr avprovade preparat har det nu provade den egenskapen att det gör sulorna mjuka. På grund av ovannämnda egenskaper är Fröken Perssons sulbesparingsmedel det bästa av hittills för ändamålet provade preparat.

Stockholm den 23 Sept. 1926.

CARL GUSTAVSSON

... sig av ett av Fröken Mathilda Persson uppfunnet sulbesparingsmedel, kallat "Spara Sulor", intygar härmed med glädje att detta medel enligt min erfarenhet på ett utomordentligt sätt tillgodoser det behov för vilket det avses. Sulorna bliva genom behandling med detta preparat mjuka, slitstarka och vattentäta, varför detsamma på det varmaste rekommenderas.

Stockholm den 1 Juni 1927.

ARNE MUNTHE,
Stockholms Studentkårens Ordf.

Vid intendenturkompaniet i Stockholm har utförts begränsat prov av sulbesparingsmedlet "Spara Sulor".

Detta har befunnits vara fördelaktigt, gör sulorna starka, vattentäta och mjuka, varför det är att rekommendera.

Stockholm den 5 Mars 1927.

WILHELM LINDENCRONA,
Chef för Int. 1.

På begäran ... Fröken Mathilda Persson får jag härmed med nöje intyga att jag sedan hösten 1926 å mina skosulor provat ett av Fröken Persson uppfunnet läderimpregneringsmedel, benämnt "Spara Sulor", och att jag därvid funnit att lädret genom impregnering medelst "Spara Sulor" blir vattentätt och betydligt slitstarkare samtidigt som detsamma genom impregnering icke blir hårdare, utom tvärtom blir mjukare och behagligare att använda.

Stockholm den 18 Juli 1927

OVE HARDER,
Grosshandlare/direktör

A.-B. Finanskungens

Dir. H. Lindén intygar:

I början av år 1930 fick jag av en händelse kännedom om Sulbesparingsmedlet "Spara Sulor". Jag avprovade detsamma under åtta månader och konstaterade dess värdefulla egenskaper. Jag hade då ej någon tanke på att köpa detsamma, men sedan jag konstaterat att efter åtta månaders slitning sulorna ej voro synbart nötta samt fullkomligt vattentäta, enastående mjuka och varma, inköpte jag uppfinningen m. m. av Fröken Mathilda Persson för ett belopp av Kr. 25,000.—. Givetvis hade jag icke betalat en så stor summa, därest icke medlet haft de, enligt mitt förmenande, revolutionerande egenskaperna för skoindustrien. Det är således med glädje jag intygar på heder och samvete och under edlig förpliktelse att medlet har ovanstående egenskaper. För en ringa penning kan Ni således spara Edra sulor, så att de, strängt taget, hålla ovanlädret ut. Intygas som ovan.

Stockholm den 20 Jan. 1931.

Henning Lindén.

... en uppriktig ärlighet vi kunna rekommendera "Sulgranit" till alla och envar som önska, dels spara penningar, dels vara varma och torra om fötterna samt dels de som önska gå på en mjuk och behaglig sula.

"Sulgranit" är i förhållande till sin förstklassiga kvalité, bestående av uteslutande förstklassiga råvaror, till sitt pris enastående billigt. En sulgranitning kostar nämligen endast

25 öre per sula

eller 50 öre pr par. En flaska om 100 gr. räcker till 10 par skor och kostar Kr. 5.— pr flaska. Skulle Ni, trots dessa vederhäftiga och genomärliga intyg icke tro, bör Ni gemensamt med några andra inköpa och avprova en flaska för att konstatera faktum. Som fabriken är ny och Eder handlande kanske ännu ej besökts av våra ombud kan Ni insända order direkt till firman eller begära att Eder affär hemtager "Sulgranit", då Ni undviker fraktkostnaden med 85 öre.

För att få medlet prövat och känt i vidaste kretsar ha vi beslutat att under någon kortare tid sulgranita skodon av alla slag i Stockholm för 50 öre per par. Skorna kunna inlämnas i våra affärer:

VANADISVÄGEN 39, tel. 86 117.
TOMTEBOGATAN 13, tel. Vasa 61 958.
V. SLUSSGATAN (Reklamhuset).

FABRIK:
TOMTEBOGATAN 13, tel. Vasa 61 959.

Postadressen är endast:

FINANSKUNGEN, STOCKHOLM

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Adress: Postfack 1145,
Stockholm 16.
Postgiro 3643.

NATIONEN

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 5:—
Halvår .... „ 2:75
Kvartal .... „ 1:50
LÖSNUMMER 25 ÖRE

SÖNDAGEN DEN 22 FEBRUARI 1931

Harald Lindströms Boktryckeri. Sthlm 1931.

Vida Världen

Frankrike av i dag.

I vårt förra nummer omnämndes det "kulturella" framsteg, som inrapporterats från Frihetens och Rättens hemland i det fullblodsnegern Diagne erhållit säte i den nya franska regeringen i egenskap av understatssekreterare. Diagne intager redan förut en bemärkt ställning såsom en av det franska frimureriets ledare. Det var han som förskaffade Clemenceau 100,000 senegalnegrer till hjälp i kampen mot den europeiska kulturen under världskriget.

Vi presentera här en bild av den berömde frimuraren — politikern, vars närvaro i den franska regeringen är symtomatisk för den aera som i nuet för spiran i den Rothshildska republiken.

*

Avrustningskonferensen — en dyrbar affär.

Den stora avrustningskonferensen, som går av stapeln 2 febr. 1932, blir ett internationelt evenemang av första rang. De deltagande delegationerna beräknas sammanlagt omfatta 4,000 personer och kostnaderna för dessas Genève-sejour uppskattas till 26 milj. kr.

För ändamålet uppföras ett antal nya jättelyxhotell, som på ett fullt värdigt sätt skola kunna härbärgera "de suveräna folkens" representanter. Genève blir alltså under 1932 en av de stora samlingsplatserna för den internationella "mondäna" världen liksom en av de stora europeiska champagnefirmornas allra förnämsta avavsättningsorter. Det är ju en känd sak, att champagnen är en särdeles livligt gouterad dryck vid dessa storslagna sammankomster med de "fria" folkens "utvalda".

*

Engelsk opposition mot den "moderna" konsten.

Genom världspressen löper f. n. en fotografisk bild av den hebreiske konstnären Epsteins senaste verk "Genesis", en groteskt ful havande kvinnofigur. Detta under stora anspråk presenterade "konstverk" tycks emellertid ha blivit de goda engelsmännen för starkt. Flera betydande tidningar reagera ytterst skarpt mot den tilltagande urartningen inom konsten och fordra ett återvändo till sunda principer.

"Ända sedan grottfolkets tid ha konstnärerna sökt skapa något vackert", skriver en Londontidning. "Det är först i tjugonde århundradet vi fått se sådana avarter som t. ex. kubismen. Det fordras ej mycken talang för att bli en dylik modern konstnär. Men det är icke de dåraktiga s. k. konstnärerna som skola klandras utan de okritiska kritikerna som ostört låtit dem hållas och utbrustit i beundrande ord över deras verk. Den stora massan har i allmänhet icke tid att syssla med konst, men när det gäller vanprydandet av våra parker och torg, muséer och gallerier med dylika groteskheter som Genesis, då har den sannerligen rätt att opponera sig."

Det citerade utlåtandet om hebréen Epsteins "mästerverk" förtjänar särskilt observeras mot bakgrunden av vår i Stockholm just pågående strid angående hebreiska konstnärinnan Fridmans senaste vidunderliga "mästerverk" "Centauren" som man varit fräck nog begära uppställd på offentlig plats i huvudstaden. Lyckligtvis har den beskedliga allmänheten, som "konstsakkunniga" av typerna Hjortzberg och Ström hittills tillåtit sig driva sitt gyckelspel med, äntligen börjat reagera mot eländet hos oss såväl som i utlandet.

*

Frimurare-séance störd av stinkbomber.

Inom flera länders nationalistiska rörelser observeras vid sidan av de antijudiska (antibolsjevikisk-antimarxistiska) inslagen också en markerad front mot frimureriet. Inte minst har Lapporörelsen gjort sig bemärkt för sin hänsynslösa aktion mot de "fria murarna" — "världsamhällets uppbyggare".

För några dagar sedan ingick meddelande från Köpenhamn om ett bombattentat mot ett frimuraremöte i Wöhrden vid Heide. Mitt under den andaktsfulla ceremonien kom en bomb flygande in genom fönstret, spridande en tung, blå gas genom salen, som efterhand förpestades. De församlade bröderna blevo förskräckta och stormade ut på gatan med näsdukar för munnen.

Kulturorganet Sv. D. söker göra gällande att röda kommunister skulle varit i farten, något som dock är mindre troligt, eftersom dessa bruka begagna sig av mindre oskyldiga vapen än stinkbomber mot sina fiender. Vidare är det en från de flesta länder där frimureriet florerar vunnen erfarenhet, att något egentligt motsatsförhållande mellan de bägge brödrarörelserna knappast existerar. Tvärtom hävda allt flera auktoriteter, att "de fria murarna" på samhällets höjder, när allt kommer omkring, arbeta för samma höga mål som "murarna" i de lägre skikten, nämligen — det judiska "Världssamhällets" uppbyggande enligt Salomos vishetsregler.

*

FRUKT-STILLEBEN

En utsökt vacker tavla i originalfärger (heliochrom), överallt beundrad och köpt. Modernt format: 52×120 cm. Kr. 10:—, 36×78 cm. Kr. 6:—. Firma Einar Åberg, Stockholm 4.

PRENUMERERA
på
NATIONEN

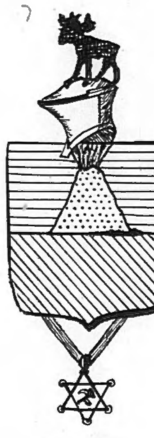

Hedersborgaren

av J ä v l e b å r j.

Det Röda Riddarhusets direktion har under senaste veckan haft ett synnerligen penibelt fall att avgöra. Förutvarande riksråden Olsson-Smedstorps och Pettersson-Örnes upphöjande i rött grevestånd har väckt en viss avund på en del håll. Flera röda riddare, som åtnjuta Partiets högsta förtroende, ha känt sig tillbakasatta och påyrkat utnämningar även av Förtroendemän, som ej ännu haft tillfälle att sitta som medlemmar av regeringen. Särskilt har en Fil. kand. Jonas Artur Andersson Engberg hotat med att taga ett steg åt höger, om man visade sidovördnad för hans inom partiet ådagalagda förtjänster.

Eftersom herr kandidaten J. A. Andersson-Engberg ej veterligt innehaft någon sådan rikets tjänst, som medför adelskap, har man endast med svårighet kunnat finna en lösning. Slutligen har man dock erinrat sig, att intet formellt hinder föreligger för kandidaten J. A. Andersson Engbergs utnämning till B o u r g o i s och förläning av ett borgerligt vapen i egenskap av "Hedersborgare i Jävlebårj" (ny stavning).

Den nya skölden visar ett s. k. pratande vapen. I nedre hälften ses en grön äng, som även kan erinra om, att kandidaten J. A. Andersson Engberg är bondeson, låt vara att han lämnat faderns otacksamma yrke. I sköldens övre hälft avtecknar sig mot den blå himmeln ett förgyllt berg, ur vars krater revolutionens röda låga slår upp. Skölden krönes av en sluten tornérhjälm, prydd av en oomskuren älgkalv, en symbol av sköldbäraren, så mycket mer som den är hämtad ur dennes födelselandskaps sköld. Herr kandidaten J. A. Engberg är nämligen född i Hassela i Jävle län. Inga tecken tyda på att kandidatens uppfostran åstadkommit någon synnerligen stark gallring i de skogar som givit födelsesocknen dess namn.

Enligt vad korridorskvallret förmäler från Helgeandsholmen lär kandidaten J. A. Andersson Engberg ej vara fullt tillfreds med sin sociala rang. Han lär ämna motionera om creerandet av en ny adelsklass med titeln M a r x g r e v e. Tills vidare har herr kandidaten dock nöjt sig med att pryda sin frack med den höga orden Salomos Insegel, vilken de jure tillkommer alla Röda Riddare med Stora placcan.

I egenskap av f. d. civis academicus äger herr J. A. Andersson Engberg givetvis även rätt att omge sin sköld med de akademiska palmerna. Man kunde med rätta väntat sig, att herr J. A. Andersson Engbergs sköld visat något hederstecken erinrande om sköldbärarens av flera personer på Wahrendorfsgränden lästa skrift om Statskyrkans Avskaffande. Härvid avses givetvis endast den kristna kyrkan, medan de mosaiska synagogorna lämnats oomskurna av den ädle idealisten. Att skölden saknar sköldhållare, symboliserar herr J. A. Andersson Engbergs förtroendeuppdrag som ombud i Nationernas Förbunds Avrustningskommission. Tomrummen å ömse sidor om skölden antyda, att sköldhållarna äro avrustade och transporterade på övergångsstat. Såsom hedersborgare i födelselänet ämnar den Röde Ridaren benämna och skriva sig: Ängbärj av Jävlebårj.

Den nye hedersborgaren kommer att uppvaktas i sitt hem med en riklig hasselskörd från hemsocknens skogar. Även vi vilja gärna med en präktig hasselbukett deltaga i hyllningen, när något tillfälle därtill yppar sig.

Hidalgo.

*

Palästinas araber bojkotta "kusinerna".

Presidenten för arabiska exekutivkommittén har i skrivelse till överkommissarien i Palästina inlagt en energisk protest mot Mac Donalds "kapitulationsbrev" till zionistledaren Weizmann. I skrivelsen uttalas, att Mac Donalds förklaring innebär en ny politik från regeringens sida, fullständigt oförenlig med regeringens förut publicerade Vita bok. De nya principerna äro ägnade att fastare etablera ett rent judiskt nationalhem. Härigenom har en högst allvarlig situation uppstått, som kan leda till uppkomsten av en djup klyfta mellan araberna och engelska regeringen. Hoppet på samförstånd mellan araberna och judarna är även omintetgjort. Presidenten har för arabiska exekutivkommittén framlagt förslag om bojkott av alla judar i alla hänseenden.

Mac Donalds av arabiska presidenten påtalade omsvängning till favör för judarnas aspirationer i Palästina har, såsom vi tidigare påpekat, sin orsak i den opinionsstorm som mötte hans Vita bok från hela världens judendom, vilken hotade med universell bojkott, d. v. s. störtande av det Brittiska väldet, om ej texten genast justerades. Ett krav som Mac Donald även såg sig föranlåten omedelbart efterkomma.

*

Chicagos "populäre" förbrytarkung.

Det går numera knappast en dag utan att dagstidningarna ha något nytt intressant att berätta om Chicagos "populäre" förbrytarkung, den judiske massmördaren Al Capone, mannen som härskar över liv och död i Chicago och Newyork och som på sistone även börjat ta hand om de andra banditcentra i Filadelfia, Pittsburg och Detroit.

Al Capone, vars förmögenhet uppskattas till hundratals miljoner, äger spelsalar, nöjesetablissement, hemliga ölbryggerier och anordnar hundkapplöpningar, kapplöpningar o. s. v. över så gott som hela Amerika. Hans enorma framgångar anses i hög grad bero på hans enastående skicklighet som organisatör samt i konsten att muta rätta personer i rätta ögonblicket. I sitt huvudkvarter är han säker, men utanför detta iakttager han den största försiktighet. Han åker t. ex. aldrig annat än i sina egna skottsäkra stålautomobiler, och vill han gå på teatern, uppköper han ett femtiotal biljetter för sin livvakt. Äter han någon gång på restaurang, måste först betjäningen och några ur hans livvakt smaka på anrättningarna.

Al Capone klär sig otadligt och umgås gärna med societeten. Hans middagar i palatset i Florida äro berömda. Även societeten brukar infinna sig. Att säga nej till Capones middagar brukar betyda, att man inte har långt kvar att leva. Bland hans intimare vänner räknas Chicagos borgmästare Big Bill Thompson, som innehar sitt höga ämbete endast tack vare Capones maktställning som ledare för jättestadens förbrytarvärld, där Big Bill representerar den härskande "ringens" centrala myndighet.

I sitt referat av en nyligen utkommen biografi över den "populäre" förbrytarkungen återger Svenska Dagbladet utan all reservation, att "Capones ställning är oantastlig — i alla händelser så länge förbundet existerar. Amerikanerna vilja nu en gång ha öl och sprit. Al Capone skaffar dem det — och hans popularitet blir icke mindre av att han bryggar gott öl och smugglar visky. På sitt vis är han

en ärlig man — som smugglare, som spelare och som revolverskytt". Tidningen glömde endast att säga — som vit slavhandlare, ty också den kommersen tillhör den "populäre" Als handelsgebit.

Av Capones vänner från stridsåren finns i dag ingen kvar som kan göra honom rangen stridig — de ha alla "gått bort", och till begravningen har var och en i tur och ordning fått en vacker krans med breda sidenband, och inskriptionen "Från Al".

Den "populäre" amerikansk-judiske förbrytarkungen, vars makt i U. S. A. är i ständigt stigande, är av polisen eftersökt för otaliga mord men är, alla ansträngningar till trots, "omöjlig att infånga".

Hälsa först

och främst. Den som sätter värde på en god hälsa bör se till att magen fungerar oklanderligt. Genom att dagligen dricka ett par glas *Fruktsalt-Samarin* håller man magen och tarmarna fria från osunda rester och samlingar. Det renar effektivt blodet och företager en grundlig invärtes rengöring. Börja redan i dag en brunnskur i hemmet med *Fruktsalt-Samarin*. Rekommenderas av läkare.

Pris pr flaska kr. 2.50. Säljes överallt. Obs.! Ej i lös vikt.

CEDERROTHS TEKNISKA FABRIK, STOCKHOLM

NATIONEN

Utkommer den 8 och 22 i varje månad

N:R 5 (218) SÖNDAGEN DEN 8 MARS 1931 ÅRG 7.

Till Stockholms röstberättigade!

I vårt förra nummer omnämndes, att Sveriges Nationalsocialistiska Parti beslutat att som självständigt parti deltaga i valen till Stockholms stadsfullmäktige den 19 mars. Partiets lokalavdelning har utsänt ett *manifest* till huvudstadens valberättigade, vari *nationalsocialisternas kommunala handlingsprogram klarlägges.* Vi återge härnedan detsamma:

DEN KOMMUNALA SKULDSÄTTNINGEN.

En gräns sättes för en kommunal skuldsättning, som tenderar till kommunalt slöseri. Kommunens skuldbörda skall avvecklas genom successiva amorteringar och vid behov av upplåningar, skola dylika ske till bästa möjliga villkor hos Statens anstalter och Riksbanken för undvikande av beroendet av privatintressen.

KOMMUNALSKATTEN.

För inkomst intill 2,000 kr. skall ingen kommunalskatt utgå, (avser dyrorten Stockholm). För att befordra en sund familjebildning böra skattelättnader medgivas eller nuvarande avdrag för hustru och barn väsentligt ökas.

BOSTADSFRAGAN.

Den största faran för folkets välbefinnande och därmed dess prestationsförmåga ligger i koncentreringen av människomassor i täta och osunda bostadskvarter samt övrig slentrianmässighet vid hävdandet av folkstammens duglighet. Folket måste beredas rymliga och sunda bostäder och erhålla förmånlig hjälp till uppförande av egna hem. Kommunen skall upplåta byggnadstomter, bevilja byggnadskrediter och utöva kontroll över hyresbeloppen, vilka icke få överstiga 1914 års hyrespriser med hänsyn tagen till penningens fall och nuvarande löneindex.

BUSS- och SPARVÄGSTRAFIKEN.

Kommunikationslederna för yttertrafiken ordnas i samförstånd med stadsmyndigheterna. Årskort å buss- och spårvägslinjer för trafikanter från Stockholms trädgårdsstäder utfärdas till pris motsvarande samma distans vid S. J. och S. V. B. Mellan buss och spårvagn bör fri övergång ordnas.

TOMTFÖRSÄLJNING I FÖRORTER.

Försäljning av tomter i trädgårdsstäderna skall ske på *fri och egen grund.* Systemet med tomthyror bör inskränkas.

SJUKHUSFRAGAN.

På grund av den snabba befolkningstillväxten i huvudstaden måste sjukhusfrågan ordnas så att behövligt antal vårdplatser finnas efter antalet innevånare. De därigenom uppkommande finansiella kraven bestridas genom särskild skatt å arbetsgivare och arbetsorganisationer samt för övriga medborgargrupper från försäkringsbolag och sjukkassor. Undantag från skatt bör medgivas samfund och yrkessammanslutningar, som själva vilja upprätthålla och underhålla sjuk- och vårdhem, varvid staden till dessa gratis upplåter tomter och beviljar byggnadskrediter, kontroll bör dock utövas genom av staden utsedda ledamöter, valda inom vederbörande samfund eller föreningar och stadsfullmäktige, vilka skola tillse att kostnaderna icke överstiga vad som gäller i fråga om hyresbeloppen (se ovan).

FYSISK FOSTRAN.

För befolkningens fysiska fostran bör staden understödja all sund idrott och kroppskultur genom upplåtande av mark och lokaler, såsom bad- och sportplatser samt gymnastiksalar. För barnen upplåtas soligt belägna lekplatser inom stadens inner- och ytterområden, nödig tillsyn ordnas. Kostnaderna för detta ändamål bestridas av staden genom anslag av penningmedel.

LIKA RÄTT TILL ARBETE.

Alla kategorier av stadens innevånare, handens och hjärnans arbetare, skola hava lika rätt till arbete för sin existens.

POLISVÄSENDET.

Polisväsendet skall utvidgas till den omfattning, som av polismyndigheterna anses erforderligt för att kunna upprätthålla vakttjänsten såväl dag som natt. Trafikpolisen avskiljes från övriga polisavdelningar o. kostnaderna bestridas med bilskattemedel.

SPRITHANDELSFRAGAN.

Beträffande sprithandelsfrågan och därmed sammanhängande oktroj för nuvarande innehavare av utminuteringsrätten av vin och sprit bör nu gällande system avvecklas genom överflyttande av kontrollen för inköpsrätten på polismyndigheterna. Lämpligen kan detta ske genom visst kortsystem, betecknande: icke straffad för fylleribrott, enstaka gånger straffad samt notoriska förbrytelser inom dessa lagrum. Genom samarbete mellan fattigvårdsmyndigheterna och polisen bör en bättre kontroll kunna ernås för att full rättvisa skall ske.

Restaurangväsendet frigöres från beroendet av oktrojbolaget och överföres till privat drift.

VAL AV STADSFULLMÄKTIGE.

Sättet för val av stadsfullmäktige bör *ändras* från nuvarande valsätt till val genom yrkeskorporationer, bestående av representanter för arbetsgivare, tjänstemän, kroppsarbetare etc., för övriga medborgargrupper i särskilda organisationer.

ARBETSLÖSHETSFRAGAN.

Staden skall genom arbetslöshetsbyråer ombesörja en uppteckning av alla oförvållat arbetslösa, såväl intellektuella som kroppsarbetande. Skyndsamma åtgärder vidtagas för beredandet av arbete åt dessa. Hänsynslöst avskedande av anställd personal hindras genom bestämmelser om uppsägningstid och ekonomiska straffpåföljder. Vid anställning av folk skall arbetsgivare hänvända sig till stadens arbetshetsbyråer, detta för att undvika det ofta förekommande gynnandet av släktingar och vänner till arbetsgivaren.

Den 19 mars avgöres folkrepresentationen i Stockholms stadsfullmäktige! Vill Du ett sunt fosterland för det arbetande och värdeskapande folket, en inre folkgemenskap i stället för klasskamp och partistrider, vill Du social rättvisa och säkrad existens för Dig och de Dina,

rösta den 19 mars med »NATIONALSOCIALISTERNA»!

Den svenska rasens bestånd

Av Professor Ernst Almquist.

I.

Självbevarelsedriften ligger djupt hos varje människa och den omfattar såväl den enskilda som hela stammen. Som lärare i hygien sökte jag framhålla de hotande farorna och det som kunde åtgöras för rasens bestånd. Jag har under min läraretid offentliggjort flera uppsatser i ämnet. Emellertid har under senaste tio åren rasfrågan varit föremål för ett mycket omfattande forskningsarbete och många viktiga enskildheter ha upptäckts, vilka ha betydelse för bedömande även av svenska rasen och dess bestånd. Farorna för densamma äro fortfarande överhängande. Jag önskar därför här framhålla inför svenska allmänheten några nya betydelsefulla synpunkter.

Professor Ernst Almquist.

Först skulle jag vilja tala om ett 1929 utkommet verk av *Darré* om bondebeståndets betydelse (Das Bauerntum). Däri framhålles nordiska rasens nära samband med den jordbrukande bondens liv. H. Günther beskriver den glädje en nordisk människa känner vid läsningen av denna bok. Därvid känner man naturens närhet, man förnimmer kärleken till skogen och djuren, till väderleken och dess växlingar. Man förnimmer det som om boken vore skriven i en skogshydda; man skulle rent av vilja säga att boken handlar om skog, ängar och fält. I själva verket har germanernas kultur utgått från verkligt bondeliv. Jordbruket är tyngdpunkten, landhungern leder därför till allehanda utflyttningar. Bondens liv gav med nödvändighet sinne för verkligheten. Han måste nämligen alltid räkna med det föreliggande, och man tvingas att tänka sig för. En motsats bildar nomadernas liv; vad de behöva, uppsöka de där de kunna finna det färdigt utvecklat. Bonden däremot måste ur det bestående skapa vad han behöver.

Darré framhåller, huru bunden lantmannen är vid sin gård. Han måste lära känna sin omgivning fullkomligt. Varje förändring i omgivningen måste iakttagas, särskilt huru tingen där uppstå och förgås. Han tvingas att gå på djupet och i möjligaste mån få reda på tingens väsen. Han ser det blivande, kommande och försvinnande, det organiska sambandet i livet. Detta för hos de djupast gående till ett verkligt vetande, ja just till vetenskap. De försöka såväl att tränga in i tingens väsen som också att skapa nytt och därmed förbättra det bestående. På bondens gård uppväxa en del barn, som ej vilja stanna kvar på torvan, utan söka sig ut till annan verksamhet. Denna rörlighet har som vi veta i alla tider haft den största betydelse.

Bonden lever med tanke på framtiden och förstår att han måste hjälpa sig själv, och att då hjälper Gud. Detta tänkande framåt är för nomaden motbjudande, han är fatalist. Bonden är fastvuxen vid sin jord och kan ej vandra; i morgon sker vad han satt igång idag. Hans omtanke, pliktkänsla och handlingskraft verka obekvämt och obehagligt på dem som gå blint efter utspridda läror och föreställningar. Bonden, rotfäst på sin torva, rör sig icke utöver tingen. Det som i livet omger honom är just de storheter som han behöver, och dem måste han känna från de mest olika sidor. De bilda något fast och beständigt, hans eget förhållande till dem blir också bestående. Den nordiska rasen har bildats först så att säga på biologisk väg av naturen själv, men därför är den medvetet utvecklad vidare med fast vilja riktad på rasens förädling och bestånd. På så sätt har den nått sin kulturhöjd.

Hur har denna ras framträtt i historien? Vi belysa frågan först med ett konkret exempel. Det krig som började med normannernas "utsvärmande" år 800 hade omedelbart föregåtts av Karl den stores grymheter vid kristnandet av Sachsare i Hannover och Holstein. Oaktat all förödelse förde detta krig dock slutligen till rika följder för kulturen. I Normandie utvecklade sig en storartad organisatorisk verksamhet, som mycket påverkade Europa och särskilt Frankrike, England och Italien. Numera känna vi genom forskningarna över raserna i flera världsdelar ,att i forna tider likartade följder ofta uppstått genom germanernas vandringar. Vad som inträffade, när germanerna slogo sig ner i ett land, var vanligtvis ganska likartat, så t. ex. i Rom, Grekland och Persien. Sedan germanerna tagit makten, följde snart nog en högre eller lägre kulturutveckling samt

(Forts. å sid. 7).

SÖNDAGEN DEN 8 MARS

FÖR FOLKET.

Det svenska frihetsbanéret har åter en gång höjts. Stunden är kommen, då vårt folk på fädrens vis reser sig och skakar av främlingsoket.

För att ernå Sveriges underkastelse under den judiska världsimperialismen köptes folkets ansvariga ledare, som tubbades godkänna ett statsfientligt system efter grundsatsen ”Söndra och härska!”, inriktat på dess andliga och materiella utarmning och förslavande under överstatliga makter. ”Folkledarna” i spetsen för den lagfästa, organiserade söndringen genera sig ej ens för att presentera sina brottsliga strävanden såsom uppbyggande folkliga samlingsrörelser. Detta framför allt i valtider, då det ståtas med allsköns ”borgerliga”, ”vänster-”, ”höger-”, ”liberala-”, ”frisinnade”, ”socialistiska” och ”kommunistiska” — ”samlingar” i den asociala söndringsmaktens intresse. Den som vågar antyda sanningen rörande detta svindelsystem stämplas ögonblickligt som en förryckt och blir utskrattad i den ”fria” pressen. Ja, man skickar på honom ”röda” förbrytarelement samt söker på allt sätt isolera honom.

Kampen för vårt folks frigörelse ur det olycksdigra främlingsväldet har på allvar begynnt. I Nationalsocialismens namn. Denna rörelse syftar till svenska folkets befrielse ur de Överstatliga Makternas hemliga diktatur. Dess paroll lyder: *Sverige åt svenskarna!* Nationalsocialismen uppställer gentemot den statsfientliga söndringspolitiken enighetens grundsats: *Nationell och social folkgemenskap.* I programmet återfinnas vidare satserna: handens och hjärnans arbetare höra samman; statslivet regleras efter verkliga behov och statsmaktens auktoritet hävdas gentemot det internationella räntekapitalet; en folkrepresentation införes, grundad på yrkeskorporationer; den nordiska rasen skyddas mot förstörande främmande inflytande, till bevarande av dess fria skaparkraft; skydd åt svensk kultur; folkupplysning i kristlig anda samt ett på svensk rättsuppfattning grundat rättsväsen.

Den Svenska Nationalsocialismen har med sitt framförda allmänna program visat vårt folk vägen till återupprättandet av ett svenskt Sverige. Det är icke att undra på, att det härskande systemets alla krafter förena sig för att söka hindra denna fosterländska frihetsrörelse, som djärfts upptaga striden. Så mycket nödvändigare är det att alla goda krafter i samhället skänka sin förståelse och sitt stöd åt de behjärtade män och kvinnor, som ej längre kunna overksamma åse förstörelsearbetet och därför kallat till samling under det svenska frihetsbanéret.

Svenska Nationalsocialistiska Partiet framträder vid stundande kommunalval för första gången på huvudstadens valarena. Dess speciella handlingsprogram finnes återgivet på vår tidnings första sida. Det är av betydelse för den inledda frihetskampens framgångsrika utveckling, att rörelsens bärande idéer få göra sig hörda i landets främsta kommunala förvaltning ävensom att möjligheter skapas för ett sant nationellt och socialt inflytande å därvarande elektorsförsamling för valet till riksdagens första kammare. *Må därför alla fosterländskt sinnade i Stockholm den 19 mars känna sin plikt!*

Den svenska bygdekulturen

som pietetsfullt bevarats århundraden igenom i dess mångfald av provinsiella särdrag, håller på att utplånas i radions, bilarnas och iltågens tidevarv, framhåller *Helsingborgs Dagblad* (h):

Det som är gammalt och fornt och som därför hölls högt i ära och aktning av fäderna, det skäms dagens barn för, det är omodernt och det lockar till löje.

Snabbt bör det därför handlas, om senare tiders barn skola kunna få någon aning om de många vackra yttringar, som den gamla bygdekulturen har att uppvisa. Det som ej nu fångas och historiskt uppbevaras, det blir inom kort för alltid utplånat. Lyckligtvis äro våra kulturhistorici lyhörda för denna utveckling, och alla tillgängliga medel sättas in för att rädda så mycket som räddas kan.

Naturligtvis böra statsmakterna så mycket sig göra låter taga hänsyn till de krav på ekonomiskt understöd, som komma att uppställas av våra kulturhistorici. Ty om några år kunna de ännu återstående tillfällena ej köpas tillbaka för aldrig så mycket pengar.

Otvivelaktigt fordras här både snabba och kraftiga insatser, om de kulturskatter skola kunna bevaras undan förödelsen som representeras av vår svenska bygdekultur. Varje initiativ i dylik riktning förtjänar att på allt sätt omhuldas och stödjas.

Nöjeslivets urartning

påtalas av *Karlstadstidningen* (l.) såsom en följd av den genomförda industrialiseringen på området. För det mesta stå ekonomiska profitintressen bakom nöjesföretagen, som se saken ensidigt ur vinstsynpunkt. Särskilt beröras de offentliga danstillställningarna, som ju ge anledning till många bekymmer. Tidningen skriver:

Men själva grunden för detta bekymmer är nog inte dansen utan den utveckling av ungdomens erotiska liv, som den förmedlar. Det är det som väcker oro och ängslan. Och det är verkligen något att tänka på. Ty det är uppenbart att där råder en skarp motsats mellan den vanliga medelålderns och den vanliga ungdomens uppfattning. Nutidens unga taga sig där en frihet, som för de flesta inom den äldre generationen ter sig som rätt och slätt osedlighet.

Det är alls inte underligt, om ”föräldrar och målsmän” äro förskräckta över det nya som här bryter fram. För dem måste det te sig som om ett slags utbredning av prostitutionen hölle på att försiggå. Och för visso företer denna utveckling konsekvenser, som äro högst betänkliga — läkarna vittna ju om könssjukdomarnas tilltagande frekvens bland allt yngre årsklasser.

Det förtjänar att i sammanhanget observeras, att närhelst berörda missförhållanden offentligt påtalas, pläga vissa demokratiska ”kulturorgan” med Bonniers Nyheter i spetsen rycka in med en mängd tjänstvilliga ”sakkunniga” vittnen som indignerat ta ungdomen i försvar gentemot beskyllningarna. ”Vår tids ungdom är visst inte så dålig som man på somliga håll vill göra den”, brukar det heta. Och så är kritiken avfärdad! Det finnes uppenbart tongivande ”kulturkretsar” här i landet, som äro direkt intresserade av den påtalade urartningens bevarande. Eljest skulle de ej alltid vara så angelägna att vilja överse med faktiska missförhållanden på området.

RÖSTA den 19 mars med Nationalsocialisterna!

»DEN FRIA HÖGERN».

Det politiska intresset i landet är f. n. koncentrerat kring den uppkomna schismen inom högerpartiet. Ett antal av den s. k. unghögerns ledande krafter med hrr Forsell och Essén i teten ha uppsagt Amiralitetet tro och lydnad samt bildat eget högerparti, som skall konkurrera om rösterna vid de stundande kommunalvalen i Stockholm.

I ett utsänt upprop, där det ej sparas på elaka beskyllningar åt moderpartiet — vid vars taffel man så länge låtit sig väl bekomma — motivera frondörerna sitt steg samt klarlägga sin programståndpunkt: riksdagen har urartat som folkrepresentation — ”blivit ett småaktigt, maktlystet, partibyråkratiskt ämbetsverk som lägger sig i allt ... demokratiens alla oarter frodas i skymundan ... bossvälde och monopolbildning ha utbildats på det politiska området på ett sätt som hotar att utestänga varje verkligt inflytande på partiledning och partirepresentation”.

Detta var allt saker som man förut väl kände, och man frågar sig varför missförhållandena, som dock äro av ganska gammalt datum, först nu påtalats? Se, saken har sin lilla förhistoria: för ett par år sedan lyckades det Forsellgruppen att genom en hemlig säraktion kasta ut dåvarande representanten, chefredaktör Ljunglund, ur första kammaren till favör för herr Arnes broder, Carl Forsell, som lade beslag på mandatet. Hr Ljunglund är emellertid den som ej så lätt glömmer en liden oförrätt. Han beslöt taga hämd, och nu var revanchens ljuva ögonblick kommet: Vid fastställandet av högerns officiella listor för marsvalen utmönstrades samtliga Ljunglundshistoriens arrangörer. Men detta var mer än vad Forsellarna kunde tåla. I spetsen för sina trognaste bröto de sig ut ur Lindmanshögern, vars alla brister med ens blivit så påtagliga, samt bildade eget parti.

Vad det nya högerpartiet bär i skölden lämnar det offentliggjorda programmet vissa antydningar om. Det bekänner sig visserligen till tanken på en stärkt regeringsmakt och ett stärkt försvar. Gott och väl! Förövrigt tyckes partiet framför allt intressera sig för beredandet av lättnader åt våra betryckta banker och bolag. Närings- och handelspolitiskt skall det kämpa *mot* skyddstullar, *för* ”en allmän successiv nedskrivning av det nu rådande världsprotektionstiska systemet”.

Man överraskas av att finna ett ”nationellt” parti — såsom det nya Forsellska utger sig vara — så ohöljt gå in för en antinationell närings- och handelspolitik. Att döma av den publicerade programförklaringen skulle partiets ekonomiska syftemål vara: vårt lands näringspolitiska avrustning. Att något dylikt varmt gillas av Kreugerorganen är kanske förklarligt med hänsyn till dessas hjärtliga relationer med Wallstreet-kretsarna, vilkas allmänna ekonomiska uppfattning tydligen är starkt befryndad med de ”nationella” Forsellarnas. Men detta är en sak, svensk nationalism är något annat. När det ”olyckliga” världsprotektionistiska systemet avvecklats och internationalisternas åstundade ”världssamhälle” upprättas — då blir det väl knappast något stort behov av vare sig stark svensk statsmakt eller starkt svenskt försvar, eller hur, herrar Forsell?

PRESSKONSERTEN

Funkis-psykosen

— en frukt av de kosmopolitiska tidningarnas våldsamma kampanj för ”den nya stilen” i samband med fjolårets Stockholmsutställning, börjar tydligen ge med sig, sedan folk något hunnit hämta sig ur överrumplingen. Allt flera stämmor höjas i skarpt kritiserande anda. Senast är att anteckna ett uttalande av ingenjören Axel Adling, *Svensk Hantverkstidning*, som skriver:

Utgående från exempelvis snickeriyrket, måste man medge, att det ekonomiska nödtvång, som höga arbetskostnader betingat, varit medverkande till den stilriktning, som fått namnet funkis, men som rättare bort heta fattigdomsbevis. Att reformer och förbättringar behövas, såväl i fråga om möbeltillverkning som byggnadsinredning, är naturligt och riktigt, men därifrån är steget långt till den fruktansvärda nivellering av alla detaljer, som denna s. k. stil går ut på. Dess enda berättigande i närvarande stund är prisbilligheten.

Utan att närmare beröra det ömtåliga kapitlet stil och smak, måste det väl ändå anses vara ett stort gemensamt intresse för hantverkets män, mästare såväl som arbetare, att bekämpa och avskaffa denna typiska konjunkturprodukt. Den strävan till hemtrevnadens höjande, som pågått här särskilt de senaste 10 åren, borde inte ha mycket att vinna på s. k. funkisinredningar.

Den citerade författaren har säkert träffat funkis — den till löje utskrikna ”idealiska konststilen” på några av dess ömmaste punkter. Dess nivellerande tendens är ju allom uppenbar. Att den med hänsyn till publikens förmenta smak och behov genomförda ”enkelheten” bottnade i geschäftsintresse hos de stora fabrikanterna och varuhusägarna, låg också nära till hands att antaga. Från fullt sakkunnigt håll konstateras nu även detta. Humbugen regerar endast till en tid.

Svensk forskningsexpedition till Nordostlandet.

Kungl. Vetenskapsakademien har givit sitt förord åt professor Ahlmanns plan på en expedition till Norra Ishavet under 1931 för utforskande av Nordostlandet, Vitön och farvattnen däromkring. Akademien tillstyrker även en ansökan om lotterianslag på 30,000 kr. till företaget.

Svenskarnas redan verkställda undersökningar vid kartläggandet av Nordostlandets västra kust visa, framhåller akademien, att dessa trakter lämna goda utsikter till en värdefull utredning rörande bl. a. de för Spetsbergens och vårt eget lands geologi viktiga frågorna om förhållandet mellan urbergs- och högfjällsbildningar samt beträffande fjordsystemet på landets nordkust, som utmärker såväl Nordostlandet som de tre stora Vitöarna öster därom, vilkas isfria låguddar erbjuda möjlighet att utröna beskaffenheten av grundhavsryggen mellan Spetsbergen och Frans Josefs land. Vidare böra intressanta rön vara att vinna angående naturförhållandena i de trakter, där Andrée- och Italia-expeditionernas öden utspelats. Av särskilt värde vore att närmare undersöka trakten kring Andrées sista läger och att så långt som möjligt oceanografiskt fixera den betydande havsström, som kallats Andrée-Italia-strömmen efter de expeditioner genom vilka den upptäckts. I programmet ingår slutligen en undersökning av Vitön, där platsen för Andrée-expeditionens dödsläger i detalj skulle kartläggas samt ett ekkors resas.

Den planerade expeditionen har mötts med livligt intresse från norsk sida och prof. Ahlmann har redan erhållit löfte om bidrag från norska staten med 10,000 kr. Det begärda lotterianslaget å 30,000 kr. skulle i första hand användas till bestridande av hyreskostnaden för den Ishavsskuta, som eventuellt komme att tagas i bruk för expeditionen och som för en tid av två och en halv månader belöper sig till 34,000 kr.

Goda och billiga Måltider

kan Ni erhålla å följande nykterhetsrestauranter i Stockholm:

Cyrus 61 Nybrogatan 61

Alexander 2 Smålandsgatan 2

Engelbrekt 8 Roslagsgatan 8

Gustav Vasa 51 Upplandsgatan 51

S:t Erik 47 S:t Eriksgatan 47

Gustaf Adolfshallen 68 Västerlånggatan 68

Birger Jarl 61 Folkungagatan 61

Frukost ½9—½2
Middag ½2—7
Kväll 7—½12

NAZI VID STOCKHOLMS STADSFULLMÄKTIGEVAL

Tjänsteman K: H. M. Brolin
Stockholmsavdelningens ordförande.

Tjänstem. C. J.W. Magnusson

Svenska Nationalsocialistiska Partiet deltager vid stadsfullmäktigevalet i Stockholm den 19 mars som självständigt parti i samtliga valkretsar. Vi återge här nedan partiets första kandidater i de fem valkretsarna.

1:a valkretsen: (Nikolai, Katarina och Sofia församl.): *Linnea Nilsson*, sjuksköterska;

2:dra valkretsen: (Maria, Högalid och Brännkyrka): *Joel Lindqvist*, portvakt;

3:e valkretsen: (Klara, Jakob, Kungsholms, S:t Görans och Bromma): *Petri Persson*, sergeant;

4:de valkretsen: (Adolf Fredrik, Gustav Vasa, Matteus): *K. H. M. Brolin*, tjänsteman;

5:te valkretsen: (Johannes, Engelbrekts, Hedv. Eleonora och Oscars): *C. J. Magnusson*, tjänsteman.

Nationalsocialisternas valsedel bär beteckningen:

»Nationalsocialisterna»

G. C. I:s omorganisation.

I den äntligen till riksdagen avlämnade propositionen om Gymnastiska Centralinstitutets omorganisation stipuleras gymnastiklärarutbildningens fortsatta sammankoppling med sjukgymnastutbildningen ävensom att "utbildning av sjukgymnaster närmare än hittills skall knytas till sjukvårdsarbetet".

Propositionen innehåller i övrigt intet som tyder på att förslagställarna verkligen vilja en livsduglig restaurering av Lings geniala skapelse, önska de gymniska traditionernas, den friska och livgivande götiskt-fosterländska andans upprätthållande i fortsättningen. Av Lings storvulna tanke att kring institutet samla ej blott kroppskulturens och läkekonstens utan även den skapande konstens, diktens och litteraturens aktiva utövare till fruktbringande samarbete i äkta nordisk anda återfinnes i propositionen — förutom den föreslagna anknytningen till sjukvården — icke ett spår. Naturligtvis. Den redlige asabardens sunda fosterländska strävan låter sig icke så lätt inrangera i den moderna "demokratiska" andans och de ljuskygga internationalernas tjänst.

"Gudsfruktan är det enda vägabrev, som förvissar om en lycklig och tryggad vandring från vaggan till graven. Så mask jag är, vet jag, att jag med Guds hjälp verkat på mer än ett sätt till mitt lands och mitt släktets *andliga* förkovran. Jag vet, att jag följt en ingivelse, meddelad av en högre kraft än *min*. Lyssnen till anderösten inom er. Vad den säger eder, det gören, och frukten intet!" — Så talade Ling till sina medlärare, till ungdomen och till sina elever. Även denna goda tradition, detta personligt föredömliga exempel förbigås i det föreliggande omorganisationsförslaget såsom något fullständigt betydelselöst. Det hade eljest varit en enkel sak att för en ringa penning till institutet knyta en lämplig andlig kraft, en etiskt, psykologiskt och gymniskt skolad präst, skald, konstnär eller annan kulturpersonlighet, villig att verka för nämnda traditions upprätthållande bland institutets lärare och elever.

Det har sagts, att endast en djup andlig förändring kan rädda vårt folk från kulturförfall och förintelse. Redan Galton, eugenikens grundläggare, siade på 1880-talet om att rasförädlingens stora idé förr eller senare skall komma att gripa kulturfolken med hänförelse och ingå som en oskattbar ledtråd i deras religiösa, andligt-kulturella och lekamliga liv. Även om denna livgivande syntes sväva propositionens män av allt att döma i fullständig okunskap. Några praktiska förslag åsyftande att verkligen rusta institutet för positiv kulturkamp i det nordiska ras- och kulturskyddets tecken, förekomma i varje fall icke i den framlagda propositionen.

Även frågan om den rasbiologiska och näringsfysiologiska forskningens praktiska utnyttjande i gymniskt folkbildande syfte och frågan om tillgodoseendet av våra kvinnliga gymnasters gymniskt-musikaliska skolning har av förslagställarna fullständigt nonchalerats. Att intresset för rasvård och näringsfysiologi är i stadigt stigande, att musikens användning i gymnastikens tjänst i detta nu vunnit hela den gymnastiska sakkunskapens gillande, har tydligen icke kunnat bryta den benhårda viljan att utestänga institutets lärare och elever från varje möjlighet till tidsenlig anpassning och andligt-kulturell pånyttfödelse.

Det säger sig självt, att institutet under sådana förhållanden — avstängt från kommunikation med livgivande andliga krafter — icke skall bliva i stånd att lösa sin uppgift som centralhärd för vårt folks gymniskt-fosterländska fostran.

C.-E. Carlberg.

LINGTECKNET.

Till den alltjämt missförstådde andlige jätten, stamgöten Per Henrik Ling.

Stamgöt och stark
Gymnasiark —
rakryggad, rätlinig röjde du mark.

Svenskt var ditt blod,
gymniskt ditt mod —
tålig i nöden,
orädd i döden
nordsonen — svenskmannen stod.

Sekler förgå.
Storverk bestå.
Lingtecken, lys! Än mot seger vi gå!

Importöverskottet för jan. 20 miljoner.

Det sammanlagda värdet av Sveriges export utgjorde under januari 83,4 milj. kr. samt av importen 103,5 milj. kr., vadan ett importöverskott av 19,9 milj. kr. förelåg för månaden.

Reliker från mänsklighetens barndom.

Den amerikanske vetenskapsmannen Harold Mc Cracken har på en liten ö i Berings sund i ögruppen Aleuterna funnit ett gravställe, innehållande fyra mumier från mänsklighetens tidigaste barndom. Mc Cracken är anhängare av den vitt utbredda teorien, att mänsklighetens vagga stått i Centralasien, möjligen där Gobiöknen nu ligger, och att de första människorna därifrån vandrat ut i världen i alla riktningar. De som gingo mot nordost skulle ha passerat Berings sund och fortsatt mot Amerika.

Med stöd av nämnda teori har Mc Cracken under en tid av tolv år varit ivrigt verksam att finna gravlämningar efter de första amerikanerna på Alaska samt på öarna i Berings sund mellan Asien och det arktiska Amerika. Ansträngningarna ha omsider krönts med framgång. I den lilla byn Unalaska gjorde han nyligen, tack vare upplysningar från en gammal rysk aleutisk fiskare, ett mycket märkligt gravfynd, härrörande från äldsta tid.

Graven låg nere i jorden och var täckt av grova bjälkar, som nästan förmultnat. Den var delad i tvenne avdelningar. I den ena låg skelettet efter en hövding och i den andra ytterligare tre skelett. Liken voro böjda med knäna upp mot bröstet och vart och ett var invecklat i ett slags sälskinn och gräsmattor. Med största försiktighet blev hövdingens mumie upptagen. Huvudet var betäckt av en hätta av fint vävt gräs, och under denna fanns en annan hätta av sjölejonhud. Benen voro täckta av gräs. Även ögonen voro avlägsnade och hålen fyllda med brun lera. Mumien låg på en träsköld.

De tre andra mumierna voro uppenbart efter personer av lägre rang, vilka utgjort hövdingens följe till dödsriket. Den ene av dem var en man, vars harpuner tydde på att han varit hövdingens bevarat än hövdingens. I näsan bar han en kedja med ambra och elfenbensstycken, vilken anses utgöra ett bevis för förbindelsen mellan det gamla Asien och det gamla Amerika. Det slags ambra som här var använt finnes nämligen ej närmare än i Korea. Den andra mumien av de tre var en kvinna och den tredje av ett barn.

De uppseendeväckande fynden ha transporterats till Newyork.

"Fria ordets" förtrustning.

Enligt meddelande från Newyork ha tidningarna Morning World, Evening World och Sunday World övergått i den Scripps-Howardska koncernens ägo. Denna koncern är därmed ägare till 26 tidningar i vitt skilda städer i Förenta Staterna.

Nytt fynd från Roms kejsartid.

Ett nytt märkligt fynd från den gamla romartiden har gjorts i Pompeji. I ett av de gamla palatsen har man nämligen funnit en staty av Livia, kejsar Augustus hustru och moder. Statyn var inbäddad i vulkanaska och mycket väl bevarad. Palatset ifråga är förut känt för sin charmanta väggmålning, Dionysosmysterierna, och tros ha tillhört den kejserliga familjen.

Jättesvindeln

i Allmänna Sparbanken med proletärbankiren Aschberg som huvudfigur. En skildring av verkliga sammanhanget ifråga om de bortsvindlade sparmiljonerna av Per Granskare.

Sändes mot postförskott kr. 1:— från Sparbanksbokens exp., Tunnelgat. 19 B, Stockholm. Tel. 166 44.

Rasbiologiska institutets verksamhet.

Rasbiologiska institutet fortsatte under 1930 bearbetningen av materialet rörande de svenska lapparnas rasbiologi med särskild uppmärksamhet ägnad åt den familjestatistiska delen av de demografiska undersökningarna. Undersökningen har omfattat 3,787 familjer med sammanlagt 18,811 barn.

Dalarnas hembygdsförbund har anlitat institutets hjälp vid utarbetandet av en plan att undersöka och fotografera befolkningen inom en av Siljans-socknarna, individ efter individ och familj efter familj. Professor Lundborg vistades därför några veckor på Sollerön, dit undersökningarna förlagts.

Internationellt evenemang.

Internationella klubben hade härom aftonen sammankomst på Bella Venezia i Rosenbad, varvid närvoro en rad celebriteter från vår internationalistiska värld med rabbinen Ehrenpris i Mosaiska församlingen, folkupplysningskommissarien Karl Otto Bonnier samt friherrarna Stjernstedt och Barnekow i spetsen.

Aftonens klou var ett föredrag av den liberale advokaten Eliel Löfgren över ämnet "Intryck från Jerusalem". Herr Löfgren redogjorde för de olika religionernas ställning till varandra och utvecklade det gamla spörsmålet "Klagomuren". Efter det livligt senterade föredraget förströdde sig de internationella klubbisterna med sång, supé och dans.

E. P. A. i Örebro åtalas.

Örebro hälsovårdsnämnd har beslutat åtala NK-Sachs' dotterbolag E. P. A. på grund av saluförd saft, vars ingredienser befunnits icke motsvara ursprungsbeteckningen.

Berlinsvenskarnas antal 1,435.

Antalet Berlin-svenskar utgjorde den 31 dec. 1930 1,435. Sammanlagda antalet i Berlin bosatta utlänningar var vid samma tidpunkt 136,336.

Fynd av gamla svenska mynt.

I den estländska byn Wierland ha anträffats 500 gamla svenska kopparmynt härrörande från åren 1634—1644. Det antages röra sig om en förlorad penningsändning från svenska statskassan.

NATIONEN

Redaktör och ansvarig utgivare:

Elof Eriksson.

Adress: Box 1145, Sthlm 16.

Postgirokonto 3643.

Prenumerationspris:

Helår .... kr. 5:—
Halvår .... „ 2:75
Kvartal .... „ 1:50

Annonspris:

Efter text 20 öre pr mm., textsida 25 öre pr mm. Särskilt beställd plats 25 proc. förhöjning.

FRUKT-STILLEBEN

En utsökt vacker tavla i originalfärger (heliochrom), överallt beundrad och köpt. Modernt format: 52×120 cm. Kr. 10:—, 36×78 cm. Kr. 6:—. Firma Einar Åberg, Stockholm 4.

GEORGES SOLOMON
om BLAND RÖDA HÄRSKARE
skriver Dagens Nyheter under rubrik:
ASCHBERG VAR KAPITALISTHAJ, sade Lenin.
Madame Kollontays bildning mera lysande än solid.

"Georges Solomon, vars bok, 'Bland röda härskare', utkommit i svensk översättning, har utan tvivel sett mera än de flesta av Sovjets metoder, i synnerhet av dess ekonomiska metoder.

— — — 'Arrangemanget' var den Aschbergska sovjetbanken — — — och ännu i denna dag arbetar Ekonomiaktiebolaget uteslutande för sovjetregeringen."

Läs härom vidare i "Bland röda härskare". Pris Kr. 6:50.
Til salu i varje bokhandel. **CHELIUS**

EN SVENSK UNGDOMSRÖRELSE

Svenska Ungdomsringen för Bygdekultur — namnet skymtar då och då i tidningarna. Åtminstone påträffar man det varje vecka under säsongen i huvudstadens tidningar, där "Ringen" annonserar om sina regelbundna lördags- och söndagssamkväm för Stockholms ungdomar. Kanske minns man sig även ha sett namnet i samband med någon Skansen-fest, en aftonunderhållning, en spelmansstämma, folkdansuppvisning av "nationalklädda" ungdomar, en utställning av hemslöjdade fioler eller en ungdomskongress i landsorten.

Svenska Ungdomsringen för Bygdekultur utgör en sammanslutning, bildad, inte blott *för* ungdomar utan även *av* ungdomar, av helt vanliga svenska ungdomar i skilda landsdelar. Likaså har den sedan allt framgent upprätthållits och därtill kraftigt och målmedvetet vidgats samt fördjupats genom samma fria, spontana ungdomsinsats.

Rörelsen har växt fram ur ett antal folkdanslag i Stockholm och landsorten; medlemmarna i dessa lag tillhörde och tillhöra delvis den självförsörjande ungdomen — ett faktum som vid närmare eftertanke bör kunna anses innebära en garanti för käck och spänstig företagsamhet. Nämnda karaktärsdrag är förvisso även det första som ofelbart uppenbarar sig för envar som träder Ringens tusentals ungdomar litet närmare inpå livet. Länge behöver man heller inte vistas i deras led, förrän man finner sig uppdaga också andra karaktärsdrag: en frisk, livsbejakande framåtanda, en i den goda kamratandan förankrad ansvarskänsla — en självtukt, som inte bara "sitter i kläderna" (här = de skilda bygdedräkterna) utan fastmer synes skänka dräktens bärare den hållning som ensamt kan göra honom eller henne helt berättigad att med sin dräkt företräda en folktradition av i sig själv ädel och därför förpliktande art.

Här användes nyss om denna nu 10-åriga ungdomsrörelses medlemmar beteckningen "helt vanliga svenska ungdomar". Läsaren är måhända, med hänsyn till den ovan givna karaktäristiken, benägen att

Vi känna alla väl till den mörka, stundom hopplöst dystra grundton som merendels får prägla varje

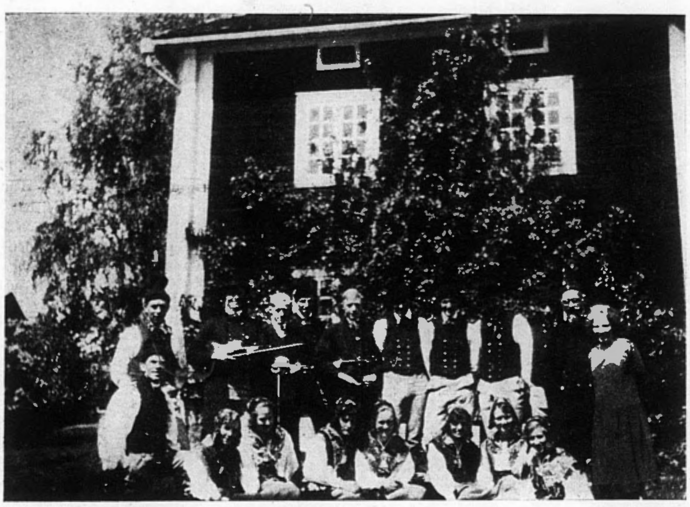

Hos Forsslund på Storgården.

dryftande av de s. k. ungdomsproblemen i vår samtid. Men den, som självständigt och så vitt möjligt mångsidigt sökt granska "det moderna ungdomspsyket", har ovillkorligt — om också helt oförväntat — stött på vissa drag, genuina *tidsdrag* helt enkelt, som kommit ens pessimistiska farhågor att i någon mån hävas, ens grundsyn att genomstrimmas av det slags ljus som tycks båda dagen. — Det finns verkligen ungdomsföreteelser i vår tid, som kunna bringa tvivlaren att börja tvivla på sitt eget tvivels berättigande!

I varje fall ha Ringens ungdomar röjt en respektlös lust att komma det moderna ungdomslivets mer eller mindre professionella veklagan på skam. Denna traktan har tagit sig ett pregnant uttryck redan i denna rörelses primära syftemål: att skapa *hyfsning* i nöjeslivet, att söka inplanta ren och god *stil* i det fria ungdomliga samlivet över huvud. — Utåt Tyresö ligger vid "Gammelströmmen" den gillestuga, som en av de äldsta till Ringen anslutna enskilda föreningarna, "Kulturella folkdansgillet", uppfört åt sig; den bär med allt skäl det vackra namnet "Solsäter" och utgör, byggd som den är av en arkitekt som förstod sin sak och förstod husvärdarnas intressen, alltjämt ett mönster för liknande ungdomshem. Ordet hem kan här — i högre grad än vad läsaren tilläventyrs vågar förvänta — fattas i detta begrepps innerliga och meningsfulla betydelse. Det är ett hem också genom de självkrav som dess många besittare ålägga sig; det skänker dem en äkta hemtrevnad, oaktat att vistelsen därstädes av naturliga skäl måste inskränkas till vissa dyrbara helg- och semesterdagar, och oaktat att ingen annan disciplinär makthavare än de ungas egna krav på självtukt och en obesudlad kamratanda dikterar samlevnadens former. Så som de samfält en gång bragte hemmet till stånd genom frivilliga insatser av arbete och besparingar, så ha de även tryggat hemandans bestånd, inte endast genom en systematisk arbetsfördelning med husmödrar, ordningsmän och andra funktionärer, utan främst genom att frivilligt underordna sig den stadga för sammanlevnaden som de själva fastställt. Däri föreskrives bl. a. att "inom Solsäters område är det strängeligen förbjudet att dansa modern dans, att röka tobak inomhus, att medföra eller förtära spritdrycker av något slag, att spela kort, att bada s. k. gemensamhetsbad". — Vad de unga göra därute i sin gillestuga? De sjunga och musicera — musiken har nu från första stund varit ett av skötebarnen inom Svenska ungdomsringen, fiolmusiken, de gamla solskensmuntra eller skymningstunga svenska låtarna! — De ha arbetskvällar och braskvällar, lästunder, roddfärder, och så självfallet: folkdanserna! Kring dem har ju hela rörelsen framvuxit. Men vad som allra mest skänker dessa ungdomar vederkvickelse tycks ändå vara själva glädjen i kamratskapet.

protestera.

Men det kan vara på tiden att nämna något mera om rörelsen i dess helhet. Den innesluter dock i närvarande stund omkring 3.700 ungdomar runt hela landet, fördelade på ett 80-tal föreningar, av vilka flertalet äro inlämmade i "distrikt". Dessa distrikt utgöra f. n. 7 st., nämligen Stockholms, Göteborgs, Östergötlands, Värmlands, Skånes, Dalarnes och Smålands .

Som antytts har Ringen uppkommit genom en sammanslutning av skilda folkdansföreningar. Denna sammanslagning ägde rum år 1920 på Skansen; organisationens namn blev den gången Sv. Folkdansringen vilken benämning två år senare i samband med en utvidgning av programmet ändrades till den nuvarande. Organisationens syfte anges i dess stadgar sålunda:

"Svenska ungdomsringen för bygdekultur" ("Ringen") är en riksorganisation med uppgift att främst bland svensk ungdom sprida intresse för och kännedom om vår inhemska folkkultur, att hos samma ungdom ingjuta sund livsglädje och varm kärlek till hembygden samt frammana en enande och förädlande kamratanda.

Ehuru Ringens syfte djupast är att hos sina medlemmar väcka ett i möjligaste mån allsidigt intresse för fäderneärvd kultur, kunna till Ringen anslutas föreningar och enskilda, som omfatta blott ett eller ett par av följande eller dessa närstående verksamhetsområden, nämligen:

1. Folkdanser. Folkvisedanser. Folklekar.
2. Allmogemusik.
3. Sång.
4. Gymnastik. Vandringar.
5. Folkminnesforskning. Hemslöjd. Hembygdsvård."

Som synes stå folkdanserna som n:r 1 på programmet. Helt säkert kan man vänta sig skiljaktiga meningar om värdighetsgraden hos en sammanslutning som synes vara fotad främst på ett dylikt intresse. Ovedersägligt är också, att för huvudparten av Ringens medlemmar dessa folkdanser utgjort och utgöra den primära anledningen till anslutning till hela rörelsen. — Här må dock några kortfattade erinringar göras. Många av dessa ungdomar skulle — därest icke denna form av nöjesliv erbjudits dem bland kamraterna i Ringen — ha gripit efter nöjesformer av en kanske sekunda kvalité eller fördrivit ledigstunderna med ett dådlöst och förslappande lättingliv. För envar bedömare, som icke på ett förstockat, oresonligt sätt förkastar varje form av ungdomligt nöjesliv, måste det också stå fast, att just folkdansen innesluter avsevärda möjligheter till gymnastik, d. v. s. såväl fysisk som andlig uppryckning. Rörelsedriften är en välsignad gåva inte minst för tidens barn av skilda åldrar; i de rytmiska, lätta och livfulla folkdanserna tillgodoses den på ett sätt, varmed ingen annan sedvanlig dansform (och allraminst de ultramoderna!) kan jämföras. Härtill kommer som ett utomordentligt viktigt *estetiskt* moment, att folkdansen är väsensfientlig till omoralen. Den förutsätter hållning, hyfsning, stilkänsla — "taktkänsla" i dubbel bemärkelse, men tål inte hållningslöshet i någon bemärkelse. Den bjuder frihet, men förbjuder friheter. Den skänker ett gott utan att kräva det enda goda som vederlag för gåvan. Lekens som kamratskapets glädje har tvärtom den friska och rena luften som en livsförutsättning. — Envar som med egna, oförvillade blickar bevittnat, hur just denna livsfrämjande ungdomsglädje slår ut i full och frisk blomning, där Ringens pojkar och flickor i sina skiftande, färgvarma och oftast linjesköna bygdedräkter under stråkarnas rytmer svinga om i dansen, har också kunnat spåra närvaron av det oanfrätta sinnelaget, den obesudlade *ungdomsandan*, som det ädlaste inslaget i anblicken.

Folkdansen måste alltså i sig själv tillerkännas ett obetydligt värde, frånsett det *estetiskt* tilltalande i dess uttrycksfomer, och alldeles oavsett det i sig själv ingalunda betydelselösa förhållandet, att den äger en högst påtaglig förmåga att länka de ungas håg från ett sämre till ett bättre.

Vår allmogemusik — ännu ganska friskt levande och med var dag som går tydligen alltmera återställd till hälsan, alla begravningskväden till trots! — har inom Svenska ungdomsringen funnit både fristad och rekreationshem. Särskilt beaktansvärd är den insats som här gjorts, dels för att skänka stöd och uppmuntran åt de genuina allmogespelmännen, icke minst åt de yngre, och sålunda främja folkmusikens fortvaro, dels för att genom särskilda kurser, utställningor etc. gagna den svenska hemslöjden på fioltillverkningens område.

S. Kjersén.
Rektor. Wiks Folkhögskola.

GYMN

ORGAN FÖR NORDISK KULTUR

Elfte häftet nu utkommet

Ur innehållet:

Nordiskt rasskydd av C.-E. Carlberg.
Sofrosyne. Något om självbehärskningens psykologi, pedagogik och etik av Axel Haerberger.
Gymnisk dikt och ton av Ture Rangström.
Idrott och ridderlighet av Knut Widercrantz.
Föda och tänder av E. Bergve.
Konstnärliga och litterära bidrag av: Bertil Damm, Ejnar Eklöf, Christian Eriksson, Carl Fagerberg, G. A. Fjaestad, Hjördis Nordin-Tengbom, Gunnel Nyblom, David Wallin, D. William-Olsson m. fl.

Lösnummerpris: Kr. 1:25.

Årsabonnemang (4 häften): Kr. 4:—.
Prenumeration genom posten eller per postgiro 4024. Provnummer gratis.

En haka eller flera — använd Aqua Vera!

Raskare Rakning
och skönare

Även vid en omsorgsfull rakning avskrapas små hudpartier, vilket ej syns men känns. Vid en hastig rakning bli hudskadorna givetvis större. Då är det nödvändigt badda hakan med Aqua Vera. En kortvarig, obetydlig kittlande känsla då porerna och hudkärlen sammandragas, sedan en skön känsla av svalka och välbehag.

Efter rakningen Aqua Vera

Flaska för minst 3 mån. Kr. 2:50
Liten turistflaska . . . . . Kr. 1:—

Tillverkare: A.-B. Oxygenol - Stockholm
Kungl. Hovleverantör

SVEA RIKE.

En utlandssvenskarnas stamgård i Sverige.

Förbindelserna mellan utlandssvenskarna och hemlandet ha under senare år rönt en glädjande utveckling, ej minst tack vare Föreningens för Svenskhetens bevarande i utlandet förtjänstfulla verksamhet. I allt större utsträckning söka sig våra landsmän i främmande land hem till Sverige på semesterbesök och turistresor. Vistelsen i hemlandet erbjuder dock i regel ej vad den skulle kunna ge på grund av att resenärerna äro hänvisade till att som vanliga turister leva på hotell och restauranger.

Därför ha på sistone flerstädes tanken väckts att skapa en utlandssvenskarnas stamgård i Sverige. Första uppslaget gjordes av finlandssvensken dr. Hugo Ekhammar, som tänkte sig förvärvandet av en gammal trevlig herrgård, helst i Värmland, där utlandssvenskarna kunde samlas under sina besök i hemlandet och varifrån de sedan kunde företaga resor åt olika håll. Vidare förspörjes om ett starkt intresse för tanken bland svenskarna i Amerika, särskilt Chicago, den utlandsstad som rymmer de flesta svenskarna. Flera svenskar med ledande namn ha där satt sig i spetsen för planens förverkligande med den kände Carl Festin som drivande kraft.

Enligt vad Allsvensk Samlings redaktion upplyst kan saken genom Chicagosvenskarnas initiativ anses ekonomiskt säkerställd. Sannolikt komma dessa att ansluta sig till tanken på stamgårdens förläggning till någon naturskön ort i Göteborgstrakten. Eventuellt får man räkna med tillkomsten av tvenne stamgårdar, en i Värmland i enlighet med dr. Ekhammars förslag för finlandssvenskarna samt en i Göteborgs närhet för övriga utlandssvenskar.

Renoverat "Svea Rike".

Lubbe Nordströms "Svea Rike" kommer att i kompletterat och nyordnat skick återuppstå fram på vårsidan, närmare bestämt 15 maj, då utställningen öppnas för sommaren till förmån för Gustaf Adolfsfonden.

Det nya "Svea Rike" skall bl. a. omfatta en särskild avdelning för svensk kulturvård samt en ny stor monter för kyrkan. Eljest behåller utställningen i stort samma utseende som i somras, ehuru med en del intressanta förändringar. Sålunda uppdelas utställningshallen på nedre botten i tvenne sektioner, varav den ena tas i anspråk för statistik och den andra för Gustaf Adolfsfonden. Slutligen äro en del nya specialutställningar under förberedelse.

Historiska muséets nybyggnad.

En kunglig proposition har avlåtits angående om- och nybyggnadsarbeten på f. d. Positionsartilleriets kasärnområde i Stockholm för statens historiska muséum, Vitterhetsakademien samt de under nämnda akademi ställda statssamlingar. Den beräknade kostnaden utgör 3,850,000 kr., varav 150,000 kr. äskas för nästa budgetår.

Museikomplexet skall enligt planen vara färdgt 1936.

Kulturhistoriska filmer.

Nordiska muséets nämnd har ingått me en hemställan om erhållane av ett anslag av 6,000 kr. av statens biografbyrås överskottsmedel för fortsatta upptagningar av kulturhistoriska filmer.

Bland ämnen, som anses i första hand lämpa sig att filma, omnämnes i framställningen fullföljandet av den film rörande svedjebruk i Floda söcken i Dalarna som påbörjades i fjol. Vidare en hel del primitiva jakt- och fångstmetoder i södra Lappland samt ifråga om arbetslivet åtskilliga mer eller mindre primitiva arbetsmetoder i jordbruk, hantverk o. s. v. Folkets fester och högtidsbruk vore givetvis också önskvärt att få filma i bild på detta sätt. I Norra Härjedalen erbjuder sig under året en möjlighet att filma ett bondbröllop med allt vad därtill hörer av gammaldags rik utstyrsel och festliga upptåg.

Ett annat lockande ämne och lika utsatt för utplånande ur det verkliga livet på grund av den moderna utvecklingen är valborgsmässofirandet i Floda i Dalarna, som där framträder med maskutstyrda deltagare och i rikare och intressantare former än i någon annan del av Sverige. I dessa bygder borde man även filma "kryckdragning" och "kryckkalas" — den egendomliga ceremoni med vilken ungdomen i procession med ett helt hugget träd uppvaktade på en av lysningsdagarna — samt "komidsommar", den festliga hemkomstdagen från fäbodarna.

HIMMEL OCH HAV

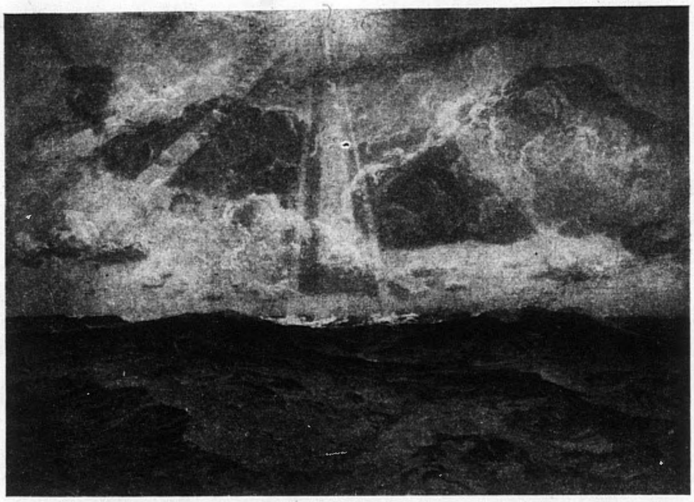

Målning av Oscar Hullgren.

VÅR SVENSKA MARK

Här är vår heliga svenska mark
där våra fäder ha kämpat.
I nöd de blandat sitt bröd med bark
och talat fåmält och dämpat.
Här sova våra fäder i frid.
Stå stark och var svensk i nödens tid!

Här är vår heliga svenska mark.
Här kämpa vi
att bygga åt svenskar vårt svenska hem,
att resa allt högre vår andes hem.
Vi äro svenskar. Vår sång stiger fri.
Vår gärning sker tyst och vi svenskar förbli,

så sant som vår kärlek är stark,
så sant som Gud står oss bi.

(Tonsatt för solo och unison kör av Josef Eriksson).

ABDON FURUHAGE

NORDISK FILM

Den moderna filmkulturen med U. S. A. som ursprungsland har utvecklat sig till ett allt farligare hot mot de europeiska folkens kulturer på grund av dess dekadanta, nivellerande tendens. Inom vida kretsar av vårt svenska folk har också i senare tid en reaktion förmärkts mot den andefattiga amerikanska sensationsfilmen med dess ockrande på publikens lägre böjelser.

Fördenskull hälsas från fosterländskt håll med glädje de initiativ som tagits av Sveriges biografägareförbund i syfte att skapa en dominerande svensk filmindustri, ägnad att tillgodose vårt behov på området samtidigt vi frigöras från beroendet under den utländska filmen. Med fullt fog betecknar förbundet i sin i dagarna till regeringen ingivna framställning de amerikanska filmbolagens dominerande inflytande på den svenska marknaden som ödesdigert inte bara för biografägarna utan även för hela vår nationella kultur.

Filmens inflytande på kulturen är i våra dagar högst betydande, och det är därför ett nationellt intresse av första ordningen att vi se till att valet av biografernas program ligga i svenska händer. En del timade händelser visa, att de amerikansk-judiska filmbolagen ej ämna nöja sig med att här endast hyra ut filmer utan jämväl vilja inrätta sig för att direkt driva biografrörelse.

Genom ljud- och talfilmens införande har vidare kravet på filmer med för den stora publiken begripliga tal i hög grad aktualiserats.

Frågan om samarbete mellan de nordiska länderna för främjande av filmer på nordiskt språk har redan varit föremål för diskusition vid ett nordiskt biografägaremöte. Genom en intim skandinavisk samverkan på området skulle filmen kunna bli ett verksamt medel till befordrande av ett närmande de nordiska länderna emellan.

FRÅN ARENAN

Den av Moskvas garde utlovade röda revolutionen 25 febr. torkade in, liksom fallet varit med så många förut annonserade. Det blev, som borgarpressen skrev, "ett dundrande fiasko". I de borgerliga bladen hade man hjärtligt roligt åt — "den lilla klicken" som är så stor i orden men så liten på jorden. På motsatta sidan skrattade man emellertid, churu mera i smyg, ej mindre hjärtligt åt — "de dumma borgarna" som tro att man annonserar ut en verklig revolution. Numera föredras ju att i tysthet så grundligt som möjligt genomarbeta terrängen, tills rätta ögonblicket är inne att slå till.

Vad som åsyftats med "revolutionen" var också i själva verket vunnet: en avspänning i läget, sedan borgarna fått svart på vitt på att revolutionärerna i Sverige äro "en liten klick". I borgarlägret kan man åter lugnt slå sig till ro och behagfullt njuta tillvaron, medan de röda, sedan deras "ofarlighet" nu så klart dokumenterats, kunna arbeta mer ostört, utan att irriteras av närgångna samhällsväktare. Officiellt är Moskva missnöjt över den "klena" uppmarschen, men i verkligheten har intet annat skett än vad de Röda härskarna i Kreml och Mosaiska församlingen önskat.

*

Det i våra spalter relaterade nobiliserandet av förtjänte Röda Riddare har väckt ett visst uppseende jämväl utanför landets gränser. Inom främmande beskickningar skall man förvånats över att det demokratiska Sverige återgått till feodala principer. Man har tydligen på ifrågavarande håll ej observerat att det rört sig om högt förtjänta Röda. Vi ha förövrigt föredömen i Brittannien, där Mac Donald kreerar lorder, samt vidare i självaste Paradiset, där en ny proletär aristokrati efter revolutionen vuxit upp, vilken lär vara ej mindre intresserad för lullull och dylikt än någon kapitalistisk stats.

Emellertid berättas från auktoritativt håll, att Greven av Främmestad, fil. kand. Anders Pettersson Örne, inte skall vara odelat nöjd med utmärkelsen. Han kan ej se någon rimlig anledning varför han skulle åsatts lägre rang än Kungl. husets yngsta. När främmande sändebud framförde sina gratulationer till Herr Greven, vägrade han envist acceptera desamma. Saken har inom Corps diplomatique väckt pinsam uppmärksamhet, och frågan lär gälla ingenting mindre än om Greven av Främmestad efter detta kan anses comme il faute i de diplomatiska salongerna.

*

Inom Konsten gå stridens vågor alltjämt höga. De populära hebreiska konstnärerna Grünewald och Friedman ha för ögonblicket, till sin stora sorg, kommit att ställas åt sidan av Christian Eriksson, som just är ifärd med slutliga utformningen av vår store frihetshjälte Engelbrekts staty som skall uppställas i Stockholms stadshus trädgård.

Att huvudstadens frihetsälskande fäder, skönhetsexperter och sakkunniga äro så entusiastiskt intresserade för saken är endast naturligt. Engelbrekt var dock, mena de, den Store Folkbefriaren som banade vägen för Friheten i Sverige, varav de i dag njuta. Vad vore väl mer på sin plats än att Frihetens värnare i rikets huvudstad förevigade honom genom en staty i stadshusträdgården? Hedersbevisningen hade dock framstått än mera storslagen, om fäderna och de andra skönhetssakkunniga inte begagnat tillfället att så pälsa på varandra. Den ene har en uppfattning i statyfrågan, den andre en annan och ingen vill erkänna den andres kompetens. Så vill vår berömde bolsjevikiske skönhetsexpert Ström överhuvud ej medge "Skönhetsrådet" någon som helst auktoritet, sedan

DET MINNESRIKA WISMAR

Mången gammal historisk stads pålverk sköljes av Östersjöns vågor. Städer vilkas historia blev till under längst förgångna tider, då Östersjön för Nordeuropa spelade samma roll som Medelhavet för antikens folk och världshaven för vår tids människor, nämligen som handelns, samfärdselns och kulturens brygga mellan folken, ligga nu här och var vid detta innanhavs stränder som obetydliga och tjusande idyller — minnesrika rester av fordomsdags storhet, ära och makt. Väl finnes det en eller annan som ännu inte upphört att spela en roll och till och med kanske någon som likt Stockholm tilltagit i makt och betydelse, men långt flera äro dock de som endast kunna leva på minnet "från fornstora dar". En, det sagoomspunna Vineta, har för alltid försvunnit i havets djup.

Bland de städer som nu endast ha de stolta minnena att leva på är Wismar på den sandiga kusten av åkrarnas, herresätenas och pilalléernas land, Mecklenburg, en av de intressantaste.

I likhet med sina grannar Lübeck, Rostock och Stralsund kan Wismar blicka tillbaka på en rik och brokig skiftande historia i vars väv "die Hansa" och "Schweden" bilda det starkast framträdande inslaget.

Näst Stralsund har väl ingen av det forna svenska väldets stadsbesittningar i Tyskland spelat en så stor roll i Sveriges historia som Wismar som också är vårt lands sista besittning på andra sidan Östersjön. Wismar var en svensk stad ännu när vårt eget århundrade bröt in, ty faktiskt *ägde* vi denna stad ända till år 1903 även om den då under 100 år varit pantförskriven till Mecklenburg.

Wismars historia går långt tillbaka i tiderna. Staden torde ha grundlagts någon gång mellan 1222 och 1227 och den gick redan från början en blomstrande utveckling till mötes. Sedan den år 1256 bilagt en tvist mellan Lybeck och Rostock deltog den tre år senare tillsammans med de båda nämnda städerna i bildandet av det sedermera så mäktiga Hansaförbundet vars syfte var att trygga medlemmarnas handel till sjöss. Under hansatiden inföll också Wismars mest lysande till ända i och med det 30-åriga kriget. De lovliga näringsgrenar som under dessa välmaktens dagar utgjorde den förnämsta källan till de wismarska borgarnas välstånd voro bryggeri, ylleväveri och sjöfart.

Alltsedan hertig Johan av Mecklenburg år 1257 förlade sitt residens till Wismar ha de mecklenburgska härskarna gärna valt denna stad till uppehållsort. En förkärlek som dock inte har varit ömsesidig och det vill synas som om Wismar redan vid denna tid varit en stad med tämligen demokratiska åsikter. När Henrik Pilgrimmen, som från Wismar 1271 anträdde sin ödesdigra färd till det heliga landet, efter många år återvände råkade han i konflikt med stadens borgare. Den förlikning som först år 1300 kom till stånd resulterade i att han för 6.000 lübska mark måste sälja sitt slott till staden, men i gengäld erhöll en tomt för uppförande av ett nytt residens, vilket dock inte fick befästas. På denna uppfördes efter en föregående byggnad åren 1553—54 det praktfulla renässansslottet Fürstenhof. Detta var under Wismarska tribunalet", den för Sveriges tyska besittningar gemensamma överdomstolen.

Efter ett krig mellan Danmark och de nordtyska städerna 1311 byggde den regerande fursten på nytt ett befäst slott i Wismar, men några år senare kunde borgarna beröva honom även detta och furstarna måste återigen flytta till Fürstenhof när de vistades i Wismar. Trivdes inte borgarna med furstarna så tycktes dock de senare trivas här utmärkt väl, ty med förkärlek förlade de sina tornérspel och större fester till Wismar. Under tre års tid från 1627 var Wallenstein herre över Wismar och 1632 besattes staden av svenskarna till vilka den avträddes genom westphaliska freden 1648. Sverige fortsatte nu med utbyggandet av de av Wallenstein påbörjade befästningarna. Inte desto mindre lyckades det danskarna att 1675 erövra staden som de behöllo i fem år. Ännu en gång under sin svenska tid skulle emellertid Wismar intagas av främmande soldater i det staden efter en långvarig belägring 1716 måste utrymmas och överlämnas till de förbundna danskarna, hannoveranarna och preussarna. Men inte heller denna erövring blev långvarig ty genom freden i Stockholm 1720 kom staden åter till Sverige.

Så bröt det nya seklet in, och det genom Gustaf IV Adolfs vanstyre utarmade landet måste se sig om efter nya inkomstkällor. Många utvägar ur finansknipan stodo inte till buds och så måste då den år 1800 i Norrköping sammanträdande riksdagen besluta om Wismars pantsättande. På grund av detta beslut kom fördraget i Malmö år 1803 till stånd, enligt vilket Sverige till hertigen av Mecklenburg-Schwerin för en tid av 100 år pantförskrev Wismar jämte de kringliggande områdena Poel och Neuklostér för en summa av 1,250,000 Thaler Hamburger Banco. Sverige avstod emellertid från sin inlösningsrätt när de hundra åren voro till ända.

Av gamla svenskminnen har Wismar förutom det förut nämnda Fürstenhof bl. a. det gamla värdshuset "Zum alten Schweden", en vacker byggnad från tiden omkring 1400. Bland värdshusets inventarier finnes otaliga gamla svenska minnen från våra konungar, generaler och ståthållare. Slutligen finnes i kyrkan S:t Marien — grundlagd i början av 1300-talet — en gravsten över den år 1647 stupade generalmajoren von Wrangel.

Som så många andra av Tysklands gamla städer äger Wismar en mängd gamla praktfulla byggnader från äldre tider. Med sina måleriska vinklar och vrår, sina ålderdomliga slingrande gator, sina vackra hamnpartier och sina monumentala medeltida byggnadsverk är Wismar en av de intressantaste av de fordomdags så stolta och mäktiga köpmansstäderna kring Östersjöns stränder.

F. T.

Amerikas semitisering.

Under rubriken "Skall Amerika bliva det nya Kanaan" skriver den kända amerikanska tidningen "Arizona Kiker" följande:

"Amerika, som för blott två decennier sedan var världens lyckligaste land (Guds eget land), artar sig nu att bliva dess inferno. De sälla tiderna äro förbi!

Nu suckar och våndas U. S. A. under ett trolskt välde, som ingen kristen människa kan bekämpa, ty det härleder sig från inga mindre än — judarne! Och Amerika är sannerligen välförsett med judar. Som ett bevis på deras otroliga förökning genom nativitet och invandring vilja vi anföra följande statistiska uppgifter. År 1905 invandrade 130,000 judar till U. S. A., av vilka 70.000 stannade i New York. Och dock gjorde den dåvarande invandringskommissionen allt vad den kunde för att hämma invasionen av dessa parasiter! Men sedan berlinerjuden Straus 1906 blivit handelsminister, under vilken invandringskommissionen sorterar, mötte inga som helst hinder för judarne att slippa in i landet. I staten New York fanns 1881 endast 50,000 judar. 1905 var deras antal där 800,000 och nu utgöra de mer än en tredjedel av hela stadens befolkning, d. v. s. långt över 2 miljoner. I hela U. S. A. äro inregistrerade över 4 miljoner judar. 1881 var deras antal där ej mer än 80.000. Ännu snabbare än de tillväxa i antal, slå de under sig allt, där de slå sig ned. Så äga de i New York över två tredjedelar av alla fastigheter och över hälvten av alla affärer. Majs- och vetehandeln i U. S. A. har sedan länge varit i judarnas händer och nu ha de slagit under sig hela exporthandeln med fläsk från Chicago. Och de komma snart nog att genom sin sammanhållning och sitt guld slå under sig all handel.

Att judarna i gemen anse Amerika som sitt nya förlovade land finner man därav, att, då kriget bröt ut i Europa 1914, guldskeppningen hit då började — först allt det guld som judarna hopat i Frankrike och sedan allt vad de stulit i Ryssland. För att inte tala om den av "krigsskulderna" föranledda guldströmmen, som hotar kväva landet med den dyrbara metallen!

Det ser alltså ut som om Amerika skulle bliva det nya Kanaan, dit judarna skola draga — på världens sista tid!"

Den svenska rasens...

(Forts. fr. sid. 1.)

därefter förfall och rikets undergång. Vad föranledde denna ganska likformiga utvecklingsgång? Varför är den uppkomna kulturens höjd och beskaffenhet så olika i olika länder? Dessa frågor ha numera studerats så noggrannt och på så många håll att vi erhållit en ganska säker och allmängiltig förkaring. Franska ministern Gobineau började sina omfattande studier däröver för 80 år sedan, många forskare ha följt honom och sedan numera också biologen Mendels upptäckter blivit kända i vetenskapen, gör sig förklaringen ganska enkelt. Rasblandningen förklarar såväl kulturens uppkomst, som det snart inträdande förfallet. Beskaffenheten av den ras, som förut bodde på platsen hade naturligtvis också sin betydelse. Alltså med rasblandning följa såväl fördelar som faror och olägenheter. Historien kommer en gång att framhålla den stora betydelse den nordiska rasen ägt för att utveckla eller skapa kulturhärdar överallt i världen och tillsammans med de mest olika folkslag, högre och lägre stående.

En blandning mellan två olika folk föranleder, att de olika generna fördelas på avkomman på alla upptänkbara sätt: detta sker enligt Mendels lag. Enskilda individer erhålla på den vägen de bästa egenskaper, som utmärka båda folken. Dessa personer bli därigenom överlägsna över de renrasiga av det ena eller det andra folket. De bliva kulturblommor, de bidraga att skapa den blomstring, som inträder. Så länge den härskande rasen förmår hålla organisationen uppe och att stöda framstegen, går det nog bra. Men snart följa stora olägenheter av rasblandningen, en mängd individ ha bildats, som äro föga värdefulla, ja för samhället farliga. Efter få århundraden brukar ett sådant kulturfolk vara ur stånd att hålla sig upprätt, förfallet har inträtt.

Günther framhåller även andra svagheter hos en blandras: Inom den rena rasen har så småningom utvecklat sig en viss tradition och en instinkt som följer med rasens egendomliga begåvning. Begåvning och instinkt hava utbildats till överensstämmelse och harmoni med varandra. Hos blandrasen kan man naturligtvis ej räkna med samma harmoni, egenskaperna passa ej längre ihop, splittring inträder. Lätt känner sig en sådan människa osäker och söndersliten, och han handlar därefter. Även om han är snillrik, kan han sakna säker riktning samt enhetlighet och överensstämmelse i känsla och vilja.

I England, Sverige och Norge är den nordiska rasen tämligen oblandad. Detta medför stora fördelar. Folkens bestånd borde vara ganska betryggat, ehuruväl en utveckling eller förändring av raserna i alla tre länderna nog kan sköpjas. Å den skandinaviska halvön är bonden allt fortfarande ägare av sin jord. I Tyskland åtföljdes Karl den stores kristnande av feodalsystemets införande. De "fria baronerna" — enligt uppgift är Baro helt enkelt en latinisering av Bauer — fingo jorden, övriga lantmän blevo livegna. Detta system infördes nästan överallt i Europa, även i Danmark. I England sökte normannerna förgäves införa systemet under elvahundratalet; jorden togs nog av feodalherrarna, men livegenskapen har ej kunnat genomföras. Englands angelsachser och Skandinaviens folk stodo fordomdags ganska nära varandra, livlig beröring fanns i Holstein och Hannover, där vår stora handelsväg över Hedeby gick från Östersjön till västra Europa. Ännu under vikingatiden förstodo de varandras språk. Då fråga vi: äro dessa oblandade raser ännu lika? Ja, och nej kunna vi säga.

I den fria naturen äro växter och djur förvånansvärt oföränderliga och ha varit så århundraden igenom. Människoraserna däremot kunna förändra sig ganska mycket, oaktat de äro rena. Visserligen stanna alla inom rasen, men icke förty förändras de i hög grad, om också blott inom vissa gränser. Orsaken ligger däruti att alla människor äro av hybrid natur. Barn inom samma familj, födda av samma far och mor, bli aldrig fullt lika, ofta äro de på flera områden högst olika. (Vid detta omdöme behöva vi blott undantaga vissa tvillingar.) Syskonens olikhet beror på föräldrarnas olika arvenheter, vilka kombineras tillsammans på oändligt olika sätt. Vi kunna alldeles intet åtgöra för att leda denna kombinering i en fördelaktig riktning. Däremot är det möjligt att välja verksamheten i förhållande till individens gåvor. Den enskilda kan själv bidraga härvidlag, samhället har också förpliktelse att uppsöka och använda gåvorna där de bäst behövas. Olika tider och olika lägen ha behov av särskilda krafter. Det som under en tid var föga användbart, kan i en annan tid vara ovärderligt. Linné uttalar sin tacksamhet för att vara född på en tid, då hans gåvor kunde utvecklas och göra sig gällande.

Ett kraftigt urval mellan de olika begåvningarna kommer alltså till stånd genom de yttre förhållandena. Efter några generationer kan därför ett folks beskaffenhet bli ganska avsevärt förändrad. I England som sedan några århundraden organiserat och kontrollerat stora delar av världen måste de krafter utväljas som erfordrades för det stora organisationsarbetet. Dessa kommo i stor mängd till användning och sattes i tillfälle att fortplanta släktet. Där-

Vår Kamp.

Utkommer d. 1 o. 15 i varje månad.

Huvudorgan för Nationalsocialismen i Sverige.

Motto: Hjärnans och handens arbetare — förenen Eder! Varer svenske!

Ansvarig utgivare: Stig Bille.

Redaktör: S. Lindholm.

Redaktion och expedition:
Kungspassagen, Göteborg
Rt. 374 62. Postgiro 41349

Prenumerationspris: Helår Kr. 5: —. Halvår Kr. 2: 75. Kvartal Kr. 1: 50.

Å varje postanstalt samt direkt från redaktionen.

Provnummer på begäran gratis!

det så förrädiskt tvekat i fråga om erkännandet av hebreiskan Friedmans konstnärliga storhet. Skönhetsrådet är, menar han, ingenting värt som skönhetssakkunnig institution — "det har med sin nuvarande sammansättning intet existensberättigande längre". Bör därför snarast gå hem och lägga sig!

•

Också inom Politiken ha andarna börjat röra på sig. Våra "ideella" partier ha obehagligt störts i sina circlar, särskilt med avseende å de stundande stadsfullmäktigevalen i Stockholm.

Först uppenbarade sig de "ociviliserade" nazi med sina utläggningar om förefintliga "överstatliga" makter. Knappt hade man emellertid medels "röda" anfall och organiserad lokalbojkott lyckat spärra för dem i huvudstaden, förrän oppositionen i Lindmanspartiet höjde upprorsfanan, svikande både Amiralen och Generalen och Snillet i Allahanda och den Järte-store Diktatorn in spe i Keys Dagblad, vilken fostrats för sitt blivande värv av ingen mindre än Karl Otto Bonnier själv, samme store son av Israel som på sin tid med sådan mästarhand skötte regin vid utförandet av Hjalmar Brantings "folkbefriande" verk.

Det börjar blåsa friska vindar i gamla Sverige, förkunnar glatt den frejdade rorsmannen Åkerlund i Stockholmstidningen som till vännernas i Allahanda och Bonniers Nyheter förfäran just bereder sig för ett storstilat uppträdande på den politiska arenan.

Torvald.

PRENUMERERA
på NATIONEN

Svensk rättvisa av anno 1931

Slaget mot riksdagsman Laurin — ett nytt belysande fall.

I föregående nummer av Nationen visades huru vårt omskrutna moderna "rättssamhälle" reagerade i fallet "Annaskolan", där ett antal unga nationalsocialister ställts inför åtal för att de dristade i nödvärn försvara sig mot ett arrangerat anfall från en samling röd frontkämpar. Fallet var belysande såtillvida, att det visade vem som i närvarande stund dirigerar rättvisan i det svenska samhället.

Ett annat illustrativt fall erbjuder den nu i det närmaste slutförda "straffaktionen" mot bondeförbundaren Laurin, riksdagsman och ägare av Bondeförbundets riksorgan "Svenska Landsbyggden". Hr Laurin hade visat sig icke fullt pålitlig ur den regerande främlingsmaktens synpunkt, varför han måste oskadliggöras! Nå, hur bar man sig åt?

Jo, en vacker dag för något år sedan uppvaktade Kreditkassan, en av de mest mystiska "statliga" företag vi någonsin haft i detta land, — med generalpostdirektören Anders Örne som ordförande, — hr. Laurin med ett skenbart ytterst generöst erbjudande att för svenska jordbrukets behov inköpa Gloriaverken. — Hr Örnes jordbruksvänlighet förnekar sig aldrig! — Erbjudandet lär ha smickrat hr L., som efter en serie underhandlingar i närvaro av dåvarande finansministern lät förmå sig att inköpa Gloriaverken. Det visade sig dock snart, att den rätt hr. Laurin genom köpeavtalet tillförsäkrat sig i verkligheten såg helt annorlunda ut än på papperet, och när det så gällde att framskaffa bankgarantier för köpeskillingens erläggande befanns krediten i bankerna stängd. L:s ägande gård, taxerad till 192,000 kronor, var det omöjligt att få några pengar på och även de andra, såsom absolut säkra ansedda kredittillgångarna hade stoppats och vid en känd miljonärs, konsul Walléns, borgen fästes intet avseende. Där stod han alltså i fällan — till enormt jubel i den kosmopolitiska dagspressen.

När sedermera auktion utlystes på Gloriaverken vägrade den "statliga" myndigheten att acceptera ett av konsul Wallén ingivet anbud, som täckte hela den förlust på över 400,000 kr., som Kreditkassan förmenade sig ha lidit genom hr. Laurins oförmåga (på grund av den organiserade bankbojkotten) att under de gångna månaderna fullgöra sin åtagna betalningsskyldighet, och denne krävdes på beloppet, vilket — i parentes sagt — stipulerats efter hans beräknade ekonomiska styrka. Hr L. gick till rätten med sin sak, men utslaget i denna föll naturligtvis till förmån för "statens" intresse. Hr Laurin vädjar så till högsta domstolen i "rättssamhället" Sverige. Något anstånd med domens verkställande medgavs dock ej. Den ur Judas synpunkt "förrädiske" måste tillintegöras, högsta domstolen ställas inför ett fait accomplie. Skandalen påtalas nu av konsul Wallén, som varit i tillfälle följa hela den infernaliska "straffaktionen" mot hr. L., i en ytterst skarp pressinlaga, vari han konstaterar den numera i vårt svenska samhälle rådande rättslösheten. Hr W. skriver bl. a.:

"Kreditkassan har bildats för att stödja industrien. C:a 50 millioner kronor ha efterskänkts till banker och industriföretag. Utan utmätning och ännu mindre med fordran på borgen

Hur behandlar samma kassa med samma styrelse böndernas talesman hr Laurin?

Då icke allenast godtages inte borgen till dess högsta domstolen sagt sitt ord. Ännu mindre efterskänkes beloppet för denna industrihistoria. Det är intet storbanksintresse i detta fall för hr Örne et consortes.

Nej, dödå t en orädd och obehaglig motståndare. "Ändamålet helgar medlen"! Känner partipåven Örne igen frasen?

Hämnd vare fjärran, men nog bör Sveriges bondekår komma ihåg detta belysande fall och se upp i framtiden.

Penning och proletärskap ger makt, men om makten allt för öppet missbrukas kan den svenske bonden slå hål på judaspungen. Och då är makten borta och med makten rätten. Men om rättvisa skola vi f. n. tala tyst i Sverige. Den skola Sveriges bönder än en gång sätta i högsätet, även om det dessförinnan måste offras martyrer. Skall bonderepresentanten Laurin utlämnas såsom den första bondemartyren?

Vårt mod slår man därför ej i stycken, men striden skärpes och agitationen må bli obarmhärtigt hänsynslös med gamla och nya dokument framme i dagsljuset! Bönderna vakna. De skola också veta att göra sin plikt.

Tidpunkten och medlen välja vi."

Herr Wallén har glädjande nog rätt däri, att bönderna börjat vakna. Den tanken är även på väg att mogna i deras sinnen, att tidpunkten för ett aktivt inskridande närmar sig. Då stundar räfst- och rättarting med judaspungens "heroiska" väktare.

---

emot har i Sverige under hela den kristna tiden landets uppgifter varit jämförelsevis mycket blygsamma. Vårt folk har fått stanna på torvan eller ha de använts i hemlandet, i statens eller kyrkans tjänst eller i städerna. Om en högre organisationsgåva framträdde, gick den ofta nog oanvändbar förlorad. Vårt folks utveckling blev därefter, men rasen hölls uppe, de självägande bönderna finnas ännu kvar. Engelsmän och svenskar visa fortfarande likheter, men samtidigt falla också olikheterna starkt i ögonen.

Ryskt ridderskap

i skandisk skönlitteratur.

Prins Wilhelm har i "Ödets tärningskast" porträtterat Jorij Mixajlovicz O., kejserlig rysk general och adelsman: Den undersätsigt byggde kroppen hade ett klotrunt huvud med några grånade hårtestar vid tinningarna. Ansiktet behärskades av ett par stora fiskögon med rödsprängda vitor och gula pupiller. De yviga, långa mustascherna slokade alltid och voro alltid svärtade. De kunde verka nästan kinesiska; till den grad hängde de ned på ömse sidor om munnen likt ett par ovanligt grova råttsvansar.

Som inspektor över 20 regementen förde han i Moskva hov som en småfurste.

Han njöt sin kaviar, drack måttligt med vodka i vardagslag och omåttligt vid festliga tillfällen; han spottade aldrig bredvid en spottlåda.

Han hade ett skämtsamt lynne, kunde vara uppsluppen som ett barn eller gravallvarlig, alldeles som situationen fordrade. Han brusade upp för ingenting, men vreden räckte inte länge.

Om han hoppat över skacklorna, hade det skett mer i övermod än i lättsinne, och efter varje erotiskt snedsprång hade han bett hustrun om förlåtelse.

Under världskriget tjänstgjorde han mest i högkvarteret, men befann sig i Petrograd när revolutionen utbröt. Då han med hustrun sökte komma över gränsen, blevo de fast och skulle skjutas men lyckades rymma. Sedan han låtit skägget växa, tog han plats som geografilärare i en bolszevikskola, dit han varje morgon gick 8 km. till fots i alla väder. Lönen räckte knappt till föda av surt bröd och torkad svamp. Efter 3 år kom han med hustrun på ett förfalskat pass till Berlin, där han ett år arbetade i Röda korset. Därpå reste han söderut och livnärde sig som trädgårdsmästare och hönsskötare och slutligen som uppsyningsman i en liten zoologisk trädgård i Sydfrankrike.

Doktorinnan Ulla Bjerne-Biandet har i samband med "Fröknarna Fagerlöfs hemska upplevelse på Capri" berättat om Fru Kranovskaja, en äldre ogift ryska, som såg ut som en häxa, med röda ögon, spetsig, lång näsa och stripigt hår. Då hon kommit till Capri första gången, 20 år tidigare, såg hon precis lika ut. Folk sade att hon kunde trolla. I sin villa hade hon 40 katter och 10 papegojor, som skreko om varandra på alla möjliga språk. Till hennes menageri hörde också en skön men mycket extravagant markgrevinna, som samlade på kärleksäventyr likt frimärken. Man påstod att minst 15 män av olika nationaliteter tagit livet av sig för hennes skull. Under olika perioder hade fru Kranovskaja ett mycket starkt och egendomligt inflytande över den fatala markgrevinnan. Man ansåg att hon hypnotiserade eller förhäxade henne. Ingen kunde rätt räkna ut detta märkliga förhållande. —

Jur. fil. kandidaten A. L. Essén-"Eje", har i den för honom typiska novellen om "Löjtnanten Sasonovs muskler" behandlat en kejserlig rysk marinofficer och adelsman: Han ansågs en smula hög, och under revolutionsdagarna i Helsingfors 1917 var han därför nära att skjutas av huliganerna. Han lyckades emellertid rädda sig in i en våning vid Kyrkgatan till en obekant ung dam. Då huliganerna höllo på att slå in hennes dörr, kastade han sig från en balkong ut till ett stuprör och lyckades undkomma.

Redaktören Algot Sandberg skrev på sin tid i den salonmässiga novellen 'Asta" om den ryska prinsessan Gagarina, vars man stupat vid Mukden. Prins Fedor och hans hustru hade egentligen aldrig träffats. Han hade levat för sig i Cárskoe Seló som kejsarens adjutant. Prinsessan hade rest till Paris med sin f. d. klosterlärarinna, som var nunna blott såtillvida att hon avsvurit män. Vid ett besök i Stockholm träffade prinsessan på f.d. balettdamen Asta Falke, som hon medtog till Ryssland. Där råkade ballerinan ut för den svartsjuka fru Zamenska, en av prinsessans tidigare älskarinnor. Prinsessan fick t. o. m. av sin avskedade maitresse hålla till godo med epitetet "smutsig hynda" och slutade sitt liv för en kula av fru Zamenskas pistol. Det blev ingen polisundersökning. Mördarinnan förklarades sinnessjuk och omhändertogs av grevinnan Repina, en annan maitresse. Men Asta Falke hade fått 500,000 kronor i present av prinsessan Gagarina och kunde därför gifta sig till den franska adelstiteln "dame de Belfort".

Den finnländske novellisten R. Schildt har under rubriken "Den segrande Eros" porträtterat den ryske adelsmannen och generalen Bergenfelt, vilken tillhörde en släkt av idel militärer så långt man kunde följa ättledningen. Han hade deltagit i Gustaf Friedrichssohn v. Oldenburgs ryska krig och erhållit guldmedaljen för tapperhet i fält mot ryssarna 1809. Efter den sorgliga freden beslöt dåvarande majoren B. att dra sig tillbaka till sitt Seitlax i Nagu skärgård för att sluta sina dagar i ostörd stillhet. Men ett år därpå avled hans hustru helt oförmodat och lämnade honom ensam med den sjuårige Charles-Emile och den femårige Beate-Marie. För barnens skull blev majoren tvingad att ta hem till gården sin syster änkepresidentskan Gairdner. Majoren, som hela sitt liv sett dagarna virvla förbi som i en häftig springdans, i fält, på utländska resor, i det glada Stockholm, fann snart det över all beskrivning enformiga livet i Seitlax outhärdligt. Rask i beslut och handling gick han i kejserlig rysk krigstjänst. Sålunda kom han att delta i hela kampanjen mot signor Bonaparte. Vid Borodino blesserades han i armen, men som plåster på såret kom en överstefullmakt. Slutligen var han med om intåget i Paris, och här förälskade han sig i en fattig bokhandlardotter. Sex veckor senare var han gift och återvände som avdankad generalmajor till Finland.

NADV. SOV.

KULTURSKYMNING I ALLEHANDA

Bland svenska tidningar utmärker sig särskilt Gamla Allehanda för ett fördomsfritt handskande med sanningen. Ett lysande vittnesbörd härpå lämnades för några dagar sedan, då bladet publicerade en karaktäristik av den nationalsocialistiska rörelsen i Tyskland, den där överträffade allt vad tidigare presterats på området och som visar, att det Ljunglundska bladet ej skyr ens den lumpnaste lögn- och smutskastning för att komma en hatad och fruktad fiende till livs. Artikeln hade till författare den kände prosemitiske fil. lic. S. Neander Nilsson, som av allt att döma själv måste vara av israelitisk börd. Här några utdrag ur karaktäristiken, som från början till slut är hållen i äkta Allehandastil:

"Den nationalsocialistiska rörelsens hela primitivitet tar sig framför allt uttryck i det dumma och okultiverade judehatet. Hela den yttre apparaten går uteslutande i det antisemitiska hakkorsets (= ljuskorsets) tecken. Hetsen mot judarna tar sig förmodligen i den nationalsocialistiska agitationen en sådan våldsam och hänsynslös form som den aldrig någonsin ägt i Europa . . .

Den tyska nationalsocialismen är en extremt oetisk rörelse. Detta bottnar djupast sett i ledare-problemet, som ungdomen (läs judarna!) är ur stånd att bemästra. Dessa ledare äro: Hitler, Feder, Rosenberg, Frick, Stoehr, Goebbels — medelmåttiga, oftast rent av undermåliga begåvningar med hela den intellektuella undermålighetens orimliga och obegripliga rancune mot alla prominenta faktorer i samhället, hänsynslösa, okunniga karriärister, människor utan all politisk och vetenskaplig skolning — avskrapet av den generation, vars bästa representanter nästan undantagslöst blevo kvar ute på slagfälten! Den som läser igenom den nationalsocialistiska litteraturen blir fullkomligt slagen av den fullkomligt förfäarnde andiga fattigdom, som dessa produkter visa prov på. Det är en tröstlös samling av oförstådd och halvsmält populärvetenskaplig visdom, en massa dåligt, falskt och förljuget patos och en absolut brist på all slags intellektualitet. Det finns icke en enda nationalsocialistisk produkt som tål vid en närmare granskning av en normalt förnuftig, skolbildad person. De nationalsocialistiska tidningarna äro de minst lästa i Tyskland. T. o. m. kommunisterna äga en press, som både vad prenumerationssiffrorna och den litterära kvaliteten beträffar, är den nationalsocialistiska långt överlägsen . . .

Det är till orimligt stor skada för hela den tyska kulturen, att all den positiva kraft, som den bästa tyska ungdomen besitter, nu blir förslösad på detta nationalsocialistiska rabalder. Nationalsocialismen saknar nämligen allt positivt i sitt väsen. Rörelsen är rent negativ. Med en alltför skinande tydlighet uppenbarar den för all världen, att det nu för tiden råder brist i Tyskland — brist på intelligens och brist på pengar . . .

Nationalsocialismen är alla fattiga och missnöjda människors religion, det är en allmän "Philosophie des leeren Geldbeutels" (den tomma penningpungens filosofi), som egentligen är så mycket verksammare därför att den inte i likhet med den marxistiska socialismen bara vädjar till en enda klass. Nationalsocialismen ger utan åtskillnad uttryck åt alla folkklassers sociala och ekonomiska vantrevnad . . .

Nationalsocialismens ekonomiska trollformel heter: 'Upphävandet av ränteslaveriet'. I själva verket är det emellertid ingen som vet vad ränteslaveriet egentligen är! (Fråga de till skorstenen skuldsatta staterna, industrierna, jordägarna etc. i olika länder — de veta det!) Det är en fras som man en gång hittat på — ett slagord som drar folk och som man egentligen kan jonglera med så mycket man vill, eftersom gemene man i allmänhet begriper mindre av (den gängse judiska) nationalekonomien än t. o. m. de nationalsocialistiska teoretikerna . . .

Enligt nationalsocialisterna låg det en djävulsk sammansvärjning bakom Versailles-freden och Tysklands besegrande i världskriget. Är det inte dessa frimurare och judar, som från sin central i det 'negroida' Frankrike organiserat hela denna perfida inringningspolitik mot den germanska härskarrasen? Denna inringningspolitik — förbundet mellan de judiska storbankerna och frimurarna i alla länder — var det som kom Tyskland på fall! Därför riktar sig nationalsocialismens hela hat mot den antinordiska, judiska och negroida frimurarstaten Frankrike — denna lömska perversa fiende till det tyska folkets nordiska frihet och rena och oskuldsfulla ursprunglighet . . .

Hitler söker efterhärma Mussolini. Mussolini tar sig bra ut i alla attityder och han bär upp sina kläder som ingen annan gentleman i Italien. Adolf Hitler kan däremot inte ens göra anspråk på att verka pittoresk. Hitlers alla utrikespolitiska funderingar höra egentligen hemma i hans eget privata kuriositetskabinett . . .

Den i konservativa och liberala (läs judiska!) tankegångar uppvuxna betraktaren ser otvivelaktigt i den nationalsocialistiska rörelsen mest humbugen och bluffen och den etiska och intellektuella oredligheten, men frågan är, om dessa ting över huvud taget ha någonting att betyda för den massa, som låter fånga sig av den grovhuggna och larmande propagandan. Nationalsocialismen kan också absolut icke dömas i enlighet med de hävdvunna individualistiska, etiska och moraliska lagarna. Hela den nationalsocialistiska apparaten: uniformeringen och den strama organisationen, reklamen, bullret, bråket och kravallerna (dessa senare i vartenda fall arrangerade av de judiska partiernas provokatörselement) är anlagt på massverkan . . .

Nationalsocialismen är den politiska materialism, till vilken alla moderna demokratiska folkledare bekänna sig, även om deras attityder i allmänhet inte äro fullt så antidemokratiska som Adolf Hitlers. Ni andra ana kanhända i fenomenet den annalkande kulturskymningen. Och då gripes man av förtvivlan . . ."

Det Ljunglundska bladet, som gärna demonstrerar sin karaktär av den svenska publicitetens enda självständiga, snillrika och personligt skötta alster, förefaller den här gången ha överträffat sig själv i fråga om genialitet: efter denna fruktansvärda salva må ju den nationalsocialistiska idén definitivt vara avfärdad! Dock, även snillena kunna missräkna sig på publikens intelligens. Hur enfaldig denna än må vara, sväljer den i alla fall inte vilka piller som helst. Att vilja bevisa för mycket brukar anses som t. o. m. farligare än att bevisa för litet. Man förstår så väl de upphöjda andarna i Gamla Allehanda, då de nu känna förtvivlan och i den nationalsocialistiska rörelsen ser den annalkande kulturskymningen, ty hur skall det gå med det över snart sagt hela linjen härskande Judassystemets, Lögnens och Korruptionens stolta koryféer den dag folkens massor genom Nationalsocialismen, den nya ljusspridaren, upplysts om Sanningen?

Gynna SVENSKA AFFÄRER

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Adress: Postfack 1145,
Stockholm 16.
Postgiro 3643.

NATIONEN

SÖNDAGEN DEN 8 MARS 1931

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 5: —
Halvår .... „ 2: 75
Kvartal .... „ 1: 50
LÖSNUMMER 25 ÖRE

Harald Lindströms Boktryckeri, Sthlm 1931.

Vida Världen

Vakande Nemesis.

Världsrevolutionens "store" organisatör Leiba Bronstein-Trotskij höll häromnatten på att bli innebränd i sin villa nere vid Bosporen. Villan fattade plötsligt eld och var på få minuter förvandlad till ett eldhav. Bronstein jämte familj lyckades i sista ögonblicket i nattdress rädda sig undan förödelsen.

Bronsteins hela biblitek, innslutande hans dagböcker, förvandlades till aska. Endast andra delen av hans "Mina minnen" räddades. — "Den store" som ville sätta en hel värld i brand hade på ett hår när själv blivit lågornas rov. Det finnes en vakande Nemesis.

*

Nationalsocialismen på marsch.

Det till torsdagen den 26 febr. utlysta nationalsocialistiska mötet med föredrag av partiets riksledare d:r B. Furugård och dess vice riksledare redaktör Sven Olof Lindholm — vilket möte annonserades i vårt förra nummer — kunde på grund av arrangerad lokalbojkott icke hållas. Från rött håll hotades med attentat mot lokalen i form av fönsterkrossning m. m., därest icke dess innehavare bröte det ingångna hyresavtalet samt vägrade nazi tillträde. Victoriasalens ägare vågade ej heller annat än lyda ordern. En i hast träffad överenskommelse med K. F. U. M:s ledning handlades på samma satt. — De ljusskygga kosmopolitiska stockholmstidningarna jublade i högan sky: Nazi var portförbjudet i Stockholm! När man saknar sakliga argument att slå ned en misshaglig rörelse, handlar man på det sättet.

Redan följande afton höllo emellertid nationalsocialisterna ett möte, icke på offentlig lokal utan i Stockholms högskola, dit partiets högskolefraktion inbjudit den akademiska ungdomen. Stora anordningar hade från fiendens sida vidtagits för att möta de dristige, som med stöd av föreningsrätten vågade sig upp i en av de röda kulorna — "Judiska Högskolan". En order hade även utsänts till alla den kommunistiska Clartés medlemmar att mangrannt infinna sig till mötet samt på allt sätt sabotera detsamma. För Nationella Ungdomsförbundets medlemmar — som ej tillåtas diskutera med nationalsocialisterna — arrangerades efter känt manér samma dag och tid ett möte på annat ställe i staden.

Aftonens huvudtalare, d:r Furugård, hade knappt börjat sitt anförande förrän "oppositionen" gav tecken ifrån sig. Denna gång passade det ej med samma taktik som vid mötet i Annaskolan, då man bussade på nationalsocialisterna röda frontkämpar med knivar, revolvrar och batonger. Här var det de röda "akademikerna", som fingo ta emot stötarna. Dessa hade placerat sig runt om i den överfyllda salen och bemödade sig på allt sätt att medels fnitter, ironiska applåder o. dyl. förtaga anförandena deras verkan.

Sedan d:r Furugård och redaktör Lindholm i sina föredrag klargjort den nationalsocialistiska frihetsrörelsens program och syften, sådana dessa förut och särskilt i Nationens förra nummer närmare skildrats, blev det den röda akademiska oppositionens tur att rycka in på arenan. Detta skedde med en ilskenhet och impertinens som visade talarnas fullständiga solidaritet med de "hatade" och "förföljda" judarna. Medels teoretiserande och lustiga vändningar sökte man prata i sönder saken. Särskilt var man uppbragt över de nationalsocialistiska talarnas hävdande av satsen om den nordiska rasens överlägsenhet som kulturbyggande ras. Ja, någon av de hetlevrade talarna, beväringsjuden Barany i full militär stass, gick t. o. m. så långt, att han vägrade erkänna rasbiologien som en vetenskap — en deklaration som utlöste en frenetisk applåd från hela Clartéistanhangets sida. Man fick en god uppfattning om den fräckhet, varmed detta unga garde söker behärska högskoleungdomen. Högskolan benämnes inte för inte "Stockholms Judiska Högskola". Clartéisterna bemödade sig till det yttersta att medels ömklig sofistik och förment humoristiska infall bereda den lättrörda ungdomliga publiken gratisnöje. Det var ju enklaste sättet att komma ifrån de obehagliga sanningar som förts på tal.

Trots clartéisternas larmande opposition framgick tydligt att många bland de unga akademikerna med intresse och sympati togo del av vad de båda nationalsocialistiska talarna hade att säga. Dessas med värdighet och kraft framförda anföranden hälsades även med starka applåder, vittnande om ett livligt intresse för saken.

Dagen efter frossade alla stockholmstidningarna i rabaldret, som arrangerats med clartéisterna som tjänstförrättare, och konstaterade på grundval därav ett "fiasko". Några dagar senare visste även tidningarna berätta, att högskoleledningen beslutat förbjuda nationalsocialisterna att hålla vidare möten inom skolans väggar.

Tror man sig på det viset kunna nedslå en framväxande ideell folkrörelse därför att den gått in för kravet: Sanningen åt folket. — Sverige åt svenskarna! tar man fel. Nationalsocialismen är på marsch runt om i Sverige, och inga förbud skall kunna hindra dess fortsatta framgång och slutliga seger.

*

Högkonjunktur inom dårhusindustrien.

Tack vare ej minst den under rådande regim praktiserade rasbiologiska försumpningspolitiken försämras det svenska folkbeståndet genom blodblandning med lägre stående raser i allt våldsammare tempo. De blandrasiga elementen, som i allmänhet äro utan känsla för det svenska fosterlandet samt nivellerande till sin tendens, hota att bli de förhärskande på alla områden. Härtill kommer så att rena brottslingselement och sinnesslöa, som förekomma ytterst talrikt bland kroaseringarna, tilltaga i fruktansvärd skala, beredande samhället ständigt ökade underhållskrav.

Det är mot bakgrunden härav, den konsekvent framdrivna rasbiologiska folkförsämringen, som de allt väldigare anslagsbehoven för hospitalsvård i Sverige i väsentlig grad äro att se. Vid årets riksdag har regeringen i proposition begärt icke mindre än 6,400,000 kr. till hospitalsbyggnader. Som bekant har man funnit särskilt lämpligt upplåta etablissemangen efter vår nedrustade krigsmakt för ändamålet. Det lär ligga något visst symboliskt i arrangemanget. — Fosterlandsförsvarare behövs här ej mer, mena de makthavande, men väl "själlösa" — dårar. I den angivna kungliga propositionen upptages ett anslag av 4,140,000 kr. till ombyggnad av kasernbyggnaden i Lund till dårhus. Tänk så många affärsmän av "rätta" extraktionen som här skola beredas tillfälle till fin förtjänst som leverantörer etc.!

*

"Englands Hitler"

Kampen mot det plutokratisk-demokratiska parlamentsförfallet har nu tydligen på allvar upptagits också i England genom sir Oswald Mosleys tillkännagivna utträde ur arbetarepartiet samt startande tillsammans med representanter från arbetarepartiet av ett nytt engelskt parti.

Grundaren av det nya partiet karaktäriseras av olika engelska tidningar som "Englands Hitler". I ett för några dagar sedan hållet tal kritiserade sir Mosley skarpt den nuv. politiken och parlamentarismen. Han yttrade härvid bl. a.: "Sedan åratal tillbaka har i England endast rått dådlöshet och förfall. Jag kan icke längre åse detta, även om jag skulle riskera att bli brännmärkt som rebell".

Sir Mosley kräver vidare i ett upprop, att speciella åtgärder skola vidtagas för den ekonomiska krisens bekämpande. Särskilda medel böra ställas till förfogande för möjliggörande av ett återuppsving av den industriella produktionen. Samtidigt bör importen inskränkas till förhindrande att den inhemska marknaden översvämmas med utländska varor. Som en nödfallsåtgärd har sir Mosley tänkt sig tillsättandet av en liten, med vidsträckta fullmakter utrustad och av ministrar utan portfölj bestående kommitté, vars beslut skall vara bindande för kabinettsministrarna.

*

Internatonella Pressföreningen

har i dagarna hållit årsmöte å restaurant Riche, varvid till ordförande valdes israelitiske doktorn Serges de Chessin och till vice ordförande d:r Börje Brillioth. Övriga styrelseledamöter äro kapten Murray, d:r Grassman, d:r von Kessel, redaktör H. Hansen och d:r G. Langenfelt.

*

Förbrytarkungen inför rätta.

Världspressen har i dagarna kunnat bjuda på en ny sensation: Chicagos "populäre" diktator, den judiske förbrytarkungen Al Capone har behagat i egen hög person inställa sig för domstolen för en relativ lappriförseelse — "ringaktning av domstol" — samt ådömts sex månaders fängelse. Men naturligtvis sattes han omedelbart på fri fot.

Borgmästarevalet i Chicago var nämligen ännu ej klart. Slutstriden mellan Al Capones, d. v. s. den amerikanska förbrytarvärldens kandidat, Bigg Bill Thompson, officiellt "republikanernas", och "demokraternas" kandidat återstår. Därför måste Al och "Bigg Bill" uppföra den lilla offentliga komedien med "inställelsen" för att visa Chicagos befolkning, att nuvarande borgmästaren "Bigg Bill" i alla fall låter rätten ha sin gång också mot vännen Al.

Den sensationella tilldragelsen återges av de amerikanska tidningarna på äkta amerikanskt manér. Här ett utdrag ur en dylik skildring:

"Föraktande sina motståndares hot körde förbrytarvärldens konung fram till domstolens stora trappa i sin lyxbil. Fastän hans ordinarie livvakt, bilar utrustade med maskingevär, var frånvarande, var det intet tvivel om, att hela vägen där han körde fram var väl bevakad av Capones män.

För en utomstående, som inte visste vad det var fråga om, föreföll det hela, som om myndigheterna skulle välkomna en distingerad högre officer, att döma av domstolsplatsens yttre. Flera avdelningar militär och polis till häst bildade ett slags hedersvakt och en del polis var närvarande för att hålla massorna på avstånd. Detektiver och poliser funnos här och var bland åskådarna. Myndigheterna hade nämligen garanterat den undre världens konung att intet ont skulle vederfaras honom.

Medan polisen stoppade trafiken i närheten av domstolslokalerna, körde Al Capone upp till ingången och stannade sin vagn. Massorna sågo på under djupaste tystnad och Al lämnade långsamt bilen. Hans ansikte upplystes av ett småleende och till de reporters som rusade fram till honom sade han: 'Nåväl, pojkar, jag är glad att se att domstolen fortfarande arbetar.' Med dessa ord steg han långsamt uppför trappan. Han var klädd i en mörkblå kostym och damasker.

Då förbrytarkungen blev uppropad av domaren domaren James Wilkerson, genmälde han nonchalant, att han var oskyldig, gick tillbaka till sin plats och satte sig hos sin försvarsadvokat.

Lokalen var överfull med åskådare och korridorerna kantade med poliser och detektiver.

I samma ögonblick domaren förkunnade att rätten skulle draga sig tillbaka i och för underhandlingar gick en polis fram för att enligt fullmakt arrestera Capone för lösdriveri. Han fördes nu till huvudpolisstationen, där man ånyo tog hans fingeravtryck och ett nytt fotografi av honom. Han blev där frigiven mot en borgenssumma av 10,000 dollar."

Och förbrytarvärldens konung kunde lugnt återvända till sin "vällovliga" hantering. "Bigg Bill' hade ostentativt visat all världen sin "självständighet" och omutliga rättrådighet som domareväsendets högste i Chicago. Förmodligen hade Al och "Bigg Bill" efteråt mycket roligt åt hela tillställningen.

*

Journalismens vagga stod i Kina.

Journalismens vagga har stått i Kina enligt vad framgår av gjorda forskningar på området. Det har konstaterats, att den kinesiska tidningen "King — Pao" "Pekingtidningen") oavbrutet utkommit i över 900 år. Den kinesiska diktaren Sutschen talar i en av sina berättelser om ett nummer av denna. Många kinesiska lärda anse likväl, att tidningen är ännu äldre: redan under Tang-dynastien, som härskade från 618 till 907, ha flera anspelat på "King — Pao".

»Statsmakterna och den svenska livsmedelsproduktionen»

En skrivelse till Konungen av ordf. i Stockholms läns valkretsförbund av Bondeförbundet, dir. Adolf Anderson, Ekebo.

Uppseendeväckande
Intressant
Lättläst!

Kan rekvireras från Exp. av NATIONEN, Postfack 1145, Stockholm, mot 30 öre i frimärken eller vid rekvisition av ett flertal ex. genom insändande av likvid pr postgiro 36 43.

Från Sovjetparadiset.

Röda arméns 13-årsjubileum firades i år med övlig röd pomp och ståt i Moskva, i tecknet av en intensiv hets mot „sovjetfientliga kapitalistregeringar". Dag efter dag radierades krigiska tal, vari förkunnades att omedelbart krig stod för dörren, i det kapitalistregeringarna i hela världen förberedde invasion i Ryssland under den franske generalen Weygandts ledning.

I ett till skolungdomen i hela landet utsänt cirkulär beordrades skapandet av en militär reservkår av ungdom på 15 milj. man. I Nordryssland skall skolungdomen utbildas till försvar, i södra Ryssland till angrepp. I södern gå planerna ut på ett omfattande angrepp på Rumänien, varigenom Bessarabien skall återtagas och Ryssland tillförsäkras Donaus utlopp. Vidare planeras angrepp mot Polen, från vilket land Vilna, Brest-Litovsk och Warschau erövras. Sedan de röda trupperna krossat Polen och Rumänien, berknas Tjeckoslovakien falla som en mogen frukt. Tyskland väntas komma att hålla sig neutralt, samt utgöra en barriär mot Västerlandet. Estlands liksom Finlands och Lettlands ställning anses osäker.

I de officiella dokument som utsänts karaktäriseras det kommande stora fälttåget som "försvarskriget för de kommunistiska idéerna i världen". Ungdomen i de ryska gränsdistrikten i öster skall instrueras att gräva löpgravar och hålla angreppet stången, i fall randstaterna gå till angrepp. Mängder av skolynglingar skola vidare utbildas till kavallerister för angreppet mot Polen-Rumänien, medan åter andra mängder instrueras för kemi- och gaskriget. Pojkar med anlag för språk skola utbildas till "fraterniserande" soldater, vilka skola följa efter invasionshärarna och göra befolkningen vänligt sinnad.

GYNNA
Nationens annonsörer

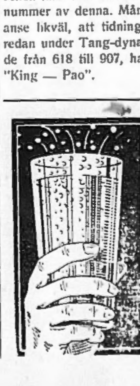

ETT GLAS DÅ OCH DÅ

med härligt sprudlande *Fruktsalt-Samarin* verkar uppiggande och energigivande. Det utdriver den skadliga urinsyran ur kroppen, uppfriskar blodet och befriar magen och tarmarna från otjänliga ämnen, osunda rester, som skola bort. Ni håller Er i god form genom dagligt användande av *Fruktsalt-Samarin*. Rekommenderas av läkare.

Pris pr flaska kr. 2.50. *Obs.! Ej i lös vikt.*
Säljes överallt.

Cederroths Tekniska Fabrik - Stockholm

NATIONEN

Utkommer med 24 nummer om året.

:R 6—7 (219—220) LÖRDAGEN DEN 28 MARS 1931 ÅRG 7.

SVERIGE-FINLAND

UTTALANDE AV ENVOYÉN ERICH.

Envoyén R. Erich

För några månader sedan deltog len, som skriver dessa rader, i ett llmänt nordiskt möte, vid vilket n festtalare, icke svensk, förklarale, att skandinavismens innebörd i åra dagar består däri, att de norliska staterna alltid böra "taga änsyn till varandra".

Huruvida denna formulering kall anses vara riktig och vari deta hänsynstagande egentligen skall estå, den frågan må här lämnas ärhän. Det saknas ju å andra sian icke personer, som önska närnare precisera dess innebörd, peroner, som betona gemensamma politiska uppgifter, en aktiv nordisk ch Östersjöpolitik samt en levande olidaritet mellan de ifrågakomnande staterna såsom oavvisligt illkor för deras framtida trygghet ch ett medel att göra sig bättre ällande i det mellanfolkliga samivet. Men i Skandinavien torde väl lertalet beteckna dylika tankar såom teorier utan realitetsvärde. Huu man än må ställa sig till dessa olitiska frågor, så förefinnes ju nellan de nordiska staterna otaliga örenande band, och det saknas icke aturliga förutsättningar för en olidaritet, icke blott till namnet nen även till gagnet.

I denna gemenskap ingår även inland. Allt sedan Finland uppådde sin självständighet, har dess nöjligheter att deltaga i det norliska samarbetet ökats och på månna områden av denna verksamhet kan man i själva verket konstatera ökat aktivt intresse. Med hänsyn till den månghundraåriga gemenskapen mellan Finland och Sverige är det ju alldeles naturligt, att en avsevärd solidaritet mellan dem måste fortbestå. Finland har ju haft en betydande andel i Sveriges stormaktstid och dess historia överhuvud, och en stor del av det, som tiden — mycket av det, som Runeberg i sina dikter förevigat — har vunnit ökad betydelse och i sin mån framkallat ett närmande mellan folken. Finland har ju efter 1918 blivit ett land, till vilket svenskar gärna styra sin färd — något, som ju även är helt naturligt icke blott med hänsyn till de ovan berörda historiska föreningsbanden utan ock på grund av dels kulturella intressen, dels familje- och släktskapsband. Allt detta betingar icke blott att finnar alltjämt såsom tillförne, i stor utsträckning söka sig till det gamla moderlandet utan även att många svenskar önska göra personlig bekantskap med landets gemensamma, men därjämte så många säregna drag.

I själva verket kan man i våra dagar säga, att Finland i Sverige är ett välbekant land — med vilket intresse följer man icke här med händelserna i Finland — men å andra sidan ett ganska litet bekant land. Detta senare faktum beror till icke ringa del därpå, att det ena av Finlands nationalspråk — det, som talas av ett övervägande flertal — är mycket okänt i Sverige. Visserligen betingar ett omedelbart grannskap mellan tvenne länder en viss, om än lokalt begräsad kännedom den andras språk, visserligen finnes det i Sverige en liten finsktalande minoritet och visserligen ges det i Sverige historieforskare, affärsmän, journalister och andra, som vinnlägga sig om att förvärva en viss kunskap i det svåra finska språket, men i stort sett är det ju och kommer att även så förbliva ett i Sverige okänt språk.

Vad språkförhållandena i Finland beträffar, så ligger det i Finlands eget intresse, att svenska språket fortfarande talas såsom modersmål av en avsevärd del av befolkningen samt att kunskap i detsamma besittes även av den till antalet givetvis vida överlägsna delen av de s. k. högre klasserna, vilkas modersmål och bildningsspråk är finska språket. Svenskan är det viktigaste språkliga vehiklet mellan Finland och de skandinaviska länderna; annorlunda kan det ej vara. Ofta har jag för landsmän framhållit, att det i dessa förbindelser är avgjort bättre, att en finne, då han har att göra med svenskar och andra skandinaver, om än bristfälligt uttrycker sig på svenska än att ett främmande språk användes såsom uttrycksmedel. En finsk medborgare med högre bildning och traditioner bör aldrig känna sig såsom främling i Sverige, oaktat hans kunskap i svenska måhända är bristfällig.

Vid sidan härav är det emellertid mycket önskvärt, att man i Sverige icke förbiser den dominerande ställning, finska språket numera på alla områden intager i Finland, och att man låter sig angeläget vara, att *medverka därtill, att detta ofrånkomliga faktum icke måtte verka fjärmande,* utan att man i skandinavien upprätthåller nära förbindelser även med finskspråkiga Finland och icke känner sig främmande för detsamma. — Någon mera allmän kunskap i det finska språket kan, såsom sagt, aldrig påräknas i Sverige, men det är skäl att betona, att man i Finland högt uppskattar såväl varje bevis på den hänsyn, som från de skandinaviska ländernas sida tages till finska språkets ställning såsom det stora flertalets av folket modersmål i Finland som även varje direkt intresse för sagda språk och litteraturen på detsamma. Här må blott erinras om, att alldeles nyligen ett lektorat i finska språket inrättats vid Stockholms högskola och att redan därförinnan inom vissa kretsar ett icke ringa intresse för detta språk kunnat skönjas, något som man i Finland med tillfredsställelse tagit vara på.

Det är måhända icke opåkallat att här erinra om önskvärdheten av att rikssvenska tidningar i högre grad än vad hitintills varit fallet må vara i tillfälle att utnyttja även på finska skrivna tidningsuppsatser och andra uttalanden och icke förbli hänvisade enbart till svenskspråkiga källor, som från Finland västerut förmedla det andliga utbytet. Därest pressen i Sverige är avskuren från varje möjlighet att direkt taga del av vad som på finska talas och skrives om förhållandena i Finland, kan en viss ensidighet och ytlighet i omdömet knappast undvikas.

Det skall ingalunda bestridas, att det i Finland icke sällan uttalas och skrives sådant, som måste smärtsamt beröra envar, som med intresse omfattar det nordliga samarbetet och Finlands deltagande däri. Sådana uttalanden, som ofta måste skrivas på omogenhetens, obetänksamhetens eller okunnighetens räkning, bliva genom förmedling av svenskspråkig press i Finland vanligen allmänt bekanta i Sverige; däremot kan det inträffa att uttalanden i motsatt riktning icke i lika mån beaktas. Därjämte kunna även rena missförstånd uppkomma såsom en följd av bristande möjligheter att direkt göra sig förtrogen med vad på finskt håll i Finland yttrats och avsetts. En större ömsesidig förståelse skall vara ägnad att bringa större klarhet och skingra felaktiga föreställningar. Det må blott hänvisas därtill att icke sällan inträffat att en eller annan i vanföreställningar och ensidiga åsikter fången finne fått sina åsikter ordentligt justerade då han kommit i direkt beröring med grannarna i väster, och på samma sätt har väl mången svensk genom mångsidig egen orientering i Finlands samhällsförhållanden funnit, att han tidigare icke kunnat tillägna sig någon djupare uppfattning om en hel del viktiga spörsmål.

R. Erich

Den svenska rasens bestånd

Av Professor Ernst Almquist.

II.

Vi skola nu granska de nuvarande befolkningsförhållandena i Sverige. Huru skola vi känneteckna vårt status præsens? Det jag yttrade för 10 år sedan, gäller till en del ännu. På visst sätt synes det svenska samhället befinna sig i en kraftig utveckling. Isynnerhet arbetas det mycket intensivare än för 60 år sedan. Då tycktes i vida kretsar mängden människor blott anstränga sig, när de voro tvungna. Nu däremot arbetas med liv och lust, och resultatet är på många håll påtagigen gott. Vi ha en helt annan ekonomisk ställning mot förr. På socialt och hygieniskt område ha utförts mycket goda arbeten. Dödligheten är synnerligen låg. Ur F. J. Linders nyutkomna skrift över vårt befolkningsproblem hämta vi nedanstående uppgifter, till en del jämförda med äldre iakttagelser. Under de femtio åren intill 1925 ökade befolkningen från 4 till 6 millioner, under det att antalet årligen födda hava minskats från 140 000 till 110 000. På antalet gifta kvinnor i åldern 15—46 år kommo 1875 310 barnaföderskor, 1925 blott hälften så många eller 160. Nativiteten har samtidigt sjunkit från 31 till 18 på 1 000 innevånare, dödligheten från 20 till 12. Det ser ut som om Fahlbeck skulle få rätt att födelsetal och dödlighet i Sverige skulle bli lika låga 1940. För närvarande torde nativiteten vara omkring 15.

Jordbruket kan numera icke tävla med städerna och industrien. Under det att i äldre tider blott 10 % av Sveriges befolkning bodde i städerna, innehålla dessa f. n. mer än 25 %, 1875 levde 70 % på lantbruk, numera föga mer än 40 %. Huvudmännen i lantbruket räknades till närmare 500 000, efter 50 år har antalet minska med 1/5. Linders belyser åldersfördelningen 1920 på följande lärorika sätt:

	Landsbygd.	Sthlm
0—15 år	31	20
15—65 „	60	74
65— „	9	6
	100	100

I huvudstaden träffa vi alltså ett relativt stort antal personer i förvärvskraftig ålder. Överhuvudtaget har i Sverige nämnda ålderklasser ökat betydligt. Detta betyder en överfyllnad av antalet arbetssökande. Det är därför nödvändigt att inom landet skapa nya arbetstillfällen. En stor emigration i just dessa åldrar fortgick till 1914, nu är den jämförelsevis obetydlig på grund av restriktioner i U. S. A. — Antalet födda barn minskas som sagt allt mera, Fruktsamheten måste något ökas, därest befolkningens nuvarande siffra skall kunna upprätthållas. Förutsättningen för en ökning är att betydande förändringar komma till stånd både inom den äktenskapliga fruktsamheten och inom dödligheten i yngre åldrar. Resultatet av den efter 1910 sjunkande nativiteten börjar bli mycket tydlig. Snart kan med nuvarande utveckling befaras brist på arbetskraft i Sverige och därmed

(Forts. å sid. 7).

LÖRDAGEN DEN 28 MARS

K R I G?

Första varningen.

För den som följt händelseutvecklingen, sådan denna avspeglas i pressen, kan det förefalla verklighetsfrämmande att nu tala om krig. Dagligen och stundligen erinras vi om den pacifistiska rörelsens väldiga utbredning i världen. Fredskonferens avlöser fredskonferens, tidningar av skilda färger tävla i fredsvänlighet, nya fredsföreningar uppstå och apostlar genomkorsa land och rike, predikande fredens evangelium. — Så ter sig åtminstone för den enkle betraktaren läget. Och dock är talet om förestående krig ej ogrundat.

Det är ett historiskt mångfalt omvittnat faktum, att fredstalet aldrig flödat ymnigare än just i de tider som föregått krig. Medan i dag opinionen bland folken såsom aldrig tillförne sysselsättes med pacifism är statsmännens och diplomaternas uppmärksamhet koncentrerad kring ”det kommande kriget”. Världen skall överrumplas, ställas inför ett fait accomplie, folken denna gång i blixtmarscher kommenderas upp på det fasansfulla slagfält, där Västerlandets kulturbyggnad definitivt ödeläggas. Varför eljest denna hemlighetsfullhet? Demokratien skulle ju betyda en ny, den öppna dörrens diplomati.

Vad statsmännen och diplomaterna, men ej publicitetens och pacifismens män veta, är att Sovjetryssland som bäst förbereder ett revolutionskrig mot Västeuropa. Det är blott beträffande tidpunkten för det nya krigets utbrott de sakkunniga ha olika meningar. Hittills har i regel gissats på 1932 eller 1933, men händelsernas forcerande utveckling tyda på möjigheten av ett närmare liggande utbrott, eventuellt redan hösten 1931. Sedan åratal har Rysslands folk fostråts för revolutionskriget, och arbetarmassorna i alla länder genom kommunistisk propaganda förberetts för anslutning till den röda fronten. Det första Rysslands ungdom fått lära sig är hat mot Västerlandet och kunskap i vapnens bruk. Genom Sovjets dumping i förening med världsbankernas guldanhopningar har den situation skapats, som störtat de europeiska staternas industrier i en bottenlös depression, varigenom ständigt nya miljoner arbetslösa kastas på gatan. Sålunda har åstadkommits en passande miljö för revolutionskriget. Sovjets krigsförberedelser, i synnerhet vid polska gränsen, äro i full gång. De varandra avlösande Moskvaprocesserna mot ”kontrarevolutionära” sammansvärjningar, där G. P. U.:s agenter och provokatörer figurera som vittnen, äro led i en enda jätteaktion, åsyftande att inge all världen och framför allt ryska folket den uppfattningen, att Västeuropa planerar ett anfall mot ”arbetarstaten”, d. v. s. att psykologiskt förbereda de egna på det kommande kriget. Den ständigt ökade takten i hetspropagandan inom Ryssland vittnar om att sovjetregeringen arbetar efter en noga uppgjord plan samt med ett icke alltför avlägset krigsperspektiv för ögonen.

Hur förhåller sig Europa inför det planerade revolutionära överfallet? Europa står praktiskt taget enigt, berett att ta stöten. Spekulationerna i splittring de europeiska staterna emellan äro fåvitska. Inför den aktualiserade gemensamma faran från Öster har en politisk avspänning inträtt i vår världsdel. Det har med ens blivit slut på de eviga trätorna i polska sejmen och för några dagar sedan uppnåddes under engelsk påverkan samförstånd mellan Frankrike och Italien i deras årsgamla prestigestrid inom flottbygget.

Det finns dock en mörk punkt: Tyskland. Detta lands hållning inför ett blivande sovjetryskt fälttåg är tvivelaktig. Officiellt intar Tyskland ej någon sovjetvänlig ståndpunkt, men den s. k. Weimarrepublikanismen, representerad av dels de judestyrda, Moskvabefryndade marxistiska partierna, dels vissa dominerande industri- och finansgrupper i landet, har sin position på Sovjets sida. Vi ha fått en ny påminnelse härom genom de tyska industrimagnaternas nyligen företagna affärsresa till Ryssland, varvid betydelsefulla avtal träffats, bl a. att all malm som produceras i gruvorna i Magnitogorsk såväl som andra speciellt utpekade malmgruvor i Ural under flera år framåt skall skeppas till Tyskland. De tyska industrierna skola förse Sovjet med nödig teknisk ledning, maskiner och där så erfordras, halvfabrikat. De tyska industrierna tillföras i stor utsträckning råvaror för sitt behov. Sovjet ställer särskilda tåg till de tyska köparnas förfogande, och de priser dessa ha att betala understiga med 15—20 procent rådande marknadspriser. Avtalet gäller i synnerhet mangan och kopparmalm — de malmer Sovjet främst är i behov av för sin krigsindustri.

Det är förklarligt, att det mellan sovjetregeringen och ledande tyska industri- och finanskretsar träffade avtalet väckt sensation inom de europeiska kabinetten. Det kan under rådande förhållanden ej tolkas annorlunda än att Tyskland vill söka utnyttja en kommande konflikt till att frigöra sig från Versaillesfredens förpliktelser, med vilka medel som helst, t. o. m. samgående med Sovjetryssland. Att avtalet skett utan Brüningska regeringens gillande är visst. Men det finnes anledning tillropa Tyskland och dess borgenärer ett varningens ord. Tyska riket har förut en gång varit inne på en likartad väg som den det nu bereder sig att beträda, nämligen då kejserliga regeringen vid världskrigets slut i plomberade vagnar skickade det världsrevolutionära följet till Ryssland för att där tända branden. Hur denna handling utföll, veta vi. Av Västeuropas folk var det tyska det som främst fick bära följderna. Revolutionsbranden spred sig hastigt till Tyskland, som ännu alltjämt starkt influeras från Moskva. En återupprepning av det aktiva samarbetet från 1917 med världsrevolutionens män kan endast sluta på ett sätt, nämligen i Tysklands fullständiga bolsjevisering, vilket i sin tur med all sannolikhet innebär Europas bolsjevisering och den västerländska kulturens fall.

Som sagt, Europa är berett att möta faran, även om den tar formen av ett eventuellt sovjet-tyskt förbund. I händelse av ett dylikt kommer Tyskland att stå isolerat. Dispositionerna för det europeiska försvaret äro redan träffade och rollerna i försvarskriget noga fördelade. Beträffande Östersjöstaterna blir dessas uppgift att hålla Östersjön fri från sovjetflottan och sålunda garantera detta havs neutralitet. Striden kommer att gälla den västerländska kulturens bestånd. Det blir en kamp på liv och död mellan å ena sidan judisk-asiatisk och å den andra kristlig, nordisk-västerländsk världsåskådning. Den judiska penningmakten kommer att gardera sig å bägge sidor, men då dess sympatier ligger åt sovjethållet kommer den över hela linjen att koncentrera sina ansträngningar på Världsrevolutionens, det israelitiska programmets, slutliga seger. Det blir en ödeläggelse av mänskliga, materiella och kulturella värden av hittills osedda mått. Därför är det nödvändigt att allt göres för att rädda Europas folk från det diaboliska anslag, som planeras mot dem.

PRESSKONSERTEN

»Folkväldet».

Vi befinna oss i folkväldets tidsålder som har massa till förutsättning för varje verkan, filosoferar *Göteborgs Handelstidning* (1.) med anspelning på ”fria högerns” frond i Stockholm. Tidningen skriver:

> Det är alltid fråga om antalet som uppbär en viss mening. Är det tillfyllest, så segrar meningen, hur illa grundad den än må vara. Vi äro inne i ett tidsskede som icke lämnar mycket utrymme åt det individuella, när fråga är om allmänna angelägenheter. Kroppsarbetarnas starka organisation med deras fanatiska dyrkan av solidariteten har tvungit fram motsvarande bildningar på andra håll. Vi komma icke ifrån dessa på intressegemenskap grundade sammanslutningar förr än vi löpt linan ut och olämporna av denna samhällskubism känts så plågsam, att dess avveckling kan vidtaga. Det är långt dit. Det partitvång som vi ha att dragas med är oupplösligt förbundet med folkväldet. Men sannerligen finns det skäl att känna avund mot det släktled, som skall få uppleva partiväldets, samfäldhetens och organisationernas förvittring.

Den citerade tidningen tycks ej ha fattat det nutida ”folkväldets” egentliga innebörd. I verkligheten är ju detta ingenting annat än ett plutokratiskt folkstyre, d. v. s. beslöjad finansdiktatur. Den som finansiellt och organisatoriskt behärskar ”folkväldet” är situationens herre. Detta veta finansens herrar, och därav även deras ständiga ömmande för ”idépartiernas” krigsberedskap.

När Hand.-tidn. karaktäriserar de nuvarande partiorganisationerna som grundade på intressegemenskap röjer tidningen en ytterligare brist i sitt vetande, ty i verkligheten representera desamma alls icke någon partimedlemmarnas intressegemenskap. Det är meningslöst av de stora tidningarna att sysselsätta sig med diskuterandet av missförhållandena i samhällslivet, när de på grund av sin ofria ställning aldrig vare sig kunna eller vilja se sakerna som de äro.

VALRESULTATET

Resultatet av valet till Stockholms stadsfullmäktige blev en avgjord seger för den röda, marxistiska fronten, d. v. s. den del därav som sorterar under II internationalens asiatiska ledning. Valda blevo 52 socialdemokrater, 6 kilboms-kommunister, 3 frisinnade, 5 liberaler och 34 högermän, vilket innebär att socialdemokraterna erövrat nio mandat, därav tre från kommunisterna, ett från de frisinnade och fem från högern. Socialdemokraterna ökade från 1927 med 40,186 röster till 105,156; gammalhögern med 9,549 till 70,818; ”fria högern” med samtliga 4,354; liberalerna med 1,816 till 11,958; de frisinnade med 1,583 till 7,745; kilbomskommunisterna med 147 till 15,967; sillénkommunisterna med samtliga 2,413 samt nationalsocialisterna med samtliga 280.

Den socialdemokratiska segern är alltså obestridlig. Den torde framför allt ha sin grund i den i valstridens elfte timma inträdda schismen inom högerpartiet, varunder en myckenhet av detta partis skröpligheter från internt håll offentligt belysts. Inte ens i Stockholm, där de ha sitt huvudkvarter, lyckades Forsellarna, trots alla lysande namn och de väldiga resurser som ställts till deras disposition, däribland tvenne stora huvudstadstidningar, erövra ett enda mandat.

För nationalsocialisterna blev utgången ej den man på sina håll möjligen väntat. Resultatet, 280 röster, föreföll nog i allmänhet vid första ögonkastet svagt; det måste dock ses mot bakgrunden av de ytterst ogunstiga organisatoriska förhållanden varunder valdeltagandet skedde. Partiet, som är fyra månader gammalt, hade endast några veckors förberedelsetid, dess krigskassa uppgick ej ens till tusentalet kronor, medan de konkurrerande partierna, som alla hade stora dagliga tidningar till hjälp, för valet utgav hundratusentals kronor, gammalhögern t. ex. skall ha använt 160,000 kr. Vidare är att märka, att nationalsocialisterna genom organiserad bojkott från de gamla partiernas sida förvägrats tillträde till offentlig lokal under valrörelsen, varigenom de förhindrats att inför allmänheten framlägga sitt program. Slutligen omhänderhades på nationalsocialistiska sidan hela arbetet med valrörelsen uteslutande av partimedlemmar, som blott hade sin fritid disponibel och sålunda saknade möjlighet att i vederbörlig utsträckning och med nödig kraft kunna sköta sedelutdelningen vid de många vallokalerna.

Svenska nationalsocialistiska partiet har som valorganisation fått sitt elddop, och mot bakgrunden av de omständigheter varunder detta skett får resultatet bedömas. Fienden inom de ”marxistiska” och ”borgerliga” partierna yves och tror sig redan ha vunnit spelet. Men de räkna fel. När nationalsocialisterna härnäst visa sig på huvudstadens valplats, skall dennas befolkning ej längre behöva sväva i okunnighet om vad den fosterländska frihetsrörelsen bär i skölden, avgörandet skall då ej i den utsträckning som nu skett dirigeras av lögnens propagandister. Då skall siffran 280 vara förvandlad i ett fyr- eller femsiffrigt tal.

Under påskveckan

utkommer intet nummer av Nationen, vadan detta gäller som dubbelnummer.

Stockholm får sjöfartsmuseum.

Knut och Alice Wallenbergs Stiftelse har beslutat att, under vissa förutsättningar, till bestridande av kostnaderna för ett ”marin- och sjöfartsmuseum i Stockholm” bidraga med 800,000 kr. En början till skapande av en byggnadsfond för ifrågavarande ändamål gjordes genom det lotterianslag å 100,000 kr., som av k. m:t i maj 1930 beviljades.

Sedan långt tillbaka har ett starkt behov gjort sig gällande av en lämplig byggnad för inrymmande av de i kulturhistoriskt hänseende så värdefulla bestånd av fartygsmodeller och övriga föremål, som tillhöra statens krigshistoriska samlingar och Föreningens Sveriges sjöfartsmuseum i Stockholm.

Donatorerna ha vid donationen fäst vissa villkor beträffande tomt, museets förvaltning och ekonomi, varjämte bestämts att museibyggnaden icke får uppföras i funktionalistisk stil.

Finlands sändebud i Stockholm.

I anslutning till envoyen Erichs artikel i detta nummer lämnas härned om den högt ärade författaren följande biografica:

Rafael Erich föddes 1879 i Åbo, där fadern var lärare; ursprungligen är släkten av tysk härkomst. Modern hette Mannelin. Erich blev student 1898, fil. kand. 1900 samt jur. kand. 1904 och äktade följande år prästdottern Hellin Hedberg. Efter att ha studerat i Heidelberg 1905—6, blev han 1907 juris doctor. Åren 1906—10 tjänstgjorde han som lärare i finska, och från 1908 förestod han professuren i stats- och folkrätt. Han var 1911—12 styrelsemedlem av Ungfinska partiet och arbetade 1915—18 i finska frihetsrörelsens svenska och tyska centraler och föreläste samtidigt 1916 i Göteborgs högskola. I den nya finska republiken blev han 1918 juriskonsult hos utrikesministeriet, satt 1918-19 i Uusi Suomis redaktion och representerade 1919—24 finska samlingspartiet i riksdagen. Efter att 1920—1 ha stått i spetsen för Finnlands regering, blev han 1926 envoyé i Bern och delegat i Genève samt är från 1928 sitt lands sändebud i Stockholm. Han är känd som en av samtidens främsta folkrättslärda.

NATIONEN

Utkommer med 24 nummer om året.

Redaktör och ansvarig utgivare:

Elof Eriksson.

Adress: Box 1145, Sthlm 16.

Postgirokonto 3643.

Prenumerationspris:

Helår	kr. 5: —
Halvår	„ 2: 75
Kvartal	„ 1: 50

Annonspris:

Efter text 20 öre pr mm., textsida 25 öre pr mm. Särskilt beställd plats 25 proc. förhöjning.

Provnummer på begäran gratis

IDROTT OCH RIDDERLIGHET

Genmäle till redaktör Torsten Tegnér.

Redaktör Torsten Tegnér har ånyo dokumenterat sig som en motståndare till de kända strävandena för en idrottens pånyttfödelse i gymnisk anda. Hans senaste angrepp i "Idrottsbladet" mot den i Gymns 11:e häfte införda, kritiskt belysande artikeln "Idrott och ridderlighet" har väckt pinsam uppmärksamhet inom intresserade kretsar, ej minst bland de aktiva idrottsmännen.

Vi äro i tillfälle här nedan återge ett sakligt bemötande från Gymns redaktion av hans senaste försök att sabotera den gymniska kulturtanken.

I en anmälan av tidskriften Gymns senaste häfte säger hr *Tegnér* beträffande artikeln "Idrott och ridderlighet", bl. a.: att den är *någorlunda begriplig.* Det förefaller oss som om felet är att söka hos hr Tegnér själv, om han icke kan fatta, vad som står att läsa i de raderna. Från andra idrottshåll har nämligen tacksamhet framförts för just denna art., och i Östgöta Correspondenten t. ex. skriver tidningens idrottsredaktör i sin anmälan av detta nummer av Gymn, att förf. av "Idrott och ridderlighet" gör "flera träffande iakttagelser" och att "den välskrivna artikeln bör läsas av alla, både ledare och aktiva." Men begriper sig hr Tegnér inte på artikeln, får han sannerligen stå sitt kast, ty vi förmoda, att dess förf. har varken tid eller lust att skriva några speciellt för hr Tegnér avsedda A-B-C- boksartiklar i idrottsämnen.

I fortsättningen hävdar hr Tegnér, att det icke är förkastligt med råhet under idrottstävlingar från de tävlandes sida. Detta förvånar oss icke, ty han är själv en idrottsman av den sortens skrot och korn, att han helt nyligen i en bandymatch uppträdde på ett så lumpet sätt mot en motspelare, att han blev avbasad av vederbörande idrottsmyndighet enligt konstens alla stadgar och regler. Däremot förvånar det oss, att hr Tegnér utdömer, att Gymn påtalade det råa uppträdande, som en del tävlande i 1930 års svenska mästerskaps 800-meterslopp gjorde sig skyldiga till, trots att samma anmärkningar gjorts i hans egen tidning, och det till och med på ett mycket eftertryckligt sätt. Om hr Tegnér slår upp nr 106/1930 av sitt eget Idrottsblad och läser detta, skall han bliva övertygad om, att han har en medarbetare, som åtminstone i detta fall hyser samma, enligt hr Tegnérs mening kätterska uppfattning om idrott och ridderlighet som art.-förf. i Gymn. Och om nu hr Tegnér fortfarande fasthåller vid sin anmärkning mot Gymn i detta avseende, kan han — om han gör anspråk på att vara man — icke annat än taga avstånd även från sin egen tidning. Gör hr Tegnér det?

Så ännu en sak: hr Tegnér lider tydligen, när det gäller den kritiska art.-förf. i Gymn, av den åsikten att man måste vara eller ha varit aktiv idrottsman för att — av Idrottsbladsredaktionen själv? — få resolution för att verka som idrottsjournalist. Även i detta fall synes hr Tegnér ha åtminstone två ansikten. Vi ha nämligen från synnerligen initierat håll — tänk, om hr Tegnér visste vilket! — blivit informerade på så sätt, att vi anse följande fråga berättigad: När har Idrottsbladets, och således även hr Tegnérs, medarbetare "Tuxi" kvalifierat sig till idrottsjournalist genom att uppträda som aktiv tävlingscyklist? ("Tuxi" sköter nämligen cykelspalten i tidningen). Och oberättigat är kanske heller icke att framställa en liknande fråga beträffande en annan av avisans medarbetare, nämligen "Armas". Och i detta sammanhang vilja vi till slut säga, att om hr Tegnér drager ut konsekvenserna av sitt påstående i denna detalj, så kan han icke i fortsättningen skriva teater- och filmrecensioner. Ty hur skall han kunna göra det, när han varken spelat teater eller film?

Har hr Tegnér begripit?

Regeringarnas och parlamentens makt.

Norske stortingspresidenten *C. J. Hambro* gjorde i samband med sitt besök i Stockholm nyligen ett uttalande angående avrustningsproblemet och de i staterna för närvarande rådande förhållandena, vilket förtjänar att uppmärksammas som ett sakkunnigt vittnesmål om de överstatliga makternas faktiska maktställning i vår tid.

"Så länge alla nedrustningssträvanden dryftas av generaler, amiraler och diplomater, sysselsätter man sig med resultatet, ej med orsakerna", framhöll hr Hambro. "Förrän man vågar ta upp en internationell lösning av frågan om kol, olja och stål kommer knappast en avrustningskonferens att nå längre än till ytan av problemet.

Jag har framhållit detta i Genève liksom att knappast under någon period av modern historia regeringarna och parlamentens politiker haft mindre faktisk makt än nu. De avgörande ekonomiska krafterna och de krafter som bestämma opinionsbildningen ligga utanför den parlamentariska kontrollen. Därför bli också många av de internationella strävandena periferiska och ej centrala."

PROGRAM

för Svenska Nationalsocialistiska Partiets Rikskongress i Göteborg den 4—6 april 1931.

Lördagen den 4 april:

Kl. 15 Stora Rådets sammanträde.

Söndagen den 5 april:

Kl. 7 ev. fortsättande av S. R:s förhandlingar.
Kl. 9—10 Måltid.
Kl. 10 Rikskonkressens öppnande.
Kl. 13—14 Måltid.
Kl. 14 fortsatta kongressförhandlingar.
Kl. 18 Kamratafton.

Måndagen den 6 april:

Kl. 7,30 Måltid.
Kl. 8,30 fortsatta kongressförhandlingar.
Kl. 12,30 Måltid.
Kl. 13,30 Offentligt möte (ev. med utmarsch).
Kl. 16 Partiledningens sammanträde.
Kl. 17 Rikskongressens avslutande.

Främlingsguldets roll i svensk politik

Närhelst någon vågat antyda tillvaron av statsfientliga, främmande intressen bakom våra moderna "idépartier" har den offentliga moralens väktare, där så ansetts skäligt, indignerat tillbakavisat talet såsom lumpet förtal — "obevisade insinuationer". Man har slagit sig för sitt bröst och talat stolta ord om idéer och moral. Och likväl skulle det ej erbjuda någon svårighet att med ledning av partiernas räkenskaper bevisa riktigheten av beskyllningarna. Men "idépartierna" äro privata, blandat ideela och ekonomiska företag, där — liksom i vanliga bolag — de största insatsbetalarna bestämma. Något som dock den stora valmanskåren med dess heliga vördnad för "folkhjältarna" Lindman, Trygger, Ekman, Lövgren, Per Albin, Kilbom och Sillén ännu icke kan fatta.

Men ibland händer det, att de som handha partiekonomien uppföra sig fumligt, så att saker blottas vilka skulle vara strängt hemliga. På sistone har särskilt "idépartiet" längst till vänster haft otur. När den illustre bolsjevikemissarien Kühl efter väl förrättad revision av kominterns tidningar i Sverige skulle fortsätta sin resa till Oslo, råkade han efter intagen supé tillsammans med några svenska kamrater på "proletärrestaurangen" Kronprinsen marschera rakt i armarna på Stockholms kriminalpolis med partiets intimaste hemligheter på fickan. Av Kühls papper framgick, att han för kominterns finansbolag Peuvag i Berlin hitkommit för att revidera vissa under Berlinsektionen lydande kommunistiska tidningsföretag i Stockholm, Göteborg och Luleå. Man har genom de hos honom funna papperen fått klarhet angående åtskilligt, som förut varit höljt i dunkel. Så vet man nu, att härvarande Moskvaorgan ägas, finansieras och revideras av komintern. Ny Dag erhöll under 1930 av komintern sammanlagt 96.000 kr. och till uppklarande av företagets överhängande skulder begärdes ett extra anslag av 25.000 kr. Röda Frontförbundet hade i dagarna för sin verksamhet mottagit från Moskva 18.000 kr. Till Norge utbetalade kominterns Berlinsektion under det gångna året sammanlagt 500.000 kr. Stockholmsledningen under Sillén fick i Kühls rapporter betygsättningen "totalt oduglig i alla avseenden". Ny dag hade under 1930 ekonomiskt skötts på "ett svinaktigt sätt ...... allt i oordning". Sillén hade även redan av Kühl entledigats från ledarskapet och efterträtts av kamrat Linderoth.

Man förstår de känslor bolsjevikerna och deras sympatisörer i skilda läger erfarit, när dessa hemliga interiörer råkade i dagsljuset. Det blev en förskräckelse utan like. Energiska ansträngningar gjordes att hejda publiceringen av materialet. Hrr Engcrantz och Vretling skyndade att inlämna en anmälan mot polisintendenten Zetterkvist till J. O., vari krävdes dennes omedelbara inskridande till förhindrande av fortsatt publicering ävensom ansvarstalan mot polisintendenten för hans olagliga (!) uppträdande mot Kühl m. m. Den röda rörelsens huvudorgan i Sverige, det "liberala" Bonniers Dagens Nyheter, ryckte även in till förmån för sina "proletära" själsfränder, ehuru utan resultat. Polisintendenten Zetterkvist svarade bladets utsände, att han ej kunde avstå från fullgörandet av sin plikt.

Avslöjandena ha tydligen illa berört "idépartierna" över lag, vilka ju, vad de ekonomiska relationerna angår, alla sitta i glashus. Marxistiska broderpartiets chef, Per Albin, har skyndat att offentligt fastslå, att det alls icke är något ojuste för ett parti att mottaga finansiellt understöd från liktänkande i främmande land. I vilket sinne och syfte subsidierna lämnas är enligt hr Hansson totalt likgiltigt — bara åsikterna äro desamma. Den socialdemokratiska partiledaren har här förmodligen gett uttryck åt det "idépolitiska" partidirektoriets samfälda mening.

För den stora allmänheten bör det emellertid ha sitt intresse att beträffande Moskvapartiet ha fått dettas ekonomiska avhängighet av Komintern dokumentariskt bevisat.

Den nedrustade arméns "klenoder".

I en till k. m:t i dagarna ingiven skrivelse föreslår chefen för generalstaben, att de många vackra fanor och standar som tillhört de genom 1925 års nedrustning indragna regementena, i den mån de ej äga egentligt traditionssammanhang med dessa, skola sammanföras till en central förvaringsplats. I enlighet med det bruk, som alltsedan 1600-talet varit rådande i vårt land, böra fanorna och standaren återlämnas till konungen såsom statens främste representant, för att därefter förvaras av kungl. krigskollegium, nuvarande arméförvaltningen. i Artillerimuseum.

Utredningen av Sparbankssvindeln fin affär.

Det bör för den allmänna moralens väktare vara glädjande att veta att det också finnes folk som förtjänat på Allm. Sparbankssvindeln. Svindelns organisatör, proletärbankiren Aschberg, lär ju ha medfört till Paris en liten privat behållning på det "olyckliga" geschäftet av minst 20 miljoner, vilket berett vägen för honom till den franska huvudstaden exclusiva salonger, däri bland främst svenske ministerns, greve Ehrensvärds, där han är en av de mest gouterade ständiga gästerna.

Ja, intet ont som inte har något gott med sig. Nu upplyses, att också de som haft hand om utredningen av det celebra boet kunnat tillgodoräkna sig förstklassiga avancer på sitt arbete. Kostnaderna för konkursen belöpa sig nämligen till icke mindre än 175,000 kr., den summa som i dagarna genom beslut av rådhusrätten i Stockholm tillerkänts konkursförvaltningen, d. v. s. vad som av utredningsmännen begärts. Av beloppet tillfaller 47,850 kr. allmänna ombudet 46,750 kr. den ene av förvaltarna och 46,150 kr. den andre förvaltaren samt 34,250 kr. rättens ombudsman.

Att våra alltid påpassliga juristiska "lagväktare" skulle utnyttja tillfället till likplundring å Allm. Sparb., förvånar på intet vis den som lärt känna den höga "moral" som bär upp ifrågavarande skrå i vårt nutida Sverige.

Tysklands dekadansregissör — kommendör av Vasan.

Tysklands främste representant för dekadansen inom teaterkonsten, judiske regissören Max Reinhardt har varit på besök i svenska huvudstaden och härvid även rönt ett i allo kungligt mottagande. Den kosmopolitiska pressen har ej kunnat finna ord nog starka vid prisandet av den "världsberömde" regissörens genialitet. Teaterfolk, kulturspetsar och honoratiores av alla slag ha tävlat om äran att få bringa "mästaren" sin hyllning. För de tyskar som åsett spektaklet måste detta ha verkat enbart skrattretande.

I sitt debutstycke "Det svaga könet" hade "den geniale" regissören tillfälle excellera i sin genre: ett vidrigt propagandastycke för dekadans, omoral och oförnuft. Men naturligtvis tolererade kritiken entusiastiskt. Klimaxen på allt firandet blev Reinhardts utnämnande till kommendör av Vasaorden.

FRUKT-STILLEBEN

En utsökt vacker tavla i originalfärger (heliochrom), överallt beundrad och köpt. Modernt format: 52×120 cm. Kr. 10: —, 36×78 cm. Kr. 6: —. Firma Einar Åberg, Stockholm 4.

GYNNA

Nationens annonsörer

En halva eller flera — använd Aqua Vera!

Raskare Rakning

och skönare

Även vid en omsorgsfull rakning avskrapas små hudpartier, vilket ej syns men känns. Vid en hastig rakning bli hudskadorna givetvis större. Då är det nödvändigt badda hakan med Aqua Vera. En kortvarig, obetydlig kittlande känsla då porerna och hudkärlen sammandragas, sedan en skön känsla av svalka och välbehag

Efter rakningen

Aqua Vera

Flaska för minst 2 mdn. Kr. 2:50
Liten turistflaska .... Kr. 1:—

Tillverkare: A.-B. Oxygenol - Stockholm
Kungl. Hovleverantör

Goda och billiga

Måltider

kan Ni erhålla å följande nykterhetsrestauranter i Stockholm:

Cyrus
61 Nybrogatan 61

Alexander
2 Smålandsgatan 2

Engelbrekt
8 Roslagsgatan 8

Gustav Vasa
51 Upplandsgatan 51

S:t Erik
47 S:t Eriksgatan 47

Frukost ½9—½2
Middag ½2—7
Kväll 7—½12

Gustaf Adolfshallen
68 Västerlånggatan 68

Birger Jarl
61 Folkungagatan 61

En frihetsfanfar från Dalom

Vid den högtidliga akt som ägde rum i Mora kyrka i samband med Vasaloppet den 1 mars höll kyrkoherden *S. Gabrielsson* i Söderbärke ett i flera avseenden högst märkligt tal, vari anspelades på likheten mellan det tillstånd som rådde i Sverige vid tiden för den store folkbefriaren Gustav Vasas första framträdande i Dalabygden för omkring 400 år sedan och de ofria förhållanden under främmande ok varunder svenskarna i dag lyda. Anförandet hade karaktären av ett ljungande väckelserop till allt Sveriges folk att i närvarande allvarstid känna sina förpliktelser som vårdare av frihetsarvet från fädren samt förtjänar som sådant att läsas och noga begrundas i alla svenska hem. Genom välvilligt tillmötesgående från kyrkoherde G:s sida äro vi i tillfälle återge det uppseendeväckande talet i dess ursprungliga lydelse, som karaktäristiskt nog i betydelsefulla delar beskurits av den refererande dagspressen i Stockholm. Efter några inledande ord yttrade talaren:

Det är den svenska vinteridrottens höga fest, som fört oss tillhopa. Vasaloppet har blivit så, därför att idrotten här i dess mest nordiska och folkkära form knutits samman med stolta bygdeminnen, minnen som tillika höra varje svensk till, såvida han icke gjort sig själv urarva efter frihetsälskande fäder. Det var svenske mäns rådslag på Mora strand, som i en av Sveriges mest ödesmättade stunder gåvo upphov till den frihetskamp, som frälste riket "från främmande herrskap" och frigjorde den svenska folkkraften till en självständig och varaktig kallelse bland jordens stammar. Från denna ort var det, som ödemarkens raska söner sändes i väg för att kalla tillbaka den biltoge gästen, som fäderneslandets hopp snart skulle samla sig omkring. "Ensam i Limas dal" drog han med förtvivlan i hjärtat allt längre upp mot Norges fjäll. Men där i "en fattig och nersnöad by" hunno honom löparna med "goda tidender" från Mora strand. Och när Herr Gustaf då vände om med nytt mod och ny segervilja, då var detta också en vändpunkt i Sveriges historia.

På tillskyndan av en Morason har i en lyckosam stund bandet knutits mellan dessa två: idrottens sega och härdande mandomsprov och det inspirerande minnet av frihetsbragden framför andra i vår historia. Detta förlänar åt vår högtid icke endast en festligare och varmare glans, utan också en djupare innebörd än vad någon annan sporttilldragelse i vårt land äger.

Sällan är det oss förunnat att bliva vittnen till hur ett historiskt minne stiger upp och blir levande för våra ögon, så som här skett genom Vasaloppet. När Engelbrekt och Lars från Kättbo med långa glid rände "från Öster- till Västerdalmännernas bo" genom Älvdalsskogarna — eller var det kanske genom Venjanskogarna? — då kunde de ingalunda så klart som vi nu efteråt skönja, hur Sveriges öde i dessa timmar hängde på deras skidstavar. Aldrig gick väl den tanken genom deras huvud, att deras lopp 400 år senare skulle vara i tiotusendens tankar och samla deras efterkommande med främlingar från alla håll under kyrktaket i Mora. Men mannabragdens och frihetskärlekens gärningar äro stundom fruktbara vida utöver all människotanke.

Men föga förstode vi värdet av detta samband mellan frihetsarvet och nutidens idrott, om vi icke sökte efter bästa förmåga vända det till gagn för våra samfällda strävanden i vår egen tid och för släkten, som skola löpa på vädjobanan, när vi alla en gång fullbordat loppet. Vårt släktled är lika litet som något föregående frikallat från allmän värnplikt för frihetens heliga sak. Och här gäller det därför, att idrottsanda och frihetslynne hålla samman i vårt släktes bistra fejd mot de tyranniska makter, som kväljа vår frihet.

Är det kanske nödvändigt att erinra om, att sådana våldsmakter stå inom landets gränser?

Gång på gång läsa vi i tidningarna om handlingar av en brutal råhet, som kommer våra hjärtan att isas. Än misshandlar man ett barn till döds. Än jagar man ut en misshaglig kamrat på svag is och hindrar den drunknande att taga sig i land. Mitt under alla storartade och tacknämliga anstalter för upplysning och folkbildning tränga sig primitiva vilddjursinstinkter fram med en oanad våldsamhet i denna tidsålder, som dock berömmer sig av sin humanitet! Vi fråga oss med pinande oro: hur många människoliv skola ytterligare spillas, hur många vidriga tragedier skola ännu inberättas, innan de som makten hava vakna upp och gripa till de utomordentliga åtgärder, som "tidens snöda lägenheter" tarva? Eller ser man då icke, att det är grundvalarna för vår gamla frihet under hägn av god lag och ordning, som hålla på att undergrävas, när detta våldsregemente får pågå och utbreda sig år efter år?

Eller vem märker icke den träldom, som är kommen över svenska män genom ett hänsynslöst bankvälde, som skriver lag för rikets myndigheter; som jagar bönderna från deras gårdar och lägger deras hemman öde; som hotar att skända oersättliga skönhetsvärden i hembygdens dalar?

Kyrkoherde S. Gabrielsson.

Eller skall jag i detta sammanhang bringa i åtanke, hur själva staten stundom på sina domäner utarmar det stackars folket och uppfattas som en sämre husbonde och värre förtryckare än något bolag?

Eller hur står det tillhopa med friheten här i landet, då strävsamma arbetare med sina familjer drivas ut i arbetslöshet av hårda och penninggiriga arbetsgivare eller då de hetsas till förtvivlan eller förnedrande och skrymtaktiga avböner av hjärtlösa kamrater — i våra olycksaliga klassfejder?

Och vad är det annat än ett ovärdigt slaveri, då vi se våra betrodda män dansa runt för partipiskan som smedsdrängarna på brukskontoren i våra skogar förr i tiden?

Eller är det någon, som icke lagt märke till, hur vårt andelivs frihet hotas av ett kulturellt bolagsvälde, som syftar till att tränga ut de "andligen besuttna" från deras hemman och besätta platserna med en mera lätthandterlig hop av bildningens och sinnelagets bolagsfolk?

Det vare nog! Ingen, som har någon åga om att värna vårt samfällda frihetsarv, kan utan grämelse och ångest tänka på vad som håller på att ske: svenske män böja sina nackar på trälars vis under förtrycket från dessa och mångfaldiga andra tyranniska makter. Sannerligen, det är ingen dag för tidigt att den gamla frihetsandan i vårt folk vaknar på nytt. Riket kan icke frälsas med någonting mindre än med det självständiga sinnelagets pånyttfödelse.

Det vore ovärdigt av mig som präst, om jag genom tystnad förnekade min tro att den bästa borgen för vår andliga och världsliga frihets återupplivande är en redbar gudsfruktan. Inför Gud, den Väldige, den Helige, försvinna människostorhet och människofruktan. När Gud allena är den, som har makten, då är det icke längre någon anledning att krypa för de mäktige i denna världen. När varje människa är min broder, lika dyrt aktad i den Högstes ögon som jag själv, då har jag ingen lust att spela herre över de ringa och svaga. När Kristus gjort mig fri, då är jag verkligen fri. Han ensam är den, som i hjärtats tavlor kan inskriva "frihetens fullkomliga lag"; ty "där hans ande är, där är frihet".

Men när andarna börja vakna till värn för en självständig håg, när frihetsrörelsens vårdkasar tändas på bergen, när kyrkans klockor på nytt börja klämta för att båda ihop folket till vakt kring frihetens heliga arv, vad är då idrottens särskilda gåva och insats i denna frihetsväckelse och frihetsstrid?

Dess befriaregärning kan sammanfattas i två väsentliga ting:

Idrotten medverkar till att frigöra sinnena till en högre och friskare syn på kroppslivet. Han, som skapade av begynnelsen, gav åt männskan en kropp, den är vår andes redskap, den är Guds tempel. Guds gåva må icke aktas oren, utan hållas i helgd, det dyrbara redskapet må icke fördärvas av vanvård och slöhet, utan hållas vid makt. Andens tempel må utdanas skönt och värdigt, så att Guds skapande och frälsande makt må beprisas och förhärligas jämväl i vår kropp. Detta är kristendomens lära om kroppen. Jag undrar om någon i något idrottsblad funnit en högre och ädlare uppskattning av kroppslivet? Idrotten kan icke skänka oss någon högre uppfattnng av kroppen än kristendomen, men den kan verksamt bidraga till att utrota från hedendomen inkomna livsfientliga villfarelser om kroppen såsom någonting orent, såsom syndabesmittelsens egentliga härd, och den kan så bidraga till att befästa och utbreda evangeliets fria åskådning och kyrkans rena lära om kroppen. Vi behöva bättre lära oss att med gott samvete och ren blick se på lemmarnas skönhet och kraft, beundra möjligheternas rikedom, som Skaparen lagt ned i vår kropp, i fråga om styrka och smidighet, seghet och jämvikt, förstå att herraväldet över kroppen också hör med till Gudsherraväldet, till Guds rikes förverkligande.

Men idrottens folkbefriande gärning låter sig icke begränsas till en friskare uppfattning av kroppslivet och en förnuftigare vård om kroppen, den sträcker sig även till själshållning och karaktärsdaning. Paulus hämtade viktiga lärdomar för andelivet från de grekiska rännarbanorna. Idrottsmannen har ett mål, som han eftersträvar, och för att nå målet underkastar han sig träning och ansträngning till det yttersta. Så må envar, menar Paulus, underkasta sig övning och självtukt, träningens möda och tävlingens lagar, förgäta det som är till rygga och samla hela sin kraft på att jaga mot segermålet. Idrotten kan, ofta bättre än många predikningar, lära oss att människolivet, där det är som rikast och bäst, är ett tävlingslopp med ansträngning och risk, med spänning och äventyr, en hängiven strävan att nå ett stort och visst mål. Målmedvetenhet och offervilja, redobogenhet att sätta in hela sin kraft, ett redligt och ridderligt väsen, ett tuktat sinne och en spänstig håg — denna livshållning och dessa manliga dygder kan idrotten bidraga att utveckla. De äro i och för sig en vinst för folkkaraktären och väsentliga betingelser för den frihetskamp, som måste föras.

Nationen lider av ett allmänt förvekligande, och en sannskyldig käringaktighetens anda har opåtalt fått utbreda sig bland oss. Vi hava övernog av salvelse och hyckleri, av futtiga intriger och småaktiga trätor, av blöta viljor och osäkra försäkringar. Vi hava fullt opp med släta ledare, som så fort det gäller allvar förskrämda krypa ner och sitta på huk bakom det byråkratiska eller demokratiska formelväsendets rågårdar. Och där kunna de gärna sitta kvar! Det är andra slags karlar, den unga tiden söker och kommer att samlas omkring. De ledare, som skola "vända frihetsdrömmen i sanning för svenske män", måste vara hövdingar, som stå där starka och rakryggade, friborna sinnen, trogna mot vad rättfärdigheten kräver, icke sökande sitt eget utan sitt folks bästa. Det bor en trängtan till ynglingadåd i svenska sinnen, och Gustav Vasa vittnar om, att vi äro "ett för storverk fallet folk". Att hjälpa detta gosselynne till seger, att skaffa rum och trivsel åt det fasta, det fria, det storvulna i det svenska folklynnet, det är en befriarebragd, och i den gärningen är idrottsrörelsen, där den fyller måttet, delaktig.

Ni löpare från de stora skogarna, vad bringa ni oss för ett bud? Kommer icke eder hälsning från blånande åsar och fria vidder? Var det icke vildmarkernas friska luft, som svepte omkring eder, när ni susade utför slänterna? Var det icke höga och rakstammiga furor, som blickade ner på eder, när ni gledo fram över de långa hedarna? Det land, som ni skådat, är "ett stycke av vårt

GUSTAF VASA TALAR TILL DALKARLARNA.

SVEA RIKE

Gustav Adolfs-fonden.

Gustav-Adolfs-fonden för de svenska kulturminnesmärkenas vård omfattas med ständigt stigande intresse från enskildas såväl som korporationers sida, såsom bl. a. framgår av till fonden överlämnade donationer.

För några dagar sedan mottog fonden en gåva av 10,000 kr. från Stockholms stads brandstodsbolag för försäkring av lösegendom. Genom denna ståtliga donation är fonden nu uppe i den aktningsvärda siffran 414,890 kr.

Fornminnesavdelning å "Svea Rike".

I det renoverade "Svea Rike" som den 15 maj öppnas för sommaren till förmån för Gustav-Adolfsfonden kommer även att ingå en av Nordiska muséet anordnad specialutställning från muséets yttre verksamhet.

Bland annat kommer att framställas en s. k. Europakarta, som visar svenska vikingafärder med utgångspunkt från våra märkliga runstenar. Den illusterar hur så gott som hela Europa kringseglats av till och med samma familj. Kartan placeras i bottenvåningen på fondväggen intill den stora reliefkartan med de förnämligaste fornminnena inlagda. På sidorna ordnas avbildningar av representativa runstenar med runverserna i svensk översättning. Här skall också avgjutningen av det berömda Pireuslejonet stå.

Arbetet på kartan är redan i full gång. Något tiotal runstenar från Uppland och Södermanland samt ett par från Skåne skola tagas med och från dessa sedan band spännas till de platser där den i runversen omtalade mannen stupade. Det blir ett helt nätverk över Europa endast med detta lilla material till utgångspunk.

Sundholmens slottsruin i behov av restaurering.

I ett yttrande till riksantikvarien understryker museiintendenten S. Welin i Skara behovet av en utgrävning och konservering av Sundholmens gamla slottsruin i Ulricehamnstrakten.

Av Västergötlands alla raserade stormansborgar anses Sundholmen vara den förnämsta, icke endast genom sitt sällsynt idylliska läge utan även för den synnerligen vackra och storslagna ruinen. Motstycke till de ännu kvarstående tvenne valven finnes icke vid någon av landskapets många andra slottsruiner. Genom skadegörelse från skattesökare och okynniga ungdomar förringas emellertid ruinens värde efterhand, varför ett inskridande i konserverande syfte är starkt av behovet påkallat.

Sundholmen omnämnes i de historiska urkunderna redan under drottning Margaretas tid på 1300-talet. Förste kände ägare var Karl Knutsson Örnelår, från vilken gården i slutet av 1400-talet kom till Peder Magnusson Brahe. Det var troligen denne som uppförde en slottsbyggnad på Sundholmen och befästade densamma. Bakom dessa säkra murar härskade sedan Braheslākten i flera hundra år.

Under riksdrotset Magnus Brahe ombyggdes det gamla slottet. Detta, som förut varit uppfört i korsform med omkring 2 ½ meter tjocka murar, miste nu sin fästningskaraktär och blev både utan och innan ett ståtligt herresäte. Erik Dahlberg har förevigat dess yttre karaktär, och om gemakens prakt gå ännu sägner i orten. Den 1 maj 1706, då ett häftigt åskväder rasade över trakten, antändes Sundholmens slott och nedbrann till grunden.

Skandinavisk lärostol i Warschau.

Sveriges, Norges och Danmarks ministrar i Warschau överlämnade häromdagen till undervisningsministern Czerwinski och rektorn vid därvarande universitet en summa av 100,000 slöty, som insamlats av en kommitté, bildad för ett par år sedan på initiativ av bankdirektören Gunnar Schönmeyer. Summan skall utgöra grundfonden för en lärostol i skandinavisk fiologi vid universitetet i Warschau. Fondens förvaltning handhas av undervisningsministern och universitetsrektorn.

---

eget Dalaland i de drömmande furubergens skygd", och den hälsning ni föra med eder är en fläkt av skogsdoft och frihet, buren till oss från karga ödemarker och enkla bygder, som äro oss kärare än all Söderns yppighet och alla städernas blänkande fönster och granna gator.

Förundrar det eder att det har bott ett fritt och frihetsälskande släkte i dessa dalar? Sannerligen, det är ingen landsända i Svea rike, där friheten och den personliga självständigheten skattas så högt som här!

Det är icke någon åstundan hos oss att avskilja dessa trakter till något slags skyddspark för vildmarksromantikens ohejdade växt för snälla barn att "se, men inte röra". Nej, här begära vi bara att oförkränkt få förvalta frihetsarvet från fäderna och göra det fruktbart för oss och våra barn. Här vilja vi få bekänna vår förtröstan till frihetens Gud och vår vägran att tro på några ödesbestämda tvångslagar för släktets utveckling.

Hörde jag orätt? Eller kom det icke nyss härinne i kyrkan ur bygdesjälens djup ett gensvar till frihetshälsningen, som därute bars till oss från de vida markerna? Var det inte såsom då höga furor susa på bergen, när biskop Thomas Frihetssång ljöd under valven med tongångar, som blivit till i Siljans fria dal?

Var det den nyvaknade frihetsvindens första kåre, som drog genom våra själar? Skall den blåsa på nytt från Mora strand, "den goda allvarsvinden"? Skall det förunnas oss att förnimma hur den växer till en storm, som befriande drar fram genom sinnena och rensar luften i Sveriges land?

Res dig, mitt folk, på fädrens sätt
och giv ett klart besked!
Häv upp ditt höga frihetsrop,
vräk bort tyrannens fogdehop!
Låt dina pilar regna tätt,
ty så är dalkarlssed.

Lyss, hör du frihetsvindens brus
i dina furors topp?
Den sveper frisk från fjäll och myr,
den bryter fram så ung och yr.
Och när du hör dess stolta sus,
då vaknar Sveriges hopp.

S. Gabrielsson.

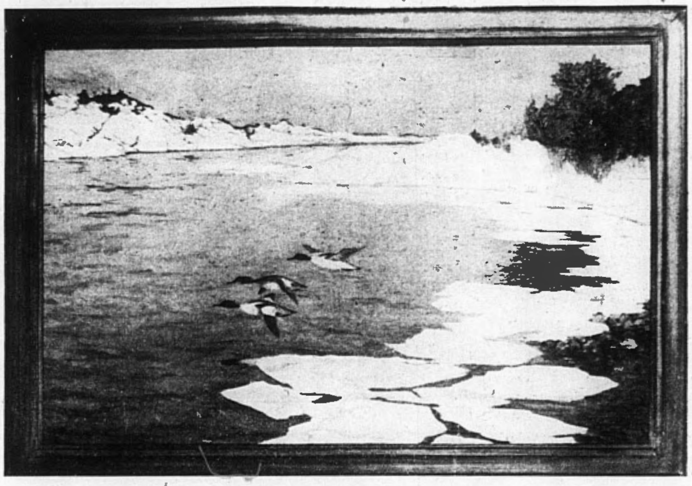

ISLOSSNING. Skrakar. *Av Rolf Mellström.*

MOT VÅR —

Blånar inte rymden, stå ej trädens grenar
sträckta som i väntan, vaknande mot vår?
Slå ej lösta vågor lent mot strandens stenar
mellan is, som brister, tinar och förgår?

Stiger ej en ström ur mörkret och ur natten
av ett evigt ljus, vars källa ligger gömd
djupt i jordens hjärta att som Graalskatten
en gång bliva funnen fast i sekler gömd?

Och med ljuset stiger längtan mot de klara
rymder, där en orörd renhet är mig när,
längtan mot den makt, som kanske kan besvara
livets stora fråga vem jag innerst är.

Dagarna förlängas, allt som nyss låg domnat
vaknar och förlöses, gror av liv på nytt.
Allt som kämpar fram mot någonting fullkomnat
brinner som en eld ur morgonen, som grytt.

Stig, du dag, ur natten, du, som trotsigt tänder
elden i vår ande, lys vår väg och väck
längtan, som mot drömmens obeträdda länder
drar som vårens vilda, vita fågelsträck!

NILS-MAGNUS FOLCKE.

Nordisk Målarkonst

En landskapsmålare av äkta nordiskt kynne är Donald William-Olsson, som nyligen framträtt med ett femtiotal dukar i Konstnärshuset.

Det är en glädje att i dessa internationellt orienterade tider finna en konstnär, som troget fasthåller vid inhemska motiv, ja, vars hela produktion genomstrålas och uppbäres av äkta nordisk känsla och livssyn.

William-Olsson anknyter till goda äldre traditioner i svensk landskapsskildring. Hans måleri är klart och redbart och gediget, fyllt av en real iakttagelse och hängiven naturkärlek. Årstidernas växlingar återger han med en övertygande sanning, vårens barmark och skira grenverk mot himlen, höstens klara och genomskinliga luft, skymningens lätta och mjuka fall äro hans mest omhuldade motiv.

Bland konstnärens senast utställda tavlor må särskilt nämnas dukarna Stilla vårkväll, Sommarkväll, Löven falla, Höstrâg och Vårljus, Regndigert och Vinternatt.

NATIONALMUSEUM

i den nationella konstens tjänst!

Ledningens för Nationalmuseum bedrövliga kapitulation och engagemang för den osvenska dekadanskonsten med lokalt ursprung framför allt i Grünewaldskretsarna i Paris har redan tidigare berörts i Nationen. Med oro och bekymmer har konstaterats hur de betrodda män, vilkas självklara plikt det varit att inskrida reglerande, tvärtom tagit de obscura strävandena att denationalisera och merkantilisera den svenska konsten under sitt särskilda beskydd.

Inom svenska konstkretsar har det länge jäst, men i regel har det ej kommit till några allvarligare brytningar, väl på grund av fruktan och hot om trakasserier mot dem som dristade opponera sig mot "tidens smak", d. v. s. den av den härskande kosmopolitiska finansautokratien omhuldade smakriktningen. Men krukan går till brunnen tills den brister. En dag är det slut på svenskens beprövade tålamod också i detta stycke.

Det var ett ord i sin tid, som den kände skånske konstnären *Jonas Åkesson* uttalade, då han för några dagar sedan riktade en ljungande protest mot Nationalmusei ledning för dess skandalösa sätt att tillvaratage den nationella konstens intressen.

"Är det", frågar konstnär Å., "i överensstämmelse med svensk folkvilja, som den franska kulturpropagandan i vårt land gynnas av svenska statens tjänstemän och institutioner? Kan det från svensk synpunkt anses rätt, att vårt Nationalmuseum, vilket finansieras av svenska folket, göres till en härd för den franska kulturen, som där uttränger och förlamar svensk egenart och svensk mentalitet? Icke endast den nu pågående franska utställningen i museets lokaler utan fastmera det program, under vilket Nationalmuseum verkar sedan åratal, ger oss en tillräckligt klar bild av ovan berörda sorgliga förhållanden. Sedan många år tillbaka ha nästan alla arbeten av de svenska konstnärerna, vilka verkat inom landet och visat sig trogna den svenska konstundervisningens riktlinjer — och sedermera arbetat på uppbyggandet och befästandet av våra nordiska traditioner inom konsten — ratats av Sveriges Nationalmuseum. Flera konstnärer ur nämnda generation ha många gånger gjort sitt land större heder på kontinentens internationella expositioner, eller också ha deras arbeten inköpts till främmande lands museer. Ett helt avsnitt omfattande 30 års produktion av god svensk konst har sålunda förkastats endast därför att dess utövare ej velat böja sig för den franska modernismen. Men å andra sidan uppmuntrar Nationalmuseum de artister, ofta dåliga sådana, vilka efter fanflykt från vår egenart i konst kastat sig i armarna på de franska institutionerna.

Den avdelning i Nationalmuseum, som representerar vår nutid, är från golv till tak fylld med dekadenta franska kulturimitationer, fylld med plagiat av det främmande måleriet. Nu spörjer man: är detta det sätt, varpå institutionen i fråga bör fylla sin uppgift som svenskt nationalmuseum?"

Holmenkolldagen - Norges nationaldag.

Förspel — Efterspel.

(Brev fr. Nationens korresp.)

Holmenkollen i mars.

Undertecknad blev vänligt avviftad från Sthlm C. av självaste vår kronprins en strålande vinterkväll. Men vem är väl då jag? Ja, jag heter inte Gustaf Adolf. Ånej, saken var den, att Norges och Belgiens kronprinsar avbröto festligheterna i samband med Prins Carls 70-årsdag för att fara till Oslo och se på backhopptävlingarna på Holmenkollen. Att jag sedan hade förmånen att ha vagnen intill kronprins Olov var ödets nyck, men det var icke samma gunstig herres nyck att vi skulle till Oslo.

Har ni sett det stora Derbyt utanför London eller Longchampskapplöpningarna i Paris? Om ni har det, så har ni vissa förutsättningar att förstå, hur mycket Holmenkolldagen betyder för Norge. Norge är ju skidsportens förlovade land. Tänk Er en vinter, 4 månader lång, med gnistrande sol och mycket snö, en skidterräng som är som skapt för skidlöpningen. Därtill kommer att när det t. ex. regnar i Oslo, snöar det ett par hundra meter högre opp, varför man alltid har till hands snön.

Efter denna lilla avvikning ber jag läsaren följa min ciceron och mig på Holmenkolldagen. Vi befinna oss klockan 11 på Oslos gator, väl påpälsade och jag frågar min introduktör för främmande sändebud hur vi skola komma upp till skidbacken. "Vi ta elektibanan, en speciell linje som går högt opp", säger han. Nå, vid stationen är det en ringlande kö på flera och hundra meter och vi börja redan förtvivla och söka hjälplösa efter en bil. Ingenstans är någon att upptäcka. Vi åka spårvagn en bit och börja på nytt sökandet efter bil. Men se där kommer en tvåmansSläde. Vi frågar och han tar oss gärna opp till Holmenkollen för 12 kronor och efter prutning 10 kr.

Vi få höra att släden en gång kört Kung Hakon och hans adjutant och börja känna oss riktigt blåa i blodet. Kanske bidrog den friska kylan därtill också.

Vägarne äro fulla av människor, gamla och unga, som söka sig opp med alla fortskaffningsmedels hjälp. Men det går långsamt, trafiken stockar sig. Människorna äro dock glada och komma alla skidklädda. Har Ni sett en äkta norsk skiddräkt? Den skall vara mörkblå, kort, åtsittande jacka, skidmössa med skärm, långa och ganska smala plusfoursbyxor, vita yllestrumpor och svarta skidkängor.

När vi hunnit halvvägs uppför blir trafikstockningen för svår och vi ta vår mats ur skolan och börja promenera tillsammans med tusentals andra. Efter två timmars mödor befinna vi oss äntligen uppe vid krigsskådeplatsen.

Omkring 50,000 människor på en enda fläck, stampande, sjungande och surrande. Platsen ligger insvept i en strålande marssol, Backen är kantad av rödklädda läktare för de kungliga, pressen och notabiliteterna. Vid satsen av backen, i en vid halvcirkel står publiken.

Precis på slaget kl. 1. hoppar den förste och strax efter anlända de kungliga hälsade av nationalsången, som sjunges med blottade huvuden. Sedan fortgå hoppen med osviklig precision och knappt har den ena slutat sitt hopp i en elegant telemarkssväng, förrän näste man startat. Men så är det också 300 man som skola hoppa. Några tyskar, amerikaner och svenskar äro med, och före hoppen spelas opp landets nationalsång, som avhöres stående med blottat huvud. En enkel hyllning som så väl går i stil med norrmännens sportmanship. Bäste man skall segra!,

Det är förunderligt vackert att se dessa granna gestalter singla genom luften ned över trädtopparna. Många falla, men det går i allmänhet bra; några allvarligare olycksfall inträffa ej.

Efter en alltför kraftig kullebytta stampas underbacken till på så sätt att 25—30 man, hållande i ett långt rep, på tvären skida fram och med skidorna utjämna ojämnheterna. En praktisk detalj!

Hopplängden visas genom ett flertal tavlor med stora siffror.

Det längsta hoppet blir på 48,5 m. I medeltal hålla sig hoppen omkring 40—43 m. Stilen är mycket god.

Man hör lätt när någon favorit kommer. Jublen stiga i luften och kulminera, då mästaren efter ett elegant stoppsväng åker tillbaka mot backen och låter sig hylla av mängden.

Ja, så bär det nedför igen. Hela berget är en enda ringlande jättemassa som söker sig ned till Oslo. Och ännu vid ½6-tiden ser man på Oslos gator skidklädda, som i all sin entusiasm stannat kvar uppe på höjderna ända tills solens sista strålar dalat över en lycklig nejd.

Den stora nationaldagen lider mot sitt slut, men alla teatrar, bion och förlustelseställen äro fullsatta och vid månget bord dricks Norges skål. Norrmännen, som in på knutarna ha denna underbara natur, äro *ett* folk i dag och ett lyckligt folk, ty de älska sitt land.

—Jing.

EPAS:s affärsmetoder.

Som belysande för de affärsmetoder, som den internationella "EPA"-rörelsen — vilken här i landet konstituerat sig som dotterbolag under hebreen Sachs' "Nordiska Kompani" — begagnar sig av i sin konkurrens mot de nationella företagarna förtjänar att observeras en artikel om "De billiga EPA-affärerna eller hur man lurar bönder", införd i ett ansett tyskt köpmannaorgan. Här ett utdrag ur artikeln:

"Ett visst kaffesurrogat säljes i Epa-butikerna i en förpackning till 25 pf. pr styck. En liknande förpackning av samma fabrikat kostar i de vanliga affärerna 35 pf. Det ser ju besynnerligt ut och vittnar vid första påseende om Epa-butikernas övertagna konkurrenskraft. Tittar man lite närmare på saken, skall man emellertid finna, att Epas förpackning innehåller 18 tärningar av 3 grams vikt, under det att den vanliga detaljhandelns innehåller 18 tärningar av 5 grams vikt. Köper man *fyra* paket av denna vara hos Epa, så kosta de sammanlagt 1 mark för *216 gram*. Köper man *tre* paket i detaljhandeln blir priset 1 mark och 5 pf. för*270 gram*. Samma kvantitet — 270 gram — skulle alltså hos Epa kosta 1 mark 30 pf. *d. v. s. nära 25 proc. mera än i den legitima detaljhandeln.*

Med Epas omskrutna billighet är det sålunda dåligt beställt, och det är nödvändigt att den individuella handelns utövare för allmänheten påvisa räknexempel av detta slag, så att icke en felaktig uppfattning om detaljhandelns prissättning får utbreda sig".

Att detta internationella EPA-geschäft också i Sverige arbetar medels illojala och ohederliga metoder är redan flerfaldigt konstaterat. Det finnes alltså grundad anledning att i detalj granska dess verksamhet här i landet. Den svenska allmänheten bör överhuvud undvika att göra några som helst inköp i semitiska affärer, även där dessa behaga presentera sig i "svenska" och "nordiska" firmanamn.

GYMN

ORGAN FÖR NORDISK KULTUR

Elfte häftet nu utkommet

Ur innehållet:

Nordiskt rasskydd av C.-E. Carlberg.

Sofrosyne. Något om självbehärskningens psykologi, pedagogik och etik av Axel Haerberger.

Gymnisk dikt och ton av Ture Rangström.

Idrott och ridderlighet av Knut Widercrantz.

Föda och tänder av E. Bergve.

Konstnärliga och litterära bidrag av: Bertil Damm, Ejnar Eklöf, Christian Eriksson, Carl Fagerberg, G. A. Fjaestad, Hjördis Nordin-Tengbom, Gunnel Nyblom, David Wallin, D. William-Olsson m. fl.

Lösnummerpris: Kr. 1:25.

Årsabonnemang (4 häften): Kr. 4:—. Prenumeration genom posten eller per postgiro 4024. Provnummer gratis.

ÖPPNA FRÅGOR

till fil. kand. Torsten Tegnér, ansv. utgivare av "Idrottsbladet".

Med anledning av Edert konsekventa vaktslående kring de osunda urartningstendenserna inom idrotten, vilka hota att neddraga hela denna för nationens hälsa så betydelsefulla ideella rörelse från det höga plan där den hör hemma, tillåter sig undertecknad framställa följande frågor, vilkas besvarande vore av stor betydelse för bedömandet av det aktuella spörsmålet om idrottens folkuppfostrande värde.

Fråga 1.) Anser Ni att omhuldandet av urartningen inom idrotten står i överensstämmelse med den vackra blågula symbol, som pryder vignetten i Eder tidning?

Fråga 2.) Anser Ni att den av Eder främjade, internationellt "orienterade" vulgärsportliga verksamheten låter sig förena med idrottens fria och ridderliga nationella idé?

Fråga 3.) Är orsaken till Eder här påtalade inställning a) personlig tro på "materiens seger över anden" enligt känt sovjetryskt recept, b) profithunger eller c) beroende av internationella intressen?

Vän av sund idrott.

»Jorden åt bankerna!»

Jordbruksfiendernas senaste paroll.

Den Gyllene Internationalens erövringskamp om Sveriges bondejord fullföljes med all kraft. Man förstår den enastående energi som utvecklas av den i hemlighet styrande främlingsmakten. Det rör sig inte bara om en ekonomisk erövring av betydande mått, genom bondejordens annektering ernås ju att den svenska folkstammens kärna knäckes, vilket betyder så mycket som dråpslaget mot den nordiska rasen, mörkmaktens urfiende, i dess eget hemland. Folkens köpta ledare inom politik, kultur, ekonomi och finans göra även i dag vad i deras makt står för verkets fullbordande, d. v. s. den svenska bondeklassens ekonomiska ruinerande, varmed följer dess utrangerande som politisk, kulturell och social faktor i Sverige.

Det är mot bakgrunden härav vi ha att se den sedan åratal bedrivna "ekonomiska inringningspolitiken" mot det svenska jordbruket. Dennas främsta grundsats har varit upprätthållandet av en sådan relation mellan priserna å jordbrukets inköps- och försäljningsvaror, att förlust måste uppstå å rörelsen, varigenom bönderna tvingas att för driftens vidmakthållande pantförskriva sina ägande gårdar hos storbankerna — samma "humana" erövringstaktik som av den imperialistiska världsfinansen med så stor framgång praktiserats vid staternas och de därinom befintliga nationella företagens underkastelse. I allmänhet har man dock inom tjänstförrättande kretsar bemödat sig om att beslöja syftet samt sökt framställa strävandena såsom motiverade av hänsyn till folkets väl.

Ibland händer det emellertid, att någon av de bålda "fria" kämparna för den Gyllene Internationalens herravälde i vårt land råka alltför oförblommerat säga sitt hjärtas mening, blottande sina innersta tankar. Till en dylik oförsiktighet gjorde sig häromdagen den celebre finansagenten och förkämpen för maskinkultur, författaren Ludvig Nordström skyldig, då han inför kungl. huvudstadens Publicistklubb avgav en öppen deklaration till förmån för den svenska bondejordens direkta överlåtande till storbankerna. Någon revolution från böndernas sida behövde man , menade "Lubbe", icke räkna med. Den gamla självägandehushållningen hade visat sig omöjlig, industrialiseringen vore enda räddningen — "det är bankerna och affärsmännen (läs den judiska storfinansen!) som måste ta hand om jordbruket, ty då blir det inte bara en industri och trust, utan ett räntabelt företag".

Klara besked alltså! "Lubbe" kan uppenbart icke tänka sig någon annan maktfaktor än storbankerna i det nutida svenska samhället.

För Sveriges jordbruksbefolkning bör hr Nordströms deklaration betraktas för vad den är: en öppen krigsförklaring från den internationella storfinansen. Skall denna utmaning av dem det vederbör lämnas obesvarad? Vi vilja ej tro det. Måtte svaret bliva en hela vårt land omfattande bonderesning, som visar att den svenske bonden ännu är en kraft att räkna med i Sveriges land!

Den svenska rasens . . .

(Forts. fr. sid. 1.)

tryckt läge. Kännetecknande för vår svenska kultur har varit, att ståndscirkulationen uppåt mött mindre hinder än i något annat europeiskt land. Vår historia bär talrika vittnesbörd om, hurusom ledare i vetenskap, konst och även på andra områden kunnat arbeta sig upp från en obemärkt ställning till samhällets spetsar. Detta är den ljusa sidan av cirkulationen, som emellertid numera också har en föga tilltalande sida. Mången föredrager tjänstemannabanan med dess tryggade lön framför ett högre strävande på eget initiativ och eget ansvar. År 1900 undergingo 1 000 personer studentexamen och antalet högskoleelever var 2 600, numera äro siffrorna höga: 2 600 examina och 8 200 elever!

Att ungdomen drager sig från landet till städer och industrien, utgör en oerhört viktig fråga. En viss utflyttning från landet är i sin ordning och har väl i alla århundraden förekommit utan att farlig avfolkning uppstått. Vår ras är inställd för sådant och därigenom har ungdomens olika anlag kunnat tillgodoses, som sig bör. Rasen har därunder kunnat upprätthållas och därjämte även äventyrslustan tillfredsställas. Så har skett nu under något årtusende. Modernäringen var jordbruket och dess idkare har uppehållit rasen både till antal och beskaffenhet. Numera är det annorlunda, ungdomens drages med all makt till städerna, till de höga avlöningarna och det febrila nöjeslivet. Det är ett sundare levnadssätt på landet, men naturligt nog mera enformigt. Livet där är lugnt, i allmänhet utan allt hetsande. Särskilt fördelaktigt är landet för den uppväxande ungdomen. Emil Nilsson meddelar 1910, att undersökningar från Preussen, England, Danmark och Sverige utvisa en avsevärt hög

Vår Kamp.

Utkommer d. 1 o. 15 i varje månad.

Huvudorgan för Nationalsocialismen i Sverige.

Motto: Hjärnans och handens arbetare — förenen Eder! Varer svenske!

Ansvarig utgivare: Stig Bille.

Redaktör: S. Lindholm.

Redaktion och expedition:

Kungspassagen, Göteborg

Rt. 374 62. Postgiro 41349

Prenumerationspris:

Helår Kr. 5:—. Halvår Kr. 2:75. Kvartal Kr. 1:50.

Å. varje postanstalt samt direkt från redaktionen.

Provnummer på begäran gratis!

MODERN DEMOKRATI

Franska Oustric — ett belysande exempel.

Frankrike, den moderna "frihets"-kulturens hemland, drar alltmer uppmärksamheten till sig som de parlamentariska skandalernas föregångsland. "Panama" har många gånger under årens lopp överträffats. Den ena jätteskandalen avlöser den andra. Den parlamentariska korruptionsskandal som i senare tid vållat det största rabaldret är Oustricbankens fallisemang, där det rör sig om c:a 1,400 miljoner francs, som med politikernas välbetalda hjälp frånrövats den franska allmänheten. Man introducerade på börsen massor av värdelösa aktier, som allmänheten lockades att inköpa. Bakom Oustric skymtade "den okrönte kejsarens" kansli — Rothschildska "Franska Banken", vilket förklarar att denna korruptionsaffär över huvud kunnat få den enorma omfattning fallet varit. En dag kom så jättekraschen, som medförde dåvarande ministärens Tardieus fall.

Efter många fruktlösa ansträngningar att förhindra en revision tillsattes omsider en parlamentarisk undersökningskommission — en åtgärd som man sedermera på olika håll livligt ångrat. Vad av denna redan bragts i dagen ger en god föreställning om den i nutidens Frankrike rådande korruptionen. En första undersökning i Oustrics papper visade, att minst 50 deputerade av alla partikulörer voro direkt engagerade i svindeln, i det de låtit köpa sig för att använda sitt inflytande till förmån för bankens olika företag.

En lång rad av ambassadörer, före detta ministrar och andra högtställda personer ha hörts inför undersökningskommissionen och befunnits delaktiga i korruptionen. Förutvarande ministerpresidenten Tardieu och hans finansminister Perét — den senare presidenten Domerques designerade efterträdare — voro bägge starkt engagerade. Perét, som genomförde introduktionen av vissa Oustricpapper på Parisbörsen, mottog i egenskap av Oustrics advokat 200,000 fr. om året. Samma summa uppbars av förre ambassadören René Besnard för avgivna varma rekommendationer åt nämnda aktier. Publicitetsagenten Robenne d'Azcona utbetalade till sig själv och olika parlamentariker 160,000 fr. för medverkan vid introducerandet av Snia Viscosa (ett av Oustrics förnämsta papper). Under förhören försvarade sig Robenne med att hans tillvägagångssätt "fullt överensstämde med de bland publicitetsagenterna vanliga metoderna"(!) Bland övriga komprometterade politiker äro deputeranden Marin, ordföranden i kammarens finansutskott, Malvy, förutvarande jordbruksministern David, ledaren för "den patriotiska ungdomen", Taittinger, samt chefen för Paris kriminalpolis, Benoit, 17,200 fr., för lämnade "konfidentiella upplysningar". Förre konseljpresidenten Tardieus privatsekreterare, Millot, uppbar månatligen 5,000 fr. från Oustric från och med oktober 1928 eller sammanlagt 120,000 fr., tidningen "Volonté", hade för "tjänster" kvitterat 260,000 fr., tidningen Echo de Sol, förutv. inrikesministern Jean Durands tidning, 80,000 fr., etc.

Rotschildska Centralbanken eller som den kallar sig "Franska Banken", vilken stått bakom Oustric, kunde så till vida ej undgå att inblandas i undersökningen, att guvernören i banken, Moret, nödgades avge förklaring över sin rekommendation av Snia Viscosa-papperen. I denna upplyste han, att han på order av finansminister Perét i sin rapport använt uttryckssätt som helt lade ansvaret på denne. Underdirektören i Franska Banken, Rémy, som hade konto i Oustricbanken, blev entledigad från sitt ämbete. I övrigt förtjänar observeras, att undersökningskommissionen begärt vittnesmål med de ledande inom Franska Banken rörande dennas förbindelse med Oustric, men avböjde bankledningen bestämt att tillmötesgå kommissionens önskan under den motiveringen, att Franska Banken är "en privat institution, som är ansvarig inför aktieägarna och styrelsen och av juridiska skäl icke kan ställa sig till förfogande vid kommissionens undersökning". Och därmed torde det förbli. Huset Rothschild låter sig inte ställa till svars för sina handlingar inför en parlamentarisk kommission. För detsamma är huvudsaken, att en briljant affär gjorts. Skulle parlamentet våga trotsa, skickar republikens "okrönte kejsare" utan vidare hem detsamma. Detta veta även herrar parlamentariker och därför akta de sig visligen för att envisas.

Det relaterade ger en aning om den florerande korruptionen i "det fria Frankrike". Liknande tillstånd ha vi för övrigt i alla nutida parlamentariskt styrda länder, ehuru i regel kanske ej efter samma höga norm som i "demokratiens hemland". Oustricskandalen har blottat den moderna plutokrat-demokratiens innersta väsen och förtjänar fördenskull att även på andra håll noga observeras. Den inbjuder till självransakan lite varstans.

Juda i de franska kolonierna.

Frankrike har en sällsport slapp främlingslag. Intet land i världen har så gästfritt öppnat sina portar för mindervärdiga raser. Den typiske franske borgaren, vars sparsamhet och arbetsiver stått såsom ett föredömligt exempel, är av naturen skeptisk mot allt främmande. Utlänningar som i åratal levat i Frankrike veta av erfarenhet, hur svårt för att ej säga omöjligt det är att bli introducerad i en fransk familj.

Huru då förklara den skandalösa främlingslagstiftning som landet för ögonblicket har? Är det icke paradoxalt, att en befolkning, av naturen fientligt inställd mot främlingsinvasion, så beredvilligt öppnat sina dörrar för allt slags sämre rasmaterial? I Paris vimlar det av synagogs-restauranter, smutsiga "cuisine rituelle soignée", där allt slags plattfotsfolk samlas och judiska nakendansöser och negerskökor tävla om storstadens gunst. Längs boulevarderna ströva hela band av s. k. "guides" av israelitiskt ursprung, som med ymnig vältalighet för rundlig betalning åtar sig att visa den besökande utlänningen storstadens skökohus och bordell-varitéer. Allt detta i ett land, där befolkningen är född med en säkrare nationell instinkt än i något annat land på jorden!

I de franska kolonierna är förhållandet ännu värre. Här ha de semitiska ockrarna funnit en utmärkt jordmån för sin penninggirighet, och den asiatiska byzantismen har firat orgier i handel och politik. I Algeriet, Tunis och Marokko härja de våldsamt och det vimlar av filialer för stora judiska gottköpsmagasiner från Paris ,vilkas skräp är nästan världsbekant. Judiska läkare, advokater och offentliga ombudsmän existera där i ett överväldigande antal. För övrigt vimlar det av hebreiska diamanthandlare, barberare, filmdirektörer, klockjudar, bordellvärdar, manufakturaffärer och skeppshandelsfirmor. På nordafrikanska kusten befinna sig dessa i legio. Semiterna ha t. o. m. varit smarta nog att lägga sig till med norska clerks, som lockats dit med fagra löften och vilkas tunga plikt det varit att ombord å norska och svenska skutor praktisera schakaliska affärsprinciper.

För att i den starka konkurrensen försäkra sig om de skepp som besöka kusten ha asiaterna använt sig av det i shipping-kretsar välkända kontraktssystem, som praktiskt taget berövar kaptenerna möjlighet att själva välja skeppsklarerarefirma. Dessa kontrakt underskrivas av redarna hemma i Norge, som äro ovetande om, att bakom många av de flotta engelska firmanamnen dölja sig durkdrivna israelitiska geschäftmakare, som med illa avlönade skandinaviska clerks som lockbete pumpa den norska skeppsfarten på stora summor.

Semitiska "bumboat-men" — de som sälja småvaror ombord på skeppen — kasta sig som rovdjur över norska skeppsbesättningar samt lura på de troskyldiga sjömännen allsköns tingeltangel till Palestina-priser. Gårdfarihandeln florerar i kolonierna och den påträngande asiatiska försäljaren härjar i distrikten med sitt byzantinska skräp. Huvudgatorna i städerna äro kantade med judiska varuhus, på "strögen" promenera feta judinnor i sina "nationaldräkter" med stora flockar av barn efter sig.

Den nordafrikanska pressen har ett övermåttan starkt semitiskt inslag. Mosaiska helgd. omtalas som nationaldagar, och telegrammaterialet är färgat i hebreisk anda. Flera av de framskjutna politikerna i kolonierna äro judar, t. ex. deputeraden för Constantine valkrets till kammaren i Paris, Gaston Thompson. Constantine är det tredje departementet till storleken i Algeriet med en befolkning av c:a 2,200,000 inbyggare. Enligt folkräkningen 1911 funnos 65,000 judar i hela Algeriet, men denna siffra är mycket för låg, deras antal utgör där säkert i dag dubbla.

Den nordiska kolonien håller sig i stort sett renblodig och undviker i möjligaste mån samvaro med judar. De enda nordeuropéer, som med förkärlek beblanda sig med judarna äro schweizarna.

Algier i mars 1931.

Observer.

Vår kulturutveckling har alltså på flera vägar hotat rasens bestånd. De som flytta till städerna råka där ut för flerahanda faror och kunna ej säkert hålla rasen uppe. De som stanna på landet ha även de i ej ringa grad gripits av tidsströmningen. Dessutom visar den rådande radikalismen föga intresse för lantbrukaren och för landets odling överhuvud. Lantmännen få t .o. m. det rådet att flytta till städerna. Varför månne ha de maktägande i våra dagar så ringa intresse för jordbruket? Kanske ligger orsaken i det som Darré framhållit: Bonden är obekväm på grund av sin karaktär och hela sin reala läggning. Han passar därför icke för tidens solidaritetsfordringar, han ägnar sig föga att bli kollektivmänniska. Är han självägande bonde, är han ju alltid i viss mån självständig.

Det är lärorikt att se, huru jordbrukarna behandlas i Ryssland. De dugligaste ha motats bort, de svaga få stanna kvar, jorden äges av staten. De styrande bestämma allt. Denna organisation påminner om livegenskapen. Det har hos oss icke saknats röster, som fordra att bondens jord övertages av staten. Våra bönder fredade sin äganderätt under forna tider, oaktat våldsamma upprepade angrepp. Nu efter 400 års tämligen fredad tillvaro hotas vårt bondestånd åter på allvar. Förintas bondeståndet, utbildas därefter kollektivmänniskan lätt både i stad och på land. Vår ras bleve förintad, och vår reala kultur ersatt med verbal kultur. — Till sist en analogi ur historien! Under romerska kejsartiden funnos runt om Medelhavet en betydande mängd smärre egendomar, som en tid voro mycket begärliga av befolkningen. Dessa jordbrukare hade sin stora betydelse för rikets bestånd. Men när förfallet blev allmänt, inträdde svårighet att finna brukare. I städerna underhöllos nämligen alla och roades även på statens bekostnad. Då flykten till städerna blev för stor, bundos lantmännen och deras barn genom en ny lagstiftning och de blevo livegna. Efter kristnandet genomfördes detta system i nästan hela Europa. Undantag bildade England, skandinaviska halvön, Finland och vissa delar i Schweiz.

»Statsmakterna och den svenska livsmedelsproduktionen»

En skrivelse til Konungen av ordf. i Stockholms läns valkretsförbund av Bondeförbundet, dir. Adolf Anderson, Ekebo.

Uppseendeväckande
Intressant
Lättläst!

Kan rekvireras från Exp. av NATIONEN, Postfack 1145, Stockholm, mot 30 öre i frimärken eller vid rekvisition av ett flertal ex. genom insändande av likvid pr postgiro 36 43.

---

dödlighet bland städernas manliga befolkning inom åldern 25—60 år. Denna dödlighet är omkring 50 proc. högre än inom motsvarande åldersklasser å landsbygden. Härav framgår en lärorik skillnad mellan stad och land. Det är särskilt de ogifta männen som dö i förtid i städerna, hos dem verkar överretningen därstädes så särskilt påfallande.

Bland våra lantbor yppar sig ännu tydligen en hunger efter jord. Därför har det under senaste årtionden styckats mycket, men dess värre har omtanken om den blivande jordägaren alltför ofta fått stå tillbaka för tanken på den styckandes vinst. Därvid har vår rasfråga lidit mycket, småbruken ha blivit onödigt dyra, ja emellanåt omöjliga för brukaren att gå i land med. Staten har här försummat mycket, och ävenså med avseende på tomtspekulationen i städerna. För 50 år sedan började den spekulation i hus och tomter, som ännu fortgår med så bedrövliga resultat. Rekordet, närmare 1 000 kr. årlig hyra för varje eldstad, har nåtts i Stockholm. Till detta mål ha många krafter samverkat, tomtspekulanter, ägare av äldre hus, byggherrar och till sist murare och andra. Vinsterna ha på många håll varit oerhört höga. Så vitt bekant ha inga samhällets krafter på allvar sökt stävja förödelsen. Tjänstemännen och arbetarna har man haft intresse för, de ha fått allt högre avlöningar. Vid behov ha de härför nödiga medlen uttagits medelst debetsedlarna. Den för befolkningen viktigaste sidan har däremot icke blivit tillräckligt framhållen, i alla händelser har den hotande förödelsen icke blivit hämmad. När hyran uppgår till bortåt 1 000 kr. för ett rum. Det går an att gifta sig och bo i ett eller två rum, men barnen ha ej plats där.

Samtidigt med tomtspekulationerna började hos oss en agitation för tvåbarnssystem. Många lyssnade och funno det onaturliga vara bekvämligt; andra tvungos i samma riktning på grund av hyresbeloppen. Redan på 1890-tal. framträdde nativitetens sänkning tydligt i den offentliga statistiken. Sällan har en social agitation haft en så snabb och grundlig verkan. Den var tidsenlig och mången tog för givet, att så måste det vara. Varför? Månne reformen överensstämmer med naturens ordning, med vetenskapliga fakta eller historisk erfarenhet om god verkan? Ingalunda. Tvärtom ödslar naturen nästan överallt med frambringande av frön och yngel och når på den vägen livsformernas bestånd. Vid tvåbarnssystemet måste det alltför ofta hända att de två förstföddas egenskaper bli tarvliga nog. Vid en större barnaskara har man en helt annan säkerhet, att föräldrarnas värdefulla egenskaper skola framträda hos några av syskonen. Tvåbarnssystemet nedsätter i hög grad det absoluta antalet högre begåvningar.

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Adress: Postfack 1145, Stockholm 16.
Postgiro 3643.

NATIONEN

LÖRDAGEN DEN 28 MARS 1931

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 5:—
Halvår .... „ 2:75
Kvartal .... „ 1:50
LÖSNUMMER 25 ÖRE

Harald Lindströms Boktryckeri. Sthlm 1931.

Vida Världen

"Lubbe" övergår till modernäringen.

Efter sin lyckade framstöt för maskinens herravälde på Funkisutställningen har vår "store författare" Ludvig Nordström, enligt vad han härom dagen meddelade Kosmopolitiska Publicistklubben, på allvar beslutat sig för en pioniär insats för jordbrukets "rationalisering". Vilket

skall ske genom att de odugliga bönderna fråntagas sin jord och denna överlämnas till mera skolade och dugande företagare, såsom storbankerna. Först då, när storfinansen tagit hand om den svenska bondejorden stundar, menar "Lubbe", en lyckligare tid för modernäringen. Då kommer den att ge vinst — något som naturligtvis ingen betvivlar, eftersom den dagen skälen för den nu praktiserade styvmoderligheten visavis jordbruket bortfallit. Storbankerna sakna då anledning att längre vara jordbruksfientliga.

Vår bild ovan visar "den store" "Lubbe" beundrande ett av sina maskinella mästerverk.

•

Societeten roar sig.

Medan politikerna fortsätta att visa sina konster på den parlamentariska arenan, till folkets uppbyggelse, fortfar societeten att roa sig av hjärtans lust, på ett sätt som starkt erinrar om aristokratiens i Frankrike före revolutionen, vilken sökte sitt lystmäte i allsköns lyx och nöjesliv, överlägset gycklande: "Efter oss syndafloden". Nåväl, man var i regel så lagom stolt, när den bönhörda syndafloden kom. På enahanda sätt roade sig Rysslands aristokrater med att vid sina fester sjunga om "den löjliga lilla klicken" (= bolsjevikerna) dagarna innan den röda revolutionen kom och gjorde slut på deras härlighet. Ungefär på samma sätt tycks man inom Kungliga svenska societetskretsar se på tingen, att döma av den skriande lyx som där f. n. utvecklas, enligt borgerliga pressens försäkringar.

Senast refereras ett praktfullt evenemang, arrangerat av Svenska Adelsförbundet å Kungliga Operan. "Publiken var", förklarar "societetsorganet" Svenska Dagbladet förtjust, "synnerligen distingerad. Det var mycket känt folk i salongen och damerna utvecklade mycken och festlig elegans i toaletter — med Kungahusets damer i spetsen. I Kungliga logen syntes först och främst kronprinsparet, under vars beskydd föreställningen hölls, prinsessan Ingeborg och prins Carl, kronprinsessan Astrid, prinsessorna Margaretha och Ingrid. Kronprinsessan Louise var klädd i svart med guldjacka, kronprinsessan Astrid i guldlamé, prinsessan Ingeborg i silvergrått med starkt grön, kort cape, prinsessan Margaretha vitt blankt siden, också med grön cape."

Den lysande festen betecknas som en stor succès för Adelsförbundet. Ja, nog för den s. k. nationella börden gör vad i dess makt står för att bidraga till populariseringen av det grandiosa skådespel som f. n. uppföres till svenska folkets förlustelse. Men om man alltid lyckas finna rätta anslaget, är en sak som kan tvistas om. Det kan så lätt bli för mycket av det goda. Någon smula variation skadar aldrig på scenen.

•

"Kulturpropaganda" i Judiska Högskolan.

Som ett led i den hebreiska rasens utrotningskrig mot övriga raser, särskilt den nordiska, bedrives f. n. i alla länder en intensiv propaganda för "barnlös kärlek", lagligen erkänd fosterfördrivning etc. Och tjänstvilliga utförare av den diaboliska propagandan saknas ingenstädes. I Tyskland operera stora sällskap, huvudsakligen bestående av judiska intellektuella och kommunistiska förtroendemän med den kände israelitiske stuttgartläkaren Wolf som främste agitatoriske kraft. Där samlar sig aktionen nu kring parollen "Bort med strafflagens paragraf 218", som straffbelägger abort.

Hos oss finner man för dagen d:r Ada Nilsson som en av de ivrigaste förkunnarna av de nya lärorna. Särskilt lägges här an på att vinna den mera okritiska ungdomen vilken man söker hetsa upp till någon slags entusiasm för fosterfördrivningen såsom ett förment humanitärt önskemål. Att det ligger djävulska anslag mot rasens bestånd bakom, aktar man sig för att låta de unga förstå — då skulle det inte gå så lätt vinna intresse för saken. Så mycket nödvändigare är att detta öppet och klart säges ifrån.

Att Stockholms Judiska Högskola tagit denna dekadanspropaganda under sitt särskilda beskydd, är förklarligt. Ifrågav. "högskola" tyckes ha satt som sin egentliga uppgift att förgifta den uppväxande ungdomen med destruktiva läror. Häromdagen höll d:r Ada Nilsson vid en av Clarté där anordnad diskussionsafton ett inledningsföredrag över ämnet "Preventivlag — fosterfördrivning". Anförandet, som naturligtvis gick i den "fria" andan, applåderades på sedvanligt sätt frenetiskt av clartéist-klicken.

D:r Nilsson sökte inge sina åhörare den föreställningen att det rörde sig om en kulturangelägenhet och hänvisade till den i andra länder, särskilt Sovjetparadiset, rådande uppfattningen i ämnet. Gentemot talet om olyckliga följdsjukdomar av fosterfördrivningar framhöll talarinnan det stora antalet "lyckliga fosterfördrivningar". Fr. Nilsson sekunderades energiskt av ett antal clartéister som i likhet med henne skarpt kritiserade riksdagsmännen för deras visade bristande intresse för det humanitära kravet på fosterfördrivningens legalisering. Riksdagsmännen hade, hette det, "inget hjärta, utan bara fruktan, fruktan för valmännen".

När skola de bland de unga, som ha sina sunda instinkter i behåll, reagera mot denna brottsliga, under härskande kulturkretsars beskydd bedrivna, folkfördärvliga propaganda?

För vår del skulle vi vilja tillråda d:r Nilsson att ju förr dess hellre överfytta sin kolportörsverksamhet till ideallandet i Öster, där hon hör mera hemma än i Sverige.

•

Herr von JÄRTE.

Sveriges Röda adelskalender kommer att i nästa årgång även upptaga den nya adliga ätten "JÄRTE av Brunkeberg". Otto Edvard Fridolf Hjertqvist föddes i Nässjö 1881 som son av en lokomotivförare, och man kan härav sluta, att hans framåtanda är ett fädernearv.

Efter 16 års studier i Uppsala, Stockholm, München och Berlin, blev han filosofie licentiat 1916, men hade under sista åtta åren även tjänat som statistiker i kommerskollegiet och socialstyrelsen. Redan tidigt hade han adlat sig själv med namnet Järte, i det han som sitt efterdöme uppställt f. d. friherren Hans Karlsson Hierta, den bekante oppositionsmannen, som under Norrköpingsriksdagen 1880 avsade sig adelskapet och därefter kallade sig Järta. Bemälde Hierta-Järta blev småningom rätt konservativ och skrev t. o. m. kampartiklar mot liberalismen, men det var givetvis efter det han blivit landshövding, och sålunda långt efter det han utgivit sina ironiska "Tankar om sättet att upprätta och befästa den urgamla monarchien".

Den nye Järte har vandrat ungefär samma väg, såtillvida att han ända till 1915 bekände sig till juden Marx's plattfotade religion. Sistberörda år befanns han emellertid ovärdig att officiellt längre tillhöra det röda fårahuset, enär han visat aktivistiska tendenser. Han flyttade då över sin insats från rouge till noir och vann strax en plats i statens krigsberedskapskommission. Sedan 1921 är han nu byråchef i Socialstyrelsen och sedan 1924 högerdeputerad i riksdagen. Till yttermera visso har H. M. Konungen dubbat honom till Riddare av Nordstjärnan och Vasen, sålunda förberedande det adelspatent som nu på hans stundande 50-årsdag tillärnas honom.

Herr Hjertqvist-Järte's språkande vapen visar en klyvd sköld, vars försilvrade främre del innehåller ett rött hjärta, och dess förgyllda bakre del en grön kvist, antydande på en gång den adlades akademiska medborgarskap samt det faktum att han själv kommit på grön kvist, ej minst genom sin vänskap med republiken Pelechet's härvarande chargé d'affaires Bonnier. Tack vare sina hjärtliga relationer med sistnämnda hus har Hjertqvist-Järte vidare beretts tillträde till presidentposten i den exclusiva sammanslutningen "Brunkebergsklubben", vilken tillämnats att överta makten i gamla Sverige efter den bankrutterade demokratien, för den händelse Sillén och Engberg skulle misslyckas i sina strävanden för en "proletär diktatur" — vilken position i sin tur öppnat vägen för honom till posten som politisk ledare i Svenska Dagbladet ävensom till kronprinsvärdigheten i högerpartiet. Att herr Hjertqvist-Järte skulle vara Zions Vises emissarie inom högerpartiet är naturligtvis bara ett gement förtal. Lika inopportunt är talet om att herr Hjertqvist-Järtes fysionomi skulle förråda släktskap med det utvalda Folket. Med en välvilligare syn på konturerna skulle man väl dock kunna kalla dem något mindre komprometterande, exempelvis "alpina".

Vi tvivla ej på att den nyadlade liksom sin föregångare Hierta-Järta kommer att njuta sitt otium på någon landshövdingstol. Vi lyckönska honom hjärtligt till upphöjelsen i adligt rött stånd.

•

"Demokratisk folkvilja."

Borta i U. S. A. har man gjort den sensationella upptäckten, att amerikanska sockertrusten köpt en senator för 150,000 dollars. För politikerna i olika länder erbjuder visserligen "sensationen" mindre av sensation än för den breda publiken som den är avsedd för, då det ju är en känd sak, att ett deputeraduppdrag t. ex. i "det fria Frankrike" uppskattas i miljoners värde. En svensk syndikalistisk tidning har inför den "sensationella nyheten" icke kunnat neka sig nöjet av en liten versifierad hyllning till den demokratiska "Folkviljan", som vi här återge:

Folket är herre, ty folket väljer
sina hövdingar öppet och fritt.
Men en trust, som köper och säljer,
tyckes dock härska mer obestritt.

Folkets vilja väger dock ringa
för att ej säga minus och noll.
Starkare makt ha mynten, som klinga,
dollarn har alltid en huvudroll.

Mäktiga herrar utav senaten
äro som mjukaste vax och ler
mot den stora finansmagnaten,
göra allt, vad han ber.

Folkets hövitsmän äro blott drängar
åt en allsmäktig trust,
som för lödiga pengar
köper, vad den har lust.

Guldet ger makt åt finansens baroner.
Allt är till salu: heder och hut,
rätten och friheten, riken, nationer,
och parlamentsbeslut.

•

"Reaktion" i La France.

Under påverkan från höger-klerikalt håll beslöt nyligen franska regeringen att förbjuda uppförandet av Dreyfuspjäsen i Paris, vilken gått runt på Europas scener som prosemitiskt propagandanummer, till åminnelse av Israels stora seger över Frankrikes rättsväsen, då landsförrädaren-juden Dreyfus genom en iscensatt särskild rättsprocedur, vari ingingo mängder av falska vittnesmål samt ett flertal mord, såsom "oskyldig" för ett pris av många miljoner franc köptes fri från det honom ådömda livstidsstraffet. Denna oerhörda rättsskandal — som sådan efter kriget även erkänd av initierade kretsar i Tyskland — firades på sin tid som en enastående "rättsseger" i all världens tidningspress.

Franska regeringens förbud mot Dreyfuspjäsen i Paris, vilket motiverats av kraftiga motdemonstrationer, anordnade av de fosterländska organisationerna, har föranlett en energisk protest från ledaren för därvarande socialdemokratiska parti, den hebreiske mångmiljonären León Blum, som anklagar ministerpresidenten Laval för "intolerabel underkastelse från statens sida för reaktion och fascism".

Det är intressant att konstatera, huru i vår tid varje initiativ och åtgärd, som ej sammanfaller med det judiska intresset, genast stämplas som "reaktion" och "fascism". Att det Key-Järteska organet Svenska Dagbladet livligt hyllar den hebreiske socialistledaren för hans protest mot "gatans konstcensur" är blott i överensstämmelse med bladets allmänna intentioner. När det passar rasens intressen är samme mångmiljonär-socialistledare den förste att vädja till "gatans parlament". Men detta förringar naturligtvis på intet vis värdet av hans omdöme i det "ledande svenska kulturorganets" ögon.

•

"Det vaknande Tyskland" på scenen.

Det av Nationalsocialistiska partiet bedrivna nationella och sociala folkförsoningsarbetet gentemot plutokratiens och marxismens samfälda söndringsverksamhet sträcker sig numera jämväl till teatern. Såsom framgår av vår bild ovan, som visar en scen ur ett socialt stycke: "Tyskland har vaknat och blivit ett folk av bröder".

FÖRENINGEN
för
Svensk Hemslöjd
Stiftad den 7 oktober 1899.
Beskyddare: H. M. Konungen.
Ordförande: H. K. H. Prins Eugen.
Försäljningslokal:
12 BIBLIOTEKSGATAN 12
Tel. Växel N. 321 15.
Allt för hemmets inredning!
Möbelfilial:
17 KUNGSGATAN 17

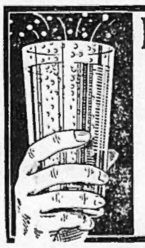

ETT GLAS DÅ OCH DÅ
med härligt sprudlande *Fruktsalt-Samarin* verkar uppiggande och energigivande. Det utdriver den skadliga urinsyran ur kroppen, uppfriskar blodet och befriar magen och tarmarna från otjänliga ämnen, osunda rester, som skola bort. Ni håller Er i god form genom dagligt användande av *Fruktsalt-Samarin.* Rekommenderas av läkare.
Pris pr flaska kr. 2.50. *Obs.! Ej i lös vikt.*
Säljes överallt.
Cederroths Tekniska Fabrik - Stockholm

NATIONEN

Utkommer med 24 nummer om året.

N:R 8—9 (221—222) TISDAGEN DEN 5 MAJ 1931 ÅRG 7.

Varför spanska monarkien föll

Av senator Francois Coty.

«Frimureriet - den moderna politikens okrönta drottning.«

Senator Francois Coty.

I dessa dagar, då dyningarna ännu gå höga efter "frihetsrevolutionen" i Spanien, varmedels den katolska monarkismen åtminstone tillsvidare satts ur spelet till favör för den röda republikanismen, kan det ha sitt intresse att ta del av ett uttalande av den kände franske miljardären och nationalistledaren *Francois Coty*. Denne, som är född 1874 i Ajaccio, Corse, har varit tvålfabrikör men är nu politisk direktör av "Figaro" och har gjort sig högeligen bemärkt som ledamot av franska senaten. Den spanske diktatorn Primo's största misstag var ur Spaniens senare oöverkomliga svårigheter (utmynnade i monarkismens omstörtning) härrörde, var enligt Coty hans okloka politik mot frimureriet — "den moderna politikens okrönta drottning". Mr Coty skriver härom följande synnerligen beaktansvärda artikel, som Nationen satts i tillfälle att på svenska återgiva:

*

Den spanska diktaturens begångna misstag ödelade till slut de många utmärkta åtgärderna från dess tidigare tillvaro. Dess ojämförligt största fel var de oskickliga och illa förberedda försöken att bekämpa det spanska frimureriet.

Frimureriet är politikens okrönta drottning i nästan alla moderna stater (här avser förf. det revolutionära, politiska, antireligiösa och kontinentala mureriet). När man vet var man har det såsom opponent är det också nödvändigt att resolut slå ned det, utplåna det såsom den italienska diktaturen gjorde; ordning och auktoritet är eljest omöjlig.

Primo de Rivera, som tillfullo insåg logernas omfattande förstörelseverksamhet, begick felet att angripa det spanska frimureriet, att irritera och alarmera det — men lät det behålla alla sina farliga organ. 1928 upptäckte han ett särdeles allvarligt frimurerianslag av revolutionär karaktär (här åsyftar förf. frimurareanarkisten Ferrer) samt beordrade husundersökning hos Grand Orientlogen i Madrid ävensom hos Grand Symboliquelogen i Barcelona — ett logiskt steg därest det blivit genomfört, men så blev det långt ifrån. Hans agenter förstodo ej att utnyttja det delvis överväldigande material som beslagtogs, vilket gav logerna än starkare anledning att mobilisera sina internationella förbindelser. Pressen i utlandet beordrades även att angripa diktaturen, och den internationella finansen lämnade sin medverkan genom angrepp på den spanska valutan och den spanska verksamheten.

För att bevisa den roll det spanska frimureriet spelar är det nödvändigt att studera namnen på den "regering" som konspiratörerna hade i beredskap för den händelse att revolutionen lyckades.

Också kommunismen behandlade Primo de Rivera allt för lamt, och sedan har denna fått fria händer att befästa sig. Den inficierar Spanien med agitatorer, utbildade i Moskva, och beväpnar röda garden. Det är ett faktum att envar som rört vid det monarkiska systemet i Spanien arbetat direkt för den tredje internationalen i Moskva, precis som på sin tid Kerensky i Ryssland och Karolyi i Ungarn.

Francois Coty.

Den svenska rasens bestånd

Av **Professor Ernst Almquist.**

III.

I vår tid pågår en strid mellan den reala synpunkten, det reala intresset samt å andra sidan den utspridda läran och dess förkämpar. Sanningen betyder lika väl på naturens som andens område alltid överenstämmelse med verkligheten. Så ser vetenskapen saken, och i överensstämmelse därmed måste den praktiske mannen handla. Vid varje steg prövas ånyo den egna erfarenheten, dels genom nya iakttagelser och erfarenheter, dels genom överläggning. Fakta och erfarenhet gälla alltid mera än läror och tankebyggnader, huru ansedda och utbredda dessa än månde vara. Sådan ståndpunkt ligger vår ras nära, vi hålla oss i grunden till det vi kunna erfara eller se med egna ögon. Vi hålla oss till det som är till gagn och undvika det som skadar. Vi döma varje lära efter dess verkningar. Den svenska bonden är real och praktisk. Det har ej varit lätt att fånga in och hålla honom kvar i någon organisation byggd på solidaritet. Det är ingen högfärd detta att vilja tänka själv och att själv vilja ansvara för sina handlingar. Det är ett behov av vår ras, vi kunna ej annat. Det är också vår styrka. Den nordiska rasen är begåvad såväl för vetenskaplig forskning som för praktisk organisation. Solidaritet kan hastigt föra till sammanslutningar och till makt. Då den godtyckligt utgivit som sant och rätt, vad som strider mot verkligheten eller mot naturens ordning, måste detta förr eller senare leda till fall. Mot naturen går man icke ostraffat fram. Med ord eller tankebyggnader påverkas icke naturens ordning, den förblir densamma, huru människan än resonerar. Vi ha blott att böja oss för naturens lagar. Däremot kunna vi skaffa oss stora fördelar genom att utforska dessa lagar och använda dem för våra behov. På den vägen har nuvarande kulturen byggts upp, den har ökat vår frihet gent emot naturen i hög grad. En stor fara för vidare utveckling ligger i den nu med makt framträdande verbala kulturen. Darré anser med allt fog, att det är just genom åkerbruket som rasen förts till sin reala ståndpunkt. Jordens behöriga, framgångsrika skötsel kräver ovillkorligen real syn på tingen.

Läget för vår bondeklass är f. n. allvarligt. Solidaritetssträvanden liksom ordkulturen innebära stora faror. Jag föreställer mig likväl, att lantbruket, som är fons et origo för vår ras, fortfarande kommer att stå sig. Våra bönder ha förr alltid förstått att reda sig, även när grovt våld hotade utrikes ifrån. Numera kommer man väl att söka stävja de "obekväma" krafterna med ökade pålagor. Lantbrukets politiska vänner ha visserligen ej lyckats uträtta mycket, oaktat de sökt göra sitt bästa. Dock synes det vara antagligt, att de åtminstone kunna hindra en förintelse, så länge nämligen bönderna själva duga till något. De reda sig antagligen, ehuru det nog tidvis kommer att bli bekymmersamt. De få trösta sig med den frihet de verkligen åtnjuta, med möjligheten att kunna fostra sina barn till frihet och till ett självständigt sinnelag, samt i medvetandet att de utföra ett arbete, som behövs för rasens bestånd. Snart nog bör väl den gamla visdomen behjärtas, att allt i samhället måste inrättas för människornas skull, icke för någon lära eller princip. Människorna äro icke till för penningens skull, utan denna skall tjäna oss. Vår handel, vår produktion, vår säkerhet får icke offras för frihandelsprincipen m. m. Varje lära måste bedömas efter sin verkan.

För hundra år sedan lovprisade diktaren den svenska fattigdomen. I Sverige är fattigdomen en naturens hemgift. Att vara fattig är svenskens världsställning. Förstår han vara fattig, har han en kraft som duger. För så vitt svensken söker sin hjälp utom sig, är han onationell. Detta lynne att finna sig i stark fattigdom utgör en av hemligheterna i svenska väsendet. Allt vad däremot synes strida är en utifrån införd ymp, fostrad av herrskapsfolket. Svenska bonden har lätt att vara fattig. När utlänningen hopar penningar för att äga dem, samlar svensken för att giva ut. Genom denna frihet i sinnet, denna ovidlåtenhet vid godset, bibehåller svensken sin huvudsak, som är att alltid kunna vara fattig. Han har då makt att stöda enbart på sin person och på intet annat i världen. Hos svensken betyder fattigdom egentligen koncentration, kraftens sättande på ett kort, personligheten. Förstår han detta, så har han vunnit kärnan för sin nationalitet och är oövervinnerlig. Att vara fattig betyder att vara hänvisad på sig själv.

Revolutionen i Spanien.

Bland politiska händelser från senaste tid är spanska monarkiens fall den mest uppseendeväckande och betydelsefulla. I vår resumé av den världspolitiska situationen, införd i n:r 4 av Nationen den 22 februari d. å., uttryckte vi oss sålunda: "Vad vi i dag bevittna av revolutionär jäsning i Spanien är intet annat än ett utslag av en forcering av kampen mellan Rom (Vatikanen) och Juda med det sistnämnda på offensiv." Denna kamp har nu medfört att Juda tillsvidare tagit hem spelet i de spanska grandernas land.

Revolutionens seger i Spanien är resultatet av ett 10-årigt undermineringsarbete av det judiska frimureriets världsloger, finansierat av den judiska världsfinansen samt understött av en intensiv propaganda i den judiska världspressen. Konung Alfonso, som var allt annat än mannen att hävda den spanska statens intressen gentemot denna fruktansvärda makt, föll slutligen till föga och flydde ur landet. Den israelitiska världspressen jublade, om ock i olika tonarter: ännu ett monarkiskt förtryckt folk var "frigjort", d. v. s. vunnet för Juda. Ty för denna makts strävanden utgöra konungarna ett allvarligt hinder, alldenstund de representera en nationell ordning och disciplin, som hindra "det utvalda folket" att på gammaltestamentligt vis störta sig över de andra folken, såsom senast skett i Ryssland, förgörande deras nationella statsordningar — till förverkligande av Israels gamla dröm om ett världsligt messiasrike. För detta folk gäller det att tillintetgöra alla de eviga värden, som skapats av den politiska och historiska utverklingen för att ersätta dem med de skenvärden en kall och blodlös liberal dialektik har att bjuda, där folken förvandlas till spelbollar i Mammons förstörelsearbete.

Konung Alfonso begick samma stora fel som så många andra detroniserade furstar begått. Han lät locka sig att ingå förbund med sitt folks fiender och på detta förbund stupade han, när stunden var inne. När kejsar Wilhelm II i Tyskland skilde sig från Ludendorff, var hans tid ute. Ludendorff stod under all kritiken och förräderiet som kejsarens enda trofasta stöd och blev för den skull på allt sätt misstänkliggjord, vanärad och förföljd av monarkiens fiender. När kejsaren gav efter för dessas våldsamma kritik och skilde

(Forts. sid. 7.)

SVERIGES FINANSHUS.

Nyligen meddelades i pressen att bokförläggaren Tor Bonnier, press- och förlagskungen Karl Otto Bonniers äldsta son, invalts som ledamot av Stockholms Enskilda Banks styrelse efter framlidne generalkonsuln O. A. Söderberg (gift med judinnan Herzog). Nyheten skänktes i allmänhet ej större uppmärksamhet än en vanlig obetydlig petitnotis. Och likväl var händelsen av den art, att den måste betecknas såsom i högsta grad betydelsefull för vårt nationella liv.

Det är numera knappast längre någon hemlighet, att det i Sverige härskande "folkväldet" under koryféer sådana som en Lindman, en Per Albin och en Ekman endast är en skylt för ett långt solidare styre: det stora Finanskapitalet, vars vilja är vorden samhällets lag. Men som termen är opersonlig stannar man i regel vid ett stilla konstaterande av den underbara hemlighetsfulla makten bakom kulissen, som har oändliga resurser till sitt förfogande och som lätt och lekfullt genomdriver sin vilja, även när denna tilläventyrs råkar ligga utanför lagens råmärken. Våra folkrepresentanter äro även väl insatta i dessa stycken och de bland dem som eftertrakta avancemang veta att viktigare än allt annat är att stå väl hos de "mäktige" bakom kulissen.

I Sverige företräddes denna regerande Storfinans under årtionden av husen Wallenberg och Bonnier. Det förstnämnda, Stora W., har haft sin intressesfär framför allt inom bank- och industrivärlden, kungliga hovet och den högre ämbetsvärlden. Genom sina intima relationer med nämnda ledande samhällsskikt hade Stora W. tillfälle att influera å betydelsefulla beslut i högsta instans såväl ifråga om personliga nomineringar i rikets tjänst som andra viktiga angelägenheter. Enskilda Banken var kungahusets och hovets bank och dess styrelseordförande fungerade samtidigt som chef för kungliga hovet. Efterhand utvidgade Stora W. sin domän till att omfatta jämväl monopolistisk näringsverksamhet. Sålunda begåvades svenska folket emot lagens bokstav och anda med "halvstatliga" monopol, såsom Tobaks- och Spritmonopolen — ett ännu icke offentligt fullt utrett problem. Härjämte är under utbyggande tvenne, visserligen nominellt fullt självständiga näringsmonopol, avseende restaurang- och kaférörelsen, nämligen "SARA"- och "NORMA"-bolagen. I vad mån den av arbetarerörelsen framdrivna kooperationen ytterst syftar till skapandet av ett industri- och varudistributionsmonopol under Stora W:s spira, skall i detta sammanhang ej närmare ingås på. Så mycket är visst, att Stora W:s ekonomiska expansion sedan tvenne årtionden i hög grad varit inriktad på det svenska näringslivets monopolisering. Däremot har det mäktiga finanshuset ej aktat skäligt gardera sig inom opinionen genom inköpande eller startande av egna tidningar utan inskränkt sig till att annonsvägen samt genom relationer tillförsäkra sig erforderlig respekt från pressens sida. Svagheten på denna punkt har dock efterhand som svenska pressens förtrustning skett blivit påtaglig.

Vid sidan av huset Wallenberg har under senaste årtionden framträtt ett rent judiskt finanshus med långtgående anspråk på inflytande och makt, nämligen Bonnier. Stora B:s intressesfär är i huvudsak förlagd till publiciteten, där huset lyckats förvärva sig en dominerande ställning till favör för sig själv samt det efter världsimperium strävande Juda. vars främsta företrädare i Sverige det är. Denna maktposition nåddes framför allt genom ett planmässigt inköp och startande av olika bokförlag och tidningar samt igångsättande av informations- och distributionscentraler för pressen — vilket allt infogades i ett och samma system samt underordnades en och samma internationellt orienterade vilja. Stora B:s monopolställning inom upplysningen beredde huset möjlighet att utöva ett ständigt stigande inflytande i samhället, såväl å regering, riksdag och partier som å den andliga och materiella utvecklingen överhuvud. Detta i kraft av "demokratiens" officiellt erkända dogm, att opinionen i pressen är folkets röst, som allt och alla måste underordna sig. Under senaste årtiondet har Stora B. utvidgat sitt inflytande till vissa utanför publiciteten liggande monopolföretag. Monopolställningen inom publiciteten tillförde vidare huset de därmed förenade ekonomiska fördelarna, så att Bonniers numera räknas bland de högsta inkomsttagarna i riket.

Medan Stora W. mera ovanifrån utövat sitt inflytande i det svenska samhället har Stora B. företrädesvis verkat underifrån genom partierna och deras press. Den väsentliga skillnaden mellan de bägge finanshusen var hitintills deras olika inställning till konstitutionen. Medan Stora W. officiellt stått på den nationella statsordningens grund har Stora B:s verksamhet städse varit inriktad på en statsfientlig, internationalistisk, judisk-liberal linje med som yttersta mål: Sovjetrepubliken såsom vägen till den judiska världsmessianismens förverkligande. Länge pågick samarbetet mellan Stora W. och Stora B. utan till synes större friktioner på basis av en viss intressefördelning samt ömsesidig respekt. Efterhand som Stora B. starkt tillväxte i makt publicistiskt och politiskt, på den tidigare balansens bekostnad, svalnade emellertid något kärleken dem emellan. Men de skulle snart åter förenas i en intim fruktbärande samverkan.

Den som åstadkom denna intimare återförening av Stora W. och Stora B., manifesterad i herr Bonnier jr:s inval i Enskilda Bankens styrelse, var den på Sveriges, ja all världens finanshimmel plötsligt uppflammande nya stjärnan — Ivar Kreuger. Det stora inflytande som Stora W. och Stora B. förut utövat å tvenne vägar skall nu i mycket kunna ske å en enda samt med långt större verkan. Kreugers namn växte för var dag inom som utom landet samt kom det Wallenbergska finansnamnet att blekna. I Sverige lade han under sig banker, industrier och tidningar samt började även politiskt spela en roll. Att Stora W. och stora B. kände sig oroade, ja hotade av Stora K:s väldiga expansion jämväl å deras resp. monopoliserade domäner, är förklarligt, och man förstår, att de genom en intimare allians nu sökt gardera sina ställningar gentemot Stora K.

Vi ha med ovanstående velat orientera angående de i detta nu i Sverige regerande finanshusen och deras verksamhet samt utelämna i sammanhanget alla de mer eller mindre hemliga internationella samfund av olika slag som jämte och genom dem deltaga i makten. Vi anse det nämligen nödvändigt att full offentlig klarhet vinnes rörande den realitet, som döljer sig bakom vår nutida "regerande demokrati", samt att svenska folket i den allvarstid som är måtte veta, vilka de makter äro som i verkligheten, osynligt och oansvarigt, länka dess öden.

Tillkännagivande.

Härmed tillkännagives, att *Nationen* tillsvidare under sommarmånaderna utges som dubbelnummer en gång i månaden, för att till hösten åter utkomma med tvenne skilda nummer i månaden.

GYNNA

Nationens annonsörer

Vårens Hatt...

"SMARTY"

är en PUB-nyhet för våren i den klädsamma modellen med nedfällbart brätte

Finnes i beige eller ljusgrått med foder, och kostar endast Kr. 12:50 Dessutom bjuder PUB:s herrhattavdelning världens förnämsta märken i alla tänkbara prislagen fr. Kr. 9:50 upp till .... Kr. 35:—.

Den nya vårulstern

vårensrockar för Eder i diskreta fiskbensmönstrade tyger i grått, brunt eller blågrått — enkel- eller dubbelknäppta modeller — i prislägen, varierande mellan kr. 85:— upp till 175:—

Vårens nya mönster i Pubelastik

Kom in och se det charmanta urvalet i nya färger och mönster av denna populära halsduk i PUB:s herrekipering. Ni får den i prisläge från Kr. 3:25—10:—

Svinläders-handskar är högst 'uptodate'

Köp dem hos PUB, ty där får Ni dem billigt. Eller vad sägs om ett par stiliga svinskinnshandskar till ...... Kr. 13:50

Årets amerikanska nyheter i trädgårdsparasoller

kan Ni nu se i PUB:s sportavdelning i ett flertal olika utföranden i prisl. fr. Kr. 29:50

De nya vårhandskarna

PUB:s sortering i damhandskar är synnerligen omfattande just nu. Vita och gula tvättskinnshandskar med 2 knappar från Kr. 4:25

Handlaskade nappahandskar, två knappar .... Kr. 6:—

Tvättbara gants de Suède i moderna färger .... Kr. 6:50

Handlaskade tvättskinnshandskar i pådragsmodell, vita och kulörta .... Kr. 7:50

Paul U. Bergströms A.-B.

PUB

NORR:
Drottninggatan 74
Hötorget 13

SÖDER:
Hornsgatan 54
[Mitt] för Ad. Fredriks torg

FÖRENSVENSK KULTUR!

I syfte att med effektiva *andliga* vapen motverka den "moderna" kulturbolsjevismens demoraliserande inflytande på nutida svenskt kultur- och samhällsliv har Gymns ledning — på anmodan av deltagare i senaste Sigtunakonferensen — beslutat anordna ett antal kurser i gymnisk anda för utbildning av populära föredragshållare, studieledare och studiecirkelledare i här nedan angivna ämnesgrupper, fallande inom ramen för Gymns kända kultur- och folkbildningsprogram.

Grupp I. Kurs I.

a) Den gudomliga världsordningen;

b) Nordisk världs- och livsåskådning;

c) Självbehärskningens etik, psykologi och pedagogik med speciell hänsyn till kroppsövningar och karaktärsdaning;

d) Den gymniska kulturtanken.

Grupp II. Kurs II.

a) Kroppsövningarnas fysiologi med hållnings- och rörelselära;

b) Näringsfysiologi och hälsolära med speciell hänsyn till alkoholfrågan och frågan om muskelarbete och näring. Gymns hälsoprogram;

c) Nöjesliv och sexualliv;

d) Ärftlighetslära, raskunskap och rashygien. Äktenskapsvalet.

Grupp III. Kurs III.

a) Gymnisk fostrans medel och mål;

b) Gymnisk konst (skulptur, målning och teckning, inspirerad av gymnisk kultur);

c) Gymnisk dikt och ton;

d) Bygdekultur. Hembygds- och fornminnesvård. Rasvård.

Kurserna, som vardera beräknas taga c:a 14 dagar i anspråk, komma att avhållas i Stockholm under september—oktober och ställas under ledning av en direktion, sammansatt av representanter för skilda kulturområden.

Anmälan om deltagande skall vara insänd *senast den 15 juni* till Gymns redaktion, Malmtorgsgatan 5, Stockholm.

I händelse av överteckning äga ungdomsledare och aktiva medlemmar av gymnastik-, idrotts-, sång-, slöjd-, folkdans-, hembygds- och fornminnesföreningar företräde.

Kursavgiften utgör Kr. 10: — per kurs. Kurserna löpa i följd, varigenom mera försigkomna deltagare utan olägenhet kunna anmäla sig till samtliga kurser.

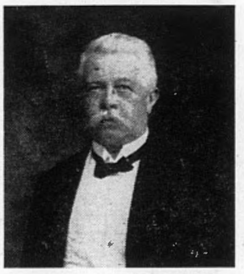

Den namnkunnige växtfysiologen professor Jakob Eriksson avled söndagen den 26 april i Stockholm i sitt 83:e år.

Professor Eriksson, fadern till denna tidnings redaktör, föddes i Hyllie socken, Malmöhus län, år 1848 å sin faders egendom. Efter år 1867 avlagd mogenhetsexamen idkade han studier vid Lunds universitet, där han 1874 promoverades och samtidigt kallades till docent i botanik. Ett år senare utnämndes han till adjunkt vid Nya elementarskolan i Stockholm, vilken tjänst han innehade i tio år, sedan 1876 samtidigt anställd som växtfysiolog vid Lantbruksakademiens experimentalfält. År 1885 utnämndes han till professor och föreståndare för akademiens växtfysiologiska avdelning, vilken befattning han sedermera utbytte mot den som föreståndare för lantbruksbotaniska avdelningen vid Centralanstalten för försöksväsendet. Sedan 1913 pensionerad fortsatte han oavbrutet sin forskar- och skriftställargärning.

Främst inriktade Jakob Eriksson sitt arbete på kunskapen om bruksväxternas sjukdomar, särskilt sädesrosten. Detta arbete väckte stor uppmärkamhet ej minst på grund av den däri framställda nya läran om sjukdomarnas liv och utveckling i växternas celler, "mycoplasmateorien", vilken revolutionerande teori enligt hans egen övertygelse hade tillämpning jämväl å en del människo- och djursjukdomar — däribland kräftsjukdomen hos människan — vilka hitintills icke kunnat förklaras. Många av hans arbeten ha utkommit på främmande språk och gjort hans namn känt och erkänt vida omkring.

Jakob Erikssons vetenskapliga verksamhet rönte ett stort uppskattande framför allt inom utländska vetenskapliga kretsar, för vilka han alltmera framstod som den främste auktoriteten på sitt område. Vittnesbörd härom lämnade bl. a hans inval som ledamot i vetenskapliga akademier och samfund. Bland alla utmärkelser som kommo honom till del uppskattade han högst invalet som korresponderande ledamot av Franska Vetenskapsakademien några månader före sin bortgång, i vilken ytterst sällsynta utmärkelse han såg ett definitivt erkännande av sina teorier och sitt livsverk från vetenskapens sida.

*

I sina sista stunder, då han i tron på Gud och i förvissning om ett förestående nytt liv lugn och nöjd väntade på sin själs befrielse, återkom han gärna till en av sina älsklingstankar "Undren i Naturen — livets under — utvecklingens under — fortplantningens under — arternas under— allt detta som en modern tid vill söka bortförklara", och han talade därvid om "det största undret Döden". Det var här på en gång den vetenskaplige tänkaren och den sanningssökande människan som i sitt livs stora allvarsstund vittnade.

För allt vad Du varit och givit, för det sanna föredöme Du städse lämnat, hav tack!

Elof.

Nordiska rasens superioritet

Med anledning av en d:r R. Nordenstrengs artikel i Sv. D. 24 april 1931 har Nationen från auktoritativt håll erhållit nedanstående inlägg i rasfrågan.

Tyvärr finnes även hos oss författare, vilka göra anspråk på att vara historieskrivare, men dock hylla en krass kosmopolitism, vilka förneka det nationellas betydelse och i sin inbilskhet icke förmå inse, att den, som icke är en god fosterlandsvän, icke heller är någon god Europé, att den verkliga storheten, utom det allmänt mänskliga, måste äga individuella drag: av folkstammen, av nationaliteten, och att det är dessa, som skola närmare utpräglas i personligheten.,

Här må återges den frejdade Lundaprofessorn Wrangel:

"Att sådant oantastat låter sig höras och utspridas, om det än icke i allmänhet med begärlighet mottages, det är likväl ett betänkligt symptom; det tyder på något värre, farligare och tyvärr ännu mer allmänt utbrett: likgiltigheten för det fosterländska.

Betänkom ett ögonblick: hur uppfostras vår ungdom? Månne ej dess likgiltighet till någon del härleder sig från intryck i hemmet och skolan, där tilläventyrs den fosterländska litteraturen allt mindre kommer till sin rätt? Ett stort ansvar hava förvisso icke blott föräldrarna, utan även lärarna: från dem vid högskolorna till dem vid folkskolorna, varest just det ligger makt uppå att få det slumrande nationalmedvetandet väckt till liv."

Svenskhetens bevarande bör vara målet, och devisen: Vårt fosterland och dess försvar! Härvidlag gäller det emellertid ej blott att skydda oss mot beväpnade fiender; minst lika farlig för vår Svenska stam är den invasion, som under fredstid äger rum av rasfrämmande immigranter. Ty vår nordiska ras förblir fullgod endast så länge den ej blandas med oädla raser, som varken i fråga om tankeskärpa, ledarkraft eller rättskänsla äro dess jämlikar.

Det råder intet tvivel om att den nordiska rasen har de värdefullaste egenskaperna. Den amerikanske rasforskaren Mad.-Gabrielsson Grant har kallat den 'the great race". En stor ras kan man med fog kalla den, ty den företer övervägande kännetecken på en långt framskriden utveckling och står i stort sett vida över alla andra raser. Denna idealtyp var den för de germanska språkstammarna väsentliga, och den hade skapat Östersjöländernas förhistoriska odling, igenkännbar redan under yngre tidsåldern på de slipade stenyxorna. Den tyske fornforskaren Gustav Hermannssohn Kossinna har fastslagit Östersjöområdet såsom ursprungslandet för stridsyxkulturen och såsom en stor kulturhärd även i övrigt. De förnämsta vetenskapsmännen äro ense om att allt, vad mellersta och N. V. Europas folk ha uträttat, är den nordiska människotypens verk.

Läran om den nordiska rasens superioritet förkunnas av högt lärda män, både i Frankrike, Tyskland och Amerika, av män på akademiska lärostolar eller liknande plats, d. v. s. av vetenskapsmän, vars skarpa och sakliga omdöme är höjt över allt tvivel. Må vi särskilt alltid ha för ögonen vad som sagts av Uppsalaprofessorn Lundborg, vår tids främste rasbiolog.

"De översta samhällslagren, kulturbärarna: statsmän, forskare, uppfinnare, konstnärer, organisatörer o. d. ha visserligen stor betydelse som främjare av vårt lands andliga och materiella kultur, men de ha i regel ett relativt ringa rasbiologiskt värde. Erfarenheten visar, att deras släktgrenar ofta fort utdö. Tomrummen, som på detta sätt uppstå bland dem, fyllas undan för undan av nya telningar, som uppskjuta från den kraftigare och sundare medelklassen. Denna, till vilken i främsta rummet bönderna höra, utgör folkets egentliga grundstomme. Det är på medelklassen vårt folks rasbiologiska värde beror. Bondeklassen utgör vårt folks egentliga ryggrad. Raskraften hos vår Svenska bondestam är en av Sveas rikes främsta nationaltillgångar."

Sveriges allmoge har världens blåaste blod, och det är därför helt naturligt att redaktionen av E. D. D. A. i Tyskland jämnställer alla äkta skandinaver med den europeiska uradeln. Så mycket sorgligare är det, att en och annan rasblandad profet ännu här i Sverige söker förvrida huvudet på folk med förkunnelser om rasblandningens värde. Dessbättre äro dylika förespråkare ännu så länge få och föga inflytelserika. Det är emellertid allt skäl att söka stämma i bäcken, så att den inte sväller ut till en å. En utmärkt metod är att offentliggöra de falska profeternas antavla, så att vem som helst kan genomskåda orsaken till deras folkfördärvliga propaganda. De äro nämligen alltid och utan undantag mestiser, som ej kunna känna sig solidariska med vår Svenska stam.

Tron på den Nordiska rasens adel är på intet vis ägnad att väcka hat och split, vare sig mellan folken eller inom dem. Tvärtom gäller det för såväl folk som individer att med undertryckande av sina sämre rasegenskaper söka kultivera de nordiska inslag som i högre eller ringare grad genom folkvandringarna beskärts alla europeiska folk.

A. O. Europaeus.

PRESSKONSERTEN

Kyrkomötet — "ett lysande skådespel".

Det väckte ett icke obetydligt uppseende, att Göteborgs stift icke officiellt lät sig representeras vid det nyligen avhållna kyrkomötet i Stockholm. I meddelandet till pressen vid öppnandet upplystes, att "Göteborgs stift fortfarande ställer sig reserverat". Kyrkoherde *Ivar Rhedin, Stiftstidningens* redaktör, har med anledning härav på förfrågan förklarat, att han icke är någon beundrare av Kyrkliga mötet. Kyrkoherde R. yttrade vidare:

Kyrkliga mötet ligger helt i händerna på ungkyrkorörelsen och syftet är, så vitt jag kan finna, endast att få till stånd ett lysande skådespel, där vissa herrar skola flyta över.

Mötet har ingen som helst befogenhet, och således är det fullkomligt meningslöst att sätta igång en dylik apparat. Det är för deltagarna bara att sitta och lyssna på en massa mer eller mindre njutbara föredrag. Blir det fråga om diskussion, och det visar sig, att denna går i en för vederbörande ogynnsam riktning, så är det bara att begränsa tiden för varje talare till två minuter.

Mötets beslut äro lika med plus minus noll. Det anses väl att tillställningen skall verka opinionsbildande, men detta är föga troigt och skulle vara beklagligt. Vad har t. ex. fredsfrågan att göra på ett kyrkligt möte? Platt intet. Och frågans behandling där lär har varit rena ynkedomen.

Rådman Lindbergs motion om prästernas avsättlighet? Ja, den är säkert välment, men oacceptabel. Om en sådan ordning skulle införas, som hr Lindberg föreslår, skulle Sveriges präster komma att bli fullkomligt rättslösa. Jag skulle säkert bli en av de första, som drabbades av Lindbergs-ukasen. Söderblom skulle säkert i första hand komma ihåg stiftstidningsredaktören i Göteborg.

Några kyrkliga möten av det slag det här är fråga om vilja vi inte vara med om och ha vi ställt oss reserverade förut, så stå vi efter årets möte fullständigt avvisande till det s. k. Allmänna kyrkliga Mötet. Vi ha nog av de i kyrkolagen påbjudna mötena.

Det finns helt säkert mer än en utanför Stiftstidningens krets som erfarit liknande intryck av kyrkomötena som kyrkoherde Rhedin. Ärkebiskop Söderblom, som anmodats uttala sig om kritiken, tog dock denna med stort lugn och förklarade sig ej behöva höra den upplàsas "jag känner igen alltsammans, vet precis vad som säges, men jag kan inte finna någon anledning ge mig in i polemik". Eljest tycker man, att det ur kyrkans synpunkt borde varit önskvärt att få den allvarliga kritik som från stiftskyrkohåll framställts sakligt tillbakavisad. För hr Söderblom är det dock uppenbart en långt angelägnare sak att odla de hjärtliga relationerna med kyrkans fiender inom de israelitiska och marxistiska lägren än att söka samförstånd med en riktning inom kyrkan, som är varmt besjälad av den sanna kristna trosandan.

NATIONEN

Utkommer med 24 nummer om året.

Redaktör och ansvarig utgivare:
Elof Eriksson.

Adress: Box 1145, Sthlm 16.
Postgirokonto 3643.

Prenumerationspris:

Helår	kr. 5: —
Halvår	„ 2: 75
Kvartal	„ 1: 50

Annonspris:

Efter text 20 öre pr mm., textsida 25 öre pr mm. Särskilt beställd plats 25 proc. förhöjning.

Provnummer på begäran gratis

PRENUMERERA PÅ
GYMN

"Den ojämförligt vackraste och värdigaste svenska tidskriften"
(I. G. CLASON)

Utkommer under år 1931 med 4 rikt illustr. 48-sid. häften. Abonnemangspris Kr. 4: —. Prenumeration sker enklast genom posten eller per postgiro 4024

PROVNUMMER GRATIS!

Friluftslivet och tidsandan

När fiskeriintendenten Borg i Strindbergs "I havsbandet" har utvecklat sin övermänniskonevrasteni till fullt vanvett, mister han kontakten med naturen; t. o. m. "havet som han dyrkat och vilket han sökte såsom det enda storslagna i hans tarvliga land med dess gnatiga, småaktiga sommarvillslandskap började förefalla honom trångt, alltefter som hans jag svällde ut. Det var då han började tänka ut och planera för landets, ölandets, ty att det hade landfäste i Lappland förändrade icke saken, förbindelse med fastlandet. Först skulle ett blixttåg till Helsingborg i förbindelse med ångfärja över Sundet göra Danmarks huvudstad till Nordens centrum. Isfria hamnar vid Djurö och Nynäs skulle hålla handeln och sjöfarten vid liv hela året; den nordiska vintersömnen skulle härigenom indragas och nationalkaraktären: ostadigheten, vilken tillskrevs detta sex månaders avbrott i all verksamhet, skulle förändra natur... — Sverige skulle bli ett turistland, och utlänningar skulle lockas in. Lutherdomen, det var fienden! Teutonerkultur, bourgeoisreligion i svarta byxor, sekteristinstängdhet, partikularism, avstängning, inspärrning och andlig död! Nej, Europa skulle vara ett igen, och folkets väg gick över Rom, intelligensens över Paris!"

Jag misstänker starkt att Strindberg skulle ha känt sig ganska förfärad över sin i många delar sympatiska framtidsdröms fullkomliga uppfyllelse. Den nationella avstängdheten har till den grad hävts att man snarare kan tala om nationell självuppgivelse. Sverige är helt indraget i det kontinentala trafiknätet, den internationella turistströmmen brusar allt stridare till oss, mästerliga arrangörer av kongresser och utställningar! Med all vår frasidealism äro vi helt och hållet merkantilismen och penninghungern i våld, ha endast råd till idealitet som är ekonomiskt fruktbringande. När vi 1929 sände vår ryktbara hjälpexpedition till Spetsbergen, frågades på sina håll mindre: Vad har den uträttat? än: Vad kostar den pr dag?

Senare fingo vi en tydlig fingervisning om vindriktningen. Det var när Svenska Turistföreningens nye ordförande hade djärvheten framhålla vådorna av att skatta alltför ensidigt åt ekonomiskt-internationella synpunkter, främst med hänsyn till turistväsendet och dess förhållande till land och folk. Dåv. revisionssekreterare Lindhagens av djup förståelse för nationell trevnad, heliga traditioner och svensk natur präglade programtal kulminerade i denna passus: "Sitt hem håller man öppet för sina vänner och gäster, men man visar det icke för pengar. Tänk om svenskarna, vilka med en viss självbelåtenhet höra sig betecknas som ett av jordens mest utpräglade herrefolk, skulle vara så stolta och förnäma, att de avstode från åtminstone den dansen kring guldkalven". En storm av häpen ovilja och kommersiell korttänkthet bröt naturligtvis lös. Järnvägarnas, båtlinjernas, handelns och turisttrafikbyråernas målsmän satte sig på enig front och tuggade fradga. Naturskydd och värn om svensk kultur — estetsnobberi och struntprat! Lindhagen förklarades varg i veum. Ekot rullade ett par dygn genom pressen, sedan fortsatte tidens nivellerande ångvält som om intet hänt.

*

Den nya tiden saknar på det hela taget pietet och natursinne. Ingenjörernas och affärsmännens tidevarv har varken tid eller lust för kulturarv och landskapsupplevelser. "Fartens tjusning" behärskar sinnena. Symbolisk är annonsen: "Härliga tomter vid skog och sjö! Hit bygga vi bilväg!" Visserligen ha vi ännu ofantliga naturterritorier, men bebyggelsen växer lavinartat. Man kan redan nu förstå, att Mellansverige inom överskådlig framtid kommer att bli en sammanhängande boplats à la Belgien med kontinental konfektionskultur. Naturen, som mår bäst av att sköta sig själv, skall numera "vårdas rationellt" efter senaste påhitt utan ringaste tanke på de oersättliga värden som spolieras. Charmen, detta osynliga något, som svävar över jungfruliga marker, förflyktigas, så snart moderna människor i spekulationssyfte komma hand vid träd och buskar.

Ett obebyggt landskap anses kanske inte fult, men det inger mellansvensken med modernitetsjäktet och den vansköttа själen den djupaste skräck. Han känner sig alldeles hjälplös i ett landskap som saknar bilvägar, restauranger, telefon och vattenklosetter. Tänk om vi måst söka klara oss själva som fäderna i tiden? Tänk om mellansvensken råkade gå vilse i skogen och nödgades stilla sin hunger med vilda bär och rötter och sova under bar himmel i flera timmar! Det vore så remarkabelt, att den ofrivillige Robinson tarvade spaltintervju i dagspressen.

Samtidigt som skräcken för det naturliga och lite obekväma landskapet tilltagit, har egendomligt nog entusiasmen för friluftslivet stigit. Men märk väl: det organiserade friluftslivet! Turistföreningar, idrottsföreningar, vandrarföreningar, motorklubbar, stora tidningar — det måste stå ekonomiskt intresserade företagare i spetsen för att man skall våga sig ut. Först då kan man vara säker på att man företar sig något fullt up to date, fullt modernt. Här som i alla andra avseenden måste mellansvensken gå i flock, helst i american style. Vandrarföreningarna stamma visserligen från den av Strindberg förkättrade teutonerkulturen, och turisthotellen med sin blandning av mondänt umgängesliv och naturflirt i karavan äro ju inte precis några nymodigheter. Men motorismen, den kommer från det stora mönsterlandet i väster.

*

Motorismen är det sanna friluftslivets verkliga och farliga fiende. Att haka upp sig på den oundvikliga busstrafiken lönar sig dock knappast, den har sina fördelar, även om "bilbuss till havsbandet" låter ledsamt och gör landsvägarna odrägliga. Det är det privata motorvehikelinnehavet som verkar demoraliserande. Jag känner många friluftsentusiaster, som numera inte se naturen annat än genom vindrutan. Motoristen blir fysiskt lat och följer företrädesvis allfarvägarna — till lycka för fotgängaren. Visst är det bra att komma fort fram, när det verkligen gäller, men såvitt jag förstår, innebär friluftslivet dels fördjupande landskapsinlevelser, dels ett momentant återgående till naturen i avsikt att stärka både kropp och själ. Motoristen går miste om bådadera.

Så länge som motoristen håller sig till allmän landsväg och iakttar hänsynsfullhet mot mötande som rida apostlahästar, kan man knappast med full rätt utslunga sina fotgängarförbannelser. Men när han börjar smattra omkring på skogsstigar eller — som en pressnotis för en tid sedan förmälde — gå till storms mot Kebnekajse, då är det dags att allvarligt ingripa.

När det gäller att befria naturen från dylika störande individer, kan man, hur underligt det verkar, på det livligaste rekommendera den s. k. camping-idén. Tältlivet, rätt utövat och förlagt till ett fåtal platser, har naturligtvis sina stora förtjänster och är en lika sund som vacker tanke. Men för dess rätta genomförande krävs personlig kultur och stark naturkänsla. De tältläger som ordnats i huvudstadens närhet ha knappast uppfyllt förväntningarna. För mycken karavananda, för mycket gammal svensk helgdagsfröjd med litrar, äggskal och piglock ha vidlått försöken. Men som koncentrationspunkter för mindre kultiverade element ha de visat sig ypperliga. Man får dock hoppas, att friluftsreservaten skola få en värdigare karaktär.

Är man olycklig nog att vara född stadsbo med entusiasm för verkligt friluftsliv i ostörd natur, har det med den snäva ledighet maskintillvaron medger sina svårigheter att få luft under vingarna. Det är påfallande hur få riktiga friluftare man möter i ett svenskt landskap.

Och ändå — för den fysiskt normale naturvännen finns det väl knappt någon bättre motvikt till det på nervösa och futila bestyr inriktade stadslivet (som inte krävde så många nöjen, om det inte vore så tråkigt!) än att ge sig av på fotvandring för en dag eller två. "Lär känna ditt land och folk", manar Turistföreningen, och snart sagt enda sättet att få begrepp om landet och befolkningen är att vandra genom bygderna.

Nu, när vårsolen börjar bränna och landsvägarna ligga torra, när däldernas lövdungar brista i sång och sjöarna blänka av blått och blixtrande fågelvingar — då är inte rätta tiden att masa på Strandvägen eller bilpromenera från stadshotell till stadshotell. Livet är kort, vårarna flyga snabbt förbi. På med ryggsäcken, ta en god vän med, låt buss eller tåg hjälpa dig på traven, strapatsera, finn dig själv i naturen och njut av svensk natur, medan vi ännu ha någon. Var människa! Vad gör det att folk skrattar åt den befängda idén? Tänk inte längre på jordiska ägodelar och bästa sättet att öka inkomsterna, stanna och låt luften brädda lungorna och sång och syner vidga själen. Den engelska luffaren Davies undrade med rätta:

"Vad är ett liv som ej kan ge
"en stund att stilla stå och se?"

Einar Malm.

INNERLIGHET. Av *Olof Ahlberg.*
Detalj av statygrupp i Ekebergsmarmor.

GYMNISK KULTUR.

IVAR LO-JOHANSSON: Jag tvivlar på idrotten. Pris: kr. 3:75.

Rubricerade roman i "idrottsfientlig" anda har slagit ner som en bomb i Kungliga svenska Sportskrivarskråets Huvudkvarter (K. S. S. H.). Och har av allt att döma där gjort åsyftad verkan. Hrr sportredaktörer och sportprofitörer ha för en gång skull blivit rörande eniga. Som såta bröder ha de i korus utslungat sitt anatema över "stenhuggaren" Johanssons förmätna tilltag. (Då man klämmer på bölden skriker patienten.) Men icke desto mindre finns det en hel del folk, som hålla styvt på Lo-Johansson även om han, för att få hrr råskinn att reagera, på några ställen skjutit något över målet. Men bäste herr TT och Mr Jonas' son, varför taga så illa vid sig för detta? Det är ju här fråga om en väckelse-roman — icke om ett torrt refererande av faktiska idrottshändelser och resultat.

Signaturerna TT i Idrottsbladet och Mr Jones i Bonniers Dagens Nyheter ha mest ondgjort sig över författarens skoningslösa avslöjanden på den "falska amatörismens" område och speciellt över det "gemena" påståendet: "De värsta pekoral jag läst över underklassens idrottsmän ha dessvärre varit skrivna av akademiker." Det lär vara särskilt följande passus i boken som förargat den store hellenen Tegnérs "barbariske" sonsonson:

"Det finns mycken tragik i idrottens korta historia hos oss. Men ingenting är väl ändå så djupt tragiskt som vårt förvaltande av det grekiska arvet. När en entusiast 1896 satte i gång den första Olympiaden i Atén efter flera tusen år, så var det nog ärlighet och en god vilja som besjälade honom. Baron de Coubertin var kanske den enda teoretikern vår moderna idrott haft.

VULKANISK GRUND.

"VI ÄGA JU, VI, KULTUREN,
SOM VUXIT FRÅN HEDENHÖS!
DEN HOTANDE HAGELSKUREN,
DEN BRYTER NOG ALDRIG LÖS!"

SIG TRÄLARNAS MASSOR HOPA —
OCH BRYTA DE EN GÅNG LOSS,
DÅ GÄLLER DET OCK EUROPA
OCH ODLINGENS MAKT BLAND OSS.

ACK, ARV EFTER FEMTIO SEKEL,
FÖRSPILLES PÅ LIVETS DRÄGG!
MEN TIDERNAS MENE TEKEL
STÅR SKRIVET PÅ SALENS VÄGG ...

KANHÄNDA VÅR VÄRLD SKALL VÄCKAS
UR BILDNINGENS LÅNGA DRÖM,
OCH VETANDETS HÄRDAR SLÄCKAS
AV VILDA BARBARERNAS STRÖM!?

G. FRÖDING.

SVEA RIKE

Svenskhetens bevarande i utlandet.

Överstyrelsen för Riksföreningen för svenskhetens bevarande i utlandet har vid hållet sammanträde beslutat godtaga en av "Stiftelsen för Lützenfonden" framställd begäran att få bedriva sin verksamhet inom Riksföreningens ram samt att dess medel skall förvaltas av Riksföreningens överstyrelse, som ägde att utse två medlemmar i styrelsen. Som Riksföreningens representanter i Stiftelsens styrelse utsågos professor Vilhelm Lundström och fil. lic. K. A. Hjort, Göteborg. Styrelseledamot, utsedd av grundarens, konsul O. Ekmans efterlevande, är domprosten dr. Per Pehrsson. Den nya styrelsen äger disponera över hittills insamlade medel ävensom insamla ytterligare medel, som bl. a. skola användas för uppförande av en vaktstuga vid Gustaf Adolfskapellet vid Lützen samt för deltagande i festligheterna för firandet av 300-årsminnet 1932.

Vidare beslöt överstyrelsen att upprätta en särskild avdelning för handhavandet av ärenden rörande svenska skolor i utlandet samt anordnandet av föreläsningar i utlandssvenska kolonier. Styrelseledamöter i avdelningen blevo jur. dr. B. Wijk, grosshandl. Elof Hansson och fil. lic. K. A. Hjort.

Slutligen godkändes ett från föreningen "Amerikagården" i Chicago inkommet förslag till samarbete. Denna förenings ändamål är, såsom i vårt förra nummer omnämndes, att i närheten av Göteborg åstadkomma ett hem för svenskar från Amerika, som ej ha släktingar i Sverige, eller sådana som önska rekreera sig någon tid i hemlandet. Till Riksföreningens ledamöter i "Amerikagårdens" styrelse valdes direktör A. Lagergren och kyrkoherde C. G. Klingner, Göteborg, varjämte Riksföreningens sekreterare skall biträda i arbetet.

Gåvor till Nordiska museet.

Nordiska museet har av friherre August Trolle-Löwen, Trollesund, mottagit en historiskt betydelsefull gåva av rumsinredningar, tidigare inrymda i det ärevördiga stenhuset på herrgården Häringe i Södertörn. En del av inredningarna härstamma från den karolinska tiden.

Bland andra gåvor som museet under senaste tiden mottagit äro att nämna en rikhaltig samling äldre skidor, skänkt av herr Sidney Holm, en märklig skåpsäng från Dalarna av lasarettsläkaren G. Vidfelt, ett antal takbräder med målningar från 1600-talet, överlämnade av fil. dr och fru Harry von Eckermann. I testamente efter fröken Anni Baumbach har museet mottagit en stor samling silverföremål och i testamente efter fru Erica Kjellgren, f. Strandberg, en samling halsband, hängsmycken och fingerringar. Juveleraren Olof Richter har överlämnat en violoncell i ovanlig miniatyrform. Slutligen har Huskvarna vapenfabriks aktiebolag för praktiskt bruk i museet skänkt en Huskvarna symaskin och aktiebolaget Stockholms förenade bryggerier har överlämnat 500 kronor som bidrag till födande av änderna på Skansen, vilkas utfodring på grund av den hårda vintern varit särskilt kostsam.

Nordiskt kristligt studentmöte i Åbo.

13:e nordiska studentmötet med kristligt program hålles i Åbo, den gamla minnesrika staden med de stora traditionerna på vetenskapens och det andliga livets områden, instundande 24—29 juli.

Mötets ledare blir teol. dr. E. G. Gulin. Ärkebiskop Lauri Ingman förrättar öppnandet. Biskop J. Gummerus predikar vid söndagsgudstjänsten den 26 juli i domkyrkan. Bland föredragshållarna äro från Sverige professor Torsten Bohlin, en av inbjudarna, och dr. Palmaer. Vidare märkas talare från Finland, Norge och Danmark.

Ämnena för föredragen äro genomgående av utpräglat religiös karaktär. Bland dem må nämnas följande: Guds kärleks majestät, Pånyttfödelse, Kristi efterföljelse, Vår syndanöd, Ave crux-spec unica, Frälsningsvisshet och Tillbedjan. Diskussion anordnas över frågan: Vad kunna vi göra i studentvärlden? En dag anordnas missionsmöte.

Pastor Arnold Werner, Torsgatan 43, Stockholm, lämnar alla upplysningar för svenska deltagare.

Avbetalningsköpen

utgöra ett sorgligt kapitel i Göteborgs rättshjälpsanstalts verksamhet, förklarar anstaltens chef advokaten *Eric Hanse* i en intervju. Från 47 år 1926 ha de stigit till 179 år 1930. Då är det ändå bara frågan om rent civila mål. Klientelet utgöres av ångerfulla köpare av dammsugare, jordglober, radioapparater, stora bokverk etc., som blivit krävda och vilja komma ifrån de ekonomien förstörande kontrakten.

I regel är ingenting att göra. Agenterna för avbetalningsaffärerna förfara ofta rent bedrägligt, men det är nästan omöjligt att få dem fast. Ett vanligt knep är, att agenten, sedan köpeförhandlingarna visat sig resultatlösa, slutar med en förklaring, a han i alla fall kan lämna kvar föremålet för påseende. Det enda han begär är undertecknandet av ett kvitto, så att han kan visa firman, att saken finns någonstans. Detta "kvitto" visar sig senare vara en vanlig ordersedel, vars undertecknare är tvungen att betala. Att få agenten fast går inte på grund av brist på vittnen.

Verkligt tragiskt blir det, när avbetalningshistorien blir till kriminalmål, genom att föremålet pansatts. Ärenden rörande förskingring av denna art visa tendens till ökning. Åtal följer ju icke alltid, men hotet om åtal använder säljaren flitigt för att pressa fram betalning intill sista öret.

*

"Sweden's secret."

Under dena rubrik har A. Dell i The Contemporary Review, april 1931 skrivit en mycket läsvärd artikel, vari han framhåller Sverige som ett föregångsland i nationalekonomiskt avseende.

Den ära Dell genom nämnda karaktäristik visar vårt land kan visserligen verka överraskande för dem som närmare känna förhållandena. Det förtjänar emellertid att observeras, att hans ståndpunkt är precis densamma som Nationen under åratal förfäktat, nämligen att den nationella ekonomien endast kan höjas genom importens nedpressande till ett minimum samt statsskuldens inskränkning.

Afrikas naturbestånd skyddas.

Den stora internationella naturskyddsorganisationen "International Office for the Protection of Nature", som har sitt högkvarter i Bryssel, har i dagarna igångsatt en kampanj för att förhindra den alltmer fortgående vandaliseringen och utrotningen av djur- och fågelbeståndet i Afrika.

Avsikten med aktionen är att förbjuda alla jakt- och filmexpeditioner inom stora delar av den afrikanska kontinenten samt helt fridlysa vissa områden som ur naturhistorisk synpunkt tillhöra några av de mest värdefulla platser i världen, men som nu hotas att fullständigt utrotas av de många privata jaktexpeditioner, som europeer och amerikaner för varje år förlägga till Afrika.

Belgiska regeringen har reserverat ett stort skyddsdistrikt Parc National Albert i Kivuområdet, och meningen är nu att söka få detta reservat utvidgat till att omfatta ett område, nära fem gånger så stort som det nuvarande. De belgiska och franska och engelska regeringarna ha redan lovat sitt bistånd till planen.

Inom ett och samma område finner man här utslocknade vulkaner och några av Afrikas högsta bergstoppar, med den eviga snön inom synhåll, och nere i de underliggande dalgångarna finnes hela Ekvatorial-Afrikas tropiska och halvtropiska värld representerad på ett sätt som ingen annanstans inom den afrikanska kontinenten. De aktiva vulkanerna Nyamlagira och Nyiragongo ligga också inom detta område, uppe på berg, vilkas sidor äro täckta av lavaströmmar och där några av världens mest sällsynta växter finnas. I de många olika zonerna från de högsta bergstopparna ned i dalgångarna återfinner man alla världens olika klimatförhållanden o. nästan alla världens växter och djur. Några av Afrikas största elefantstammar och buffelhjordar leva inom detta område, förutom ett stort bestånd av gorillor, orangutanger, chimpanser och alla de arter av apsläktet som finnas i Afrika. Här finnas lejon, tigrar, antiloper, giraffer och alla slags däggdjur, reptiler och fåglar som Afrika har att uppvisa. Inom detta område påträffar man slutligen flera olika infödingstammar än inom något annat liknande område på hela den afrikanska kontinenten. De flesta av infödingarna i detta distrikt äro ytterst primitiva, några av dem halvvilda och levande utan något slags beröring alls med civilisationen. Alla olika omständigheter tillsammans göra detta område till den troligtvis mest idealiska nationalparken i hela världen.

STENÅLDERSKONST.

Antikvarien doktor *G. Hallström* har genom en honom tilldelad donation å 4,000 kr. ur Längmanska kulturfonden beretts tillfälle fullborda ett större planschverk över skandinavisk stenålderskonst varmed han varit sysselsatt i 25 år.

Verket kommer, enligt vad dr. H. meddelat, att bli en brett lagd monografi över hela Europas stenålderskonst, skandinavisk, finsk och nordtysk. Det märkligaste av materialet är de väldiga hällristningarna från Jämtland, Härjedalen, Ångermanland och en del av den norska kusten samt nordvästra Ryssland. I Sverige och Norge återfinnas i ristningarna bl. a. en mängd stora djurfigurer av intresse, förutom en del smärre skulptural konst från stenåldern.

Uppgiften gäller också att sätta in de funna hällristningarna och skulpturerna i sitt sammanhang med både äldre och senare tid samt även utanför detta speciella område. Det är möjligt att ett samband kan påvisas med den betydligt äldre stenålderskonsten i västra Europa från den tid då Skandinavien ännu var täckt av is.

Innan dr. Hallström påbörjar fullbordandet av verket kommer han att ägna en tid åt grävningarna i Kivik i Skåne, där vi ha ett av våra internationellt mest kända arkeologiska fynd, en stor stenkista med bildframställningar på insidan av kistans stenar. Man ämnar nu söka effektivt skydda denna unika stenkista samtidigt med att man noggrannt undersöker fyndplatsen.

Men han var för dålig psykolog, och han kunde inte bedöma sina egna krafter. Han fick sedan till på köpet den tvivelaktiga äran att leva länge och se sitt verk vandra in i det stora mörkret. Försöken att blåsa in andlig kultur i idrottstävlingarna var hans första katastrofala misslyckande. Och på gammeldar skulle han i stället få se sig hyllad som skapare av ett företag som han inte hade skapat. Jag förmodar att den största tragiken i hela idrottens tillvaro slog sitt topprekord då häromåret en av våra svenska idrottsredaktörer ställde sig att utbringa en skål för baron Coubertin där nere i Paris. Gamle baronen måste resa sig och svara. Det var en sekund som hör världshistorien till. Man hade just en särskilt elakartad olympiad bakom sig. Redaktörn skålade för de stora idealen, som han aldrig anat ens. Det var barbaren mot hellenen det! Och det var barbaren som hade alla anhängarna omkring sig, och barbaren som efteråt skrev ett helt bokkapitel om den skålen."

Välkommen åter herr Lo-Johansson!

C.

SVENSKA PRESSENS "FRIHET"

Vid Publicistklubbens nyligen firade årsfest på Grand Hotell i Stockholm höll ordföranden, chefredaktör Ljunglund, vid supén i spegelsalen det traditionella talet för pressens frihet. Åter en gång fick Sveriges folk från högst auktoritativt håll höra, att det är begåvat med den friaste press på jorden. Här ett utdrag ur talet:

"Vi älska att sjunga om vårt land som frihetens stamort på jorden. Vi publicister kunna intyga, att detta icke är en tom fras. Vi ha en frihet att uttrycka våra egna och folkopinionernas tankar, vartill knappast torde finnas motstycke i något annat land . . . Må vi känna vårt medansvar för, att också kommande generationer av svenskar skola kunna sjunga sången om frihetens stamort på jorden. Leve fosterlandet!"

Vi ha sålunda från de svenska publicisternas officiella ledning fått intygat, att Sverige alltjämt är frihetens stamort på jorden. Herr Ljunglund må ursäkta, om ej alla pressmän äro benägna att utan vidare godkänna hans tal, försåvitt det avser att hävda — såsom dagspressen uttytt orden — att vår nutida svenska press är fri. Det kan visserligen vara sant, att gällande tryckfrihetsförordning ger tidningsmannen "frihet att uttrycka sina egna och folkopinionernas tankar" — men hur användes denna frihet?

Den med verklighetsförhållandena något förtrogne vet, att den lovsjungna svenska pressfriheten numera i realiteten är ganska illusorisk. Det ges nämligen andra överheter för tidningsmannen än tryckfrihetsförordningen. Herr Ljunglund torde själv ej sakna erfarenhet av dessa senare. Hur var det, måste inte också Allehanda beakta deras uppfattning och vilja som svara för finansieringen av det politiska miljonföretaget Allmänna Valmansförbundet? Har icke hr L. minne av vad det på sin tid kostade i indragna annonser från Enskilda Banken att utöva en viss kritik av intressenters i nämnda bank transaktioner? Eller om vad kritiken mot "pressdiktatorn" Bonniers Pressbyråfunktion betydde i indragna annonser från Bonnierkoncernens företag? Nu är visserligen Allehanda vorden mera "lojal" — men är månne slikt tecken på pressfrihet i Sveriges land?

Nej, talet om rådande pressfrihet är under nuvarande förhållanden just vad hr Ljunglund uttryckligen förklarar det icke vara — "en tom fras", till de godtrognas invaggande i en illusorisk föreställning. Den frihet tryckfrihetsförordningen lämnar tidningsmannen användes i verkligheten ganska litet, när det gäller viktigare ting. Pressens hållning i dag dikteras av makter, som för den stora allmänheten äro tämligen okända. Dessa äro framför allt tidningarnas ägare, partiernas huvudfinansiärer samt annonsörkretsarna med de stora finansgrupperna i spetsen. Bland övriga privata intressefaktorer som influera å "det fria ordet" äro de stora nyhets- och informationscentralerna jämte alla "berömda" "experter" och "sakkunniga" till upplysningsväsendets förfogande, vilka allmänt äro underordnade och hämta orientering från samma internationellt betonade finansmakter som hemligt, i folkstyrets namn, regera det nutida samhället.

Vid publicistiska högtidsakter gör det sig emellertid så bra att till ackompagnemang av tonerna "Du gamla, du fria" och "Frihetens stamort på jorden" sjunga den svenska pressfrihetens lov. —

SOMMARNYHET

Begär i god tid prospekt. Åberopa denna tidning.

Firma EINAR ÅBERG, Sthlm 4

• SVENSKAR! •

Ett betydelsefullt led i de röda internationalernas strävan att bringa vårt svenska folk under judiskt-bolsjevikiskt herravälde utgör den under Svenska Freds- och Skijedomsföreningens ledning bedrivna, allt intensivare agitationen för organiserad värnpliktsvägran i händelse av krigsmaktens mobilisering. Till försvar mot de risker för rikets bestånd som denna agitation innebär har av fosterländskt sinnade män initiativ tagits till åstadkommande av en registerföring över försvarsfientligt organiserade personer inom landet.

Vid krigsfara utgör det redan nu stora antalet organiserade värnpliktsvägrare och pacifistiska agitatorer ett hot mot vårt folks försvarsberedskap. Det föreligger allvarlig risk för organiserad sabotageverksamhet från dessa försvarsnihilisters sida vid en eventuell mobilisering av rikets stridskrafter eller delar därav. En moraliskt undergrävande verksamhet i en kritisk situation — före eller under pågående mobilisering — kan få de ödesdigraste verkningar. Mobiliseringsapparatens funktion äventyras, om blott enstaka kuggar sönderslås. Följderna kunna bli katastrofala för den nationella självständighetens hävdande mot främmande våldsmakt.

I syfte att neutralisera verkningarna av omförmälda landsförrädiska propaganda bör en systematisk rullföring ske av alla personer som veterligen försvurit sig åt den nationella självuppgivelsetankens förverkligande och sålunda ställt sig i de fosterlandsfientliga makternas tjänst. *För den skull uppmanas härmed alla svenskar att var i sin ort omedelbart skrida till verket genom införskaffande av uppgifter å personer, tillhörande de aktiva försvarsnihilisternas organisationer, samt insända desamma till "Freds- och Frihetsvärnet rullföringsexpedition" adr. Nationen, box 1145, Stockholm 16, f. v. b.*

Översända namnuppgifter sammanställas rullföringsområdesvis för vidare befordran till de militära myndigheter, vilka närmast ansvara för mobiliseringsapparatens funktionerande.

"Freds- och Frihetsvärnet."

Vår Kamp.

Utkommer d. 1 o. 15 i varje månad.

Huvudorgan för Nationalsocialismen i Sverige.

Motto: Hjärnans och handens arbetare — förenen Eder! Varer svenske!

Ansvarig utgivare: Stig Bille.

Redaktör: S. Lindholm.

Redaktion och expedition: *Kungspassagen, Göteborg* Rt. 374 62. Postgiro 41349

Prenumerationspris: Helår Kr. 5: —. Halvår Kr. 2: 75. Kvartal Kr. 1: 50.

Å varje postanstalt samt direkt från redaktionen.

Provnummer på begäran gratis!

Goda och billiga Måltider

kan Ni erhålla å följande nykterhetsrestauranter i Stockholm:

Cyrus 61 Nybrogatan 61

Alexander 2 Smålandsgatan 2

Engelbrekt 8 Roslagsgatan 8

Gustav Vasa 51 Upplandsgatan 51

S:t Erik 47 S:t Eriksgatan 47

Frukost ½9—½2 **Gustaf Adolfshallen** 68 Västerlånggatan 68

Middag ½2—7

Kväll 7—½12 **Birger Jarl** 61 Folkungagatan 61

Rättstillståndet i Sverige.

Det tycks höra till ordningen för dagen att oförvitliga svenska medborgare för tillfredsställande av de judiska makthavarnes hämndbegär mot den vita rasen släpas inför domstol och ådömas mot svensk rättskänsla och rättsbegrepp stridande straff, skriver *Vår Kamp* (nat.) med hänsyftning på Stockholms rådhusrätts uppseendeväckande domstolsutslag mot de fem nationalsocialister som djärvdes försvara sig mot det arrangerade röda anfallet i Annaskolan i december förra året. De röda angriparna fritogos som bekant från allt ansvar för sina handlingar medan försvararna ådömdes straff. Utgången var belysande för rådande "rättstillstånd" i vårt nutida Sverige. Den citerade tidningen fortsätter:

Se fallet Marsjö, där en hederlig svensk man av den judiska talmudisten domaren Sally Lutherkort dömdes att mista frihet, bröd, egendom och medborgareförtroende emedan han sökt skydda sitt hem och sitt liv mot i mordiskt syfte inträngande berusade banditer! Svensken Emil Larsson i Marsjö kommer aldrig att få rättvisa i detta samhälle, ty han är dömd av en judisk domare och bakom denne domare står hela den "fria" judeägda dagspressen och dess om Talmud-moralen vaktslående jättekapital.

En parallell till Marsjötragedien har nu utspelats i Stockholm. Vid rådhusrättens sjunde avdelning slutbehandlades "målet" mot våra fem stockholmskamrater, vilka åtalats och släpats inför domstol emedan de för att värna liv och lem sökt försvara sig mot storfinansens och judekapitalismens välbeväpnade röda skydds- och mördaregarde, Röda Frontförbundet. Den femte december 1930 inträngde ett fyrtiotal röda frontbanditer i rent mordsytte på ett nationalsocialistiskt möte i Anna-skolan, där de gingo till anfall mot våra kamrater med knivar, slagjärn och allehanda tillhyggen. Flera nationalsocialister sårades, undgingo att mördas genom att sätta sig till motvärn mot banditerna.

Det judestyrda "rättssamhället" har nu via rådhusrätten skipat "rättvisa" i detta grova kommunistiska hemfridsbrott genom att ådöma våra fem kamrater höga penningböter för — hör och häpna — förargelseväckande beteende! Det har väckt de makthavandes "förargelse", att nationalsocialisterna ej läto sig slaktas — och därför behandlas de nu som brottslingar!

Sovjets krigsrustningar.

Uttalanden i ledande tidningsorgan i olika länder under senaste veckorna ge stöd åt den i vårt förra nummer framförda uppfattningen om förhandenvaron av krigsplaner från Sovjetrysslands sida. Särskilt anses situationen hotfull för Polen, det land som närmast komme att beröras av ett sovjetryskt revolutionsangrepp mot Väst-Europa. Bl. a. innehåller den engelska tidningen *Morning Post* en serie alarmerande artiklar om Sovjets systematiska krigsförberedelser. Den nämnda tidningen skriver:

Förutom Rumänien är Polen Rysslands arvfiende. Bolsjevikerna kunna ej glömma att de ledo ett avgörande nederlag framför Warschau, då de senast försökte kasta sig över Väst-Europa. Engelska militärexperter beräkna, att Sovjet kan i en hast sända 3 miljoner man mot gränserna, och denna väldiga angreppsbölja skall under några få veckor kunna ökas med miljoner och åter miljoner. Ryssarna ha omkring 500 aeroplan stationerade i närheten av ryska gränsen.

Öst-Europa, som hårt drabbats av ryssarnas spannmålsförsäljning och annan dumpingpolitik, lever under trycket av detta krigshot, vilket rider det som en mara. Sovjet rustar av all makt samtidigt som dess agenter driva nationalistisk propaganda och oavlåtligt skrämma upp befolkningen med ryktet att Väst-Europa ämnar sända sina arméer att erövra Rysslands heliga jord.

Hur folkmeningen förberedes.

Den uppväxande ungdomen i Ryssland missledes systematiskt rörande förhållandena. Den känner icke något annat system än kommunismen och har icke erfarenhet av annat än svält, lidanden, slaveri, misshandel och ändlöst väntande i livsmedelsköer. Illa har man det ställt, men i de ryska tidningarna försäkras dagligen, att det är oerhört mycket värre i Väst-Europa.

Den ryska ungdomen är fullproppad med kommunistfraser och hat till Väst-Europa, då den ständigt blivit bearbetad med berättelser om utlandets överfallsplaner och "de utländska kapitalisternas rovlystnad".

Den revolutionära krigsorganisationen.

Det föreligger emellertid fullt klara bevis för att Sovjet själv förbereder krig i avsikt att på detta sätt sprida världsrevolutionen, sedan planerna att med sammansvärjningar och kommunistceller omstörta de västerländska staternas ordning misslyckats. Med vapen i hand skall den västeuropeiska civilisationen slås ned. Officiellt har Ryssland en stående här på blott 550.000 man, men antalet stridsfärdiga soldater är ofantligt mycket större. Därtill kommer Ogpus speciella trupper som utbildats för att slå ned uppror, hänsynslösa och hårda karlar, vilka tillsammans uppgå till 1/4 miljon man, den s. k. "chonen".

Disciplinen i röda armén är god; tidigare utgjordes den nästan allenast av bondpojkar, men nu har antalet tvättäkta kommunister från industricentra ökats, så att det uppgår till 50 proc. av hela styrkan, varom krigsminister Voroschilov nyligen lämnade upplysning. Inom officerskåren har man utrensat de få kvarvarande officerarna från den gamla regimen. Ryssland har talrika krigsskolor och en generalstabsakademi.

Inom loppet av 3 månader kunna 17 miljoner man mobiliseras, varav 10 miljoner i första linjen och 7 miljoner i reserven bakom fronten. Som bekant tränas alla män för krigstjänst, dessutom hundratusentals kvinnor och miljoner skolgossar. Världen har aldrig sett någon organiserad krigsmaskin i större stil.

Den första enheten heter "doprizyvniki" (ungdom som uppnått värnpliktsåldern) den andra "vseobuch" (universell militär träning). I alla ryska byar hava organiserats skytteföreningar som öva sig i målskjutning, vartill komma specialkårer som ofta hålla gasmanövrer. Befolkningen läres att avslå gas- och luftangrepp, vilket särskilt bidrager att hålla liv i den militära andan, och samtidigt hållas föredrag för att sporra hatet mot "kapitalisthajarnas interventionsplaner".

Sovjets strategiska plan.

Röda generalstaben har utarbetat en detaljerad strategisk plan för det kommande angreppskriget, i det att man ämnar "förekomma de utländska angreppsarméerna".

Planen går ut på, att 500,000 man sändas mot Rumänien, 500,000 mot finska, lettiska och estniska gränserna, medan 2 miljoner stormtrupper rycka in i Polen. Uttalanden av röda officerare visa, att man betraktar den ryska hären såsom bättre tekniskt rustad än den polska. Särskild vikt har lagts på flygvapnet. 2 väldiga aerodromer hava anlagts, en vid Minsk (3 flygtimmar från Warschau) och en vid Smolensk (på 5 timmars avstånd från den polska huvudstaden), och vardera har mellan 200 och 300 stridsfärdiga flygmaskiner.

De stategiska järnvägslinjer, som föra till Rysslands gräns, hava byggts om för att kunna klara den stora väntande uppgiften. Stora lager av krigsförråd läggas upp, och det är vid dödsstraff förbjudet att närma sig dem. Förråden räcka för sex månader, enär man räknar med att på denna tid hava förintat Polens motståndskraft. Vidare förljudes, att ett nät av spioner och hjälpare finnes i Polen, att de militära operationerna skola börja utan formlig krigsförklaring, i det att de röda krigsmaskinerna och gasaeroplanen skickas mot Warschau och andra viktiga centra, samtidigt med att ryska kavallerimassor spränga över gränsen, medförande lätta tanks, pansarbilar, automobiliserade artilleriavdelningar o. s. v.

Den allmänna finanskrisen åsyftar att "göra folken möra".

Förberedelserna hava pågått sedan 1929 års början. Den finansiella kris, varunder Västerlandet lider har enligt ryssarnas mening (vilket även skall vara avsikten därmed) gjort folken "möra". Krigsindustrien är utmärkt. Den stora nya traktorfabrik, som förlidet år öppnades i Stalingrad, kan på kort tid lägga om produktionen och framställa 40 tanks och pansarvagnar om dagen. Den nya automobilfabriken i Nischinovgorod kan också användas som amunitionsfabrik. En cykelfabrik i Penza, som sysselsätter över 900 man har nu övergått att producera maskingevär. Nya fabriker under ledning av Krupps ingenjörer ha anlagts i Maikop och Grozny (Nordkaukasien). Med tyska ingenjörers hjälp har en rad stora giftgasfabriker anlagts och en sådan i Trotzk nära Samara producerar ensam över 1 miljon gasbomber årligen.

Tro våra fiender, att de skola kunna lära oss älska ett samhälle, som slår och bespottar oss för vår frihetskärleks skull — då ha de grundligen misstagit sig! Sådant stärker oss i kampen för vår rättfärdiga sak och det väcker alla hederliga medborgare till insikt om, att den nuvarande politiska förföljelsen och klassjustisen måste bort. Den dag skall komma, då svensk rättvisa åter kommer till heders!

I tidningens uttalade förhoppning och tro, att den dag åter skall komma, då svensk rätt kommer till heders i Sverige, instämmer heltvisst varje ärlig fosterlandsvän.

HITLERPARTIETS "SPRÄNGNING"

Stennes var polisprovokatör.

Nationalsocialismen i Tyskland har under senaste månaden varit utsatt för ett hårt prov, vilket den dock glänsande bestått. Sedan åratal hade den regerande judemakten haft ett hårt arbete med att söka hejda den lika hatade som fruktade folkrörelsen. Efter jätteframgången vid valen i september 1930 anlitades av fienden i allt större utsträckning metoden att sända in provokatörer i Hitlers led för framprovocerande av handlingar, som kunde ge myndigheterna befogenhet att ytterligare inskrida mot rörelsen. Partiledningen tvangs härigenom att allt nogare sovra medlemsanslutningen samt företaga gallringar inom de egna leden. Det är ju en sedan gammalt av Juda nyttjad taktik att ikläda sig fiendens vapen för att inifrån tillintetgöra honom.

Efter månadslångt förberedande intensivt gerillakrig över hela fronten beredde man sig så till påskahögtiden att slå sitt stora förintande slag genom att bringa Hitlers trupper i rikshuvudstaden att revoltera mot partiledaren för att i stället under befäl av Judas agenter låta sig ledas ut "på barrikaden". Samtidigt med att i Thüringen den nationalsocialistiska statsministern Frick medels en borgerlig intrig drevs ut ur kabinettet och mängder av osanna tendensuppgifter spredos i världspressen, ss. om nationalsocialistiska partiets tillbakagång, Völkischer Beobachters (Hitlers organ) nedläggande på grund av ekonomiska trångmål etc. — samtidigt härmed iscensattes "myteriet" i Berlin av polisagenten, f. poliskaptenen Stennes. Judepressen i alla länder skriade förtjust om partiets "sönderfallande" och synnerligast den i Tyskland gjorde vad i dess makt stod för att främja Stennes' seger, vilken öppet fördömde Hitlers uppsåt och taktik samt fordrade att nationalsocialisterna (utan vapen!) skulle gå till storms mot samhället.

Men man jublade för tidigt i fiendelägret. Hitler visade sig helt behärska situationen. På några dagar hade han expedierat "revolten", och Stennes stod där ensam med sin handfull "trogna", cirka 200 man — varav flertalet liksom han själv med säkerhet förklädda polisagenter — uteslutna ur partiet. Han gav dock ej upp, utan startade ett eget "äkta" nationalsocialistiskt parti med egen tidning. I vilken grad han härvid gynnades av det regerande judedömet får man ett begrepp om, då man tar del av de särskilda order som Berlins polispresidium utsände till stadens alla tjänstgörande polismän att icke tillämpa den eljest gällande diktaturförordningen gentemot Stennes' flygbladsproklammationer, d. v. s. att oantastat tillåta dessas spridning. Den utsända ordern från polispresidiet, som står under ledning av marxisten Grzesinski och juden Bernhard Weiss, hade följande lydelse i svensk översättning:

"Anvisning till polisen i alla tjänsteförrättningar.

Polisgrupperna på alla tjänsteställen åläggas att icke inskrida mot spridandet av Stennes' flygblad.

Anvisning till alla revir och bangårdsvakter.

S.-A.-ledaren poliskapten Stennes låter fördela flygblad, som icke få beslagtagas. Innehåll: Upprop till Berlins nationalsocialister, att Stennes övertager kommandot.

Polisgrupp Süd, 2 april 1931.

Fs. 19.57. I. A.: (gez.) Roeckner.
Pol.-Hptm."

I det av Berlinpolisen för spridning trots gällande diktaturförordning särskilt rekommenderade flygbladet från Stennes heter det bl. a.:

"Vi ha hållit stånd i striden, beljugna av tidningspressen, nedpryglade av polisen (!). Vi fortsätta att hålla samman. Vi förbliva soldater i den tyska revolutionen och vi skola kämpa vidare.

Lederna sluta sig. Högt den tyska revolutionens fana! Vi gå icke samman med reaktionen. Vi skola icke vara några militärgrupper som en dag skola tjäna kapitalisterna.

Vi förbliva marschberedda. Marschberedda för den dag då det skapande Tyskland stiger upp på barrikaden för att göra slut på Young-slaveriet, utsugare- och kapitalistsystemen. De gamla S.-A.-männen veta, på vilken barrikad de då måste stå och kämpa.

Die alte Garde vom Strum 26 och 27."

Stennes' roll som polisprovokatör i de rödas tjänst är numera höjd över

”FOLKEN HA ATT VÄLJA”!

Uttalande av ”världsrevolutionens organisatör”.

Världsrevolutionens ryktbare organisatör, historiens störste brottsling juden Leiba Brönstein-Trotskij, enligt N. D. A. ”judarnas ende store fältherre i modern tid”, har från sin vistelseort på ön Prinkipo i Marmarasjön uttalat sig om Sovjetrysslands rustningar och den framtida utvecklingen i världen. Yttrandet utmynnade i orden: ”Världen har att välja mellan rysk statskapitalism och amerikanskt trustväsen”. Men naturligtvis glömde den celebrerade hebreiske massmördaren att säga, att det ena som andra systemet representerade enahanda välde, blott utgjorde jämlöpande vägar för uppnående av samma mål: det judiska världsrikets upprättande. Det är ju numera allmänt känt, att bakom ”rysk statskapitalism” döljer sig ingenting annat än ”amerikanskt trustväsen” eller rättare sagt israelitiskt finansväsen. Här ett utdrag ur Trotskijs yttrande, som tillmätes en viss betydelse på grund av sagesmannens intima relationer med världsfinansens ledande krafter.

”Det är visserligen sant, att man aldrig sett ett land så snabbt bli industrialiserat som Ryssland, men även efter femårsplanens genomförande står Ryssland tillbaka för de mera utvecklade kapitaliststaterna. Då det nu talas om ekonomisk blockad, så är säkert, att en sådan blockad blott blir förspelet till krig. En hel rad stater skola skyndsamt bli invecklade i kraftmätningen, och det är uteslutet att Sovjet blir slaget. Dess ekonomiska system kommer icke att förstöras, men väl Europas.

Emellertid är att befara, att ledarna i Ryssland gå för hastigt fram. Industrilivets centralisering genom staten utgör dock ett utomordentligt framsteg. Enhet har uppnåtts i planläggning, organisation, inköp av råmaterialer samt försäljning av produkter — samma fördel som en välorganiserad trust har gentemot isolerade privata företag. En nationaliserad industri är en trust av truster. Däremot är det farligt att för mycket påskynda jordbrukets kollektivisering. Socialismen har ännu ej segrat i Ryssland. Där råder en övergångstid, full av stora och farliga motsägelser, vilka möjligen komma att framkalla ekonomiska kriser och medföra tillbakafall.

Visserligen har Amerika gått fram på grundval av en ytterligt gående kapitalism, men de nu uppnådda resultaten äro utan motstycke i världshistorien. Den stora kris som nu hemsöker U. S. A. är djup och akut, men den kommer ej att väsentligt skada staternas ekonomiska hegemoni. Amerikanernas tänkesätt har hittills varit något provinsaktigt, men detta skall nu (sedan judarna erövrat den ekonomiska makten) ändras. Icke Monroedoktrinen kommer härefter att gälla utan den som lyder: ”Hela världen åt amerikanerna” (läs judarna!)); det skall ej bli mera kvar av Wilsons 14 punkter än av Roosevelts strid mot trusterna. För Hoovers ingeniörsförstånd är trustifiering och standardisering vägen till oavbruten framgång, den nuvarande presidenten ämnar även övervinna krisen genom att giva trusterna fri handlingskraft.

Närmaste kapitel i Amerikas ekonomiska expansion kommer att börja i Kina, men detta betyder icke att expansionen skall försiggå med mindre energi på andra punkter Däremot har Amerika (”Judarnas nya hem”) ingenting emot rustningarnas begränsning, ty detta gagnar blott den starkaste. Det senaste kriget visade, att en sammandrabbning mellan högt industrialiserade stater räcker icke i månader, men åratal; den avgöres icke med de vapen man har när man börjar, utan med dem man lagar under kriget. Amerika är den starkaste, emedan det äger en trustfierad och standardiserad industri, som lätt kan omläggas till krigsproduktion.

Den närmaste epoken kommer att utvecklas i skuggan av Amerikas kapitalistiska angreppsduglighet. I den tredje fjärdedelen av femtonde seklet upptäckte Europa det s. k. Amerika. I andra fjärdedelen av tjugonde seklet skall U. S. A. upptäcka världen. Det kommer att bli den öppna dörrens politik, men som bekant öppna sig dörrarna i Amerika icke inåt utan blott utåt.”

---

allt tvivel. Man förstår de förhoppningar fienden ställt på sitt iscensatta stora ”myteri” — så mycket större måste besvikelsen över dess snöpliga misslyckande varit. Att döma av de sedermera förekomna överväldigande trohetsmanifestationerna för Hitler har ”myteriet” haft en motsatt verkan mot den avsedda. Hitler hade länge haft på känn, att en konsolideringsaktion var nödvändig för de efter septembervalet inströmmade polis- och judeprovokatörernas avlägsnande ur partiet. Det lägliga ögonblicket infann sig och rensningsprocessen utfördes med en kraft och skicklighet, som måste ha slagit fienden med förskräckelse. Härefter blir det långt svårare än hittills för den härskande jude-marxistiska regimen att komma den Hitlerska rörelsen till livs för dess ”revolutionära” karaktär.

Spanska revolutionsregeringen.

Så här tar sig det i republikens namn frigjorda Spaniens nya regering ut. Männen från vänster i främsta ledet äro: Alvaro de Albornoz, Alcala Zamora, Miquel Maura, Largo Cabelliero, Fernand de los Rios, Alexandro Lerroux. Man observere det genomgående, utpräglade israelitiska inslaget.

Revolutionen i Spanien.

(Forts. fr. sid. 1)

sig från sin trofaste general för att i stället överlämna sig åt de liberal-demokratisk-judiska makterna, var hans öde beseglat. Samma beträffande konung Alfonso. Spaniens monark hade ställt sig solidarisk med diktaturen Primo de Rivera. Denne begick det stora misstaget att utmana det judiska frimureriet utan att i likhet med Mussolini förinta detsamma. Härigenom väcktes hela världsfrimureriet till motkamp på liv och död. En kamp av gigantiska mått iscensattes mot diktaturen, mindre betydelsefull i Spanien än i alla den judiska världsfinansens utländska centra. Inför det våldsamma trycket härav lät konung Alfonso förmå sig att offra Primo för att i stället förena sig med de liberal-demokratisk-judiska makterna. I samma ögonblick var spanska monarkiens öde beseglat. Ej ens Vatikanen förmådde rädda honom. Det rörde sig vid tillfället alls icke om konungens person utan blott om representanten för en princip, som stod i vägen för världsfrimureriets planer. När konungen väl gett sig detta i våld var hans öde beseglat om det ock tog något år innan verket kunde genomföras. Sakförhållandet förtjänar att observeras av de andra levande monarker som gett sig den judiska världsmakten i våld och mer eller mindre behagfullt upprätthålla sina dynastiska traditioner på basis av samarbete med folk- och statsfienden.

Den regering som tillträtt makten i det ”revolutionerade” republikanska Spanien är i verkligheten endast en filial av det judiska världsfrimureriet, vars första åtgärd efter maktens övertagande karaktäristiskt nog även blev att bryta med Rom. Intressant är att observera det intryck detta steg framkallade i judedömets främsta språkrör i vårt land, Bonniers Dagens Nyheter. Tidningen. som firat den spanska revolutionen som en glädjeseger för den mänskliga friheten och rätten, betogs av ängslan inför meddelandet om brytningen med Vatikanen och tillropade sina vänner i Spanien ett varningens ord, så skrivande: ”I detta ärkekatolska land, där prästerna ha ett enormt inflytande över befolkningens stora massa, skall kalolicismen avskaffas som statsreligion. Det är ett dristigt övergrepp, vars konsekvenser man tvivlar på att regeringen i första entusiasmen kan lugnt överblicka. I Frankrike, som anses vara ett i någon mån mer utvecklat land än Spanien, vågade man sig ej på att angripa problemet om kyrkans skiljande från staten förrän efter tre årtionden av republikansk regim. Det fordrades en statsman av Briands (den franska Stora Orientlogens ledande politiska kraft) format för att avveckla den mångåriga svåra kulturkampen”.

Uttalandet i det ledande svenska judeorganet visar, att man inom Israel altfort betraktar Rom som en synnerligen farlig motspelare. Påven lät också strax förkunna, att han ansåg den nya regeringen i Spanien endast vara inledningen till ett försök att där införa sovjetregim. Att regeringen tillsatts i anda och mening att söka förverkliga detta styre, är höjt över varje tvivel. I vad mån den skall lyckas i sin föresats blir i första hand beroende av de spanska katolikernas motståndskraft. Att frimurarna vid makten komma att uppbjuda sitt yttersta, om de också ej officiellt skola medge det, för ”revolutionens fullföljande” framgår bl. a. av de meddelanden som ingått, att bolsjevikagenter i stor skala införts till Spanien från Ryssland, liksom på Kerenskijregeringens tid skedde, då dylika från Schweiz och Newyork importerades till Ryssland för bolsjevikrevolutionens genomförande.

Hindenburg uppfordras avgå.

Vid ett av tyska natonalsocialistiska partiet för några dagar sedan anordnat jättemöte i München höll f. statsministern i Thüringen dr. Carl Frick ett föredrag, vari han framförde kravet på rikspresidenten Hindenburgs omedelbara avgång. Dr. F. yttrade bl. a.:

”Den nationella oppositionen skall vid sin nästa sammankomst allvarligt överväga, om det icke är på tiden att årevördigt, men med all bestämdhet uppfordra Rikspresidenten att nedlägga sitt ämbete, enär han ej längre har flertalet av sina väljares förtroende. Ty det var icke herrarna Brüning, Meissner, Severing och Braun som 1925 valde generalfältmarskalken Hindenburg utan de miljoner tyskar, som i dag utgöra den nationella oppositionen.”

Fosterländska Frihetsrörelsen.

Kongressen i Göteborg en succès.

Svenska Nationalsocialistiska Partiets första kongress avhölls under påskdagarna 4—6 april. Den avsåg, att i samråd med representanter för olika avdelningar i landet behandla motioner och bestämma riktlinjer för det närmaste årets verksamhet, samt avgöra vissa ekonomiska och organisatoriska frågor.

Själva *kongressen* tog sin början *söndagen kl. 10 fm.* å Göteborgsavdelningens lokal, Kyrkogatan 32.

Riksledaren Furugård hälsade i ett inledningsanförande de församlade representanterna för Sveriges vaknande folk välkomna till goternas gamla stad, rasens urhem och sista högborg. Han erinrade om nationalsocialisternas plikt att vara ett exempel för Sveriges folk i trohet och offervilja samt förklarade rikskongressen öppnad.

Bland föreliggande motioner och förslag märktes en framställning om bildande av nationalsocialistiska fackgrupper. Riks-SA-ledaren genomgick i samband härmed delar av SA-reglementet, vilket skall tillämpas som grund för SA:s organisering. Därefter höll riksdagspropagandachefen K. Wulf ett instruktivt föredrag om propagandans bedrivande, varpå följde behandlingen av motioner i propagandafrågor samt planen för den närmaste tidens propaganda, valdeltagande, studiecirklar, utbildning av talare etc.

Måndagens eftermiddag samlades deltagarna till avslutningssammanträde. Sedan riksledarens beslut i de vid kongressen behandlade frågorna föredragits, höll stf. R. L. redaktör Lindholm avslutningsanförandet, som utmynnade i en entusiastisk enighets- och viljemanifestation, vari de församlade som en man deltogo.

De svenska nationalsocialisternas första kongress var avslutad. Bland deltagarna fanns ej mer än en mening, nämligen att den varit i allo synnerligen lyckad. Riksledningens utmärkta sätt att förbereda och leda förhandlingarna i praktisk anda utgör ett gott omen för rörelsens fortsatta utveckling. Stämningen bland deltagarna var även allmänt mycket stark. Under samkvämen mellan de officiella förhandlingarna hade partimedlemmarna från skilda delar av landet tillfälle att närmare bekanta sig med varandra samt ingående dryfta gemensamma problem. Man hade ett bestämt intryck av, att den samling från alla samhällsklasser, som här mött upp i den nationella solidaritetens tecken, representerade ett inslag i den svenska nationen, som skall komma att spela en roll i gestaltandet av framtidens Sverige.

Ego.

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Adress: Postfack 1145,
Stockholm 16.
Postgiro 3643.

NATIONEN

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 5:—
Halvår .... „ 2:75
Kvartal .... „ 1:50
LÖSNUMMER 25 ÖRE

Harald Lindströms Boktryckeri, Sthlm 1931.

TISDAGEN DEN 5 MAJ 1931

Vida Världen

Ännu en kungakrona har rullat.

Vägen till Israels världshärskardöme går fram över störtade kunga- och kejsarriken samt skövlade nationella kulturer. Den stora processen med monarkierna lider mot sitt slut, i Europa återstå nu endast ett litet fåtal. Också med dessa är man praktiskt tagen redan färdig, om ock några dynastier ännu tillsvidare tolereras som främjare av den gyllene världsfrimurareordningen.

Icke på länge var det en sådan glädje i Israel som när budskapet om spanska kungarikets fall gick ut över världen. I socialistiska, liberala och kommunistiska tidningar ropades det i högan sky av förtjusning, medan de konservativa bladen inskränkte sig till mera dämpade glädjeyttringar. Spanska folket hade äntligen "befriats". De "folkhjältar" som i dag utbringa leverop för "det fria" Spanien och "Republiken" till de jublande massorna äro dock endast hjältar för dagen. — När spanska folket en gång fått veta, att "frigörelsen" i verkligheten var ett förräderi, ett folkets överantvardande i fienden Judas våld, då komma ropen, om de ännu kunna göra sig hörda, att i stället förbanna förrädarna.

Vad som skett i Spanien är i full överensstämmelse med Sions Vises planer, att först låta jordens kungar fara all världens väg, utkastade eller mördade av sina folk, innan det judiska världssjälvhärskardömet upprättas i all sin härlighet och prakt. Såsom läses i judarnas egen gällande lagbok "Talmud", som från sida till sida inpräntar hos de sina, att Gud skapat världen för judarnas och ingen annans räkning. I den "heliga" lagen fastställes även följande bud:

"Gud gav all egendom och alla folks liv i judarnas våld."

"Den kristne och all hans egendom är uteslutande judens tillhörighet."

"Icke-judens egendom är såsom herrelöst gods. Juden är i sin fulla rätt när han gör den till sin egendom."

Eftersom de monarkiska konstitutionerna av Sions Vise städse betraktats som det förnämsta hindret för det fullkomliga förverkligandet av dessa "heliga" lagbud, är det förståeligt att mosaisterna satt in en sådan enastående energi och kraft på deras utrotande samt att en händelse som spanske kungens "flykt" av världspressen nu hälsats som ett glädjebudskap av första rang.

*

Nytt "teaterevenemang" i huvudstaden.

Huvudstaden bevittnade för några dagar sedan ett nytt "teaterevenemang", i det Judiska dramatiska amatörsällskapet i Konserthuset utförde jiddischpjäsen "Grine Felder" av Perz Hirschbein. Enligt recensenterna i dagspressen var stycket ett typiskt folkskådespel, där huvudpersonen var en vandrande talmudstuderande vid namn Levi-Itzchok, vilken slog sig ned på en bondes gård, där han till slut stannade som måg.

Stycket var måttligt intelligent, vilket t. o. m. Sv. D. måste erkänna, men huvudsaken var, att publiken som det vände sig till var entusiastisk. Vi notera som ett intressant faktum att en "talmudstuderande" yngling givits huvudrollen i det "typiskt" judiska folkskådespelet. Eljest hette det alltid på mosaiska sidan, att Talmud med dess världsrevolutionära och mot kristenheten fientliga läror längesedan var avskaffad. Man anser sig tydligen ej längre behöva hemlighålla tillvaron av denna den ruskigaste och mest omoraliska bland böcker.

•

Isaac och Majestätet.

Vår celebre orientaliske målare Isaac Grünewald, numera bosatt i Paris, är där föremål för ständigt ökad uppmärksamhet. Man rent av tyckes tävla om äran att få göra den "geniale" konstnären sin cour.

För några dagar sedan lästes en intervju av Isaac till pressen, vari han försäkrade att han trivdes förträffligt i Paris, vida bättre än i Stockholm, där alla människor lade sig i hans göranden och låtanden. Paris var förresten mycket vackrare än Stockholm. Han bodde f. n. "för en svindlande hyra" i det berömda Waldeck-Rousseauska palatset, i vars stora ateljé han just var sysselsatt med att dekorera "en stenrik svensks luxuösa hus". Den "stenrike svensken" är ju ingen annan än vår beryktade bolsjevikiske proletärbankir Olof Aschberg, berömd ej minst genom sin lyckade "Allmänna Sparbanks"-kupp och sin finansiering intill dag som är av svenska Kilboms-partiet och dess organ "Folkets Dagblad Politiken". Vad som särskilt illa berört Isaac var att han "hemma i Sverige" måste gå i pressade kläder — i Paris gick han som han behagade.

Någon dag senare mottog Isaac en uppvaktning i sin utställningslokal av konung Gustaf V, åtföljd av Sveriges minister i Paris greve Ehrensvärd, som framförde sina lyckönskningar med anledning av hans storslagna framsteg. Svenska Dagbladet var lyckligt nog att utförligt kunna återge det meningsutbyte, som vid monarkens besök utspann sig mellan denne och Isaac. Här ett citat därur:

"Konungen tyckte mycket om Grünewalds färger, han fann att de verkade mognare och mera stabila. Husen på målningarna tyckte han mer om än dem han såg på utställningen hos Liljevalchs 1916, där de lutade betänkligt, särskilt på ett stort Stockholmsmotiv med lyftkran. Grünewald komplimenterade konungen för hans briljanta minne, vilket konungen tycktes sentera. Han frågade, vad Grünewald trodde om sonsonen prins Sigvard, som fortfarande målade sneda hus. Grünewald svarade:

— Det är nog ingen fara på taket, varpå kungen sade:

— Ja, han blir nog som du, klokare med åren, vilket vi alla bli förresten.

Konungen uttryckte till sist till konstnären sitt stora nöje med vad han sett och lyckönskade honom till succésen."

Och greve Ehrenswärd bad att få instämma.

•

Herr Engström af Bondängen.

I Söderköpingstrakten levde för ungefär 200 år sedan en allmogeman vid namn Daniel Ersson i Frängsbo i Yxnerum, vilken blev far till Lars Danielsson i Bondängen i Drotthems socken. Denne östgötiske bonde hade en dräng vid namn Lars Larsson, vilken som student kallade sig Engström efter Bondängen vid Söderköping. Han blev slutligen komminister i Flisby i Linköpings stift. Enligt släkttraditionen var han ett original,

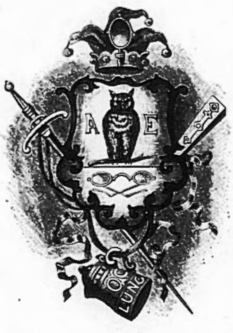

som drack svarta toddar med bönderna. Av hans barn var Lars Erhard Larsson Engström en företagsam karl. I familjekrönikan tituleras han stationsmästare, men vid tiden för sin riksberyktade sons födelse var han plankåkare och brukade köra den 11 mil långa vägen till Döderhult.

Hans hustru som bar namnet Antigonia Persdotter Lindner hade också en prästerlig fader, som dock ej nått längre än till en adjunktssyssla i Vena i Linköpings stift. Namnet Lindner hade han själv tagit, och hans far var allmogemannen Jonas Persson i Lönnberga i Linköpings stift och Kalmar län, således av den slags smäländingar, som med en viss självförhävelse kalla sig "andliga östgöter". Denne adjunkt var en glad präst, som sjöng Bellman. At stinsen skänkte adjunktsdottern den sedermera riksbekante pojken Albert Larsson Engström. Modern brukade säga till honom: "Kom ihåg, att det bondblod du har i ådrorna är det friskaste herrskapsblodet, och att det är det som räddar dig genom livets farligheter." Gumman Lindner tycktes intuitivt haft reda på, att det götiska bondeblodet är världens blåaste adelsblod.

Emellertid tyder Alberts fysionomi också på transbaltiska anor, och från dem har han troligen ärvt släktkärleken till den s. k. kolingen med brännvinet och mullbänken. Götisk är däremot Alberts tidigare i blodig satir uttryckta antisemitism, som dock upphörde då han omhändertogs av K. O. ben-Albert Bonnier. Numera brukar prof. Engström citera den sjungande greven Magnus Fredriksson Rosen: "En ros som frambringat 3 sådana gestalter som Moses, Jesus och Offenbach måtte det väl ej vara något att anmärka på." För min del protesterar jag mot Affenboch (de förra äro knappast judar annat än i Zions fantasi). Professorn borde hellre nämna sin vän proletärbankiren Asch genant Aschberg.

I förbigående sagt är det av professorn, som Asch fått nys om, att de katolska ikonerna betydligt överträffa all annan konst i Ryssland, och därför lagt sig till med världens kostbaraste privatsamling av ikoner. Att dessa stulits ur kyrkor och kloster av rödbanditerna kan endast ytterligare öka Asch's asiatiska förtjusning över att äga dem. Prof. Engström har själv vid ett besök hos rödbanditerna i Moskva fått en del vackra ikoner, som han avbildat i sin bouppteckning.

På sin kreditsida har professorn förutom det götiska blodsarvet även sin skolpojksmiljö, i det han under några år trampade lärdomens knaggliga trottoar i Norrköping och senare var student av den Östgötiska Nationen i Uppsala. Hans litterära produkter utgöra tillsammans en konstig blandning men ha ej dessmindre förskaffat honom en sittplats i Gustav III:s Akademi. Hans under sista decennierna ådagalagda prosemitiska tänkesätt komma att belönas med en plats i det Röda Riddarhuset. Professorn lär komma att avstå från sitt talande vapen: "en bonddräng med en ström" och erhålla en s. k. dedikationssköld visande i övre hälften en uggla (på latin: Strix) och i nedre delen ett par guldbågade glasögon. Skölden är krönt av en narrmössa; bakom skölden är en värja och under densamma ett krus för den törstige. Då Engström endast har kaptens rang, måste han som nyadlad nöja sig utan bördstitel, och har beslutat att kalla och skriva sig *Engström af Bondängen.*"

Hidalgo.

•

Kulturbild från Berlin.

Ur Socialdemokraten återge vi nedanstående kulturbild från det i republikens namn frigjorda Berlin, där enligt hr Engberg "folket självt" numera för spiran — det frihetsideal han önskar lyckliggöra Sveriges folk med:

"Omkring Kaiser Wilhelm Gedächtnis-Kirche svänger trafiken runt, runt i en vanvettig virveldans dagen i ända. Över Kurfürstendamm ligger ständigt ett violettskimrande giftgasmoln av bensinångor, de blåklädda, vapenspäckade poliserna svänga timme efter timme monotont och militäriskt armarna i alla fyra väderstrecken. Det hela ser tröstlöst enformigt och preussiskt reglementerat ut.

Här inne på Romanisches Café ser det knappast annorlunda ut. Enligt hörsägner skall det vara ett litteratörkafé, en bohemens oas, ett de rebelliska andarnas tusculum, men den utomstående märker inte mycket av allt detta. Det förefaller vid ett första ögonkast som om berlinbohémen huvudsakligast rekryterat sig från Galizien och närbesläktade nejder, judarnas absoluta majoritet i församlingen är oomkullrunkelig. Tjocka, parfymdoftande grosshandlarfruar med österländska utseenden och rödsminkade läppar blicka drömmande ut på gatans böljande bensinångor. Två svartmuskiga, odefinierbara äldre herrar mitt emot mig äta gräddbakelser och dricka té ur glas, livligt men utsiktslöst fixerade av samma antal kärlekens prästinnor."

•

U. S. A.-"demokrati".

Det över hela världen med stor spänning motsedda borgmästarvalet i Chicago blev en seger för demokraternas kandidat. Cermark, som vann mot förbrytarvärldens, den republikanske Big Bill Thompson, vilken i ett årtionde innehaft den höga posten. Big Bill lyckades endast vinna fem av stadens femtio valkretsar, däribland de svartas stadsdel och förbrytarkvarteren. Röstsiffrorna för Cermak voro 667 529 mot 475 613 för Big Bill.

Striden melan de bägge kandidaterna stod synnerligen het. Särskilt Big Bill, som aldrig gjort någon hemlighet av sina förbindelser med den judiske förbrytarkungen Al Capone, använde sig av alla medel. Bl. a. beskyllde han Cermak, som är infödd tjecoslovak, för att vara antiamerikansk och antitysk antisemit, medan han själv vädjade till de polsk-judiska valmännen, frikostigt utlovande att "fylla stadshuset med polacker". Men Cermak koncentrerade sig på vanstyret inom förvaltningen, banditväldet, korruptionen och de höga skatterna. Vad som försvårade hans ställnng var att han som frimurare icke var gärna tolererad av katolikerna. Vatikanen tycks dock ha stannat för Cermak såsom ett mindre ont än Big Bill.

Cermaks val stod helt i tecknet "brottslighetens utrotande i Chicago". Omedelbart efter segern skred han till drastiska åtgärder, i det han bl. a. lät avskeda 3,000 avlönade ämbetsmän, som varit anställda utan att utföra något arbete. Big Bill hade funnit för gott att tillsammans med sina mest betrodda inom administrationen försvinna, innan valresultatet hann bekantgöras, sedan de först bränt upp eller medtagit alla sina papper för att intet skulle råka i händerna på Cermak. I en utsänd proklamation till stadens innevånare förklarade denne: "Mitt val betyder slut på korruptionen och förbrytarväldet i Chicago. Våra gator skola bli säkra, handeln tryggas och uppmuntras".

Times "välunderrättade" korrespondent menar dock, att det är högst tvivelaktigt om Cermak går i land med uppgiften att tillintetgöra förbrytarväldet i Chicago. Stadens förbrytarvärld skall ta changemanget å borgmästareposten med stort lugn. Den där rådande stämningen tolkas sålunda:

"Chicagos organiserade brottslingsvärld, som nu nästan fullständigt ledes av ett syndikat med Al Capone i spetsen, oroas ej av valet. Den nuvarande regimen föredras visserligen, men endast därför att banditledningens förbindelser åt det hållet äro grundmurade. Då emellertid dessa insiktsfulla personer bättre än några andra veta, vilka stenar som ligga i Thompsons väg ha de vidtagit alla tänkbara åtgärder för att trygga lika goda förbindelser med den nya regimen, om det verkligen skulle bli vaktombyte. Den ledande kretsen kring Capone innefattar ett par välbekanta yrkesspelare, ett par storspekulanter, en jurist och minst en framstående bordellägare. Enligt de säkraste underrättelser förfoga dessa herrar över en reguljärt funktionerande spionkår på åtminstone tusen personer jämte ett ännu större antal tillfälliga hejdukar. Detta innebär bland annat att den ledande banditligan har sina spejare inom varje kommunalstyrelse eller inrättning av större betydenhet i Chicago, liksom i en stor mängd av de ledande företagen. Banditdirektoriet kan därför vara förvissat om att ingenting av betydelse sker eller stundar utan att komma till dess kännedom".

Stora juryn, som handhar undersökningen av korruptionen i statsförvaltningen har bl. a. upptäckt att "den undre världen" (förbrytareorganisationerna) årligen betalar polisen 10 miljoner dollars för "protection". En poliskapten med 4,000 dollars i årslön befanns inneha depositioner i sex banker å sammanlagt flera hundratusen dollars.

Korruptionen omfattar inte endast Chicago utan jämväl flera städer i Chicagos grannskap, där en mängd polisbefäl ha storartade depositioner i bankerna.

*

Medan förbrytarvärldens representant å borgmästareposten i U. S. A.:s andra stad genom det förrättade valet äntligen vräkts undan, meddelas om en igångsatt kraftig aktion mot korruptionen och laglösheten i staternas första stad Newyork. En grupp medborgare ha inför guvernören Roosevelt framställt krav på undersökning av borgmästare Walkers hela regim. Denne anklagas för att ha tillsatt ohederliga och odugliga tjänstemän samt underlåtit att ingripa, även då korruption uppenbart genomsyrat hela stadsstyrelsen. Slutligen har han sett genom fingrarna med de ohyggliga förhållanden vid domstolarna som avslöjats denna vinter och som visa, att polisen, åklagarna, juristerna och domarna i största utsträckning samarbeta för att pungslå och öva utpressning mot anklagade.

Attacken är i verkligheten riktad mot den obscura, men mäktiga organisationen "Tammany", vars handgångne man Walker är. För Roosevelt är emellertid situationen ytterst delikat, enär han å ena sidan behöver "Tammanys" hjälp för att vinna Newyorks röster vid nominering av presidentkandidat nästa år ävensom vid själva valet på hösten och han å andra sidan inför det övriga landet måste undvika skenet att stå under "Tammanys" inflytande. Därför har han sett sig nödsakad beordra undersökningen mot Walkers närmaste man, stadsadvokaten Crain, av allt att döma mer som en gest för att lugna oppositionen.

NATIONEN

Utkommer med 24 nummer om året.

N:R 10—11 (223—224) FREDAGEN DEN 5 JUNI 1931 ÅRG 7.

Vad är och vill Frimureriet?

Uppseendeväckande anklagelser av General Ludendorff

En förklaring av Svenska Landslogen nödvändig.

General Ludendorff.

Den genomförda frimurarerevolutionen i Spanien har åter aktualiserat frågan om frimureriets roll i det nutida samhället. I senator Francois Cotys i vårt förra nummer publicerade uttalande karaktäriserades frimureriet av den framstående franske politikern som — "den moderna politikens okrönta drottning". Auktoriteter på skilda linjer, såsom Vatikanen, senator Coty och general Ludendorff hävda enstämmigt uppfattningen om frimureriet såsom en världsenhet och en dominerande världspolitisk makt samt se i detsamma den verkliga ledaren och anstiftaren av de överallt med sådan energi bedrivna strävandena för de nationella kulturernas omstörtning och den bolsjevikiska världsrevolutionens genomförande.

När någon gång ordet "frimureri" råkat nämnas i denna tidning, har det varit vanligt att redaktionen uppvaktats av för tidningens strävanden "livligt intresserade" personer i hög samhällsställning, officerare, aristokrater och tjänstemän, som i egenskap av frimurare bett oss undvika ämnet. Allmänheten kunde eljest, menade man, tro att det svenska frimureriet hade något gemensamt med det internationella, vilket icke var fallet. Det svenska frimureriet var i motsats till det sistnämnda, som "de våra" vägrade att samarbeta med, klart nationellt och kristligt, ägnade sig uteslutande åt välgörenhet samt tog avstånd från de politiserande logerna. Från något håll varnades dessutom tidningens redaktör för den fara det innebure för honom såsom inskriven medlem att offentigt röra vid frimureriet. Den som skriver dessa rader hade nämligen en gång för tvenne årtionden sedan av tvenne Malmöbröder låtit övertala sig att inträda i därvarande loge, varvid han även haft att begå den barbariska ed som upplästs och vari vid livets förlust ålagts honom att intet yppa om frimureriet.

I förbigående kan nämnas, att undertecknad aldrig efter introduktionsceremonien bevistat ett logemöte, ej heller betalt någon stadgad avgift samt senare även skriftligen anmält sitt utträde ur orden.

Medan från svenskt frimurarhåll allt samarbete med det internationella frimureriet såsom framhållet, bestämt förnekas, hävdas motsatsen av auktoriteter på området som Vatikanen, Coty och Ludendorff. Vilken part har då rätt? frågar man sig. Vem talar sanning, vem lögn? Det bör givetvis vara av allmänt intresse och värde att få detta fastslaget. Vi vilja här något närmare uppehålla oss vid *general Ludendorffs* i hans uppseendeväckande skrifter framförda anklagelser mot frimureriet, det svenska inbegripet. Det kan förtjäna nämnas, att generalen från den dag han öppnade sitt fälttåg mot "den överstatliga makten" i hela den judiska världspressen framställts som "en bruten man", som "förlorat herraväldet över sina nerver" — en ståndpunkt som dock ej längre låter sig hävda i Tyskland.

"Frimureriets hemlighet — juden."

"Frimureriet *har* ingen hemlighet, men det *är* en hemlighet", yttras i Lennings handbok för frimurare. *"Frimureriets 'hemlighet' är överallt juden"*, säger general Ludendorff.

"Frimureriet är en judisk institution, vars historia, grader, ämbeten, lösenord och förkunnelse äro judiska från början till slut", skrev 1855 den berömde judiske rabbinen d:r Isaak M. Vise.

Såsom karaktäristiskt för den inom högre graderna härskande mentaliteten må citeras följande ur en höggradmästares tal vid en sökandes upptagande i högre grad:

"Vi ha orsak att icke utan skräck och bedrövelse tänka tillbaka på den sorgliga natt, varigenom helgedomen — Salomos tempel — förintades. Mycket av de våras blod utgöts och våra förbundsbröder ströddes för världens vindar . . .Vad som för övrigt än kan vara förborgat härunder, kan jag för tillfället icke avslöja för eder, men tiden skall nog komma även för er, då detta skall komma närmare i dagen och ni själva betrakta detta mörker med andra ögon . . . Ni se här templet förstört, pelarna brutna, trappstenarna ryckta isär; detta skall för er symbolisera alla de sorgliga öden, som vår orden fått erfara. Den har blivit ett rov för främlingar. Våra förbundsbröder äro skingrade. Märka vi nu här den förlust som vi lidit? Men ännu ha våra hemligheter bevarats, ännu har ingen vågat överskrida denna linje."

Enligt general Ludendorff är frimureriets "välgörenhetsutövning", inskränkt till bröderna och deras anhöriga, endast camouflage till beslöjande av dess verkliga strävan — vilket frimurarna själva erkänna i sina hemliga skrifter — som går ut på att tillintetgöra de nationella staterna och deras kulturer samt i stället upprätta ett "salomoniskt" judiskt världsrike. Den inskrivne brodern fostras systematiskt för detta mål och påverkas i sitt tänkande och handlande därefter, förvandlas till "konstgjord jude", till en kämpe för den judiska världshärskartanken.

"Det finnes endast ett frimureri."

"Hela jordens frimureri bildar i själva verket blott en enda loge", säger general L. "Alla loger lyda under den oberoende orden *Bne-Briss* (söner av förbundet), som är den ledande hemliga judeorden över hela världen. Den grundades på 1840-talet, är spridd över hela världen och övar inflytande på alla judiska organisationer. Den räknar som sina medlemmar de bekanta ledande '300', utgör därjämte den judiska 'generalstaben', är en hänsynslös företrädare för det judiska folket och för den judisk-kapitalistiska världshärskartanken samt övervakar staternas och de inflytelserika partiernas politik. Till den höra de ledande judarna i hela världen; även alla som under världskriget varit verksamma och de som särskilt framträtt vid revolutionerna i Ryssland, Tyskland och Österrike. Ledningen av den styrande logen finnes i Newyork."

I Bne-Briss-ordens festskrift 1902 skrev d:r Gustav Karpeles: "Frimureriets idé har framgått ur judendomen, som dess grundare gäller Salomo, som såg Israels högsta blomstring. Ord och beteckningar äro till största delen tagna från hebreiskan."

Sverige utgör enligt general L. nionde provinsen av världsfrimureriet och intar inom detta en framskjuten ställning. Sålunda bygger Tyska Landslogen på "grundförfattningen" för Stora Landslogen i Sverige (vars officielle politiske representant är högerpartiets ledare, amiral Lindman). "I spetsen för det svenska frimureriet står en blott för "Salomos vikarie" (svenske konungen i hans egenskap av provinsens regent) känd överhetsperson, vars namn i övrigt skall bliva en hemlighet, tills han personligen övertar regeringen; tills dess befaller han genom sina vikarier."

"Grundförfattningen" för Stora Landslogen i Sverige innehåller följande: "Den vise konung Salomo nämnes såsom ordens stiftare och förste stormästare; i den av honom upprättade fundamentalkonstitutionen är förordnat, att stormästarens värdighet skall förbliva inom hans släkt."

I "Frimurarförbundets allmänna grundlag", hämtad från "Stora Logen Vänskapen" i Preussen, fastställes följande beträffande förhållandet logerna emellan:

"Tredje grundlagen.

Fullkomligt isolerade loger finnas icke. Varje enskild loge eller logeförbund (storloge) inträder automatiskt i

a) nationalförbundet (nationalstorlogen) . . .

Genom förmedling av detta nationalförbund inträda alla loger i

b) storlogeförbundet (universalstorlogen) . . ."

Frimurarbrodern Robert Fischer säger i sin lärlingskatekes, som 1875 särskilt erkändes av alla tyska logers protektor, kejsar Fredrik III som kronprins:

"Alla jordens bröder utgöra *en enda* loge, bilda blott *ett enda* samfund.

Man måste ha upptagits i en loge för att bli medlem av frimurarförbundet. Och är denna loge en l.(aglig) och f.(ullkomlig), en allmänt erkänd, så ligger därmed vägen fri till alla loger i hela vida världen. Därför meddelas honom — frimuraren — kännetecken på att han, okunnig i landets språk i främmande länder må giva sig till känna såsom anhängare av K. K. (= Kunglig Konst, en benämning härledande sig från frimureriets roll som konungarnas störtare).

Logernas arbete.

Beträffande logernas verksamhet skriver general Ludendorff:

"I de lägre graderna förekommer allt vad frimureriet vill bibringa sina medlemmar i mera sammanträngd form.

Innehavet av en högre grad, ja, av den högsta, utgör icke tecken på att man är invigd i ordens yttersta mål och vägar. De verkligt invigda frimurarna äro inströdda i logerna och ha, utan att framträda, att inom och utom orden lösa särskilda, klart betecknade uppgifter, som bli dem anvisade fragmentariskt av överordnade. Utom de 'invigda' frimurarna och den stora massan av frimurare kunna ytterligare urskiljas 'sanna' och 'arbetande' murare. 'Sanna' äro sådana 'som icke arbeta själva', utan som äro ordens beskyddare ('protektorer'), som till brödernas främjande äro högeligen nyttiga i statsanställningar och utgöra en mäktig hävstång för frimureriets makt; därtill borga de för brödernas säkerhet. Furstarna gjordes av frimureriet till dylika 'protektorer', som blott allt-

(Forts. å sid. 7).

Europas öde

Orosmolnen skocka sig på Europas horisont. De som sia om "förestående krig — det stora revolutionskriget bli allt flera. Inga vältaliga fredsdeklarationer kunna dölja det fruktansvärda faktum, att utvecklingen av den hemligt styrande Judemakten ledes mot en katastrof av oanad räckvidd, syftande till den västerländska kulturens förstörelse samt ersättande av judisk-asiatisk despotism i bolsjevismens gestalt. Vad folken och deras ledare ej kunnat tro står inför sitt förverkligande.

Med uppsåtet att förverkliga sin urgamla dröm om världsherravälde lät Judafolket för tvenne årtusenden sedan sig drivas ut i "förskingring" till alla jordens kanter. Genom list, mutor och våld lyckades det, utgivande sig för de "enfaldiga hedningarna" såsom "utvalt" och "heligt". att nästla sig in hos folken och i massväldets namn bringa deras statsordningar, kulturer och ägodelar i sitt våld, för att sedan i tidens fullbordan låta revolutionen gå lös och förvandla deras länder till kolonier av det judiska "världsriket", vars första skede sovjetstyret är.

Det slutliga avgörandet i Israels världserövrarkamp skall vara utsatt till 1932, ehuru de finnas som räkna med ett utbrott redan tidigare. Officiellt skall striden stå mellan västerländsk kultur och asiatisk bolsjevism, den förra under ledning av Paris, sätet för världsfrimureriets Stora Orient-loge, den senare ledd av Moskva, sätet för Komintern. Paris liksom Moskva lyda under den judiska världsöverheten i Newyork. Det är detta sakförhållande som ger det väntade "revolutionskriget" dess ohyggliga karaktär — bägge fronterna under samma överledning! Utgången anses på förhand bestämd: i ett visst skede av striden skall med Kominterns såväl som Stora Orientens goda minne på given signal den röda sovjetfanan, Israels härskarsymbol, resas inom alla nationella arméer och Europas sovjet-union proklameras.

Vad vi för närvarande bevittna av ökad oro i alla Europas stater är förkänningen av vad som förberedes. På alla håll äro regeringarna upptagna av skärpta inre förvecklingar under trycket av sovjets agressiva ekonomiska och sociala politik. I Sverige ha vi just bevittnat en försöksmobilisering av de röda stridskrafterna i Ådalen. — I Spanien genomfördes för någon månad sedan under ledning av Stora Orienten en "liberal" revolution, som redan hunnit bränna kyrkor och kloster samt fördriva präster och jesuiter och som när som helst kan vara mogen för sovjetstadiet. — I Frankrike konstateras en starkt ökad politisk aktivitet, bl. a. yppande sig i vänsterpartiets radikalisering samt startandet av ett katolskt parti med en stor daglig tidning till förfogande. — Från Italien ingå alarmerande underrättelser om allvarlig schism mellan Mussolini och Påven med blodiga fascistiska förföljelser mot de katolska organisationerna. Samförståndet mellan Qvirinalen och Vatikanen har plötsligt förbytts i öppen strid. Påven har omsider sett sig föranlåten inrangera fascismen, som trätt i allt hjärtligare relationer med Moskva, bland kristenhetens fiender. — I Tyskland har motsatsen mellan de nationella och de röda, den härskande judiska republikansmens och den nationella självhävdelsens anhängare drivits till kulminationspunkten. Dagligen refereras "röda" mord å fosterländska. De nationella militärorganisationerna hålla stora mönstringar i närvaro av f. d. tyska furstar och generaler, och kampen om riksvärnet blir allt hårdare. Landet pressas mellan sköldarna. Det är känt, att avtal ingåtts mellan ledande tysk-judiska bank- och industrikretsar och sovjet om leverans av krigsförnödenheter till Ryssland, ehuru utan regeringens godkännande. De franska politikernas hållning ge vidare vid handen att det ingår i Stora Orientens planer att se Tyskland placerat i kriget på sovjets sida. Under dessa förhållanden får engelska regeringens uppseendeväckande åtgärd att inbjuda tyske rikskanslern och utrikesministern till konferenser i London sin särskilda betydelse, tydande på villighet till samförstånd å såväl ansvarigt tyskt som engelskt håll.

Betecknande för sakernas utveckling är slutligen, att världsfinansen alltmer öppet sluter upp kring sovjet — som framtidsregimen, vilken förhärligas icke bara i "proletära" utan även i "borgerliga" tidningar. Europas folk befinna sig å branten av undergången. Skall denna kunna undvikas är det nödvändig att folken upplysas om vad som är å bane. Politikerna ta fel, när de mena, att det är tillräckligt att de själva äro invigda. Det är folken själva som skola avvärja faran, men detta är ej möjligt så länge de leva under inflytande av den judiska lögnupplysningen.

PRESSKONSERTEN

Storfinansen och bolsjevismen.

I den kosmopolitiska dagspressen har under gångna år med iver förfäktats, att det "antikapitalistiska" sovjetväldet i Ryssland stod inför sitt snara fall på grund av brist på kapital. När någon vågat antyda, att det skulle ligga kapitalistintresse bakom sovjet, har han strax av företrädarna för den patenterade "borgerliga" samhällsuppfattningen utskrattats som en tok. Kapitalismen och antikapitalismen äro ju varandras raka motsatser — svarade man förnumstigt, menande sig sålunda ha avfärdat hela problemet.

Emellertid vill det synas som självsäkerheten å ifrågavarande håll inför senaste tidens händelser vore på väg att en smula ge med sig. Frågan är tydligen ej fullt så enkel som man först tänkt sig. Vad som fullt offentligt och officiellt sker på den världsfinansiella marknaden måste ju en "borgerlig" ande böja sig för. Så har *Nya Dagligt Allehanda* (h.) omsider upptäckt, att det "antikapitalistiska" sovjet står utomordentligt högt i kurs hos världens bankirer. Kremlherrarna kunna glädja sig åt ständiga finansiella framgångar i skilda länder och världsdelar. Efter att ha påpekat detta faktum yttrar tidningen:

Lägger man så till dessa vackra perspektiv den nyheten att chefen för Englands bank mr Montagu (jude) nyss gjort en resa i Förenta staterna i samband med grundandet därstädes av en stor internationell bank, vari sovjetregeringen skall teckna en betydande del av kapital, så skulle man frestas antaga, att ingen stat har lättare att få pengar och krediter än den antikapitalistiska bolsjevikstaten. Med världsfinansiärernas pengar är det som de förbereda sig på att förstöra och förinta den världskapitalistiska civilisationen.

Allehanda är tydligen på väg att fatta vad som i verkligheten försiggår i "antikapitalismens" namn, ehuru tidningen något oriktigt betecknar den civilisation som man bereder sig på att förinta som "världskapitalistisk". Det är mot den *västerländska* kulturen som den framstormande judiskt-kapitalistiska bolsjevismen framför allt har sin udd riktad.

Den bolsjevikiska faran

tages efter händelserna i Ådalen något mera på allvar även å sådana håll, där man tidigare mest lett åt "den lilla klickens" tillställningar. Den hastigt etablerade "röda diktaturen" däruppe med myndigheterna såsom ängsliga åskådare gav ett intressant vittnesbörd om att det kan gå lätt nog att rycka till sig makten för de röda också hos oss, om man bara på allvar inriktar sig därpå.

Det vill dock synas som om Ådalshändelserna skulle komma svenskens världsberömda godtrogenhet att vika för en mer verklighetstrogen syn på dessa ting. *Värmlands läns Tidning* skriver:

Det stora flertalet svenska arbetare älska inte de bolsjevikiska metoderna med kadaverlydnad under ryska despoter, med våld och skräck och blodsutgjutelse. De äro nitiska för sina klassintressen och inte så sällan kanske ilskna på arbetsgivarne för att dessa hålla lika hårt på sina och sina företags intressen. Men de ha i alla fall tillkämpat sig en så pass god ställning i det nuvarande samhället, att de inte alls vilja ha det huxflux överändakastat och utlämnat åt en handfull diktatorers godtycke. Både deras förstånd och deras egennytta säga dem, att de skandal- och bråklystna "ungherrarne" sannerligen inte äro skickade att skapa ett nytt och bättre sakerna tillstånd.

I denna sunda arbetarkonservatism — som deras sansade och mogna omdöme skulle kunna kallas — äger vårt land en av de allra värdefullaste garantierna mot de förrädiska omstörtnings-attentaten från våra ryssar.

Kristianstads Läns Tidning (h.) påfordrar stoppandet av bolsjevikhetsen samt en humanisering av de sociala striderna:

Det är farligt att fortsätta med de gamla metoderna, särskilt farligt med hänsyn till de bolsjevikiska hetsarna. Det måste bli en uppgift för den lagbundna ordningens vänner, för de borgerliga lika väl som de för en sund arbetarerörelse ansvarige, att söka starkt begränsa de kommunistiska hetsarnas skadegörelse. De visade i riksdagen att de nu vädra morgonluft. Mildhet och överseende med deras bravader äro ej längre försvarliga. Det svenska folket förstår nu vad deras agitation innebär.

Ja, det vore förvisso att hoppas, att det passerade lärt svenska folket förstå innebörden av den bolsjevikiska propagandan. Men säkerligen återstår härvidlag åtskilligt. Det dröjer sannolikt ej länge förrän tidningarna åter äro i färd med att övertyga svenska folket om att den bolsjevikiska faran "redan är överstånden".

Den planerade »jordbrukstrusten».

Storfinansens utsände "jordbruksapostel" Lubbe Nordström är f. n. i färd med att övertala Sveriges folk om nödvändigheten av att bönderna överlåta sina gårdar till storbankerna som ensamma förstå sig på "rationell" drift, men får på åtskilliga håll skarpa mothugg. *Skånska Aftonbladet* (h.) finner hans i boken "Aktiebolaget Nordeuropas förenade bönder" framförda projekt om "agrarstäder" under storfinansens överhöghet som ersättare för det nuvarande bondejordbruket verklighetsfrämmande. Tidningen skriver:

Även om det skulle lyckas att få till stånd en bolags- och trustbildning inom jordbruket, så undras, om man icke gjort upp räkningen utan värden: de nuvarande jordägarna. Karl Larsson i By har skrivit en strof som, lyder:

"Men lämna vi jorden åt andra,
få vi evigt hemlösa vandra,
söm virvlande löv i ån."

Våra jordbrukare ha det för närvarande mycket trångt, det råder intet tvivel om det. Men känna vi deras kynne rätt, skola de i det längsta motsätta sig att bli förvandlade från bönder till bolagstjänstemän och bolagsarbetare.

Det kan ju hända, att Ludvig Nordström har rätt däri, att de kanske bli tvingade genom den hårda nödvändigheten. En annan fråga är, om jordbrukets industrialisering och jordens övertagande av aktiebolag skulle betyda ett framsteg eller en tillbakagång. Aktiebolags- och trustformen skulle med all sannolikhet blott bli en övergångsform till socialiseringen. För vår del hålla vi före, att det lyckligaste vore att statsmakterna beviljade jordbruket så pass skydd, att bönderna kunna sitta kvar på sina gårdar.

Tidningens reflektioner äro tyvärr alltför grundande. Tiden anses tydligen inne för böndernas bortdrivande från sina gårdar samt jordens överlåtande på storfinansens "jordbrukstrust". För bönderna är det ingen lätt sak att hindra en dylik utveckling, då representanternas huvudintresse i allmänhet är inriktat på vårdandet av privata fördelar, äran och makten samt kvitterandet av riksarvoden.

Bondeförbundet på avvägar.

Mystiska manövrar: "stjälvständiga" utgallras — anonymt guldregn.

Bland våra nuvarande partier intar Bondeförbundet av ursprunget en särställning. Medan de andra partierna företräda det till karaktären revolutionära representationssystem som framväxte ur den judiskt-liberala revolutionen i Frankrike, var det för tvenne årtionden sedan bildade Bondeförbundet ett uttryck för den svenska bondeklassens sunda och naturliga reaktion i intressepolitisk anda mot det utifrån importerade politiska svindelssystemet, som aldrig annat varit än ett beslöjat, hänsynslöst storfinansvälde.

Den svenska bonderörelsen uppbars under sitt tidigare skede av en stark fosterländskt-ideel patos, som trotsade allt motstånd och alla lömska försåt som restes i dess väg. I strid mot en värld av fiender, som inga medel skydde, arbetade sig rörelsen efterhand fram till en politisk faktor. Därmed var den emellertid kommen i det kritiska skede, där aspiranter på mandat och förtroendeuppdrag uppenbarade sig i alla väderstäck. Den roll flera av Bondeförbundets nuvarande representanter på skånebänken på den tiden spelade tillhör det tragikomiska som förtjänade att bevaras åt den svenska politiska historiekrivningen. Och så var tydligen förhållandet över hela linjen. Det dröjde heller ej länge förrän judar och judars agenter och allsköns strebrar, däribland också akademiska herrar, hade lyckats tillskansa sig ett dominerande inflytande inom rörelsen. Av dennas ursprungliga ideal blev allt mindre. De centrala frågorna, som det varit ett fosterländskt svenskt partis ovillkorliga plikt att på allvar ta itu med, låtsade B. F. i likhet med de "idépolitiska" partierna icke om, utan föredrog att syssla med mindre delikata andra- och tredjerangens spörsmål i periferin. Representanterna anpassade sig snart och trivdes allt bättre i den parlamentariska miljön, medvetna om att de, bara de skötte sig, fingo sitta kvar till döddagar, njutande sina hederliga riksmannahonorar. Väsensskillnaden mellan Bondeförbundet och de "idépolitiska" partierna utsuddades även alltmer. Den som skriver dessa rader hade under bonderörelsens tidigare skede ledningen av organisationen i södra Sverige och senare tvenne år i Stockholm, men lämnade slutligen partiet, när det visade sig omöjligt att hålla de saboterande krafter stången.

Under senaste åren förmärktes emellertid vissa tecken, tydande på vaknande ansvarskänsla hos rörelsens ledare. Främst bland dessa tecken var den förtjänstfulla insats för böndernas och fosterlandets sak som gjordes av direktören Adolf Anderson i Ekebo, ordförande i Stockholms läns valkretsförbund och samma valkrets' representant i partiets förtroenderåd. Dir. A:s öppna och av gammal hederlig svenkmannaanda präglade uppträdande väckte dock inte bara oro inom det judefinansiella lägret, det orsakade därtill, karatäristiskt nog, starkt delade känslor inom det egna partiets ledning, och av den privata diskussionen från senare tid kunde man sluta sig till att något snart skulle hända som berövade honom hans hittillsvarande position inom partiet.

Våra aningar härutinnan gingo snart även i uppfyllelse. Vid Bondeförbundets valkretsförbunds årsmöte nyligen lyckades den kände konsuln Otto Wallén att med hjälp av en hoptrummad skara Svartsjöungdomar på överrumplingsväg få dir. Anderson avlägsnad från posten som valkretsens representant i förtroenderådet till favör för sig själv. Tillvägagångssättet var för bryskt för att ej verka misstänkt. Inom den svenska bonderörelsen har direktör A. i senare tid varit den ende verkligt rakryggade representanten i första ledet, den där utfört ett i flera avseenden storslaget arbete för de svenska böndernas sak. Den starka ställning Bondeförbundet intar i länet är i hög grad hans verk. Hans framgångsrika kamp mot svindlerierna i Spritmonopolet är allmänt känd och uppskattad, liksom hans energiska hävdande av kravet på svenska nationalekonomiska synpunkter å vår näringspolitik. Att han

NATIONEN

Utkommer med 24 nummer om året.

Redaktör och ansvarig utgivare: *Elof Eriksson.*

Adress: Box 1145, Sthlm 16.
Postgirokonto 3643.

Prenumerationspris:

Helår .... kr. 5: —
Halvår .... „ 2: 75
Kvartal .... „ 1: 50

Annonspris:

Efter text 20 öre pr mm., textsida 25 öre pr mm. Särskilt beställd plats 25 proc. förhöjning.

Provnummer på begäran gratis

Nationen utkommer under sommaren med ett dubbelnummer i månaden.

Röda diktaturens skugga.

Den under några dagar etablerade "röda diktaturen" i Ådalen gav intressanta vittnesbörd om såväl våra hemma-bolsjevikers skicklighet, om det gäller, som den svenska myndighetens handfallenhet inför en plötsligt arrangerad kupp. Men man får hoppas, att "försöksmobiliseringen" i Norrland skall ha gett vårt folk vissa erfarenheter av betydelse för rörelsens framtida bedömande. Regeringens kloka och fasta ingripande i det kritiska ögonblicket förtjänar oförbehållsamt erkännande.

Det från Moskva inspirerade upproret gick närmast ut på att framprovocera "arbetaremord" för att med hjälp därav söka åstadkomma en bolsjevikisk resning av den svenska arbetareklassen. Karaktäristiskt nog ägnade man arbetsgivaren i dramat, som spelat en allt annat än sympatisk roll och just var av den typ som de revolutionära hetsarna leva högt på, ingen vidare uppmärksamhet — man hade ju honom att tacka för det utmärkta tillfälle som bjöds. Allt gick till en början efter beräkning. Moskvaherrarna kunde glädja sig åt en snabb och till synes fullständig framgång. Kungens befallningshavande föll räddhågat till föga för de röda "diktatorerna", det åstundade arbetareblodet flöt — om hur detta i verkligheten tillgick är det ovisst om det någonsin kommer i dagen. De röda herrarna voro herrar i ett stycke av Norrland.

Den snabba framgången kom modet hos de revolutionära herrarna att stiga, och krigsskådeplatsen förflyttades till huvudstaden, där en rad elakartade upplopp arrangerades under fältropet "Ned med mördarregeringen". Aktionen var härmed bragt till sin spets. Hade regeringen i denna situation vacklat, vet ingen vad som inträffat. Men hr Ekman visade sig läget vuxen. Med kraftig hand ingrep han mot rörelsens ledare och igångsatte en rävst utan hänsyn till person. Ett antal av de fulaste figurerna, däribland tvenne av komintern hitsända revolutionshjälpare, omhändertogos av ordningsmakten och ställdes till laga ansvar för sina gärningar. Av de nyss så bålda revolutionshjältarna hade blivit ömkliga stackare, som hade att försvara sig inför domarskranket. Den så lyckligt inledda revolutionen var i ett slag förvandlat i fjasko.

Det passerade bör för alltid ha ihjälslagit talet i den kosmopolitiska pressen om den svenska kommuniströrelsens oskyldiga karaktär. Vårt folk skall kanske även efter detta bättre förstå meningen med de röda partiernas parmamenta krav på polismaktens inskränkning och krigsmaktens avskaffande. Det skulle kantänka gå lätt för den judiska kominterns lejda revolutionärer att ta hem spelet i gamla Sverige, om här varken fanns polis eller militär, som kunde hejda vederbörandes framfart. Förhören med sovjets hitsända ledare av upploppen ha klart gett vid handen, att dessa tillkommit och dirigerats av främmande makt — Sovjetryssland. Med detta bevis på bordet bör det vara statsmaktens självskrivna plikt att omedelbart gå i författning om åtgärder i syfte att för all framtid förhindra ett upprepande av vad som skett. Det "svenska" bolsjevikpartiet, bevisligen finansierat och dirigerat av främmande, mot Sverige fientligt inställd makt, bör snarast lagligen förbjudas. Dess tillvaro är en skam för vårt land, som statsmakterna böra vara angelägna att snarast utplåna.

därtill djärvdes peka på den alltmer överhängande judefaran var naturligtvis en omständighet som bidrog att göra honom till allt annat än grata persona i det judefinansiella lägret liksom för vissa spetsar inom partiet.

Alltså bör konsul Wallén kunna påräkna en tacksamhetsapplåd från deras sida som gärna se "en mera balanserad" bondeförbundspolitik än den dir. Andersson företrätt. Bondeförbundet har otvivelaktigt genom hans försvinnande ur förtroenderådet blivit mindre utmanande ur deras synpunkt som numera låta sitt anonyma guld — varför anonymt? — både vid val och eljest i tusen- och hundratusenlappar ymnigt regna över de lyckliga bondeförbundarnas tegar. Ungefär på samma sätt lär det för övrigt gå till hos de andra "idépolitiska" partierna. E.

Goda och billiga

Måltider

kan Ni erhålla å följande nykterhetsrestauranter i Stockholm:

Cyrus
61 Nybrogatan 61

Alexander
2 Smålandsgatan 2

Engelbrekt
8 Roslagsgatan 8

Gustav Vasa
51 Upplandsgatan 51

S:t Erik
49 S:t Eriksgatan 49

Gustaf Adolfshallen
68 Västerlånggatan 68

Birger Jarl
61 Folkungagatan 61

Frukost ½9—½2
Middag ½2—7
Kväll 7—½12

Hemmet o. skolan.

Ett antal kända personer med skolväsendets spetsar i teten ha tagit initiativ till bildandet av ett riksförbund med ändamål "att giva en fastare form åt samarbetet mellan hem och skola".

Förbundet vill sträva för att hemmets dyrbara rätt och ansvarsfulla plikt att fostra barn och ungdom skall klart framstå samt vill söka vidmakthålla förutsättningarna för att föräldrarna skola rätt kunna fylla dessa sina uppgifter. Därjämte skall verkas för åvägabringande av ett förtroendefullt samarbete mellan hemmet och skolan, ägnat att befordra barnens psykiska och fysiska hälsa samt främja deras utveckling till dugande människor och medborgare.

Ett viktigt led i förbundets verksamhet blir vidare att sträva för ett fördjupande av intresset för uppfostringsfrågor och att sammanföra föräldrar, lärare, läkare och mognare ungdom till förtroendefullt samarbete samt att åvägabringa tolerans och samförstånd mellan olika samhällslager ävensom för andliga och moraliska värden i enskilt och allmänt liv.

Vatikanen och socialpolitiken.

Påven utfärdade på 40-årsdagen av encyklikan "Rerum Novarum" en ny encyklika, behandlande socialpolitiska frågor och betitlad "Quadraginta Annis". I denna hävdas kyrkans rätt och plikt att ingripa i sociala frågor och uttalas bl. a., att proletariatets avproletarisering måste eftersträvas, vilket dock endast kan ske genom rättvisa och passande löner. En rättskaffens arbetare skall av sin lön ej endast bestrida sitt livsuppehälle utan även förbättra sin ställning.

Vidare fördömer encyklikan den måttlösa anhopningen av ekonomisk makt i händerna på ett fåtal människor, vilket urartar till ett hänsynslöst herravälde. Det gemensamma resultatet av kapital och arbete måste fördelas mera rättvist. Utan att direkt förkasta det nuvarande systemet betecknar Pius XI det som misslyckat och behäftat med svåra brister. Det enda verkliga botemedlet vore återgång till "den kristna troslärans gedigna grundsatser" och dess tillämpning på kapital och arbete.

Beträffande socialismen yttrar påven: "Trots de många strykningarna i socialismens program och trots att många av dess fordringar äro rättmätiga, har socialismen en sådan samhällsuppfattning att varje principiell enighet med densamma alltid och under alla förhållanden är utesluten. Man kan ej samtidigt vara katolik och verklig socialist".

Vetenskaplig expedition till Grönland.

En dansk vetenskaplig expedition utsändes i sommar till Grönland under ledning av den kände grönlandsforskaren dr Lauge Koch. Expeditionen, som startar den 16 juni, består av 64 man och skall företaga zoologiska, biologiska, geologiska, geodetiska och meteorologiska studier mellan Scoresbysund och Danmarkshamnen. Danska staten ställer till förfogande två av sina största Grönlandsfartyg, Godthab och Gustaf Holm, samt övrig materiel, däribland sju motorbåtar.

För övervintringen anläggas två huvudstationer samt två bistationer. För de förstnämndas behov uppföras byggnader med 10 rum samt moderna radiostationer. Övervintringsstationerna beräknas för åtta man vardera.

Varför tolereras bolsjevikhetsen?

Engelske premiärministern Mac Donald relaterade nyligen under en parlamentsdebatt ett yttrande som en person i ledande ställning i Moskva svarat en vän till Mac Donald, då denne klagade över de engelska kommunisttidningarnas skriverier: "Ni har er själva att skylla. Om dessa människor komme hit och skreve på det sättet i våra tidningar, skulle vi arkebusera dem."

Men varför göra då regeringarna intet effektivt för att befria folken från det ohyggliga spöket som ständigt hänger över dem i bolsjevismens namn. Jo, regeringarna äro beroende av judemakten och bolsjevismen är enligt judars egna uttalanden ingenting annat än "kämpande judendom". Detta visste naturligtvis den ledande sovjetmannen varför han ansåg sig ej behöva neka sig nöjet att formulera svaret som han gjorde.

Spanien under judiskt styre.

Frimurarerevulutionen i Spanien har utvecklat sig såsom kunnat förväntas, ehuru i raskare tempo än de liberala sympatisörerna Europa runt funno skäligt rekommendera vännerna i "nyaste republiken", med hänsyn till Romkyrkans starka ställning i landet. Knappast hade Stor-Orientens spanska filial fått statens tyglar i sin hand, förrän den på allvar upptog kampen med sin urfiende och medtävlare om makten: romerska kyrkan och jesuiterna. Liksom på en given signal iscensattes i hela Spanien genom organiserade kommunistiska förbrytareband stormning, plundring och bränning av kyrkor och kloster jämte förföljelser mot de kyrkliga — ett skådespel som "civilgardet" med armarna i kors åskådade. Först när ödeläggelsen hunnit genomföras så långt som programmet föreskrev, "såg sig regeringen i stånd" att hävda sin auktoritet. Då hade emellertid en stor del av kyrkans ägodelar hunnit "räddas" över i deras ägo vilka enligt den mosaiska lagen ensamma ha rätt till denna världens goda och kyrkans män handlingsmässigt underrättats om vad deras frid tillhörde, fått en bekräftelse på att revolutionens herrar ej längre ansågo deras närvaro i Spanien önskvärd. Såsom motiv för pöbelexcesserna mot kyrkan angav Bonniers Dagens Nyheter med omisskännlig satir i tonen, att "kyrkans rikedomar verkat utmanande på folkmassorna". Ja, folkmassorna användas till litet av vart i dessa "folkväldets" tider.

Revolutionsregeringen arbetar i övrigt fullt metodiskt. Till folkets välbehag ha en rad beslut fattats och åtgärder vidtagits, såsom det kungliga apanagets utdelning till de fattiga, indragning till staten av f. d. konungens "orättmätiga" rikedomar, uppdelning av storgodsen etc. Liksom excesserna mot kyrkan försvarades med påstådda planer på monarkistisk-klerikal motrevolution, så besvaras varje den obetydligaste opposion från monarkistiskt håll med lössläppta kommunistiska framstötar. Regeringen menar: finner ni er ej i en förhållandevis lugn utveckling av revolutionen, så får ni strax den rena bolsjevismen. De lyckönskningar som kommo de spanska "revolutionshjältarna" till del från Moskva ha givetvis ej kunnat undgå att observeras. Sovjetorganen karaktäriserade i likhet med Vatikanen det nuvarande tillståndet i revolutionens Spanien såsom det oundvikliga "Kerenskijstadiet". Betecknande härvidlag äro de älskvärda skrivelser som den katalonske presidenten Macia i Barcelona och regeringen i Madrid avlåtit till Bronstein-Trotskij som svar på hans begäran om inresetillstånd till Spanien. Presidenten Macia svarar Trotskij: "Vi beklaga uppriktigt att vi icke kunna uppfylla eder önskan, vilket skulle varit en kär plikt för oss, med våra sympatier för eder", och Madridregeringen yttrar sig ännu tydligare: "spanska regeringen anser med hänsyn till sin sammansättning (ännu ej fullödiskt bolsjevikisk) och sin speciella mission (!) det lämligast att tillsvidare uppskjuta behandlingen av eder ansökan om inresetillstånd till Spanien". Regeringen har här alltså klart sagt ifrån, att den gärna vill men ännu icke vågar taga det önskvärda steget. Detta svar avgavs emellertid innan förföljelsen mot kyrkan iscensatts.

I vårt föregående nummer nämndes, att revolutionsregeringens ledande män voro judar. Denna uppgift har sedermera bekräftats av ett uttalande av rabbinen dr *Mojimo Cohen* i "Neues Wiener Journal" sistlidne 10 maj, som skriver:

"De tvåhundratusen judar, som i slutet av 14. århundradet och senare av fruktan för inkvisitionen blevo skenkristna eller marraner, ha under århundradenas lopp i hög grad förökats, ja mångfaldigats, och nu erfar man, att *nuvarande presidenten för spanska republiken, Alcala Zamora* (som redan en månad före revolutionens utbrott av Bonniers Dagens Nyheter presenterades som Spaniens inom mycket kort blivande härskare och efterträdare till konung Alfonso) *härstammar från en gammal judisk marranfamilj och själv stolt bekänner sig till denna sin härkomst.* I själva verket har hans familj under lång tid tillhört Spaniens mest ansedda judiska lärda och köpmän. I dag är han dock katolik, ehuru han innerst inne känner sig som jude, som en medlem av marranfolket och ofta kallar sig 'katolsk jude'.

Också nuvarande inrikesministern i spanska regeringen, Miguel Maura, är en marranättling, en 'hemlig jude'. I hans föräldrahus firades sabbaten och samtliga judiska högtider, ävenså följdes där de föreskrivna lagarna för rituell judisk matordning.

Slutligen bekänner sig också justitieministern i det nya Spanien de Los Rios till marrandömet. De Los Rios tillhör en gammal spansk-judisk familj, som under de förra århundradena frambragte talrika judiska lärda, köpmän, världsresande och rabbiner. Proklamationen om fullständig religiös frihet i Spanien var den marranske justitieministerns första gärning."

De ledande männens inom spanska revolutionsregeringen judiska börd är härmed öppet erkänd. Det är sålunda konstaterat, att judar varit tillskyndare och ledare jämväl av revolutionen i Spanien liksom judar tidigare bevisligen igångsatt och lett revolutionerna i Ryssland, Tyskland och Ungarn. Detta faktum borde väl ändå säga något beträffande de pågående revolutionsrörelsernas verkliga innebörd och syftning.

PRENUMERERA PÅ

GYMN

"Den ojämförligt vackraste och värdigaste svenska tidskriften"

(I. G. CLASON)

Utkommer under år 1931 med 4 rikt illustr. 48-sid. häften. Abonnemangspris Kr. 4:—. Prenumeration sker enklast genom posten eller per postgiro 4024

PROVNUMMER GRATIS!

LÄR KÄNNA DITT LAND...

Läckö Slott.

Lappläger.

"Sverige är intet paradland och gudskelov för det.. För att uppskatta vår natur och vårt folk måste man själv vara svensk. Man skall ha den svenska blicken för att kunna resa i vårt land med nöje och utbyte, och hellre än att flyktigt genomjaga landet skall man stanna och fördjupa sig allt emellan. Lämpligen kunde man då som Linné eller som Törneros och Almquist och de andra upptäckarna av det svenska landskapet färdas på skjutskärra, nöta sig uppför backarna, tråna sig genom skogarna, släpa sig över slätterna med föga mer än plöjarens fart. På det viset lär man sig ett land och får i sig dess levande luft", skrev vid ett tillfälle vår nyligen bortgångne store skald Karlfeldt.

Aftonstämning av G. Kallstenius.

Det är denna känsla för det egna landet och dess särart, som under senare årtionden gjort oss svenskar i kanske högre grad än många andra till turister i eget land. Med glädje och under sång knoga redan skolpojkar och skolflickor kring på sina vandringar och känna bygd och kultur. Under enkla former gå både långvandringar sommartid och skidfärder på vintern ut över vidderna. Och svensken tycker nog numera i gemen, att hans land framför andra är ett land att se och uppleva.

Denna naturkänsla präglar därför också det svenska reselivet — det svenska turistväsendet om man så vill kalla det. Lyxhotellen äro inte många, men semesterstugorna ute i skärgården eller vid insjöarna desto flera. Göteborgaren känner sig som god turist, när han dörjar sin vitling. Stockholmaren har också det rätta sinnelaget där han matar vid en grynna bland skären, och lantbon, som på stadsgatorna verkar litet bortkommen bland allt det främmande som där uppenbaras, är lika mycket svensk turist.

Företagare och intressenter på turistväsendets områden ha gjort vad de kunnat för att skapa goda resurser för ett reseliv i vårt land. Våra kommunikationer äro sedan länge goda. De svenska järnvägarna stå på en mycket hög standard såväl vad renlighet och bekvämlighet som trafiksäkerhet och punktlighet beträffar, flera ångbåtsleder bjuda god komfort och trevnad — jämsides med vackra scenerier. Även busslinjerna ha införlivats med den moderne turistens färdemedel, och äro redan nu så vitt utgrenade, att man nästan utan luckor kan ta sig fram i buss ända från nordligaste Lappland till sydligaste Skåne. Våra bilvägar äro mönstergilla i betraktande av landets svåra naturförhållanden och glesa bebyggelse. Även goda flygrouter höra vårt turistväsen till.

Landets väldiga utsträckning från söder till norr, från det sydligaste Skåne till långt norr om polcirkeln, för givetvis med sig olikheter i natur, i klimat, i näringsliv och i folklynne, som sätter en olikartad prägel på de skilda delarna av landet. Skånes bördiga slättland med sina välodlade gårdar och gamla minnesrika slott, Västkustens kala granitklippor och djupa vikar, Södermanlands blånande insjöar, inramade i ljusa björkdungar, Värmlands mörka skogklädda åsar, Siljanssträndernas leende natur och Norrland med sina mäktiga älvar och brusande forsar, med de snöklädda fjällen och de milsvida ödemarkerna, allt detta bildar ett helt, som med sina många detaljer bjuder vandraren eller resenären de mest skiftande intryck.

Sverige har emellertid ej blott i sina växlande natur- och kulturtyper kontraster, sådana som motsättningen mellan de rika, sedan årtusenden odlade slätterna i Sydsverige och de stora ödevidderna i Jämtlands och Lapplands fjällvärld, det bjuder också på andra kontraster, mer märkliga för främlingen än för oss själva.

C.-J. A.

På cykel vid Göta kanal.

Mellansvenskt sommarlandskap.

SVEA RIKE

Stockholms stadsmuseum får stora uppgifter.

Betydelsen av att det nya stadsmuseet från början blir starkt representerat i fråga om den arkeologiskt-historiska sakkunskapen, understrykes i ett yttrande av chefen för Stockholms stadsarkiv, dr *Gunnar Bolin.* Museet bör taga sig an fullföljandet av redan påbörjade arbeten inom detta intresseområde i huvudstaden. En av de främsta uppgifter som här föreligger är att få till stånd en verklig arkeologisk undersökning utöver de underjordiska stickprov, vilka redan företagits, beträffande Stockhölms medeltida byggnadsverksamhet såsom klostren, slottet och rådhuset.

För utforskning av Stockholms uppkomsthistoria är en genomgående undersökning av de underjordiska resterna av den gamla stadsmuren, som ännu finnes i behåll, av utomordentlig betydelse, liksom en undersökning av Stadsholmens forna strand-, kaj- och gatuprofiler över huvud, där ett rikt underjordiskt material väntar.

Det nya stadsmuseet bör vara en central för detta arbete. Det kan härvid räknas med ett kraftigt stöd bl. a. från Stockholms stadsarkiv samt Stockhoms högskolas historieprofessur och samfundet Sankt Erik.

Föreningen "Nordens" arbete.

Föreningen Nordens arbete för befästande och fördjupande av den nordiska samhörigheten har under det gångna året haft en betydande omfattning.

Tack vare den Wallenbergska donationen samt riksdagens och Letterstedtska föreningens anslag har föreningen kunnat uppehålla ett danskt och ett norskt lektorat, vilkas innehavare dels hållit kurser vid högskolor, dels tjänstgjort som assistenter vid en mängd olika läroanstalter i landet. Ett stort antal danska och norska böcker ha utdelats som premier till skolungdom samt understöd lämnats till lärare vid folkhögskolor ävensom till elevgrupper i olika skolor för studieresor till de andra nordiska länderna.

Frihetshymn.

O GUD, SOM STYRER FOLKENS ÖDEN
ALLSMÄKTIGT UTI ALLA LAND;
SOM HÅLLER LIVET, HÅLLER DÖDEN
UTI DIN STARKHETS HÖGRA HAND.

VAD ÄN FÖR STRAFF DU SVEA ÄMNAT,
FÖR VAD HON FORDOM BRUTIT HAR,
HON BÄR DET NÖJD, OM BLOTT DU LÄMNAR
DESS SEKELGAMLA FRIHET KVAR.

DEN ÄR VÅRT SKYDD I MULNA FAROR,
VÅR TRÖST I VARJE BLEKLAGD SORG,
VÅRT VÄRN MOT ÖVERMAKTENS SKAROR
OCH STARKARE ÄN SVEABORG.

KOM, ARMOD, KOMMEN ÖSTERNS SLAVAR,
KOM TVEDRÄKT, KASTA UT DIN BRAND!
ÅT EDER ALLA GRÄVES GRAVAR
AV FRIHETEN PÅ SVITHIODS STRAND.

GUNNAR WENNERBERG

Föreningen anordnar under sommaren ett antal nordiska studiekurser, nämligen ungdomsläger i Värmland, sånglärarmöte i Göteborg samt arbetarekurs på Lundsberg.

Vandringsled till Upsala.

Svenska Turistföreningen planerar iordningställandet av en vandringsled mellan Stockholm och Uppsala för turistande fotvandrare. Vandringen beräknas taga fyra dagar och för nattuppehåll sörjes genom anläggandet av tre tältlägerplatser, vid Sigtuna och Skokloster samt en bit utanför Uppsala. Den dagliga marschruten skulle bli mellan 2 och tre mil och ankomsten till lärdomsstaden ske på fjärde dagen, då turisterna från det närbelägna lägret med friska krafter kunna ta staden i betraktande.

Den planerade vandringsleden är, enligt vad dr. Anrick uplyser, i första hand avsedd för skolungdomen, men är det meningen att, därest försöket slår väl ut, utvidga arrangemangen så att alla fotvandrare kunna utnyttja den. Mellan lägren anordnas vissa rastplatser, där vandrarna kunna få litet till livs samtidigt som de vila ut ett slag.

Turistföreningen kommer inom den närmaste tiden att fatta beslut angående tältlägren och det är att vänta att vandringsleden till Uppsala öppnas redan i början av sommaren för skolungdomen.

Nordiskt historiemöte i Helsingfors.

Femte nordiska historikermötet öppnas tisdagen den 7 juli kl. 10.15 f. m. i universitetets i Helsingfors solennitetssal.

Föredrag hållas vid mötet av bl. a. *Dr. W. Carlgren:* "Enväldets former och resultat i de nordiska länderna", *dr F. Morén:* "1812 års politik", *prof. G. Rein:* "Karl Johans planer på den franska kronan" samt *docenten I. Andersson:* "Erik XIV, England o. Estland". Bland diskussionsämnena märkes frågan om "Ett systematiskt samarbete mellan de nordiska historiska tidskrifterna".

I samband med mötet avläggas besök å muséer och instutioner samt utflykt till Sveaborg, där samfundet Ehrensvärd mottager gästerna och krigsarkivarien Steckzén demonstrerar äldre planer över fästningen.

Sommarkurs i hembygdskunskap.

Folkuniversitetsföreningen, företrädd av bl. a. professorerna Tunberg, v. Scheele och Lithberg, generalmajor Söderhjelm, folkskoleinspektör Lidman och bankdirektör Rydbeck, har utfärdat en inbjudan till sommarkurs i praktisk hembygdskunskap den 13 juli—2 augusti i Stockholms högskolas lokal. Kursen är avsedd att bibringa sina deltagare ökad kännedom om Sveriges natur och kultur både i närvarande och gången tid samt att lära deltagarna att på egen hand försöka sig på hembygdsstudier.

Kursen omfattar föreläsningar i sådana ämnen som geologi, botanik, zoologi, arkeologi, naturfotografering, bebyggelsetyper, folkseder och bruk i gångna tider, Stockholms stads byggnadshistoria, byggnadshistoria, byggnadskonst etc. Övningar hållas i en del ämnen, och Stockholms stad samt flera museer och Skansen komma att demonstreras. Eventuellt blir det även en excursion till Närke, om deltagareantalet blir tillräckligt stort.

Gustav Adolfs-minnet.

Vaktstugan vid Lützen blir museum.

Den vaktstuga, som på föranstaltande av Stiftelsen för Lützenfonden skall uppföras mitt emot kapellet vid Lützen, kommer även att bli ett museum, innehållande bl. a. framlidne konsul Planers unika samlingar av Lützenminnen. Stiftelsens närmaste uppgift blir, meddelar dess ordförande, prosten Per Pehrsson i Göteborg, att förvärva erforderligt markområde på andra sidan landsvägen. Det är framför allt med tanke på 300-årsminnet av hjältekonungens död som man nu med kraft ingripit för att på ett värdigt sätt kunna bevara platsen där han föll.

Kronprinsen, som suttit ordförande vid samtliga stiftelsens hittillsvarande sammanträden och signerat alla dess protokoll, har mottagit posten som hedersordförande i stiftelsen.

Tyskland deltager i firandet.

Tyskland protestanter planera omfattande högtidligheter till firande av Gustav Adolfs-minnet 1932. Bl. a. komma utställningar att anordnas i flera av de städer Gustav II Adolf passerade under åren 1630—1632.

Nürnberg ämnar högtidlighålla minnet av stadens försvar mot Wallenstein genom en Gustav Adolfs-utställning i germanska nationalmuseet, vilken skall omfatta hela 30-åriga kriget, varjämte stadsteatern framför en del pjäser med motiv från 30-åriga kriget.

Minnesfest i Finland.

Trehundraårsminnet av Gustaf II Adolf kommer på initiativ av historiska föreningen i Helsingfors att även firas i Finland. Högtidligheten anknytes till Stolbovafreden, som gav landet dess östgräns, vilken i dag betecknas som den västerländska samhällsordningens gränslinje i nordost, ävensom vid minnet av Finlands första ständersammankomst i Helsingfors 1616.

Historiska föreningen har vänt sig till övriga samfund, som på sitt program upptagit vården om våra minnen från forna tider, samt föreslår tillsättandet av en kommitté att dryfta och besluta om lämpligaste sättet för Gustav Adolfs-minnets värdiga begående.

Sveriges handel under Gustav Vasa.

En historisk återblick.

De svenska städerna voro länge utan något egentligt svenskt köpmannastånd. Handeln behärskades av tyskar, speciellt av Lübecks köpmän, vilkas privilegier av Birger Jarl väsentligt utvidgades. Detta skedde dock med tanke på vårt eget lands bästa, ty Birger Jarl hoppades, att tyskarna skulle bli bofasta och uppblandas med landets invånare och att det sålunda skapades ett inhemskt borgerskap. Men alldeles så gick det icke, ehuru vår köpenskaps annaler innehålla många stolta namn av tyskt ursprung. Den jämförelsevis raska uppblomstring våra städer gjorde under medeltiden måste visserligen i hög grad skrivas de utländska köpmännen till godo, men i stället för att skapa ett inhemskt handelsmannastånd, hämmade de dess utveckling, stödda på den makt, som privilegier och rikedom gav dem efter hitflyttningen. Våra svenska köpmän fingo länge huvudsakligen ägna sig åt den form av inrikeshandeln, som bestod i att på torgen och de talrika marknaderna byta salt och tyger mot böndernas varor — utrikeshandeln låg helt i utlänningarnas händer. Sten Sture d. ä:s seger år 1471 kan dock sägas beteckna början till slutet på det tyska handelsväldet. Först Gustaf Vasa gjorde dock definitivt slut på det, med tyskarnas bortflyttning i flertalet fall från våra städer som omedelbar påföljd. I början medförde naturligtvis detta en betydande tillfällig nedgång i våra städers handel, men snart repade den sig igen, efter hand som städernas svenska borgare blevo varmare i kläderna.

När Gustaf Vasa förlänade våra föregångare i det svenska köpmanayrket förmåner, ställde han ock stora krav på dem. Knappt hade de fått bli sina egna i våra städer, förrän han krävde att de skulle visa sig på styva linan också beträffande utrikeshandeln och bl. a. handla direkt med de västeuropeiska makterna med förbigående av Tyskland. Det var inte så lätt att härefter hörsamligen "rätta och packa sig", och följden vart år 1549 en skrivelse till köpstäderna från Gustaf Vasa, däri han utöste sin vredes skålar över köpmännen. De kunde inte räkna, skriver han, ej heller förstodo de sig på mynt och visste "fördenskull inte besked huru de skole sälja — — — utan laga nu alltid så. som deras sedvana vara plägar, att de skola hava förlust på deras varor hos de främmande, men skola de hava någon vinning, då skall det ske av rikets undersåtar, görandes genom sådan handel riket en dråpelig skada".

Sedan Gustaf Vasa på riksdagen i Västerås år 1554 varnat för inre söndring och fått det som han ville, utfärdade han därifrån ett stort antal brev och skrivelser i varierande ämnen.

"När de svenska köpmännen", heter det i ett av kungabreven, "med stort slitande och trängande församlat en hop inländske varor, så hava de varken ro eller lisa, förrän de bliva dem kvitt, vad heller det kan ske med fördel eller skada; och på det sista veta största parten ingen råd till att hjälpa sig, utan armods och gälds skull måste de på ändalykten övergiva och fly ifrån hus, grund, hustru och barn och allt det de äga, såsom tyvärr exempel nog för ögon äro."

Allt emellanåt tillgrep Gustaf Vasa också utförselförbud för att höja försäljningspriset på svenska produkter. Så förbjöds år 1542 all utförsel av smör och kött, "på det att svenskarne icke måge uppå dessa varor bliva så jämmerligen och bedrägeligen försnillade", som de en tid varit i utlandet.

Gustaf Vasas föreskrifter om svensk utrikeshandel åtlyddes av duktiga köpmän lite varstans i städerna. Svenska fartyg började leta sig väg både till England, Nederländerna, Frankrike och Spanien. Året 1559 utgingo sålunda 62 svenska skepp på utrikes ort och detta med kungen själv som störste befraktare på flera fartyg. Kungen var vid denna tid rikets störste affärsman, konstaterar Grimberg i sin svenska historia. Han deltog med egna fartyg i dessa handelsfärder och erbjöd ofta städernas borgare att frakta deras varor. Och hur noga landsfadern följde med prislägena på den europeiska marknaden visar följande brev till hans man Lasse Skrivare i Lödöse 1534: "Efter Vi have besport, Lasse, att smöret gäller väl där västvart (i Holland) är vår vilja att du ville hyra ett skepp och skeppa där in allt det smör, som du om hand haver. Är ock Vår vilja, att du skall följa själv utöver med, desslikes Ragvald Jönsson, och att I stån uppå vårt bästa med samma smör det yttersta I kunnen. Och mågen I väl taga i betalning goda portugalöser (por-

Den ryska sfinxen.

För Nationen av fil. mag. C. A. af Nyborg, Helsingfors.

Det existerar en parallellism mellan Rysslands intellektuella liv under 19:de seklet och Frankrikes, som den svenskfinske Rysslands-kännaren C. *A. af Nyborg* skarpsinnigt anmärkt.

Petr Alekseevicz Romanov's reform skapade i Ryssland samma bjärta motsats mellan fordom och nuet som i Frankrike den stora revolutionen. Liksom Rysslands intellektuella liv under föregående sekel behärskats av antagonismen mellan slavofiler och occidentalister, går gränsen i Frankrikes litteratur mellan dem som godta 1789 års principer och dem som förkasta dessa. Denna antagonism har kommit till uttryck i litteraturen, men den är för ingen del en blott litterär antagonism. Den är det ej ens företrädesvis. Utan den betyder framförallt en antagonism i politiken, i sederna, i livsåskådningen, som får sitt naturliga uttryck i litteraturen, medan å andra sidan den litterära fejden återverkat på politiken, sederna och livsåskådningen.

— — —

"Det var det genom reformationen politiskt splittrade och andligt vanmäktiga Tyskland, som för Petr Alekseevicz Romanov representerade Europa", säger Nyborg. Och jämte Tyskland var det Sverige och Holland.

Petr Alekseevicz Romanov's reform betydde för det ryska livet en så radikal brytning med det förflutna och den genomfördes på ett tillräckligt hänsynslöst sätt för att på namnet när kunna gälla för en revolution. Det var en revolution från ovan, vilken oundvikligen hämtåde med sig jämte de yttre förändringarna en konfusion i de moraliska begreppen, vilken för en lång tid framåt måste förbli beståndande.

Av de tre länder, vilka stodo modell för Petr Alekseevicz Romanov, förmådde Holland skänka honom hantverkare och ingenjörer, och Sverige, under denna tid en typisk absolutistiskt styrd byråkratisk militärstat, var förebildligt för hans härorganisation och de nya ämbetsverk han skapade, medan Tyskland var tongivande i avseende å umgängesseder. Det tyska inflytandet räckte ungefär ett halft sekel. Sedan vidtog det franska. Vid samma tid uppdöko även de första, en smula tafatta försöken att i den av Lomonosov till liv väckta ryska litteraturen opponera mot vad man kallade den nya andan och ställa mot denna förfädernas anda.

Vi känna från den Svenska stormaktstidens litteratur och från frihetstidens en opposition mot utländsk flärd och utländsk yppighet som påminner om de blygsamma försök, som under kejsarinnorna Anna Ivanovna och Elizaveta Pētrovna Romanovas tid i Ryssland gjordes att reagera mot de nya sederna. Det är en opposition som mest gällde livets yttre sidor, enär det varit närmast dessa, som det utländska inflytandet berört. Först under den senare frihetstiden i Sverige började det franska 1700-talets anda omvandla även tänkesätten. Den svenska litteraturen tog ett jättesteg framåt under 1700-talets senare hälft och införlivade med sig de nya tankarna, medan den ryska litteraturen förblev i sitt förberedande stadium.

Under Sofia Christianstochter v. Ballenstädt's tid europiserades i Ryssland ej blott sederna utan även tänkesätten och känslorna hos adeln. Sjuttonhundratalets högre bildning, i eminent mening kosmopolitisk, visade i Ryssland ungefär samma drag som annorstädes.

"Men då någon äldre. nationell kultur samtidigt ej existerade som i sig skulle upptagit och enligt sin egenart omsmält det nya inflytandet", säger Nyborg, "så kom bildningen att där från första stund stå på utländsk grund. Medan denna process försiggick inträffade den stora revolutionen i Frankrike. Och i den virvelvind densamma utsände över Europa, gick 1700-talets kosmopolitiska kultur under. Denna kultur var emellertid den enda som Ryssland lärt känna. Det hade tagit den på god tro och visat sig nog så läraktigt."

Till den moraliska konfusion, som Petr Alekseevicz Romanov's revolution haft med sig, trädde nu genom den franska revolutionen en ny konfusion, och Ryssland ägde ingen av V. Europas psykologiska förutsättningar att reda ut den senare.

Under det dubbla intrycket av Petr Alekseevicz Romanov's reform och av den franska revolutionen uppstod de två andliga strömningar, som behärskat Ryssland under 19 sekel och ända till världskriget, och vilkas anhängare man benämnt Västerländingar eller Liberaler och Slavofiler eller Gammalryssar. Med rätta anser sig Nyborg kunna påstå att bäggedera befunnit sig i en motsägelse till sig själva, för vilken de ända till slutet ej gjorde sig klar reda. De ena läto tidigt behärska sig av franska revolutionens idégångar och slutade med att låta sig därav hypnotiseras. "Bedömande sin ställning i analogi med V. Europas liberaler, förstodo de aldrig", menar Nyborg, "att de som representanter för en bildning, som i sin begynnelse utgjort ett främmande skott, som Petr Alekseevicz Romanov inympat på den ryska stammen, ej kunde äga det inflytande över sitt folk, att de kunnat överta ledarerollen, när kejsartronen ramlade. De förmådde mycket, så länge denna stod upprätt, de förmådde intet, när denna ej mer fanns. Ty de hade uppväxt i dess skydd. De skulle naturligtvis förmått överta denna ledareroll, om de genomträngt folkets stora massa med sin egen bildning, den västerländska bildningen. Men därtill skulle ha fordrats ett helt annat upplysningsarbete än det som bestods, och för att detta skulle ha kunnat ostört fortgå, hade fordrats, att deras hållning till det traditionella, historiska Ryssland från början varit én annan."

Men slavofilernas misstag var ej mindre stort eller ödesdigert för dem själva och Ryssland. De åberopace sig på det Ryssland som existerat före Petr Alekseevicz Romanov's reform, "men de voro själva en produkt av denna", säger Nyborg: "Deras hat var i bästa fall naivt som hos Aksakov; stundom var det affekterat, men alltid var det dåraktigt. Ty utan den politiska storhet, som blev en frukt av S. Petersburg och allt som sammanhänger med detta namn, skulle deras egen tanke ej ha sett dagen. Och för övrigt behövde de ju denna storhet, ja, de buro den ju själva fram på sin sköld; de proklamerade den, de överdrevo den till och med. Är det möjligt att tänka mer ologiskt? Men framför allt bestod slavofilernas misstag däri, att de ej sågo, att de voro barn av den västeuropeiska andan liksom deras motståndare. De voro barn av romantiken, medan deras motståndare voro barn av upplysningstiden. De voro barn av den västeuropeiska kontrarevolutionen, liksom liberalerna voro barn av revolutionen. Men revolutionen eller kontrarevolutionen, romantiken eller upplysningstiden, alltid var det Europa, som fostrat dem, Europas tankar som väckt dem, Europas känslor som besjälat dem. När den dag kom, då slavofilernas längtan uppfylldes och Ryssland lämnade S. Petersburg och återvände till Moskva, var deras roll lika totalt utspelad som deras motståndares. Man kan däri, om man vill, se ett rättvist straff för otacksamheten. Bägge partiernas otacksamhet hade varit lika stor men slavofilernas hade varit större än occidentalisternas." —

Genom denna Nyborgs värdesättning av Liberalismen och Slavofilismen tror jag man kommer den ryska sfinxens gåta betydligt närmare in på livet. Ej minst våra egna östeuropeiska diplomater töra ha gagn av att lära känna detta värdefulla inlägg i diskussionen om den hotande faran från de asiatiska gränstrakterna.

A. F. S.

Föredrag om frimureriet

Ett offentligt föredrag om frimureriet hölls söndagen den 17 maj i Victoriasalen i Stockholm av tapetseraremästaren *Carl Ekelund*, som med stöd av general Ludendorffs avslöjanden i ämnet — varom i särskild artikel i detta nummer redogöres — klargjorde frimureriets ställning och betydelse i den nutida samhällsutvecklingen.

Talaren underströk kraftigt nödvändigheten av offentlig upplysning i frågan. Framför allt viktigt vore det att få klargjort för Sveriges folk den roll frimureriet spelar som organisatör och ledare av den till judiskt världsimperium syftande världsrevolutionära rörelsen. De i folkväldets namn organiserade massorna voro i verkligheten ingenting annat än den judiska storfinansens hjälptrupper, såsom även bevisligen framgick av judars och frimurares egna ord, att frimureriet är den verklige ledaren av arbetarinternationalerna, den socialistiska såväl som den kommunistiska.

Slutligen berörde talaren det deprimerande inflytande frimureriet utövar å det nationella näringslivet samt manade alla fosterländskt kännande svenskar att gå med i kampen för Sveriges befrielse ur det judiska världsfrimureriets olycksdigra välde.

Justitiekampen mot Tysklands nazi.

De juderegerade "demokratiska" samhällenas rättsliga inställning har genom justitiemyndigheternas uppträdande mot de rent fosterländska strävandena i vår tid kommit att framstå i en reell belysning. Varhelst en icke-judevänlig folkrörelse visar sig mobiliserar man upp "röda" anfall på kniv och revolver. Särskilt ha Tysklands nationalsocialister hemska erfarenheter av denna fiendens stridstaktik. Ingen dag förgår där numera utan att blodiga överfall förekomma, krävande döda eller mer och mindre allvarligt sårade. I regel fritagas de "röda" angriparna och mördarna från allt ansvar för sina handlingar, medan de angripna, som lyckas undkomma med livet, ådömas frihetsstraff. Att en dylik under åratal praktiserad "rättsskipning" till slut skapar en till förtvivlan och raseri gränsande sinnesstämning på den fosterländska sidan, är förståeligt.

Till belysande av den i Tyskland pågående justitiekampen mot antisemiterna återge vi nedanstående referat ur tidningen *"Angriff"* i Berlin från en nationalsocialistisk uppmarsch i Berlin 25 jan., ett exempel ur mängden där förekommande fall:

"Från ledningens sida hade anbefallts, att intet som helst utmanande fick ske gentemot kommunisterna, och denna befallning efterföljdes liksom alltid.

Framemot tretiden på eftermiddagen befunno sig två S.A.-kamrater med hoprullade fanor på väg från borgarkvarteren till det utanför staden liggande skyddshuset. I hörnet av Jäger- och Wilhelmsstrasse blevo de överfallna och slagna till marken av omkring 100 kommunister. S.A.-mannen Goldmann erhöll ett allvarligt sår i huvudet samt tvenne knivstyng i ryggen. Polis fanns ej inom räckhåll. På de anfallnas hjälprop skyndade flera kamrater till bistånd,

Vår Kamp.

Utkommer d. 1 o. 15 i varje månad.

Huvudorgan för Nationalsocialismen i Sverige.

Motto: Hjärnans och handens arbetare — förenen Eder! Varer svenske!

Ansvarig utgivare: Stig Bille.

Redaktör: S. Lindholm.

Redaktion och expedition:

Kungspassagen, Göteborg

Rt. 374 62. Postgiro 41349

Prenumerationspris:
Helår Kr. 5: —. Halvår Kr. 2: 75.
Kvartal Kr. 1: 50.

Å varje postanstalt samt direkt från redaktionen.

Provnummer på begäran gratis!

"Fem stater mogna för revolutionen."

Vid exekutivkommitténs för kommunistiska internationalens avhållna årskongress, den elfte i ordningen, i Moskva betecknades såsom främsta föreliggande uppgiften: ökad aktivitet för arbetarnas revolutionering. I fem kapitalistiska stater ansåg· kongressen förutsättningar för en revolution för handen, ehuru de ej utnyttjats av resp. kommunistiska partier. Jämte kampen mot socialdemokratien uppmanades till energisk och skoningslös kamp mot fascismen.

I resolutionerna angående det förestående "kapitalistiska" kriget mot Sovjetunionen fordrades, att detta skall förvandlas till inbördeskrig.

tugisiskt guldmynt), dubbla crassater (holländskt guldmynt), och annat gott gull. Och om där vore gott köp på kläde, mån I väl föra oss en hop kläde hem med, det gott vore isynnerhet gott rött hosokläde för tio ungerska gyllen stycket. Och vilje vi desslikes, att I granneligen förhören, vad allehanda varo där gälla kunna."

Sålunda skötte Gustaf Vasa sin och sitt folks utrikeshandel. Vad den inrikes handeln beträffar var han sträng i sin strävan att skilja stads- och lantnäringar åt. Alltsedan 1300-talet var det ju vid strängt straff förbjudet att driva handel på landsbygden. All försäljning och allt köp måste ske inom närmaste stads gränser. Så lydde påbuden, men svenska städer lågo glest då för tiden, och ingenting kunde hindra, att landsbygden så småningom fylldes med landsköpmän (motsvarande vår tids gårdfarihandlare) och detta till ett antal så att det snart nog förspordes, att bönderna knappast kunde få några legodrängar längre, sedan dessa begynnt idka handel.

Gustaf Vasa stadgade livets förlust för den, som tre gånger ertappats med landsköp, och han skrev vid ett tillfälle: "Lika möjligt det är för de gode män, där i Stockholm bo, att få Oss alle de ulvar i skogen löpa, lika möjligt är det Oss att avskaffa alle landsköpare här i riket". Som bekant dröjde det långt inpå 1800-talet, innan stad och landsbygd blevo jämställda ifråga om bofast handelsverksamhet.

Gustaf Vasa satt som överste rikshushållare och tålde inga motsägelser i sina arrangemang för köpenskapen i riket. Betecknande är, att när Bogesunds (nuvarande Ulricehamns) köpstadsbor förklarade sig ämna flytta ut på landet och idka landsköp i stället för att lyda kungens befallning om att flytta till Jönköping, fingo de från Gustaf Vasa en skrivelse, där det hette: "Så skolen I det veta, att om I icke snarligen packen eder dit, som Vi eder befallt have, vilje Vi en gång så lära eder mores, att I skolen lära och veta att Vi, som eder herre och konung äro, eder sådant bjudit och befallt have, och härnäst gärna akta och hålla vad Vi eder bjude och befalle."

Efter dessa grundsatser styrde kung Gösta med hårdhänt hand den affärsmässiga delen av Sveriges nyetablerade riksenhet. Det har sagts om denna tid, att rikets handlingar ofta liknade journalen för ett stort hushåll. Men det står samtidigt kvar som ett historiskt faktum, att välmågan växte raskt i landet.

Nyckeln

till Världshistorien

Lär känna förbundet emellan FRIMURERIET och JUDEDÖMET. i GENERAL LUDENDORFFS VERK

Del 1.
"Frimureriets tillintetgörelse" Kr. 2: —

Del 2.
"Krigshets och Folkmord .. „ 2: —
"Världskrig hotar" .... „ 1: 75

Säljas i bokhandeln samt hos

CARL EKELUND

Mästersamuelsgatan 6 - Stockholm

varvid angriparna flydde.

Ett flertal av de närvarande S.A.-männen ställde sig genast till den äntligen tillstädeskommande polisens disposition som vittnen till det passerade, och de blevo även samma eftermiddag kallade inför polispremiärlöjtnanten Boos.

Det förvånar oss numera icke det minsta, att statsdomstolen ej anklagat de angripande för deras fridsbrott utan i stället anklagat och dömt de nationalsocialister som ställt sig till förfogande som vittnen. Ingen av de i uppträdet deltagande kommunisterna ställdes till ansvar.

Efter flera timmars förhandlingar avkunnade domstolen i Eberswalde följande betecknande domar:

S.A.-man Günther, Wriezen, 6 månaders fängelse.

S.A.-man Meyer, Wriezen, 6 månaders fängelse.

S.A.-man Wojahn, Berlin, 3 månaders fängelse.

S.A.-man Mikitta, Berlin, 3 månaders fängelse."

De anklagade nationalsocialisterna dömdes efter paragraf 123 strafflagen för brott mot landsfreden men beviljades straffnedsättning från tre år till ovan nämnda tider på grund av sitt 'ungdomliga lättsinne' och sin 'fanatiska tro'."

Det återgivna referatet förtjänar att observeras som exempel på den "rättskipning", som praktiseras i det nutida republikanska Tyskland.

"FÄLT-FRIMURARELOGE" VID VÄSTFRONTEN

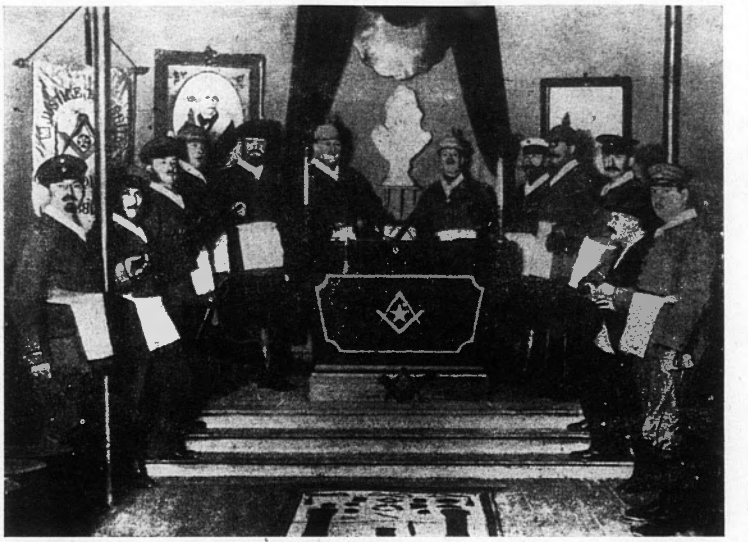

Tysklands militäre ledare under världskriget, general Ludendorff, som kanske mer än någon annan befann sig i händelsernas centrum, ställer i sina senare publicerade sensationella böcker Frimureriet såsom den huvudansvarige för de det fruktansvärda folkmord och bedrägeri som då begicks. Enligt generalen samarbetade de tyska och franska frimurarelogerna under kriget intimt samt höllo gemensamma hemliga möten, varvid konspierades i salomonisk anda. Ur en av hans skrifter återge vi ovanstående fotografiska bild, föreställande ett franskt logerum från en "Fält-Frimurarloge" av "Uppgående Ljuset vid Somme" vid Västfronten. Den å bilden t. h. sittande är tyske kaptenen, numera majoren Witt = Hoë, vice logemästare och f. n. Tyska Landslogens representant vid Svenska Landslogen.

*

De tyska frimurarna förneka visserligen offentligt, att samarbete förekommit, med general Ludendorff har i sin ägo hemliga frimurareskrifter, vari erkännes, att samarbetet oavbrutet fortgått under kriget. även sedan kommenderande generalen förbjudit hållandet av gemensamma frimuraremöten. I en av de hemliga frimurareskrifterna påbjudes sakens hemlighållande för bröder av lägre grader.

Vad är och vill frimureriet?

(Forts. fr. sid. 1.)

för många läta missbruka sig; tacken därför ha de eller deras släkt fått erfara.

Frimurare såsom representanter för sin storloge finnas i stats- och tjänsteanställningar, även i de högsta, i de politiska partierna såsom deputerade, såsom ledare inom de högsta kretsar av förvaltningen och inom arbetarekåren, inom de fria yrkena, isynnerhet läkare- och advokatyrket, inom våra universitets- och övriga lärarekårer, i pressen och i alla så kallade kulturella inrättningar såsom i förlag, i bokhandel, inom konsten, på det protestantiska prästerskapets högsta poster o. s. v. En frimurare drar den andre efter sig. De nästla sig omedelbart in i det samtliga stats- och folklivet.

Särskilt fast sitter frimureriet i förenings- och sällskapslivet av varje slag, så i politiska, religiösa, ekonomiska, kulturella och 'fosterländska' föreningar av alla schatteringar; vidare genom Odd-Fellow-ordens Rebeckagrad, genom medlemmarna i 'systerförbunden' och frimurarnas hustrur såsom 'lagenliga frimurarinnor' i kvinnoföreningarna. I föreningarna är folket lättare att hålla uppsikt över, där kunna fosterländska företeelser lättare sabboteras.

Det finnes för detta ändamål så kallade 'frimurareklubbar', som genom en bestämd krets av frimurare grundas av storlogerna men som trots sträng frimurareledning icke utåt giva sig tillkänna såsom frimurareinstitution. Till de föreningar, som ej faktiskt utgöra 'frimurareklubbar', utsänder frimureriet sina enskilda sändebud. Det finnes knappast en förening, i vilka dessa icke äro företrädda. Ja, frimureriet går ännu längre och skickar spioner för att göra observationer och anställa förhör med privatpersoner.

Frimureriet griper djupt in i allt ekonomiskt och samhälleligt, ja även djupt in i familjelivet. Som ett osynligt, klibbigt stoft lägger det sig på allt och genomtränger det omärkligt. Frimuraren, bunden genom fruktansvärda eder, förblir i första rummet överallt frimurare. Genom frimurareeden bliva också eventuella samvetsskruper blott alltför hastigt röjda ur vägen.

Frimureriet vill således icke inskränka sig till att påverka endast sina medlemmar, utan strävar efter att utsträcka sin verksamhet vida därutöver, till hela 'människosläktet' eller 'mänskligheten' eller hur det eljest omskrivés. Det utsträcker sin inverkan till hela folket, så som det fordras av dess slutmål att förjuda folken och säkerställa världsmakten åt judarna."

Salomonisk vishet.

"Judarnas gud, Jehovah, har som bekant ofta slutit förbund med sitt folk", skriver vidare general L. "Så visade han sig också för Salomo i Gabeon — Gibeon — den gamla judiska offerplatsen och sätet för förbundsarken. Han utkorade honom till konungarnas konung (2 Krönikeboken I, 12); Salomo byggde därför templet åt denne gud (2 Krönikeboken II, 1) och uppfyllde därigenom hans befallning till Moses.

Salomo och detta tempel utgöra ännu i dag sinnebilden för ordet Jehovah (2 Mos. 19,6): 'I skolen vara ett rike av präster och ett heligt folk.' Ännu i våra dagar representerar Salomo och templet den judiska rabbinstatens makt och det judiska folkets maktsträvan, icke blott i religiöst-politiskt avseende utan även ekonomiskt. Enligt ortodox-judisk uppfattning är detta liktydigt med religiös, politisk och ekonomisk förjudning av jordens folk under överhöghet av det i sig slutna judiska folket, som förblir spritt över hela jorden, men som i Jerusalem och i ett prästerligt konungadöme eller i ett av rabbinerna lett konungadöme därstädes skall finna sitt uttryck. Salomo är judarnas nationella prästkonung och templet i alla bemärkelser, även i sin egenskap av bank och börs, den äkta judiska nationalhelgedomen, såsom också erkännes av kapitelmästaren i Tyska Stora Landslogen.

'Salomos insegel' inom frimureriet, kallat 'förtegenhetens Salomoinsegel', påtryckes den sökande broderns tunga genom en 'murslev' — en liksidig triangel, framställande Jehovahs skaparkraft, med däremot rätvinkligt handtag — eller genom en dolk, 'den förvandlade mursleven'. Ve den frimuraretunga, som ej aktar detta insegel!

Sovjetstyret — första steget till judisk världsmakt.

Salomoinseglet — den sexuddiga Davids-stjärnan — är för judarna symbol för de sex dagarna för världens skapelse, samtidigt den geometriska bilden av Salomos insegel på tungan, varvid den sistnämnda tänkes som en liksidig triangel. I logerna av alla grader finna vi Davids-stjärnan. I den lägsta graden i Johannislärlingslogen, träder i stället för den sexuddiga stjärnan en femuddig, den judiska sovjetstjärnan. Den föreställer det ljus, som genom dörren in till det 'allraheligaste' strålar mot den i templets 'heliga' stående juden, när översteprästen återvänder till 'det heliga' genom det åt sidan ryckta förhänget. Sovjetstjärnan symboliserar första steget till den judiska världsmakten."

Frimuraremoralen,

varöver bröderna bruka deklarera sin stolthet, karaktäriseras av general L. som höjden av omoral:

"Barmhärtigheten fordras blott bröder emellan, den utsträcker sig även till frimurarnas änkor och deras barn såväl som till föräldralösa barn av frimurare, ehuru starkt inskränkt. En frimurare förhindras göra affärer med en icke-frimurare, även om denne är frimurarens arbetsgivare. Liksom juden måste hjälpa juden, även mot värdfolkets lagar, så måste frimuraren avge edligt löfte att bistå bröderna, 'även om de skulle ha orätt och det strede mot den egna äran' samt giva dem underrättelse om annalkande faror, 'så snart de fått kännedom därom. Frimureriet är inom alla områden över hela jorden ett sällskap för ömsesidighet, och dess barmhärtighet' är en barmhärtighet på andra folks, ja, det egna folkets bekostnad och på bekostnad av all moral.

Beträffande övriga 'mästardygder' — 'förtegenhet', 'försiktighet' och 'måttlighet' är det betecknande, att saker som beröra frimurarnas angelägenheter icke få av bröder utan vidare behandlas inför ordinarie domstol, samt vidare att frimureriet ängsligt övervakar, att varje hot, d. v. s. den offentliga diskussionen av frimurareangelägenheter, genast kommer till dess kännedom, och att storlogerna genast sammanträda i och för motvärn.

Hyckleriet förstärkes ytterligare därigenom, att frimurarna, som i logerna beteckna varandra som bröder, utanför logen 'för profana' mestadels icke känna varandra som frimurare; därför har man också såsom tilltalsord 'bröder emellan' försiktigtvis valt ordet 'Ni'.

Tror frimureriet sig bibringa medlemmarna en högtstående moral, när det pluggar i dem kabbalistiska tecken eller ger dem hebreiska beteckningar eller skola de övriga bruken fullkomna dem? Man kan tänka sig den fruktansvärda verkan, som måste utövas på karaktären hos de olyckliga, som hemfallit åt frimureriet, genom dess barnsliga, ovärdiga, skrämmande bruk, såsom mörkrum, löjlig förklädnad, knuffar i ryggen, slag i pannan, hot med dolk och svärd, läggandet i likkista, 'uppryckning' i en galge vid 'stämplingen' till konstgjord jude, mer och mer för varje grad."

Frimurareden.

Angående den ohyggliga tystnadsed de i frimureriet inlockade, fullkomligt ovetande bröderna redan vid inträdet i orden åläggas citerar general Ludendorff artikel 7 i "Grundförfattningen" för Stora Landslogen i Sverige, däri det heter:

"Bryter en broder trohetseden, som han svurit orden vid sitt första inträde, i det han antingen för främmande okunnige eller för bröder av lägre grad uppenbarar något av det som anförtrotts honom inom orden, på vilket sätt det vara må, så blir han skyldig och förvunnen att lida den dom, som han själv underkastat sig vid avläggandet av sin ed — att min hals hugges av, mitt hjärta, min tunga och mina inälvor slitas ut och allt kastas i havets avgrundsdjup, att min kropp brännes och askan strös för vinden o. s. v. — och överantvardas åt de obekanta och hemliga exekutorerna; osäker för deras hämnande händer på alla platser av jorden, varest rättskaffens och äkta fria och upptagna bröder befinna sig och utföra sina arbeten."

"Allt vad man blott kan tänka sig av skadlig, omoralisk inverkan träder i bakgrunden", säger general Ludendorff, "för den avskyvärda omoralen i ett högtidligt edslöfte om obetingad lydnad mot en fullkomligt obekant överordnad och avseende fullkomligt okända framtidsbefallningar, liksom det icke överträffar det pinsamma hotet om fruktansvärda dödsstraff eller det faktum att vara tvingad att begå eller förtiga handlingar, som man brukar beteckna som förbrytelser. Förpliktelsen till blind lydnad gent emot de obekanta överordnades anvisningar och till fullständigt förtigande av samtliga händelser, som blott på något som helst sätt stå i samband med frimureriet, och borgen för bådadera under alla förhållanden, ja, ett förtigande även gentemot bröder, som själva anses som överordnade, ger åt frimureriet dess fruktansvärda, karaktären undergrävande betydelse. Det ihållande upprepandet av ederna, svärandet av flera eder vid en upptagning fördjupar avgrunden av omoral inom frimureriet."

*

Vi ha här återgivit några viktigare punkter ur general Ludendorffs uppseendeväckande anklagelseskrift mot frimureriet. Det är nödvändigt att från ansvarigt svenskt frimurarehåll en officiell, offentlig förklaring avgives rörande de oerhörda beskyllningar generalen framställt mot frimureriet, det svenska inbegripet. Sveriges folk har rätt att få veta, huru med dessa saker förhåller sig. Därest beskyllningarna ej tillfredsställande tillbakavisas, kan den allmänna meningen ej undgå det intrycket, att general Ludendorff har rätt. I sådant fall måste man ställa sig den frågan, huruvida en institution som frimureriet kan vara lagligen berättigad i Sverige.

Elof Eriksson.

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Adress: Postfack 1145,
Stockholm 16.
Postgiro 3643.

NATIONEN

'FREDAGEN DEN 5 JUNI 1931

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 5:—
Halvår .... „ 2:75
Kvartal .... „ 1:50
LÖSNUMMER 25 ÖRE

Harald Lindströms Boktryckeri, Sthlm 1931.

Vida Världen

"Det är tillåtet att döda."

Vi av nordisk ras ha svårt att föreställa oss att en religion kan innehålla sådana regler för sina anhängare som att det är tillåtet, ja förtjänstfullt att döda sina medmänniskor. Och dock är det så. Ännu i dag gäller lagboken Talmud som Judafolkets religiösa rättesnöre, däri bl. a. står skrivet:

"Att döda en otrogen (icke-jude) är ingen synd. Den som glömmer den gudlöses (icke-judens) blod, bringar Gud ett behagligt offer. Jesus och hans anhängare tillhöra de gudlöse."

"Vi böra, där så möjligt är, döda de bästa bland de kristna."

Att dessa israelitiska lagbud icke äro en tom bokstav blott, lämnar historien med dess ändlösa rad av krig och revolutioner tydliga vittnesbörd om.

Enligt general Ludendorff gäller samma talmudiska morallära för frimureriet, där bröderna utgöra "konstgjorda judar". I frimurareden fordras med livet som insats ovillkorlig tystnad rörande allt inom orden. Den som bryter frimurareden "skall antvardas åt de hemliga och obekanta exekutorerna, osäker för brödernas hämnande händer på alla platser av jorden", citerar general L. ur "Grundförfattningen för Stora Landslogen i Sverige".

Under rättegången mot mördarna i Serajevo tillfrågade domaren enligt domstolsprotokollet den ene av mördarna huruvida hans ställning som frimurare haft inflytande på hans dåd. Mördaren svarade: "Ja."

Domaren: "Har ni av frimurarna erhållit uppdraget att utföra attentatet?"

Mördaren: "Frimureriet är förbundet härmed, och detta har styrkt mig i mitt förehavande. I frimureriet är det tillåtet att döda. Ciganovic (mördarens närmaste uppdragsgivare och medbroder) har sagt mig, att frimureriet redan för ett år sedan dömt ärkehertig Ferdinand till döden."

•

Den röda kampsången.

I alla länder där arbetareinternationalerna äro verksamma nyttjas "Internationalen" som bekant som den röda kampsången. De flesta arbetare torde dock ha mycket litet aning om vad densamma i verkligheten innebär och åsyftar. Därför kan det vara skäl att upplysa de ovetande om, att

Internationalen är en alljudisk kampsång, i vilken den av judemakten mot samhällena upphetsade, till blind lydnad bragta massan i enfaldig tro lovprisar "sista striden", varigenom de stolta nationella kulturerna ödeläggas till förmån för ett rättslöst judiskt världssjälvhärskardöme — slavsamhället i dess ruskigaste gestalt, sådant vi finna det i den bolsjevikiska "proletärdiktaturen" i Sovjetryssland, det judiska världsrikets första stadium.

•

Salomoniskt i Kungsträdgården.

Nyligen inträffade i huvudstaden en händelse som väckte ett högst obehagligt uppseende i en god del av "fria" pressen, och man må knappast undra däröver: En morgon överraskades flanörerna i Kungsträdgården av att å sockeln av vår "store" konung Karl XIII finna — ett hakkors, symbolen för Ljuset, d. v. s. motsatsen till det hemlighetsfulla mörker som den konungslige Stormästaren så högt älskade.

En mängd nyfikna voro dagen i ända samlade vid den svenske konungs fötter, som en gång för länge sedan nervös gick omkring å Stockholms slott, väntande på underrättelsen om frånfället av sin företrädare på tronen, åstadkommet på order av en "högre", i "Grand Orient de Paris" stationerad makt. Det är givetvis i full konsekvens med "modern" historisk uppfattning som "Karl XIII:s-orden" den dag som är har rang som en av de högsta utmärkels r som kunna komma välfrejdade svenske murare till del. De församlade i Kungsträdgården diskuterade ivrigt händelsen, dock utan att rätt förstå meningen med det anbragta soltecknet. Men poliskonstapeln, som av de oroliga myndigheterna satts att vakta kungastoden, gav lösningen å problemet. Han förklarade nämligen för de undrande och spörjande, att "det hela var ett dumt utslag av klåfingrighet" — en lösning av gåtan som naturligtvis livligt senterades av det närvarande Allehanda såsom genial = salomonisk.

•

Funkis — "bolsjevikisk byggnadskonst".

Den salomoniska byggnadskonsten, på allvar lancerad å fjolårets Stockholmsutställning under namn av funktionalism, tyckes ännu egendomligt nog vara mindre allmänt känd och erkänd i U. S. A., att döma av ett samtal som generaldirektör Tengbom haft med presidenten Hoover under en nyss företagen resa till Nya Världen.

"Icke ens presidenten visste vad funktionalism är", yttrade generaldirektören till en intervjuare "och när jag upplyste honom därom", svarade han: "Ja, jag har hört att det skall finnas bolsjevism även inom byggnadsområdet."

Vi kunna upplysa generaldirektör Tengbom om, att den äkta funktionalismen återfinnes framför allt i Palestina och det nya Ryssland. — Alltså förefaller presidentens "okunnighet" på området kanske mindre stor än hr Tengbom föreställt sig, när han, presidenten, karaktäriserade funktionalismen som — "bolsjevikisk byggnadskonst".

•

Kapten Mesterton — jude.

Det har väckt ett visst uppseende att den till Ådalen under oroligheterna kommenderade kaptenen Mesterton, som skall ha gett order om den ödesdigra skottlossningen mot de demonstrerande arbetarmassorna, är av judisk börd. Kaptenen härstammar nämligen på mödernet från den judiska släkten Redlich — hans moder en Redlich — på fädernet är han av skottsk släkt. Var och en som är född av judinna räknas ju enligt mosaisk uppfattning som jude.

Med till visshet gränsande sannolikhet är det även på här nämnda grund som det Kilbom-Aschbergska organet "Folkets Dagblad Politiken" efteråt gjort sig stor möda att söka bevisa, att kapten Mesterton är "oskyldig" till "mordhandlingen" å de svenska arbetarna i Ådalen. Tidningen har nämligen från militären i Lunde privat erfarit att "landsfogden Påhlman i Mestertons frånvaro givit order om eld mot demonstrationståget". Detta är förmodligen första gången under sin levnad som det Aschbergska bladet förklarat en officer i utövandet av tjänsten "oskyldig". Med hänsyn till rasfrändskapen är dock den påkomna samvetsömheten fullt förståelig.

*

Kyrklig högtidsakt.

En kyrklig högtidlighet av mindre vanligt slag ägde nyligen rum i St. Johanneskyrkan i Newyork då Sveriges generalkonsul israeliten Lamm å kung Gustafs vägnar överlämnade Vasa-orden till kyrkans före-

ståndare, rev. J. Gottfried Hammarsköld. Den välmående hebreen trives, som man finner av hans muntra uppsyn i kameraögonblicket, förträffligt tillsammans med herrar prelater ur de "fördömda" gojims krets.

•

Hollywoods mörka baksida.

Amerikas federala spritpolis har i samband med beslagtagandet av ett större parti opium, kokain och andra narcotica arresterat en israelitisk affärsman Jacobs. I vars ägo påträffats en bok upptagande namnen på över hundra framstående personer i Hollywood — däribland många filmstjärnor och läkare — vilka voro hans bästa kunder. En av läkarna har länge misstänkts för att vara anskaffare av narkotica åt filmfolket.

Enligt polisens beräkningar har Jacobs affärsomsättning av narcotica uppgått till en miljon dollars pr år.

*

"Europas ledande statsman" på fallrepet.

Det nyligen förrättade presidentvalet i republiken Frankrike blev en politisk sensation av första rangen. Grand Orients i Paris uppburne politiske ledare samtidigt Europas erkände "ledande statsman", per-

manente franske utrikesministern Briand föll igenom till favör för senatspresidenten Paul Doumer, som i stället ryckte in i Versailles.

"Den politiska internationalism Briand företrätt bygger till stor del på den gamla franska ideologien", skriver det uppenbart välinformerade, churu delvis beslöjat talande Bonniers Dagens Nyheter på tal om hans fall, "men det är icke i denna ideologi, omfattad av småfolkets övervägande massa, som han tagit sig viktigare stöd, utan i allmäneuropeiska strömningar, som utifrån kommit in i Frankrike under senare tid. Den socialistiska arbetareinternationalen har numera ostentativt försonat sig med sin forne 'dödsfiende' Briand. Men efter kriget har härtill kommit (liksom det ej förut funnits där!) det internationella storkapitalet, för vars existens och expansion en fast mellanfolklig organisation blivit ett livvillkor, och slutligen den katolska kyrkan, som sedan den mer och mer förlorat sina statsliga fästen i de monarkierna tvingats att slå in på en internationell samförståndspolitik hand i hand med de nya demokratierna för att behålla sitt inflytande. Storkapitalets politiska intressen bevakas i Frankrike bl. a. av Briands nära vän och gynnare Loucheur och påvestolen gjorde sig i samförstånd med Briand officiellt kvitt alla förbindelser med Action Francaise för blott få år sedan. Episoden, som föranledde en våldsam polemik, är betecknande för läget".

*

Svar på tal.

Den gamle danske fackföreningsledaren Lyngsie lovade nyligen vid ett möte med de köpenhamska gjuteriarbetarnas generalförsamling med anledning av ett arrangerat skandaluppträde från kommunistisk sida, att "nu skall det bli slut med kommunistbråket, nu skola dessa kommunistiska orosstiftare utrotas — de äro en ohyra som i likhet med lössen endast kunna leva i smuts och som måste utrotas".

Inför danska Politiken (som i Danmark spelar Bonniers D. N:s roll och alltså är judiskt-bolsjevikiskt orienterad) bekräftar Lyngsie sin avsikt att göra slut på "packet", som bara söker ställa till oreda överallt. Politiken sporde emellertid Lyngsie, tydligen för att efterhöra om han visste vems häl han stungit hade:

"Men är det möjligt att kunna utrota kommunisterna?"

Lyngsie, som tydligen uppfattade piken, svarade judeorganet i samma tonart som frågan levererades:

"Nej, så blodtörstig är jag inte, men förresten, vad är kommunismen? Jag har i varje fall aldrig sett något program för detta parti. Jag har aldrig sett deras stadgar eller fått reda på vem som är deras ansvariga ledare, vem som finansierar dem och vem som godkänner deras räkenskaper. Det är för mig och för alla en gåta och en hemlighet, och en ohygglig hemlighet. Kommunismen som princip känner jag inte och den sysselsätter jag mig icke med".

Den vetgirige från Politiken, som så väl kunnat upplysa Lyngsie på alla de punkter där denne stod undrande, smet iväg utan att ställa vidare frågor. Men pliktskyldigast refererade han svaret i sin tidning, till begrundande för dem det vederbör.

Vi taga för givet, att Lyngsie, när han svarade som han gjorde, kände lika bra till situationen beträffande bolsjevismen — så som ett redskap i den världsomstörtande och världserövrande judemaktens tjänst — som den spörjande journalisten.

*

Internationellt zigenarting i Sverige 1932.

Enligt meddelande i den i London utkommande "The Zigeuner" skall ett internationellt zigenarting hållas sommaren 1932 å någon plats i södra Skåne. — Vi lyckönska våra landsmän "sunner om vejen" till äran.

Dylika "zigenarting" hållas vart tionde år, förra gången 1922 i Budapest, varvid omkring 3,000 zigenare mötte upp. Vid tingen förrättas val av olika förtroendemän inom stammarna, varjämte tvistigheter biläggas av de olika stammarnas äldste och hövdingar etc. Skånetinget får en särskild betydelse därigenom att i samband med detsamma ett 100-årsjubileum firas till åminnelse av det ur zigenarsynpunkt viktiga året 1831, då ett flertal europeiska länder genomförde sådana lagändringar, att zigenare medgåvos rätt att färdas genom resp. länder samt t. o. m. uppehålla sig inom landets gränser under viss fastställd tid.

Zigenartinget i Skåne 1932 kommer givetvis att ge släktingarna inom det asiatiska lägret en osökt anledning att i sina många tidningar sjunga toleransens och humanitetens lov (tack vare vilka mänskliga dygders utbredning det blivit möjligt för de nomadiserande folken att utvidga sitt parasitliv till alla länder och folk) och sannolikt får även Sverige i sammanhanget en éloge som ett av föregångslanden inom civilisationen och kulturen.

*

Åter oroligt i Palästina.

Den gamla striden mellan israeliterna och deras "kusiner" araberna har åter blossat upp, trots Eliel Lövgrens och andra slipade juristers energiska försök att skapa frid och försoning nere i Palästina.

Från skilda platser i landet inrapporteras nya jude- och engelskfientliga demonstrationer, varvid några judar fått sätta livet till, vilket skapat förfäran och skräck hos hela den mosaiska befolkningen. Stora rådet i Jerusalem har yrkat på de mest drakoniska åtgärder mot våldsverkarna.

*

"En makt utanför lagen."

Över hela världen sprides för närvarande en starkt reklamerad sensationsbok, handlande om "Al Capone — en makt utanför lagen". I Hökerbergska förlagets annonser i dagspressen framställes den ökände italiensk-judiske massmördaren och storförbrytaren Capone i Chicago som "myndigheternas herre, ägare av en hel stad, industrimagnat och mångmiljonär, varje dag hotad av döden, ofta fällande dödsdomar, alltid "oskyldig".

Det nyss genomförda changemanget å Chicagos borgmästarestol tyckes ej på något sätt ha påverkat Al i modererande riktning. Tvärtom vittnar den reklam som åtföljer hans nu över hela världen utkolporterade biografi, som väl får betraktas som självbiografi, på att han känner sig mäktigare och säkrare än någonsin. För några dagar sedan meddelades genom pressen, att Capone tillställt innehavarna av 41 smygkrogar i Chicago ett ultimatum, att han ej längre ämnar finna sig i att de köpa varor av hans konkurrent, spritsmugglaren och ölfabrikanten Matt Kolb. Capone gav värdarna åtta dagar att avveckla sina affärer med Kolb, och därest de icke ställde sig hans påbud till efterrättelse, skulle de mycket hastigt få känning av att "han alltjämt räknar sig som Chicagos mäktigaste man och att han har för avsikt att visa dem det i handling." Krogvärdarna sägas även vara fullt på det klara med att de riskera att bli nedskjutna därest de ej ansluta sig till Al Capone.

Under tiden arbeta myndigheterna vad de kunna för en upprensning av augiasstallet, som Big Bill lämnade efter sig vid frånträdet av borgmästareposten. Den jury som tillsatts har konstaterat, att Chicagos kommunala funktionärer årligen erhållit i mutor 10 miljoner dollar från förbrytarorganisationerna.

SOMMARNYHET

Begär i god tid prospekt. Åberopa denna tidning.

Firma EINAR ÅBERG, Sthlm 4

NATIONEN

Utkommer med 24 nummer om året.

N:R 12—13 (225—226) MÅNDAGEN DEN 20 JULI 1931 ÅRG 7.

KLARA LINJER

I SPRIT- OCH NYKTERHETSFRÅGORNA!

Det beslöjade systemet

med Stockholms Enskilda bank som monopolägare

ohållbart.

Den av Nationen under en följd av år förda kampen mot svindlerierna inom Spritmonopolet medförde, som man erinre sig, att statsmakten omsider såg sig nödsakad inskrida och föranstalta om en revision av de begge "halvstatliga" monopolen. De makthavande urakt̤läto dock att draga konsekvenserna av den visserligen mycket ofullständiga och till sin uppgift starkt begränsade utredning som den Westmanska monopolkontrollkommittén förebragt. När denna kom på regeringens bord, ville det sig ej bättre än att förre bondeförbundsledaren Wohlin beklädde posten som finansminister i Lindmanska regeringen. Hr Wohlin dekreterade strax att han icke kunde godkänna den Westmanska utredningen, lade den med en diktatorisk gest på hyllan och nominerade en egen utredningsman som hade "hans" förtroende. Och "härskande demokratien" sanktionerade åtgärden.

*

Det kan vara på sin plats att i minnet återkalla något av vad som genom olika statliga och enskilda undersökningar, delvis utförda av Nationen, kom i dagen rörande förhållandena i Spritmonopolet: Redan långt före den Westmanska kontrollutredningens tillkomst hade åtskilliga allvarliga missförhållanden inom monopolet offentligt framdragits och påtalats, däribland en mängd uppseendeväckande ekonomiska transaktioner inom Vin- och Spritcentralen och dess långa rad av dotter- och dotterdotterbolag, såsom borskänkandet i "gåvor" av minst 184,000 kr. till skilda institutioner, varav 50,000 kr. till "Socialpolitiska Institutet", 124,000 kr. till Antismugglingsföreningen, 5,000 kr. till Mendelska Sällskapet och 5,000 kr. till "välgörande ändamål". Bland åtskilligt annat efterlystes fåfängt den mystiska post å 791,000 kr. i Stockholms Allmänna Restaurantaktiebolags räkenskaper, som 1919 stod upptagen under rubriken "utestående fordringar" (till restaurantgäster!); vidare begärdes klara besked rörande spritherrarnas utländska affärer m. m. I sin uppseendeväckande inlaga till 1927 års riksdag påvisade direktör Lithander, huru under den gångna tioårsperioden genom mer och mindre öppna avskrivningar och fonderingar använts icke mindre än bortåt 100 milj. kr., varav circa 80 milj. kr. inom Spritcentralen och circa 15 milj. kr. inom de övriga partihandelsbolagen. Till allt detta kom så monopolkontrollutredningens avslöjanden, att förutom de av dir. Lithander påvisade öppna avskrivningarna hemliga sådana, gjorda före boksluten, under åren 1917—1926, företagits till ett sammanlagt belopp av 46,588,345 kr. — Allt detta konstaterades, men statsmakten underlät att i olika händer seenden draga konsekvenserna därav och läto det hela rinna ut i sanden.

När marken började bli för het under spritfinansherrarnas fötter, nåddes offentligheten hösten 1928 av budskapet, att doktor Ivan Bratt, "Systemets" skapare och främste representant utåt, beslutat träda tillbaka från sina funktioner inom monopolet för att ägna sig åt privat verksamhet i Paris. I den systemvänliga pressen kommenterades detta beslut sålunda, att man genom dr. Bratts, "den omstridde personens", tillbakaträdande hoppades äntligen få slut på den irriterande diskussionen kring Systemet. Själv uttalade doktorn i en intervju till Socialdemokraten, att han avträdde därför att han ej längre uthärdade de ständigt återkommande angreppen i Nationen. I själva verket torde förhållandet varit, att de i sprithanteringen intresserade finansintressena känt sig alltför obehagligt berörda av vår tidnings kampanj och hoppades att genom offrandet av dr. Bratt kunna tysta stormen kring spritaffärerna. — Härmed var första skedet i striden mot det grundlagsstridiga Spritmonopolet avslutat.

*

Frågan om det rådande spritbandelssystemets vara eller icke vara har i dessa dagar förts till förnyad aktualitet genom det svenska nykterhetsfolkets mera prononcerade ställningstagande i samband med rusdryckslagstiftningskommitténs fortskridande utredning. Uttalanden i partipressen, alltifrån yttersta höger till yttersta vänster, vittna om den oro som uppstått i spritautokraternas läger med anledning av att våra nykterhetsvänner börjat nyktra till ur det "förbudsrus", vari man i årtionden, till glädje för de "legala" såväl som "illegala" företagarna på området, lyckats hålla dem fångna. Oron är visserligen, i betraktande av de enorma ekonomiska värden saken gäller, förståelig. Inom nykterhetsvänliga kretsar har man äntligen kommit till klarhet om, att den underbara kombination av nykterhetssträvan och spritrörelse, som det s. k. Brattsystemet utgör, i verkligheten endast gagnar det sistnämnda intresset. Opinionen bland nykterhetsvännerna stadgar sig även alltmer i den riktningen, att det rådande systemet är olyckligt och måste överges till favör för ett mera moraliskt och ändamålsenligt i stil med det danska eller engelska, med fri handel samt en viss fördyring av varorna. Spritintresset har redan skickat fram av sitt tyngre artilleri. Sålunda är socialdemokratiska partiets ledare, hr Albin Hansson, i full färd med att väl för hundrade gången offentligt repetera den gamla lögnen att Systemet ur nykterhetssynpunkt är gott, om det ock möjligen på en eller annan punkt kan tåla en justering. Systempressen ställer framför allt sina förhoppningar till "splittringen i nykterhetslägret", där spritintresset alltfort har sina solida förankringar. Spritintressets speciella representant i regeringen, socialministern Sam Larsson, har även till den förenade partipressens förtjusning skyndat tillkännage sin avvikande mening mot statsminister Ekman, vilken uttalat sig mot Brattsystemet.

*

Kampen mot Spritmonopolet, eller om man så vill Brattsystemet, inträder genom nykterhetslagstiftningsproblemets förnyade aktualisering i sitt andra skede. När frågan nu återupptages till offentligt skärskådande i samband med utformandet av de riktlinjer, som skola vara normerande för vår framtida lagstiftning på området, är det nödvändigt att gå ett stycke längre än tidigare skett samt koncentrera intresset kring problemets centralare delar. Man måste göra fullt klart för sig detta underliga "nykterhetspolitiska" systems art och väsen, under vars hägn allsköns mysticism och laglöshet frodats och som utvecklat sig till ett offentligt korruptionsinstitut av i Sverige hittills osedda dimensioner. Man måste med ett ord gå löst på frågan om äganderätten och dispositionen av den ekonomiska jätterörelse som den nuvarande svenska sprithandelsrörelsen representerar. Det ekonomiska intresse man härvid stöter på är intet mindre än — den Wallenberg-Bonnierska storfinansgruppen. Konstaterandet är ju pikant, då man betänker att just privatintressets borteliminering i förening med den "sociala idéns" förverkligande på sin tid utgjorde huvudargumenten för Spritmonopolets instiftande.

Medan den Kreugerska storfinansgruppen — vars verksamhet visst icke är mindre äventyrlig ur synpunkten av Sveriges nationella oberoende än Wallenberg-Bonniers — arbetar under öppet visir med koncentration å tändsticksmonopol och internationell kreditförmedling, fastighetsaffärer i Stockholm, bankrörelse samt skogar och trävaruindustri i Norrland, föredrar Wallenberg-Bonniergruppen att verka i skumrasket, helst under falsk flagg, i sina alltmer omfattande operationer för det svenska näringslivets monopolisering. Dess taktik framstår särskilt karaktäristisk beträffande de i strid mot rikets grundlagar framdrivna Sprit- och Tobaksmonopolen. Vid dessas bildande användes i diskussionen inom och utom riksdagen allmänt beteckningen "statsmonopol", varmed naturligtvis avsågs att vinna den för statsdrift intresserade demokratiens medverkan för planen.

(Forts. å sid. 2.)

"Världsbanks"-regi.

Young - Sarnov - Morgan Kuhn, Loeb & Co.

Tributbanken, Amerikas film- och radiokoncerner jämte ledande bankerna i New York under samma ledning.

För någon tid sedan uppdrogs åt en filmsakkunnig i London att utarbeta förslag i syfte att bereda flera engelska arbetare och konstnärer sysselsättning i den brittiska filmindustrien. Englands översvämmande med själlösa "amerikanska" (judiska) tonfilmer hade ej endast framkallat en katastrofal arbetslöshet inom filmindustrien utan också en oändlig rad protester från den engelska allmänhetens sida, som reagerat mot den förflackade, folkmoralen undergrävande "amerikanska" filmen. Den utsedda sakkunnige, mr Slow, framlade även för underhuset direkta förslag till gagn för den brittiska filmen, förslag som skulle ha gett tusenden arbetare bröd. Brittiska regeringen föredrog dock att lägga Slows förslag på hyllan. Varför?

Mac Donalds regering fruktade att genom prohibitivt inskridande mot den "amerikanska" filmen komma i konflikt med Banken för internationella betalningar, Tributbanken i Basel. Och varför detta? Har tributbanken i Basel då något att skaffa med den judisk-amerikanska filmindustrien? Vi vilja till frågans belysande här återge några utdrag ur en utredning i ämnet, verkställd av en amerikansk (icke-judisk) affärsman, vilken är ytterst väl förtrogen med de internationella finanssammanhangen.

*

De marknaden behärskande "amerikanska" elektricitetsfirmorna äro General Electric C:o och Westinghouse Electric C:o. Den förra kontrolleras av J. P. Morgan (Kreugers kompanjon i L. M. Ericson) och den senare av det judiska bankhuset Kuhn Loeb & C:o. Bägge tillsammans äga Radio Corporation of America, vars direktör är den ryske juden David Sarnov, vilken utnämnts till amerikansk överste trots han aldrig tjänat soldat. Sarnov är dock intet annat än hantlangare åt Owen Young, Youngplanen "uppfinnare". Owen Young återigen är tillsammans med J. P. Morgan huvudaktionär i Banken för internationella betalningar (Tributbanken).

Radio Corporation of America, (= Sarnov—Young—Kuhn Loeb et C:o—J. P. Morgan) är med några miljoner dollar delägare i de sovjetryska telegrafanläggningarna, som översvämma Europa med judisk-bolsjevikisk propaganda. De amerikanska telegrafbolagen, som äro helt privata företag, utgöras av National Broadcasting C:o och Columbia Broadcasting C:o, vilka ensamma, utan varje statlig kontroll, bestämma vad som skall bjudas radiolyssnarna av nyheter och program.

Vem äger då dessa i eminent mening viktiga bolag? Radio Corporation of America, d. v. s. David Sarnov, Owen Young, J. P. Morgan, Kuhn Loeb & C:o — samma personer, med undantag för Sarnov, som kontrollera Tributbanken!

De tonfilmssällskap som helt behärska den engelska marknaden heta: Warner Brothers', United Artists, Metro Goldwyn, Mayer, Fox, Universal och Columbia. Juden Raskob

(Forts. å sid. 7.)

Under Shylocks spira.

I det judiska folkets strävan efter världsimperium har statsskuldsättningen spelat en avgörande roll. Genom tongivande politiker och nationalekonomer, intimt lierade med staternas ledande finanshus, ingåvos folken den falska föreställningen, att deras välstånd endast kunde uppnås å skuldsättningens väg. En tävlan etablerades om "lånemarknaden", varvid den stat framför andra prisades lycklig som hade lättast att vinna gehör för sina önskemål hos de internationella kreditgivarna. Dessa framställdes i pressen såsom "välgörare", folkens "sanna hjälpare" och "räddare". För möjliggörande av en skuldsättning av vidaste omfattning, som hastigt bragte staterna i bindande beroende under långivar-finansen, framskapades, särskilt genom de av samma finansmakt dirigerade "demokratiska" partierna, abnorma kreditbehov för förverkligande av chimära "sociala reformprogram".

Genom accepterandet av skuldsättningsteorien underskrevo staterna sina suveränitetsavsägelser, avstodo frivilligt från sina rättigheter enligt konstitutionerna, för att ställa sig under de internationella penningfurstarnas överhöghet. I stället för att uttaga de för statsfunktionen nödiga medlen där de bort tagas, läto folkens styresmän förleda sig att vandra till storbankernas direktioner och lägga upp det ena 10-, 50- och hundramiljonslånet efter det andra, löpande efter höga räntor. Då behoven oavbrutet drevos i höjden och de upptagna lånen genom räntorna å halvtannat årtionde stego till det dubbla, växte skuldanhopningen lavinartat, så att staterna efter jämförelsevis kort tid voro bundna i ett tryckande gäldberoende under den internationella storfinansen, vilket i sina konsekvenser gestaltat sig outhärdligare och ödesdigrare för varje dag.

Den rådande situationen i Europa belyser innebörden av den statsruinerande nya ekonomiska politiken i dess framskridna konsekvenser. Folken i vår världsdel äro genom vanvettiga låneengagemang till skilda internationella bankhus berövade sin frihet och självständighet, oformögna att handla till eget och det allmännas gagn. De ha förvandlats till tribut- och vasallstater under en samvetslöst ockrande internationell finansmakt, som söker tvinga dem in i allehanda äventyrliga internationella kombinationer, åsyftande deras fördärv, ja den västerländska kulturens förintelse, till favör för dimmiga bolsjevikiska spekulationer med Judas drömda "världsrike" som mål.

De stater, vilka anförtrotts uppgiften att förverkliga den absoluta judiska hegemonien över Europa äro Sovjetryssland, sätet för judiska Komintern, och Frankrike, sätet för judiska världsfrimureriets Stora Orient-loge. Officiellt utges dessa stater för varandras politiska motpoler, men i verkligheten äro de de bägge armarna i griptången, mellan vilka Europas folk skola pressas in i det judiska "lyckoriket". Franska statsmakten behärskas av Frimureriets Stora Orientloge under uppsikt av Rothschild V, Franska Bankens huvudman och den världsrevolutionära rörelsens högsta ledare.

Det är mot bakgrunden av här nämnda förhållande som den uppkomna krissituationen i Europa är att se. Alla världens statsmän veta, att judemakten beslutat ett nytt världskrig i Europa med Sovjetryssland som deltagare, kombinerat med en allmän bolsjevikrevolt, att gå av stapeln sannolikt våren 1932. Den allt våldsammare pressen på Tyskland, "revolutionärt" från Moskva (Komintern) och "finansiellt" från Paris (Stora Orienten), sker i överensstämmelse med denna plan. De pågående energiska aktionerna från Amerikas, Englands och Italiens statsmän i syfte att söka avvärja den inträdda tyska finanskrisen vittnar om allvaret, varmed situationen bedömes på ansvariga håll inom staterna. Det väckte en viss uppmärksamhet, att samma dag Tysklands ledande statsmän mötte de engelska för konferenser i London meddelande ingick från Paris om inlett "politiskt närmande" mellan Frankrike och Sovjetryssland. På den punkten voro Paris (Stora Orienten) och Moskva (Komintern) fullt eniga, att det tyska sammanbrottet icke fick hindras. De uppgjorda judiska planerna skulle däray rubbas.

Mussolini har i olika upprop till världens folk varnat mot det under förberedelse varande nya världskriget, som skulle gå ut på den europeiska kulturens tillintetgörelse och bolsjevismens införande i Europa. Stormakternas statsmän äro i febril verksamhet i syfte att söka förmå Frankrike till återhållsamhet, men de franska statsmännen ha hittills intagit en oförsonlig ståndpunkt. Stora Orientens regering i Paris uppställde villkor av direkt provocerande karaktär för en samförståndspolitik gentemot Tyskland. Bland annat fordrades, att det mäktiga tyska Hitlerpartiet skulle förbjudas.

Frågan gäller nu, om Englands, Amerikas och Italiens statsmän skola vara i stånd att avvärja den av Juda genom dess båda tjänsteförrättare, regeringarna i Paris och Moskva, planerade katastrofen i Europa. President Howers förslag om ettårigt moratorium åt Tyskland förtogs sin verkan genom sabotage av Parisregeringen och Rothschilds "Bankque de la France". Ej heller de amerikanska bankhusen visade större intresse för Howers vädjan om hjälp till Tyskland ur dess irākade förtvivlade finansläge. Hittills har tyska riket endast kunnat fullgöra sina påtvungna "förpliktelser" genom att upptaga nya räntebärande miljardlån hos världsbankirerna, vilka pressat landet till undergångens brant, där nu ingen "räddning" skulle ges utan folket betraktas som moget för den bolsjevikiska "frälsningen".

Annonsinlämning samt prenumeration

och rekvisition av lösnummer av Nationen för kommissionärer kan ske hos **Svea Rikes bokhandel,** Karlavägen 59, Sthlm.

PRESSKONSERTEN

Nedrustning och världsrevolution.

Sedan länge har det stått klart för de i saken något insatta, att det reella huvudmotivet för den stora nedrustningen i Sverige 1925 var en önskan från den här i hemlighet styrande judiska finansmakten att undanröjda det eventuella motstånd mot den planerade "röda" revolutionen militären ansågs utgöra. I skilda tidningar finner man numera en viss förståelse för uppfattningen att nedrustningsaktionen verkligen skulle kunna ha ett sammanhang med de världsrevolutionära strävandena. *Västsvenska Dagbladet* (h.) skriver:

För de röda herrarna i Moskva skulle säkerligen en nedrustning i Europa hälsas med glädje, då den skulle i hög grad underlätta undermineringsarbetet och den slutliga världsrevolutionens seger.

Hur någon över huvud taget kan plädera för en isolerad avrustning med den bolsjevikiska rådsryska faran för ögonen, är oförklarligt. Den som har ögon till att se med, måste säga sig att en nedrustning för närvarande vore en dårskap utan like. Tiden är icke sådan, att vi kunna komma och tala om fred och folkförbrödring, så länge dagligen miljoner människor hetsas till krig och revolution. De fromma önskningarna få skrinläggas, till dess en annan tidsålder randas, då förutsättningarna verkligen äro för handen för en annan tingens ordning.

I dessa ord kan man blott helt instämma. Att avrusta i en tid, då ondskans alla makter släppts lösa i världen, då lögnen och hatet över snart sagt hela linjen sitta i högsätet — det vore detsamma som att ge sig nämnda mörka makter i våld. Något sådant överensstämmer icke med den kristna religionens bud.

Folkförförarna fortsätta emellertid sitt diaboliska spel till massorna vilseledande. Så spela de röda härskarna i Moskva på alla tänkbara strängar och låtsa utåt fredsvänlighet och avrustningsvilja — vargens gamla taktik mot fåren — medan de i alla länder energiskt arbeta för revolution och inom landet febrilt rusta för det beslutade stora revolutionskriget. *Nya Värmlandstidningen* (h.) belyser Moskvas dubbelspel i rollerna sovjetregeringen — kommintern och skriver:

Den i Genève så radikalt avrustningsvänliga sovjetregeringen vill åtminstone utåt göra gällande, att den ej är ansvarig för Kominterns handlingar och ord. Men är icke sovjetdiktaturen så intimt förbunden med kominterns verksamhet, i främsta rummet den del av denna organisation, som benämnes det allryska kommunistiska partiet att den ena är otänkbar utan den andra? Och är icke Stalin, Rysslands faktiske diktator, också allsmäktig generalsekreterare i detta parti? Det är fåfäng möda att söka göra åtskillnad på den Stalin, som ger hr Litvinov instruktion för nedrustningsförhandlingarna i Genève, och den Stalin, som förbereder det nya världskriget. Bland dessa förberedelser intager den sovjetryska Genèvrepresentanten Litvinovs bluffande till förmån för de västerländska nationernas avväpning sin givna och planmässiga plats. Härigenom beräknas nämligen att framgången av de planer, som bära Stalins moskvabolsjevikiska stämpel skola väsentligen underlättas.

Den citerade tidningen har helt säkert med dessa ord ställt verklighetsläget i dess rätta belysning.

Talmudismen i Bonniers D. N.

Det talmudiska Bonniers Dagens Nyheter har senast tagit sig före att i en ledare plädera för "rätten att dö". Med kännedom om de läror angående "rätten att döda" som organets religiösa rättesnöre Talmud gör sig till tolk för är ju argumenteringen för självmordsrätten dock knappast ägnad att överraska. *Svenska Morgonbladet* (f.) anmäler sin gensaga mot Bonnierorganets apologi för livsledans yttersta konsekvens:

Ur den citerade artikeln talar en stämma, som man tycker sig igenkänna från Dagens Nyheters tidigare kultur och politik. Det kan dock inte vara oberättigat att betrakta denna plaidoyer för självmordsrätten som ett representativt inslag i den groteska etiska åskådning, till vars riddare i Klarakvarteren den nyssnämnda tidningen dubbat sig.

Man har en känsla av det lönlösa att i detta sammanhang åberopa de "åldriga religiösa föreställningarna". Vare det nog sagt, att åldrig icke alltid är liktydigt med föråldrad, att den kristna etiken alltjämt betraktar livet som ett pund, för vars förvaltning människan en gång skall göra redo och räkenskap, och att den kristna tron alltjämt är en levande och verksam kraft vid utdaningen av det allmänna rättsmedvetandet.

Vi ha här åter ett fall, där kristen och judisk etik skära emot varandra kontrastlikt. Men varför ej låta problemläget framstå i verklighetsdager?

Finska förbudet och Sv. M.

Till stor besvikelse för de systemvänliga tidningarna, som i sina spekulationer sett sig väl betjänta av den nykterhetsvänliga "förbudsfanatismen", är man nu även på svenskt nykterhetshåll på det klara med att finska förbudslagen misslyckats. I samma mån som nykterhetsfolket förfäktar förnuftiga synpunkter i frågan, ökas kantänka svårigheterna för spritfinansens herrar att kunna hoptrumma någon folkmajoritet till försvar för sitt "nykterhetssystem" — Brattsystemet. Under veklagan konstaterar Bonniers D. N., att nu också *Svenska Morgonbladet* (f.) börjat sväva på målet i fråga om spritförbudets ändamålsenlighet. Det sistnämnda organet kommenterar finska regeringens initiativ till en folkomröstning med följande ord:

Initiativet torde närmast föranletts av den kristid, som för närvarande trycker sin tunga prägel på Finlands ekonomiska liv. statsmakten avstår årligen avsevärda inkomster, uppgående till flera hundra miljoner fmk, genom att underlåta beskatta alkoholen, vartill kommer ansenliga utgifter, uppskattningsvis bortåt 100 milj., för bekämpande av den genom förbudslagen framkallade smugglingen och de ständigt växande utgifterna för polisväsendet och fångvården. Men även andra motiv torde i lika hög grad varit vägledande för regeringens ställningstagande, framför allt förbudslagens inverkan på den allmänna samhällsmoralen. Regeringens initiativ måste därför ses mot bakgrunden av det faktum att förbudslagen, trots alla moraliska och ekonomiska uppoffringar, på grund av motståndet från intressegrupper av olika slag, icke kunnat infria de därtill knutna förhoppningarna.

Man kan endast med tillfredsställelse bemärka, att det ledande frisinnade organet äntligen böjt sig för verkligheten, sådan den kommit att gestalta sig.

N. D. A. och Tysklands judar.

Inom svenska högertidningar är man mäkta upprörd över att fosterländskt sinnade studenter i Tyskland djärvts protestera mot den antityska propagandan från judiska universitetskretsar. Särskilt ha Nya Dagligt Allehanda och Lunds Dagblad tagit illa vid sig och lägga i dagen sina varma sympatier för de av nationalsocialisterna "förföljda" tysk-judiska studenterna. *Lunds Dagblad* skriver:

Här uppträder nu i Tyskland och Österrike en överväldigande majoritet studenter med sin "rättsuppfattning", sin moral. Liksom det kroppsliga arbetets utövare icke vilja tolerera någon arbetets frihet, någon strejkbrytare, så vilja icke heller dessa, det andliga arbetets tjänare, inom sina led tolerera oliksinnade. För båda synes medlet att fjärma den hatade vara våld, ett överskridande av den lagbundna ordningen. Skall denna uppfattning och dessa metoder erkännas av samhället?

Nya Dagligt Allehanda (h.) dundrar som hade det gällt dess eget skinn:

Förföljelserna av judiska studenter i Tyskland och Österrike ha tagit sig upprörande brutala former. De utgöra ock en dålig bakgrund mot Brünings försäkringar och löften om en gemensam återuppbyggnadslinje i sympatiens och förståelsens anda.

För universitetslivet, liksom samhället i övrigt, måste den borgerliga rättsuppfattningens principer, laglydnad, likhet inför lagen, arbetets frihet och skydd för den personliga säkerheten, obönhörligen gälla.

Det fruktansvärda som inträffat och som föranlett våra finkänsliga svenska högerorgan att i den universella rättskänslans namn uppträda till de stackars "förföljda" tyska judarnas försvar var några jämförelsevis oskyldiga sammanstötningar mellan tysksinnade och judiskt-marxistiska, antityska studenter vid olika universitet, varvid några enstaka judar råkade få litet prygel. Man bör emellertid kunna förstå, om sinnena råkat en smula i svallning hos de patriotiska unga studenterna. I München t. ex. hade den judiske universitetsprofessorn Rawiasky öppet förklarat, att Versaillefördraget och Youngplanen, under vilkas ohyggliga verkningar tyska folket nu lider, voro *berättigade!* Att i närvarande stund utslunga dylika förkunnelser, kan givetvis, förlåt bästa Allehanda, ej tolkas annorlunda än som avsiktlig provokation från judisk sida.

När såg man väl förövrigt den universella moralens väktare i N. D. A. inskrida mot de på judisk föranstaltan dagligen förekommande, av myndigheterna ostraffade "röda" morden å tyska nationalister? Eller räcker den "borgerliga" rättsuppfattningen inte heller i vårt land längre än till försvaret av "egendomfolkets" rätt? Det ser nästan så ut.

NATIONEN

Utkommer med 24 nummer om året.
Redaktör och ansvarig utgivare:
Elof Eriksson.

Adress: Box 1145, Sthlm 16.
Postgirokonto 3643.

Prenumerationspris:

Helår	kr. 5:—
Halvår	„ 2:75
Kvartal	„ 1:50

Annonspris:
Efter text 20 öre pr mm., textsida 25 öre pr mm. Särskilt beställd plats 25 proc. förhöjning.

Provnummer på begäran gratis

Nationen utkommer under sommaren med ett dubbelnummer i månaden.

Hitler till styret?

Hamburg i juli.

(Från Nationens korrespondent.)

Det bör vara av betydelse att erfara något om nationalsocialismen från tysk sida, ty vad man läser i svenska tidningar härrör från regeringstrogna institutioner och är på den grund i högsta grad vanställt.

Kampen i Tyskland har nått sin höjdpunkt. Från alla håll försöker man, ömsom genom chikaner från myndigheternas sida, ömsom genom provokationer att hejda den nationalsocialistiska rörelsens mäktiga ansvällning. Men det vore ett fel att tro, att dylika medel skulle leda till målet, tvärtom befinner sig rörelsen i oavbruten tillväxt, och det kan vara riktigt att man i utlandet förbereder sig på en nationalsocialistisk regering i en nära framtid.

Kampen står om Tyskland, den gäller liv eller död. Dagligen såras och dödas S. A.-män, varje dag släpas nationalsocialister inför domarna och dömas för bagateller till fängelse och dryga penningestraff. Man bojkottar affärer som våga annonsera i en nationalsocialistisk tidning, nationalsocialister kastas för sin övertygelse ut i arbetslöshet. Men allt förgäves. Överallt nya framgångar, där nationalsocialister sitta i regering, överallt nya segrar, där valen visa det förhandenvarande styrkeförhållandet. Folket talar och avgör. Alla dessa segrar för vår härliga idé vinnas dock ej utan offer och arbete. I dag uppnås en ny seger, i morgon fortsättes kampen med anspänning av alla krafter.

Så kämpar i Tyskland varje S. A.-man, varje Hitleryngling och varje partimedlem utan att förtröttas, och denna kamp måste giva frukter, föra till nya framgångar. Ty intet skonas, intet är gott nog för att icke sättats in för idén, för Tyskland. Allt motstånd är lönlöst, utan verkan. Kampen går ständigt vidare, förbittringen stiger, och snart stundar dagen, då ledaren och grundaren av denna storslagna idé presenterar räkningen, vars betalande skall vålla sina besvärligheter.

Intill den dagen, intill gryningen av *Tredje rikets* morgon kämpar den tyska rörelsen vidare, såsom i dess kampsång heter:

"Vi vilja varken vila eller rasta förrän Tyskland är befriat."

W. K.

Goda och billiga

Måltider

kan Ni erhålla å följande nykterhetsrestauranter i Stockholm:

Cyrus
61 Nybrogatan 61

Alexander
2 Smålandsgatan 2

Engelbrekt
8 Roslagsgatan 8

Gustav Vasa
51 Upplandsgatan 51

S:t Erik
49 S:t Eriksgatan 49

Gustaf Adolfshallen
68 Västerlånggatan 68

Birger Jarl
61 Folkungagatan 61

Frukost ½9—½2

Middag ½2—7

Kväll 7—½12

"Sveriges nya stormaktstid."

Vår stora "finanskung" Kreuger, svenska högerns idol, kunde nyligen låta pressen förmäla om en ny storartad finanstransaktion, varigenom svensk industri bortschackrats till Wallstreet i U. S. A. Ett avtal om sammanslagning hade ingåtts mellan den amerikanska jättetelefontrusten Internationel Telephon & Telegraph Company, bakom vilken står bankhuset Morgan, och Telefonaktiebolaget L. M. Ericson, ägt av Kreuger & Toll, på sådana grunder att I. T. T. övertar den av Kreuger & Toll ägda aktiemajoriteten i L. M. E. samtidigt med att Ivar Kreuger inträder som ledamot i I. T. T:s styrelse.

Det svenska bolaget har hittills varit en av den amerikanska jättetrustens två starkaste konkurrenter. Genom fusionen har denna konkurrens borteliminerats och förbindelserna mellan Kreugerkoncernen och den amerikanska storfinansen knutits ännu intimare än förut.

Nationaltemplarorden utdömer Brattsystemet.

Nationaltemplarorden gjorde vid sitt årsmöte under juni i Sundsvall ett nykterhetspolitiskt uttalande, vari bl. a. framhålles, att det system för konsumtionsreglering av spritdrycker, som snart ett femtal år tillämpats här i landet, icke innebär någon slutgiltig lösning av alkoholproblemet. Orden, i vilken statsministern C. G. Ekman bekläder posten som vice ordenschef, förväntar därför av de förberedelser till förbättrad rusdryckslagstiftning, som pågå efter tvenne olika linjer, snart skola leda till sådana resultat, som kunna läggas till grund för effektivare reformer i olika riktningar.

Fredsvänlig protest.

Det är numera ej blott de som "krigshetsare" stämplade försvarsvännerna som reagera mot den statsunderstödda freds- och skiljedomsföreningens demagogiska agitationsmetoder. Enligt vad som framkommit beslöts vid östgötadistriktets av Svenska freds- och skiljedomsföreningen nyligen hållna årsmöte att till centralstyrelsen ingiva en resolution, uttryckande mötets "starka ogillande" av det sätt, varpå publikationen "Freden" redigeras och "den obalanserade ton", som där kommer till uttryck.

För den som något närmare följt den celebrerade pastor Gybergs sätt att redigera "fredsorganet" är det knappast överraskande, att östgötarna med sitt kända praktiska förstånd och balanserade sinne ansett sig böra inlägga en protest.

"Dolda brottsliga makter"

"Dolda, brottsliga makter ha plötsligt framträtt i ljuset och visat sina avsikter och syften", yttrade finansminister Hamrin i ett föredrag i Falun nyligen med anledning av händelserna i Ådalen.

"Vad som timat har öppnat ögonen på många. Under diskussionen härom har framförts krav på en omvärdering av begreppet frihet och rätt, och detta på ett sätt som hitintills för svenska folket varit främmande. Människovärdet har klassificerats på ett otillbörligt och ohållbart sätt. En arbetsvillig får ej längre betraktas som människa. Det har emellertid varit en av alla godtagen och respekterad uppfattning, vilken samhällsåskådning man än omfattar, att man skall hysa respekt för gällande lag med öppen rätt att kräva ändring. I dessa dagar ha dock predikats läror, till och med i riksdagen, vilka, om de vinna spridning och efterföljas, innebära den rena samhällsupplösningen.

Vi här uppe i Norden ha hitintills haft det relativt lugnt. Skola vi kunna bevara och behålla vad vi vunnit i materiellt och kulturellt avseende fordras framför allt självbehärskning och samarbete mellan alla i god och uppriktig mening svensksinnade män och kvinnor."

Moskva utmanar.

I den officiella sovjetryska fackföreningstidningen "Trud", som redigeras under Moskvamyndigheternas överinseende, stod d. 6 juni att läsa en korrespondens från Norge till Moskva, vari det aktuella läget i Skandinavien behandlas. I korrespondensen yttras bl. a.:

"Allt skarpare framträder nödvändigheten av att bilda en enhetlig front för hela Skandinaviens proletariat. Betydelsen av en sådan enhetsfront är oerhörd just nu, när i hela Skandinavien pågå stora ekonomiska strider och när det svenska proletariatet går till aktion med anledning av Ådalshändelserna samt i Danmark striden allt mera utvecklas mot polisterrorn, utövad av den socialdemokratiska regeringen."

Det må observeras, att det är ett officiellt organ för den härskande regimen, d. v. s. för regeringen i Sovjet-Ryssland, som meddelar dessa upplysningar om revolutionära aktioner i andra, officiellt "vänskapligt sinnade" länder.

Wohlin Lindmans efterträdare?

Som aspiranter på ledareskapet inom högern efter amiral Lindman, som anses snart mogen för sitt otium, framföres i den politiska pressdiskussionen hrr *Wohlin, Järte* och *Ivar Andersson* i Norrköping, samtliga välsedda i det plutokratiska lägret.

Man kan utgå ifrån att de finanskretsar, som här bestämma, i första hand skola koncentrera sina ansträngningar på förre bondeförbundsledaren prof. Wohlin, vilken dokumenterat sig såsom en ytterst hänsynslös och fördomsfri politiker med diktatorstendenser, en man av just det kynne man hos Stora W. och B. gärna ser i spetsen för "moderata" partiet. Hr Wohlin besitter för övrigt den fördelen, kosmopolitiskt sett, att han är av blandras med bohêmieninslag och därför ej kan känna helt svenskt eller nordiskt. Alltså bör han passa förträffligt som ledare för judiska storfinansens "högerparti" i Sverige, vilket ju till största delen består av personer av nordisk ras.

TILLKÄNNAGIVANDE

Härmed bringas till allmänhetens kännedom, att NATIONEN hädanefter icke distribueras genom Svenska Pressbyrån utan direkt från tidningen.

Exemplar kunna rekvireras av återförsäljare i Stockholm och landsorten under adress Svea rikes bokhandel, Karlavägen 59, Stockholm, Tel. Öst. 59.

Epa favoriseras.

Märkliga avslöjanden.

En av de många vägar, varpå israeliterna i vår tid söka lägga under sig varudistributionen är det över stora delar av världen utbredda "Enhetsprisaktiebolaget EPA", intimt lierat med den kända Karstadtkoncernen i Hamburg. EPA har som bekant redan öppnat två affärer i Stockholm, en i Örebro och en i Västerås, och stora planer på rörelsens utvidgning till andra delar av landet äro å bane. Vi ha tidigare påpekat, att det är Turitz & C:o A.-B. i Göteborg och Nordiska Kompaniet — Stockholmssocietetens judiska modevaruhus med kungahuset som intressent — som här ställt sig för geschäftet. Direktör H. G. Turitz är betrodd medlem i EPA:s styrelse och Nordiska Kompaniet äger halva aktiekapitalet i Turitz & C:o A.-B.

De illojala metoder EPA använder sig av i sin konkurrens med den svenska handeln har förut berörts i Nationen. Sålunda påvisades, huru bolaget av myndigheterna i Stockholm och Örebro överbevisats om att föra förfalskade varor. "Köpmannen" belyser i ett av sina senaste nummer en annan sida av verksamheten, som visar på illojal samverkan mellan EPA och vissa (naturligtvis asiatiska) leverantörer till "basarernas" gynnande på de svenska affärsmännens bekostnad. Tidningen konstaterar, att EPA ofta erhåller betydande extrarabatter vid inköp av olika varor, beträffande vilka detaljhandelns män berövas möjligheten av kunna konkurrera. Det är de enskilda köpmännen som genom högre priser få lämna ersättning för den rabatt EPA erhåller.

Det vore önskligt att "Köpmannen" lämnade allmänheten klara upplysningar angående de firmor som inlåtit sig på en dylik illojal prispolitik för EPA och mot de svenska köpmännen!

Naturpark vid Stora Ängby.

Huvudstadens kommunalförvaltning har framkommit med ett i flera avseenden märkligt förslag till stadsplan för de intressanta områden som höra till ägendomen Stora Ängby i Bromma. Enligt planen skall en stor naturpark inläggas i den nya stadsplanen, den största naturpark som veterligen blivit inlagd i någon stadsplan.

Inom Ängbyområdet har man funnit hela fält med forngravar, rester av en hamnanläggning från vikingatiden och torpstugor från 1600-talet, för att inte tala om det karolinska corps de logiet med dess förvildade trädgård som är nastan lika gammal som manbyggnaden. Detta allt skall bevaras. Det är bara en mindre del, omkr. 30 procent, av området som kommer att bebyggas, det övriga är i stadsplanen intaget som parker och reservat. Sjön Judarn får behålla sin trolska infattning. Omgivningen bevaras som naturpark. I anslutning härtill anordnas ett kulturreservat, ett brett bälte på sjöns norra sida där gamla stugor, företrädesvis från ytterområdena beredas en skyddad tillflyktsort när de ej längre kunna få stå kvar i sin ursprungliga miljö. Byggnaderna skola upplåtas till bostäder åt personer som ha sinne för deras betydelse och äro villiga åta sig deras vård. Jämväl Åkeshovs slott ingår i kulturreservatet.

Vid Karsvik, som tydligen en gång utgjort en vik av Mälaren men nu ligger långt in på land, mellan Judarn och Kyrkvik, kan man skönja rester av en hamnanläggning, bl. a. en vågbrytare. Området undantages från bebyggelse, liksom Stora Ängby gård. I anslutning till detta reservat anordnas en lekplats, i närheten varav finnas ett par gravfält, som ej få röras. Ängspartiet söder om Kyrksjön kommer ej heller att bebyggas, och ängspartiet, över vilket man från den nuvarande vägen från Åkeshov till Ängby har utsikt över sjön och Bromma gamla kyrka på andra sidan, lämnas likaså ostört.

Naturparken blir fritt tillgänglig för alla och envar, och man räknar med att besökarna skola ställa sig förstående och respektera givna föreskrifter.

SVEA RIKE

Bokhandel och Tidningskontor

Karlavägen 59, Stockholm.

Telefon Ö. 59

Välsorterat lager av böcker, tidningar och tidskrifter från in- och utlandet i nordisk och gymnisk anda.

På forntids grund skall framtid byggas...

Bland svenska kulturinsatser under senaste halvseklet lyser *Artur Hazelii* skapelse Nordiska museet med Skansen över alla andra och skall i alla tider stå som ett vältaligt vittnesbörd om den nordiska andens storhet och skaparkraft. Institutionen förlänades i april 1880 av sin geniale grundare karaktären "Svenska folkets egendom" såsom en självständig anstalt under egen styrelse. Allt Sveriges folk är således ansvarigt för arvet efter Hazelius, vilket djupt förpliktar. I synnerhet faller ansvaret tungt på dem som närmast ha vården därav. Först eftervärlden skulle rätt förstå hela vidden och betydelsen av hans av fosterländsk hänförelse burna, uppoffrande arbete för bevarande av den gamla folkkulturen i Norden från att förrödas under den framstormande internationella vandalismen.

*

Nordiska museet.

Redan tidigt stod Hazelii håg åt den nationella kulturvården. Vid promotionen till filosofie doktor 1860 försvarade han avhandlingen "Inledningen till Hávámál". 1864 utnämndes han till lektor i svenska språket och litteraturhistoria vid Högre lärarinneseminariet, under vilken verksamhet han utgav "Fosterländsk läsning för barn och ungdom". Den avgörande impulsen till sitt stora livsverk, Nordiska museet, fick Hazelius under en resa i Dalarna 1872. I sin berättelse häröver skriver han:

"Då jag sommaren 1872 gjorde en resa i Dalarna, rönte jag ett livligt intryck af den styrka, med hvilken egenheterna i folkets seder börjat utjämnas äfven i dessa bygder, där vi af ålder älskat att anse allmogen mer än i andra landskap bevara sina fäderneärfda bruk. Det blef mig uppenbart, att man skyndsamt måste ingripa, om man ville göra sig till godo de hjälpmedel för forskningen, vilka ännu erbjödo sig i dessa gamla boningar, som refvos, eller i dessa bohag, som ringaktades, och i dessa dräkter, som bortlades. Det gällde att åstadkomma en stark väckelse, ty de maningar, som fosterlandsälskande män tid efter annan uttalat till fromma för dessa folkliga minnen, hade ej framkallat något efter en mera omfattande plan anlagt räddningsarbete."

Redan följande år, 1873, startade dr. Hazelius under benämningen "Skandinaviska etnografiska samlingen" Drottninggatan 71 i Stockholm det museum, som sedermera erhöll namnet Nordiska museet. Räddningsarbetet inriktades från början främst på den mest hotade punkten, bondekulturen, den samtidigt starkast nationellt särpräglade. Svenska allmogeavdelningen blev också museets huvudstomme. Den avsåg att ge en inblick i vårt lands äldre folkliga förhållanden, sådana dessa företrädesvis gestaltade sig hos vår allmoge. Här återfinnas minnen av bondens hus och hem, samfundsliv, slöjd och näringar, dräkter, seder och bruk, som hopförts och bilda en storartad samling av utomordentlig betydelse såsom källa för vetandet om vår gamla inhemska, för vårt folk kännetecknande odling. Föremålens uppställning skedde dels på vanligt museivis i monterrum, där samhöriga föremål placerades i grupper samt i smärre typologiska utvecklingsserier, dels i karaktäristiska stuginteriörer. som utstyrdes och möblerades efter bruket i de landsdelar, från vilka interiörerna härstamma.

Artur Hazelius.

Efterhand vidgades programmet till att omfatta även de andra folkgruppernas odling. Sålunda inrättades vid museet en "högreståndsavdelning" och en avdelning för skråväsendet ävensom en avdelning för tillvaratagandet av kulturminnen, förknippade med livet i huvudstaden.

Dr. Hazelii planer stannade dock ej härvid. Han ville ej endast åskådliggöra svensk odling, utan jämväl sida vid sida sammanföra resterna av alla de fyra nordiska ländernas folkkulturer, ja, han var icke främmande för tanken att skapa ett museum för den nordeuropeiska kulturen i hela dess omfattning och alla skiftningar. Det var även denna hans tanke som gav upphov till namnet Nordiska museet, såsom institutionen från 1880 kallades. Den nya monumentala byggnad, där samlingarna i dag äro inrymda å Djurgårdsslätten, invigdes 1907.

*

Tanken på museiföremålens utställande i sitt naturliga sammanhang nådde först rätt sin lösning genom inrättandet av det folkkloristiskt kulturhistoriska frilufsmuseet Skansen. Grunden till detta lades 1891, då dr. Hazelius den 2 mars inköpte lägenheten Skansen (det nu s. k. Övre skansområdet), omfattande 29,493 kvm. Arealen utvidgades sedan i raskt tempo genom inköp och gåvor av olika angränsande tomter, så att området numera innesluter 237,204 kvm. Här skapade dr. Hazelius den mest koncentrerade och på samma gång vackraste bild av svensk natur och kultur som kan tänkas. De från skilda delar av landet sammanförda stugorna och alla de andra kulturminnena blevo placerade i sin naturliga miljö.

Till friluftsmuseets etnografisk-kulturhistoriska avdelning fogades också en naturvetenskaplig. En zoologisk trädgård inrättades ävensom en botanisk avdelning i omedelbar anslutning till den etnografiska. Nordens vilda växtvärld fick så fritt och obundet sluta sin ram kring det hela för att fullkomna bilden av de olika landskapens liv och natur. Slutligen infördes avdelningen "stenriket", med malmprover i väldiga stuffer samt huvudparten av samlingen förlagd till det s. k. Malmberget.

Förvaltningsbyggnader uppfördes för det helas skötsel, ett omfattande vägsystem anlades, dammar utsprängdes över området, som utvecklades till ett sagolikt skönt svenskt natur- och kultursceneri, som blivit vårt lands mest uppskattade naturpark. Vid jul och nyår, valborgsmässa och midsommar uppfördes här vackra folkliga festseder. Det bjöds på folkdanser och musik, hembygdsskildringar o. s. v.

Dr. Hazelius hade i Skansen förverkligat sin skönaste dröm. I sin skildring av Nordiska museets historia till 25-årsjubileet 1898 utvecklar han närmare den tanke som legat till grund för Skansens skapande. Han yttrar däri bl. a.:

"Redan under sin första utdaningstid fastställde Skansen såsom ett sitt mål att genom anordnade fester dels vidmakthålla allmänhetens intresse för nordiskt folkliv och folksed, dels lifva sinnet för våra ärofulla historiska minnen. Bland dessa årligen återkommande fester bör främst nämnas den allt sedan 1893 vid sommarens inbrott firade s. k. vårfesten.

Skansens friluftsmuseum sträfvar mer och mer att varda ett *lefvande museum. Det vill framställa folklivet i lefvande drag.*

Vid nyårsvakan och midsommarvakan flamma bålen; valborgsmässonatten tändas vårdkasarna; i skogsbrynet brinner nyingen, och i den gamla ekstocken i den lilla insjön glöder ljusterblosset.

Vid jultiden vandra stjärngossarna, åtföljda av Judas med pungen, och sjunga i stugorna Staffansvisan och andra julsånger, under det Lucia visar sig hvitklädd och med strålkrans av brinnande ljus kring håret.

Varje söndag höras rytmiska koraler — våra härligaste gamla salmer eller sånger, framletade ur me-

(Forts. å sid. 5.)

Skansenparti med Mora-stugan.

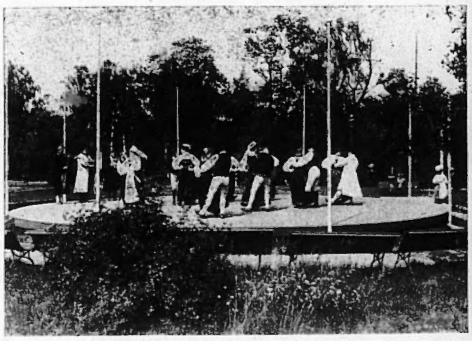

Folkdanslag å Skansens gamla dans bana.

SVEA RIKE

Gustaf Adolfsfilm.

På initiativ av ingenjören Herman Rasch, Karl XII:filmens upphovsman, planeras inspelandet av en Gustav Adolfsfilm att uppföras vid jubileet nästa år. Texten föreligger färdig och planens realiserande beror blott på de svenska skattemyndigheternas ställning till densamma. Inspelningen av historiska kulturfilmer är nämligen en ekonomiskt sett mycket vansklig affär. Trots att förlusten på Karl XII:filmen belöpte sig till c:a 400,000 kr. måste 240,000 kr. erläggas i nöjesskatt för densamma och fordras av myndigheterna ytterligare 31,000 kr. i inkomstskatt. Ingeniör Rasch har därför såsom villkor för finansierandet av Gustav Adolfsfilmen uppställt att för denna bli befriad från nöjesskatt samt att få inkomstskatten fixerad med hänsyn till de vanskligheter som äro förbundna med inspelningen av en svensk historisk film.

Förberedelserna ha hunnit så långt, att inspelningarna när som helst kan igångsättas, och intet tekniskt hinder förefinnes för att filmen skall kunna rullas jubileumsdagen 6 november 1932. Ing. R. har från myndigheterna i vissa tyska medeltida städer erhållit tillstånd att uppta vissa scener på historisk mark, tidstrogna dräkter och vapen ha ställts till hans disposition och medverkan utlovats av de bästa filmtekniska krafter som stå att uppbringa.

———

Rättviksgård till Skansen.

Ordföranden i Boda hembygdsförening, E. H. Olsson, har för Skansens räkning inköpt Matsgården i Östbjärka, en av Rättviksbygdens vackraste och bäst bevarade gårdar från 1700-talets början.

Matsgården är en typisk representant för den gamla Rättviksbygdens byggnadskonst. På gårdsplanens norra sida står en vacker parstuga i två våningar, västra huslängan utgöres av liss-stugan och väststugan, lider, ärtlada och redskapshus, södra sidan av stall och hemlighus och östra av matbod, foderhus med rörgård, ladugård samt en med tak överbyggd portgång. Taken äro av näver och bräder, utom storstugans som är av tegel, placerat utanpå det gamla taket. Alla husen äro uppförda av gammalt timmer och i utistugan finnes en del gamla målningar.

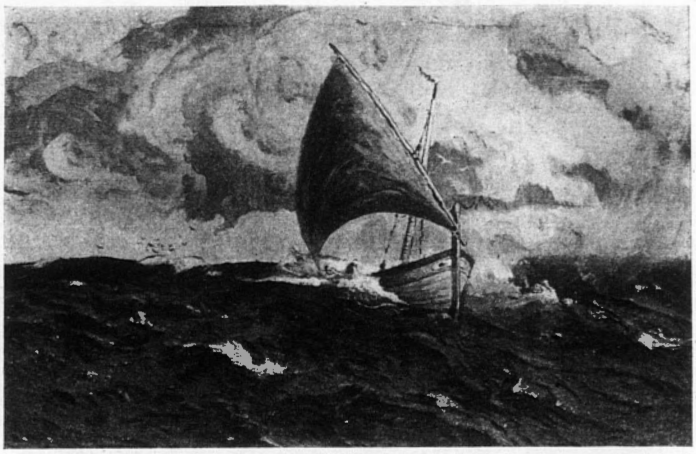

Stormbyn

Målning av Oscar Hullgren.

(Forts. fr. sid. 3.)

deltidens antifoner eller af ännu äldre ursprung.

Här ljuder nyckelharpan, där fiolen, båda med ofta urgamla, halft förgätna melodier, och emellan bergsluttningarna eka lurens och vallhornets toner.

De gamla folkdansarna och ringlekarna ligga ej längre gömda i bibliotekens gömmor — de dansas med lif och lust av den samlade ungdomen.

På skilda bygdemål berättas fornåldriga sägner eller sjungas ur folkets hjärta framsprungna visor.

Men ävan andra bilder möta.

Här färdas lappen med sina klöfjade renar. Där drager en skara dalfolk upp till sina fäbodar.

Här springer vintertid renen förspänd sin akja. Där flyger spannet af eskimåhundar med sin grönlandsskläde över fältet.

Och överallt synas de gamla färgrika dräkterna — nu icke upphängda i skåp eller framlagda i montrer, och icke endast burna af gipsmodeller, utan af levande människor i brokig omväxling.

Allt detta ter sig i en omgifning av äkta svensk natur. På fälten och kullarna smekes ögat af fagra ängsblommor, och i skogen och i dammarna ser man de djur, som tillhöra våra skogar och sjöar.

Det är emellertid icke endast allmogens lif Skansen sträfvar att återge.

Där ses en procession af munkar med brinnande vaxljus i händerna och föregången af korgossar, som svänga sina rökelsekar, skrida fram under afsjungande af någon vesperhynm från medeltiden.

Harneskklädda ryttare i sina rustningar spränga fram efter vägarna. Grupper synas af Gustaf Vasas, Erik XIV:s eller Gustaf II Adolfs knektar, företrädda af sina fanor, och Karl XII:s lifdrabanter gifva från Skansens batteri svensk lösen.

Sedan följa andra tidsbilder.

Sirliga rokokodanser dansas i det fria, och rokokokapellet i trogna tidsdräkter spelar melodier från tredje Gustafs och Bellmans dagar.

Och så framkallas bild efter bild allt intill våra dagar."

Detta som Artur Hazelius tänkt sig, längtat efter att få se, blev som vi veta redan i hans livstid helt förverkligat i Skansen.

De svårigheter, ej minst ekonomiska, som mötte vid realiserandet av hans storslagna plan. voro av gigantisk art. "Han rörde endast", skrev en samtida författarinna, "med sitt trollspö vid människors hjärtan och — kassa: och Skansens växte upp, fager och vän som en nordisk ungmö".

*

Så utvecklades Hazelii museala verk från en ringa början under en tidrymd av några årtionden under sin geniale grundares ledning till en av Europas största kulturhistoriska museer, en allmänt erkänd och uppskattad förebild för den övriga museala världen. Den blev även förebildlig ej endast för de framväxande hembygdsmuseerna i skilda delar av Sverige, utan jämväl i våra grannländer samt å åtskilliga andra håll. Dess karaktär av forskningsinstitut kom också efter hand att allt starkare markeras.

I sin nämnda skildring av Nordiska museets historia under första kvartsseklet underströk Artur Hazelius kraftigt dess betydelse för utvecklingen av vår konstslöjd, särskilt i den mån denna börjat gro på nordisk grund. Även framhölls starkt dess sociala och pedagogiska betydelse. Inom Skansen ville han "frammana den sunda folkglädje, som icke framkallas af de starka dryckernas olycksdigra inflytelse... ett förädlat nöjesliv, som särskilt på ungdomen bör verka välgörande och uppfostrande." Det har gällt *"att skapa traditioner som aldrig öfvergivas"*.

"Måtte de minnen", slutar dr. Hazelius, "som Nordiska museet gömmer, liksom det mångskiftande lifvet på Skansens höjder i sin mån bidraga att hos släkten efter släkten stärka nationalkänslan, att hos unga och gamla — för att använda ett fäderneärvt uttryck — 'ingjuta fosterlandskärlek i väldiga droppar', samt lära oss minnas de manande ord, jag ville sätta ofvan ingången i museiborgen på Lejonslätten:

Vi äro ett litet folk, men vi böra tänka stort."

E.

Svensk kulturgärning i Estland.

Festligheterna i samband med firandet av 300-årsminnet av Gustav Adolfs-gymnasiets i Reval instiftande lämnade glädjande vittnesbörd om det höga anseende Sverige åtnjuter i Estland från den tid detta land lydde under svenskt styre. I de estniska hävdateckningarna betecknas svensktiden alltmänt som begynnelsen till en kulturutveckling, kännetecknad av andlig odling och social anda.

I Revalpressen lästes under jubileumsdagarna åtskilliga betraktelser över det kulturella uppsving som följde av det svenska regementets åtgärder till landets och invånarnas fromma. Bl. a. påpekades, att det estniska undervisningsväsendet står på svensk grund och har sitt upphov i de under svensktiden upprättade folkskolorna, de första baltiska lärdomsanstalter där befolkningens breda lager åtnjöto undervisning på modersmålet, gymnasierna och i sista hand Dorpats universitet.

Hjältekonungen försummade ej ens under pågående krig att sörja för sina undersåtar i de avlägsna Östersjöprovinserna. Att hans planer kunde taga fast form och leda till de betydelsefulla resultat som skedde berodde i hög grad på hans medarbetare John Skyttes förtjänstfulla verksamhet i Balticum. I ett av dåvarande guvenören Skyttes efterlämnade brev uttalas, att "en verklig bildning endast kan förlänas genom undervisning på modersmålet och ledd av lärare vilka äro sina lärjungars landsmän". Yttrandet är så mycket märkligare som det fällts av ett erövrarefolks högste representant. De på Skyttes initiativ tillkomna lärareseminarierna vittnade om att det hos honom ej bara handlade om vackra ord.

I den estniska fristatens historia står svensktiden som den "goda". På mångfaldiga sätt tar sig även den tacksamhet uttryck som estniska folket känner mot sitt forna moderland, såsom bl. a. i den behandling som i vår tid kommer de nära 9,000 estlandssvenskarna till del. För den ansedda ställning och de vittgående privilegier denna spillra av vår svenska stam ännu åtnjuter i Estland har den framför allt att tacka förfädernas storsinta insatser.

———

Runstenskarta över Sverige och Danmark.

Professor Edv. Linderholm, som sedan några år är sysselsatt med en ny utforskning av Sveriges kristningshistoria under 1000- och 1100-talen, förbereder en undersökning av det hittills i stort sett obrukade primärmaterial, som förefinnes i våra många kristna runstenar och varav väntas betydelsefulla resultat för frågans bedömande. För att vinna en åskådlig överblick av kristningens spridning samt dess väg till och inom det dåtida svenska riket ämnar prof. L. utarbeta en större översiktlig karta såväl över Danmarks och de dåtida danska och norska landskapens inom det nutida Sverige som det dåtida Sveriges kristna runstenar, äldsta kyrkor etc.

———

Annonsera i Nationen!

Germanskt institut i Rom.

På Mussolinis initiativ har beslutats i Rom öppna ett germanskt institut, som från och med 1 juli i år åtnjuter anslag av italienska staten. Det väntas bliva ett centrum för italienarnas studium av Norden och därigenom av stor betydelse för utvecklingen av förbindelserna mellan Italien och de germanska kulturfolken.

Germanska institutets uppgift skall vara att intressera för och bedriva vetenskapliga forskningar i den germanska kulturvärlden, d. v. s. Tyskland, Holland, Norden och England. Arbetet lägges efter trenne huvudlinjer. För det första skall man utge en tidskrift, för det andra startas en skriftserie, omfattande större vetenskapliga verk, och för det tredje upprättas ett studiebibliotek. Vidare planeras utgivandet av en serie översättningar av klassiska verk från de nämnda länderna samt handböcker, som kunna vara till nytta för italienare som önska studera respektive germanska kulturer. Slutligen avser institutet att bliva en värd för de, som man hoppas, många och framstående kulturpersonligheter som komma från de germanska länderna för att hålla föredrag. Dess första uppgift blir att upprätta en katalog över hithörande arbeten i de romerska biblioteken samt att utarbeta bibliografier.

Det med svenska institutet och lektorat i Rom förbundna, nyupprättade svenska studiebiblioteket skall överflyttas till Germanska institutet. Detta bibliotek, som tack vare svenska lektorns i Rom, fil. dr. Hans Kristofferssons energiska arbete, redan nått en respektabel omfattning, räknar f. n., förutom en samling läro- och läseböcker för lektoratets omedelbara undervisningsbehov, omkring 1,000 volymer rikssvensk och finlandssvensk skönlitteratur, filosofi, historia m. m.

I spetsen för institutet står den berömde professorn excellensen Giovanni Gentile, medan den framstående kännaren av svensk kultur, professorn i tyska språket och litteraturen vid Roms universitet Giuseppe Gabretti är arbetschef. Institutet har förlagts till Villa Sciarra, en av Roms vackraste trädgårdsanläggningar vid Monte Gianicolo, där en härlig utsikt ges över den eviga staden.

Germanska institutet skall icke inskränka sig till studiet av den germanska kulturvärlden i vad rör litteratur och konst, utan skall omfatta kultur i vidsträckt bemärkelse samt ge plats för historia, politik, ekonomi etc. Det har sålunda alla utsikter att kunna bliva en den germanska kulturvärldens högborg i de latinska Rom.

———

Frimureriet och judendomen.

Frågan om förhållandet mellan frimureriet och judendomen har genom general Ludendorffs i vårt förra nummer refererade uppseendeväckande publikation ställts i förgrunden i den allmänna diskussionen. Det är under sådana omständigheter av ett visst intresse att registrera den uppmärksamhet man från judiskt håll i Sverige ägnar spörsmålet, trots att mosaiska trosbekännare här officiellt äro utestängda från och "alldeles ointresserade" av logerna och deras verksamhet. Sålunda kritiserar juden *Stig Bendixon* i en artikel i "Judisk Tidskrift", rubricerad "Frimureriet och judendomen", Ludendorffs omnämnda bok "Frimureriets tillintetgörelse genom avslöjande av dess hemligheter" och söker hänföra frimureriets ursprung och mål till helt andra områden än dem generalen med stöd av frimurarestatuter och officiella handlingar gör gällande.

"Det torde vara bekant", skriver hr Bendixon, "att den nyktra och kritiska historieskrivningen härleder frimureriet varken från Salomo eller från evangelisten Johannes utan från de medeltida engelska byggnadsgillena.

Sökandet efter ett förborgat vetande var särskilt utmärkande för Rosenkreuzarnas i hemlighetsfullhetens dunkel opererande samfund, vars uppkomsthistoria är omstridd men sannolikt leder sina rötter tillbaka till medeltiden.

I det hela tyckts det numera bli alltmer klart, att den sammanvävning av frimureri och Rosenkreuzeri, som så ofta framträder på 1700-talet, även under föregående seklet varit en faktor att räkna med. Så har man från 1600-talets mitt funnit ett par versrader av en skotsk präst, Henry Adamson, vari denne räknar frimurarvisdomen såsom någonting tillhörande rosenkreuzaren:

"For we, Brethren of the Rosie Cross,
we have the mason's word and second sight."

Under 1600-talet tycks frimureriet ha varit en till Storbritannien begränsad företeelse och det torde kommit till Frankrike med de emigranter, vilkas strävan var att på brittiska tronen återuppsätta den 1689 avsatta katolska dynastien Stewart. En bland dessa emigranter var den skotska adelsmannen Ramsay, som övergått från protestantism till katolicismen och som fick en ingripande betydelse i frimureriets historia."

Bendixon påvisar vidare att den portugisiske juden Martinez Pasqualis var av största betydelse i den franska frimurarhistorien. Genom denne förstärktes det kabbalistiska inflytandet, särskilt inom vissa sydfranska frimurarkretsar, vilka hyllade honom som en profet.

I sin bok om den mystiskt sentimentala strömningen i svensk litteratur har den judiske prof. dr. Martin Hermanssohn Lämmche-Lamm, en bror till Sveriges New-yorkkonsul, även nämnt något om frimureriet. Han konstaterar först att "det Svenska frimureriet fortfarande bibehåller det hemlighetsmakeri rörande sin historia, som övergivits av så gott som alla utländska frimurarordnar." Lamm påvisar också hur Tempelherrar- och Rosenkreuzerordnarnas påstådda fortsättning i Frimurarorden är ett rent fantastiskt påfund. I Stockholms riksbibliotek finns en handskriven "Allmän instruktion för S. Johannes logerna" av den framstående logemästaren Ahlberg, som påstår, "att patriarkerna Abraham, Isak och Jakob voro uti vetenskapen invigde". Således judiskt ursprung! Och i Sverige fanns frimureriet ända från "kung Inges tid". Frimuraren Plomgren, som på sitt samvete hade införandet av en stor del av den svenska frimurarmystiken, påstod att han hämtat sin visdom "ur judiska arkiv". Enligt Paykull skulle ordens visdom härleda sig från Bileams åsna:

"Man känner ganska väl, hur uti forna dar
med prästen Bileam en åsna talat har.
Ej denna stora man så sällsynt under glömde,
men allt vad åsnan sagt uti en Orden gömde..."

Comte Gabalis.

———

Rysk och judisk messianism.

Även på håll där man gärna hänger sig åt den tron, att utvecklingen uteslutande gestaltas av tillfälligheter, tycks man på väg att förstå att det israelitiska elementets närvaro i ledningen av alla nutida revolutioner ej bara kan skrivas på slumpens konto. Det faktum att ryskt börjar ställas i parallell med judiskt i den offentliga debatten är ett tidens tecken.

I ett föredrag inför Samfundet Sverige—Finland å Grand Hotells festvåning talade nyligen den finländske författaren *Jarl Hemmer* över ämnet "De ryska Messiasdrömmarna och Tolstoj". Efter en inledande betraktelse över den gamla judiska profetismen och Messiastron övergick tal. till den ryska litteraturen. Av denna framgår, att ryssen i likhet med judarna ständigt är benägen att tro att ett folk upplever sin svarta långfredag bara för att det utvalts att nå fram till sin ljusa pingst.

Drömmen om Rysslands andliga världsmission genomsyrade alla betydande författare i förra kejsardömet. Trots sin antiromantiska läggning är Tolstoj den i sak mest betydande av alla ryska drömmare: ingen har så envetet överskattat den egna folksjälen som han, ingen trott så stort om Rysslands uppgift att med tiden frälsa det fördärvade Västerlandet. Också ärkereaktionären Dostojevskij bär på sin ryska Messiasdröm. Och nu! Finns det något mera iskallt, något mera plundrat på hjärta och tro än detta av honom siade Ryssland, den första stat i historien som byggts på enbart materialistisk grund?

Men den säregna ryska Messiasdrömmen skall ingen förmå dräpa, säger hr Hemmer. Den skall mörkna och ljusna, den skall överleva nya omvälvningar, dricka sig het av nya blodströmmar ur de egna ådrorna och mot rykande brandhimlar ropa sitt credo quia absurdum! Kanske skall den en gång bli lika gammal och hemlös i tiden som judarnas förbidan i detta nu.

Mot bakgrunden av detta betraktelsesätt över den ryska folksjälens väsen kan man möjligen förstå judarnas åtgärd att utvälja Ryssland till iscensättare av sin världsrevolution — "världsrikets" vägröjare. Den där rådande miljön har uppenbart befunnits passande för de salomoniska tempelbyggarnas aspirationer.

Vår Kamp.

Utkommer d. 1 o. 15 i varje månad.

Huvudorgan för Nationalsocialismen i Sverige.

Motto: Hjärnans och handens arbetare — förenen Eder! Varer svenske!

Ansvarig utgivare: Stig Bille.

Redaktör: S. Lindholm.

Redaktion och expedition:

Kungspassagen, Göteborg

Rt. 374 62. Postgiro 41349

Prenumerationspris: Helår Kr. 5: —. Halvår Kr. 2: 75. Kvartal Kr. 1: 50.

Å varje postanstalt samt direkt från redaktionen.

Provnummer på begäran gratis!

Ådalskravallerna — Moskvas verk.

Vid den arrestering av ett tjogtal kommunister, som natten mellan den 9 och 10 juni företogs i ett underjordiskt betongvalv av polisen i Reval, beslagtogs ett vidlyftigt material av största betydelse för bevisande av Moskvas brottsliga verksamhet ej endast i Estland utan i hela Norden. Polisen lade bl. a. beslag på ett helt arkiv med röda order o. d., som man tack vare hittandet av en hemlig chiffernyckel lyckats dechiffrera.

Det beslagtagna materialet lämnar klara bevis för att såväl oroligheterna i den svenska Ådalen som Porsgrundsbråket i Norge ledde sitt ursprung från Moskva och Tredje internationalen. Meningen var att genom en rad dylika framstötar göra marken mogen för bolsjevismen i Nordens stater.

Av de beslagtagna dokumenten framgår vidare, att de röda förberett en ny statskupp i Estland. En förteckning anträffades över de framstående estländare, som skulle mördas då upproret bröt löst. Även röda förrädare skulle straffas med ohyggliga straff. Under förhören med de häktade har framkommit, att man tänkt sig utförandet sålunda: Offren skulle i samlad skara föras ut i en skog. Efter att ha avkunnat dödsdomen skulle man där sätta dem i förbindelse med en högspänningsledning.

Bland de häktade, som till största delen åtnjutit specialutbildning i yrket i Leningrad, är även en från Ryssland utsänd chefdelegerad för kommunistiska partiet med namn Koik, vilken på grund av sin råhet inom bolsjevikkretsar går under namnet "Slaktaren".

Hur långt ämna statsmyndigheterna i Nordens länder tolerera det kalla sovjetryska stålet?

———

Herr Tegnér som kritiker.

Den prosemitiske sportredaktören Tegnér i Idrottsbladet, som korat sig till vulgäridrottens riddare framför andra, ständigt på vakt mot varje försök att vilja höja idrotten ur förflackningen, har åter varit framme och utmärkt sig.

I ett yttrande i sitt "fackblad" kritiserar herr Tegnér, att Nationen i olikhet med den övriga svenska pressen ej ansett sig böra undanhålla svensk publik sanningen rörande nationalsocialismen, bålverket mot judendom och bolsjevism — vita rasens mest fruktansvärda fiender. Förf:s spekulationer ha uteslutande kuriositetsintresse. Likaså hans funderingar angående den ansedda kulturtidskriften Gymn, vars bärande program för idrottens utveckling ej passar mammonskultens beskyddare i Idrottsbladet.

Tysklands nationalsocial. press

En översikt.

Eftersom det Bonnierstyrda svenska upplysningsväsendet sorgfälligt undviker att orientera svensk publik rörande verklighetsläget i Tyskland, bör det ha sitt intresse att i dessa dagar, då frågan om Hitlers övertagande av makten öppet diskuteras, ta del av den pressorganisation, som det tyska nationalsocialistiska partiet disponerar. Vi återge nedan en sammanställning häröver. De med stjärnor försedda äro dagliga tidningar, de övriga halvvecko- eller veckotidningar.

Augsburg.
Neue National Zeitung*.

Aussig/Böhmen.
Der Nationalsozialist*. Studentendeutsches Wochenbl.

Bayreuth.
Der Kampf. Natsoz. Lehrerzeitung.

Berlin.
Der Angriff. Rote Adler*. Märkischer Adler. Opferdienst der deutschen Frau. Der Aufmarsch. Nat. Soz. Parlamentsdienst. Der Reichswart. Grossdeutscher Pressedienst. Signale. Propagandaschriften.

Bochum.
Rote Erde*. Westfalenwacht.

Buchholz.
Nieder Sachsen Stürmer.

Breslau.
Schlesischer Beobachter*.

Bremen.
Bremer Natsoz. Zeitung*.

Coburg.
Coburger National Zeitung*. Der Weckruf.

Essen.
National-Zeitung*.

Danzig.
Danziger Beobachter.

Darmstadt.
Der Hessenhammer*. Deutsche Wochenschau.

Düsseldorf.
Die Volksparole*.

Esslingen.
N. S. Zeitung* für Württemberg u. Hohenzollern.

Fulda.
Fuldaer Beobachter.

Forchheim.
Der Streiter.

Frankfurt/M.
Volksblatt*.

Gablonz/Böhmen.
Volkswehr.

Halle a/Saale.
Der Kampf*.

Hamburg.
Niedersächs. Tageblatt*. Hamburger Tageblatt. Hansische Warte. Der Erwerbslose.

Hannover.
Niedersächs. Tageszeitung*.

Hann.-Münden.
Die Wacht.

Heidelberg.
Heidelberger Beobachter*.

Herford.
Westfälischer Beobachter.

Herrsching.
Volksaufruf.

Ingolstadt.
Der Donaubote*.

Itzehoe.
Schlesw.-Holsteinische Tageszeitung*.

Karlsruhe.
Der Führer*.

Kassel.
Hessische Wolkswacht*. Der Sturm.

Koblenz.
Koblenzer Nationalblatt*. Die Westfalenwacht. Westdeutscher Beobachter*.

Königsberg.
Preussische Zeitung.

Köthen.
Die Lichtputze.

Leipzig.
Die Zeitlupe.

Linz.
Volksstimme.

Ludwigshafen.
Südwestdeutsche Zeitung*.

Magdeburg.
Der Trommler.

Mannheim.
Das Hakenkreuzbanner.

Mommingen.
Allgäuer Beobachter*.

München.
Völkischer Beobachter*. Die Bewegung. Die Front. Deutsche Jugendnachrichten. Die junge Front. Hitler-Jugend Zeitung. Sturmjugend. Natsoz.-Jahrbuch. Der Weltkampf. Standartenkalender.

Nürnberg.
Die Flamme. Saardeutsche Volksstimme.

Oldenburg.
Nordwestdeutscher Freiheitskämpfer.

Osnabrück.
N. S. Front.

Oppau-Edigheim.
Der Eisenhammer.

Oppeln.
Schlesischer Adler.

Saalfeld.
Beobachter für den Saale u. Orla-Gau.

Schwerin.
Niederdeutscher Beobachter*.

Sonneberg.
Beobachter.

Sonthofen.
Deutsche Alpenwacht*.

Steinbach-Hallenberg.
Der Kreisbeobachter*.

Stettin.
Die Diktatur.

Suhl.
Suhler Beobachter*.

Stuttgart.
N. S. Kurier* u. N. S. Zeitung für Württemberg.

Traunstein.
Chiemgaubote*. Inntalbote*.

Troppau.
Neu Zeit.

Trier.
Trierer Nationalblatt*.

Waldbröl.
Oberbergischer Bote*.

Weimar.
Der Nationalsozialist*.

Wien.
Der österreichische Nationalsozialist. Der Kampfruf.

Wernigerode.
Harzer Trommler.

Wiesbaden.
Rheinwacht*.

Worms.
Die Faust.

Wuppertal.
Wuppertaler Zeitung*.

PRENUMERERA PÅ

GYMN

KARAKTÄR HÄLSA SKÖNHET

"Den ojämförligt vackraste och värdigaste svenska tidskriften"
(I. G. CLASON)

Utkommer under år 1931 med 4 rikt illustr. 48-sid. häften. Abonnemangspris Kr. 4: —. Prenumeration sker enklast genom posten eller per postgiro 4024

PROVNUMMER GRATIS!

"Världskrig hotar"

General Ludendorffs förutsägelse om det nya kriget.

Under ovanstående rubrik har Tysklands generalissimus under världskriget, *Generalen von Ludendorff*, av trycket utgivit en publikation, behandlande det kommande kriget. Den geniale fältherrens och strategens framställning får i dessa dagar, då statsmännens och diplomaternas uppmärksamhet jorden runt är koncentrerad kring den hotande faran, ett alldeles särskilt intresse, varför vi här i sammandrag återge densamma.

Medan somliga "sakkunniga" på området utsätta 1933 som året för det nya världskrigets utbrott, andra åter vänta sig detta redan innevarande höst, anger Ludendorff tiden därför till den 1 maj 1932, ehuru med reservation för den precisa tidpunkten. Några krigsförklaringar komma denna gång ej att avges, säger Generalen. Gevären komma att gå av av sig själva, och samtliga europeiska stater, med undantag av Norge, Holland, Spanien och Portugal, komma att mobilisera. Dessutom även Turkiet och Japan. Redan natten efter första mobiliseringsdagen börjar ett fruktansvärt luft- och sjökrig. Särskilt svårt bli de europeiska storstäderna träffade: München, Nürnberg och Augsburg få uppleva de första bombardemangen. Som motståndare stå gentemot Frankrike och dess drabanter Italien och dess allierade, till vilka även Tyskland kommer att höra. Bayern blir från första dagen krigsskådeplats, och då det i Tyskland saknas luft- och gasskydd, bli förlusterna oerhörda. På femte mobiliseringsdagen rycka de franska förtrupperna, infanteri- och kavalleridivisioner, in i Tyskland. En till Regensburg framskjuten avdelning har till uppgift att över Maindalen uppehålla förbindelsen med de tjeckiska trupperna. På andra mobiliseringsdagen inträffa med Brennerbanan de första italienska trupperna i Sydtyskland. Femte och sjunde riksvärnsdivisionerna stå beredda att ansluta sig till dem. En italiensk general övertar i München överbefälet. Efter hans anvisningar vidtar den bayerska regeringen de nödiga förberedelserna för förläggning och förplägnad av den italienska hären, som delvis också kommer till fots över Alperna. Hela den bayerska civilbefolkningen måste hjälpa till med att gräva skyttegravar.

Förbindelserna med Nordtyskland bli snart avbrutna. Tjeckerna, som tränga fram genom Maindalen, äro framgångsrika, de bryta norrifrån in i Bayern. Det tyska riksvärnet är knappast i stånd till en större aktion, det måste lokalt hålla sina styrkor samman. Det fylles av frivilliga under ledning av riksvärnsofficerare. Hela kriget blir mer och mer ett fruktansvärt folkkrig: ett ruskigt slaktararbete, som soldaterna måste uträtta. Det är att skända vapenrocken att förgöra avväpnade fiender, att förinta hela folk.

Ett på den italiensk-jugoslaviska gränsen rasande, förintande slag slutar på tolfte mobiliseringsdagen med en italiensk framgång. Under tiden har uppmarschen av den franska hären i Sydtyskland, söder om Donau, fullbordats. Där råder ett fruktansvärt läge till följd av de tjeckiska och franska flygangreppen, under vilka tusentals civilpersoner i städerna och vid skansarbetena i trakterna nedanför Alperna få sätta livet till, men också till följd av den alltmer tilltagande hungersnöden. Tolv miljoner stridande stå emot varandra, fem miljoner på den italienska sidan, 4.250.000 på den franska.

På fjortonde mobiliseringsdagen inträffar den engelske överbefälhavaren i Kiel. Befälhavaren för tyska riksvärnet ställer sig under hans överbefäl. Tyska regeringen uppger Berlin och flyttar över till Kiel under skydd av de engelska kanonerna.

På den sextonde mobiliseringsdagen börjar den franska hären i Sydtyskland sin frammarsch, och det kommer till ett mördande slag mellan Donau och Bodensjön. På tjugofjärde mobiliseringsdagen kan äntligen sovjets armé sätta sig i rörelse, och i fortsättningen tar kriget form av ett helvetiskt ställningskrig, i vilket det blir omöjligt att skilja på segrare och besegrade och vari det alltmer skärpta luft- och gaskriget med varje dag rycker bort större massor av befolkningen. Allt som frambragts av århundradens kultur blir förintat. Fasorna under trettioåriga kriget, då hela Centraleuropa förhärjades, ha här överträffats; Västerlandets undergång är nära.

—

Revolutionskriget

beslutat av Moskva.

I de papper som beslagtogos vid häktningen av de estniska kommunisterna under deras möte med kominterns utsända ryska representanter den 10 juni, lämnas en del sensationella avslöjanden angående debatterna och besluten vid kominterns senaste kongress.

Med anledning av från skilda sektioner inlämnade rapporter fastslogs, att Kreml ej i oändlighet kan vänta tills Västerlandet blir moget för revolution och beslöts att under de närmaste åren spela ut sovjets sista trumf: ett krig. Åt förberedandet av detta kommer Ryssland att ägna alla sina krafter och femårsplanen skall reorganiseras i enlighet därmed.

Den för ett framgångsrikt revolutionskrig gynnsamma situationen åligger det varje lands kommunister att framkalla, hette det. För det första skall marken luckras i de kapitalistiska länderna genom ständiga demonstrationer, strejker och väpnade sammanstötningar, ledande till häktningar, fängelsestraff, sårade och döda. Detta skapar enligt kominterns mening martyrer och tillför rörelsen nya adepter.

»Världsbanks»-regi ...

(Forts. fr. sid. 1.)

äger Warner Brothers och utövar även inflytande å de övriga judiska sällskapen. Han är emellertid samtidigt aktionär och "uppsiktsmedlem" i Radio Corporation of America (Young, Morgan, Sarnov o. s. v.). Även Metro-Goldwyn, Paramount, United Artists och Fox äro samorganiserade med antingen Radio Corporation of America eller General Electric eller Westinghouse Electric C:o.

Owen Young fällde vid ett tillfälle det bekanta yttrandet angående Tributbanken: "'Världsbanken' bör vara de stora sedelbankernas centralinstitut, som icke endast fördelar de från Tyskland kommande skadeståndsbetalningarna utan jämväl kontrollerar guldcirkulationen och påverkar priserna på den samtliga världsmarknaden. På engelsk sida representeras Tributbanken av Bank of England, ett rent privat bankinstitut med Montagne Norman och juden Niemeyer som delägare.

Huvudinflytandet i "Tributbanken" utöva alltfortfarande J. P. Morgan, Kuhn Loeb & C:o och Owen Young, d. v. s. samma personer vilka behärska 1) samtliga amerikanska telegraf- och trådlösa underrättelsestationer, 2) delvis de bolsjevikiska radiostationerna i Ryssland samt 3) största delen av de "amerikanska" filmbolagen (och genom dessa även den engelska filmmarknaden).

Tributbanken behärskar genom sin intima liering med centralsedelbankerna (Bankque de la France, Deutsches Reichsbank, Bank of England och Federal Reserve Bank i Amerika, vilka intimt sammanhänga med J. P. Morgan och den s. k. tysk-judiska gruppen, Kuhn. Loeb & C:o, Warburg etc.) *faktiskt hela världens penningmarknad. Den kan ställa hela länder utan betalningsmedel, såsom f. n. Tyskland, England m. fl. stater, eller i överflöd, såsom f. n. Frankrike.* Över Basel blev den nya spanska (jude-) republiken genom guldöversändningar "stabiliserad".

•

Med ovanstående fakta för ögonen är det förklarligt, att engelska regeringen i sin åstundan att hjälpa den brittiska filmindustrien drog sig för att inskrida mot det gyllene ormnäste, vars huvud är "Tributbanken" i Basel.

B.

Från Sovjetparadiset.

Ny industriell Nep-politik.

Inför en kongress av sovjetryska industriledare höll Stalin nyligen ett stort programtal, vari påvisades, att produktionsökningen i vissa industrier varit mycket stor, inom andra däremot synnerligen otillfredsställande. Skulden härtill lade Stalin på den ryska arbetarens brist på "teknisk ansvarskänsla". Denna måste nu stimuleras, och för att nå detta mål rekommenderade han en metod som innebär en fullständig brytning med principerna för de senaste årens radikala sovjetryska industripolitik.

Stalin förklarade rakt ut att arbetarna måste uppmuntras till att förskaffa sig teknisk utbildning och till större produktivitet genom differentiering av lönerna efter arbetets kvalitet och mängd — en industriell Nep-politik alltså. Han betonade samtidigt vikten av att räntabiliteten hos sovjetföretagen hölles uppe, vilket man hittills mycket litet bekymrat sig om, varför statsdriften i många fall blivit farsartad. För att underlätta kontrollen över driftens räntabilitet borde de stora statstrusterna upplösas och uppdelas på smärre företag, vilkas organisation vore lättare att överblicka.

Slutligen förklarade Stalin, att sovjet nu vore berett att intaga en mera tolerant ställning gentemot de förut så misstrodda och hårt behandlade "tsarintellektuella". De nya direktiven väntas bli grundläggande för en helt ny epok i den ryska industrialiseringen.

Ungdomen utbildas för "revolutionskriget".

Meddelanden i sovjetpressen ge vid handen, att man för närvarande i Ryssland, tydligen med tanke på det planerade "revolutionskriget", som bäst är i färd med att i möjligast raska tempo öka folkets färdighet i vapnens bruk. "Konsomolskaia Pravda" för 12 maj anför utdrag ur en rapport om ungdomens krigsutbildning. I Petersbursdistriktet undergå 50,000 medlemmar av det lokala ungdomsförbundet en frivillig militärkurs. På flera fabriker ha unga arbetare straffats emedan de vägrat deltaga i dessa kurser. I en rapport från Nisnij-Novgorod upplyses, att 50 proc. av medlemmarna i därvarande ungdomsförbund deltaga i krigsövningarna. Speciella kurser anordnas även för bönderna, som samlas till 10—20-dagarsmöten å bestämda platser, där de underkastas militärdrill under ledning av tränade instruktörer, utsända av Ossoaviahim.

Det kommunistiska ungdomsförbundet räknar inom Sovjetunionen 2 miljoner medlemmar. Dess motto är nu enligt den citerade tidningen: "ingen medlem har rätt att undandraga sig den militära utbildningen".

Konsumtionskooperativerna "merkantiliseras".

Ordföranden i folkkommissariernas råd Molotov, sekreteraren i kommunistiska partiets centralkommitté Stalin och ordföranden i Centro Sojus Selenski påyrka i en skrivelse till partiet och de ekonomiska organisationerna en radikal omgestaltning av arbetet inom konsumtionskooperativerna.

I skrivelsen framhålles, att de kooperativa organen lämnat principen för merkantila kalkyler obeaktad, sedan de undanträngt privathandeln. För att bättre kunna försörja befolkningen och påskynda varuomsättningen upphäves för framtiden all ransonering av handeln med industrivaror ävensom systemet för leverans av varor på grund av order. De kooperativa organisationerna skola senast till hösten öppna nya livsmedelsaffärer, sålunda minst 200 i Moskva, 150 i Leningrad och Dovjetsbäckenet o. s. v.

U. S. A.-kulltur.

Den under kristlighetens täckmantel opererande, till väsen och syftning antikristliga "förbudsrörelsens" verkningar träda allt tydligare i dagen i de länder som lyckliggjorts därmed. Särskilt i Amerika, där Wallstreetkretsarna utgöra förbudets ivrigaste beskyddare.

Av förbudsmyndigheternas verkställda undersökning framgår, att 208 personer i U. S. A. avlidit under senaste vintern till följd av att ha druckit förgiftad sprit. Denna siffra beräknas komma att ytterligare stiga. De dödsbringande vätskorna voro antingen med gift denaturerad industriell alkohol eller träsprit eller sådan sprit som användes i bilarnas kylare för att förhindra kylarvätskans frysning.

*

I en till legislaturen i staten Newyork avgiven rapport konstaterar "kommissionen för brottslighetens bekämpande", att varje medborgare i Förenta staterna årligen betalar till förbrytarvärldens "racketeers", utpressarligorna, en tribut av mellan 96 och 144 dollar. Den genom skilda slag av "rackets" utvunna summan uppgår till 12 à 18 miljarder om året. Den lägre siffran, 12 miljarder, är tre gånger så hög som den federala statsbudgeten. Den skulle täcka tre fjärdedelar av statsskulden och motsvarar 15 procent av nationalförmögenheten.

Den i system satta utpressningen har tagit de mest skilda former. Vanligast är, att affärsmän, hantverkare och industriidkare tvingas ansluta sig till "skyddsorganisationer" under hot att eljest få sina lokaler och varor förstörda, kunderna bortskrämda, ja om detta ej hjälper, själva bli bragta om livet. Att på laglig väg komma åt utpressarna har visat sig ytterst svårt även i fall, där åklagare och domstol ej varit benägna att se genom fingrarna med deras verksamhet. Denna bedrives nämligen i sådana former, att det sällan är möjligt att förebringa bindande bevisning.

Åklagarmyndigheterna i Chicago ha emellertid funnit ett medel att tillfoga utpressarna avbräck, nämligen att åtala dem för falsk deklaration av inkomst. Åtta av Chicagos ledande förbrytare ha redan blivit dömda upp till fem års fängelse plus dryga böter, och ytterligare ett tjog mot vilka rättegång pågår ha att vänta liknande domar. Myndigheterna i Newyork ha nu beslutit följa Chicagos metod samt därifrån införskrivit 50 specialister på dylika utredningar. I Newyork uppskattas utpressarnas inkomster till 200 miljoner dollar om året.

Klara linjer ...

(Forts. fr. sid. 1.)

Senare fann man lämpligt ändra beteckningen till "halvstatliga monopol". I fråga om Tobaksmonopolet är det visserligen riktigt, att svenska staten äger några aktier, ehuru dess inflytande är synnerligen begränsat. Vad *Spritmonopolet* (den stora spritkoncernen) beträffar, är detta i verkligheten *ett rent privatekonomiskt företag, ägt och bedrivet av Stockholms Enskilda bank.* Startkapitalet tecknades till 7/8 av Stockholms Enskilda bank närstående personer, såsom av dr. Bratt i Paris nogsamt kan intygas. Att statsverket varje år får sin "andel" i vinsten rubbar intet i sakförhållandet. "Vinsten" i ett dyligt företag blir alltid mer eller mindre en bokföringsfråga.

Det ligger i öppen dag, att nämnda förhållanden med avseende å ägandet av spritkoncernen ej kunna undgå att beaktas vid utformandet av de nya riktlinjerna för svensk nykterhetslagstiftning. Hittills har det varit det beslöjade privata vinstintresset som dominerat, till skada för nykterhetens sak. Härtill kommer den roll systemet spelat som organ för en extra skatteläggning till Enskilda banken av hela den alkoholförbrukande svenska allmänheten, som genom ofta rent huvudlösa, "nykterhetsvänliga" restriktioner stimuleras till ständigt ökad vin- och spritförtäring. Särskilt förtjänar att observeras den enorma ökningen av konsumtionen av franska viner från 2,5 till 6,5 milj. liter sedan Brattsystemets tillkomst. Detta tillstånd kan ej längre godtagas. Vid uppläggandet av riktlinjerna för vår framtida nykterhetspolitik gäller det främst att se till, att man följer vägar, som verkligen leda framåt. En positivt syftande nykterhetspolitik måste vara baserad på moralisk grund, så inrättad, att den ej motverkar sitt eget angivna syfte att höja folkhälsan och -moralen. I stället för att, såsom hittills varit fallet, fostra medborgarna till ofria, omyndiga stackare, genom särskilda "motböcker" så att säga bundna vid spritintresset, i stället för att dra ned alla på samma plan och utsudda gränsen mellan skötsamma och icke skötsamma, bör vår nykterhetspolitik sträva att höja medborgarna i gemen till fria, karaktärsstarka och myndiga individer, vilka av fri vilja kunna avstå från hälsovådligt alkoholbruk.

Första förutsättningen för inledandet av en svensk nykterhetspolitik i moralisk, positiv anda är, att det rådande privat-monopolistiska vinstintresset helt undanrödjes ur sprithandelsrörelsen. Därest den i utövandet av kallet "obundna" folkrepresentationen forfar att vägra bifall åt en av statsverket bedriven tillverkning och försäljning av spritdrycker och det ej på allvar kan bli tal om att tillåta varje välfrejdad svensk medborgare att utöva dylik verksamhet, gives ingen annan utväg än att monopolisera och överlåta rörelsen på enskild person eller firma. Det är för statsmaktens anseende och värdighet nedsättande, ja komprometterande, att hålla om ryggen ett system, arbetande under falsk flagg och i smyg, en "statlig" rörelse, där ej ens statsrevisorerna äro befogade att utöva någon som helst kontroll.

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Adress: Postfack 1145, Stockholm 16.
Postgiro 3643.

NATIONEN

PRENUMERATIONSPRIS:

Helår	Kr.	5:—
Halvår	„	2:75
Kvartal	„	1:50

LÖSNUMMER 25 ÖRE

MÅNDAGEN DEN 20 JULI 1931

Harald Lindströms Boktryckeri, Sthlm 1931.

Vida Världen

Folkupplysnings-jubileum.

Israelitiska bokförläggaren Karl Otto Bonnier, Svenska Folkviljans suveräne härskare samtidigt som Judiska Kahalens höga ledare av svenska folkets fostran till dess bestämmelse enligt mosaisk tro i "utvalda" folkets och dess "världsrikes" tjänst —denne kulturgigant mitt ibland oss med starka försänkningar i alla politiska partier och inflytelserika tidningar, ägare av landets största bokförlag, av Dagens Nyheter, Svenska Pressbyrån, Tidningarnas Telegrambyrå m. m., m. m., har firat sitt

75-årsjubileum under översvallande deltagande från "kulturvärldens" sida.

Bl. a. hyllades Upplysningsdiktatorn av 125 författare och "andra vänner" med en bok i ett enda exemplar vari samtliga skrivit något vackert på samma pappersformat. Man återfann här snart sagt allt vad vi ha av "stora" namn inom kulturen, naturligtvis också följande: Heidenstam, Selma Lagerlöf, Fredrik Böök, Martin Lamm, Sven Hedin, Ossiannilsson, Marika Stjernstedt, Elin Vägner, Sten Selander, Karl Asplund, Erik Lindorm, Torsten Fogelqvist, David Bergström, Conrad Carlesson, Ragnar Östberg och Marcus Wallenberg.

Bland dem som kröpo i stoftet var naturligtvis också Gamla Allehanda, som dokumenterat sig för allt större anpassningsförmåga till den nya tiden. G. A. eller som avisan fortfarande envisas att kalla sig N. D. A. kunde t. o. m. lysa med en längre av jubilaren själv författad artikel om "Generationerna i litteraturen", där läsaren fick en hel del märkligheter till livs, såsom bl. a. att litteraturen nått en blomstring i Sverige först genom K. O. ben-Albert.

I olika uttalanden prisade jubilaren "de svenskes" (judarnas vanliga benämning å svenskarna) ständigt stigande läslust, som "gått hand i hand med ett allt förnämligare litteraturval". Med "förnämligt litteraturval" menar Kahalens höga förtroendeman kantänka sådant litterärt gods, som passar den vulgära smaken och väl går ihop med Judas erövringsplaner i Sverige. Det är ju även nogsamt känt, att den judiskt och bolsjevikiskt inställda litteraturen erhåller ett ständigt ökat utrymme i de Bonnierska magasinen och boklådorna. Från dessa säljas f. n. för 30 miljoner kronor årligen, en siffra som dock enligt jubilanten ytterligare betydligt bör kunna drivas i höjden. En utmärkt hjälp har han K. O. ben-Albert haft i avbetalningssystemet, vilket också ägnas de varmaste lovord. Jubilaren glömde dock att ens antyda huru många svenskar som råkat i bekymmersamma omständigheter på grund av sin lättfärdighet att skriva på Bonnierska bokagenternas avbetalningskontrakt. Men vad kommer sådant en sann israelit vid!

I sin Allehandaartikel om generationerna i litteraturen understryker herr Bonnier energiskt sina personliga sympatier för "åttiotalet", som presenterade "de nya *tankar* och nya *idéer* som under 1870-talets senare hälft tillfördes oss från de stora kulturländerna". Han är här tydligen inne på sin pappas gata. De "nya tankar och idéer" som åsyftas äro ju inga andra än de "liberala" destruktionsidéer som i staterna ledde till det stora judisk-politiska genombrottet i massväldets namn. Jubilaren blir här varm:

"Det var en i många avseenden ny världsåskådning (judafolkets) på naturvetenskaplig (ateistiska) grund som då trängde in i vårt land, befruktande vårt tänkande, och som, såsom 'realism' och 'naturalism', påverkade vår svenska litteratur. August Strindberg blev den man som skulle omskapa vår literatur och ingjuta friskt rött(!) blod i de förstelnade lemmarna, han stod redo rycka in, följd av sitt 'unga Sverige'. Jag erinrar om 'Giftasåtalet', om striderna kring Strindbergslitteraturen, om sedlighetsdiskussionen i studentföreningen Verdandi och om sprängningen av den svenska bokförläggareföreningen . . . Jag är i grund och botten alltjämt en oförbätterlig 'åttiotalist', som alltjämt hyllar (ras- och trosfränden) Beandes sats, att dikten "skall sätta problem under debatt'. Är det då att undra på, att jag nu med en viss glädje sett de nyaste nya inom vår litteratur, de allra yngsta, 'trettiotalisternas' unga garde storma fram i samlad flock för att söka förgöra föregångarna, för att, i nya former och med, vad de tro, nytt innehåll söka stöpa om den gamla litteraturen."

Hr Bonnier sticker, som synes, ej under stolen med sina sympatier för åttiotalets "revolutionerande" "nya idéer och tankar", som nu återupplivas i bolsjevikisk gestalt. Hans tendens är förövrigt starkt omvittnad av de många tidningar och publikationer, som ägas och dirigeras av honom och vilkas egentliga uppgift vid sidan av den att ge sin ägare en god profit visat sig vara: att göra propaganda för judiska personer, idéer, tankar och intressen. De inflytelseresurser han genom sin dominerande ställning inom press-, bokförlags- och informationsväsendet sitter inne med äro även av sådan art, att man med skäl kan beteckna honom som det svenska folkupplysningsväsendets diktator den dag som är — ett förhållande som tydligen livligt gillas av våra många hyllande "kulturspetsar", varav ju åtskilliga ha hans bevågenhet att tacka för sin storhet.

Dagen till ära "skänkte" den numera mångmilljonär vordne jubilaren sin 1,400 personer stora personal en summa av 250,000 kr. I gåvestatuterna fanns emellertid intaget, att lönerna skulle läggas till grund för utdebiteringen. De högt avlönade skulle få höga dusörer, de lågt avlönade endast små. Vad hade då blivit av den stolte "åttiotalisten" hans glödande hänförelse för "de nya idéerna" — "frihetens, jämlikhetens och broderskapets" evangelium? Vad hade blivit av den sociala kämpen, som under arbetarrörelsens första tid i Sverige vid Hjalmar Brantings sida marscherade i spetsen för de "revolutionära" demonstrationstågen på Stockholms gator, spridande skräck bland "borgarna" och med deviser på standaren sådana som "frihet, jämlikhet, broderskap" — "ned med borgarsamhället" — "ned med kapitalismen"? Visst är i varje fall, att Karl Otto skött sitt krig mot den svenska kapitalismen på ett skickligt sätt, ity att han i dag — naturligtvis efter lagkonstens alla regler — taxerar för miljonen i årsinkomst och anses värd åtskilliga tiotal miljoner. Vore det nu inte på tiden att låta "frihets- och jämlikhets-evangeliet", som utgjort hans livs stora kärlek, gå i uppfyllelse? Åtminstone tyckes det som om han på sin stora jubileumsdag, då de 250,000 "skänktes" till personalen, bort kunna undvika att göra skillnad på hög och låg, fattig och rik. Ty inte ingick det i "de nya idéerna och tankarna", att till dem som mycket ha skall mera varda givet?

*

Professorer i bondepolitik.

Att Kunskapen är ett träd på gott och ont också i vad gäller politik har professorst.ion i Bondeförbundet lämnat klara bevis för.

Somliga ansågo det för en styrka för den svenska bonderörelsen, när den för halftannat decennium sedan plötsligt kunde se ej mindre än tre professorer, Wohlin, Reutersköld och Westman, sluta sig till dess leder i egenskap av riksdagsrepresentanter, andra åter sågo däri en fara. Bland de sistnämda voro dåvarande ordföranden i Jordbrukarnas riksförbund, numera bortgångne häradshövdingen Johannes Nilsson i Gårdsby, som i professorsinvasionen befarade ett otillbörligt inträngande av streberanda inom bonderörelsen.

Professor Westman gjorde sin entré så till sägandes direkt från statsrådsposten i den Hammarskjöld-Wallenbergska högerregeringen, som bland annat också hade äran av det grundlagsvidriga Spritmonopolets inrättande. Det var en ödets skickelse, att hr Westman skulle bli den som slutligen fick hand om den av riksdagen beslutade "rävsten" inom samma monopol. När resultatet av denna förelåg, råkade emellertid hr Wohlin — som funnit längtan efter taburetten inom Bondeförbundet alltför långtråkig och därför plötsligt seglat över i högerhamnen, där han ögonblickligt förlänades säte i ministären — sitta som finansminister i hr Lindmans högerregering. Denne underkände utredningen och etablerade i samförstånd med herrarna i Enskilda banken en egen sådan. När sedermera den tjänsvillige Wohlin ställde sig till förfogande för att åt samma höga finansmakt överantvarda statens Lantmannabank, blev opinionsstormen för stark. Hr Lindman måste offra sin finansminister, som soulagerades med utnämning till generaldirektör och nu lanceras som kandidat till högerledaresysslan efter amiralen.

Tredje professorn i bondepolitik, hr Carl Axel Reuterskjöld, har kanske, när allt kommer omkring, varit den i trion vars håg allra ivrigast stått till guldbyxorna, men han har hittills måst se sina förhoppningar undan för undan svikas. Reuterskjöld är den borne politiske optimisten med obegränsad tillit till sin personliga förmåga att kunna spela en verklig statsmannaroll i regeringsställning. Med detta perspektiv för ögonen har han nedlagt ett mångårigt oförtröttligt arbete på skapandet av intima relationer med alla sådana "reformvänliga" kretsar i riksdagen som som kunnat tänkas benägna att vilja främja en ministärbildning med honom själv som statsråd. Hans samröre med vänstern i skolfrågan etc. bottnade helt visst i hans heta längtan efter taburetten.

För väl tjugosjunde gången har nu hr Reuterskjöld offentligt framträtt och pläderat för en bondeförbundsregering. Ja, det gäller att raska på såvitt han skall hinna vara med! På ett sammanträde i Östervåla för några dagar sedan förklarade han sålunda, att han förutsåg en lysande framtid för Bondeförbundet med regeringsansvar.

De rikliga anonyma guldflöden, som i senare tid börjat strömma in över bondeförbundets marker och vilkas ursprung man lätt kan tänka sig, göra det kanske ej uteslutet, att det denna gång kan ligga en viss realitetsgrund bakom professor Reuterskjölds "lysande" förutsägelser. Vi förmoda att det i så fall är meningen att professor Westman skall få vara med och spela en roll.

*

Nya kungliga uppvaktningar för Isaac.

Svenska Dagbladet kunde häromdagen fägna sina läsare med underrättelsen, att vår celebrerade hebreiske målare Isaac Grünewald — vilken ju numera är fast bosatt i Paris på den grund att "fosterlandet" ej längre tilltalar honom — haft lyckan av ett nytt kungligt besök i sin ateljé.

Förra gången var det, som man erinre sig, Hans Majestät konung Gustaf själv som i egen hög person uppvaktade Isaac, åtföljd av Sveriges minister i Paris, greve Ehrensvärd. Nu var det kronprinsessan Astrid och prinsessan Ingrid som gjorde honom den äran.

Av den fotografiska bild, som man naturligtvis ej försummade att för Sv. D:s räkning taga av det solenna ögonblicket, fick man lätt den uppfattningen, att det var den poserande Isaac som var huvudfiguren och att prinsessorna bara voro bifigurer till förhöjande av hebréens glans. Något som man väl kan föreställa sig ur asiatisk synpunkt är fullt korrekt. Men om Bernadottska dynastiens prestige inför svenska folket vinner på att ideligen låta sig exploateras av främlingsrasens smarta representanter, är mera ovisst.

*

Bolsjevikisk byggnadskonst i Tyskland.

En samling stockholmska kommunalmän ha varit resande till det hebré-republikanska Tyskland för att studera därvarande bostadsväsen. De ha besökt stora bostadskongressen i Berlin, vidare Breslau, Prag, Dresden, Leipzig, Halle m. fl. platser.

De studerande kommunalmännen kunde överallt konstatera tydliga spår av funktionalistisk, d. v. s. bolsjevistisk (= judisk) byggnadskonst, varmedels man f. n. i alla Europas länder är i färd med att söka utplåna den nationella byggnadskulturen till förmån för den "universella", som ensam tolereras i asiaternas "världsrike".

*

Striden om Salomos tempel.

Efter de svåra sammanstötningarna mellan judarna och deras "kusiner", araberna, nere i Palestina 1928 och 1929 tillsatte som bekant engelska regeringen en särskild kommmission med uppdrag att taga sig an det mest ömtåliga tvisteämnet, d. v. s. frågan om judarnas rätt att idka andaktsövningar vid den s. k. klagomuren i Jerusalem, en sista rest av Salomos tempel, numera ingående i en muhammedansk moské. Kommissionen fick till "neutral" ordförande advokaten Eliel Löfgren, en av Judas trognaste drabanter i senaste årtiondenas svenska politik och naturligtvis som kommissionsordförande endast en skylt för större intressen.

Kommissionens utlåtande, som nu ligger på engelska regeringens bord, är tydligen ett stycke salomonisk byggnadskonst. Muhammedanerna tillerkännas där äganderätten till resten av Salomos tempel, medan judarna tillerkännas fri dispositionsrätt till densamma. I vad mån de heta "kusinerna" äro benägna att godta "lösningen", är dock ovisst.

*

Berlins förbrytarväsen.

Det under Israels hägn republikaniserade Berlin börjar kunna tävla med Amerikas storstäder i fråga om storslagen organiserad brottslighet. Senast meddelas att en stor del av rikshuvudstadens droskchaufförer organiserats till förbrytarföreningar, s. k. ringföreningar.

Faktum har konstaterats i samband med en undersökning av ett förbrytarband i Berlin varvid det visat sig att fyra droskchaufförer voro medlemmar av bandet och att deras bilar transporterade bort tjuvgodset. Man har upptäckt, att det existerar en sluten organisation av droskchaufförer, sorterande under ringföreningarna, ett slags "förbrytarhjälp", vars medlemmar stå till rövar- och mördarbandens disposition. På sista tiden har knappast förekommit ett enda rån eller annat överfall, där ej en droska stått i närheten och väntat på att hjälpa förbrytaren fly eller transportera bort bytet.

I denna tidning har tidigare på grund av uttalanden i Svenska Dagbladet påpekats huru hela Berlins organiserade förbrytarvärld fullständigt ledes och behärskas av judarna, som där organiserat hemliga börser för praktiskt taget alla slag av varor, å vilka tjuvgodset till vissa noterade hemliga priser saluföras, utan att dock myndigheterna göra något allvarligt för att stoppa trafiken. Den styrande mannen i Berlins polispresidium är inte för inte vice presidenten juden Bernhard Weiss, som är besjälad av ej stort mindre hänsyn till herrarna på den "hemliga" än dem på den offentliga börsen.

*

Ormens välde brytes!

Judafolkets årtusengamla plan på världens erövring och gojimfolkens "förgörande" i enlighet med Javes påbud i Gamla testamentet stod vid världskrigets slut inför sitt förverkligande. I samma mån den

i hemlighet och med köpta folkrepresentationers bistånd förda erövringskampen uppenbarades för folken, började emellertid de "dödsdömda" vakna upp ur dvalan, vari de insövts.

"Symboliska ormens" marscheroute var klar, ormen kunde efter att på sin väg ha inneslutit i cirkeln hela Europa och därmed den övriga världen åter vända sitt huvud mot Sion. Men när den skulle ge sin till marken slagne fånge det dödande hugget, uppenbarade sig den ariska anden i tvåhuvade örnens skepnad, bjudande motstånd.

"Det nya Tyskland", "Tredje rikets" förkunnare, tillkommer den oförvanskliga äran att ha visat Europa och all världen på de diaboliska planer Israel smider mot mänskligheten, att på allvar ha tagit striden däremot. Man förstår att den judiska världsfinansen, framför allt genom sina revolutionsorgan i Moskva (Komintern) och Paris (Stora Oriantfrimureriet), göra sitt yttersta för framtvingande av Tysklands ekonomiska sammanbrott. I vad mån staternas ansvariga ledare, som äntligen fått situationens allvar klart för sig, skola mäkta åtgöra något för katastrofens avvärjande, är ovisst.

SOMMARNYHET

Begär i god tid prospekt. Åberopa denna tidning.

Firma EINAR ÅBERG, Sthlm 4

Pris 25 öre.

NATIONEN

Utkommer med 24 nummer om året.

N:R 14—15 (227—228) MÅNDAGEN DEN 24 AUGUSTI 1931 ÅRG 7.

Guldets vikt bör minskas!

Märklig framställning till konungen.

En rättvis reglering av förhållandet mellan fordringsägare och gäldenärer skulle återge Sveriges näringsliv dess livskraft.

Frågan om guldets roll i folkhushållningarnas tjänst tilldrager sig i den mån världskrisens ekonomiska verkningar göra sig gällande allt större uppmärksamhet. De statliga ekonomierna ha under ledning av odugliga nationalekonomer med orientering från de privata storbankernas direktioner, kommit ur sina normala gängor. På skilda håll börjar man också komma till klarhet om att man är inne på vägar som ej hålla och att det ekonomiska förnuftet äntligen måste komma till sin rätt även i fråga om staternas verksamhet. Den offentliga diskussionen rör sig dock ännu mest på det periferiska planet; som katten kring het gröt undvika nationalekonomiens koryféer att vidröra de centrala delarna av problemet och hoppas alltjämt genom doktrinära spekulationer kunna sammanhålla sitt bräckliga verk.

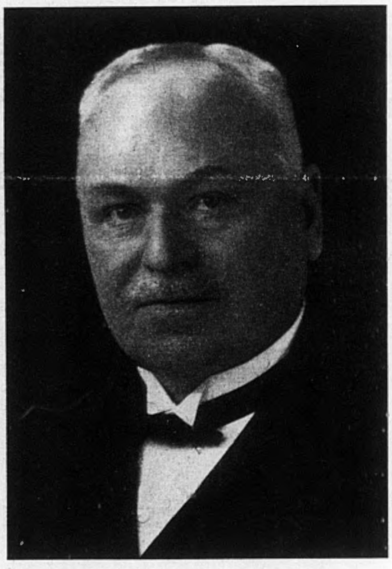

Adolf Anderson i Ekebo.

Under sådana förhållanden är det med glädje man hälsar en av direktören *Adolf Anderson* i Ekebo, ordförande i Stockholms läns valkretsförbund av Bondeförbundet, i dagarna till Konungen ingiven synnerligen beaktansvärd framställning, vari begäres en skrivelse till 1932 års riksdag med förslag om sådan ändring av lagen om rikets mynt av 30 maj 1873, att vikten å guldmynten nedsättes med i runt tal tjugo procent eller från nu stadgade 4,4803 till 3,6 gram för 10-kronan. Genom denna nedskrivning skulle ett rättvisare förhållande uppstå mellan fordringsägare och gäldenärer i Sverige och näringslivet återgivas ekonomisk stabilitet ävensom de olyckliga följderna av senare årtiondens okloka guldpolitik till kreditkapitalets oskäliga favör i växlande inflations och deflations tecken mildras till gagn för den nationella hushållningen.

*

I diskussionen om de ekonomiska problemen talas ofta, skriver direktör Anderson i sin inlaga, om skillnaden mellan konsumenter och producenter och om den reglerande verksamhet staten beträffande dessa bör utöva. Det finnes emellertid på det ekonomiska området en annan uppdelning av landets befolkning med vida skarpare gränser, nämligen fordringsägare och gäldenärer. Att statsmakterna ha i sin hand att reglera förhållandet mellan konsumenter och producenter ligger i öppen dag, men att detta också skulle kunna ske beträffande fordringsägare och gäldenärer, ha ej många tänkt på. Bland medel, som härvid stå statsmakterna till buds, rekommenderas omförmälda sänkning av guldmyntens vikt, ett medel som visserligen är av ömtålig natur och under normala förhållanden ej tillgripes men som under rådande icke-normala förhållanden måste anses tillfullo motiverat.

När efter världskrigets utbrott, fortsätter dir. A., statsmakterna suspenderade lagen om Riksbankens skyldighet att inlösa sedlarna med guldmynt var det uppenbart, att detta måste leda till inflation. Sedan grunden för värdet, *guldet*, ryckts bort, återstod i verkligheten endast papperet. När världskriget var slut och de värsta svallvågorna lagt sig. blev frågan om återupptagande av guldinlösningen aktuell. En viss brådska gjorde sig härvid gällande ej allenast i vårt land. Om det icke kan betecknas annorlunda än som mindre välbetänkt att utan vidare slopa guldinlösningen vid världskrigets utbrott, måste det starkt ifrågasättas om det ej var ett ännu svårare missgrepp att vid inflationens avbrytande helt enkelt insätta de gamla lagbestämmelserna ifråga om guldmyntens vikt. Förhållandena hade under de gångna tio åren ändrat sig på en mycket betydelsefull punkt. Det begrepp vi beteckna med uttrycket guldmyntfot innebär ju, att guldet ensamt är värdemätare på alla nyttigheter och tjänster. Så långt torde folk i allmänhet vara med, men "guldmyntfoten" går i verkligheten ett steg djupare. Den reglerar även förhållandet mellan fordringsägare och gäldenärer.

Om man tänker sig att två olika varuslag skola bytas mot varandra, är det nödvändigt för bibehållande av stabiliteten ifråga om bytesmängden, att tillgången å bägge varuslagen upprätthålles tämligen lika. Minskas oupphörligt tillgången å det ena varuslaget medan tillgången å det andra ständigt ökas, uppstår automatiskt en förskjutning ifråga om de båda varuslagens bytesvärde.

Förhållandet blir detsamma om man på den ena sidan insätter guldet och på den andra samtliga övriga nyttigheter. Om man anser att det vid världskrigets utbrott förefanns ett visst jämviktsförhållande mellan världstillgången å guld å ena sidan samt övriga nyttigheter å den andra, så är det obestridligt, att detta jämviktsförhållande numera förskjutits därhän, att den relativa tillgången å guld nu är avsevärt mindre än för sexton år sedan. Detta främst beroende på dels att en mängd fartyg under de gångna åren blivit sänkta i havet, varvid alltid en större eller mindre mängd guld gått förlorad, dels att guldproduktionen under samma tid i stor utsträckning legat nere. Att de styrande vid tiden för inflationens avbrytande ej kommo att tänka på denna sak är förklarligt av samma skäl som att deflationen ej omedelbart gjorde sig gällande med ful kraft. Vid tiden för inflationens avbrytande förelåg nämligen ett visst vacuum i fråga om tillgången å "övriga nyttigheter". I mån som detta vacuum blivit fyllt, klämmer deflationen med full kraft.

Genom guldbeståndets relativa minskning uppstod en oförtjänt värdestegring å alla fordringsbevis, liksom omvänt en oförskyld ökning av alla skulder. Denna oförskylda ökning av skuldbördan har särskilt hårt drabbat bondebefolkningen i alla de länder, vilka i likhet med England och Sverige insatt förkrigsvikten å guldmyntet. Huru stor denna oförtjänta värdestegring i det nuvarande är, torde icke med bestämdhet kunna sägas, men vissa sannolikhetsberäkningar tala för att guldbeståndets relativa minskning sedan världskrigets början rör sig om cirka tjugo procent. I pressen har uppgivits att den svenska bondejorden i detta nu skulle vara belånad till åttio procent av värdet. Det förefaller icke otroligt att uppgiften är riktig. En oförskyld skuldökning med tjugo procent kan då bliva den droppe, som kommer bägaren att rinna över och trycka ner bondebefolkningens stora massa i elände och undergång.

Lagen om rikets mynt av den 30 maj 1873 bestämmer, att en tiokrona av guld skall hålla en vikt av 4,4803 gram och det är denna vikt som numera har blivit för hög. En nedsättning av densamma med i runt tal tjugo procent eller till 3,6 gram skulle bl. a. innebära, att bondebefolkningens skuldbörda minskades med c:a tjugo procent. En dylik nedskrivning skulle på samma gång vara en gärd av rättvisa, eftersom det här rör sig om en oförtjänt värdestegring, och en klok statsmannahandling, som skulle följas av tacksamhet från mångtusende bondemän och bondekvinnor i hela vårt land.

"I anledning av vad sålunda anförts, får jag i underdånighet hemställa", slutar direktör Andersson,

> "att Eders Kungl. Maj:t måtte för 1932 års Riksdag framlägga förslag om sådan ändring av lagen om Rikets mynt av den 30 maj 1873 att den däri bestämda vikten å guldmynten 5, 10 och 20 kronor måtte minskas med cirka tjugo procent."

EPA på expansion.

Nya filialer å skilda håll.

En lista på favoriserande leverantörer.

Det med Karstadtkoncernen i Tyskland intimt lierade "enhetsprisaktiebolaget" EPA, som äges av A.-B. Turitz & C:o och Nordiska Kompaniet utgör den kompletteringsaktion, varmedels den internationella judiska storfinansen hoppas kunna definitivt utrota de nationella handelsidkarna i Europas länder samt öppna vägen för den oinskränkta semitiska monopolismen inom köpenskapen. Genom jättevaruhus och "arbetarekooperation" hade den svenska privathandeln redan bragts till den punkt, där den ansågs mogen för en tillintetgörande framstöt. EPA kom till. Medels skenbart förmånligare prisvillkor än privathandeln samt skrupelfri reklamkonst skulle den okritiska allmänheten lockas att överge de svenska affärerna och i stället gå till EPA för sina inköp.

Inför denna aktion, stödd av internationella bankhus, beräknades privathandlarna snart bli tvungna ge upp — och EPA, kooperationen och de judiska jättevaruhusen med Nordiska Kompaniet i spetsen äro ensamma herrar på täppan. Sedan skulle man sannolikt få bevittna en samorganisation av de nämnda tre handelsstorheterna, mellan vilka redan via en viss svensk storbank kontakter löpa — och vi ha den hebreiska monopolismen fullständigt genomförd också inom privathandeln med åtföljande uppskörtning av priser och sänkning av varukvaliteter, ett perspektiv som knappast borde locka den köpande allmänheten.

Trion Turitz-Sachs-Schlasberg, som här i landet står för EPA, har såsom i vårt förra n:r omnämndes på sistone umgåtts med stora expansionsplaner. Hittills var rörelsen ju inskränkt till tvenne affärer i Stockholm, en i Örebro och en i Västerås. Den omständigheten att "basarerna" överbevisats om att föra förfalskade

(Forts. å sid. 7.)

KULTURFÖRSVAR

Försvaret av den västerländska kulturen mot tidens omstörtande strävanden antar alltmer karaktären av en nordisk kulturkamp. Redan länge sedan erkände vetenskapen den nordiska rasens dominerande roll som Västerlandets kulturbyggare. I konsekvens härmed är det som vi nu i Europa se det nationella kulturförsvaret samlas kring det nordiska raselementet.

Från Norden utgingo de strömningar, som ledde till skapandet av den kultur som fick namnet den västerländska. Redan genom vikingarnas kolonisationer fördes den nordiska anden ut till alla delar av Europa, givande mäktiga impulser. Från dessa kolonisationer stammade flertalet av de europeiska aristokratier, som deltogo i kulturdaningen. Den västerländska kulturen blomstrade upp och förde en tids lysande tillvaro, men drabbades slutligen av samma dystra öde som så många andra kulturer.

En ny, kämpande kulturriktning, den judisk-asiatiska, uppenbarade sig, fientlig mot den förra och syftande till dess omstörtning samt ersättande med en "universell", "bolsjevistisk", avsedd att utgöra en inledning till judafolkets drömda "tusenårsrike". En märklig roll spelade här de bägge om världshegemonien konkurrerande makterna Juda och Romkyrkan, vilka i den nordiska rasen se sin farligaste fiende. Vid den av Juda ledda "stora franska revolutionen" påbjöds betecknande nog, att den "blonda", nordiska adeln skulle utrotas under bilan, medan nåd gavs åt den "mörka", icke-nordiska. Vem var det som rensade ut Roms svarta välde ur Sverige om ej den nordiska sveakonungen Vasa! Och vem bröt på sin tid staven över påvens välde i Europa om ej nordkonungen Gustav II Adolf! Efter Roms utdrivande ur Sverige blev det Judas tur att på lönliga vägar, i frihetens namn installera sig som överstatlig, hemlig härskare i landet. I närvarande tid gäller även kampen för de nordiska folkens vidkommande framför allt en befrielsestrid ur Judas ok. I Tyskland bevittnas i dag ett blodigt katolskt-judiskt diktaturstyre till nedslående av den nordiska andens förnyade uppvaknande. I nämnda land, som kommit att inta en ledareställning i försvaret för Västerlandets hotade kultur, sluter den nationella befolkningen upp kring det nordiska raselementet, trots att den nordiska rasen där befinner sig i minoritet.

Om det sålunda är höjt över allt tvivel, att kampen för den västerländska kulturens räddning från undergång i verkligheten är en nordisk kultur- och försvarskamp, bör det stå klart för envar, att Nordens egna folk där icke få saknas. Det förunnades dessa att stå utanför de senaste årtiondenas hårda stormar, och de läto härav förleda sig, till överdriven optimism vid bedömandet av förhållandena. Tidens stora problem beröra dock även oss i Norden ej mindre allvarligt än i andra länder.

Den nordiska andens förnyade seger i Europa och därmed den västerländska kulturens räddning från förintelse under judisk-asiatisk bolsjevism kan ske endast om Nordens egna folk äro med. Därför bör nu tiden vara inne för dessa att enigt sluta upp i kampen till rasens och den gemensamma kulturens försvar.

Ärkebiskopsvalet.

Alltsedan ärkebiskop Söderbloms frånfälle har en livlig debatt pågått i den kosmopolitiska dagspressen om hans efterträdare. Över hela linjen framhålles såsom den bortgångnes kanske största förtjänst hans enastående tolerans, som gjorde honom till allas vän. Samtidigt betonas, att till efterträdare måste utses en person, utmärkt av samma höga tolerans samt i möjligaste mån vuxen värvet att fortsätta hans "ekumeniska gärning".

Det bör emellertid sägas ifrån, att vid nominerandet av ny chef för ärkestiftet man ej får låta sig ledas av synpunkter som äro ovidkommande. Tolerans kan vara gott och väl, men den kan innebära vissa risker för vår kyrka, om den drives för långt. Det kan lätt inge Kristi fiender den uppfattningen, att allt här är dem tillåtet. Ärkebiskop Söderbloms ekumeniska verksamhet var en hans rent personliga insats, oberoende av hans ställning inom stiftet. Att vilja förvandla ärkebiskopsstolen till en påvestol för ekumeniska världssträvanden är emot konstitutionen. Av ämbetet är och skall han vara ärkestiftets chef och den främste bland Sveriges biskopar samt Uppsala universitets prokansler. En för dessa uppgifter kvalificerad man är det som bör sökas.

Den svenska kyrkans främste måste vara en man, som tillfullo inser nödvändigheten av att dess ställning hävdas i enlighet med arvet från våra fäder såsom en evangelisk-luthersk kyrka, medveten om sin uppgift att vara en folkkyrka. I allt det nuvarande virrvarret behöves en man, kapabel att på svensk grund fullfölja Luthers inledda reformationsverk — *en ledande, fast och säker hand, som visar vägen, en klar röst, som samlar och hänför.*

PRESSKONSERTEN

"Ådalsrapporten" — en skenutredning.

Den av regeringen tillsatta Ådalskommissionens rapport gäckade alla förhoppningar på en samvetsgrann och opartisk utredning av de förhållanden som orsakat tragedien. Man hade ej trott ordföranden, justitierådet Lindhagen, om att vilja låna sig åt slikt hantverk. Frågans kärnpunkt, den om judebolsjevismens roll och ansvar för det skedda, lämnades så gott som helt ur räkningen. Kommissionen konstaterade ansvar och tjänsteförsumlighet å en rad håll, där det samhälleliga försvaret mot de bolsjevistiska upprorsmakarna ej sköttes efter lagens bokstav. Nåväl! Men att samtidigt fullständigt underlåta att klargöra och till beivran befordra själva bråkmakarnas roll, måste betecknas såsom ingenting mindre än ett svek mot kommissionens föregivna syfte inför allt Sveriges folk.

Karlstadstidningen (l.) påtalar denna kommissionens underlåtenhet att klarlägga kommunisternas roll i affären:

Den svenska allmänheten hade med rätta kunnat kräva att genom den av regeringen igångsatta utredningen få så vitt möjligt full klarhet över de samhälls- och fosterlandsfientliga elementens förhållanden såsom ett viktigt orsaksmoment i Ådalstragedien. Dessa förhållanden beröras i olika sammanhang av kommissionen, som emellertid inte finner sig föranlåten upptaga dem till någon undersökning, ja, till och med avvisar en sådan undersökning såsom i fråga om förhandenvaron av en kommunistisk militärorganisation. Det vore av intresse att få kännedom om anledningen till kommissionens underlåtenhet i berörda avseende.

Anledningen till kommissionens underlåtenhet i berörda stycke kan ej gärna vara någon annan än hänsyn till de under rådande "parlamentariska" system hemligt styrande judiska kretsarna.

Brattsystemet och spritkonsumtionens ökning.

Den från nykterhetsvänligt håll påtalade våldsamma ökningen av spritkonsumtionen under Brattsystemets tillvaro har väckt orosfylld genklang i den systemvänliga, spritfinansiellt orienterade pressen. Eftersom man ej längre kan skylla ökningen på de goda tiderna, har man måst hitta på något nytt — det privata vinstintresset avlägsnades ju ur sprithandelsrörelsen genom "statsmonopolets instiftande! — Kontrollstyrelsens statistiske dr. Gahn skickades fram för att i siffror visa, att konsumtionsökningen hade sin grund i den minskade nativiteten under sista 7 à 8 åren.

Det erbjuder en tragikomisk syn att skåda hela raden av stockholmska "kulturblad" kasta sig över halmstrå som kontrollstyrelsens statistiker slängt till dem. Konsumtionsökningen av spritdrycker har helt enkelt, ropas det nu i korus, förorsakats av den starka befolkningstillväxten i konsumentåldrarna och är alltså ingenting som rubbar uppfattningen om Brattsystemets ändamålsenlighet. Regeringsorganet *Sv. Morgonbladet* (f.) varnar emellertid "systemets pressdrabanter" för att överskatta dess soliditet:

Det är fastslaget, att en absolut konsumtionsstegring av betydande dimensioner — nära 3 miljoner liter, — har ägt rum under perioden 1922—1928. Brattsystemet har sålunda ej lyckats hejda den farliga konsumtionen i de yngre årsklasserna, det har tvärtom skapat en fortgående stegring *utöver* den "normala".

Vi kunna sålunda ej finna annat, än att nykterhetsfolket är i sin goda rätt, när det pekar på den år ifrån år pågående starka spritkonsumtionsökningen som ett oroande och farligt symptom. Själva faktum, den starka konsumtionsökningen, står kvar, hur man än vill förklara det, och det ligger något beklämmande i det förhållandet, att medan spritkonsumtionen 1922 ej var fullt 26 milj. liter, är den för 1930 cirka 33 milj., en stegring som fortgår även under innevarande år.

Och denna utveckling bakåt, denna stegrade popularisering av spritbruket — för att tala med statsministern — äger rum i en tid, då ett flertal andra länder avsevärt minska sin spritkonsumtion. Dr Gahn meddelade nyss i ett intervjuuttalande, att *dansken numera dricker 4 gånger mindre sprit än svensken*, ett förhållande som sannerligen icke talar till förmån för det svenska systemets nykterhetseffekt. Hur man än orerar och argumenterar, kommer det att visa sig, att det *icke går i längden* att effektivt bekämpa alkoholmissbruket, såvida själva bruket ej kan hållas nere inom måttliga gränser.

Tidningens reflektioner äro ju ovedersägliga. För att fullt förstå den från nykterhetsvänligt håll med rätt påtalade enorma ökningen av spritkonsumtionen i vårt land är det dock nödvändigt att även beakta det i förra numret av Nationen berörda faktum, att Spritmonopolet, den stora spritkoncernen, trots åsatt etikett av "statsmonopol", är ett rent privatekonomiskt företag, ägt och bedrivet av Stockholms Enskilda bank.

De frisinnade och "centerplanen".

Det frisinnade partiets i olika betydelsefulla frågor i senare tid visade självständighet har starkt irriterat parlamentarismens höga dirigenter. Ett tecken härpå är den livliga debatt, som sedan någon tid förts i pressen om de "varandra närstående", "borgerliga vänsterpartiernas" sammanslagning till ett "centerparti". Härigenom skulle, menar man, möjligheter skapas att eliminera särskilt hr C. G. Ekmans ej längre fullt lägliga inflytande inom frisinnade partiet, och den parlamentariska vågmästarerollen kunna helt återföras i huset Bonniers hand.

Officiellt inta visserligen tills vidare de liberala stockholmsbladen av taktiska skäl den likgiltiga åskådarens ställning. Man vill kantänka ej på projektets nuvarande ståndpunkt misskreditera detsamma. *Östergötlands Dagblad* (h.), tror dock ej att försöket skall lyckas. Tidningen skriver:

He Ekman finner det nog tryggare att regera sitt lilla frisinnade parti, sådant det är, splittrat i vissa frågor, men sammansvetsat under hans ledning i andra, än att ingå kompanjonskap med en grupp, som tämligen hårdhänt kritiserar hans politik och som måhända endast skulle åstadkomma villervalla i den starkes stamtrupper. Liberalerna hopppas å sin sida på vissa framtida fördelar just av sin oppositionsställning mot den frisinnade jordbrukspolitiken.

Man har svårt att tro, att hr C. G. Ekman skulle vilja offra de eventuella värden hans parti kan disponera över genom att slå sig ihop med den Bonnierska liberalismen, som naturligtvis aldrig komme att inlåta sig på en förening, som ej åt densamma garanterade bestämmanderätten inom "centerpartiet".

Annonsera i Nationen!

SAMSKOLAN — ett förfelat uppfostringssystem

Den nyligen hållna nordiska skolkongressen i Köpenhamn bjöd på en "sensation", i det den finske rektorn, *docent Karl Bruhn* i ett föredrag över ämnet "Gossars och flickors uppfostran i psykologisk belysning" djärvdes säga sanningen angående den moderna samskoleidén såsom en uppfostringsmetod mot naturen.

"Frågan om samskola eller icke har", framhöll docenten Bruhn, "behandlats både från socialt etiska och allmänt pedagogiska synpunkter, och särskilt har man som försvar för samskolan understrukit likställighetskravet. Däremot har man ej tillräckligt haft uppmärksamheten riktad på den psykologiska sidan av saken. Ännu äro många psykologiska frågor olösta, men så mycket är klart, att det är en stor skillnad mellan det manliga och kvinnliga psyket. Gossar och flickor ha olika intressen, sysselsättningar, tankevärld och utvecklingsrytm. Medan flickorna helst vilja laga mat, vilja gossarna gå i skogen och på jakt. Gossarna föredraga böcker, såsom Robinson Cruose, Texas Jack och Engelbrekt Engelbrektsson, där det finnes gott om äventyr och allt som appelerar till det heroiska hos dem. Flickorna däremot vilja helst ha böcker, vilkas handling försiggår i stilla miljöer. En av dem motiverar sin kärlek till en viss bok med att den handlar om en "snäll och enkel flicka", sådan som hon själv önskade bli. Skillnaden visar sig också i etik: gossens förnämsta dygder äro mod och tapperhet, flickans hjälpsamhet. Frågar man barn, vad de vilja göra, om de finge mycket pengar, visar det sig, att gossarna vilja använda dem till egoistiska ändamål, själva uträtta något, medan flickorna vilja bygga sjukhus eller dyl.

Uppfostran bör icke arbeta emot utan med naturen och utveckla kvinnans egenartade natur. Kvinnan får icke göras lik mannen, men detta sker genom samskoleidén, som är ett av opraktiska ideologier uppfunnet uppfostringssystem, som, när det undersökes, måste karaktäriseras som alldeles förfelat".

NATIONEN

Utkommer med 24 nummer om året.

Redaktör och ansvarig utgivare:

Elof Eriksson.

Adress: Box 1145, Sthlm 16.

Postgirokonto 3643.

Prenumerationspris:

Helår	kr. 5:—
Halvår	„ 2:75
Kvartal	„ 1:50

Annonspris:

Efter text 20 öre pr mm., textsida 25 öre pr mm. Särskilt beställd plats 25 proc. förhöjning.

Provnummer på begäran gratis

Nationen utkommer under sommaren med ett dubbelnummer i månaden.

Nordens bönder vakna!

Föredömlig dansk kampaktion.

Enligt beräkningar, som ej blivit motsagda, är den svenska bondejorden för närvarande belånad till omkring 80 procent av sitt värde. Detta skulle i realiteten betyda, att det kreditgivande finanskapitalet numera är den egentliga ägaren av bondejorden och Sveriges bönder endast nominellt ägare av sina gårdar. Tidpunkten har här även tydligen befunnits läglig för det nyuppkomna ägoförhållandets fastlåsande, i och med att den storfinansgrupp, den Wallenberg—Bonnierska, som hos oss närmast intresserar sig för jorden, sänt ut själva "maskinmänniskо"-fenomenet Lubbe Nordström för att "studera" jordbruk och plädera för bondejordbrukens uppgående i en storfinansiell jättetrust, kapabel att sköta bruken "rationellt".

Situationen beträffande det svenska jordbruket är på intet sätt enastående. I alla Nordens länder är den internationellt orienterade storfinansen i full färd med att på "laglig" väg och med de köpta folkrepresentationerna som passiva åskådare lägga under sig frukterna av generationer idoga lantmäns arbete. Tvångsauktionerna taga över hela linjen allt större omfattning. Huruvida kröningen av verket i enlighet med finansagenten Nordströms förslag skall lyckas, är dock ovisst. All sannolikhet talar för, att jordbrukarna i skilda länder snart komma att ingripa i utvecklingen och reglera de "ekonomiska lagarna" i mindre skarp motsats till sin egen välfärd. Särskilt i Finland och Danmark, där näringens utövare tryckas ej mindre hårt än hos oss, ha på sistone rörelser i sådan riktning bevittnats.

Den märkligaste av dessa i senare tid framsprungna bonderörelser är den av danske godsägaren **K n u d B a c h** från Randers startade rörelse, som tagit sikte på några av problemets centrala delar och som väckt stark oro jämväl utanför Danmarks finanskretsar. Ty här rör det sig om ett ur storfinansiell synpunkt i sällsport mening farligt initiativ, som lätt kunde sprida sig och med eldens snabbhet breda ut sig i övriga skandinaviska stater. På enastående kort tid lyckades Bach samla ej mindre än 100,000 medlemmar i sin nybildade kamporganisation, vilket icke vill säga litet i ett land som Danmark. Vid organisationens nyligen hållna konstituerande möte i Aarhus antogs en resolution, vari krävdes:

1) att riksdagen inkallas snarast möjligt för att dryfta sådana åtgärder, som till sina verkningar kunna göra det danska jordbruket räntabelt;

2) att det beviljas moratorium för räntor och amorteringar på lån i fasta lantbruksegendomar, tills stadsnäringarnas och lantbrukets prisindex bli så sammanfallande, att lantbruket blir räntabelt;

3) för att hindra, att jordbrukarna, tills dessa krav genomförts, avlägsnas från sina egendomar, kräves en förordning, enligt vilken tvångsauktioner omedelbart inställas;

4) räntan skall nedsättas i överensstämmelse med Nationalbankens diskonto.

Danmarks jordbrukare ha med detta handlingsprogram visat vägen för jordbrukarna i övriga skandinaviska länder. Ett uppslag i liknande riktning skulle i detta nu också i Sverige vinna massanslutning, men risken hos oss liksom på andra håll ligger i att ett redligt initiativ är så svårt att hålla utanför partiernas, stebrarnas och de besoldade agenternas dunkla spel.

PRENUMERERA PÅ

GYMN

"Den ojämförligt vackraste och värdigaste svenska tidskriften"

(I. G. CLASON)

Utkommer under år 1931 med 4 rikt illustr. 48-sid. häften. Abonnemangspris Kr. 4:—. Prenumeration sker enklast genom posten eller per postgiro 4024

PROVNUMMER GRATIS!

Företagare med hemortsrätt i sovjetlandet.

Skogsbruket i norra Kalmar län har lamslagits och arbete och förtjänster för skogsägare och skogsarbetare spolierats genom att några större sågverk inom länet behagat importera mellan två och tre miljoner kubikfot sovjettimmer, motsvarande en femtedel av den normala saluavverkningen. Man förstår den harm och förbittring de ifrågavarande sågverkens tilltag väckt bland befolkningen inom länet. Dylika på nationell solidaritet blottade företagare förtjänade ej annat än att för alltid få respass till sitt verkliga fosterland — Sovjetryssland.

Sveriges folkmängd

utgjorde den 1 jan. i år 6 141 516 personer, d. v. s. 21 536 personer mer än motsvarande tid 1930.

Svenska L. O.

Enligt vid Landsorganisationens sista kongress avgiven berättelse utgjorde antalet till organisationen anslutna fackföreningar under senaste verksamhetsåret 5,199 och medlemsantalet 563,745.

Förbundens inkomster voro under kongressperioden 101,835,832:04 kr. och utgifterna 66,635,832:55 kr. Kapitalbehållningen vid 1930 års utgång var 55,084,411:08 kr.

Protestantisk kampfond.

Komministern Martin Liljeblad i Hälsingborg har framkommit med förslag till en hela den protestantiska världen omfattande insamling av medel till stöd för Gustav-Adolfsföreningarnas verksamhet.

Det värdigaste sätt, varpå vi kunna fira 300-årsminnet av vår store konungs död, yttrar pastor Liljeblad, är, att över hela den protestantiska världen insamla en miljonfond för främjande av de ideal Gustav Adolf kämpade för. Då det finnes bortåt 200 miljoner protestanter bör det ej vara omöjligt att trots de dåliga tiderna insamla 40 à 50 miljoner kr.

De till Gustav Adolfsminnet föreslagna insamlade medlen skulle användas till stöd och hjälp åt de protestantiska minoriteterna i katolska länder samt till en intensiv, öppen och ärlig upplysningsverksamhet bland katoliker i hela världen.

Vår rasrenhet väcker amerikanares beundran.

En amerikansk författarinna, *Mrs Rothery-Pratt* från Virginia, som med sin make, professor Pratt, under sommaren besökt Sverige för studerande av svenska förhållanden, har uttalat sig om sina intryck härifrån. Mrs Pratt var full av entusiasm och gav uttryck åt sin förtjusning över land och folk. Hon hade tydligen rört sig bland det verkliga svenska folket och inte så mycket inom de kosmopolitiska kretsar med mer eller mindre främmande påbrå som här numera etablerat sig som vårt folks kultureila ledare.

"Svenskarna ha en underbar förmåga att hålla fast vid gammal god kultur och tradition och samtidigt vara mottagliga för allt nytt," yttrade Mrs Pratt. "Och det är något så personligt och enhetligt över det svenska folket. Bara det att här bara finns en enda ras är något intressant och tilltalande för mig, som kommer från ett land, dit alla världens raser immigrera och skola smältas samman till ett folk, fastän vart och ett kommer med sina särdrag och sedvänjor.

Jag har aldrig sett något så genomgående rent och prydligt som de svenska hemmen, även de fattigaste. Varenda liten bondgård är så putsad och fin att det är en fröjd åt det, och jag har varit inne i en hel rad arbetarbostäder både i Kiruna och Domnarvet, och överallt var det rent och välordnat. Vi ge våra arbetare i Amerika goda bostäder, kanske till och med bättre än de svenska i många fall ha, men de sköta dem inte sedan så väl som de svenska arbetarna sköta sina. Svenskarna ha också genomgående god smak i fråga om kläder, heminredning, trädgårdsoch blomsterodling . . . Om ert konsthantverk ha förmodligen så många sagt vackra ord förut att det är överflödigt att upprepa dem . . . Ett annat sympatiskt drag är att ni hålla fasta, rejäla priser i affärerna och inte trissa upp dem till det dubbla därför att en amerikan kommer in och handlar, som de annars ofta göra i andra länder."

"Jag kan bara inte fatta", inföll Mrs Pratts make, prof. P. under samtalet, "varför svenskarna resa till Amerika, de ha det ju mycket bättre hemma i sitt eget land".

De tyska kommunernas skulder över 5 miljarder.

Den judiska världsfinansens makterövring har skett i skuldsättningens tecken. Genom framprovocerad skuldsättning av stat, kommuner och enskilda företag har man tvingat alla in under sitt ockervälde.

Med anledning av den svart-röda koalitionens vid folkomröstningen i Preussen givna försäkringar för någon vecka sedan, att ett avvisande av kravet på lantdagens upplösning bland mycket annat också skulle betyda "en uppblomstring av de tyska kommunerna" erinrar den nationalsocialistiska tidningen Angriff om de tyska kommunernas katastrofala läge. "Endast de tyska storstäderna, huvudstäderna undantagna, tyngas av över 5 miljarder i skulder", meddelar organet.

Till

Tidningsförsäljande affärer i Stockholm och landsorten!

Undertecknad, som upphört att anlita "Svenska Pressbyrån" för distributionen av Nationen, erbjuder härmed tidningsförsäljande affärer inom riket försäljning av lösnummer i kommission enligt förmånliga villkor.

Rekvisition av exemplar till återförsäljare kan ske antingen pr post hos tidningen, adress box 1145, Stockholm 16, eller pr tel. Öst. 59, Svea Rikes bokhandel, Karlavägen 59.

N a t i o n e n s u t g i v a r e.

Wikinger-Jugendschaft på Stockholmsbesök.

Som ett led i Gymniska förbundets livaktiga samarbete med den nordiska tankens ledande män i Tyskland och Österrike har nyligen ett 10-tal medlemmar av den kända österrikiska ungdomssammanslutningen **W i k i n g e r - J u g e n d s c h a f t** under ledning av professor E. Soklitsch, Wien, gästat Stockholm, varvid speciellt Nordiska museet och Skansen förevisades under sakkunnig ciceron. Våra österrikiska rasfränder kunde icke nog uttrycka sin "begeistring" över den nordiske kämpen Arthur Hazelius och hans framsynta skapelse, i vilken de sågo ett det stoltaste bålverk mot nutidens förflackning, amerikanism och bolsjevism.

Förutom Nationalmuseum och Stadshuset förevisades utställningen Svea Rike, vars rasbiologiska detalj särskilt intresserade. Man gladdes åt en del praktfulla nordiska huvuden — kyrkoherde Larsson, professor Laurell med dotter, överste Holmquist m. fl. — men beklagade samtidigt förekomsten av ett flertal onordiska eller om typisk degeneration vittnande huvuden, framför allt bland representanterna för universitetsungdomen och läraryrket.

Besök avlades även i Svea Rikes Bokhandel, Karlavägen 59, vars speciella uppgift "att sprida kunskap om svensk, nordisk kultur, nordisk ras och nordisk tro" storligen intresserade. "En icke oäven början till ett svenskt Nordisches Haus", menade professor Soklitsch. Eja, vore vi där!

Kommunistisk spionericentral för Mellaneuropa.

Österrikiska polisen har i det s. k. Femtornsslottet i Steiermark uppdagat en kommunistisk propaganda- och spionericentral, vars förgreningar sträcka sig över hela Mellaneuropa. Vid undersökning av slottet hade ägaren, som gått under det falska namnet d:r Broda, funnit för gott fly. Ett belysande material påträffades, vilket väntas leda till sensationella resultat.

LITTERATUR.

VOLK UND RASSE. Illustrerad kvartalsskrift för tysk, folklig kultur. Årg. VI. häfte 3. J. F. Lehmanns Förlag, München. Lösnummerpris Kr. 2:—

Vi finna här en samlad nordisk framstöt för positiva rashygieniska åtgärder, förslag till förebyggande av hotande underskott på rasdugliga befolkningselement genom förbättring av de rasligt mervärdigas existensmöjligheter. Lehmannförlagets kända akademiska garde från Lenz till Darré medverka i häftet. Särskilt omnämnande förtjänar Mollissons förträffliga uppsats över "De schwäbiska diktarnas släktsammanhang" och Winklers "Naturliga folkvandringar och folkrörelser", vari bl. a. klart påvisas, att de tyska massorna trots förefintligheten av Günthers och andra betydande ras- och kulturforskares belysande arbeten alltjämt äro i behov av folktalare av Hitlers typ, vilka praktiskt klarlägga rasmedvetandets, rasarvets och äktenskapsvalets grundläggande betydelse. De grundkunniga, akademiska läromästarnas vetenskapliga undersökningsresultat måste genom gudabenådade folktalare transformeras ner till en medryckande, klar och enkel folklig förkunnelse.

PRESSBYRÅNS döda hand över Nationen borta!

Från och med föregående nummer upphörde Nationen att för sin distribution anlita den av judarna Bonnier och Hirsch ägda "Svenska Pressbyrån" samt övertog själv distribueringen till återförsäljare. Verkan av denna förändring visade sig ögonblickligt. Oaktat vi inom huvudstaden endast hunnit avtala med omkring en tiondel av det antal försäljare, till vilka Pressbyrån tidigare lämnade tidningen, steg lösnummerförsäljningen i sin helhet inom Stockholm genast omkring 1,000 procent mot förut. Medan det t. ex. under "Svenska Pressbyråns" tid knappast förekom att en tidningsaffär sålde mer än något enda exemplar av Nationen, ha sedan vi själva övertagit distributionen ett stort antal affärer sålt över 10 och intill 70 ex. av tidningen.

SVEA RIKE

Bokhandel och Tidningskontor

Karlavägen 59, Stockholm.

Telefon Ö. 59

Välsorterat lager av böcker, tidningar och tidskrifter från in- och utlandet i nordisk kulturuppbyggande anda.

EN NATIONELL GÄRNING

Svenska Turistföreningens verksamhet i fältet är främst ägnad åt de fria vildmarkerna i norra Sverige.

Bland sammanslutningar, verksamma i syfte att bevara vårt lands rika naturskatter och lära dess invånare rätt uppskatta värdet därav, intar *Svenska turistföreningen* en särdeles framskjuten plats. Då föreningen 1885 stiftades, var dess program att utveckla och underlätta turistväsendet i Sverige. Detta program utvidgades 1891 till att även omfatta spridandet av kännedom om land och folk. Under de första åren nedlades ett betydande arbete på utlandsreklamen, men den delen av verksamheten överläts 1902 till Turisttrafikförbundet, numera Svenska Trafikförbundet. Härmed voro de riktlinjer fastställda, efter vilka Svenska turistföreningen ännu alltjämt arbetar.

Ingen bland de unga lärde och naturälskare, som för 45 år sedan samlades för att bilda en turistsammanslutning anade väl, vilket imponerande träd som skulle spira upp ur detta senapskorn. Medlemsantalet under stiftelseåret var 65, men redan vid sekelskiftet räknades 25.535 medlemmar och vid 1930 års utgång 126,539.

I en dal, fylld av björkskog och blommor och omringad av mäktiga snöfjäll, ligger turistföreningens största anläggning, Abisko turisstation.

*

Svenska turistföreningen betjänar sig av en synnerligen omfattande organisation. Vid sidan av styrelsen, som avgör alla viktigare frågor, finnas åtta nämnder för arbetet inom de olika grenarna av verksamheten.

Fjällnämnden har hand om anläggningarna i fjällen. Redan från början intresserade sig turistföreningen för de outforskade områdena längst upp i norr med de djupa skogarna och öde fjällvidderna, som inbjödo till äventyr och upptäckter. Föreningen började också sitt arbete med att göra först Jämtlands och sedan Lapplands fjälltrakter tillgängliga för vandraren. För varje år uppföras nya stugor i ödemarken, båttrafik ordnas på sjöar och älvar, vägar och broar byggas. För närvarande finnes 10 turiststationer, där helpension erhålles, och dessutom 39 stugor. De båda största turiststationerna ligga i norra Lappland, Abisko, där man sommartid under en hel månad kan njuta av midnattssolen, vid Torneträsk, omgivet av mäktiga fjäll, och Saltoluokta nära Stora Sjöfallet, ett av Europas mest grandiosa vattenfall. Abisko turiststation har plats för över 100 gäster.

Publikationsnämnden handhar utgivandet av föreningens publikationer: den stora serien resehandböcker över alla Sveriges landskap, atlas och kartor, broschyrer och vägvisare samt planschverk. Föreningens årsskrift utgår i 140,000 exemplar, och dess gedigna innehåll och vackra bildmaterial är livligt uppskattat av alla vänner till svensk natur och svenskt turistliv. Dessutom utgives en tidskrift, ”Svenskt Turistväsen”, med meddelanden från de olika arbetsfälten.

Nämnden för skol- och gruppresor har också ett omfattande arbete. Den ordnar de många sällskapsresorna till alla delar av landet, vilka röna stor anslutning. Det s. k. tåghemmet, som vecka efter vecka under hela sommaren för olika grupper av resenärer, huvudsakligen skolbarn, från station till station mellan Östersund och Storlien med väl planlagda dagsutflykter inom den jämtländska fjällvärlden, har blivit populärt. Skolungdomens fjällfärd och idrottshemmet i Hindås ha likaså omfattats med stort intresse. Sedan 1921 har årligen över 10,000 kr. utdelats till skolungdom i stipendier för skolresor. Även arbetarresor och resor för vetenskapligt ändamål understödjas.

Nämnden för naturskydd och hembygdsvård har en stor uppgift att fylla i dessa tider, då det vackraste naturscenerí löper fara att förstöras, om ett ekonomiskt intresse spelar in och kulturens framträngande låter allt mindre bli kvar av naturens orörda storhet.

Lägerlivsnämnden håller just på med ordnandet av lämpliga tältplatser inom landets olika delar. Det gäller härvid såväl stora tältläger i närheten av de större städerna som enskilda lägerplatser för den som vill komma naturen in på livet men ej har råd eller tillfälle färdas i de verkliga ödemarkerna.

Detta för att blott nämna arbetet vid en del av nämnderna.

*

Till allmänhetens tjänst har turistföreningen tre byråer, i Stockholm, Göteborg och Malmö, vid vilka sammanlagt c:a 40 personer äro anställda. Vidare finnes bibliotek med turistlitteratur till utlåning, fotografisamling med 40,000 bilder, boklåda, resebyrå och upplysningsavdelning, vilka alla äro mycket anlitade, kanske dock mest ”upplysningen”, där man kan få reda på när kungl. slottet visas lika väl som man kan begära en detaljerad plan för en omfattande studieresa. På upplysningsavdelningen utarbetas ”Vilo- och kurorter samt hotell och gästgivargårdar i Sverige”, en årligen utkommande vägvisare.

De lokala turistföreningarna stå ej under Svenska turistföreningens ledning utan äro fullt självständiga, ehuru de naturligtvis i mycket samarbeta med landsorganisationen. Däremot har turistföreningen ute i bygderna sina ombud, ej mindre än 2,686, som upprätthålla kontakten med medlemmarna och stå allmänheten till tjänst med upplysningar om sevärdheter, inkvarteringsmöjligheter och dylikt på respektive platser.

Svenska turistföreningen har blivit ett ståtligt uttryck för den fördjupade nationalkänslan till den del denna framträtt i önskan att lära känna sitt eget land.

Utsikt över Västerbottensfjällen från Laxfjället invid föreningens turiststation i Tärna.

En bild från Kebnekaisemas sivets högfjällsvärld. — Kaskasapaktes branter.

Nordiska Muséets kulturmission.

Vården av Artur Hazelii storslagna skapelse Nordiska museet med Skansen är, såsom vi tidigare framhållit, djupt förpliktande. Må även de män, som närmast ha ansvaret därför, aldrig förgäta den geniale grundarens testamentariska ord, att det varit hans mening ”att skapa traditioner som aldrig övergåvos”!

Impulsen till sitt kulturverk fick Hazelius, då han på 1870-talet under resor i landet såg, hur den gamla svenska folkkulturen i allt raskare takt ödelades av den framstormande internationella industrialismen. Efter hand utvecklades hans plan till att avse åskådliggörandet och sammanförandet av alla de fyra nordiska ländernas folkkulturer — därav namnet Nordiska muséet. Som ett betydelsefullt led i Hazelii strävan ingick ”att vidmakthålla allmänhetens intresse för nordiskt folkliv och folksed”, till befruktande av vår framtida svenska kulturutveckling. I sin redogörelse vid 25-årsjubileet 1898 gav han även uttryck åt sin livliga tillfredsställelse över den stora betydelse museet redan haft för utvecklingen av vår konstslöjd, särskilt i den mån denna börjat gro på nordisk grund. Man fick här en stark förnimmelse av de förhoppningar han knöt till sin skapelse såsom en icke endast rent museal utan jämväl positivt kulturdanande institution.

De internationella strömningar, mot vilkas pietetslösa, vandaliserande framfart Hazelius i Nordiska museet önskade resa ett bålverk till försvar för den nordiska kulturen, frodas också i vår tid, ehuru ofta i nya skepnader. De ha utvecklats till vissa enhetliga linjer, sammanlöpande i ett system, som söker bana sig väg fram över hela världen, krävande underkastelse från de nationella kulturerna. Denna nya internationalistiska kultur har på grund av sitt intima sammanhang med de strävanden, som under judisk-asiatisk ledning åsyfta nationalstaternas bolsjevisering, inom nationalistiska kretsar i Europa erhållit namnet ”kulturbolsjevism”.

Man måste givetvis respektera de utomordentliga svårigheter, som under en kulturepok som den närvarande, präglad av allt starkare inslag av denna kulturbolsjevism, ej kunna undgå att möta ledningen för en nationellt kulturvårdande institution som Nordiska museet. Inom byggnadskonsten presenterar sig den nya kulturen under namn av ”funktionalism”, vilken framträder med högröstade anspråk på att representera den absoluta ändamålsenligheten, inför vilken alla gamla nationella stilar måste vika. En våldsam propaganda igångsattes som bekant i samband med fjolårets stockholmsutställning för ”funkis” — som det nya populärt kallades. För en kulturvårdande svensk institution som Nordiska museet ges principiellt endast en ståndpunkt gentemot en kulturriktning med klart antinationell och antinordisk inställning, nämligen avböjandets. Därför var det med en viss förvåning man nyligen genom pressen erfor, att museets styresman i ett tal på Skansen offentligt skulle uttalat sig för funktionalismen.

Då Nationen för att vinna klarhet i detta stycke hänvände sig till professor Andreas Lindblom, beredde professorn oss tillfälle att taga del av det omskrivna talet. Av detta framgick bl. a., att han, naturligtvis

SVEA RIKE

Sverige och Breitenfeld-firandet.

Även vårt land bör representeras vid firandet av 300-årsminnet av slaget vid Breitenfeld, som i Tyskland kommer att högtidlighållas genom stora festligheter, framhåller generalstabschefen i en skrivelse till regeringen. Enligt det förslag i sådant syfte, som åtföljer skrivelsen, skulle Sverige företrädas av en deputation av representanter för regementen, som räkna sina traditioner från de truppförband vilka på svensk sida deltogo i slaget.

Deputationen skulle bestå av en officer, en underofficer och en furir från vardera av I.1, I.3, I.4, I.13 och I.22 samt motsvarande personal från olika infanteri- och kavalleriregementen, vilka tillhört förutvarande I.6 och K.4. Som ledare föreslås en representant för generalstaben med generals rang.

Enligt planen för vårt deltagande i minnesfirandet skulle den svenska deputationen medföra några av de olika truppförbandens hederstecken, förslagsvis två infanterifanor och ett kavalleristandar från t. ex. I.4 och I.13 samt förutvarande K.4.

Hembygdsmuseum för Orust.

Orusts hembygdsmuseum, uppfört å Morlanda säteri, har i dagarna invigts. Sedan minister Harald Bildt från Kairo redogjort för museets tillkomst, hölls invigningstalet av landshövding Oscar von Sydow.

Museet har tillkommit tack vare ingeniör K. Bildts på Torebo och fru Sannes å Morlanda frikostighet och intresse, vilka ej endast ställt museibyggnaden till förfogande utan även hopbragt större delen av de många och värdefulla föremålen. Vid sidan av museet har ordnats ett sockenbibliotek, vartill grundstommen lagts av framlidne minister Bildts i Rom rika boksamling, vilken överlämnats av sterbhuset efter honom.

Betydelsefullt runstensfynd.

Ett nytt runstensfynd har gjorts i Eskilstunatrakten, betydelsefullt framför allt därigenom att det bragt ökad klarhet i frågan, huruvida våra runristningar en gång burit färg i sina slingor eller icke. Olika meningar ha härutinnan hävdats, om ock forskningsresultaten bestämt tyda på att den stora massan runstenar aldrig målats. Av Sveriges c:a 2,000 runristningar visa endast ett par ovanliga, i relief huggna stenar spår av målning. Genom det senaste runstensfyndet har emellertid bevis lämnats för att röd färg understrukit verkan av ristningslinjerna.

Vid en undersökning i Tumbo kyrka väster om Eskilstuna fann man under rivningen dels en hednisk gravsten i form av ett klot, dels tvenne väl bevarade runstenar, av vilka den ena tjänat som grundsten under absiden, den som företedde färgproven. Att dessa kunnat bevaras nästan ett årtusende har sannolikt haft sin grund däri, att stenen redan ett sekel efter huggningen fått tjäna som grundsten i den åldriga absiden. De färgspår, som då funnos kvar, ha bevarats av kalkputsen i väggen. Färgen är en vacker klarröd cinnober, vars färgande ämne består av järn.

Runstenen är icke endast märklig genom färgspåren utan även genom slingans förnäma form. De från äldre tider nedärvda djurhuvuden, som runmästarna brukade rista, ha här utbytts mot ett stort kristet kors och texten slutar med en kristen förbön för Torstens själ.

VAKNEN!

Vaknen, Nordens alla hjärtan,
ur den långa vinterdvala!
Lyssnen åter till de röster,
som om ädla bragder tala!
Vaknen, vaknen upp till livet,
I, som drogens hårt med döden,
morgonrodnans fana svajar,
upp och följen henne, öden!

Vaknen upp och leten idogt
i de kämpekummel höga,
i de stora minnesmärken
anden ställde för vårt öga!
Vaknen upp till syn och sinne
för det stora, för det ljuva,
som kan smälta kvinnohjärtan,
som kan hjältehjärtan kuva!

Hör de djupa ljud från Nordens
barndomsdagars baldershage,
kämpeluren, Heimdalshornet,
silverharpans klang hos Brage!
Hör, det är den vaggsång, nornan
fordom kvad för folkets öra
och ett nordiskt barnahjärta
ännu glädes av att höra.

Lyssna, lyssna, djupt ur fjällen
hörs en ton, ej än förgången,
från den gamla Valas harpa,
kämpevisan, skaldesången!
Vindens kvad i askens krona,
viskningen vid Baldersbålet,
Frejas nick och svärdens stålklang
ljuda än i modersmålet.

Vaknen upp och skåden klarligt,
huru fädren här i Norden
strävade till mer än ära
och till mer än glans på jorden,
ja till mer än Valhalls glädje
och ett rum i fadershuset —
till att dö vid gudars sida
i den sista strid för ljuset!

Viktor Rydberg

Nyupptäckt fornminnesområde i Östra Torsås.

Vid kartläggning av Inglinge hög i Östra Torsås församling i Växiötrakten har amanuensen vid Historiska museet E. Floderus i omgivningen funnit c:a 100 fornlämningar av olika slag. Det rör sig om dels större gravhögar, dels stensättningar, av vilka åtskilliga ha skeppsform medan andra äro runda eller rektangulära.

Amanuensen Floderus har med anledning av fyndet uppgjort ett förslag till restaurering av hela området.

"Drottning Victorias fågelskyddsområde."

Drottning Victorias vackra tanke, då hon föreslog, att ett område skulle inköpas för erbjudna medel på Öland för att bereda en fristad åt fåglarna, har nu blivit verklighet, yttrar prof. Einar Lönnberg i en skildring från "Drottning Victorias fågelskyddsområde", Knisa mosse, i tidskriften "Fauna och Flora".

Prof. Lönnberg berättar om sitt första besök å Knisa mosse, som ligger i Persnäs socken, och de intressanta iakttagelser han därunder gjorde. Det är en rik och sällsynt representation av vårt fågelsläkte som här fått sig en fristad. Förf. nämner omkring ett trettiotal vid besöket iakttagna arter, däribland även i vårt land förut okända. Det svenska fågelskyddet har genom Knisa mosses fridlysning fått ett väsentligt tillskott.

Sveaväldet i Litauen.

Som en fortsättning å tidigare utförda arkeologiska forskningsarbeten i Grobin ha under svensk-litauiskt samarbete grävningar nyligen igångsatts i Apulia. Deltagare i dessa äro från svensk sida professor Birger Nerman, amanuensen Sörling och tre filosofie kandidater, samt från litauisk sida professor E. Volteris, general G. Nagevicius och fyra yngre litauiska arkeologer. Svenskarna hade inbjudits av litauiska kulturministeriet att utföra grävningarna.

I ett uttalande angående grävningarna i Apulia erinrar *prof. Nerman* om, att i Rimbertskrönikan Vita Ansgarii finnes omtalat att kurerna före omkring 800 lytt under svearna. Enligt gamla isländska källor var det Ivar Vidfamne som lade under sig Kurland, vilket skulle skett 650. Sveaväldet torde varat till 800, såsom även bekräftas av grävningarna i Grobin-Seeburg.

Rimbertkrönikan förmäler vidare, att en sveakonung Olof omkring 855 företog ett tåg till kurerna, först till Seeburg. Därifrån begav sig hären "med vilda sinnen" till Apulia. Man började anfalla staden och belägrade den i åtta dagar, ehuru utan framgång, varför svearna började bli missmodiga. Genom lottkastning förspordes, att gudarna icke voro dem gunstiga. Då uppträdde emellertid några köpmän, som hört Ansgar predika, och uppmanade svearna att anropa den kristna guden.

I Apulia befunno sig 15,000 stridbara män och svearna hade redan börjat överlägga om återtåg. Slutligen beslöto de att genom lottkastning anropa den kristna guden, varvid det visade sig att Vite Krist var gynnsamt stämd, och hären fattade mod. Befolkningen i staden blev nu ängslig och sände bud att den ville ge sig samt erbjöd sig att åter gå under svearnas välde. Kung Olof antog de erbjudna förmånliga villkoren och ingick förbund med kurerna, vilka sålunda på nytt kommo under svearna.

Vid företagna provgrävningar 1929 funno prof. Volteris och general Nagevicius bl. a. en praktfull fornborg, 15 m. i höjd och en vall på 7 à 8 m. Den gamla staden har legat på andra sidan av den flod som nu rinner förbi Apulia. Efter grävningarna i Apulia vänta ytterligare uppgifter. Det gäller främst Prizmonti, där förberedande forskningar givit värdefulla fynd från vikingatiden och den äldre medeltiden, samt vidare de s. k. Svenskhögarna.

---

med full rätt, varnat för en sådan hembygdskult som fasthöll vid allt gammalt endast därför att det var gammalt och som motsatte sig det goda och bättre där det presenterade sig under nya former. Verklighetssinnet bjöd oss, menade professor L., att "*acceptera* verkligheten, sådan den av ekonomiska, sociala och historiska skäl blivit".

Från denna professorns uttalade uppfattning vilja vi anmäla en avvikande mening, försåvitt därmed skulle avses, att Nordiska museet inför den moderna utvecklingens eller de s. k. ekonomiska lagarnas tryck i något hänseende borde avvika från den väg dess geniale grundare utstakade, den positiva, kulturdanande mission han med sin instiftelse åsyftade till fromma för den nordiska kulturen. Man hade i varje fall helst sett, att professor Lindbloms "acceptera" med avseende å funktionalismen utelämnats, trots att hans samtidigt framförda reservationer med fordran på anpassning efter svensk miljö och tradition samt på den dekorativa synpunktens fulla beaktande etc. voro så betydande, att de i realiteten göra hans "funktionalistiska bekännelse" mera skenbar än verklig. Man må överhuvud noga akta sig för att taga "funkis"-herrarnas utmanande skryt om att vara duktigare än alla andra alltför allvarligt, liksom deras tal om att vilja "förbilliga" levnadsvillkoren för oss alla, utföra "sociala" gärningar o. s. v.

"Skansen vill icke vara", säger prof. Lindblom slutligen, något bålverk mot den levande kulturutvecklingen, men det vill vara ett värn och ett försvar för det för mänskligheten dyrbara, som en nations gamla bebyggelse och hemtradition utgöra... Det är därför som jag är fiende till varje tendens att göra detta Skansen till en tillflyktsort för någon viss klick, någon särskild åsiktsriktning eller något särskilt samhällslager, lika litet som ett reservat för stämningsmänniskor och skönandar. Det är därför som jag vill, att Skansen i den mån det är nödvändigt, även genom moderna attraktioner skall draga till sig så många människor som möjligt, för att omedvetet meddela dem något av den kraft, den stämning och den ro, som är den gamla kulturens hemlighet!"

Med full förståelse för prof. Lindbloms lovvärda strävan att vilja leda den stora folkströmmen upp till Skansen för att där [illegible]ndas "den gamla kulturens kraft, stämning och ro" vilja vi framhålla, att det här gäller att gå fram med allra yttersta varsamhet, såvida ej hela institutionens karaktär skall äventyras. Attraktioner som intet ha att skaffa med svensk och nordisk kultur måste under alla förhållanden vara bannlysta från Skansens mark. Man får ej heller glömma, att Nordiska museet och Skansen äro ett verk av kanske främst just de "stämningsmänniskor och skönandar" professorn omnämner och som man väl får hoppas skola betydligt tillväxa i antal i samband med förverkligandet av hans vackra tanke att på Skansen delgiva vardagsmänniskorna i största utsträckning "den gamla kulturens stämning".

För Nordiska museet borde det i full överensstämmelse med dess geniale grundares andemening vara en uppgift av största betydelse att sammanföra allt vad vår gamla kultur gömmer av bestående värde på skilda områden till en enhetlig svensk-nordisk, positivt skapande kulturriktning. Vad som framför allt bör accepteras är det gamla goda svenska. En strävan i en sådan riktning skulle verka entusiasmerande på många, medan defensivens och negativismens ståndpunkt torde ha små förutsättningar i detta avseende. Vi kunna icke se, att professor Lindbloms uttalade uppfattning i sak skulle strida mot tanken på utvecklandet av Hazelii skapelse i nämnd riktning.

"Enhet i ras, tro, kultur och hushållning".

General Ludendorffs kampprogram.

Allehandas lögnskriverier tillbakavisas av advokat H. Schneider.

General Ludendorffs i ett föregående nummer av Nationen refererade uppseendeväckande avslöjanden rörande de överstatliga makternas, främst frimureriets, diaboliska spel bland folken har föranlett en ny lögn- och smädeattack mot generalen i Publicistklubbsordförandens eget språkrör Nya Dagligt Allehanda, som numera tävlar med de radikala avisorna i fråga om prosemitisk tjänstvillighet. Artikeln, som har till författare den för sin fördomsfrihet kände doktorn S. Neander Nilsson, går ut på att visa Ludendorffs bristande intelligens samt skuld till nederlaget och de olyckor som drabbat Tyskland, bl. a. genom att han i det längsta motsatt sig ett fredsslut. Då man ej längre ser sig i stånd upprätthålla teorin om Ludendorffs svagsinthet, ha nya lögner måst konstrueras för att inför offentligheten tillintetgöra all tilltro till generalen.

D:r Neander Nilsson börjar med att förklara, att "Ludendorff är inget strategiskt geni, som politisk tänkare är han mer än undermålig". Därför att L. endast var fackvetenskapare och saknade all personlig genialitet gick det som det gick för Tyskland. "Efter sammanbrottet har så den illustre mannen dragit i härnad mot frimureriets världsförödelse och jesuiternas ränker och försöker upprätta en ny tysk Wotan-religion — en ren politisk russellanism utanför det mänskliga förnuftets ram. För Ludendorff är allt krig, öppet krig eller hemligt krig — krig mellan klasser, nationer, människor eller makter i det fördolda. Den makt som besegrade honom i kriget söker han ömsom i frimureriet, den internationella judendomen eller i den katolska kyrkan. Och det är på denna makt som han försöker utkräva hämnd."

Allehanda-doktorns under stora åthävor framförda nedgörande av Ludendorff som militär och politisk tänkare bör ses mot bakgrunden av den röde tysk-judiske profeten Rathenaus yttrande på sin tid till ras- och trosfränden Eisner, röd bayersk ministerpresident: "Just i sista ögonblicket har det lyckats oss att vräka all skuld på Ludendorff". En av general Ludendorffs närmaste medarbetare, advokaten *H. Schneider*, Karlsruhe, som uppehållit sig någon tid i Stockholm och begärde att i tidningen få infört ett beriktigande inlägg, vägrades frankt tillfälle därtill. Förvägrandet förtjänar att ses mot bakgrunden av redaktör Ljunglunds granna deklamation för inte länge sedan inför Sveriges Publicistklubb, vari han lovsjöng svenska pressens enastående frihet — av gärningarna skola de bedömas. Nationen lämnar emellertid med nöje plats för advokaten Schneiders sakkunniga uttalande, som här följer.

*

Den 26 juli innehöll Nya Dagligt Allehanda en utförlig artikel över general Ludendorff, vari generalens hållning under kriget icke endast framställdes på ett högst ensidigt sätt utan där det rent av vimlar av oriktiga uppgifter.

Då kriget utbröt var Ludendorff överste och deltog som sådan vid stormningen av Liège, vars snabba intagande främst får tillskrivas hans personliga tapperhet. I mitten av augusti utnämndes Hindenburg till överbefälhavare på ostfronten och L. till hans generalstabschef. Resultaten av hans insats blevo segern vid Tannenberg och den segerrika inmarschen av de tyska trupperna i Ryssland våren 1915.

Först sommaren 1916, sedan Rumänien inträtt i kriget och de tyska utsikterna till seger starkt försämrats genom ställningskrigets inträdande med dess utmattningsstrategi, blevo Hindenburg och Ludendorff satta i spetsen för hela tyska armén. Ludendorffs första stora gärning som generalkvartermästare var det omedelbara inställandet av offensiven mot Verdun, vilken inletts av Falkenhayn och kostat hundratusenden tyska soldaters liv. Genom att låta utbygga Siegfriedsställningen åstadkom L. en stark förkortning av den tyska linien och räddade därmed otaliga tyska soldaters liv.

Det oinskränkta u-båtskriget, vilket L. påyrkade, var helt enkelt en nödvändighet. Det är en självklar sak, att i ett krig, som gäller en nations existens, alla vapen tillgripas. U-båtskriget lyckades ej fullständigt, emedan det påbörjades för sent, sedan England redan täckt sina livsmedelsbehov och träffat skyddsmedel mot u-båtsangrepp. Att det emellertid gjort ett djupt intryck, framgår av de bönfallande rop om hjälp, som ententeländerna sommaren 1917 riktade till Amerika. Då skulle utsikter till fred ha funnits, om ej Erzberger genom att förråda den österrikisk-ungerske utrikesministern Czernins promemoria, som var avsedd endast för tyske kejsaren och rikskansleren och som skildrade Österrike-Ungarns läge i de mörkaste färger, i oerhörd grad hade stegrat ententens segervilja. "Därefter skulle det", skrev Times sommaren 1919, "enligt alla ministrars åsikt ha varit rena vanvettet att vidare förhandla med Tyskland."

Det är en den största lögn, att L. skulle omintetgjort en fred i rätt tid. En av Ludendorffs skarpaste politiska motståndare, den till katolska Centrumpartiet anslutne historieforskaren F. Ritter von Lama, har i en skrift, "Den omintetgjorda freden", eftertryckligt försvarat L. mot denna alldeles oberättigade anklagelse. Ludendorff var städse beredd till fred, även om det kostade Belgiens uppgivande, men, som bekant avböjde Wilson i sin not av den 24/8 1917 till påven varje fredsunderhandling med den bestående tyska regimen. Sedan det militära läget försämrats, gjorde L. sommaren 1918 oupphörligen enträgna och energiska påtryckningar hos tyska regeringen om att vidtaga åtgärder för fredsunderhandlingar. Men veckor och månader förslösades på meningslöst partikäbbel av regering och riksdag, tills det var för sent.

Den franske generalen Buat har därför rätt, då han i sitt företal till franska upplagan av Ludendorffs "Krigsminnen" skriver:

"Åter och ständigt åter har Ludendorff räddat sitt fosterland och om Tyskland likväl bragtes till fall, så skedde det endast därför, att hans råd icke följdes."

Ja, Ludendorffs råd följdes ej, och de fingo ej följas, emedan Tysklands maktägande partier icke önskade en tysk seger. "Tyskland skall", så skrev en gång den socialdemokratiska tidningen Vorwärts, "det är vår fasta vilja, för alltid sänka sin krigsflagga, utan att den sista gången kunna föra henne hem segerkrönt."

Men vinsten av kriget ha icke folken njutit, icke ens de s. k. segermakternas folk, utan endast och allenast judar, frimurare och den katolska kyrkan, vilka makter nu i Tyskland kommit till oinskränkt makt. Emot dessa hemliga makter har Ludendorff upptagit kampen med uppbjudande av hela sin personlighets kraft. Han har dessutom insett, att för den katolska kyrkan är religionen endast ett medel, varmed hon önskar bringa folken under oket för att tjäna samma kyrkas intressen. Härav hans kamp även mot religionen. Ludendorff kämpar därför för en den germanska andens krav uppfyllande åskådning, för en i sanning germansk kultur. Påståendet, att han skule vilja införa Odensdyrkan är en jude- och katoliklögn. Han kämpar, såsom det står i hans kampprogram, för: "Enheten i ras, tro, kultur och hushållning".

H. Schneider.

Advokat.

Karlsruhe.

Goda och billiga Måltider

kan Ni erhålla å följande nykterhetsrestauranter i Stockholm:

Cyrus 61 Nybrogatan 61

Alexander 2 Smålandsgatan 2

Engelbrekt 8 Roslagsgatan 8

Gustav Vasa 51 Upplandsgatan 51

S:t Erik 49 S:t Eriksgatan 49

Gustaf Adolfshallen 68 Västerlånggatan 68

Birger Jarl 61 Folkungagatan 61

Frukost ½9—½2

Middag ½2—7

Kväll 7—½12

SOMMARNYHET

Begär i god tid prospekt. Åberopa denna tidning.

Firma EINAR ÅBERG, Sthlm 4

Samverkan mellan Nordens nykterhetsfolk.

Vid fjortonde nordiska nykterhetsmötet i Helsingfors antogos en del resolutioner, syftande till ökad samverkan mellan nykterhetsfolken samt en skärpt kamp mot spritsmugglingen. Resolutionerna ge intryck av att nykterhetsvännerna i Nordens länder börjat gå problemen mer på djupet och ta sin sak allvarligare än vad tidigare ofta skett. I en av resolutionerna yttras bl. a.:

"Det 14 nordiska nykterhetsmötet har behandlat frågan om alkoholkapitalets världen runt systematiskt bedrivna propaganda och vissa internationella sammanslutningars mer eller mindre öppet organiserade angrepp på nykterhetsrörelsens oegennyttiga strävanden i mänsklighetens gemensamma intresse. Mötet vill fästa alla nykterhetsvänners uppmärksamhet på vikten av att kraftigt stödja det internationella upplysningsarbetet mot alkoholen, och i fråga om den nationella nykterhetskampen i resp. länder uppmärksamma det allt mer framträdande mellanfolkliga motstånd, man i denna kamp har att möta."

"Nordiska nykterhetsmötet uppmanar nykterhetsfolket i de nordiska länderna", heter det i resolutionen mot spritsmugglingen, "att uppbjuda alla sina krafter för att få samarbetet mellan dessa länders statsmakter att i praktiken utveckla sig enligt riktlinjerna i Helsingforskonventionen av 19 aug. 1925 rörande motarbetande av smuggling av alkoholvaror. Samtidigt uppmanas nykterhetsfolket i de nordiska länderna att med all kraft arbeta för en lagstiftning, som möjliggör beslagtagande av uppenbara smuggelfartyg, även i öppen sjö och oberoende av vilken flagga de föra."

Hebreiskt gyckel med hembygdsintresset.

För hebreerna i Sverige är det framväxande starka intresset för hembygdsvården en allt annat än behaglig företeelse. Att i Ismernas högålder, då de nationella kulturerna stå inför sitt fall och den judiska bolsjevismen bereder sig att ta ledningen av hela utvecklingen, börja intressera sig för nationell hembygdskultur — det måste för vederbörande framstå som något reaktionärt verklighetsfrämmande. Av förståeliga skäl vill man dock ej gå alltför agressivt till väga, utan inskränker sig till en mera beslöjad, underminerande propaganda närmast åsyftande att framkalla löje över hembygdsvården. I spetsen för denna propaganda går som alltid "upplysningsdiktatorn" Karl Otto Bonniers husorgan Dagens Nyheter. Som ett belysande prov på vederbörandes taktik vilja vi citera några strofer ur en hembygdsartikel, som för några dagar sedan stod att läsa i nämnda "kulturorgan". Så här lät sig tidningens medarbetare:

"Jag har hört så mycken musik häruppe i Värmland att det räcker över hela vintern efter mina behov av musik. Under fjorton dagars tid har jag besökt minst sju hembygdsmuseer, och över allt har jag tittat på lurarna med vilka man lockade fram näverspel. De ha stått i finnpörten och i värmländska storstugor och överallt där man över huvud taget kunnat råka stöta till en näverlur. De ha funnits på vykorten nere i städerna och i historierna uppe i bygderna. Det har varit näverspel över allt.

I en gammal visa från Lekvattenstrakten har jag hört den dramatiska berättelsen om tordyveln och flugan. Den börjar så här:

'När tordiveln geck te fluga på fri, pidris.
Ska du bli käringa mi?
Pirimittit ariandum pidriej!'

Den dramatiska friarvisan slutar med följande strof, som handlar om själva festen:

'Tordivelns bröllop va inte se stort, pidrie,
lusa ho spelt å loppa ho dans,
pirimittit ariandum pidriej!'

Och det är också näverspel.

Men bland det finaste jag hörde var när en av mina nyvunna vänner satt på farstutrappan en kväll med lutan och sjöng en av Anners i Kaijkulas små visor, som lär stamma från Gunnarskog. Den är på Värmlandsfinska och låter:

'Fante stolt o hanses fru
å alle barna å di va sju
— — — — — — — — — — —
Kilmahitta si, å Kilmahitta so,
Kilmahitta ki, å Kilmahitta ko,
Kilmahitta kitta, Kilmahitta kotta,
Kilmahitta pitta, Kilmahitta potta,
Kilmahitta på Kikko.'

Det är sådant som man kallar för näverspel häruppe i Värmland, och nog försvarar det namnet. Det är egentligen ingen mening i det, men det behöver det ju strängt taget inte alltid vara i poesi."

Israels barn ha som synes sitt säregna sätt att popularisera vad som ej passar dem. Naturligtvis är det ej uteslutet, fastmer mycket troligt, att B. D. N:s citerade strofer ur svenska hembygdsvisor alls icke stamma från bygden utan tillkommit i det funktionalistiska bladets palä nere i Stockholms Klarakvarter.

Frankrikes fordran på Ryssland 43 miljarder.

Med anledning av förda fransk-ryska underhandlingar, gående ut på att franska regeringen skulle garantera krediter för varor, som Ryssland importerar från Frankrike, har den nationelle senatorn och tidningskungen Coty offentliggjort ett öppet brev till handelsministern, vari han allvarligt varnar för att hjälpa Ryssland med nya krediter. Frankrike har redan lagt ut 2,400 milj. pund till Ryssland, och de pengar man nu vill låna komma heller aldrig att återbetalas.

Vår Kamp.

Utkommer d. 1 o. 15 i varje månad.

Huvudorgan för Nationalsocialismen i Sverige.

Motto: Hjärnans och handens arbetare — förenen Eder! Varer svenske!

Ansvarig utgivare: Stig Bille.

Redaktör: S. Lindholm.

Redaktion och expedition:

Kungspassagen, Göteborg

Rt. 374 62. Postgiro 41349

Prenumerationspris:
Helår Kr. 5:—. Halvår Kr. 2:75.
Kvartal Kr. 1:50.

Å varje postanstalt samt direkt från redaktionen.

Provnummer på begäran gratis!

Från Sovjetparadiset

"Sovjetpalatset" avlöser Frälsarkatedralen.

Frälsarkatedralen, Moskvas största och dyrbaraste kyrka, vars väldiga gyllene kupol är stadens högsta punkt och är det första resenären får i sikte när han på långt håll närmar sig Moskva, skall nu också försvinna. Dess byggande tog tvenne mansåldrar och pågick mellan 1837 och 1883.

Samtidigt med frälsarkatedralen komma byggnaderna norr därom åt Kreml till att jämnas med jorden. På den sålunda frigjorda ytan skall uppföras ett motstycke till regeringsbyggnaden, ett kolossalsjukhus, benämnt "sovjetpalatset".

Jordbrukets kollektivisering fullföljes ej.

Kommunistiska partiets centralkommitté förklarar i ett dekret, att sextonde partikongressens beslut angående jordbrukets kollektivisering "mer än tillfullo verkställts". Vid kollektivisering inom ett visst distrikt är det ej nödvändigt, heter det, att medtaga 100 procent av bondejordbruken utan det räcker med minst 68 eller 75 proc. av den besådda arealen.

Kollektiviseringen i Norra Kaukasus, nedre och mellersta Volgadistrikten, de ukrajnska stäpperna, västra Dnjeperstranden, Krim, Ural och Moldau förklaras avslutade. I övriga jordbruksområden samt distrikt, där bomull och sockerbetor odlas, skall kollektiviseringen fortsättas enligt en plan, som går ut på dess slutförande 1932. Uppmärksamheten bör nu framför allt ägnas åt konsolidering av redan uppnådda resultat samt ett intensivare arbete för kollektivjordbrukens stärkande i organisatoriskt och ekonomiskt avseende.

Stämningen i röda armén osäker?

Från olika håll ingående underrättelser tyda på, att stämningen inom röda armén ej är den allra bästa. Sakförhållandet skulle närmast sammanhänga med, att röda armén till väsentlig del rekryteras ur bondebefolkningens led, bland vilken råder ett starkt missnöje med sovjetregeringens "antikulakpolitik".

Bland annat förtäljes om en elakartad resning under folkkommissarien Vorosjilovs nyligen företagna inspektionsresa i Sibirien. Vid Omsk skall han ha mötts av demonstrationer från soldaternas sida. Då han i ett tal för garnisonen framhöll nödvändigheten av jordbrukets kollektivisering, blev han nedhyssjad. En rävst inleddes och tre av garnisonens officerare angivna demonstrationsledare blevo omedelbart arkebuserade. Detta gav emellertid anledning till allmän resning, varunder alla till kommunistpartiet hörande röda officerare dödades och massakrerades. Regementskansliet, där rannsäkningshandlingarna och de politiska ledarnas journaler förvarades, brändes och soldaterna satte eld på officersmässar och högvakt. Därefter förskansade de sig och blevo först efter flera dagars regelrätt strid underkuvade med hjälp av pansrade kulsprutebilar, artilleri och tjekatrupper med gasgranater.

Förhållandena ha föranlett regeringen att vidtaga en rad åtgärder. Trots Vorosjilovs invändningar har man infört spioneri i varje kompani. Plutonchefen måste föra dagbok över sina soldaters göranden och låtanden och härvid samarbeta med den politiske kommissarien. Alla brev undergå sträng censur av de politiska kommissarierna, och tillträde till kasernerna för obehöriga är förbjudet.

G. P. U:s vakande öga.

"Främlingen, som tillfälligtvis befinner sig i Sovjetryssland, störes minst av G. P. U. om han gör allt helt öppet samt lugnt kallar allt vid dess rätta namn", skriver en utländsk journalist som nyligen besökt Moskva.

"G. P. U. är en grym institution med alla sina officiella och inofficiella organ. Som främling finns det ingen anledning att fästa sig vid små förolämpningar, ty sådana är man titt och tätt utsatt för, det är lugnast att anpassa sig.

I en stad hade jag fått en tolk, som ej tilldelats mig från officiellt håll utan som en privatperson skaffat mig, varför jag ej kunde tänka mig, att han tillhörde G. P. U. Men jag erhöll snart bekräftelse därpå, när han ställde sig framför en länstol, klädd med trasig plysch och med knytnävarna svängande i luften ropade: "Tänk att jag här skulle finna mina länstolar, som jag fick lämna ifrån mig för att jag inte kunde betala skatten!" Då detta var hans så gott som första yttrande, var det tydligt vem han var, ty genom att klandra regimen vilja de få främlingen att yttra sig ofördelaktigt om landet, och då är man i fällan — han tillhörde G. P. U:s inofficiella organ.

Gentemot kvinnliga tolkar var min uppfattning icke alltid så säker. Främlingen som en afton beskådar dansen på Grand hotell i Moskva, kan ej undgå att märka att det finns mer än ett dussin damer som ej äro utländskor, och likväl elegant klädda. Stamgästerna vid dessa dansaftnar kalla dessa kvinnor "brigaden"; man behöver dock varken vara stamgäst eller kännare för att veta, att de ryskor som bo i Moskva och uppträda i paristoaletter fått dessa med tillhjälp av någon officiell byrå. Men vari bestå då de tjänster "brigaden" på Grand hotell kan göra myndigheterna, ty var och en i salongen vet: där är Olga, där står Dascha, där sitter Vera etc. De äro alla små nätta flickor, men man måste vara mycket försiktig i sina ytranden då man dansar eller superar med dem, så att ej något oförsiktigt ord undslipper en. Alla äro "masker" och skyldiga att för myndigheterna upprepa vad de samtalsvis få reda på."

En hake eller flera — använd Aqua Vera!

Raskare Rakning

och skönare

Även vid en omsorgsfull rakning avskrapas små hudpartier, vilket ej syns men känns. Vid en hastig rakning bli hudskadorna givetvis större. Då är det nödvändigt badda hakan med Aqua Vera. En kortvarig, obetydlig kittlande känsla då porerna och hudkärlen sammandragas, sedan en skön känsla av svalka och välbehag.

Efter rakningen

Aqua Vera

Flaska för minst 2 mån. Kr. 2:50
Liten turistflaska . . . . . Kr. 1:—

Tillverkare: A.-B. Oxygenol - Stockholm
Kungl. Hovleverantör

"SVENSKARNA ett folk av aristokrater"

En av det nya Italiens mest framstående litteratörer, Mario Carli — krigaren — författaren—journalisten —hjälten i ett tiotal dueller — Mussolinis vapendragare med 18 böcker på sin litterära meritlista trots knappt fyllda 40 år — har under sommaren besökt Sverige.

"Ert land är vackert och intressant", yttrade han under ett samtal till en intervjuare. "Ända sedan Italiatragedin ha vi hört det om och om igen därhemma. Nyfikenheten på Sverige har blivit väckt, våra största tidningar ha var och en månatligen ett tiotal artiklar från korrespondenter häruppe och nu har jag själv rest hit för att skriva en artikelserie om Sverige och Danmark i 'Popolo di Romana'. I april tänker jag komma igen och då skall det bli en bok av det hela. Entusiastisk, det kan jag lova. — Grönskan och de stora vattnen häruppe ha tjusat mig. Svenskens lugn och värdighet har imponerat på mig. Ni äro ett folk av aristokrater."

Högskolornas förjudande.

Nya Dagligt Allehandas på "borgerliga rättsskäl" grundade ställningstagande för den judiska parten i de pågående striderna vid Tysklands och Österrikes universitet ägnades redan i vårt föregående nummer en viss uppmärksamhet. Det borde finnas tillräckligt för Ljunglundsorganet att syssla med inom det egna landet för att visavis utlandet behöva deklarera sin prosemitiska åskådning. Men här har tydligen för organet gällt en ren hjärteangelägenhet.

Att Tysklands och Österrikes nationella befolkningselement på allvar börjat reagera mot judarnas anspråk på att få dominera universiteten borde icke vara så svårförståeligt på "nationella" håll inom andra europeiska stater, där man väl ändå ej önskar utvecklingen uteslutande lagd i asiaters händer. Belysande för ställningen i Österrike äro några siffror från Wienuniversitetet.

Medan Österrike räknar knappt 8 milj. judar, utgjorde 1924 de judiska studenterna vid universitetet i Wien 47,0 procent av samtliga studerande. I denna siffra voro varken de från krigstjänst befriade judarna eller de döpta judarna eller "konfessionsjudarna" inräknade.

Vid medicinska fakulteten var siffran ändå ohyggligare. 1924 uppgingo där de judiska studenterna till 56,3 procent av de studerande.

Siffrorna ha sedan de angivna åren icke förändrats till judarnas nackdel, tvärtom.

Spörsmålet om högskolornas förjudande är förövrigt aktuellt i alla länder. Ur högskolorna framgår ju ett lands ledande intelligens. Skydda sig ej nationerna på denna punkt, är fara å färde. Den av Allehanda förfäktade "borgerliga" ideologien har redan fört nationerna ett gott stycke mot målet "förjudandet av världens intelligens" med det samtidigt märkbara avtynandet av den nordiska rasens kapacitet.

En hel stad från Abrahams tid.

Den av British Museum och Pennsylvania-universitetet till Ur i södra Babylonien utsända arkelogiska expeditionen har påträffat en hel liten stad, bestående av tjugusju hus samt kapell, affärer och varuhus. Utgrävningarna anses ge en fullständigt trogen bild av staden på Abrahams tid samt härröra från omkring 2,000 år f. Kr.

Åtskilliga av byggnaderna äro underbart väl bevarade. Av största intresse äro de fynd som gjorts inne i husen av lertavlor, brev och affärsdokument och som snarast skola vetenskapligt bearbetas. Av den förberedande granskning vetenskapsmännen företagit på platsen framgår bl. a., att huset nummer fyra under Rim Sin av Larsas regering — 1970 till 1910 före Kristus — tillhört en man vid namn Ea-nasir, en köpman som handlade med spannmål och sesamfrö och som hade fasta agenter i utlandet bortom sumerernas gräns. Brev från dessa affärsrepresentanter ha påträffats, liksom köpmannens egna anteckningar. Andra dokument berätta om lån som köpmannen upptagit och om hans svårigheter med kreditorerna.

Fynden äro så omfattande, att det i sinom tid torde bli möjligt att identifiera alla husens ägare och få veta något om deras förhållanden.

EPA på expansion...

(Forts. fr. sid. 1.)

och underhaltiga varor utgjorde intet hinder för geschäftets fullföljande. Allmänheten har en fast otrolig benägenhet för att låta sig fångas i det israelitiska reklammakeriets fångstgarn och frågar ofta mindre efter den reela valutan än ett skenbart några ören billigare pris. För dagen kan meddelas, att herrarna Turitz-Sachs-Schlasberg äro i färd med att upprätta ytterligare ett antal "enhetsprisaffärer", därav en jättefilial i Malmö samt en filial i Lund och en i Hälsingborg, vartill kommer ännu en affär i Stockholm till julen. För Malmöaffären har nyligen förvärvats fastigheten Södergatan 16 för en summa av 350,000 kronor och det förhandlas om förvärv av jämväl fastigheten mitt emot, varigenom bolaget för sin Malmörörelse skulle komma att förfoga över en tomt på över 2,000 kvm. På denna skall uppföras ett modernt affärshus i fem våningar, av vilka EPA för egen räkning lägger beslag på de flesta.

Samtidigt utvidgas rörelsen till att omfatta jämväl grannländerna. I den danska huvudstaden har nyligen bildats ett handelsaktiebolag med namnet EPA, bland vars huvudintressenter är direktören Gustav Turitz i Göteborg. Efter Danmark skulle turen komma till Norge och Finland att lyckliggöras med "enhetsprisaktiebolag".

Såsom tidigare har nämnts favoriseras EPA i sin illojala konkurrens med de svenska detaljhandlarna av ett antal inhemska varuleverantörer, rörande vilka det i flera fall konstaterats, att de vid varuinköp lämna EPA extra rabatter, sålunda berövande de svenska handelsidkarna all möjlighet till konkurrens. Då det bör ha sitt intresse ej endast för privathandelns män utan även för den stora allmänheten att känna namnen på de leverantörer, som i denna strid — vilken kan komma att gälla ingenting mindre än den svenska privathandelns vara eller icke vara — göra gemensam sak med fienden, vi här nedan nämna några bland de firmor, som favorisera EPA:

A.-B. Tekniska Fabriken Fenix, Göteborg.

A.-B. Örnberg & Andersson, Göteborg.

Bröderna Kanolds A.-B., Göteborg.

Vetlanda Sylt- och saftfabrik, Vetlanda.

A.-B. Th. Broms, Eskilstuna.

A.-B. Fåglaviks Glasbruk, Fåglavik.

A. E. Mellqvist, Karlstad.

Hakefjordens konservfabrik, Klädesholm.

Den svenska handelskåren har sett sina legitima intressen undan för undan kringskäras av den omättliga semitiska finansmakten, vilken ej låter sig nöja med mindre än fullständig hegemoni också på köpenskapens område. Den stund bör nu vara kommen, då Sveriges privathandlare göra klart för sig, att kampen rör sig om deras rätt till existens och att en enig försvarsfront i deras eget såväl som den svenska allmänhetens intresse måste resas mot de främmande inkräktarnas aggressiva framfart. Det är redan långt lidet, ingen tid att förlora.

Amerikansk varning till Frankrike.

Den inflytelserike ordföranden i amerikanska senatens utrikesutskott William E. Borah har i ett tal förklarat, att det franska kravet på trygghet, om det drives ännu längre, intet annat innebär än Tysklands, Österrikes och Ungerns undergång.

Världen kommer ej att lämna sitt medgivande till något sådant, yttrade senator Borah. Frankrike åtnjuter f. n. större trygghet än någon annan nation i Europa under de senaste två seklerna kunnat glädja sig åt. Frankrike är en stor nation, men man har nu kommit till den punkt, då mänsklighetens lidanden och en hotande ny världskonflikt fordra en toleransens, rättvisans och förnuftets politik.

Romkyrkan och frimureriet.

Den för någon tid sedan på nytt uppblossade striden mellan påvekyrkan och fascismen överraskade genom Mussolinis därunder visade fasthet och hänsynslöshet. Eljest har det vid kontroverser mellan Vatikanen och Qvirinalen varit vanligt att snart nog få se statens företrädare slå till reträtt.

Under senaste konflikten, som speciellt rörde sig om rätten till handhavandet av ungdomens uppfostran, uppgav sig Mussolini ha bevis för att kyrkan konspirerade mot den fascistiska regimen. I påvens utfärdade encyklika förklarades öppet det fascistiska partiets program och verksamhet oförenliga med den katolska tron samt tillbakavisades beskyllningen för frimureri.

Man fäste sig särskilt vid det tillbakavisade talet från fascistisk sida att kyrkan engagerat sig för frimureri. Hittills ha alltid påvekyrkan och frimureriet gällt för varandras mest oförsonliga fiender. Vatikanens villkor för fascismens erkännande skulle på sin tid rent av ha varit frimureriets utrotande i Italien. Utvecklingen å skilda håll gör emellertid vid handen, att Romkyrkan icke tvekar att intimt liera sig med den judiska makten, där så anses lämpligt. I Tyskland t. ex. grundar sig den i röda mordängelns tecken utövade folkförslavningsdiktaturen de facto på en allians mellan Rom och Juda.

Israels barn ej mer älskade i Grekland.

Meddelanden från Grekland berätta om rådande våldsam förbittring bland befolkningen mot judarna. I Saloniki förekommo nyligen blodiga pogromer, varunder judekvarteret sattes i brand. Över 250 trähus nedbrunno till grunden, och under de nattliga striderna blevo tio personer dödade eller innebrända samt ett fyrtiotal skadade.

Några dagar tidigare hade sammanstötningar ägt rum mellan greker och judar, varvid de senare drogo kortaste strået, då polisen tog grekernas parti. En afton uppstod ordgemäng mellan ett antal grekiska nationalister och judar å ett kafé. Tillkallad polis lyckades dock återställa lugnet. Följande dag inträffade det intermezzo som gav upphov till de ovannämnda oroligheterna. En soldat förolämpades av några judar, och när dessa satte sig till motstånd, tillkallades förstärkning från angränsande kaserner. Grekiska befolkningen, som retats till raseri under det judiska förtrycket, gjorde gemensam sak med militären och trängde in i gettot, där eld anlades på skilda ställen. Judarna, som erhållit kännedom om det förestående angreppet, bommade igen dörrarna och öppnade eld mot grekerna. Brandkåren ryckte ut, men kunde ingenting uträtta. På morgonen var nästan hela judekvarteret en ruinhög, vilken rymde själva synagogan.

Den judiske överrabbinen skyndade i telegram till ministerpresident Venizelos anhålla om bistånd. Denne utfärdade även de strängaste order till myndigheterna att med alla till buds stående medel förhindra ett återupprepande av tilldragelserna. Regeringen sammanträdde omedelbart och fattade beslut om återuppbyggande av det brunna kvarteret samt utbetalande av skadestånd till judarna.

---

8 milj. arbetslösa i U. S. A.

Enligt verkställd undersökning av H. B. Butler, publicerad på initiativ av internationella arbetsbyrån i Genève, utgjorde de arbetslösa i Förenta staterna i slutet av 1930 över 6 milj., vartill kommo ytterligare 2 milj., som delvis eller endast tillfälligtvis voro utan sysselsättning.

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Adress: Postfack 1145, Stockholm 16.
Postgiro 3643.

NATIONEN

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 5:—
Halvår .... „ 2:75
Kvartal .... „ 1:50
LÖSNUMMER 25 ÖRE

Harald Lindströms Boktryckeri, Sthlm 1931.

MÅNDAGEN DEN 24 AUGUSTI 1931

Vida Världen

Nordiska Sachs på galejan.

Stockholms publicistvärld har haft sin cause celebre i den tempererade sommarvärmen. Våra väluppfostrade "bo.gerliga" och "proletära" tidningar aktade sig dock för att låta händelsen komma ut till den breda publiken — sådant betalar sig inte— varför Nationen har så mycket större skäl att ej undanhålla offentligheten det amusanta lustspel som utspelats med självaste Nordiska Sachs som huvudfigur.

Ja, den store Sachs, chef för Kungliga Nordiska Kompaniet, Generalkonsul och Kommendör av diverse Kungliga svenska

ordnar, på sistone särskilt berömd för sina stolta EPA-planer till svenska folkets förseende med "bill'ga och bra" förnödenhetsvaror, gav sig ut på äventyrsstråt och hade så när förolyckats. Mången kämpalek hade han förut varit ute på och alltid fört hem spelet, men denna gång var lyckan honom mindre bevågen. Den ständige segraren på rännarbanan begår förr eller senare ett felgrepp som kommer honom att tappa.

En dag läste Nordiska Sachs, som i svenskarnas land önskade spela den "heroiske" Davids med slungan roll i kampen mot Goliath, en i sitt tycke oförskämd notis i det eljest så korrekta Svenska Dagbladet rörande det danska fotbollslagets ankomst till Stockholm. Där stod skrivet:

"Danska landslaget möttes av tvenne herrar från Palestina, av vilka den ene hade 'blått' öga (här åsyftas hebreen Gelbord som fått ett blått öga därför att han mindre skickligt uttagit det svenska landslaget i landskampsmatchen Sverige-Tyskland, den andre asiaten var kapten Rubensson), vilket förmodligen skulle vittna om hans patriotiska sinnelag."

Sachsens sinne råkade i svallning. Detta var ju att skända hans egen "heliga" ras, som enligt de svenskes egna religionsböcker måste hållas i ära och helgd framför alla andra! Några påringningar till Wahrendorffsgränden och Sveavägen stärkte honom i övertygelsen att här måste handlas och det både snabbt och eftertryckl'gt. Ett nytt exempel måste statueras, visande att det icke är tillåtet att häda "guds eget" folk i Sverige. Sagt och gjort: Svenska Dagbladets styrelse underrättades om, att tidningen omedelbart måste avskeda den redaktionsmedlem som skrivit den brottsliga artikeln, eljest komme N. K:s alla annonser att indragas.

Svenska Dagbladets förskräckta styrelse sammanträdde och be löt ögonblickligen efterkomma Nordiska Sachs' befallning. Den olyckl'ge författaren, tidningens 20-åriga medarbetare, sportredaktör av Klercker, allmänt uppskattad och erkänd som en av sportjournalistikens främste i vårt land, meddelades omedelbar uppsägning med tre månaders lönebetalning. Den store Josef liksom hela mosaiska församlingen var idel förtjusning. Israels barn hade åter en gång haft förnöjelsen konstatera sin suveräna makt över svenska gojims "folkvilja". Men skrattar bäst som skrattar sist.

Inom Svenska Dagbladet fanns också en svensksinnad fraktion som starkt upprörts över den store Sachs' inblandning i tidningens angelägenheter. Denna fraktion gjorde gemensam sak med sin avskedade kamrat, och det dröjde ej länge förrän styrelsen såg sig nödsakad be herr af Klercker återinträda i S. D:s redaktion. Och det hade så när ej stannat härvid. Saken väckte en storm av indignation inom huvudstadens publicistvärld, där Sachsens tilltag blev droppen som kom bägaren att rinna över, och allvarliga planer voro å bane att bringa detta under behandling inom publicisternas organisation — något som det dock lyckades Israels barn att förhindra.

Nordiska Sachs fann sig inför händelsernas oväntade utveckling föranlåten slå till reträtt, och i Svenska Dagbladet återfinnes i dag jättestora N. K.-annonser som säkert ge minst lika mycket i kassan som annonserna före indragningshotet. Stridens utgång betyder en högst kännbar motgång inte bara för Nordiska Sachs utan för hela den israelitiska maktkammarillan i Sverige och skulle kunna tolkas som ett tecken till att den h mliga judiska diktaturen sett sina lyckligaste dagar här i landet. Lika stor som glädjen över segern nyss varit i mosaiska församlingen lika stor var där nu sorgen över det lidna nederlaget.

Nordiska Sachs har fått sig en minnesbeta som säkert skall bekomma honom väl. Vad hade min son på galejan att göra?

*

"Tack för att du kom!"

Siste medlemmen på tronen av den berömda dynasti som "ingenting lärt och ingenting glömt", bourbonen exkung Alfonso av Spanien har varit på besök i Kungliga svenska huvudstaden. Besöket gällde, som han själv uttryckte det — "att roa sig". Och detta tycktes han göra både kungligt och grundligt. Men så är han också både känd och erkänd i vida världen som en veritabel "nöjeslivets konung". Som värdinnor under Stockholmsvisiten fungerade prinsessan Ingeborg och grevinnan Bonde.

Första dagens festprogram inleddes med en charmant dinér å Grand, varpå följde en icke mindre animerad soupér å Atlantic. Vid Alfonsos inträde i Atlantics salong spelade musikkapellet upp en festfanfar och publiken hälsade med minutlånga applåder. Olika uppträdanden, såsom av Jackson Stars och Maningos från Chinarevyn m. fl., bidrogo att hålla stämningen hög. Av fotografier i tidningarna framgick även, att kungligheterna hade roligt så det förslog. En bild visade Alfonso intensivt beskådande sin vänstra dams, en tysk prinsessas nakna rygg, medan prinsessan Ingeborg kastade sina starkt förebrående blickar på den exkunglige galanten för hans blickande åt vänster.

Aftonens klimax nåddes med Rolfs framförande av "Tack för att du kom". Här inträffade något oväntat. Rolf hann aldrig sluta sin sång — hela det kungliga sällskapet reste sig och försvann ur salen, medan den övriga publiken hade roligt åt det komiska i situationen.

*

Funkisprofessorn på äventyr.

Knappt hade arkitekt Asplund ur Kungl. Maj:ts varma hand mottagit professorsämbetet som belöning för sitt visade intresse för den mindreasiatiska, "funktionalistiska" byggnadskonsten, förrän han råkade ut för en malör, som måste marterat honom ej mindre själsligt än kroppsligt.

Professorn var nere och studerade "funkis" på Bauausstellung i Berlin, då olyckan inträffade. Han skulle just pröva en ottoman å möbelavdelningen, som särskilt väckt hans beundran och placerade sig behagfullt på densamma, men det skulle han ej ha gjort. Ty ottomanen var inte skapt att ligga på. Den gick fullständigt i krasch, och en träkloss träffade professorn i huvudet med påföljd att han förlorade medvetandet och i utställningsambulansen måste forslas till närmaste sjukhus. Där konstaterades att han förutom ett krossår i ansiktet drabbats av hjärnskakning. Några allvarligare följder torde dock, enligt läkarnas utsago, olyckan ej komma att medföra.

Självaste funkisprofessorn har alltså eftertryckligt fått erfara, att den "idealiska" nya konststilen har sina sidor som kunna vara mindre idealiska, om man ej är på sin vakt.

*

Mera kulturbolsjevism på nationalscenen.

Den skarpa opposition som mött ledningens för Dramatiska teatern lika omdömes- som smaklösa tilltag att öppna vår svenska nationalscen för den asiatiska kulturbolsjevismen har tydligen ej det minsta imponerat på höga styrelsen. Av upplysningar som teaterchefen Wettergren lämnat det Bonnierska husorganet D. N. ha vi att motse en finfin repertoar för höstsäsongen.

Först blir det ett nytt "engelskt" lustspel, "Art and mrs Bottle", av juden Paul Levy. För omväxlings skull kommer så några föreställningar av "Macbeth", varefter bjudes på bolsjeviken Shaws "The apple cart" och Sigfrid Siwerts "Jag har varit en tjuv". Sistnämnda stycket avhandlar det "populära" barnalstring-problemet. Härpå följer den franska revolutionspjäsen "Beaux Danaube rouge" av Bernhard Zimmerman. "Vackra röda Donau", som pjäsen kommer att kallas på svenska, skildrar Budapest under den "populäre" judiske massmördaren Béla Kuhns revolution.

En utsökt repertoar, som man finner! Någon risk för att Dramatiska teatern skall gå miste om sitt statsanslag finnes säkert ej, så väl som dess ledning förstår att tillmötesgå "tidens smak".

*

Mosaiska affärsmetoder.

Ett intressant bidrag till belysande av "egendomsfolkets" underbara affärsmetoder lämnades vid senaste rannsakningen inför Stockholms rådhusrätts sjätte avdelning angående inbrottet för någon tid sedan i "Arbetarboden", Holländargatan 4, innehavare israelitiske affärsmannen S. Joffe.

Vid ett tidigare rannsakningstillfälle hade hörts plåtslageriarbetaren Tage Olof Johan Blomström samt en ej förut straffad 18-årig servitör, vilken senare enligt egen uppgift tillsammans med Blomström förövat inbrottet i "Arbetarboden" och därvid stulit 13 kavajkostymer, 15 par strumpor, ett tiotal slipsar, några par skor och en del underkläder. Den hebreiske affärsmannen, som genast anmälde inbrottet till polisen uppgav, att varor stulits till ett värde av 11 958 kr., vilken summa dock högst betydligt översteg värdet av det servitören erkänt sig ha stulit. Vid det senare rannsakningstillfället tillkom emellertid ett moment, som ställde hela "stöldaffären" i fullkomligt ny belysning, men som det oaktat ej föranledde någon åtgärd från rättens sida.

Efter rannsakningens slut erhöll eldaren Helge Axel Lage Jeansson på begäran ordet för att lämna rätten följande viktiga upplysning:

"Jag anser mig pliktig tala om att dagen efter inbrottet i affären — — (servitören) talade om för mig, att han gjort inbrottet efter samråd med affärens innehavare."

Rättvisans handhavare ansågo dock icke den lämnade upplysningen vara av beskaffenhet att föranleda någon som helst åtgärd. Sådant skulle kantänka ej tagits väl upp av Joffes härvarande trosfränder. T. f. stadsfiskalen anmälde visserligen senare det passerade till kriminalchefen, men denne anslöt sig, enligt vad försports, till rättens ståndpunkt — "föranleder ingen åtgärd".

Vad man kan vara ganska säker på är, 1) att den "olycklige" israelitiske affärsmannen, som självfallet haft sitt lager till toppen stöldförsäkrat, utfår hela det "stulna" lagrets fulla värde eller 11,958 kr. samt 2) att "stöldens" lejda utförare, som skötte sig så illa att de råkade i klistret, få sina straff utmätta enligt lagens strängaste bestämmelser. — Rätten skall väl ha sin gång!

*

Shaw får bakläxa.

En av kosmopolistiska pressens gunstlingar, engelska paradoxmakaren Bernhard Shaw, överraskade på sin 75-årsdag världen med att på en grandios födelsedagsfest i kretsen av Kremls röda härskare öppet entusiastiskt uttala sig för bolsjevismen. Händelsen väckte obehaglig uppmärksamhet i "borgar"-lägren. Shaw hade uppträtt omdömes- och taktlöst. Man gagnar ej den goda saken med sådan där öppenhjärtlighet. Europas borgare äro ännu inte mogna därför. Så manar och förmanar Bonniers D. N. sin käre Shaw:

"Det är inte på den vägen man vinner intelligensen för en fördomsfri betraktelse av det kommunistiska samhällsexperimentet."

Mr Shaw behöver tydligen gå i skola ett slag hos gamle Karl Otto.

*

Världskoncern för handeln med "vitt kött".

Polisen i Boston har vid en razzia i ett av stadens hotell, som hyst en central för vita slavhandeln, överkommit ett enastående register med namn å män och kvinnor jorden runt, vilka äro leverantörer till otuktsnästen framför allt i Sydamerika. Registret upptar namnen å såväl agenterna som de unga kvinnor man fått i sina garn och innehåller förteckning å personer i så gott som alla europeiska storstäder och hamnstäder med atlanttrafik, av vilka många äro herrar och damer "i ansedd ställning".

Bostonpolisen har noggrant informerat myndigheterna i Europas storstäder angående saken, och enligt vad förspörjes skulle sensationella avslöjanden vara att vänta. Det är dock föga troligt, att namnen å de "ansedda" slavhandlareagenterna i Europas storstäder komma inför offentligheten. Man får ej glömma, att handeln med "vitt kött" är en specifikt judisk affärsrörelse. Trosförvanterna över hela linjen skola säkert veta att med nyttjande av sin gyllene makt förhindra "opassande" offentliggöranden.

Som belysande för sammanhållningen inom rasen även på förevarande område kan erinras om Bonniers D. N:s heroiska kamp i januari 1928 för att från all misstanke rentvå och ur polisens klor fria den på Grand Hotel ertappade israelitiske slavhandlaragenten Paul Hartman. Genom Sv. D. o. a. "kulturblad" hade bemälde herre fått infört annonser efter "kvinnliga ungdomar med intelligens och trevligt utseende för utländsk revue" — den gamla vanliga slavhandlarannonsen. St. D., som fann saken misstänkt, skickade upp en kvinnlig medarbetare till annonsören, vilken efter en hastig blick på offret kommenderade: "klä av er". Episodens publicering väckte pinsam uppmärksamhet och hade så när utvecklat sig till skandal för — den smutsiga trafikens avslöjare, som varit så litet hänsynsfull. Bonniers D. N. ryckte med all kraft in till rasfrändens försvar. Hartman var, försäkrade bladet, en mycket skötsam ung man, som i all oskuldsfullhet hittat på att roa sig med "privaterotik". Och publiciteten såväl som polisen böjde sig naturligtvis för den Bonnierska argumenteringen. Visserligen blev det ej någon upprättelse av eljest vanligt slag med "folkliga" hyllningar etc. vid Hartmans frigivande, men inte var det långt ifrån. — Så nog för att möjligheter finnas att förhindra ett obehagligt offentliggörande av namnen å de "ansedda" herrar och damer-slavhandlareagenter i Europas storstäder.

Det vore emellertid av intresse att veta, om vår svenska huvudstad figurerar med på Bostonpolisens lista?

*

Argentina föregår med gott exempel.

Den argentinska polisen, som tröttnat på sovjetherrarnas spel, har företagit en raide mot sovjetryska handelsdelegationen Jushamtorg i Buenos Aires. Hela personalen — 160 personer — häktades, varjämte samtliga affärsböcker och all korrespondens beslagtogos. Det beslagtagna materialet uppges vara av sensationellt slag.

*

Åter oroligt i Palästina.

Förre excellensen Lövgrens "opartiska" förslag till lösande av den tusenåriga tvisten mellan judar och araber i Palästina kom ej den frid och försoning åstad som man inom zionistiska kretsar hoppats på. Araberna ha för mycken erfarenhet av "kusinernas" trics för att låta imponera på sig av salomoniska konststycken.

Senaste veckornas rapporter från Jerusalem visa på en allvarlig orosstämning samt farhågor för nya strider mellan araber och judar i hela Palästina. De judiska kolonierna ha sett sig föranlåtna begära polisens skydd mot befarade angrepp från arabisk sida. Såväl arabiska som judiska tidningsmän ha varit kallade till myndigheterna, som uppfordrat dem att avstå från varje åtgärd som kunde ytterligare skärpa spänningen.

Överkommissarien har försäkrat en uppvaktande judisk delegation, att regeringen noggrannt övervakar läget och kommer att göra allt för att "upprätthålla ordning och fred" i landet.

*

Fransyskt.

I presidenten Hoowers iscensatta stora skådespel för de tyska statsfinansernas upphjälpande spelade La France en mycket bemärkt roll. I alla akterna bjöds tillfälle lyssna till fransk vältalighet vid utläggandet av fredens, frihetens och rättens ideal, men därvid stannade det. Att här gå från ord till handling passar ej Grand Orients statsmän.

I London sattes dessa på sitt stora prov. När frimurarebröderna Laval och Briand återvände till Paris från förhandlingarna, möttes de å järnvägsperrongen av bröderna Doumer, statspresident, och Tardieu, högerledare, som entusiastiskt lyckönskade dem till resultatet, d. v. s. deras ståndaktighet. Till pressens representanter, som sporde Laval om han under besöket i London lärt sig någon engelska, svarade den vise brodern:

— Jo, jag har lärt mig konsten att säga nej — vilket svar livligt senterades av de församlade bröderna.

Pris 25 öre.

NATIONEN

Utkommer med 24 nummer om året.

N:R 16—17 (229—230) FREDAGEN DEN 25 SEPT. 1931 ÅRG 7.

Spritmonopolets "franska affärer"

Det mystiska avdelningskontoret i Paris.

I en föregående artikel, införd i n:r 12 av Nationen, klargjordes läget beträffande Spritmonopolet samt uppdrogos riktlinjerna för den framtida utvecklingen inom rusdryckslagstiftningen. I samband härmed avrättades den officiella lögnen, att monopolet skulle vara en statsinstitution, samt konstaterades, att det är ett helt privat företag, ägt och bedrivet av en grupp kända storfinansiärer ur Enskilda bankens sfär.

Den gällande rusdryckslagstiftningen tillkom genom en allians mellan kungliga nykterhetskommittén och Stockholms Enskilda banks direktion. Vilken part som blev den vinnande, står vid detta laget klart för envar. Enskilda bankens direktion satt redan vid tiden för lagstiftningens tillkomst inne med en rik erfarenhet beträffande fördelen för merkantila intressen av lagstadgad varuransonering. En affärsman kan ju ej önska sig något bättre än att kunderna stå i långa köer, bedjande om nåden att få köpa varor mot kontanta penningar. Kommer så härtill, att all kvalitetskonkurrens är utesluten. Principen om försäljningens begränsning till fyra liter i månaden var säkerligen ej någon uppfinning av nykterhetskommitterade.

Det har fordrats mindre vanliga mått av förslagenhet och målmedvetenhet hos de män, som uttänkt och iscensatt detta gigantiska geschäft, att i hela femton år ha kunnat vidmakthålla det i strid mot allt vad sunt förnuft heter. Faktum blottar emellertid den maktställning den Wallenberg-Bonnierska finansgruppen i närvarande tid lyckats tillvälla sig i det svenska samhället, där den sig själv till behag dikterar lagar för staten. För dagen vilja vi beträffande Spritmonopolet särskilt fästa uppmärksamheten vid det viktiga avsnitt av rörelsen, som betecknas med uttrycket "franska viner".

*

Genom någon särskild nåd inräknades ej dessa utländska viner i den lagstadgade kvantiteten, utan kunna de obehindrat köpas av alla motboksinnehavare i nästan vilken utsträckning som helst. Om förfarandet ur nykterhetssynpunkt varit välbetänkt, är mer än tvivelaktigt, men att det för "direktionen" (Enskilda banken) varit en av de lyckligaste bestämmelserna i hela lagkomplexet, är säkert. Vid tiden för "systemets" ikraftträdande var försäljningen av viner i hela landet knappt två och en halv miljon liter, men genom de vidtagna dispositionerna har man lyckats uppdriva försäljningen till hela sex och en halv miljon liter pr år.

Syftet med anordningen framstår fullt tydligt, då man bemärker, att "direktionen" genom förvärvandet av äganderätt till en del franska vinfirmor satt sig själv i den behagliga ställningen att under särskilt gynnsamma betingelser kunna leverera varor till A.-B. Vin- och Spritcentralen, så att den *med ensamrätt och rätt att ensam bestämma priset* kan sälja det allra mesta av de viner som konsumeras i Sverige.

Mot bakgrunden härav förstår man även den transaktion som 1920 genomfördes, då stamaktierna i Vin- och Spritcentralen av Stockholmssystemet försåldes till "direktionen" närstående personer. Med dessa stamaktier följde nämligen rätten att utse bolagets verkställande direktör. Saken ligger alltså klar: A.-B. Vin- och Spritcentralen besitter monopol å försäljning av viner i Sverige, "direktionen" (Stockholms Enskilda bank), som innehar stamaktierna i vinhandelsbolaget och tillsätter dess med inköpsrätt utrustade verkställande direktör, äger stora vinfabriker i Frankrike. De möjligheter denna enastående ställning erbjuder ha uppenbart icke försummats. Sveriges folk har i realiteten intet att säga till om, utan får finna sig i att snällt stå i kö och mot grundlig kontant betalning tacksamt tillhandla sig de saluhållna varorna.

Det intensiva motstånd, som mött förslaget att utrusta statsrevisorerna med rätt att granska Spritmonopolets affärer, får här sin förklaring. Motståndet mot denna rimliga fordran har väckt åtskillig undran samt gett ökad spridning åt den uppfattningen, att det måste finnas "någonting ruttet" i botten av det hela. Vederbörande torde även haft på känn, att det i längden ej skulle vara möjligt att på denna punkt sträva emot och ha därför i god tid ordnat för sig genom inrättandet av ett särskilt avdelningskontor i Paris. Detta egendomliga avdelningskontor, som ingen kunnat förstå vad det skulle tjäna till, har den fördelen att det ligger utanför statsrevisorernas granskningsmöjligheter.

*

Under Kalmarunionens tid, då Sveriges självständighet var i fara, hade svenska folkets rätt att självt bestämma över sin beskattning så när utplånats. De danska konungarna foro ofta godtyckligt fram vid utkrävandet av skatter. Hundra år tidigare hade Waldemar Atterdag på för tiden övligt sätt använt sig av råa våldet för tributens indrivande. De danska konungarna hade dock möjlighet att vid sidan av sin brandskattning av vårt land betjäna sig av en smidigare apparat — ett system av utländska fogdar som på ett mindre uppseendeväckande sätt indrevo skatten.

Den internationellt betonade Wallenberg-Bonnierska finansgruppen, representerad av Stockholms Enskilda bank, är en värdig efterträdare till nämnda tidigare brandskattare. Den apparat, "direktionen" betjänar sig av i fråga om Spritmonopolet, överträffar alla förut här använda indrivningsanordningar. "Direktionen" behöver ej tillgripa råa våldet för tributens införskaffande, dess metod är oändligt mycket mer effektiv — Sveriges folk sluter nu upp i långa köer med kontanta penningar på fickan för att avlämna sin tribut, utan att knorra. Under "representationens" och "folkviljans" livliga applåder.

Det rådande systemet inom sprit- och nykterhetslagstiftningen motsvarar på intet vis sitt uppgivna ändamål. *Därför måste det bort och ersättas av en ordning, som på ett lojalt och hederligt sätt tillgodoser det på området förefintliga behovet!*

Front mot EPA!

Hur varorna »förbilligas». Ny lista å favoriserande leverantörer.

Den internationella judiska storfinansens senaste framstöt mot den svenska handeln i form av "enhetsprisbolag" är alltjämt föremål för livlig uppmärksamhet. Visserligen har man också här i landet tillräcklig erfarenhet av hebreernas merkantilism för att låta imponera på sig av deras nyaste uppfinning. Men icke förty förtjänar saken allvarligt beaktande, alldenstund det är känt, att bakom företaget stå mäktiga internationella finansintressen, i stånd att uthärda en både långvarig och hård konkurrenstrid. Det med Karstadtkoncernen i Tyskland lierade EPA äges ju nämligen av de med Stockholms Ensk. bank samverkande judebolagen Turitz & C:o i Göteborg och Nordiska Kompaniet i Stockholm.

Från en företagen resa till landets sydligaste provins bevarar vår tidnings medarbetare intryck av den forcerade aktivitet som för närvarande utvecklas från den internationella finansens sida för den svenska varudistributionens erövring. "Kooperativa Solidar"-filialer och EPA-affärer växa upp litet varstans, utgörande ett allt starkare hot mot privathandeln. Å Malmö huvudgator finner man, om ock ännu under mer anspråkslösa former, "enhetsprisaffärer", exponerande sina "standardmässiga" reklam- och dussinvaror. Det planerade jättekomplexet Södergatan 16 skymtar redan i andanom. Och i Lund väntas EPA-komplexet vid Mårtenstorget inom en nära framtid vara verklighet. "Enhetspris"-rörelsen sträcker polypartat ut sina tentaklar till snart alla delar av Sverige.

*

Att EPA-intressenterna känt sig obehagligt berörda av den kraftiga opposition som mött geschäftet från svenskt handelsidkarhåll, framgår tydligt av det försvar som för någon tid sedan stod att läsa i det förmodligen numera Bonnierägda Stockholms Dagblad. Man konfronteras här med en "sanningssägare", som ej drar sig för det sorglösaste ocker på publikens godtrogenhet. I artikeln hävdas, att svenska detaljhandeln totalt vansköt sin uppgift som förmedlare av varor från producenter till konsumenter. Splittringen i en mängd småaffärer med otillräcklig kundkrets, ur stånd att effektivt utnyttja lokal, arbetskraft och transportanordningar, är endast, heter det, ägnad att motverka det ur konsumenternas synpunkt så önskvärda nedbringandet av distributionskostnaderna. Det är denna brist i det gamla systemet "enhetsprisaffärerna" avse att fylla genom sin "standardisering av varorna, sin affärsinredning och sina arbetsmetoder". Som alltid, när det gäller skapandet av judiska monopol, vill man vara "allmänheten till tjänst".

Artikelförfattaren är nog djärv att karaktärisera uppgiften om det utländska kapitalets inflytande inom EPA som "en skär och oförfalskad lögn", liksom påståendet att huvudparten av de varor som säljas icke skulle vara svenska utan utländska. Det är dock bevisat, att EPA-geschäftet finansieras av de med Karstadtkoncernen i Tyskland intimt lierade judebolagen Turitz & C:o och Nordiska Kompaniet. Hur stämmer förövrigt uppgiften att huvudparten av de sålda varorna skulle vara svenska med den samtidigt framförda meningen, att "ytterligare millioner kronor av de varor som nu säljas över EPA:s diskar skulle kunna vara svenska varor, om ej svenska detaljhandlare och grossister etablerat en fullkomlig förföljelse mot fabrikanter som våga leverera varor till EPA"? När St. D.-författaren slutligen betecknar de svenska affärsmännens hållning mot EPA som "en skam för landet", sakna dessa anledning taga den vredgade kosmopoliten på allvar.

*

EPA-judarnas taktik i striden om den svenska varumarknaden är lätt genomskinlig. Man slungar ut en massa artiklar till pris som ingen svensk detaljhandlare f. n. kan följa. Dessa överrumplingspris bero ej bara på gemensamhetsköp av internationell omfattning, utan också på en för enhetsprisaffärerna speciellt upplagd masstillverkning av vissa standardiserbara artiklar, som aldrig bli i egentlig mening okuranta. De standardiserade varorna äro naturligtvis ej av någon högre klass, om ock passabla, men de utgöra företagets stor slag- och reklamnummer. Beträffande varor, där individualitet och kvalitet aldrig så litet fordras, ligger EPA ohjälpligt efter. De i varulagret insprängda "standardartiklarna" äro avsedda att inge allmänheten den illusoriska uppfattningen att allt är enormt billigt. Till en tid kan möjligen metoden imponera på mindre kritiskt folk, men knappast i längden.

(Fortsättning å sidan 7.)

SVERIGE OCH GULDMYNTFOTEN.

I den diskussion, som uppstått kring guldmyntsfoten i ledande svenska tidningsorgan med anledning av Englands beslut att frångå guldstandarden, iakttagas tvenne skilda linjer, uppenbart bottnande i de begge dominerande svenska finansgruppernas, Wallenberg-Bonniers o. Kreugers, olika ståndpunkter.

Medan de tidningar, som anknyta till den Wallenberg-Bonnierska finansgruppen, främst Svenska Dagbladet (professor Cassel), Dagens Nyheter (professor Heckscher) och Göteborgs Handelstidning (professor Segerstedt) deciderat ställa sig på den franska, d. v. s. Rotschildska ståndpunkten, energiskt pläderande för guldmyntfotens bevarande, äro de åt Kreuger orienterade tidningarna, Stockholms Dagblad, Stockholmstidningen och Aftonbladet, sympatiskt stämda för den engelska ståndpunkten, guldparitetens upphävande. Nya Dagligt Allehanda intager en odeciderad ställning, förmodligen beroende på att tidningens ledning med sina sympatier lutar åt den engelska sidan, fast den ej vågar bekänna färg.

Svenska regeringens energiska vaktslående kring guldmyntfoten, ställd mot bakgrunden av den Wallenberg-Bonnierska pressens hållning och Marcus Wallenbergs plötsliga avresa till Paris för "underhandlingar" med de Rothschildska krtesarna, tyder på att det "regerande" Sverige ej skulle ha något emot att spela en "ärofull" finansdiplomatisk medlareroll — månne mot vederlag av att metallen för dagen får vara i fred i Sverige? — till den judiska guldstandardens räddning från undergång.

GULDET

Frågan om guldets roll som värdemätare i den internationella byteshandeln har genom pågående världskris i utomordentlig grad aktualiserats. Avsikten med den gyllene metallens införande som universell värdemätare och regulator för penningcirkulationen i världen skulle vara att åstadkomma stabilisering i folkens myntväsen. Genom sina egenskaper och sin jämförelsevis konstanta förekomst i begränsade mängder ansågs den särskilt lämpa därför. Utvecklingen tyder emellertid på, att guldmyntfotens införande skett av andra skäl än omsorgen om folkens välfärd. Den har blivit ett fruktansvärt vapen i de överstatliga makternas brottsliga spel om herraväldet i världen.

Senaste månadernas offentliga debatter om orsakerna till rådande världskris har ställt frågan i blixtbelysning. Från den Gyllene Internationalens — de internationella judebankirernas —. sida hävdades energiskt, att depressionen hade sin grund i allmän överproduktion. Regeringarnas experter bestredo dock riktigheten av denna teori, som uppenbart blott avsåg att förvilla opinionen. Den statsekonomiska sakkunskapen fastslog, att depressionen främst berodde på det starka prisfallet, huvudsakligen orsakat av knappheten å betalningsmedel till följd av guldets hopande i Frankrikes och Amerikas centralbanker, där det "steriliserats" i stället för att användas i befruktande syfte. Skadestånds- och krigsskuldbetalningarna hade befordrat denna "döda" guldanhopning hos Banque de France i Paris och Federal Reservebank i Newyork till skada för produktionens och handelns naturliga gång. Slutligen hade den bristande jämvikten mellan priserna på jordbruksprodukter och råmaterial å ena sidan samt industrivaror å den andra minskat industriländernas avsättningsmöjligheter och skärpt arbetslösheten, varigenom konsumtionen ytterligare decimerats.

Redan för länge sedan kunde Israels världsbankirer förkunna: "Guldets herrar äro vi". Tidpunkten har nu kommit att utnyttja denna maktposition till den eftersträvade världshegemoniens fullbordande. De judeägda centralbankerna i Paris och Newyork, som tidigare framprovocerat den lättsinniga skuldsättningen bland folken, började dra till sig guldet från olika länder i sådan omfattning, att de den dag som är tillsammans förfoga över 2/3-delar av världens till 12 miljarder dollars uppgående guldförråd. Vid senaste uppskattning kom på U. S. A:s centralbank 4,950 miljoner och på Frankrikes 2,300 miljoner, medan Englands centralbank endast förfogade över 650 miljoner — siffror som sedermera ytterligare förskjutits till Englands nackdel och Frankrikes favör, vilket senare land i framtiden väntas komma att överflygla Amerika som guldägare.

Genom att fordra inbetalning av sina utlandslån i guld i enlighet med staternas gällande inlösningsbestämmelser drogo Banque de France och Federal Reservebank till sig allt större mängder av världens guld. Följden blev, att de berörda länderna i stor utsträckning undandrogos betalningsmedel, då de sedelutgivande bankerna ju äro pliktiga att hålla sin löpande sedelstock i visst förhållande till inneliggande guldreserv. Genom den sålunda starkt minskade penningtillgången alstrades stagnation och inskränkning inom näringslivet med åtföljande arbetslöshet, minskad köpkraft och varuprisfall, social oro och statliga svårigheter av alla slag — en lämplig jordmån för revolutionära och krigiska spekulationer. På så vis bragtes Europas stater efter hand till den punkt, där de tvungos till underkastelse under Guldets diktatur, främst representerad av centralbankerna i Paris och Newyork.

Den ena europeiska staten efter den andra nödgades foga sig efter Banque de France's vilja. Tyskland, Österrike och Ungarn hade genom kreditpolitiskt tryck redan pressats under den franska Shyloks häl. "Den franska imperialismen står på höjden av makt", skrev den österrikiska "Arbeiterzeitung" med anledning av kapitulationen i tullunionsfrågan. "Det världsbehärskande England har måst tigga om fransk hjälp, och de båda tyska staterna måste ödmjukt underkasta sig Frankrikes diktat. Det franska guldet regerar Europa." Turen var nu kommen till det stolta Brittannien. Men detta vägrade att utan vidare låta avrätta sig. Bankirerna i Paris hade fordringar i England, vilka infordrades i guld. Alla försök att hejda det våldsamma guldflödet från Bank of England till Banque de France visade sig fruktlösa. När krisen nått sin kulmen, avträdde "socialistregeringen" Mac Donald för att ge plats åt "nationella välfärdsregeringen" Mac Donald, vilkens första resoluta åtgärd blev att göra slut på Paris' guldspel genom att suspendera guldmyntfoten, d. v. s. upphäva engelska centralbankens skyldighet att betala utländska tillgodohavanden i guld.

Engelska regeringens åtgärd att upphäva guldmyntfoten blev ett allvarligt streck i räkningen för de guldhopande bankjudarna i Paris, vilka redan trodde sig ha det engelska världsriket i fällan. Det bör observeras, att det Frankrike, som i dag med alla medel arbetar för åstadkommandet av en fransk hegemoni i Europa, realiter är en statsbildning i det världsimperialistiska Israels tjänst, diktatoriskt styrd av judarnas "världskejsare" i exilen, Rothschild V, genom hans begge regeringsorgan Banque de France och Frimureriets Grand Orient-loge. Englands suspenderande av guldmyntfoten betydde för honom och hela hans folk ett ytterligt allvarligt motdrag, eftersom deras härlighet främst grundar sig på staternas huvudlösa åtgärder att hålla guldvalutor till behag för börsens herrar. Flerstädes är man redan fullt på det klara med, att ett tillfrisknande av folkens ekonomiska liv endast kan ske genom guldmyntfotens slopande samt införande av ett på nationell grund vilande penningeväsen. Åtskilliga förslag i dylik riktning ha även på senare tid framkommit i olika länder. I allmänhet gå dessa ut på åstadkommandet av grundinteckning i jorden som basis för myntväsendet.

Englands statsmän ha med sitt slopande av guldmyntfoten visat vägen för det övriga Europa. Man får hoppas, att de andra staterna skola följa exemplet och genom resolut inskridande återförvisa det med sådant magiskt skimmer omstrålade guldet till dess rätta roll som prydnadsföremål. Sedan må gärna "världskejsaren" sitta på sin tron i Banque de France och njuta av den ädla metallens anblick. Med guldet erövrade Israel sin ställning i världen. Med guldets fall från pidestalen skall det förlora mycket av den trollmakt, varöver det nu yves och i kraft varav det planerar sin revolutionära omdaning av världen till ett "paradis" — ett paradis som dock enligt historiens vittnesbörd av redan gjorda ansatser för mänskligheten betyder ett inferno.

PRESSKONSERTEN

Det nordiska kulturförsvaret.

På tal om det interskandinaviska samarbetet påvisar *Sydsvenska Dagbladet* (h.) de risker för Nordens folk som en isolerad avrustning innebär samt framhäver de gemensamma förpliktelser som åligga dem som värnare av den nordiska kulturen:

Det må erinras om den stora fara för det interskandinaviska samförståndet, som måste ligga innesluten i den eventualiteten, att något av de tre nordiska länderna slår in på den isolerade avrustningens väg. För den stora majoriteten av Sveriges folk kan det väl överhuvud ej tänkas något allvarligare avbräck för samförståndsidén än den, att det ena eller andra landet bryter sig ut ur den pliktemas gemensamhet som borde ålägga varje land att efter måttet av sin förmåga sörja för försvaret av den gemensamma nordiska kulturen. Det är dock i sista hand ej njutandet av samfällda förmåner utan villigheten att underkasta sig samfällda offer, som är förutsättningen för ett äkta fostbrödralag.

Det är med tillfredsställelse man konstaterar den nyvaknade insikten jämväl på högerhåll om nödvändigheten av en skandinavisk front till försvar av den gemensamma nordiska kulturen.

—

»En världsekonomisk olycka.»

Efter att i månader med full rätt skarpt ha kritiserat de ledande centralbankernas guldpolitik rycker professor Gustav Cassel åter in på världsbankirernas linje, skarpt fördömande Englands beslut att suspendera guldmyntfoten. I en ledande artikel, "En världsekonomisk olycka", utvecklar han i Svenska Dagbladet (h.) sin åsikt, rekommenderar engelska regeringen en rad åtgärder, ägnade att eliminera den praktiska verkan av dess beslut, samt avråder alla andra nationer att följa det "farliga" exemplet. Prof. C. skriver:

Det kan råda tvekan, huruvida England verkligen ämnar återställa sin gamla guldmyntfot. En sådan tvekan kan göra England en obotlig skada. Hade världen klart för sig att England vore fullt beslutet att återställa sin guldmyntfot, så skulle det väl ännu vara möjligt att återuppbygga förtroendet.

Gåves säkra garantier mot faran av en försämring av pundets inre köpkraft, skulle väl ännu en räddning vara möjlig genom ett snabbt och kraftigt ingripande från Frankrikes och Förenta staternas sida. Vilja dessa länder verkligen i en kritisk stund göra någonting för världshushållningen, så måste de omedelbart ställa nya krediter till förfogande. Dessa krediter måste lämnas av de respektive ländernas centralbanker. Medel måste åstadkommat genom ett utnyttjande av dessa länders döda guldtillgångar.

Förutsättningen för att England skall kunna bevara sitt välstånd är alltså enligt professor Cassel, att landet återupprättar sin guldvaluta och fortsätter att upptaga dyra räntelån av guldets herrar för täckande av sitt sedelbehov. Man kan utgå ifrån, att Banque de France och Federal Reservebank gärna se en dylik lösning av den olyckliga kris, som drabbat dem genom Englands slopande av guldmyntfoten, ja, man kan vara övertygad om, att de t. o. m. skulle vara beredda till extra väntjänster mot England för att förhindra ett definitivt övergivande av sin omhuldade guldmyntfot.

Professor Cassel kan ej vara okunnig om, att England har andra möjligheter att ordna sitt penningebehov än att basera det på judebankirernas i Paris och Newyork dyra guld. Vill England t. ex. ordna sitt penningeväsen på grundval av den nationella jorden, behöver det alls icke lida brist på betalningsmedel av fullt solid natur och det slipper då att fullkomligt onödigt ikläda sig ytterligare ränteförpliktelser till Guldets herrar. Professorns råd äro alltså icke att betrakta som några goda sådana.

—

Västerlandet och kristendomen.

Den likgiltighet för religiösa ting, som under senaste decennierna gjort sig gällande bland Västerlandets folk, är på väg att försvinna, skriver den finska *Uusi Suomi.* En ändring har dess bättre inträtt, i det intresset för religion och kyrka är i stadig tillväxt. Tidningen skriver:

Den egentliga religionsfientliga andan i Europa återfinnes hos de icke-civiliserade kretsarna, hos den marxistiska socialismen, som förutom på grund av sitt judiska ursprung ser sin fiende i kristendomen även därför, att denna lär människan att bli lycklig oberoende av materiella förhållanden. Den materialistiska världsåskådningen, som betraktar människan framför allt "biologiskt", som en produkt av de yttre livsförhållandena, bekämpar nödvändigtvis religiöst-andliga värden.

I den västerländska marxismen har denna kristendomsfientliga anda under de senaste åren framträtt som ett andrahands uppsåt, som i jämförelse med den övriga verksamheten inte väckt någon större uppmärk-

Sackville

ulstern i diagonalmönster är höstens stora mod.

Distingerade modeller, framställda å PUB:s egna verkstäder, i extra goda kvaliteter. Finnas i prislägen Kr. 85:—, 98:—, 125:—.

En Scarf som kommer att klä Er.

PUB har fått in en kollektion nyheter i ylle- och sidenscarves i eleganta mönster och färger, som harmoniera med Eder nya ulster.
Yllescarves.. fr. Kr. 2:50
Sidenscarves fr. Kr. 3:50

NORR: 74 Drottninggatan, 13 Hötorget.
SÖDER: 54 Hornsgatan (Mitt f. Ad. Fr. torg)

PAUL U. BERGSTRÖMS A B
PUB

NATIONEN

Redaktör och ansvarig utgivare:
Elof Eriksson.

Adress: Box 1145, Sthlm 16.
Postgirokonto 3643.

Prenumerationspris:

Helår	kr. 5:—
Halvår	„ 2:75
Kvartal	„ 1:50

Annonspris:
Efter text 20 öre pr mm., textsida 25 öre pr mm. Särskilt beställd plats 25 proc. förhöjning.

Provnummer på begäran gratis

Stora K och stora W i storpolitisk motsatsställning.

Den roll Ingeniör Ivar Kreuger i verkligheten spelar som internationell finanspolitiker har utanför de invigdas krets hittills i allmänhet varit sfinxens. Sedan länge har det emellertid stått klart, att "finanskungarna" Kreuger och Wallenberg representerade tvenne inbördes konkurerande storfinansiella grupper med internationell inställning.

Det bör under sådana förhållanden ha sitt intresse att i dessa dagar ta del av olika uttalanden från tysk såväl som fransk sida, vari Kreugerkoncernen presenteras som uttryck för den anglosachsiska, mot Tyskland välorienterade makten, medan den Wallenbergska betecknas som Frankrikes representant i Sverige. Medan den franska Liberté dagligen i stora artiklar kräver, att "Frankrikes förmögenhet måste försvaras" mot Kreuger, som vill komma åt det franska guldet för att kunna hälpa Tyskland, konstaterar Hamburger Fremdenblatt förhandenvaron av en på storpolitisk basis fotad motsatsställning mellan Kreuger- o. Wallenbergkoncernerna samt gör gällande, att senaste baissen på Stockholmsbörsen var följden av ett franskt försök att vinna finansiell hegemoni i Sverige. Den citerade tyska tidningen skriver:

"I Sverige stå två stora kapitalgrupper emot varandra, nämligen å ena sidan Kreugergruppen med finansiella försänkningar huvudsakligast i USA, å andra sidan Wallenberggruppen med stöd främst i Frankrike. Det torde ej vara ur vägen att anse, att bankhuset Wallenberg i Sverige följer samma linjer som Morgan i USA."

De refererade yttrandena i utlandets press ger en föreställning om den roll de stora finanskoncernerna i verkligheten spela bakom staternas politik samtidigt de peka hän på tillvaron av skilda finansinternationaler med varandra eventuellt motsatta politiska syften.

samhet. Men där marxismen kommit att intaga en maktställning, såsom i Ryssland, har även denna sida framträtt på ett sätt, som verkar upprörande på ett västerländskt sinne. På ett i Europas kulturhistoria tidigare okänt sätt har ateismen och kristendomsfientligheten upptagits i programmet för statens praktiska propagandaverksamhet och givits former, skärande i sin cynism och råhet. I Tyskland har man även börjat bedriva agitation i denna riktning. Sålunda har ett nytt drag blivit synligt i Europas anlete.

Att kristendomen ej förmått hindra en utveckling, som bragt Europas folk till avgrundens brant, har framförallt sin grund i det allt starkare judiska inflytandet inom de kristna kyrkosamfunden, varigenom läran förvanskats i syfte att främja Israels fantastiska världshärskarplaner. Utan ett snart, radikalt fullföljande av Luthers reformationsverk i riktning mot lärans fullständiga befriande från insmugglade judiska lögner och påfund, är kristendomen dömd till undergång i Västerlandet.

*

Nationalism och liberalism.

Den Bonnierska tidskriften *Fronten* ger i en artikel uttryck för herrarnas vid Sveavägen uppfattning om nationalism:

Nationalismen är sig alltid lik. Den betyder aldrig någonting annat än primitiv livskänsla, onyanserad längtan efter makt. Skillnaden mellan gammal och ny nationalism är endast den, att den senare är ärligare och icke för sig själv döljer, ur vilka verkliga motiv den skapats och suger styrka.

Mot dessa olika former av nationell maktkänsla står i olika länder framför allt den revolutionära socialismen. Mellan dessa två strömmar av nödtorftigt bemantlade drifter och glupskt intressepolitiska strävanden finns god plats för en åskådning av annan art. Liberalismens politiska handlingsprogram kan för ögonblicket ej sägas ha tillvunnit sig någon större anslutning. Detta visar icke något annat än att intressepolitikens fräcka dragplåster för den allmänna uppfattningen betyda ett njutbarare värde än idépolitikens krav på rättvisa och förnuft. Positionen skall emellertid hållas. Dess uppgivande skulle betyda ett förräderi mot kungslinjen i västerländsk civilisation.

Det judiska bladet använder, som man finner, starka uttryck i sitt fördömande av nationalismen. Talet om liberalismen såsom hävdare av rättvisa och förnuft inbjuder enbart till löje. Beträffande dess roll i nuet bör herr Bonnier veta, att den långt före detta överlåtit sitt arv till avkomlingarna — marxismen under dess olika skepnader, socialismen och kommunismen.

—

Handelsbalansen starkt negativ.

De svenska betalningarna till utlandet överstego under 1930 inkomsterna med 245 milj. kr. De ingående betalningarna representera ett belopp av 2,113 milj. kr. samt de utgående 2,358 milj. kr.

—

Det danska systemet studeras.

Ledamöterna och sekreteraren i 1928 års revision av rusdryckslagstiftningen komma enligt regeringens medgivande att företaga en studieresa till Danmark för studerande av det danska systemet.

Prenumerera på

NATIONEN

för sista kvartalet

NORDISK UNION.

Till värn för Nordens frihet och kultur.

Plats har begärts för nedanstående.

Norden är i fara! — Hemliga makter äro i färd med att ödelägga de nordiska länderna och föra deras folk ut i bottenlöst kaos och anarki.

I väster hotar den internationella judiska storfinansen vår ekonomiska självständighet och arbetar målmedvetet på att fängsla oss i sina gyllene slavkedjor. Den judiska spindeln har spunnit sitt snärjande nät över Nordens länder och suger nu livskraften ur dess folk. Industrien, skogen, gruvorna äro erövrade. Den nordiska folkhushållningens hörnsten, jordbruket, utplundras och tillintetgöres. De nordiska staterna äro på väg att bli judisk-asiatiska.

Från öster stiger dånet av de asiatiska hordernas härmassor. Den judiskt ledda kommunistiska internationalen arbetar målmedvetet på de nordiska folkens undergång. Signalen till deras "sista strid" — världsrevolutionen — kommer att inledas med blodbad i de nordiska huvudstäderna. Marken är väl förberedd, folkens försvar ha nedrivits inifrån, inbördes ha olika folkgrupper hetsats upp mot varandra för att underlätta inbördeskriget — allt enligt det urgamla judisk-asiatiska programmet "söndra och härska". När folken förblött i inbördesfejd, när försvaret och försvarsviljan är nedslagen till marken, då komma horderna från öster att svärma in över oss. Nordens fria folk komma att förslavas under ett fruktansvärt internationellt "proletär"- och storfinansvälde.

Faran är överhängande — de två hemliga makterna, den röda och den gyllene internationalen, känna sig redan säkra om segern. Händelserna i Ådalen i Sverige och i Menstad i Norge samt de dagliga politiska morden i Tyskland talar sitt allvarliga språk och varslar om vad som kommer.

Historiens obönhörliga benrangelshand visar sitt "mene tekel" för de nordiska folken. Hittills ha vi icke förstått att vi äro anhöriga av samma ras — den ädla nordiska — att vi äro bröder av samma folkstam, den germanska. För oss gäller: enade vi stå, söndrade vi falla. Gå icke de germanska folken nu i elfte timman samman och förena sig i en nordisk kampgemenskap — så är vår stolta saga för alltid förbi.

Överallt i de nordiska staterna börja folken vakna. Blodets röst gör sig gällande. I Tyskland har Hitler rest sitt folk till kamp för dess existens. I Sverige samlas ungdomen under hakkorsfanan till kamp för frihet och bröd. I Danmark och Holland bryter frihetsbegäret fram och signalen "till kamp för Nordens frihet, fram under hakkorset" ljuder över länderna. Hos Finlands germaner vaknar gemensamhetskänslan och i Norge har folkopinionen skapat den nationella resningen och inlett en förbittrad frihetskamp.

Skulle icke dessa mäktiga folkrörelser i de nordiska länderna kunna gå samman i gemensam kamp för Nordens befrielse? Är icke tiden inne att german-folken räcka varandra handen och skapa ett kampförbund — *en nordisk union?* Låt oss skapa en ogenomtränglig mur av järn och stål och blod för att värna vår ras och vår frihet och utestänga asiatismen och judehegemonien.

Vi rikta idag en hemställan till våra broderorganisationer — Nationalsocialistische Deutsche Arbeiter-Partei, De Vereeniging de Bezem i Holland, Svenska Nationalsocialistiska Partiet, Dansk Nationalsocialistisk Parti, Finlands germaner och Nasjonal Reisning" i Norge — att snarast upptaga arbetet för skapandet av en *Nordisk Union* till värn för Nordens frihet och existens. Upptag frågan till allvarlig diskussion i pressen och inom organisationerna.

Låt lösen bliva: Germaner — förenen Eder! Från ord till handling! Låt blodets röst fälla utslaget!

Oslo, Norge, i sept. 1931.

ADOLF EGEBERG J:r.

Till

Tidningsförsäljande affärer i Stockholm och landsorten!

Undertecknad, som upphört att anlita "Svenska Pressbyrån" för distributionen av Nationen, erbjuder härmed tidningsförsäljande affärer inom riket försäljning av lösnummer i kommission enligt förmånliga villkor.

Rekvisition av exemplar till återförsäljare kan ske antingen pr post hos tidningen, adress box 1145, Stockholm 16, eller pr tel. Öst. 59.

Nationens utgivare.

Förslaget om guldmyntfotens sänkning.

I vårt förra nummer redogjordes för den av direktören Adolf Anderson till Konungen ingivna framställning med förslag om sådan ändring av lagen om rikets mynt av 30 maj 1873, att vikten å guldmynten nedsättes med 20 procent, varigenom ett rättvisare förhållande skulle uppstå mellan fordringsägare och gäldenärer i Sverige och vårt näringsliv återgivas ekonomisk kraft.

Man hade haft rätt vänta, att en framställning berörande ett spörsmål av så utomordentlig betydelse ej utan närmare prövning av Kungl. Maj:t avfärdats i brådskans tecken. Regeringens iver att komma ifrån ärendet verkar icke förtroendeingivande.

I en i dagarna till Bondeförbundets riksdagsgrupp ingiven skrivelse kritiserar direktör Anderson regeringens brådstörtade avfärdande av förslaget samt framhåller, att "den sak det rör sig om icke låter sig avfärda på sådant sätt, såvida man vill undvika allvarliga olyckor för land och folk".

FRIA ORD.

Ekonomisk kris.

En valutakris liknande den tyska befaras även i Sverige. Flera storbanker iakttaga stor försiktighet t. ex. vid diskontering av växlar, lån etc. Och de erkänna öppet att de vänta en kris. — Först kommer England, sedan Sverige. Utan tvivel ha de rätt i sina aningar. Den vansinniga utrikespolitik som förts under de senaste 10 åren måste givetvis leda dithän.

Med varje år överstiger inporten exporten med avsevärda belopp. Tar man sedan i betraktande den svenska statsskulden till juden Rothschild, som uppgår till närmare 2 miljarder kr., så inses nog att läget är ganska betänkligt. Om man sedan tar sig en funderare över den överraskande monopolisering av handeln och industrien som ägt rum de senaste åren, så framstår ännu tydligare att läget inte är så värst ljust. Konsums och Epa's utbredning borde bli en tankeställare för envar. Dessa företag utgöra ett verkligt hot mot den svenska handeln.

Genom att framskapa en ekonomisk kris och monopolisera handeln och industrien ruineras varje affärsidkare, stor som liten. Den överdrivna importen lamslår industrien och skapar arbetsbrist. Den kommande ekonomiska krisen skall ruinera kapitalisten, staten och den enskilde (se Tyskland) och göra juden till allenahärskare. Skulle, trots allt, folken ändå icke vara mogna eller villiga att böja sig under Judas ok, så skola de tuktas genom ett nytt blodbad (krig och revolution). Att den judiska världsmakten är beredd att ge gojim dödsstöten behöver man icke betvivla. Det återstår att se om den lyckats. *M. B.*

Vävskolan med växtfärgning

har öppnats i Stockholm, Mästersamuelsgat. 49^{III}
Elever mottagas i längre och kortare kurser.
Nya undervisningsmetoder. Prospekt sändes.
Beställningar mottagas.

Tel. 132 87 **Elsa Wolke - Hedvig Maas** Tel. 132 87

SVEA RIKE

Bokhandel och Tidningskontor

Karlavägen 59, Stockholm.

Telefon Ö. 59

Välsorterat lager av böcker, tidningar och tidskrifter från in- och utlandet i nordisk kulturuppbyggande anda.

HEMBYGDENS ARV

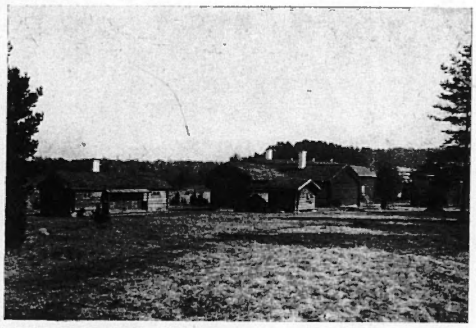

Bergmansgård och bondgårdar.

Striden står på alla områden mellan Gammalt och Nytt, även inom kulturen själv. Det nya har kommit strömmande över oss som en syndaflod och spritts genom de moderna kommunikationernas tusen kanaler, andliga och materiella. Det gamla trogna sega sinnet för det ärvda och egna har liksom hypnotiserats av maskinsurr och järnvägsbuller. Denna nya, till stor del främmande kultur har varit på väg att utrota alla gamla vackra människoverk, alla våra egna ärvda skatter — men inte bara dem, utan också all vild och fri natur.

Med dessa ord ger författaren Karl Erik Forsslund i inledningen till sitt briljanta verk "Hembygdsvård" en träffande karaktäristik av den hårda brottningskamp mellan nationellt och internationellt, som följt den moderna industrialismen och merkantilismen i spåren, hotande att totalt förkväva vår gamla folkkultur. Det var samma tankar, samma bekymmer för den nationella kulturens framtid i Sverige som på 1870-talet drev Artur Hazelius att sätta in hela sin själ på skapandet av det monumentala, nordisk-kulturella försvarsverk, som fick namnet Nordiska museet. Och frågan är alltjämt lika aktuell. Trycket från den revolutionerande internationalismen ständigt ökas. Men glädjande nog kan även ett ökat och fördjupat intresse för det gamla svenska, värt att bevara, förnimmas inom allt vidare kretsar av folket.

Om också våra äldre konststilar stundom stammat från andra luftstreck, togos de aldrig emot med slavisk underdånighet eller användes oförändrade. De omdanades efter familjens, socknens eller landskapets säregna smak och behov. Oreflekterat, omedvetet. Oavbrutet och i otalig mängd strömma dessa undermedvetna intryck på oss, bildande själva de jordfasta grundstenar, varpå vi ha att bygga vid gestaltandet av vår omgivning.

Exempel på den omgivande levande naturens inflytande på människan och hennes skapelser ges vart man vänder sig i våra gamla bygder, i hus och hem, i byggnader och bohag, möbler, dräkter och husgeråd. Häri torde vi även främst ha att söka förklaringen till att nästan vart och ett av våra landskap haft sin egen byggnadsstil, ofta särdeles utpräglad och betecknande; om ock naturligtvis även den praktiska synpunkten spelat in, såsom vid tillgodoseendet av skilda trakters behov, tillgång å byggnadsmaterial etc. I Dalarna framstå de olika socknarna som skilda landskap — i fråga om kultur och alltså även natur. De ha nästan var och en sitt språk, sin dräkt, sin växt på folket, sina slöjdmönster och byggnadsstilar.

Den moderna, internationella kulturen ser i det nationella hembygdsintresset ett hinder, som måste bort. Hem och hemkänsla är ingenting för vår "högstående" tid, menar man. De äro begrepp som tillhöra det förflutna, barbariet. Folket lossas från jorden, göres rotlöst, fågelfritt. Ja, hur skulle det gå med missnöjet, den moderna utvecklingens förnämsta drivkraft, om alla hade det hemtrevligt och bra och voro nöjda med sin lott! Samkänslan med våra föregångare, äldre tiders kulturbärare och levande krafter har man bemödat sig att utrota ur folkmedvetandet och i stället predikat samkänsla med vår egen tid, med nu levande trosfränder och klassbröder i alla länder.

Skånsk slättbygdsmiljö.

Man har frammanat förakt för föregångarna, vilkas begynnelser och grundmurar vi bygga vidare på och vilkas sådd vi skörda.

Det är höjden av tanklöshet och inbilskhet att tro, att allt gammalt måste vara dåligt och att endast de sista tidernas nyheter ha livskraft och värde. Skulle vi följa de nya kulturbärarnas önskan samt bränna och riva allt gammalt, alla stilar och mönster, alla gamla aningar och drömmar — hur fattigt och tomt färglöst och entonigt bleve ej livet! Att söka göra livet allt rikare och fullare, allt ljusare och varmare omkring sig bör vara envars första plikt. Alltså vördnad för allt i det gamla, som är livsdugligt och har förmåga av anpassning och pånyttfödelse! Men vördnad också för allt i det nya, som lyser och värmer och gör livet lättare att leva!

Må vi bliva oss själva igen och taga vara på vad vi ha. — det egna, det ärvda, det gamla. Renässansen är redan på väg. Samkänslan med förfäderna har åter vaknat, deras andar ha börjat stiga upp ur gravarna — en pånyttfödelse av gamla syner och stämningar, som vi trott döda, men som endast sovit en tid och nu stiga upp med ny kraft. En nyvaknad kärlek till allt det värdefulla i det förgångna, en gärd av rättvisa åt det orättvist glömda och förbisedda — en räddning i sista stund av andliga livsvärden, som det skulle varit en oersättlig förlust att mista.

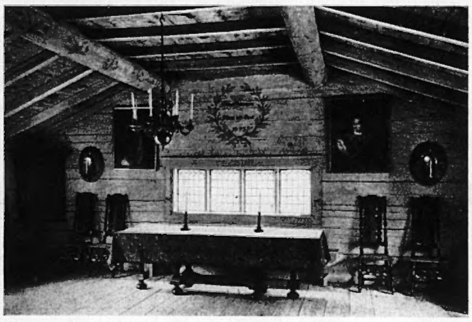

Helydagsstugan i Bergmansgården.

Svenskt folkdanslag.

Fornsvenskt.

De nu slutförda litauisk-svenska utgrävningarna ha enligt vad professor Birger Nerman upplyst i hög grad bidragit att klara upp frågan om Ostbalticums svenska relationer under vikingatiden. Man har fått bevis för att det gamla Apulia i huvudsak var en kurisk anläggning, till skillnad från det närbelägna Grobin — numera Seeburg — som var svenskt.

Expeditionens arbete gällde dels fornborgen, dels gravfältet och dels själva staden, vilken förut ej kunnat påträffas. Fornborgen visade sig vara en av de största i sitt slag i Ostbalticum med ett utomordentligt vackert läge vid förgreningen av en liten flod, varigenom den på framsidan omflytes av vatten. Borgen är på denna sida 17 meter och begränsas bakåt av en 7 à 8 meter hög vall. På andra sidan floden västerut ligger gravfältet samt österut den forna stadsanläggningen.

Gravfältets fynd gå tillbaka till 200-talet efter Kristus. De uppvisa både skelett- och brandgravar. I de tidigare gravarna äro de kuriska fynden allenarådande. Sedan komma svenska 600- 700-talsinslag samt spridda fynd från 1000-talet, bl. a. ett praktfullt vikingasvärd av järn, troligen från Gotland.

Fynden i borgen uppvisa en mängd svenska inslag, såväl i brons som keramik, och då denna senare liknar den som påträffats i Grobin, är det troligt att Grobinsvenskarna under någon tid även härskat i Apulia, såsom förtäljes i den Rimbertska krönikan. Av särskilt intresse var att konstatera, hur mängder av järnpilspetsar sutto i vallen, tätt, tätt, minnande om krönikans häftiga strider. Man fick en god bild av förhållandena i borgen. Bl. a. påträffades ett förkolnat, ehuru alltjämt väl identifierbart kornförråd.

Först under sista dagens grävningar lyckades man finna själva staden, igenkänlig framför allt genom den för denna tids stadsanläggningar typiska lerklirningen, som användes för tätning av timmerväggarna i stugorna.

Nyförvärv till historiska muséet.

Statens historiska museum har av Högserums kyrka på Öland förvärvat ett praktfullt skåp med madonnabild från 1200-talet ävensom ett Birgittaskåp från 1500-talet och en dekorativ ryggbräda till en försvunnen figur från 1800-talet. Från Ledsjö i Västergötland och Helgarö i Sörmland ha skänkts textilier, av vilka särskilt Helgaröantependiet anses värdefullt, försett som det är med ett 1500-talsfoder, uppvisande ett rikt medeltidsmönster med fåglar och djur.

Bland övriga nyförvärv, som sommarens arkeologiska arbeten i fältet tillfört museet, märkes en broderad duk, vilken använts som altarduk i Aspnäs gårdskapell i Uppland i 1500-talets mitt och varå finnas broderade tre adliga svenska vapen — Gyllenstjernas, Natt och Dags samt Lillieörns. Vidare är att nämna en guldbrakteat, funnen i Lossene socken i Bohuslän, troligen norsk samt härstammande från folkvandringstiden.

M A N H E M

Det var en tid, det bodde uti Norden
en storsint ätt, beredd för frid som krig.
Då, ingens slav och ingens herre vorden,
var odalbonde var en man för sig.
Med svärd han röjde våld, med plogen jorden,
med lugn för Gud och man han gick sin stig.
Sig själv sitt värn, han visste andra skydda,
och kungasöner växte i hans hydda.

Om han ej övad var att sirligt tala,
hans handslag gällde mer än ed och skrift.
Han drog ej agg inunder löjen hala,
hans hand bar svärd, men ej hans tunga gift.
Han ej förstod med ord en skuld betala
och språka om sitt hjärtas ömma drift.
Hans hat var eld, hans vänskap gick i döden,
och med sin fosterbror han delte öden.

Hans lärdom var ej stor. Han visste lida
Och leva som en man. Vad vet ni mer?
Vi veta, huru sol och stjärnor skrida —
de över veklingar gå upp och ner.
Vi apa åskan, kunna vapen smida,
men ej det mod, som emot faran ler.
För lyckan krypande vi slåss om brödet.
Han upprätt stod och brottades med ödet.

På segerrika marker svensken träder,
där berg och skogar tala forntids bragd.
Han ropar dig, den sång, som stormen kväder
kring kämpars aska, djupt i högen lagd.
Kan du förgäta dina stora fäder
och ibland deras skuggor stå försagd?
Steg då med deras ätt och deras seder
ock Nordens kraft i gravens sköte neder?

Nej, renom det, de forna dygders tempel,
för evigheten rest på denna jord!
Är han ej med naturens egen stämpel
till manlighetens starka boning gjord?
Upplivom dem, de forntida exempel
av ära, kraft och tro uti vår Nord!
Då skola i vårt fall vi även hämnas,
och Manhems namn på jorden åter nämnas.

Erik Gustaf Geijer.

Breitenfeldsminnet.

Protestantiska trosfränder från hela världen ha varit samlade i Breitenfeld till firande av 300-årsminnet av slaget vid Breitenfeld, den store svenske hjältekonungens första stora seger över de förenade, till numerären vida överlägsna påvliga legotrupperna.

Breitenfeldsminnet har denna gång begåtts under särskilt högtidliga former, visande hur högt det tyska folket alltjämt värdesätter den reale idealisten, konung Gustav II Adolf och hans insats till tanke- och trosfrihetens fromma.

Svensk kulturhärd i Estland.

På året trehundra år efter första gymnasiets grundande i Estland invigdes den 28 augusti under stora högtidligheter Svenska privatgymnasiet i Hapsal. Härmed var ett sedan länge känt behov bland de närmare 10,000 estlandssvenskarna tillgodosett.

Saknaden av eget gymnasium hade blivit så mycket mera kännbar som enligt nyligen stadfästat lagbeslut alla folkskollärare som antagas skola ha genomgått dylikt. Därest svensk kultur och svenskt språk i framtiden över huvud skola kunna vidmakthållas i landet, måste man räkna med svenska lärare, i annat fall ha icke de redan befintliga svenska folkskolorna möjlighet att fortsätta sin verksamhet.

Huvudparten av undervisningen vid gymnasiet kommer att handhas av fil. mag. Torsten Svensson. Dessutom lämnas undervisning i kristendom och sång av en av de svenska prästerna i Estland, medan timmarna i estländska övertagas av infödd lärare. Magister Svensson skall även förestå gymnasiets bibliotek samt verka för spridandet av intresse för svensk idrott bland estlandssvenskarna.

9,000-årig rullstensås i Stockholm.

Under företagna grundundersökningar vid Stockholms sluss har påträffats en rullstensås med en beräknad ålder av 9,000 år, vilken kommer att tjäna som underlag för den nya slussuppfarten. Man har kunnat fastställa det gamla fästningstornets och vallgravarnas läge och får en god föreställning om fästningsverkets utsträckning inom det område som numera kallas slussområdet. De gamla minnesmärkena komma dock att till huvudsaklig del att spolieras vid ombyggnadsarbetena.

Märkligt kyrkofynd.

Vid det s. k. kyrkberget Ulträ i Grundsunda socken har man funnit grunden till den kyrka, där enligt traditionen kristendomen först förkunnades i norra Ångermanland. En boplats från hednatiden påträffades jämte ett 100 kvm. stort område, rymmande ett antal fornlämningar, däribland en harpunspets av ben.

KONST OCH KULTUR

GYMN, **tidskrift för ras- och kulturförnyelse.** Trettonde häftet.

Gymns trettonde häfte, som i dagarna utkommit, bjuder på ett gediget innehåll och en konstnärligt förnämlig utstyrsel.

Förutom den redaktionella artikeln "Dröm och verklighet" må särskilt nämnas professor Ernst Almquists intressanta och sakligt starka bidrag till de nordiska folkens historia. Pastor Haerberger inleder en artikelserie om "Massans själsliv", redaktör Hentzel behandlar "Modesystemet" och signaturen Gripenstam presenterar en utredning av en östgötisk bondsläkt, som man får hoppas skall locka till liknande efterforskningar i andra delar av landet, då kunskapen om vår svenska bondeklass' anor är av både intresse och betydelse ur nationell synpunkt. Karin Karling behandlar Elin Falks gymnastik på sedvanligt förtjänstfullt sätt.

För den konstnärliga utsmyckningen svara Gunnar Hallström med ett utmärkt bondeporträtt och K. M. Hentzel med en symbolisk teckning "Känn dig själv". Bland övriga konstreproduduktioner må nämnas Gottfrid Kallstenius underbara "Solnedgång i Smålands skärgård", David Wallins stämningsfulla "I sommartid" samt Karl Örbos förträffliga allmogetyper från Roslagen. Skulptur: "Barnporträtt" av Ninnan Santesson. Tondikt: "Goternas sång" av Sixten Damm.

Det vackra häftet rekommenderas alla vänner av svensk kultur.

T.

Svensk folkmusik.

Den kände samlaren av svensk folkmusik, redaktören *Olof Andersson* har nyligen återkommit från en resa i Estland, där han bland svenskarna upptecknat gamla folkmelodier. Resan gällde i första rummet insamlandet av psalmmelodier som ännu leva kvar, dessa sällsynta, sköna tonskapelser som framgått ur folkets längtan till ett rikare musikaliskt liv.

"I vår samling av svenska låtar, som uppgår till 15,000 melodier, ha vi endast ett 60-tal psalmer, de flesta från Dalarne", upplyser redaktör Andersson i ett uttalande. "De ha ofta en rik koloratur och skilja sig både melodiskt och rytmiskt från våra 'lagstadgade' koraler. De ha väl ursprungligen haft samma musikaliska form som de Svedbergska psalmerna från 1695, men ha med tiden utbyggts och förändrats i likhet med alla folkmelodier som gått i arv från generation till generation."

Under resan, som omfattade Nuckö, Korkis, Rågöarna o. Nargö, upptecknades ej mindre än 165 olika psalmmelodier. Ett betydande textmaterial, belysande en del frågor i samband med folkets religiösa liv, insamlades även. Bl. a. upptecknades några ålderdomliga melodier, vilka sedan urminnes tider ingått i de bröllopsriter, som ännu leva kvar på Rågöarna.

Ny Torshymn.

Vid grundgrävningen till en skola i Sigtuna strax söder om Stora gatan hittades nyligen bland andra fyndrester, ss. krukskärvor, kammar och hårnålar av ben m. m., en liten kopparplåt, fullskriven med runor, vilken torde ha burits som amulett. Runornas form och språket i den sällsynt väl bevarade inskriften datera amuletten till senare delen av 1000-talet eller omkring 1100. På dess yta äro med någon udd ett hundratal runor inristade jämte flera raka linjer till begränsning av rader samt här och var skiljetecken, bestående av kryss och korta streck. Runorna, som ha vanlig riktning åt höger, löpa i två rader på ena sidan samt tre på den andra.

Docenten *Ivar Lindquist* har med utgångspunkt från de två lätt urskiljbara orden "thur", d. v. s. Tor, namnet på åskguden, och "thursa", namnet på hans ständiga fiender i gudasagan, jättarna eller tursarna, samt med hjälp av samtliga nordiska fornspråk lyckats tyda inskriften, som lyder:

"Tor, synlig i blixten, tursarnas allförgörare,
som kvinnorna älska, med oläkt sår i pannan.
Om dig så trefalt trångmål hotar,
om dig så niofalt nödtvång hotar,
ej du rädes, som aldrig rädes,
släktets räddning, om dig så slå de nio."

Fyndet betecknas av docenten Lindquist som ett litteraturdokument av stor betydelse, ej mindre intressant för arkeologen och religionshistorikern än för litteratur- och kulturhistorikern.

Frimureriets hemlighetsmakeri – en fara för nationen.

Herr Redaktör!

Det var med stort intresse jag tog del av vad *Nationen* hade att berätta om frimureriet i numret 10—11. Emellertid inställer sig frågan: *innebär ej frimureriet genom blotta helighetsmakeriet en fara för nationen?* Ha vi ej rätt att fördöma frimureriet utan att känna alla de ryslígheter general Ludendorff säger sig kunna bevisa med äkta dokument?

För min del anser jag att man har rätt att betrakta frimureriet som en samhällsfientlig rörelse endast med stöd av vad varje svensk känner om sammanslutningen.

Följande fakta kunna ju fastslås:

1. Medlemmar upptagas nästan uteslutande bland inflytelserika ledarpersoner — alltså bland dem som dels genom statens försorg, dels genom privata institutioner fått sig ålagt att bevaka större folkgruppers intressen.

2. Innan man blir medlem vet man ingenting om frimureriets strävanden. Först som medlem får man veta vad man har att göra: endast lyda.

3. Frimurarnas påstående att deras uppgift är att bedriva välgörenhet kan endast vara en skylt. Välgörenheten går blott ut på att skydda medlemmars anhöriga. Därutöver har man ej sett några välgärningar. Och som man ej bildar en världsorganisation blott i syfte att göra väl mot varandras släktingar måste frimureriet ha ett annat mål: *ett mål som är av sådan art att man ej vågar tala öppet och som alltså behöver en vacker täckmantel.*

4. Man blir frimurare därför att framstående och inflytelserika män äro det. Man blir frimurare för att få frottera sig med "gräddan" och med dem, som kunna stödja, hjälpa och befordra. Man blir frimurare alltså *av egoistiska skäl, icke av sociala.*

5. Frimureriet är så organiserat att medlemmar av de lägre graderna lyda order från medlemmar av högre grader. De som tillhöra de lägre graderna få aldrig veta varför de skola handla så eller så. De handla alltså i blindo. De ha blott att lyda — och våga ej göra annat av fruktan för straff.

6. Disciplinen bland frimurarna upprätthålles genom ett utstuderat *skräckvälde.* De som bryta eden bli skoningslöst förföljda.

Ja, detta är vad vi alla veta om frimureriet. Dessa fakta kunna ej bortresoneras. Låt oss nu granska de anförda punkterna och låta det sunda förnuftet tala.

Vad som först faller oss i ögonen är att *personer i ledarställning anse sig ha rätt att med ed binda sig vid en annan auktoritet än den, som det allmännas bästa innebär.* Det frapperar oss att en minister, en högre militär, en uppsatt statstjänsteman, en domare, en biskop eller en universitetslärare sluter sig till ett samfund, vars yttersta mål är av internationell och tvivelaktig natur och vars medlemskap kräver en helig ed om obrottslig lydnad. Dessa folkets utsedda och av folket avlönade ledare anse sig alltså ej äga några absoluta förpliktelser mot respektive folkgrupper utan anse sig kunna tjäna andra intressen än de, som de tillsatts för att tjäna!

Sannerligen är ej detta sakförhållande groteskt: en folkets ledare binder sig till händer och fötter vid en okänd *diktatur* blott för egna fördelars skull — för att vinna befordran, förtroendeposter, utmärkelser, ordnar — och offrar för detta pris folkets välgång och den personliga handlings- och tankefriheten!

Frimurarna svara: Frimureriet vill också folkets väl!

Vi replikera: Lögn! Genom att vädja till egennyttan och streberandan gagnar man ej samhället. Genom att gynna kryparnaturen och genom att lyda okända internationella viljor gagnar man ej nationen. Frimureri betyder för ledaren maktmissbruk.

Varje svensk medborgare med sinne för logik måste förstå att frimureriet är något som icke kan förenas med sunt samhällsliv. Samhället fordrar av sina ledare öppna, ärliga ansikten och fria oförskräckta viljor — icke skygga hemligtsmakare och klavbundna strebers. Utan att behöva avslöja något om frimureriets yttersta strävanden kunna vi öppet stämpla denna rörelse såsom samhällsfientlig. De fakta vi sitta inne med räcka väl till för det.

*

Om jag en dag bleve besatt av djävulen och finge till uppgift att gå ut i världen för att regera människorna och leda dem i fördärvet, skulle min första åtgärd vara att uppfinna frimureriet — om det ej funnes förut. Jag skulle vädja till den mänskliga egoismen, som i synnerhet är mycket stark hos ledande personer, och jag skulle genom att vinka med fördelar och allsköns härlighet förblinda mina offer så att de rent av nedläte sig till att krypande på knä avlägga en helig ed om obrottslig lydnad. Liggande i en likkista skulle jag också få dem att svära att hämnas på dem, som ej lydde mina befallningar. För att påminna mina offer om att de avlagt löften och att de svurit att hämnas på mina fiender — och naturligtvis för att påminna dem om de faror de själva skulle löpa, om de visade olydnad — skulle jag styra ut dem med allehanda kabalistiska tecken: ringar, murslevar, Davidstjärnor etc. Och för att hindra andra än de, som voro besatta av samma onda ande som jag, att veta något om mina diaboliska avsikter skulle jag uppfinna säskilda trappsteg — eller s. k. "grader" — på vilka mina offer skulle få klättra i den falska föreställningen att de till slut skulle få se Sanningen uppenbarad. Skulle någon komma med pinsamma frågor eller lägga i dagen ett skarpare förstånd, skulle jag genast flytta upp den orolige ett trappsteg och skynda mig att hänga på honom några extra tecken och utmärkelser — med sådana medel får man det mest tvångstyriga samvete att tiga.

Ja, så skulle jag göra. Och sannerligen någon djävul skulle kunna utfundera en listigare och mera ofelbar metod för att *förblinda och leda.*

Tänk om det skulle vara en av djävulen besatt som uppfunnit frimureriet? Skratta inte! *Vad vet ni?*

H.

Banque de France.

Alljudas underjordiska guldfästning.

Under senaste åren har den franska staten ökat sitt guldförråd i sådan utsträckning, att riket nu förfogar över 56 miljarder francs eller närmare 9 miljarder kronor. Därmed har Frankrike kommit i besittning av ett större guldförråd än någon annan av Europas stater och följer omedelbart efter Förenta staterna i raden av guldrika stater i världen, skriver fil. dr. *Eric von Born* i Aftonbladet, fortsättande:

Huruvida Federal Reserve-banken i U. S. A. skall kunna bibehålla sitt obetydliga försprång framom Banque de France (till stor del ägd och kontrollerad av judiska "världssjälvhärskaren" Rothshild, frimureriets och världsrevolutionens högste ledare. Red. anm.) synes tvivelaktigt. Hälften av det franska guldet bevaras i form av *hundratusentals guldtackor i den franska centralbankens underjordiska valv*, vilka utgöra en av stål, klippor och vatten omgiven ointaglig fästning. Endast i sällsynta undantagsfall hava utomstående erhållit tillfälle att närmare beskåda dessa underbara valv.

Skulle bomber nedkastas från aeroplan över den franska metropolen, skulle de icke kunna genomtränga den rustning, som skyddar den franska bankvärldens hjärta. Då denna guldfästning byggdes för få år sedan, förstodo ingenjörerna att utestänga varje möjlighet av faror utifrån. De egentliga valven äro belägna under ett tak av klippor, vilket mäter en tjocklek av 32 meter. Vid iordningsställandet av de vidsträckta valven företogs vittgående säkerhetsåtgärder, av vilka yttervärlden blott har en blek aning. Vid grävningarna stötte man på en vattenåder, vilken blev utnyttjad på så sätt, att den genom vittutgrenade små kanaler leddes runt omkring och genom klippmuren. En underjordisk flod omspolar alltså den franska guldfästningens vattentäta murar och utesluter varje slag av underminieringsförsök utifrån.

Den egenartade bankfästningens ingång utgör även ett starkt fort, i det att dess dörrar hava en vikt av 8,000 kilogram, vilken siffra genom ett enda enkelt handgrepp inifrån kan ökas till 20,000. Denna kapitalets mest fulländade fästning är i stånd att trotsa varje belägring och revolt. Ett tusental soldater kunna inrymmas i fästningens inre, och för banktjänstemän och anställda finnas nödiga stolar och bord i de inre valven. Under mindre tid än en halv timme kan den franska finansvärldens centrum försätta sig i belägrigstillstånd och kan under veckor trotsa alla yttre angrepp. Stora livsmedelsförråd finnas, vilka äro tillräckliga för att underhålla en ansenlig styrka. Det mest intressanta är dock att tjänstemän och bevåpnad militär. Genom underjordiska förbindelserör kunna t. o. m. nya förråd av proviant tillföras detta underbara citadell. Frisk luft tillföres de olika valven genom ett sextiotal luftrör, som äro utgrenade i alla riktningar och så skickligt undangömda, att belägrare utifrån skulle hava mycken möda att finna dem. I dessa underjordiska bastioner förvarar Frankrike sitt rika guldförråd, som under förloppet av ett fåtal år fördubblats och genom förnyad tillströmning från olika länder genom ett utbrett banknät synes växa än mer.

Ej blott hjärtpunkten i den franska finansvärlden har blivit föremål för ett så sinnrikt försvar mot yttre faror, som kunde dyka upp vid utvecklingens horisont — nej, även Frankrikes gränser hava under de senaste åren blivit översållade med befästningsverk och fort. Inom tre år väntas arbetena för det franska gränsskyddet ha framskridit till sin slutliga fullbordan. Då kommer ett fort att finnas på varje kilometer vid gränsen i öster, medan bergfästen giva skydd i sydost och söder. Svårare blir det att lösa frågan om ett grundligare skydd av den långsträckta kusten i söder, väster och norr. Så vandrar Frankrike framåt på den väg, som leder till militärisk och finansiell hegemoni. Guld föres genom otaliga små och stora banor till den stat, vars areal är den största i vår världsdel efter Ryssland men vars befolkningssiffra stannat eller rent av faller och endast i två tredjedelar av de franska departementen kryper framåt med snigelfart. Den finansiella tyngdpunkten i Europa har sedan länge glidit över till Frankrike; och i den storartade guldfästingen i Banque de France: Seinestaden har den fått sitt fäste.

GULDETS ROLL

Enligt Sions Vises protokoll.

Det bör under rådande ekonomiska världskris, avsiktligt framkallad av den internationella judiska storfinansen för genomtvingande av dess världsdiktatur, vara av intresse att erinra sig vad de redan för årtionden sedan offentliggjorda "Sions Vises protokoll", innehållande planen för den israelitiska världserövringen, har att säga om den händelseutveckling vi i dag bevittna.

Guldet och kapitalets despotism.

I protokoll n:r 1 står skrivet:

"I vår tid har G u l d e t s m a k t intagit de liberala styresmännens plats. Det var en tid, då t r o n styrde. Frihetsidén är ouppfyllbar, emedan ingen kan begagna sig av den med måtta. Giv åt ett folk, om ock för en kort tid, självstyrelse, och denna skall övergå till självsvåld. Därefter uppstå inre stridigheter, vilka snart övergå till sociala slaktningar, i vilka staterna förbrinna och deras betydelse förvandlas till aska.

Utmattas riket i egna, inre konvulsioner eller överlämna de inre stridigheterna detsamma i händerna på yttre fiender, i vardera fallet kan det anses oåterkallligen förlorat: det är i vår (Judas) makt. Kapitalets despotism, som helt och hållet är i våra händer, räcker det ett räddande halmstrå, vid vilket det måste hålla sig fast emot sin vilja, i annat fall störtar det i avgrunden"

Den allmänna ekonomiska krisen.

I protokoll n:r 3 heter det:

"Den ovannämnda fiendskapen ökas ännu mera på grund av den e k o n o m i s k a k r i s e n, vilken kommer att förhindra alla börsavtal och all industriell verksamhet. Då vi genom alla tillgängliga medel samt genom guldets makt — som helt och hållet är i våra händer — åstadkommit e n a l l m ä n e k o n o m i s k k r i s, k a s t a v i u t p å g a t o r n a h e l a m a s s o r a v a r b e t a r e s a m t i d i g t i a l l a l ä n d e r i E u r o p a. Dessa massor skola med förnöjelse utgjuta deras blod, vilka de i sin okunnighet avundats allt sedan barndomen och vilkas förmögenhet man då kan plundra."

Guldets kult.

I protokoll n:r 4 läsa vi:

"Den spännande kampen om företräden, framgångar i det ekonomiska livet skapa, ja ha redan skapat besvikna, kalla och hjärtlösa samhällen. Dessa samhällen hysa djup avsky för den högre politiken och religionen. Deras rättesnöre blir endast beräkning, d. v. s. guldet, vilket de kunna ägna en verklig kult för de materiella njutningar det kan giva. Då, icke för att tjäna det goda, icke ens för rikedomens skull, utan uteslutande av hat och avund gentemot de privilegierade, följa de lägre gojimklasserna efter oss (judarna) i kampen mot våra konkurrenter — gojimintelligensen."

Guldet riksmekanismens drivkraft.

I protokoll 5 yttras:

"Alla riksmekanismens hjul röra sig genom den drivkraft, som befinner sig i våra händer, och denna drivkraft är — guldet."

Kapitalets stagnation och guldmyntfoten.

I protokoll n:r 20 heter det:

"Ekonomiska kriser ha av oss framkallats hos gojerna (icke-judarna) genom bortdragning av penningar ur cirkulationen. Sålunda framkallade enorma kapitalstagnationer ha tvungit staterna att vända sig till andra stater med ansökan om lån. Dessa tynga på statsfinanserna i följd av nödvändigheten att betala räntorna samt hava bragt dem i evig träldom under kapitalet. Koncentrationen av industrien i kapitalisternas händer på hemslöjdidkarnas bekostnad har utsugit folkens alla krafter och med dem även rikets.

Den nuvarande utgivningen av penningar motsvarar i det hela taget icke det allmänna behovet och kan därför icke tillfredsställa alla arbetsbehov. Utgivningen av penningar bör stå i överensstämmelse med befolkningens tillväxt, varvid det är nödvändigt att taga barnen i beräkning som penningförbrukare.

G u l d m y n t f o t e n h a r v a r i t f ö r d ä r v b r i n g a n d e f ö r d e l ä n d e r, s o m a n t a g i t d e n, ty den har icke kunnat tillfredsställa penningförbrukningen, så mycket mindre som vi dragit guldet ur cirkulationen så mycket vi förmått. Hos oss (i det judiska världsriket) bör införas arbetskraftens värde som myntfot, den må vara av papper eller trä. Vi komma att utsläppa penningar enligt varje medborgares normala behov, ökande dess kvantitet med varje född människa och minskande den med varje dödsfall. Dessa beräkningar komma att göras av varje departement (här är antaget den franska administrativa indelningen), varje distrikt."

Statslån.

"Varje lån bevisar statens svaghet och oförståelse inför statsrättigheterna. Lånen hänga som ett Damoklessvärd över regenterna, vilka i stället för att av sina undersåtar taga temporära skatter, vända sig med utsträckt hand till oss och begära allmosor av våra bankirer. De utländska lånen äro blodiglar, vilka på intet sätt kunna avlägsnas från statskroppen, innan de själva bortfalla eller staten själv bortkastar dem. Men gojimstaterna draga icke bort dem, utan anbringa ständigt nya sådana, så att de oundvikligen måste gå under av självåderlåtning. Lån — det är utgivande av statsväxlar, innehållande förbindelse att betala en viss procent i proportion till det lånade kapitalet. Om lånet betalas med 5 procent, så betalar staten efter tjugo år onödigtvis en procentsumma lika med det upptagna lånet; under fyrtio års tid betalar den dubbla summan, under sextio år den tredubbla, och skulden förblir allt fortfarande samma obetäckta skuld."

Vår Kamp.

Utkommer d. 1 o. 15 i varje månad.

Huvudorgan för Nationalsocialismen i Sverige.

Motto: Hjärnans och handens arbetare — förenen! Eder! Varer svenske!

Ansvarig utgivare: S t i g B i l l e.
Redaktör: S. L i n d h o l m.

Redaktion och expedition:
Kungspassagen, Göteborg
Rt. 374 62. Postgiro 41349

P r e n u m e r a t i o n s p r i s:
Helår Kr. 5:—. Halvår Kr. 2:75.
Kvartal Kr. 1:50.

Å varje postanstalt samt direkt från redaktionen.

Provnummer på begäran gratis!

EB-NK-EPA

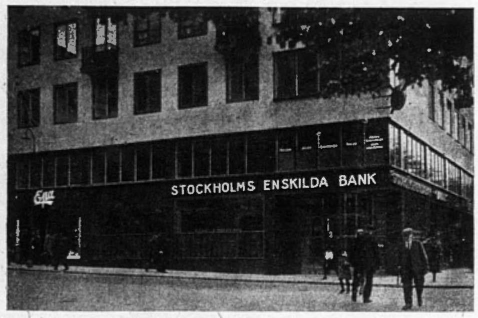

»Till allmänhetens tjänst.»

Vi återge härovan en bild av det berömda "Enhetsprisaktiebolagets" huvudfilial vid Odenplan i Stockholm, inrymd — naturligtvis av någon tillfällighet! — i samma magnifika palä, där Sveriges "regerande" bank, Stockholms Enskilda, tagit sin bostad. I folkets mun lyder också redan dess namn "E. B. — N. K. — E. P. A." (Enskilda Banken — Nordiska Kompaniet — Enhetsprisaktiebolaget).

Självfallet kunde vi vid vårt besök å platsen ej underlåta att göra en visit i palatsets inre. Det var som man plötsligt försatts i en bikupa — ett förskräckligt surrande från den snattrande publikmassan, som trängdes mellan diskarna, beskådande "billighets"-härligheten (tvålar, parfymflaskor, husgeråds- och leksaker) och här och var kanske även köpande därav. Högtalare och exotiska jazzmelodier ökade surret till ett fruktansvärt oväsen. Snart hade vi också fått nog av folknöjet. Efter en hastig rond bogserade vi oss genom massan tillbaka till utgången och voro glada, när vi lyckligt voro ute i det fria och kunde andas frisk luft. Ty atmosfären därinne var nästan ännu outhärdligare än hos Kungl. N. K. i Hamngatsbacken, Stockholmssocietetens eleganta "mötesplats". Man tycker, att en så billig vara som luft ej skulle behöva saknas i herr Sachs' "bililighetsaffärer", inredda efter "funkis"-konstens alla regler — men kanske är den *för* billig?

Front mot E P A

(Forts. fr. sid. 1).

I en del fall har kunnat konstateras, att EPA köpt och en tid sålt varor till förlustpris endast för reklamen. När vederbörande fabrikant ej vill ha sin vara förstörd genom dumpingpriser och därför vägrar att vidare leverera till EPA, slumpas resten bort, varpå försöket upprepas med annat fabrikat. Belysande för tillvägagångssättet är följande fall. För någon tid sedan begärdes från en viss aluminiumtillverkare offert å en stor leverans förekommande aluminiumkärl ehuru av tunnare plåt än fabrikens vanliga samt enklare utförande i övrigt, att betalas pr extra kontant. Med hänsyn till de reducerade kvalitetsfordringarna för massordern vid sidan av den ordinära tillverkningen ansåg sig fabrikanten kunna kalkylera med ett avsevärt billigare pris än vanligt. Efter ytterligare nedpressningar fick han ordern och EPA kunde skylta med en aluminiumpanna av känt märke till reklampris.

De svenska köpmännen sakna anledning stödja fabrikanter och leverantörer, som låna sig till slikt handlingssätt. I sitt eget såväl som allmänhetens intresse böra de tvärtom energiskt taga avstånd från alla försök att nedbringa den inhemska produktionens allmänt erkända höga kvalitet.

I vårt förra nummer nämndes några leverantörer som favorisera EPA och vilkas namn förtjäna att noga observeras av alla svenska detaljhandlare, nämligen:

A.-B. Tekniska Fabriken Fenix, Göteborg.

A.-B. Örnberg & Andersson, Göteborg.

Vetlanda Sylt- och Saftfabrik, Vetlanda.

A.-B. Th. Broms, Eskilstuna.

A.-B. Fågelviks Glasbruk, Fåglavik.

A. E. Mellkvist, Karlstad.

Hakefjordens konservfabrik, Klädesholm.

Förutom dessa tidigare omnämnda vilja vi för dagen namnge följande EPA-favoriserade leverantörer:

Axel Forsbergs Choklad- och Konfektfabrik, Göteborg.

Medico Kem.-Tekniska Fabrik, Göteborg.

Matsilveraktiebolaget, Sundbyberg.

Björkå Glasbruk, Ekhorva.

Därest den svenska handelskåren skall kunna hävda sin legitima ställning gentemot den hänsynslöst anstormande, monopolsträvande judiska finansmakten, är det nödvändigt att den uppträder obrottsligt enigt samt med all kraft!

Goda och billiga

Måltider

kan Ni erhålla å följande nykterhetsrestauranter i Stockholm:

Cyrus
61 Nybrogatan 61

Alexander
2 Smålandsgatan 2

Engelbrekt
8 Roslagsgatan 8

Gustav Vasa
51 Upplandsgatan 51

S:t Erik
49 S:t Eriksgatan 49

Frukost ½9—½2

Middag ½2—7

Kväll 7—½12

Gustaf Adolfshallen
68 Västerlånggatan 68

Birger Jarl
61 Folkungagatan 61

Lissabonrevolten — Grand Orients verk.

För några veckor sedan ingick meddelande från Lissabon om utbruten revolution, den 23:e i ordningen sedan konung Manuel 1910 tvingades abdikera och lämna landet. Tredje artilleriregementet jämte några flygkårer hade höjt upprorsfanan och bombarderade fortet S:t Georg och presidentpalatset. En del skador, dock ej av allvarligare beskaffenhet, anställdes. Tack vare att flottan förblev presidenten-diktatorn general Carmora trogen lyckades denne nedslå revolten och behålla makten.

Av särskilt intresse är att observera, hur den ansedda tidningen T i m e s i London öppet beskyller frimurarelogen Grand Orient i Paris — vars underminerande verksamhet i Spanien före revolutionen är ett faktum — för att ha framdrivit revolten. Enligt den citerade tidningen har den nämnda logen på alla upptänkliga sätt underblåst agitationen mot Carmora, ehuru gnistan som denna gång kom krutdurken att explodera var frågan om ministertaburetten. Man tyckte inom en liten klick ej om ersättaren, och så var det färdigt, samtidigt som vissa kretsar med Grand Orients hjälp trumpetade ut oppositionens ansträngningar såsom i släkt med världens mest ideela strävanden.

Att frimurareregeringen i Madrid visat ett så vänligt anlete mot de flyende revolutionsmännen är förklarligt i betraktande av dennas intima relationer med Grand Orient.

—=—

Luther om judarna.

Kyrkoreformatorn Martin Luthers uttalade kritiska omdömen om judarna ha i allmänhet undanhållits de lutherska kristna, för vilka judeförhärligandet i allt högre grad framställes såsom en kristlig dygd. I en av sina skrifter yttrade Luther bl. a.:

"Judarna hålla oss kristna fångna i våra egna land; de lära oss arbeta i vårt anletes svett samt tjäna gods och guld medan de sitta bakom ugnen och vila sig och njuta, ätande, drickande och levande högt och gott av vårt framarbetade gods; de ha fångat oss med sitt förbannade ocker och håna och bespotta oss till råga på allt därför att vi arbeta."

—=—

»Problemen lösas i Paris.»

Medan världens uppmärksamhet i fredsfrågan alltmer koncentreras kring den planerade stora nedrustningskonferensen i Genève, förtjänar att observeras ett ominöst yttrande av den som synnerligen välunderrättad ansedde judiske journalisten Jules Sauerwein, som i dagarna uttalat dessa ord:

"Problemen kunna icke lösas i Genève, emedan avgörandet sker i Paris".

Det skall bli av intresse att se, hur Genève kommer att ställa sig till en dylik utveckling av frågan.

—=—

Annonsera i Nationen!

Det negroida Frankrike.

Republiken under Grand Orients »frihets»-styre.

Svarta trupper i beredskap för den "röda aftonen" i Europa.

När under världskrigets tredje år bristen på soldater hotade att bli ödesdiger för Frankrike, beordade Clémenceau generalguvernören för de franska kolonierna van Ballenhoven att skyndsammast rekrytera 40,000 negrer. Men denne motsatte sig befallningen. Varifrån skulle han efter alla rekryteringar under gångna krigsår taga ytterligare 40,000 negrer? De franska kolonierna äro ju ytterst glest befolkade; vad som ännu återstod av krigsdugliga negrer behövdes fullt ut i hemorterna för frambringandet av nödvändiga råämnen.

Men för "tigern" betydde soldater mera än råämnen. Snabbt fattade han sitt beslut och kallade till sig representanten för Senegal, negern Blaise Diagne, till vilken han yttrade: "Om ni genomför, att 40,000 av edra landsmän omedelbart ställas till mitt förfogande, utnämner jag eder till republikens överkommissarie med en ställning motsvarande generalguvernörens."

Höggradsfrimuraren, negerrepresentanten Diagne lät sig ej säga de orden två gånger. Efter kort tid kunde han även ställa de 40,000 negrer till förfogande, varmed Clémenceau "räddade" Frankrike. "Tigern" höll sitt löfte, och Diagne blev "överkommissarie". Vad var då naturligare än att denne visade sin erkänsla mot sina landsmän? Till en början kallade han endast mulatter till statsämbeten, för att efterhand övergå till att besätta inflytelserika poster inom förvaltningen med negrer.

De svartas självmedvetande steg och de kände sig snart som fransmännens likaberättigade bröder, som söner av den ärorika franska republiken. Om de ej varit, vad skulle väl i dag varit av Frankrike! Deras självmedvetande stegrades än mer genom myndigheternas åtgärd att efter kriget förlägga talrika negergarnisoner till Sydfrankrike, ja till själva hjärtat av Frankrike — en åtgärd som av generalstaben motiverades med att den stående hären var för svag och måste förstärkas med färgade trupper. Faran för rasförstörelse bekymrade ej det minsta regeringen. Fransmannen, särskilt i landets sydligare delar, var redan så beblandad med främmande blod, framför allt afrikanskt, att man ej fäste sig vid någon ytterligare tillsats av svart blod. Genom "den stora frihetsrevolutionen" hade förövrigt negrerna redan längesedan likställts med de vita.

*

Sedan halvtannat århundrade översvämmas den franska nationen av fantastiska äventyrsromaner och reseskildringar, vari de svartas beundransvärda ädelmod, tillgivenhet och godmodighet framhävas och och som kommer dem att framstå såsom äkta naturbarn med bevarad oskuld. Men ej nog härmed. Vad vore väl livet för fransmannen utan "amour"! Under efterkrigstiden spredos i hundratusentals exemplar romaner, behandlande temat: "Negern som älskad", "Negressen som älskarinna", och genom förment vetenskapliga massverk, betitlade "Kärleken i Orienten", "Kärleken i kolonierna" etc. och syftande till de erotiska lidelsernas uppjagande och fantasiens fördärvande, har folkets rasliga värde försvagats. I Frankrike liksom överallt är det så gott som uteslutande judiska författare och förläggare som driva geschäft med dylik smutslitteratur, vari rasskändning predikas och anbefalles. "Färgade förhållanden" höra numera till ordningen för dagen i storstäderna och väcka ingen anstöt.

Å andra sidan sörja som "konsert- och varietéagenturer" beslöjade kopplarinstitut för de svartas i kolonierna förseende med vita "danserskor" och "sångerskor". *Blandningsrasen,* frimurares, judars och paneuropeers ideal, håller på att förverkligas.

*

Den roll nuvarande ministerpresidenten Laval spelar i denna utveckling har nyligen varit föremål för en skarp kritik från den ansedde franske skriftställaren *Martin du Gard* i veckotidningen "Nouvelles Littéraires" närmast med anledning av kolonialutställningen i Paris.

"Redan drömma negrerna om att få se Diagne som franska republikens president", skriver du Gard. "Men vad blir av dessa negrer, som ryckas bort från hemjorden, efter deras tjänstgöring i Frankrike? De flesta återvända till den svarta världsdelen, men av de förut klenmodiga och underdåniga ha blivit övermodiga, som endast motvilligt bruka sin åker.

Man måste, liksom jag, ha sett dem, när de med "senaps-uniformen" på huvudet återkomma till sina byar, för att förstå saken. Varje avstånd mellan negern och européen är borta. De veta, att de vita arbeta under eländiga förhållanden och göra ej längre någon skillnad mellan sig och dessa. Vid varje åkerkant berätta de, hur de vita för 10 centimer borstat deras skor på gatorna. Envar av dem har delat bädd med kommendantens fru. De visa omkring kärleksbrev från "de vita hyndorna", vilka kosta på sig vad som helst för några ögonblicks förlängt nöje.

De franska myndigheternas sorglösa undfallenhet är utan gränser. De låta uppföra särskilda sjukhus för negrerna med vita kvinnor som vårdarinnor.

Man får ej glömma det faktum, att förr eller senare, såsom sakerna nu utveckla sig, maskingevären komma att smattra utefter gatorna, för den händelse motsatserna i Europa ytterligare skärpas. Skall det då ges tillräckligt med franska kommunister till att skjuta på de vita? Med en skicklig demagogi liknande den som nyttjats i Indochina skulle det ställa sig ännu lättare att bringa en massa svarta kanibaler till upphetsning. De äro vilda på kvinnor. Lova dem blott några, och ni har den första 'röda aftonen' i Europa!"

Så långt mr. Gard! Det råder intet tvivel om, att den fara som hotar Västerlandet och dess kulturbyggnad har sin huvudrot i den röda frihetsideologiens hemland i Europa — den av judar, frimurare och negrer i skön förening styrda "Rothschildska republiken".

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Adress: Postfack 1145, Stockholm 16.
Postgiro 3643.

NATIONEN

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 5:—
Halvår .... „ 2:75
Kvartal .... „ 1:50
LÖSNUMMER 25 ÖRE

Harald Lindströms Boktryckeri, Sthlm 1931.

FREDAGEN DEN 25 SEPTEMBER 1931

Vida Världen

Välgörenhetsskådespel.

Det traditionella Barnens Dags-skådespelet har gått av stapeln i huvudstaden. På alla lyktstolpar å trafikerade gator samt andra platser, passande för affischering, fick man genom fantasirika teckningar och text klart och tydligt veta hur man skall bära sig åt för att bli en mäkta rik man eller kvinna spela bara på "general" Eliassons tombolor! — Alla vinna där högsta vinsten. Fram med slantarna!

Och de goda stockholmarna lyda naturligtvis parollen — det gäller ju välgörenhet till de fattiga barnens glädje och lycka. Javäl, men det gäller även någonting mer — ett lysande tillfälle till extraförtjänster för Israels barn. Självfallet utesluter den förträffliga "kontrollen" över de insamlade slantarna och vinstfördelnigen varje smussel, men det finns så många andra vägar, va extra förtjänster kunna göras — reklamanordningar, vinstleveranser från välförsedda firmor till honetta priser etc. Härtill kommer så det goda intryck skådespelet ej kan underlåta att ge, då det inför allt Sveriges folk visar, huru innerligt hebreerna med den store "generalen" i spetsen ömma för svenska gojims fattiga barn. Kom sen inte och säg, att ej Israels barn äro välsinnade mot de svenske. Med sådana vittnesbörd för ögonen!

*

Nordiska Sachs åter på galejan.

I vårt förra nummer relaterades Nordiska Sachs' från Palästina underbara öden på galejan, hur han sökte tillintetgöra Klercker den Förskräcklige, vilken uppträtt hädiskt mot Israels barn i Svenska Dagbladet, men så när själv gått under i stormen. Tidningens styrelse var, trots sin goda vilja, icke i stånd genomföra befällningen, utan tvangs av redaktionsfrondörerna att ta avstånd från sig själv och återkalla den avskedade sportredaktören. Och Nordiska Sachs fick dra in på annonsindragningen.

Den store Josef tappade dock ej modet. I stället för att lyssna till vårt råd begav han sig snart åter ut på galejan — nu mot Aftonbladet, som förbrutit sig genom att avtrycka en mot EPA kritisk artikel. Strax var den ystre kämpen färdig till strid. I första ronden tog han ock hem spelet genom att kommendera: *indragning av N. K:s annonser* i Aftonbladet. A.-B. hade naturligtvis intet annat val än — tiga och lida. Men snart insåg Nordiska Sachs, att han löpte fara att totalt förlora i följande ronder, varför han hastigt slog till reträtt och — liksom tidigare i Svenska Dagbladet — återtog annonsindragningen.

Hade Nordiska Sachs följt vårt råd och aktat sig för fortsatta turer på galejan, hade han besparat sig och trosfränderna denna nya vanära — att ännu en gång placeras bland förolyckade hjältars skara. För Israels barn bör det emellertid ha gått upp, att de, trots Karl Ottos "suveräna" ställning, ej längre kunde betrakta sig som absoluta allenahärskare i Sveriges press — något som Nationen i ej ringa mån lär ha bidragit till. Nordiska Sachs har anledning tänka sig för innan han härnäst ger sig ut på äventyr, ty ett hot förlorar sin verkningskraft, om det ej låter sig till slutet genomföra. Spänner han bågen för högt, kan det t. o. m. hända, att han en dag ser sig själv och sitt "Kompani" blockerat av flera tidningar än Nationen. Sådant vill han väl ändå ej riskera?

*

Kolorerade kulturen på marsch.

De franska framstötarna för Europas negroida kultivering ha hittills lyckligtsvis lämnat jämförelsevis obetydliga spår efter sig i Nordens länder. Det har inskränkt sig till någon visit av den "bedårande" mulattska nakendansösen Josephine Baker, som vid sitt Stockholmsbesök av Bonnierpressen bestods en reklam som hade det gällt en av de egna. Josephine anses ju vara en charmant representant för den bastardras mellan svart och vitt, som frimurare och judar önska till efterträdare åt den vita.

Nu lär det emellertid vara meningen att på allvar söka väcka de skandinaviska folkens håg för kolorerad kultur. Josephine planerar nämligen en ny Europaturné, att vara i åtta månader. Som partner medför hon "två miljonärssöner", varav den ene är Gustaf Wallenberg, medlem av vår berömda finansdynasti, och den andre Niels Bagge Vessel från Köpenhamn.

Enligt vad meddelas från Paris ämnar Josefine tillsammans med sina partner "Wally (Wallenberg) och Wessel" lägga gamla Europa för sina fötter. Om det lyckas, beträffande Tyskland är dock ganska ovisst. Ensemblen finge där sannolikt stort besvär med att skydda sig mot den nationella oppositionens stygga motdrag. Men att trion kommer att hälsas med hänförelse av Bonniers "svenska" kultursocietet, är säkert. Denna kommer naturligtvis att glorifiera Josephine och hennes finansmannapartner som "kulturstorheter" av rang. Det blir säsongens stora evenemang på samma gång som ett ej föraktligt bidrag till "den nya rasens" popularisering i Sverige.

*

Rasskändandets fader minnesfirad.

I Sorbonneuniversitetet i Paris ägde nyligen stora festligheter rum till åminnelse av abbé Grégoire, ärkebiskop, revolutionär, medlem av konstituerande församlingen och blodshunden Robespierres särskilde vän. Grégoire räknas som förste förkunnaren av "de mänskliga rättigheterna" samt tillskrives framför andra äran av judarnas och negrernas genom revolutionen tillerkända likaberättigande med de vita.

I festligheterna deltogo förutom ombud för republikens myndigheter ett stort antal representanter för "undertryckta raser", negerrepubliker etc. Alljudas tacksamhet mot "revolutionens ärkebiskop" frambars av S. Levy, som sänts att överbringa rasens hyllning åt "den helige". Levy förklarade bl. a. att "barnen i Alljudiska förbundets tolvtusen skolor i dessa dagar hava bett för revolutionens heroiske ärkebiskop".

Frimurare, negrer och judar i samfäld, entusiastisk hyllning för rasskändandets fader i det berömda Sorbonneuniversitet — en typisk situationsbild från våra dagars Frankrike!

*

Franskt "kulturskydd".

Den franska republiken under judiska världshärskardynastien Rothschilds spira presenterar sig gärna inför världen som de mänskliga rättigheternas hemland, där kulturen och civilisationen nått sin högsta blomstring. Från Paris, sätet för frimureriets Grand Orient-loge, utgingo de "kultur"-strömningar, som under senaste århundraden befruktat Västerlandets statsordningar och nationella kulturer i "frigörande" anda, d. v. s. öppnat vägen för det israelitiska herraväldet i Europa.

I sin kulturmission har franska republiken, såsom på annat ställe närmare beröres, allt intimare associerat sig med det svarta Afrika. Ja, man har gått så långt, att man av den franska och negerrasen velat skapa en enda. I spetsen för detta förräderi mot den vita rasen gick den store frimurarestatsmannen Clémenceau, vars verk nu fullföljes av lärjungen Laval i egenskap av fransk ministerpresident.

Med höggradsfrimuraren Lavals intagande av platsen som regeringschef inleddes ett nytt skede i republikens politik och allmänna utveckling, kännetecknat av forcerad aktivitet i Grand Orients anda. Revolutionen i Spanien liksom det senaste, visserligen misslyckade röda revoltförsöket i Portugal voro utslag härav. Genom guldfästningen Banque de France pressas Europas stater i tur och ordning till finansiell och politisk underkastelse under Rothshildska republiken. För ögonblicket bevittna vi skådespelet av det stolta Brittannien till det yttersta spännande sina krafter för att söka avvärja det hotande ödet.

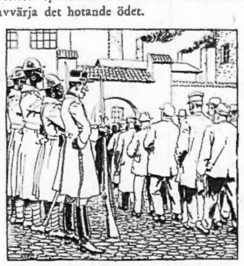

Inom Frankrike öka under tiden negergarnisonerna i antal och styrka. Franska generalstaben försvarar åtgärden såsom motiverad av hänsyn till ordningens upprätthållande. På sina håll röjas emellertid starka misstankar, att negertrupperna skulle vara avsedda för något annat, nämligen en viss framtida "kulturmission" i Grand Orients sinne, gående ut på etablerandet av "en röd afton" i gamla Europa, varunder Afrikas svarta skulle få sig en liknande uppgift anförtrodd som den, vilken på sin tid gavs åt kineser och letter vid den blodiga bolsjevikrevolutionens genomförande i Ryssland.

*

Förbrytarkungens inkomst 2 1/4 miljard.

Enligt meddelanden från Newyork skulle äntligen utsikter vara för handen att få "Chicagos förbrytarkung", den italienske juden Al Capone, som under lång tid "regerat" världsstaden, lagligen fälld. Tillsvidare får man hoppas, att dessa förväntningar icke äro någon illusion blott.

Målet mot Capone förekommer vid rätten under oktober månad. I anklagelseskriften, som innehåller över 5,000 angivelser för överträdande av förbudslagen samt ett flertal angivelser för skattefusk, beräknas förbrytarkungens bruttoinkomst efter förbudets införande till 600 miljoner dollars, d. v. s. 2 1/4 miljard kronor. — Man ser härav i vilkas intresse det med judiskt guld genomdrivna "kristna" förbudet tillkommit.

Berlins »Hemliga Börser».

Också en marknad till varornas "förbilligande".

Bland de många vägar, varpå de israelitiska köpmännen i skilda delar av världen i sin konkurrensstrid med de nationella affärsidkarna bereda sig tillgång å varor till underpriser spela storstädernas "hemliga börser" en säkerligen ej oviktig roll. Å dessa försäljas de väldiga varulager av alla slag, som inhöstas av de organiserade stora tjuvbanden, till priser väsentligt understigande de i marknaden gängse. I Svenska Dagbladet återfanns på sin tid en intressant skildring av ett besök i "Berlins Judiska Schweiz", där de förbjudna "hemliga börserna" driva sitt spel mitt framför myndigheternas näsa. Efter att ha berört den officiella börsen, ingick författarinnan, judinnan Gerda Marcus, på de delvis eller helt förbjudna "hemliga". Här ett par belysande utdrag ur artikeln:

"Har man något särskilt yrke eller intresse, kan börsen också betyda någon av de olika livsmedels- eller varubörserna, mannekäng-, modell-, film- eller ryssbörsen, för att blott nämna några av de börser, som till en del sanktionerats av stat och stad och som arbeta mer eller mindre öppet, om det också är nästan omöjligt för en utomstående att komma in i en del av dem. I många av dem, särskilt där vit slavhandel i form av filmengagemang för en svältlön avslutas, där högättade ryska damer och generaler sälja sitt förflutna och sin värdighet för en bit bröd, utspelas ofta högst intressanta scener. Men dessa börser äro dock ej så originella som de hemliga och flygande, vilka finnas över hela Berlin och naturligtvis äro stationerade, där efterfrågan på de olika varorna äro starkast.

Juvelbörsen.

"Så befinna vi oss mitt inne i Judiska Schweiz' nattliga affärsliv. Klockan är över tre på natten och vi komma till juvelbörsen på Münzstrasse, just när kommersen är som bäst i gång. Överallt i portar och vid husknutarna stå tjuvar och deras hantlangare, smugglare och juvelhandlare, som alla förstå sin sak in i minsta detalj. Allt går fullständigt lugnt till och man skulle aldrig kunna tro, att dessa grupper av män äro annat än nattugglor, som stå och småprata därför att de icke kunna bestämma sig för att gå hem. Rätt som det är kommer en "leverantör" med stulna juveler, som han vill sälja. Inom ett ögonblick bildas en tät ring kring honom, sedan vakter ställts ut vid alla hörn och kanter. Ficklamporna tändas, de bästa möjliga tekniska hjälpmedel plockas fram och inom några minuter är hela lagret undersökt och värderat. Och nämnden förstår sin sak. Leverantören få 25—30 procent av stenarnas värde och köparen är vanligen en man, som ej haft något med polisen att göra och som lugnt kan försälja dem vidare.

Pälsbörsen.

Emellanåt gå vi in på en av de överfyllda restaurangerna eller kaféerna. Överallt göras affärer, överallt äro "börser" öppnade. Livligast går det till på de kaféer, där pälsvaruhandlarna slagit upp sina kontor. Men de äro ytterst försiktiga och sälja endast till bekanta. Prisen på de vilda och flygande pälsbörserna äro omkring 3:50 mark för en rävkrage, 20 mark för stora hermelinskinn. Nerz, bisam och sobel, som äro mycket eftersökta, äro naturligtvis mycket dyrare, men finna dock avnämare.

Klädbörsen.

Ännu svårare än att få ett finger med på pälsvarubörsen är det att få kasta en blick in i klädbörsen, som ligger vid Münzstrasse och som är en av de livligaste av de hemliga börserna. Det vill säga så värst hemlig är den inte, ty den florerar mitt för polisens näsa, men är så bra organiserad, att det ej är lätt att komma på klädjobbarna med något olagligt. Redan vid femtiden börjar det bli livligt innanför de stora glasrutorna som ståta med inskriften "Sitz der Althändler Deutschlands" och på butiksdörren står det "Tillträde endast för medlemmar". Ingången bevakas också mycket skarpt och man får vara försedd med otadliga legitimationskort för att komma in där. Man kan möjligen förstå att de ej precis längta efter publicitet, då man ser de massor av kläder, som mellan fem och sju fraktas till klädbörsen, och påminner sig alla inbrott i konfektionsaffärer, som höra till ordningen för dagen i Berlin. Vid sjutiden kommer en rad män med kostymer av allehanda slag, överrockar, overalls, yllevästar och dylikt hängande över rygg och skuldror ut från börsen och ställa upp sig på trottoarerna. Ett ögonblick därefter är kommersen i full gång. Varorna äro i allmänhet i ett förträffligt skick, många kostymer stamma tydligen från förstklassiga skräddare. De säljas till ungefär en tredjedel av det reguljära försäljningspriset."

*

Judar i Englands regering.

Genom en våldsam attack mot den engelska valutan lyckades den internationella judiska storfinansen skapa en ekonomisk-finansiell kris av allvarligaste slag i det brittiska riket, varigenom arbetareregeringen tvangs avgå för att ge plats åt en "nationell välfärdsregering", visserligen med Mac Donald som premiärminister, men med judarna lord Reading (bilden överst) som minister för utrikesärenden och sir Herbert Samuel (bilden underst) som inrikesminister.

Mac Donald ställdes inför valet mellan partiet och nationen, hette det. I själva verket hade han att välja mellan att regera med judarna eller utan dem, vilket senare skulle betytt ett allmänt ekonomiskt-finansiellt och politiskt sammanbrott. Han valde det förra. Den omedelbara följden av "välfärdregeringens" tillkomst blev också, att finansjudarna i Newyork och Paris öppnade på krediten förEngland.

*

Turen nu kommen till Newyorks borgmästare.

När förbrytarvärldens och dess ledares juden Al Capone mångårige representant å borgmästarstolen i Chicago "Big Bill" av "folket i val" äntligen drevs bort från sin post, voro stadens kassor utplundrade och finanserna i miserablaste skick. Annat hade ju ej heller kunnat väntas i ett samhälle, där förbrytarorganisationerna under en lång tid förfogat över förvaltningsapparaten. I och med att "Big Bill" försvann från borgmästarposten var han även avdunstad från Chicagos horisont.

Det vill synas som turen nu skulle vara kommen också för Newyorks borgmästare att få försvinna från arenan. Ett av Newyorks förvaltning tillsatt utskott är just sysselsatt med en undersökning mot borgmästaren Jimmy Walker och hans mosaiske vän David Meier. Borgmästare Walker skall ha engagerat sig med "vännen" David — liksom "Big Bill" i Chicago med "vännen" Al — på ett sätt, som torde göra hans fall oundvikligt.

Pris 25 öre.

NATIONEN

Utkommer med 24 nummer om året.

N:R 18—19 (231—232) LÖRDAGEN DEN 24 OKT. 1931 ÅRG 7.

Vad är sanning om frimureriet?

Fabrikör Eklund contra amiral Lindman

I en artikel, införd i Nationen för den 5 juni, redogjordes för de av general Ludendorff offentligt framställda uppseendeväckande beskyllningarna mot frimureriet såsom en i judemaktens tjänst verkande internationell sammanslutning, inriktad på de nationella staternas omstörtning och den judisk-bolsjevikiska världsrevolutionens genomförande. Gentemot våra svenska frimurares förklaringar, att det svenska frimureriet intet hade att skaffa

FABRIKÖR CARL EKELUND

med utlandets politiserande loger, återgåvo vi generalens kategoriska tillbakavisande av detta tal liksom hans med stöd av auktoritativa frimuraruttalanden hävdade mening, att det endast existerar ett frimureri och att alla loger på jorden lyda under samma högsta loge, "den oberoende orden Bne Briss (söner av förbundet)", med säte i Newyork.

Vi avslutade vår redogörelse med en uppfordran till ledningen för Svenska Landslogen att offentligt tillbakavisa generalens oerhörda beskyllningar. Skedde ej detta, kunde allmänheten lätt få det intrycket att general Ludendorff hade rätt. Förgäves efterlyste vi länge Svenska Landslogens dementi, tills omsider för några veckor sedan dess främste aktive politiker, högerledaren amiral Lindman, fann sig föranlåten framträda under formen av en intervju till den finska tidningen "Åbo Underrättelser". Varför denna omväg?

Amiral Lindman gör gällande, att det svenska frimureriet uteslutande har ideelt syfte och avser karaktärens danande samtidigt med utövande av barmhärtighet. Med politiserande utländska loger har det inga förbindelser. Ett bevis för dess ideella karaktär vore, att det alltid omfattats med intresse av personer i högsta samhällsställningar liksom av kyrkans folk.

För att erfara vad man på antifrimurarhåll har att säga till amiralens uttalande, vilket ju går stick i stäv mot general Ludendorffs hävdade uppfattning, har Nationen vänt sig till fabrikören Carl Ekelund, en av de personer i vårt land som ägnat frågan det mest ingående studium och som genom personliga förbindelser med general Ludendorff är väl initierad angående hans syn på saken.

Frimureriets "välgörenhet".

— Som svar på amiral Lindmans påstående, att Svenska Landslogen uteslutande avser ideel strävan till karaktärernas danande och barmhärtighets utövande, vill jag, förklarade fabr. Ekelund, citera den upplyste frimurarbrodern K. Chr. Fr. Krauses egna ord: "Genom hemlighetssjuka och lydnad i blindo blev frimureriets dörr öppnad på vid gavel för lögn, bedrägeri, härsklystnad, vinningslystnad och själviska böjelser. Barmhärtighet fordras blott bröder emellan. Liksom juden måste hjälpa juden, måste frimuraren avge edligt löfte att bistå sina bröder!

Frimurarorganet för Symboliska Storlogen i Ungarn gav i juli 1911 förklaringen till frimureriets hemlighetsmakeri, då det skrev: "Vi uppbygga fundamenten till en ny samhällsordning. Därtill behöva vi det hemlighetsfulla för vår sammanhållning. Välgörenheten är blott en täckmantel, som avkastas när den ej längre behöves. Löftet om hemlighållande liksom de fruktansvärda ederna skulle ej ha någon förnuftig mening, om det blott gällde välgörenhet". Hur frimurarnas barmhärtighet i verkligheten ser ut, visar den under deras beskydd fortgående judiska utplundringen av alla folk, vårt eget ej undantaget. I de högre graderna bli dygderna allt färre, där fordras bara förtegenhet och hemlighållande.

Ordens "opolitiska" karaktär.

Amiral Lindman förklarar vidare, att, orden under inga omständigheter befattar sig med politik, sysslandet med politiska frågor är uttryckligen förbjudet. Exempelvis de italienska och franska frimurarordnarna, som bedriva politik, ha vi inga förbindelser med."

Hur förhåller det sig härmed? Storlogerna bedriva politik i ordets allmänt gängse betydelse genom att gå in för det judiska folkets sak samt genom att utplåna ras- och folkskillnader. Stormästaren för Tyska Landslogen — vilken bygger på Svenska Landslogens författning —

AMIRAL ARVID LINDMAN

har uttalat, att särskilda av logen utbildade personer ha till uppgift att i yttervälden göra frimurarnas idéer fruktbärande, således även de politiska, och att denna verksamhet icke utövas av korporationerna som sådana. Von Orly, bayersk gesant och medlem av frimurarlogen i Bern, säger i sin biografi: "Logerna bilda en hemlig stat i staten ,antingen behärska de regeringarna eller undergräva dem, pröva och ersätta politikerna med sina egna medlemmar."

"Det finns endast ett frimureri."

Amirals Iindmans förnekande av varje som helst samband mellan det svenska frimureriet och det öppet politiserande franska motsäges av otaliga frimurardokument, vari fastslås, att det endast existerar ett enda frimureri ,lydande under samma världsledning. Stormästaren för Tyska Landslogen, greve zu Dohna förklarar: "Det finnes endast ett frimureri", och i först graden av "Mästaren av Stolen" instrueras frimurarlärlingen: "Frimureriet är allmänt, det sträcker sig över hela jor-

(Forts. å sid. 7.)

E·P·A inför riksdagen?

Frågan om judarnas medborgarrätt i Sverige aktualiserad.

Nationens avslöjanden rörande den internationella judiska storfinansens i "enhetsprisbolagens" gestalt igångsatta senaste framstöt mot den svenska privathandeln har väckt berättigad uppmärksamhet ej blott bland de närmast berörda köpmännen utan även bland allmänheten, vilken ju ytterst är den som blir lidande på osunda företeelser inom det ekonomiska livet. Det står klart för litet var, att detta nyaste israelitiska geschäft i verkligheten avser något helt annat än att utöva välgörenhet mot svenska folket.

Man förvånas allmänt över, att det under kungahusets och högsocietetens särskilda beskydd stående Nordiska Kompaniet på sätt som skett engagerat sig för en illojal konkurrens, riktad mot Sveriges stora, hederliga köpmanskår. Så mycket angelägnare bör det härefter vara, att i framtiden allt sådant undvikes som kan ge sken av att man på högsta ort skulle vara direkt intresserad i en judisk varuhusrörelse med prononcerad antisvensk inställning. Trots de offentliga erinringar som gjorts har ännu ej försports om någon avsikt hos dem som svara för finansieringen att retirera, snarare tvärtom. Medan planen ursprungligen var att tillsvidare endast lyckliggöra svenska städer med minst 30,000 invånare med "enhetsprisaffärer", skall man nu ha beslutat att jämväl låta dem på 20,000 vara med.

*

De illojala metoder E P A använder sig av i sin konkurrens mot den svenska privathandeln ha redan tidigare här berörts. Sålunda påvisades, hur bolaget av myndigheterna i Stockholm och Örebro överbevisats om att föra förfalskade varor, hur man använder förpackningar av gängse typer, ehuru innehållande mindre varukvantiteter, i påtagligt syfte att inge allmänheten den felaktiga föreställningen, att EPA säljer ifrågavarande varor billigare än privathandlarna. En rad fall ha konstaterats, dar enskilda leverantörer favoriserat EPA. Själva den princip med "standardartiklar", varpå "enhetsprisaffärerna" bygga, innebär ett förrädiskt slag mot hela det i stort sätt sunda prissättningssystem, som hittills praktiserats av den svenska privathandeln och är som sådan att beteckna som utslag av illojal konkurrens.

Privathandelns män ha inställt sig för att kunna tillhandahålla allmänheten hela de serier av olika varutyper som äro gängse. I en viss serie av t. ex. aluminiumpannor är det kanske en eller ett par storlekar som nå större avsättning, och då den enskilde köpmannen önskar vara välsorterad för att kunna tillmötesgå sin kundkrets skiftande behov, håller han sig jämväl med sådana storlekar, som visserligen ej äro starkt efterfrågade men som publiken i alla fall har pretention på att de skola finnas. Detta vållar honom helt naturligt särskilda kostnader, som han i sina kalkyler vid prissättningen ej kan undgå att räkna med. E P A å sin sida befattar sig ej alls med andra varor än sådana som kunna säljas i massor och varå stor direkt vinst kan påräknas — "standardartiklarna". De icke standardmässiga artiklarna, som ge mindre i kassan, överlåtas åt de svenska köpmännen! Genom massbeställningar hos fabrikanterna vid sidan av deras ordinarie, varvid mindre frågas efter kvalitet än billighet, ha E P A-judarna stundom också förutsättningar att i prishänseende kunna krypa under de privata affärsmännen. I vissa fall åsättas abnormt låga priser till direkt förlust för att erhålla "slagnummer", avsedda att inge allmänheten den uppfattningen, att allt hos E P A är sagolikt billigt. Att israeliternas strävan går ut på att fullständigt utrota den svenska privathandeln till favör för egna monopol, där ingen konkurrens i kvaliteter och priser överhuvud ges, är höjt över allt tvivel. Vad dylika ha att bjuda allmänheten veta vi från de länder och områden där sådana redan införts: ockerpriser och urusla kvaliteter — ett perspektiv som den svenska allmänheten borde akta sig för att be om.

*

Att generalkonsuln och kommendören av kungliga svenska ordnar Josef Sachs i sin egenskap av ekonomisk huvudintressent i E·P·A—N·K äger ju halva aktiekapitalet i förlagsaktiebolaget Turitz & C:o — känt sig illa berörd av vår kritik, framgår tydligt av hans nyligen

(Forts. å sid. 7.)

Motboken bort!

Det av nykterhetsfolkets lagstiftningskommitté framlagda betänkandet är i flera avseenden märkligt. Det utgör en enhällig, kategorisk dom från Sveriges nykterhetsvänner över den rusdryckslagstiftning "till nykterhetens fromma", som innefattas i ordet Brattsystemet. Att kommitterade böjt sig för verkligheten, såväl vad det bankrutterade Brattsystemet som den falska förbudsdogmen beträffar, länder dem till heder. Alla, som gilla strävandena till folkhälsans höjande, äro även ense med dem, när de föreslå avskaffandet av detta system med vad därtill hörer, motbok, individuell kontroll samt omoraliskhet och bedrägerier av alla slag — detta system som bragt svenskarna under ett ovärdigt förmynderskap under den folkfientliga internationella judiska storfinansen, gjort dem till ett folk av lögnare och lagbrytare.

Om man alltså måste ge kommitterade erkännande för deras mod att här våga säga sanningen, är det beklagligtvis icke möjligt att förbehållslöst följa deras förslag till en ny tingens ordning. Grundtanken, de danska nykterhetsvännernas linje, höjda priser och obegränsad inköpsrätt, är givetvis riktig. Men de prisförhöjningar som föreslås, av majoriteten 4 kr. pr liter sprit samt av minoriteten 6 kr., äro fixerade utan tillbörligt sinne för realiteter. Man hade haft rätt vänta, att de erfarna män som haft säte i kommittén insett det hopplösa i att kunna vinna svenska folkets flertal för ett program, syftande till en så extrem prisförhöjning i ett enda slag. En höjning av exempelvis 2 kr. pr liter hade mer motsvarat det möjliga och torde samtidigt även kunna anses fullt tillräckligt för uppnåendet av kommitterades syfte att nedbringa spritkonsumtionen med en tredjedel.

Som ett mindre klokt drag måste vidare betecknas kommitterades förslag att till favör för systembolagen fråntaga den privata restaurangrörelsen alla spriträttigheter liksom det uppenbart i hastigt mod tillkomna förslaget att i dessa finansnödens tider statsmonopolisera bryggerinäringen. Man överraskas härav så mycket mer som såväl kommitténs majoritet som minoritet totalt åsidosatt de ur det allmännas synpunkt ytterst viktiga ekonomiska spörsmål, som intimt sammanhänga med det rådande systemet och som under gångna år varit föremål för en upplysande och skarp kritik i denna tidning. Kommitterade ådagalägga en önskan att komma vinstintresset i den enskilda restaurangrörelsen till livs genom att beröva denna alla spriträttigheter, men de låtsa samtidigt ej om det allt annat överskuggande privata vinstintresse, som har sin hemvist i Spritmonopolet. Ej kunna väl hrr riksdagsmän Olsson, Ljunggren och Bergman vara okunniga om att det "statliga" monopolet i själva verket äges, styres och finansiellt exploateras av en helt privat finanskoncern, den Wallenberg-Bonnierska? Varför ha de så fullständig förbisett denna viktiga punkt? Äro de månne bundna av hänsyn till sina av spritfinansen subsidierade partier?

Kommittémajoriteten, herrar Olsson, Englund och Östlund samt fröken Sandström, synas ha företrätt en ärlig vilja att under svåra förhållanden göra sitt bästa, men minoriteten? Hrr Ljunggren, Bergman och Dahlbäck tyckas med sin starkare parlamentariska betoning ha gjort sitt inflytande gällande i neutraliserande riktning. Med sin våldsamma prisförhöjning och sin "kundregistrering" såsom "en fortsättning av motbokssystemet" ha de i verkligheten eliminerat sin egen "systemfientliga" ståndpunkt, som förefaller att vara mera formell än verklig. Genom systematisk splittring och lancerande av program in absurdum visar man ej sin ärliga vilja att gagna en sak.

Bortsett från nämnda svagheter beträffande kommittébetänkandets praktiska förslag kan man dock ej undgå att som en positiv vinst registrera dess enhälliga utdömande av Brattsystemet, vilket härmed torde fått dödsstöten. I fråga om det nya som skall efterträda det gamla gäller emellertid, att det måste vara av beskaffenhet att kunna bestå inför verklighetens prövning. Kommitterades accepterade princip "danska systemet" förtjänar att följas, ehuru i modifierad form. Vi få i annat sammanhang tillfälle närmare återkomma härtill och skola då även ange de riktlinjer, som en blivande svensk nykterhetslagstiftning bör följa.

Den praktiska betydelsen av kommitterades betänkande ligger alltså framför allt däri, att från auktoritativt svenskt nykterhetshåll efter mångårig prövning öppet och klart sagts ifrån, att Brattsystemet misslyckats och att motboken måste bort. Systemets saga sjunger på sin sista vers. Dess roll som redskap för den judiska utsugningen och förslavningen av Sveriges folk är genomskådad. Krukan går till vattnet tills den brister. Men ingen må tro, att uppgörelsen skall kunna ske utan strid. Den i Spritmonopolet intresserade Wallenberg-Bonnierska storfinansen, som behärskar huvudparten av landets tidningar, kommer att till det yttersta utnyttja sin väldiga maktposition för motbokens räddning. Ty skulle denna avskaffas, förlorar nämnda finansgrupp ett av sina säkraste grepp om svenska folkets penningpungar samtidigt som sitt främsta medel till dess bevarande under sitt gyllene ok.

PRESSKONSERTEN

Protestantismens nutidsläge.

När guldets primära rangställning som måttstock på materiella värden sättes under debatt, innebär detta en så betydande revision av gängse föreställningssätt, att många hävdvunna meningar med ens tyckas mer eller mindre ställda på huvudet, skriver *Nya Dagligt Allehanda* (h), fortsättande:

Den oro, som en dylik förteelse föder, blir så mycket större, om den gör sig gällande vid en tidpunkt, då underminerande krafter äro verksamma världen runt och stimuleras av en vitt utbredd tidsriktnings målmedvetna strävan att eliminera ur tillvaron alla andra krafter än de krasst jordbudna.

Ingen, som söker avlyssna vad som rör sig i själarnas djup, kan misstaga sig på, att fejden om andliga realiteter så långt ifrån är avblåst, att den tvärtom i detta nu glider in i ett aktuellare och mera avgörande skede. Striden mellan gudstro och gudsförnekelse, som till ytterlighet tillspetsas genom den ryska bolsjevismens ateistiska fältrop, kan i själva verket aldrig avstanna, ty den rör något för miljoner av människosläktet väsentligt och oförytterligt. Den har kämpats otaliga gånger förut under tidsåldrarnas lopp, men själva stridsläget är nu så till vida förändrat att de materialistiska lystringsorden icke längre äro uttryck för blott ett fåtal kammarrevolutionärers spekulationer, utan växt till en folklösen för otaliga. I sistnämnda företeelse skymtar ett verkligt ragnarök, och det blir en oavvislig plikt för alla vänner av ljus och frihet att söka förebygga ett dylikt tillstånd.

I fejden mot hotande kulturskymning ha av ålder de protestantiska folken ädla traditioner att försvara och bevara. Deras läge kan numera sägas vara mera beträngt än förr. Deras position är mera utsatt än någonsin. Förr gällde det att värna om andliga frihetsanspråk gent emot den romerska kurians krav på oinskränkt förmyndarskap och obetingad underkastelse. I detta nu är den evangeliska världen föremål för oerhörda påtryckningar från å ena sidan Rom, å andra sidan Moskva. Detta förändrade läge ställer ofantligt ökade krav på protestantisk sammanhållning. Det kan ännu en gång bliva en stor historisk uppgift för arvtagarna till det 16:e århundradets andliga förnyelse att mobilisera alla krafter i världen mot både svart och röd aktion, ja kanske, om tidernas lägenheter så gestalta sig, även vinna bundsförvanter på forna vedersakares mark.

Det nyligen firade Breitenfeld-minnet och förberedelserna till Gustaf Adolfs-firandet i Tyskland år 1932 ge ett starkt intryck av vilken fundamental betydelse man tillmäter vår störste konungs ingripande i de världshistoriska avgörandena för trenne sekler tillbaka. Man kan icke misstaga sig på, att den hänförelse, varmed våra trosförvanter i vårt frändeland söder om Östersjön bereda sig att fira ett den evangeliska kyrkans jubelår, verkligen utgör ett levande utflöde av deras förtröstan på de gamla tros- och frihetsidealens oförgänglighet. Vårt svenska folk, som än en gång genom historiens skickelser kan få tjäna som utpost för värnandet av dessa ideal, är sina ädlaste föregåenden troget, om det i detta avseende helt och fullt känner sin solidaritet med de fränder, inom vilkas landamären de världshistoriska händelserna 1632 utspelades.

Denna syn på frågan sammanfaller i sak med den uppfattning, som av Nationen vid olika tillfällen hävdats. Vi konstatera med tillfredsställelse, att tankegången vinner terräng.

Dagspressens »tyska» informationer.

Aftonbladet (h.) påtalar i en artikel, "Skumögdheten i sin prydno", den svenska högerpressens, enkannerligen Svenska Dagbladets ensidiga sätt att låta informera sig rörande den politiska utvecklingen i Tyskland genom att uteslutande hålla sig till de rent judiska kunskapskällorna. Tidningen skriver:

Svenska Dagbladet, som hittills i sina kommentarer över utvecklingen i Tyskland haft det tvivelaktiga nöjet se utvecklingen gå stick i stäv mot dess allvisa råd, har åter gjort en kraftansträngning. Det gäller regeringen Brüning och högeroppositionen. Den senare finner icke nåd för tidningens blickar, vilka kärvänligt smeka det socialdemokratiska parti, vars hållning möjliggjort den regeringspolitik, som hittills endast resulterat i utarmning.

Den svenska "högertidningens" maning till världen att akta sig, så att icke de högerorienterade kretsarna komma till makten, är verkligen originell. Det vore kanske bäst, om den värderade kollegan synade sina tyska förbindelser i sömmarna först ett tag, innan den på nytt ginge att bedöma nutida tysk politik. Via Ullstein och Mosse komma inga sanningar. Den tyska semitiska pressen har sorgligt nog haft monopol på att tillrättalägga den politiska texten även för den svenska pressen, men det ser ut som om det började lida mot sluten på komedien nu. Man känner ute bland mängden igen hunden på håren, även om det råkar stå Svenska Dagbladet på halsbandet.

Den citerade tidningens reflektioner äro tyvärr allt för välgrundade. För den "borgerliga" såväl som "proletära" svenska pressen existerar praktiskt taget endast en underrättelsekälla i Tyskland, nämligen den stora judiska upplysningskoncern, som främst företrädes av de stora förlagen Ullstein och Mosse (Bonnierska förlagets tyska motsvarighet) samt de med dessa förbundna Berliner Tageblatt, Vorwärtz, Vossische och Frankfurter Zeitung.

Regeringens helomvändning i guldfrågan.

Några dagar före utgivningen av Nationens förra nummer offentliggjordes Sveriges riksbanks i samförstånd med regeringen fattade "definitiva" beslut att vidbli guldmyntfoten. Vi uttalade vår skarpa protest mot beslutet i fråga samt påyrkade, att också Sverige måtte slå in på den av England beträdda vägen. Det enda förnuftiga.

Ett par dagar senare kunde med tillfredsställelse konstateras helomvändelse från riksbankens och regeringens sida, vilka korrigerade sin nyss deklarerade "definitiva" ståndpunkt, följande vårt råd. Naturligtvis inverkade också andra reela skäl än Nationens admonition till åsiktsförändringen. Men kostbart verkade det i alla fall.

Sedan mystiken kring "guldmyntfoten" nu skingrats, har man anledning förvänta, att de antydda avsikterna att vilja återuppliva densamma definitivt uppges.

"Fenix" i Göteborg ej längre favorisör av E P A.

A.-B. Tekniska Fabriken Fenix i Göteborg, som av Nationen omnämnts bland de firmor som favorisera EPA, har i en skrivelse till redaktionen meddelat, att fabriken upphört att leverera varor till nämnda bolag. På begäran offentliggöra vi förhållandet. Fenix hade i god tro inlåtit sig med EPA, men sedan firman närmare initierats angående förhållandena hade den avbrutit sina förbindelser med "enhetsprisaffärerna".

FÖLJ MED NATIONEN

Låt PUB:s beställningsskrädderi visa Er hur vinterkostymen bör se ut.

En kostym från PUB:s 1:a klass herrskrädderi, som är det största och mest moderna i Skandinavien, blir efter senaste mod och i ett förstklassigt utförande, präglat av personlig stil och smak.

PAUL U. BERGSTRÖMS
1:sta klass herrskrädderi
DROTTNINGGATAN 74
HÖTORGET 13

Japansk statsman om judarna.

Den berömde japanska statsmannen greve Okuma uttalar sig sålunda om judarna och deras planer:

"Judarna sträva efter att grunda en enda mellanstatlig republik, i vilken de spela den oinskränkta härskarrollen. Vi se huru de redan erövrat Amerika och Europa. Utan överdrift kan med bestämdhet påstås, att hela världens rikedom står under judiskt inflytande."

NATIONEN

Redaktör och ansvarig utgivare:
Elof Eriksson.

Adress: Box 1145, Sthlm 16.
Postgirokonto 3643.

Prenumerationspris:

Helår	kr. 5: —
Halvår	„ 2: 75
Kvartal	„ 1: 50

Annonspris:
Efter text 20 öre pr mm., textsida 25 öre pr mm. Särskilt beställd plats 25 proc. förhöjning.

Provnummer på begäran gratis

Västerländska kulturförsvaret — en rasfråga.

Den västerländska kulturen uppbäres av en grupp nationer eller kanske rättare sagt raser, framhåller författaren *Josef Almquist* i en nyligen utkommen skrift, betitlad "Kommunismens själ".

Rasvetenskapen är relativt ny och mången torde därför stanna oförstående inför antitesen ras — nation, bibehållande det intryck han fått under skoltiden, att nation är ett slags underavdelning av ras. Tages ordet ras i modern mening, förhåller det sig dock ej så. Man räknar åtskilliga ursprungliga människoraser, vilka väl i en grå urtid befolkat skilda geografiska områden men redan långt bortom historiens begynnelse blandats med varandra, så att varje nation innehåller en större eller mindre procentsiffra av dem alla eller åtminstone ett stort antal av dem. De olika nationernas karaktär beror även av denna blandnings proportioner.

De raser som huvudsakligen konstituera den europeiska befolkningen äro fem: den nordiska, den mediterrana, den dinariska, den alpina och den östbaltiska. De tre sistnämnda stå i omisskännligt släktförhållande till de inreasiatiska rastyperna, till den mongoloida gruppen, som intar motsatsställning till de bägge förstnämnda raserna, de i egentlig mening europeiska.

Den nordiska rasen har skapat och präglat den västerländska kulturen, vars varaktighet får anses omfatta ungefär det årtusende, vari vi leva och som nu lider mot sitt slut. Icke blott kulturen utan varje mänsklig sammanslutning i kraft av en idé eller idéer är en förbränningsprocess, som näres av det mänskliga känsloinnehållet och det mänskligt undermedvetna, vilket till sist ligger länsat — "analys och medvetet arbete följa det spontana skapandet".

"Formerna ha ej längre innehåll. De förfinade symbolerna, de högtidliga ceremonierna, de konstnärliga uttrycken för gruppens inre liv ha stelnat, den rituella skönheten blir tvångströja, reglers och stadgars eftersträvade klarhet blir schematism. Så plägar utvecklingen fortskrida under många förnyade reformationer och revolutioner, men ständigt till sist i riktning mot stegrad intellektualitet. När i kulturen den högsta blomstringstiden passeras, möter varje generation livet några illusioner fattigare än den föregående; intellektet erövrar allt fler av känslans områden."

Kulturupplösningen fortgår efter tvenne linjer. Dels kvarstå formerna utan innehåll, dels raseras formerna för att lämna utrymme för ett nytt kaotiskt innehåll. Det förra sker företrädesvis hos den ras som skapat kulturen och känner inre frändskap med dess former, även som döda; det andra hos de raser, som böjts in under den i dess härskande skede utan att genomträngas av densamma. De resa sig nu och riva ned den kvarstående form- och idévärlden, dels genom kritik, dels genom revolution.

Hos de folk, i vilkas sammansättning den kulturskapande nordrasen dominerar, komma enligt förf. vår kulturs form- och idévärld i stort sett att bestå, om ock mycket förenklad och reducerad genom både kritik och revolution. Hos de folk åter, där nordrasen är i minoritet gentemot de mongoloida raserna, blir nedrivningen fullständig. Såsom skett i Ryssland genom bolsjevismen. Skulle den dag komma, då marxistiska idéer vinna överhand även i Europa, komma i de land, där nordras dominerar, såsom vårt, nordraspräglade män att gripa ledningen och även inom socialistiska samhällsformer rädda de värden som för denna ras äro oförytterliga men för de mongoloida raserna icke alls äro några värden: "form, stil, saklighet, aktivitet, frihet, personlighet".

Världsrevolutionens organisatör

Judiske massmördaren Leiba Bronstein-Trotski, som sedan några år åtnjutit asylrätt i Turkiet, där han vistats på ön Anprinkipo, har åter låtit höra ifrån sig i och med de turkiska myndigheternas beslut att internera honom på en fästning.

Åtgärden har sin grund i en engelsk-indisk intervention. Bronstein, som lämnat sitt hedersord att ej inlåta sig på politiska konspirationer, har överbevisats om inblandning i händelserna i Indien och bl. a. haft upprepade konferenser med f. d. kung Amanullah.

Handla svenskt!

Närmast med anledning av den rådande krisen har regeringen till samtliga länsstyrelser utärdat ett cirkulär angående företräde för svenska industriprodukter vid upphandling för kommunala inrättningars behov och för enskilda inrättningar av allmän betydelse. Länsstyrelserna uppmanas att genom hänvändelser till landstingens förvaltningsutskott, myndigheter i stads- och lantkommuner, vägstyrelser och enskilda inrättningar av allmännare betydelse fästa uppmärksamheten på vikten av att dessa vid upphandling av industriprodukter av alla slag lämna företräde åt svensk vara.

Man får hoppas, att det beaktansvärda initiativet måtte beaktas icke endast av de allmänna institutioner det närmast avser utan även av de enskilda köpmännen och den konsumerande allmänheten, då det här rör sig om ett gemensamt folkligt intresse.

Pressbyråns diktaturfasoner.

Den Bonnierägda "Svenska Pressbyrån", som av statsmakten utstyrts med allehanda garantier för opartiskhet, korrekthet och lojalitet vid utövandet av sin grannlaga uppgift som förmedlare till allmänheten av svenska tidningsalster, använder sig emellanåt av något underliga metoder för fullgörande av sina åtagna utfästelser.

Sedan Bonniers strävan att komma Stockholms fria kolportörorganisation till livs misslyckats, söker man nu gå fram på andra vägar för att vinna absolut monopol på distributionen. Med ett dylikt i sin hand har man givetvis lättare att "hålla igen" för mindre-önskvärda tidningar. Senast meddelas, att Pressbyråns distributionsaffär i Stockholm under hot fråntaga kolportörerna rätten att tillgå dess agna alster, främst De Fem Stora, jämte övriga tidningar som byrån är ensam om att föra, söker hindra dessa från att anlita annan distributör. Stockholmskorportörerna äro visserligen ej av så dåligt virke, att de darra i knävecken för några Bonnierska diktaturspråk, men missförhållandet må dock påtalas.

Den svenska statsmakten har tydligen all anledning att närmare granska det sätt, varpå Svenska Pressbyråns nuvarande judiska innehavare fullgör sina statsgaranterade förpliktelser av lojalitet mot den svenska allmänheten, tidningsutgivare och försäljare såväl som tidningsläsare.

FÖRSVARA DIG SVENSKA FOLK!

Försvara din frihet, dina närmaste, ditt hus och hem mot internationella äventyrare och deras mordplaner. Försvara dina arbetare mot deras värsta fiende — bolsjevismen, och straffa sådanna individer, som under kommunismens täckmantel och för judapengar syssla med ett så ruskigt yrke — nämligen att röja vägen till sitt eget fosterland för barbariets rödgardister, färdiga att i Sverige upprepa Revals och Sofias blodsdåd.

Vilhelm Harteveld.

Till

ALLMÄNHETEN!

Undertecknad, som upphört att anlita "Svenska Pressbyrån" för distribution av Nationen, erbjuder härmed tidningsförsäljande affärer inom riket försäljning av lösnummer i kommission enligt förmånliga villkor.

Rekvisition av exemplar till återförsäljare kan ske antingen pr post hos tidningen, adress box 1145, Stockholm 16, eller pr telefon Öst. 59.

Nationens utgivare.

»JEHOVAS VITTNEN» I ARBETE

Bland de många vägar, varpå Israel i dag är verksamt i syfte att bringa de kristna folken till underkastelse under sin gyllene spira, förtjänar även den av "Internationella Bibelstudiesällskapet" företrädda att noga observeras. Medels denna söker man i dessa "yttersta tider" inbilla de "själlösa" troende kristna, att judarnas Gud Jehova — Lögnens och Mörkrets — är synonym med Kristi Gud — Sanningens och Ljusets — och menar, att tiden nu skulle vara kommen för Skriftens profetior att gå i uppfyllelse genom det "utvalda" folkets officiella tillträde till herraväldet på jorden. — Man förstår nu meningen med en hel del underliga saker, som Israels "helige" låtit nedskriva i sitt "gamla testamente".

De medel som användas vid dessa försök att locka de kristna i Judas våld äro av sådan art, att de måste väcka varje allvarligt tänkande människas avsky. Senast har "Stockholmsgruppen av Jehovas vittnen", en avdelning av "Bibelstudiesällskapet", excellerat med offentliga möten, varvid en viss herr Martin Wenderqvist, "redaktionssekreterare i Gyllene Tidsåldern", bjudit på föredrag om "Gud i strid med nationerna". I utsända propagandabroschyrer förklarar hr W., att "världens ledande män inse, att någon förfärlig olycka hotar vår civilisation, men de ha ingen utväg till räddning att anvisa. Depression, arbetslöshet, upprorsanda, förtryck, nöd och hunger råda nu över hela jorden — en ömklig minnesvård över människans fullständiga oförmåga att hjälpa sig själv. Det finnes endast ett sätt att råda bot för mänsklighetens elände! Jehovas vittnen bära nu bud därom till alla folk på jorden."

Judas fräckhet förnekar sig aldrig, ej heller här, när det djärves karaktärisera sin egen sataniska mörkkamp mot mänskligheten som "Guds strid med nationerna". Deras sinnelag har icke en hårsmån förändrats sedan Kristi och Luthers dagar. "Budskapet om Guds rike på jorden", framfört i Rutherfords böcker, som med det judiska guldets hjälp spritts i över 100 miljoner exemplar på många språk, låter oss veta, heter det vidare, "att Guds rike just nu står för dörren". Det finnes endast en lösning av problemet och den heter: alla folk skola falla ned i tillbedjan och underordna sig Jehova = judarnas gud = Israel. Då skola vi hava himelriket på jorden, mena "Jehovas vittnen". Jehovas himmelrike, sådant vi senast lärt känna det i Sovjet-Ryssland, är emellertid av den art att folken överlag ha anledning att tänka sig för mer än en gång, innan de be om dess tillkommelse. Vi tro heller ej, att våra kyrkligt intresserade skola låta sig lockas i de fällor, "Jehovas vittnen" lägga ut för dem. De borde vid denna tid ha sett nog av "ulvarna i fårakläder" för att falla rov för dem.

Nykterhetskommitterades förslag.

Det av Nykterhetsfolkets lagstiftningskommitté framlagda betänkandet går ut på Brattsystemets slopande samt ersättande med ett system efter danskt mönster, d. v. s. med obegränsad rätt till inköp av spritdrycker, ehuru till avsevärt förhöjt pris, en prisförhöjning ämnad att komma statskassan till godo.

Majoriteten — bestående av redaktör Adolv Olsson, fil. dr. Erik Englund, frkn Maria Sandström och numera avlidne pastor David Östlund — föreslår en höjning av den nuvarande proportionella omsättningsskatten med ett för alla spritdrycker lika tillägg av 4 kr. pr liter samt en höjning av maltskatten med 50 proc. Genom denna fördyring av spriten beräknas konsumtionen komma att nedgå 33 proc., medan statsinkomsterna av sprithanteringen skulle stiga till 180 milj. kr. Nykterhetsnämnderna skulle utrustas med ökad befogenhet att ingripa mot alkoholister. Endast systembolag få bedriva restaurangrörelse med spriträttigheter. Tillverkningen av pilsner monopoliseras av ett s. k. statligt bolag à la Tobaksmonopolet.

Minoriteten — bestående av ordf. riksdagsman Elof Ljunggren, professor Johan Bergman och borgmästare Oscar Dahlbäck — föreslå en ökning av spritpriset med 6 kr. pr liter. I stället för obegränsad inköpsrätt önskar minoriteten som "en fortsättning av motbokssystemet" "kundregistrering" med generell kvantitetsbegränsning till 2,4 liter pr månad samt avskaffande av extra tilldelning. All utskänkning monopoliseras av systembolagen, pilsnerförsäljningen övertages av systembolagen, restaurangdans förbjudes och måltidstvång lagfästes. "Endast en halva pilsner till släckande av törsten, därutöver serveras högst två halvor till lagad måltid".

Goda och billiga

Måltider

kan Ni erhålla å följande nykterhetsrestauranter i Stockholm:

Cyrus
61 Nybrogatan 61

Alexander
2 Smålandsgatan 2

Engelbrekt
8 Roslagsgatan 8

Gustav Vasa
51 Upplandsgatan 51

S:t Erik
49 S:t Eriksgatan 49

Frukost ½9—½2

Gustaf Adolfshallen
68 Västerlånggatan 68

Middag ½2—7

Birger Jarl
61 Folkungagatan 61

Kväll 7—½12

SVEA RIKE

Bokhandel och Tidningskontor

Karlavägen 59, Stockholm.

Telefon Ö. 59

Välsorterat lager av böcker, tidningar och tidskrifter från in- och utlandet i nordisk kulturuppbyggande anda.

Bl. a. finnes på lager ALFRED ROSENBERGS »Der Mythus des 20. Jahrhunderts». Pris kr. 15:-

TILL HEMBYGDENS SKYDD

I den kulturrenässans i svensk-nordisk anda, vi i dag bevittna i vårt land, intar det nyvaknade intresset för hembygdsvård en viktig plats.

Hur var det möjligt, att all denna gamla rika friska gedigna hemkultur så plötsligt kunde, om ej helt strypas och sopas bort från jordens yta, så åtminstone djupt sövas och liksom skamset stoppas undan i avkrokar och skräpvrår? frågar Karl Erik Forslund. Den gamla oreflekterade men osvikliga stilkänslan, den gamla men träffsäkra instinkten för trevnad och stämning, den nedärvda men ändå personliga och självständiga förmågan att bygga och inreda ett verkligt svenskt hem — hur ha de med ens kunnat försvinna som om de aldrig funnits, kunnat lämna våra hembyggare så fullständigt i sticket, omedelbart efterträdas av en så allenarådande osmak och oförmåga, vantrevnad och vanskaplighet? Hur har en gammal djupt rotad, hemvuxen, hög och sann kultur så i en handvändning kunnat detroniseras av en ren okultur — eller i bästa fall en löslig, främmande, oäkta kultur, förfallen och urartad?

Det var storstadskulturens, storindustriens och de moderna samfärdsmedlens tid som bröt in. Och den kom över oss så häftigt och oförmedlat som aldrig förr något nytt brusat in över ett land. De gamla avstånden voro försvunna, isoleringen borta. Flygmaskinen och radion fullkomnade verket. Var det underligt, om man blev vilsen i denna virvel, om man skakades loss av dessa övermäktiga vindar från alla världens hörn — om man med ens miste sitt fäste i jorden, sitt samband med bygden och torvan? Det vart en tid av ängslan för att inte "hinna med", av jäktande utbyte mellan skilda folk av både varor och människor, vanor och stilar, de viktigaste åsikter och tankar liksom de minsta vardagliga småting. Det främmande lade så helt beslag på all kraft och tid, uppmärksamhet och intresse, att man glömde det egna och inhemska. Nya stjärnor lyste oss så i ögonen, att vi blevo blinda för de äldres mindre skrikande, men ofta minst lika fina och vanligen mer äkta färger. Melodier från andra länder brusade så omkring oss, att vi trodde våra egna strängaspel odugliga och förstummade.

Gällersta hembygdsgård i Närke.

Sedan vi hunnit hämta oss efter de första överväldigande intrycken av denna våldsamt frambrytande nya "internationella" kultur, erbjöd det knappast någon svårighet att kunna bedöma dess reella halt. Mammonismen skapar ingen beståndande mänsklig kultur — trohet mot Skapelsen själv är första villkoret för en sann kulturutveckling. På alla samhällslivets områden finna vi även i dag den svenska anden i verksamhet i syfte att rädda de egna, på historisk grund framvuxna kulturvärdena från att förödas av asiatismens barbarkultur.

*

Nordiska muséet och Skansen ha gått i spetsen ifråga om bevarandet av vår gamla rika hembygdskultur, och läns- och landskapsmuséer ha följt i spåren. Här rymmas rikhaltiga och välskötta samlingar. Hemslöjdsföreningar arbeta energiskt i skilda landskap och de vackra sockendräkterna ha börjat återupptagas. Spelmanstävlingar hållas överallt, musiker uppteckna och samla den gamla rika folkmusiken, liksom arkitekter avteckna och fotografera alla de gamla byggnadsverken, främst allmogehem och lantbyar, dessa "arkitekturens folkvisor" i jämförelse med katedralernas oratorier och slottens och städernas symfonier. Men varje bygd bör ha sitt muséum, sin egen samling, representativ för trakten — b y g d e m u s é e t. Det gäller att inte längre så mycket hopa och centralisera utan tvärtom att sprida och strö ut, inte bara se tillbaka utan också framåt, inte bara konservera det döda utan väcka det sovande som ännu lever.

Detta skall bygdemuséet göra. Det blir för alla ett levande mönster, ett ständigt klingande maning till bevarande av allt vackert, gediget och sannt i det gångna. Det skall verka för bibehållandet eller pånyttfödelsen av den äldre friska smaken och säkra blicken, vara en förebild för de levandes hem, de som nu och framgent byggas i nejden. Alltså icke ett muséum i vanlig bemärkelse utan mera ett hem, organiskt uppvuxet ur marken, ett hem ej bara för fädernas andar och verk, utan också för deras nu levande ättlingar — där allt bygdens folk kan känna sig åtminstone som kärkomna och hemmastadda gäster.

I bevarandet av det, som belyser och skildrar bygdebefolkningens liv och öden i gångna tider, har bygdemuséet sin första och närmast liggande uppgift. En annan är att vidga kunskapen om själva landskapet, bygden ur naturvetenskaplig synpunkt, vår omgivning av fri och vild natur. Tidens inställning har nästan kommit oss att glömma den Natur, vari vi leva, hur bygden fått sin gestaltning och karaktär, hur dess berg och sjöar uppkommit, vilka skatter och under som gömmas i bergens och sjöarnas djup — vilka stjärnor som lysa över oss vid olika tider av året eller natten, vilka kryp som leva sitt undangömda liv i skogarnas skymning eller myllra i åkrarnas storstäder. Studier och kunskaper i allt detta äro outtömliga källor till den klaraste glädje och till rikaste gagn för envar.

Det är en förunderligt stark och hel stämning däruppe bland bygdemuséets stugor och träd — i sockenens "egen nationalpark". Det är en härlig tillflykt, när man är trött av dagens slit, en rik vila att sitta och lyssna till suset av gångna tiders vindar i kronorna, sjunka i den egendomliga doften av hänsovna tiders drömmar från möbler och bohag i kamrarna, andas den friska rena luften från våra sorglösa vilda fränders värld. Det är en ständigt öppen högskola för gammal och ung, ett strålande sagorike för barn av alla åldrar. —

Mellansvensk skogsidyll.

Runsten från Norrunda i Uppland

Tjugonde seklets världsåskådning.

A l f r e d R o s e n b e r : *Der Mythus des 20. Jahrhunderts.*

I senare hälften av nittonde århundradet skapades av Paul de Lagarde, greve Gobineau och Richard Wagner de första andliga betingelserna för en ny, rasligt bestämd världsåskådning.

På denna grundval byggde Richard Wagners svärson Houston Stuart Chamberlain och den store tyske litteraturhistorikern Adolf Bertels vidare. Bägge dessas livsverk kunna karaktäriseras som en medveten kamp mot det judiska inflytandet på det andliga området.

Omkring 1920 klarlade rasforskaren Günther och fornforskaren Hermann Wirth det reala biologiska och historiska underlaget till vad dessa föregångare anat men ännu ej nöjaktigt bevisat.

En sak fattades dock alltjämt: en mångsidig, syntetiskt begåvad personlighet, skickad att upptaga och återge alla dessa idéer och forskningsresultat, sammanfatta dem och infoga dem i en ny nordisk-västerländsk världsbyggnads strålande krona.

Denna personlighet kom: År 1930 skänkte *Adolf Rosenberg* den nordiska kulturkretsen sitt betydande verk "Der Mythus des 20. Jahrhunderts". Detta verk betyder i själva verket uppfyllelse av en Wagners, en Chamberlains stoltaste drömmar. Det betydde den nordiska tankens andliga kröning.

Adolf Rosenberg är liksom det nya Tysklands från Österrike härstammande politiska banérförare, Adolf Hitler, utlandstysk. Han föddes år 1892 i Reval i Estland, är sedan 1920 huvudredaktör för den ledande nationalsocialistiska dagstidningen Völkischer Beobachter i München och är ej blott på det kulturella utan även på det utrikespolitiska området en av det nya Tysklands genialaste personligheter.

D e r M y t h u s d e s 20. J a h r h u n d e r t s består av tre delar om tillsammans över 600 sidor.

SVEA RIKE.

Skansens verksamhet.

Nordiska museets styresman p r o f e s s o r A n d r e a s L i n d b l o m har i en tidningsintervju förklarat, att de nymodigheter på Skansen, varöver från åtskilliga håll kritik anförts, uteslutande motiverats av ekonomiska hänsyn.

"Institutionen har i det närvarande en mycket svår ställning", framhöll professorn. "Under intryck av ekonomiska bekymmer får man ideligen gnugga geniknölarna för att hitta på nya utvägar. De som kritisera glömma nog ofta, att det ligger hårt tvång bakom. Och då man väljer saker som kunna locka den moderna publiken, lyckas man kanske ej alltid i första taget träffa den för Skansen rätta stilen."

Man förstår Skansenledningens svårigheter under rådande förhållanden att kunna hålla den rätta linjen. Men vikten härav är uppenbar. Så visst som institutionens fullt självständiga karaktär enligt grundaren Artur Hazelii mening bör bevaras, måste det framstå som en oavvislig plikt för rikets och stadens församlingar att se till, att verksamheten kan ske i sådan anda, att dess uppgift i intet avseende förryckes.

Gustav Adolfsfonden

uppgick vid senaste beräkning till ett belopp av c:a 533,650 kr. Det första arbetet i fältet, utfört med medel från fonden, är den restaurering av Kiviksgraven som under årets sommar utförts av dr. Hallström vid historiska museet.

Skansens herrgård.

Med invigningen och införlivandet av Skogaholms herrgård med Skansen förverkligades en av Artur Hazelii älsklingstankar. I Skogaholms herrgård från Närke har Skansen fått en vacker och karaktäristisk exponent för den svenska herrgårdskulturen vid sidan av den förut rikt företrädda bondekulturen. Redan själva namnet ger illusionen av en stämningsmättad typiskt svensk herrgårdsidyll.

Skogaholm var icke ett ställe, där man skulle vänta prakt och prål och unika konstskatter, yttrade prof. Lindblom i sitt tal vid invigningsfesten. Sådant var ej vanligt i det svenska herrgårdshemmet under finska krigets dagar. I stället finner man ett hem, sådant det danats under tre generationer, motsvarande det århundrade som ligger mellan Karl XII:s och Karl XIII:s tid. Gedigenhet i smak, kärv måttfullhet samt först och sist den odefinierbara hemtrevnad, som bor i ett lantligt hus, möta här besökaren.

Särskild anklang väckte landshövdingens i Örebro, B. Hasselrots tal, som utmynnade i ett citat ur "Närkesbarnens sång":

Vi tända våra löftens bloss
för värv och dag som stunda,
och de som följa efter oss
må göra sammanlunda.
Lyft högt din sköld min fosterbygd
med pil och rosors märke.
Till kamp för sanning, ljus och dygd
Hell forntids, framtids Närke.

Drömmen och livet.

Jag ville vara en mäktig man
och bygga mig borg och rödja mig rike
och gräva omkring dem ett väldigt dike,
så långbent ondska för brett det fann.
Där ville jag duka borden till fest
och bjuda var hungrig från vägen till gäst
och alla raska och präktiga karlar.
Där skulle det sägas högt och fritt,
att svart är svart och att vitt är vitt,
och livet berömmas, så länge det varar.

Jag ville vara en orädd man.
Giv mig, o öde, en kamp och en sadel,
ett drabbande svärd och en sak utan tadel
att falla för, om ej segra jag kan!
Och får jag ej nämnas på ärans dag,
då skarorna komma från lyktat slag,
bland dem som stormat och stupat i têten —
likgott, om i virvlande hopen jag stred!
Fram kan man väl gå fast i sista led,
och man sover väl gott, fast man sover förgäten.

Så vart jag en drömmare, icke en man!
Jag fäktar och rasslas med ordens lansar,
och bär jag i diktens tornering ett pansar,
går jag eljes i vardagskavaj som en ann.
Jag ville sjunga i bergens ljus
men dröjer i skuggan kring hembyns hus,
där minnen spela som näktergalen.
Men nejden skall höra ännu min röst!
Finns luft i lunga och klang i bröst,
kan sången nå upp, fast den ljuder i dalen.

Erik Axel Karlfeldt.

Nordisk film slipper nöjesskatt?

I syfte att främja en svensk och nordisk ljudfilmsproduktion har förslag väckts, att alla nordiska filmer skola befrias från nöjesskatt, ett förslag som f. n. är under prövning i finansdepartementet.

Svensk filmindustri föreslog, att restitution skulle ske till filmproducenten i fråga om viss filmproduktion, som håller "visst konstnärligt och moraliskt mått", samt angivit en del nationalitetsvillkor, såsom att producentfirman skulle ägas av nordiska intressen, att huvudsakligen nordiska skådespelare skulle medverka samt att talet skulle upptagas på skandinaviskt språk. Dessa villkor passade dock ej "Statens biografbyrå". I stället för restitution föreslår byrån fullständig befrielse från nöjesskatt för alla filmer, vilka betecknas som "nordiska" utan varje som helst kvalitetsbegränsning. Man förstår vad det är för slags intressen som föra spiran i "Statens biografbyrå".

Breitenfeldsrummet i Leipzig.

Leipzigs stadshistoriska museum har ägnat en hel sal åt minnen från trettioåriga kriget. Framför allt är det minnen från slaget vid Breitenfeld, som samlats.

Rummet behärskas av en byst av Gustav Adolf, varintill befinna sig bilder av hans motståndare Tilly och Wallenstein. Själva slaget är framställt på ett stort kopparstick, och å en mängd flygblad, utgivna kort efter slaget, åskådliggöres protestanternas stora glädje över de kejserliga truppernas nederlag. I ett av dessa förhånas den kejserlige fältherren Tilly, som trott sig komma till Leipzigs omgivningar för att njuta av konfekt, marsipan, dadlar m. m. gott, men i stället mötts av kulor, kanoner och gevär.

Bland samlingarna märkes en tacksägelseskrift, tillkommen strax efter slaget och föreställande ett blad i tvärformat, vars mittersta fält utfylles av ett triumftåg. Den är försedd med följande inskription: "Till Gustav Adolf jämte alla försvarare av den allena saliggörande läran om fäderneslandets välstånd mot den Legistiska Armadan". Härunder läses en hänryckt lovsång till Gustav Adolfs ära. I tåget sitter Guldkonungen i en triumfvagn omgiven av en rik krans av allegoriska figurer, föreställande rättvisan, ärligheten, den sanna religionen, tålamodet, friheten, freden, äran o .s. v. Bakom honom den följande hären. Bakgrunden bildas av Östersjön med den svenska flottan.

Bland övriga dokument återfinnas i samlingarna kvartersedlar och skyddsbrev med namnteckningar av Axel Oxenstjärna och Wallenstein. De första mera ingående beskrivningarna över slaget läsas i trenne små böcker från 1631, vari berättas om den tidens nöd och sorger. Den ena boken bär titeln: "Det ansatta Leipzig med dess suckan och hopp om Guds nådiga hjälp".

Valsgärde hövdingegrav.

De av Uppsala universitet sedan 1928 under ledning av professor Lindqvist företagna grävningarna vid byn Valsgärde, 8 km. norr om Uppsala, har bragt märkliga fynd i dagen. Av särskilt intresse äro de preliminära resultaten från den grav, vilken undersöktes i våras och som visat sig äga ett sällsport rikt inventarium.

Denna grav innehåller rester av en båt, i vilken den döde lagts ned iförd full härbonad, bestående av tre sköldar, två svärd och lika många huggknivar samt en hjälm, allt sirat med förgyllda, rikt ornerade bronsbleck.

Kring Gustav Adolfsminnet.

En samling minnesmärken till Utlandssvenska museet.

Utlandsvenska museet i Utlandssvenskarnas hus i Göteborg har fått mottaga en samling värdefulla Gustav Adolfsminnen, utgörande en del av de samlingar, som konsul Planér på sin tid samlat i Lützen och som av Stiftelsen Lützenfonden inköpts till ett pris av 20,000 mark.

Samlingen består av en hel del synnerligen värdefulla föremål. Bland annat innehåller den åtskilliga tryck från denna tid rörande Gustav Adolfs fälttåg, både på tyska, franska, engelska och tjeckoslovakiska, ävensom ett stort antal handskrifter och autografer. Vidare märkas sju pergamentsurkunder med Gustav Adolfs egenhändiga namnteckning och stora lacksigillet i träkapsel. Kejsarens och snart sagt alla de stora fältherrarnas och högheternas namnteckningar återfinnas även på olika handlingar. Fyrahundra böcker om trettioåriga kriget och dess förgrundsfigurer ingå i samlingen ävensom en mängd litografer, mynt, kopparstick, medaljer, vapen och delar av rustningar.

En del av föremålen komma efter urval att återsändas till Lützen, där de skola få sin plats i det vakthus, som Stiftelsen står i begrepp att resa i kapellet.

Minnesmärke i Schwedt a. O.

I Schwedt a. O. avtäcktes nyligen ett minnesmärke över Gustav II Adolf på den plats, där han våren 1631 hade sitt fältläger. Å stenplattan under reliefen av Gustav Adolf läses följande inskrift på svenska och tyska:

"Gustav Adolf, Sveriges konung, den evangeliska trons räddare, hade här sitt fältläger våren 1631."

Första delen, som är föremålet för denna betraktelse, har rubriken: "Das Ringen der Werte" (Värdenas kamp).

Ur Indiens, Irans, Hellas', Roms, Frankrikes och Rysslands historia bevisar Rosenberg, huru de högsta kulturella och politiska värden ödeläggas, då det nordiska raselementet i ett folk dör ut. Han skildrar kampen mot de lågt stående mindreasiatiska folken, som slutligen genom numerär övervikt segrade och genom sina dunkla, magiskt fascinerande orientaliska ideal undanträngde det härskande nordiska skiktets klara andlighet och religiositet. Läran om synd och nåd härleder Rosenberg ur raslig sönderspaltning. Kristi renhjärtade och ariska personlighet blev orientaliserad genom rabbinen Paulus. Våra nutida kyrkor med deras oförenliga inre motsägelser äro "paulinistiska", icke "kristliga".

Tre makter kämpa i våra dagar om herraväldet: den romerska kyrkan, den liberalistiska materialismen, förkroppsligad av judarna, och den nordisk-västerländska andan. S k e n b a r t äro de båda förstnämnda makterna på väg att hemtaga segern.

Kristendomen gav oss läran om kärlek och medlidande. Denna lära saknar emellertid typbildande kraft, så att den romerska kyrkan såg sig tvungen att upprätta en stel, fullkomligt onordisk dogmbyggnad som fann sin högsta höjdpunkt i Ignatius Loyola, som fordrade kadaverlydnad och personlighetsförintelse och sin andra i det vatikanska konsiliets ofelbarhetsdogma. Världskyrkans enande, skapandet av en världsreligion står i skarpaste motsats till nordisk livs- och världsåskådning, som är organisk, icke unitaristisk. Även den judiska frimurarhumanitärismen står i skarpt motsatsförhållande till nordiskt väsen. Dock, bägge dessa makter ha i själva verket redan passerat höjdpunkten av sitt inflytande. Den gamla världen störtar nu tillsammans, och ur kaos kämpa urgamla men dock nya nordiska ideal sig åter fram. Som motvikt mot idealen kärlek, medlidande och nedbrytande av det personliga resa sig nu de unga, starka krafterna: Ära, Självaktning, Rasmedvetande.

Ingen har bättre förkroppsligat den nordiska anden än den store tyske religionsforskaren i fjortonde århundradet E c k e h a r t. Fri stod han gentemot sin Gud, han behövde ingen magisk, mystisk förmedlare mellan sig och Gud. Han hade Gud i sig och sig i Gud. I denne man, som uttalade de stolta orden: "Den som har mera vilja, har också mera kärlek", ser Rosenberg västerlandets största religiösa geni, och den religiösa gestalt på vilken de nordiska folken böra grunda sin andliga förnyelse.

Slutligen konstaterar Rosenberg, att i motsats till de tama statiska världsbetraktelserna, som man finner hos kineser och indier samt i judarnas guldgiriga livsåskådning, en kraftfyll dynamik är det karaktäristiska grunddraget hos den nordisk-västerländska människan, vars mål är ärofull handling och vars gärning är gestaltad andlig kraft.

T h i l o v o n T r o t h a.

Sovjet-Judas kamp mot Kreuger.

"Kreuger och Deterling Sovjets farligaste fiender."

I vårt förra nummer refererades vissa uppseendeväckande uttalanden i inflytelserika franska och tyska tidningar om existerande motsatsställning mellan de Kreugerska och Wallenberg-Bonnierska finansgrupperna, av vilka den förstnämnde skulle vara orienterad åt det anglosachsiska och den sistnämnda åt det franska hållet. Då Frankrike numera spelar rollen av det revolutionssträvande Judas politiska ledare i Europa, kan det måhända synas naturligt att man i dessa dagar, då Guldets herrar medelst en avgörande framstöt söka bringa hela vår världsdel under sin spira, får skåda de bägge "dödsfienderna" Moskva och Paris på alla världens börser intimt samverka för revolutionen. Det alltjämt bestående intima sambandet mellan Juda och Världsrevolutionen har härmed bevisats. Med särskilt intresse konstateras, att vår landsman Ivar Kreuger av stora franska och belgiska tidningar karaktäriseras som en av Sovjets som farligast ansedda fiender, vilken det till varje pris önskar tillintetgöra.

Den franske nationalistledaren Cotys tidningar L'ami du Peuple och Figaro, som bägge äro antijudiskt inställda, protestera i skarpa ordalag mot "Sovjets perfida strävanden att komma Sverige till livs" genom "att utnyttja baissen och bedriva en nedsvärtningskampanj, gående ut på att sprida alarmerande rykten om läget inom en industrigrupp (Kreugers), som representerar hela den svenska industrin". Den väldiga internationella börsaktion, som av Moskva och Paris i skön förening igångsattes mot vissa icke-judiska storkapitalister, främst Kreuger, skildras ingående i en artikel i den ansedda belgiska tidningen L'indépende Belge, varur vi hämta nedanstående.

Sovjets "ekonomiska" kamp.

Belgien och Förenta staterna äro de enda länder, som tagit Sovjets dumping på allvar. Denna dumping har kraftigt bidragit att desorganisera marknaden och försvåra krisen.

Sedan flera år tillbaka leva de europeiska och amerikanska börserna i ett nervöst överretningstillstånd, som närmar sig hysteri. Under åren 1928—1929 levde vi i en tid av optimism, men befinna oss nu i en kris, som är raka motsatsen. Den nuvarande pessimismen är lika överdriven och oresonlig som optimismen förut. Sovjets anhängare ha med stor skicklighet vetat att begagna sig av detta tillstånd. Deras arbetsfällt inskränker sig ingalunda till antimilitarism i arméerna, bildandet av kommunistiska celler och understöd till extrema tidningar. Deras arbetsfält äro mycket vidsträcktare. Rykten utsläppas skickligt samma dag vid samma tid på alla börser, och artiklar publiceras i tidningar, som icke äro kommunistiska utan högertidningar, ibland beroende på misstag och ibland mot betalning. Målet är alltid detsamma, nämligen världsrevolutionen.

Ford och Krupp gingo i fällan.

Kommunisterna förstå mycket väl att söndra motståndarnas trupper genom att inge vissa av dem förhoppningar om ett fördelaktigare samarbete och betydande beställningar. Sådana hus som Ford och Krupp ha gått i fällan. Ford har mottagit enorma beställningar på automobiler och lösa delar för Ryssland, men han måste å andra sidan lämna ryssarna sina patent, konstruktionsmaskiner, arbetsplan etc., så att Ryssland om tre år skall kunna konstruera alla automobiler, traktorer och motorer varav landet har behov. Därefter skall Ryssland kunna bekämpa Ford med de vapen han själv lämnat.

Bland de fiender, mot vilka Sovjet förklarat krig till det yttersta, äro de mest betydande sir Henry Deterling och Ivar Kreuger. Komintern anser dem som sina farligaste fiender dels därför att de ända från början förstått den verkliga faran i världsrevolutionen, dels därför att de äro direkta konkurrenter till Rysslands industri och handel.

I Sovjets krigföring är dumping artilleriförberedelsen, som alltid riktas mot försvarets svagare punkter. I Belgien har Sovjet sålt tändstickor till så lågt pris under själva kostnaderna att det knappast täcker utgifterna för transport och försäljning.

"Revolutionsarbete" på börserna.

På börserna ha mäklare, som anses vara fullt hederliga och fullt tillförlitliga men i själva verket varit hemliga agenter för Sovjet, utspritt rykten. Ena dagen har man meddelat, att räntebetalningarna å lån, som Kreuger & Toll lämnat till Sydamerika, skulle inhiberas. Andra dagen har utkolporterats, att de Kreugerska företagen ha stora svårigheter att skaffa kapital och att de komma att inställa sina betalningar. Under tiden säljer man Kreugergruppens papper på leverans samt utan täckning. Det är alldeles särskilt mot gruppens värdepapper, som man utspritt de giftgaser, som dag för dag tilltaga i täthet. Och samma rykten komma samtidigt från London till Paris och från Paris till London. Tidningar av olika färger återge dem i artiklar, vilka äro redigerade med så likalydande avfattning, att man skulle kunna tro att de härflöto från samma penna.

Vår Kamp.

Utkommer d. 1 o. 15 i varje månad.
Huvudorgan för Nationalsocialismen i Sverige.

Motto: Hjärnans och handens arbetare — förenen Eder! Varer svenske!

Ansvarig utgivare: Stig Bille
Redaktör: S. Lindholm.

Redaktion och expedition:
Kungspassagen, Göteborg
Rt. 374 62. Postgiro 41349

Prenumerationspris:
Helår Kr. 5: —. Halvår Kr. 2: 75.
Kvartal Kr. 1: 50.

Å varje postanstalt samt direkt från redaktionen.

Provnummer på begäran gratis!

Bakom 'folkviljans' kulisser.

Sv. D.—Permanens.

Med den roll tidningspressen i våra dagar spelar är det icke ur vägen, att allmänheten vid sidan av populära ämnen såsom sporten, jazzen och bion även ägnar en smula uppmärksamhet åt de inre förhållandena inom den institution i samhället, som i dagligt tal benämnes "tredje stadsmakten" eller "folkviljan". Det bör ej vara betydelselöst vad som rör sig bakom "folkviljans" stolta fasader eller vilka som där utöva funktionen som de egentliga tolkarna av det "suveräna" folkets tanke och vilja. Visserligen hävdas i Publicistklubbens utsända deklamationer med stor iver, att det är friheten och rätten som föra spiran i våra dagars svenska press, men detta borde ej få utgöra något hinder för närmare studier på området, snarare tvärtom.

För att för dagen hålla oss till det blad som själv presenterar sig som landets "ledande nationella kulturorgan", Svenska Dagbladet, må observeras, att den synlige styrande inom detsamma — vid sidan av "huvudredaktören" — gentlemannen Key — är vår judiske kulturledare Karl Otto Bonniers vän, förre marxisten Otto Järte, av Bonniers husorgan Dagens Nyheter m. fl. kosmopolitiska "upplysningsorgan" framförd som aspirant på högerledarsysslan efter frimuraramiralen. Första gången vi mötte statstjänaren Otto Hjärtkvist-Järte på den publika scenen var då han tillsammans med vännen Aschberg från Palästina, numera bosatt i Paris, startade det ryktbara proletära finansinstitutet Aktiebolaget Nya Banken, vars ändamål ju var "att omhändertaga småfolkets besparingar". Någon tid senare inträffade hans underbara politiska omvändelse till högerman — det sades att Karl Otto icke var nöjd med de unga ledarförmågorna inom högern utan önskade en skickligare karl till efterträdare åt brodern Lindman (Nils Wohlins omvändelse från bondeförbundare till högerman var vid den tiden ännu ej genomförd). Med "omvändelsen" började även Hjärtkvist-Järtes karriär på allvar.

Snart var han både byråchef i Kungl. Socialstyrelsen, mäktig högerrepresentant i andra kammaren samt befälhavare å partiets förnämsta tidning, Svenska Dagbladet, i egenskap av politisk redaktör och styrelseledamot, trots att han endast ägde en aktiepost å 1,000 kr i bladet. Dessutom blev han styrelseledamot i Svenska Dagbladets dotterbolag "Aktiebolaget Permanens", i vilket han svarar för en aktiepost å 220,000 kr. — Det rör sig alltså numera om skyddandet av de storas sparslantar. "Permanens" äger aktier i Svenska Dagbladet till ett belopp av 1,400,000 kr. och har uppenbart någon slags permanent funktion som politisk-ekonomisk överstyrman på skutan. Vid Svenska Dagbladets senaste bolagstämma 16 mars representerades "Permanens' " aktiestock av en herre med det österländskt klingande namnet Abrahamsson, mindre känd visserligen bland den stora allmänheten men säkerligen så mycket mer inom vederbörande finansgrupp — vilket tyder på att bemanningen av högerns amiralskepp skett med omtanke.

"Evighetständstickan" som medel i Sovjet-Judas kamp.

En fransk journalist inbjudes att göra en resa till Ryssland. Då han återkommit, publicerar han i sin tidning en verklig roman om uppfinnaren av "evighetständstickan", mr Ringer och det sätt på vilket han blivit "förföljd" av ingenjör Kreuger. Denne Ringer har uppfunnit något som han kallar "evighetständstickan" och som han påstår kunna fungera 600 gånger. Den skulle ta döden på den svenska tändsticksindustrien! För några år sedan erbjöd han Kreuger uppfinningen vilken emellertid efter en noggrann undersökning förklarade densamma värdelös. Därefter vände han sig till tyska färgtrusten, som i likhet med Kreuger konstaterade uppfinningens fullständiga värdelöshet.

Om Ringers tändare alltså ej kunde ersätta tändstickan vid tändandet av en cigarett, kunde den i alla fall alstra moln av giftgaser. Vid tändsticksbolagets senaste aktiemission visste telegram och artiklar i hundratals tidningar i olika länder att berätta om "evighetständstickan. (Man erinre sig de tid efter annan synliga meddelandena härom i Bonnierpressen!)

En av Rysslands främsta författare, Ilja Ehrenburg, har ägnat en bok åt kampen mot Kreuger. Under normala tider skulle dessa giftgaser ha skingrats utan att åstadkomma nämnvärd skada, men när allmänheten är gripen av pessimism är den ytterst känslig för allt som kan oroa. Där dumpingen misslyckades, kunde ryktessmidarna inregistrera framgång. Ehuru de till Kreugergruppen hörande bolagens ställning i grunden är sund och deras inkomster betydande, föllo gruppens aktier på alla marknader starkt och det allmänna förtroendet rubbades.

Sovjets kampanj mot vissa kapitalistgrupper, särskilt den Kreugerska, är, slutar den citerade tidningen belysande för den roll Sovjet spelar i nuvarande situation, där svårigheterna kommit en del personer att förlora förståelsen för realiteter. Den tröghet, för att icke säga något annat, som man visat gentemot den ryska faran, härrör till stor del från okunnigheten om denna fara.

Svenska Akademien under Bonnier & Schück.

Genom Dagens Nyhetersredaktören Fogelqvists inval i Svenska Akademien efter Karlfeldt har akademiens valör som sådan reducerats till noll och den har öppet konstituerat sig som en filial under Juda. Av författningen skulle dess uppgift vara att främja svenska språket, den svenska vitterheten och den svenska historiska framställningskonsten, men sedan den råkat i judarna Bonniers och Schücks händer, är det andra motton som gälla: hedrandet och gynnandet av den egna rasen och dess vägröjare inom svensk publicism.

Torsten Fogelqvists "litterära" förtjänster inskränka sig till en trogen tjänstgöring som utförare av Bonniers folkförvillande, landsskadliga propaganda i Dagens Nyheter.

»Funkis» — ofunktionalistiskt!

Byggnadsmaneret funkis ökar i hög grad brandriskmomenten, förklarar civilingenjören *Nils Hast*, som fungerat som föredragshållare vid brandkurser.

Brandsäkerheten är större med det gamla byggnadssystemet. Det nya byggnadsmaterialet utesluter konstruktiva begränsningar. Man kan göra lokalerna nästan huru stora som helst, varigenom tillkomma ytterligare riskmoment. Trummor och liknande inrättningar i de moderna husen byggas ofta så att de tjänstgöra som dragskorstenar. Även den hastiga takten vid moderna byggnaders uppförande minskar brandsäkerheten.

Brandskyddsproblemets lösande måste gå hand i hand med den ingenjörsbetonade byggnadskonsten, vars uppgift skall vara att göra säkra konstruktioner med billigast tänkbara och effektiva brandskydd, som bör anpassas efter det faktiska behovet.

EPA-varor.

Rörande den internationella, judisk-finansiella kedjeaffär, som med utnyttjande av den rådande baissen under namnet EPA f. n. breder ut sig till allt flera länder, återger "Eberswalder Offertenblatt" följande uttalanden från 6 namngivna personer:

"1. Vid första hugget rök yxhuvudet av skaftet.

2. Det blanka 'stålet' i 'kofoten' böjde sig som mjukt vax.

3. Vid första användet böjde sig brytaren i en halvcirkel.

4. Dagen efter var cykellåsen obrukbar.

5. Efter 8 dagars förlopp var kaffeservisen obrukbar."

Det är tydligen "gott kram" man får hos EPA, tillägger den danska tidning, varur vi hämtat notisen. Men lyckligtvis ha vi ännu ej fått det till Danmark, och den danska näringslagen torde förhindra att den alls kommer hit.

»Systemsprit».

Den till hundratusentals liter per år uppgående, beslagtagna smuggelspriten serveras, enligt vad ledningen för Vin- och Spritcentralen upplyst, den spritkonsumerande svenska allmänheten i lämplig blandning. Väl visste man förut, att Spritcentralens "utmärkta" varor voro blandningar, men det är i alla fall av intresse att ha fått saken auktoritativt betygad.

Tullen, som svarar för jakten efter smugglare, säljer varan till ett pris av 1 krona per liter till Spritcentralen, som "blandar upp den med olika sorters brännvin och å vi dö", varpå blandningen serveras som prima, utan någon som helst reducering av pris- eller kvalitetsbeteckning.

Prenumerera på Nationen

PRENUMERERA PÅ

GYMN

KARAKTÄR
HÄLSA
SKÖNHET

"Den ojämförligt vackraste och värdigaste svenska tidskriften"
(I. G. CLASON)

Utkommer under år 1931 med 4 rikt illustr. 48-sid. häften. Abonnemangspris Kr. 4: —. Prenumeration sker enklast genom posten eller per postgiro 4024

PROVNUMMER GRATIS!

Sanningen om frimureriet...

(Forts. fr. sid. 1.)

den, och alla bröder på densamma utgöra **e n l o g e**".

Även i Tyskland ha försök gjorts att förneka allt samband med den som revolutionär konspiratör numera allmänt kända Grand Orient i Paris, ehuru utan framgång. Majoren Witt-Hoé — Tyska Landslogens representant i Svenska Landslogen och alltså amiral Lindmans nära själsfrände — förnekade visserligen inför rätta, att det tyska frimureriet upprätthöll förbindelsen med Grand Orient, men general Ludendorff har med stöd av officiella frimurarehandlingar överbevisat honom om att ha vittnat falskt. I en officiell tysk frimurartidskrift betecknas uttryckligen Grand Orient som erkänd loge: "Det är den enskilda brodern tillåtet att ingå i logen. Även kunna bröder från denna loge besöka oss, men icke officiellt." Detta gällde även i mars 1915, oaktat världskriget börjat den 2 augusti 1914!

1909 lästes bl. a. i frimurartidningen "Accasia": Den tyska storlogedagen beslutar återupptagandet av vänskapligt samarbete med Grand Orient de France i Paris. Beslutet är enstämmigt, då minoriteten anslöt sig till majoritetens ståndpunkt. De viktigaste huvudorsakerna meddelas och bli oförkortat bekanta blott för några få bröder."

Enligt Wilhelm Henning hade den tyska logen "Goete" i Paris den 15 dec. 1907 inbjudit bröder från olika franska loger, däribland Grand Orien, till en fest, vilken inleddes med ett tal, som började med dessa ord: "Först betygar logen sin sorg över förlusten av vår broder Konung Oscar II av Sverige."

"De högsta personers" intresse för frimureriet.

— "Hur man uppfattat frimureriet genom tiderna, framgår bäst av det faktum" ,säger amiral Lindman, "att det städse omfattats med största intresse av personer i de högsta samhällsställningar".

Det är emellertid känt, att åtskilliga "högsta personer", när de väl kommit under fund med frimureriets verkliga mål, förbjudit detsamma. Gustav III fick umgälla sitt motstånd mot planerna på Europas revolutionering med livet. På den internationella frimurarkongressen i Wilhelmsbad 1786 dömdes konungarna Ludvig XVI av Frankrike och Gustaf III av Sverige jämte kejsar Josef II av Österrike till döden, och de mördades alla tre några år senare. Gustaf III:s mördare, frimurarbrodern Anckarströms byst fick sin plats på frimurarloger i Paris vid sidan av Caesars mördares, Brutus'.

Om furstarnas roll i frimureriet skrev höggradsfrimuraren professor D. Schletter i juli 1865 i den hemliga frimurarskriften Latomia: "När man ger furstarna makten i logerna, sker detta blott för syns skull. Om man icke förbjuder frimureriet, kan detta komma att välta staten, ty dess mål är att revolutionära alla stater på jorden". Frimurarkongressens i Wilhelmsbad beslut och handling visar emellertid, att man inte generar sig för att röja "dekorationsfigurerna" ur vägen, när de ej passa.

"Kyrkans intresse" för frimureriet.

— Amiral Lindman finner det slutligen mycket naturligt, att en rörelse med så höga ideela syften som frimureriet starkt tilltalat kyrkans folk. Ja, en del präster och biskopar ha varit och äro frimurare. Men biskopen av Mecklenburg yttrade för något år sedan: "Om jag får veta, att någon präst i mitt stift tillhör frimureriet, måste han antingen lämna sitt ämbete eller frimureriet. Redan i första graden är bestämt: "De måste avstå från sina fäders tro och antaga en för dem främmande gudalära". 1717 grundlades enligt general Ludendorff nya loger från England, och liksom juden i England — även genom bulvaner — stod i spetsen för frimureriet, ordnade han på enahanda sätt i alla länder.

Franska revolutionen — frimureriets verk.

"Frimureriet var politiskt från begynnelsen", säger frimurarbrodern Ohr. Den franska revolutionen 1789 var ett verk av frimureriet. Ohr skrev härom 1916: "Frimurarna äro stolta över detta sammanhang". Höggradsfrimuraren Bernadini prisar högljutt verket: "Det var frimureriet som förberedde vår revolution, det största dåd i världshistoriens årsböcker, och frimureriet tillkommer den stora äran att åt denna oförgätliga tilldragelse ha förlänat de former, som förkroppsligat dess grundsatser". General Ludendorff svarar härtill: "Vi känna till revolutionens hjältedåd, det var massmord utan like på den blonda rasen".

Beträffande landsförräderiet före och efter världskriget yttrade 1925 "regerande" landsstormästaren i Tyskland, greve zu Dohna: "Mina herrar, jag har vetat allt, och allt som tilldragit sig har skett på min befallning, detta därför att jag är den regerande landsstormästaren". Rättsprotokollen från Serajevo bevisa, att mördarna och deras uppdragsgivare voro frimurare och att ärkehärtig Ferdinands död var beslutad av frimureriet. Mördarna bekände inför rätten, att "i frimureriet är det tillåtet att döda".

Internationell frimurarkongress i Sverige sommaren 1914?

Av särskilt intresse för oss svenskar är att taga del av Georg Bonnes märkliga skrift "I kamp om världsfreden", vari omtalas att en internationell frimurarkongress hållits i Sverige strax före världskriget, vid vilken viktiga beslut fattats rörande det förestående kriget. Bonne skulle på inbjudan av världstemplaren i goodtemplarorden, direktör Wavrinsky, hålla föredrag vid en i samband med goodtemplarnas världslogemöte anordnad internationell fredskongress. Han skriver:

"Jag ville förelägga min svåger mitt föredrag, han står som en bland de högsta i riket och mitt i det politiska livet. Han är uppfylld av samma stora sorg (utbrottet av ett världskrig) som jag. Jag vet, att han är frimurare. Han berättade mig helt uppskakad, att han för kort tid sedan deltagit i en förhandling, där frimurare från alla länder voro församlade.

Samtliga representanter för romanska och anglosachsiska loger talade med stor iver och glädje för krig — ty detta skulle giva folken frihet och befordra framåtskridande. Han och de tyska frimurarbröderna hade besvurit de andra att bevara världen för denna jätteolycka och jätteförbrytelse. Personligen hade han vid förhandlingarna anfört grunder härför till bröderna.

Han var fullständigt uppskakad. 'Man måste med ro avvakta vad som kommer', sade Wavrinsky."

Amiral Lindmans frimurarpolitik.

Amiral Lindmans under instämmande av biträdande försvararen biskop Bergqvist uttalade försäkran, att ingen som anslutit sig till frimureriet haft skäl att ångra sitt steg motsvarar icke verkligheten. Skulle ej alla dessa lägre "bröder", som utsetts till verkställare av ordens hemska beslut, haft skäl att ångra att de blivit "fria murare"! Och alla dessa högre frimurare, som av sina samveten drivits att överge och avslöja frimureriet — ha de icke i handling visat sin ånger! Frimurarbrodern Diedler och andra bevisa, att frimureriets slutmål är vad som nu skett i Ryssland m. fl. länder: kommunismen ,d. v. s. statskapitalism, medelklassens och den självägande jordbrukarens utrotande till förmån för den judisk-frimuriska internationella kapitalismens penningsyndikat och mänsklighetens kollektivisering under Judas spira. De som dirigera denna verksamhet äro enligt Diedler, von Orly, Schletter, Merzdorf, von Knigge, general Ludendorff m. fl. **d e i n v i g d a b r ö d e r n a a v h ö g r e g r a d e r.** Och "höggraderna trivas bra i Sverige", säger den danske frimuraren professor Starke.

Som ledare för Sveriges största borgerliga politiska parti, vilket officiellt utger sig för fosterländskt och samhällsbevarande, hade amiral Lindman varit oavvisligt förpliktad att i handling ådagalägga nationella grundsatser. Så har emellertid ej skett. Hans nationalism har inskränkt sig till en högtravande nationalistisk fraseologi och falska "borgerliga" och "antisocialistiska" paroller, hämtade direkt ur frimureriets vapenarsenal. I gärning lämnade höggradsfrimuraren Lindman fältet fritt för allt detta som numera allmänt betraktas som målet för frimureriets strävan — kommunismen, statskapitalismen och den judisk-frimuriska internationella kapitalismens penningsyndikat. Stormästaren för Tyska Landslogen säger ju, att det icke är korporationerna som sådana utan "särskilda av logen utbildade personer som ha till uppgift att i yttervärlden göra frimurarnas idéer fruktbärande." Förvisso utgör kommendörens av Kunglig Majestäts Orden, Karl XIII:s-riddaren amiral Lindmans hela politiska gärning en sannskyldig illustration till den "karaktärsdanande" och "höga etiska" syftning frimureriet företräder.

"I de lägre graderna försiggår intet av betydelse", säger Diedler. "I översta graderna har däremot den mänskliga uselheten och den raffinerade ondskan nått sin yttersta grad."

— Till sist vill jag, slutade hr Ekelund, upplysa höggradsfrimurarna amiral Lindman och biskop Bergqvist om att frimurarna i Tyskland och Amerika i stora skaror lämna Salomos tempelbygge. En f. d. frimurare säger: "Det synes mig endast vara resterna av Babels torn kvar". Senast har mästaren av stolen i logen Empor i München, regeringsrådet Sanna, utgått ur logen under förklaring, att han "utan förbehåll ger general Ludendorff rätt". — Dystra perspektiv för "bröderna" Lindman och Bergqvist!

—n.

Carl Ekelund

talar över

Det judiska frimureriet som orsak till världskrig, arbetslöshet och stundande hungersnöd.

Tisdagen den 27 okt. kl. 7,30 e. m.

Svenska Folkförbundets lokal, *Regeringsgatan 82*, ing. från *Snickaregatan*. *Inträde 50 öre.*

Biljetter i Carl Ekelunds Möbelaffär, Mästersamuelsgatan 6 samt vid ing.

S V E N S K A F R I H E T S V Ä R N E T

Annonsera i Nationen!

E P A inför riksdagen...

(Forts. fr. sid. 1.)

igångsatta "svenskpropaganda" för Nordiska Kompaniet (se Vida Världen!). Herr Sachs söker i sina jätteannonser i pressen göra gällande, att N K är landets mest patriotiska handelsföretag. Mot bakgrunden av hans kända engagemang för allt utländskt såväl i N K som E P A kan hans "svenskparoll" ej undgå att framstå som ett billigt försök att bibringa opinionen en skev uppfattning av verkligheten. Ingen som följt hans hittillsvarande merkantila verksamhet tror, att han någonsin skulle vilja inköpa en vara i Sverige, som han har möjlighet att till ett några ören lägre pris tillhandla sig av en tysk rasfrände. Då det i dessa dagar förljudes, att E P A skulle vara sysselsatt med att kopiera svenska mönster av bomullsvaror i och för tillverkning i utlandet, falla oss i minnet Karl Erik Forsslunds ord i hans "Hembygdsvård", däri han skrev följande som uppenbart har aktualitet den dag som är och som visar att generalkonsulns "svensksinne" icke är någon nypåkommen dygd:

"I Nordiska Kompaniets stora katalog finna vi annonserade 'handmålade väggbonader, kakelugnsmattor av plåt med trevligt dekorationstryck', fotografiramar av siden, väggur i form av tallrikar med påmålade väderkvarnar och landskap, 'väggdekorationstallrikar med vackra glacyrmålningar' ('Viking', 'Gustaf II Adolfs död' !), fåtöljer med tebord och korgmöbler av rotting eller buffpli (ständigt spökligt knakande och knastrande) — träljusstakar i dålig förfalskad 'allmogestil' m. m. Hur de stora handelshusen med sin fabrikstillverkning bestulit och rånmördat hemslöjden, hur de falskmyntat bygdekonstens mönster och motiv och gjort allt vad de kunnat för att mota och förhindra en den hemvuxna kulturens och hemkänslans renässans — det är ett särskilt kapitel, en lång och allt annat än uppbygglig historia."

*

Det måste betecknas som en betänklig brist hos vår näringslagstiftning, att den ej bjuder skydd för de svenska privathandlarna gentemot främmande illojal konkurrens av sådant slag som E P A. Hittills har det praktiskt taget visat sig omöjligt att få till stånd lagar, ägnade att förhindra osunda och illojala företeelser på handelsområdet, detta framför allt beroende på det israelitiska intressets starka förankringar inom de myndigheter och instanser, där frågorna förberedas och beslutas. Den svenska allmänheten, enkannerligen köpmanskåren, kan dock ej vara nöjd med ett dylikt sakernas tillstånd. Därför måste nu förväntas, att de folkrepresentanter, som närmast skulle företräda det svenska näringslivets intressen, vid 1932 års riksdag på fullt allvar gå in för en snar revidering av gällande näringslagstiftning i sådan riktning, att den skyddar den lojala svenska handelskåren gentemot illojala semitiska konkurrensföretag av E P A:s typ.

Men det bör ej stanna härvid! Förevarande liksom åtskilliga andra fall av israelitiskt maktmissbruk från senare tid ha aktualiserat frågan om judarnas rättigheter i vårt land. När dessa tillerkändes fulla medborgerliga rättigheter i Sverige, förutsattes ovillkorlig lojalitet mot värdfolket. Lojalitetsutfästelserna ha emellertid totalt svikits, ja, främlingarna ha gjort sig skyldiga till de svåraste maktmissbruk samt i skydd av sin rättsställning på allt sätt arbetat på det svenska samhällets omstörtning och vårt svenska folks andliga och materiella utarmning. Under sådana förhållanden bjuder oss självbevarelseinstinkten att nu kräva en ändring av gällande lag i sådan riktning, att de lika medborgerliga rättigheter som en gång tillerkänts judarna åter fråntagas dem.

Slå knock-out

på alla olustkänslor genom att dagligen dricka ett par glas *Fruktsalt-Samarin*. Därvid rensas mage och tarmar från otjänliga ämnen, rester, som skola bort. Den skadliga urinsyran utdrives och blodet uppfriskas. Vill Ni hålla Er i god form, så börja redan i dag med en brunnskur i hemmet med *Fruktsalt-Samarin*. Rekom. av läkare.

Pris pr flaska kr. 2.50. Säljes överallt. Obs. Ej i lös vikt.

CEDERROTHS TEKNISKA FABRIK - STOCKHOLM

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Adress: Postfack 1145,
Stockholm 16.
Postgiro 3643.

NATIONEN

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 5:—
Halvår .... „ 2:75
Kvartal ... ... „ 1:50
LÖSNUMMER 25 ÖRE

Harald Lindströms Boktryckeri, Sthlm 1931.

LÖRDAGEN DEN 24 OKTOBER 1931

Vida Världen

Vägen till världsherravälde.

Israels väg till världsherravälde går, såsom historien visar, genom krig och revolutioner, över störtade troner, riken och kulturer. I lagboken Talmud ges detaljerade föreskrifter om, hur det hela skall gå till samt föreskrives den yttersta hemlighetsfullhet, på det att icke hedningarna (ickejudarna) må komma underfund med vad

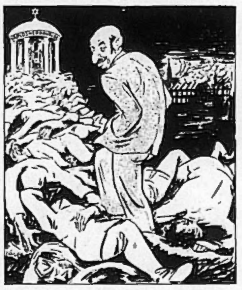

som tillämnas dem. De skola "lyckliggöras" i all okunnighet! Vårt eget "gamla testamente" innehåller också en mängd "profetiska" anvisningar rörande mänsklighetens förestående frälsning i mosaisk anda. Här några utdrag:

"De hedningar och konungariken, som icke vilja lyda dig (Israel), skola omkomma och deras folk förrödas". (Esaias 60: 12).

"Han skall giva dig deras konungar i ditt våld, och du skall utplåna deras minne på jorden." (5 Mos. 7: 24).

"Frukta dig icke för dessa lands folk, ty de ha givits dig till rov... för att giva dig stora sköna städer som du icke byggt, och hus fulla med gods som du icke har fyllt, och vingårdar och oljeträd som du icke har planterat — på det att du må äta och varda mätt." (5 Mos. 6: 10—11).

"Och konungar skola vara dina skaffare och deras furstinnor dina ammor. De skola inför dig nedfalla på sitt ansikte och slicka stoftet av dina fötter". (Esaias 49: 23).

"De främmande skola bygga dina murar, och deras konungar skola tjäna dig... Och dina portar skola stå öppna dag och natt, så att folkens ägodelar skola kunna föras in till dig och deras konungar även införas till dig." (Esaias 60: 10—12).

"Alla folk under himmelen skola frukta och förskräckas för dig, så att, när de höra om dig, de bäva och sorg hava för din tillkommelse." (5 Mos. 2: 25).

"På främlingarna må du ockra, men icke på din broder (stamförvant), på det att Jahve skall välsigna dig i allt vad du företager i landet som du kommer för att intaga." (5 Mos. 23: 20).

"Du skall fräta alla folk, som din herre givit dig. Du skall icke skona dem och erkänna deras gudar, ty det kunde bliva dig till en snara." (5 Mos. 7: 16).

Redan dessa utdrag ur det jämförelsevis mera måttfulla "gamla testamentet", visa ganska tydligt, med vilka medel Israels barn alltsedan begynnelsen tänkt sig att deras världserövring skulle ske. "Revolutionen är Israels stjärna", skrev den berömde judiske teologen Heinrich Graetz (1817—1891), författare av verket "Geschichte der Juden von den ältesten Zeiten bis auf die Gegenvart".

*

Min son på galéjan.

Från den "regerande" Wallenberg-Bonnierska finansen gjordes förtvivlade ansträngningar att rädda guldmyntfoten åt Israels barn. Professor Cassel i Svenska Dagbladet och professor Heckscher i Dagens Nyheter arbetade i sitt anletes svett, och Majestät och Riksbank betygade heligt att Sverige aldrig komme att frångå guldet. Några dagar senare sågos emellertid maktens handhavare fly sin kära guldmyntfot. Dessförinnan hade dock själva Markus W. i blixtfärd varit resande till Paris för att personligen uppvakta Rothschild V, churu med klent resultat. "Världskejsaren" är en sträng herre, som ej prutar av på sina "legitima" fordringar. Kreugerorganet Stockholms Dagblad sände resenären följande hälsning på färden:

Nu far herr Wallenberg till Paris.
Det är min son på galejan
i Engelska kanalens bris!
Åhej, Marianne! Åhej, Ann'!
Jag kommer för att njuta av
det gyllne franska köket.
jag kommer för att pruta av
på franska baisseförsöket.
Jag kommer för att springa kring
hos franc'ens alla magnater.
Jag har väl endast ringa ting,
jag har ej guld och soldater.
Men jag har en landsman som Cassel
och Heckscher, Ohlin och Brisman,
och det finns ingen krisman,
som diktat ett värre trassel!
Förty jag äger en viss kompetens
apropå teoretisk insolvens,
och praktiskt jag mistat miljoner
i tyska obligationer.
Jag hyllar Cassels — geniets! —
väldiga sakkunskap
och franska guldmakeriets
eldiga bakugns gap!

Så är jag alltså ganska neutral
i fråga om inflationen.
Men det kan inte komma på tal
att pressa den svenska nationen!
Jag sagt vad jag sagt och jag gör ej reträtt:
gör kronan på mitt huvud lätt!

*

Israelitisk "svenskpropaganda".

Israels barn ha en underbar anpassningsförmåga. När de med påsen på ryggen eller boklådan under armen inkommo till detta land, visste de ej hur väl de ville alla och hur lojala de voro mot det folk de önskade hjälpa och bistå med sin högre visdom i ekonomiska och andra ting. Med påföljd, att de snart tillvunno sig allas förtroende och begåvades med fulla medborgerliga rättigheter.

Men när de blivit varma i kläderna och väl hunnit bygga upp åt sig en maktställning, utnyttjade de denna till att roffa åt sig alla våra tillhörigheter, ja, till att rasera hela den svenska kulturbyggnaden — en verksamhet som i närvarande tid drivits till sin spets. Så snart de emellertid märka, att de "själlösa svenske" äro på väg att genomskåda spelet, retirera de nödtvunget och anpassa sig efter den nya situationen, för avvärjande av alla misstankar för illojalitet, som skulle kunna skada i deras fortsatta verksamhet.

*

När Nationen på sin tid lämnade offentligheten orientering rörande den roll hebreiske proletärbankiren Olof Aschberg spelar dels som organisatör av den stora sparbankssvindeln, dels som finansiär och ledare av den bolsjevikiska revolutionsrörelsen i Sverige, dröjde det ej länge förrän bemälde israelit fann för gott att för beständigt lämna landet och bosätta sig i Paris, där han med sina förvärvade "spar"-miljoner frotterat sig med Sveriges diplomatiska representanter. Slutligen blevo våra avslöjanden så otrevliga, att Karl Otto Bonnier såg sig nödsakad i sin "Veckotidning"

publicera en längre, av Aschberg signerad artikel, vari denne hängav sig åt lovprisandet av allt svenskt. Aschberg skildrade vilken glödande patriot han i "främmande" land blivit. Han var lycklig över allt svenskt han såg, lät tillskicka sig svenska matvaror etc., knäckebröd, kumminost m. m., från "hemlandet", då endast det svenska var gott nog.

När för någon tid sedan handelsministern uttalade sin maning att sälja och handla svenskt, var "Nordiska" Sachs i Kompaniet den förste att ostentativt acceptera parollen. Nämnde jude, vars anseende som svensk blivit tämligen skamfilat genom hans senaste utflykter på galejan och Kompaniets engagemang i allehanda internationella geschäft, främst EPA, behövde polera upp sin "svensk"-"nordiska" vapensköld. Så fingo vi läsa jätteannonser i de stora tidningarna under rubriken "Handla svenskt", annonser i vissa fall försedda med icke mindre än 156 svenska kronor. Så gott som allt vad "Nordiska" sålde över sina diskar var i ett nu svenskt. Ja, Sachs gick så långt i sin propaganda att han för societeten utlyste särskilda korsettuppvisningar i sitt térum, där unga sköna damer fingo förevisa svenska korsetter i djup negligé, visserligen "endast för damer". Nästa gång blir det väl, får man anta, "tillträde också för herrar".

Från ännu ett mosaiskt håll höjdes i samma dagar en svenskparoll, livligt senterad av dagspressen. Det var Isaac Grünewald, som på besök i Sverige riktade en maning till våra svenska konstnärer, att "måla svenskt". Den celebre konstnären, som för något år sedan i intervjuer uttalade sig ganska föraktligt om Sverige — han föredrog då så oändligt Paris, där han ej nödvändigt behövde gå i pressade byxben — kunde nu ej finna ord för sin entusiasm för allt svenskt. Han hade varit i Tyskland, där han bl. a. bevittnat obehagliga uppträden, vid vilka representanter för hans egen ras blivit klådda av Hitlerfolk. Nu anklagade han de svenska konstnärerna, som över hövan följt hans och hans rasfränders tidigare propagerade utländska konstriktning, för att visa otillräcklig vördnad för det svenska.

Alla dessa svensk-signaler från Israels barns sida äro otvivelaktigt tidens tecken. Medvetna om den roll de hittills spelat som svenskhetens dödgrävare på sina respektive områden, frukta de avslöjandet och känna därför i en tid då folken hålla på att vakna upp ur sin "själlösa slummer" ett behov av att så kraftigt som möjligt offentligt demonstrera sitt svenska sinnelag.

*

Engbergiana.

Vår dyrbare marxistiske koryfé Artur Engberg är odisputabelt en av den svenska parlamentariska skådebanans yppersta krafter. Ingen hade väl trott, att den store idealisten skulle ha lust att personligen punga ut med de 5,000 riksdaler han av rätten ådömdes för sina bolsjeviksympatiska orationer i Ådalsaffären.

Alla visste ju, att Artur kämpade för folkets sak. Alltså var det fullt konsekvent, att han karaktäriserade domen över sig som en dom över "det arbetande folket". I Socialdemokraten fick man även läsa ett storstilat upprop, som ådagalade den absoluta solidariteten mellan honom och folket: "Gör domen över Socialdemokraten till en folkdom!" Det överskjutande beloppet av den insamling han igångsatt skall användas till "utvidgning av Socialdemokratens format samt stärkande av dess möjligheter", d. v. s. till utbyggande av den plattform, från vilken Hans Härlighet bedriver sin folkförlossande verksamhet. Att den nya parollen icke tilltalar "den gode husfadern" i Ny Tid, må ingen förundra sig över. Ny Tid, såsom representerande själva partichefen är väl ändå ett strå vassare i fråga om tolkande av den Suveräna Folkviljan.

*

"Fascistgeneral" på äventyr.

Politiken har i vår tid bland gemene man anseende som ett sämre hantverk, och vi undra knappast därpå. Den som inte är på sin vakt sitter snart i saxen, infångad kanske rent av av motsatta intressepolen. När vi i dessa dagar läsa om "fascistgeneralens" bravader kunna vi dock ej undertrycka vår förvåning över den godtrogenhet, varmed personer i framskjuten ställning låtit duperas av denne släte agent. Man kommer ofrivilligt att tänka på den berömde skomakarens från Köpenick äventyr, som på sin tid nådde världsrykte.

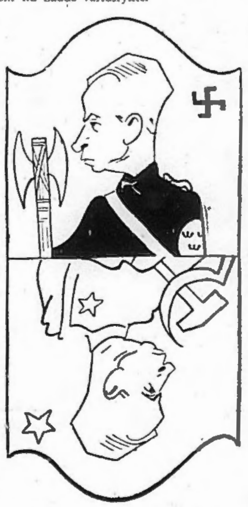

"Fascistgeneral" Hallgren uppsökte en gång 1926 vår tidning för "samarbete". Efter några veckor hade vi emellertid genomskådat gunstig herrn, varför vi en eftermiddag begåvo oss till "fascistiska högkvarteret" vid Valhallavägen, där vi mottogos av "generalen" själv i spetsen för en samling ungdom. "Generalen" tog strax, sekunderad av kommunisten Lundqvist, till orda och uttryckte "fascisternas missnöje" över det sätt varpå Nationen redigerades. Man var dock, förklarade han, ej ovillig till samarbete, men endast under ett villkor: att utgivnings- och bestämmanderätten över tidningen överlätes på "generalen" själv. Särskilt angavs som skäl till missnöjet vår tidnings "hätska kampanj mot judarna och monopolen". Vårt svar blev naturligtvis, att vi genast avbröto alla som helst förbindelser med "generalen" och hans sällskap. Denne igångsatte därpå en våldsam kampanj mot Nationen på alla tänkbara vägar samtidigt han startade ett "eget" organ, "Spöknippet".

Sedan framstöten mot Nationen sålunda snöpligt misslyckats, vände sig "generalen" till vissa andra kretsar inom det fosterländska lägret, vilka öppnade famnen åt honom och snällt leto sig ledas in i de fällor han gillrat åt dem. Vi ringde upp den ledande bland hans nya offer och varnade, men fingo av denne svaret, att han kunde "gå i god för Hallgrens heder". Efterhand visade det sig emellertid, att vårt omdöme om "generalen" som en agent provokatör var berättigat. När han väl fått de personer i saxen — bland annat genom att engagera dem i vapensmuggling m. m. dyl. — som ur judisk-bolsjevikisk synpunkt voro oangenäma, gick han mycket riktigt till aktion. Först greps till utpressningshotet: hans ekonomiska stödjare avfordrades stora penningbelopp vid hot att eljest få sina namn i den röda pressen. När de vägrade att falla undan för utpressningshotet, ingav "generalen" anmälningar till polisen samtidigt med att ett systematiskt "avslöjnings"-arbete i den röda pressen inleddes. Polisen ingrep. Bl. a. hade en privatbankir förmåtts härbergera några av "generalens" insmugglade revolvrar. Bankiren sade sig ha mottagit till förvaring från "generalen" ett paket, men när han fått vetenskap om att detta innehöll revolvrar, hade han uppmanat denne att återhämta paketet. "Generalen" underlät dock att efterkomma uppmaningen — han behövde kantänka "bevis". Allt tyder emellertid på att han haft sina provokatoriska medspelare inom "finansierings"-lägret.

I det läge, vari frågan numera kommit, var det ej längre möjligt att hemlighålla vad polisen sedan åratal torde vetat: att "fascistledaren" spelat rolen av agent provokatör för kommunisternas räkning. Kriminalen kände väl till hans hemliga sammankomster med kommunistledarna redan under den tid han figurerade som ledare av den "fascistiska" organisationen. Vad Nationen redan 1926 och 1927 offentligt fastslog har man äntligen i oktober 1931 på den nationella sidan kommit till klarhet om — något sent, kan det tyckas! Nya Dagligt Allehanda kunde för några dagar sedan meddela sin läsekrets, att "det redan av kriminalpolisens utredning med full tydlighet framgått, att fascistledaren Konrad Hallgren under avsevärd tid spelat rollen av agent provokatör. Att han redan under sin verksamhet i fascistorganisationen stått i kontakt och rapport med det röda lägret torde få anses fastslaget, varigenom det även kan förklaras, att fascistklubbens överspänt pojkaktiga uppsåt och tilltag på tidigt stadium blevo kända".

Hela den bedrövliga historien är belysande för de nationellas i Sverige enastående godtrogenhet. En "nationell front" mot bolsjevikerna, som så lätt låter sig lockas i fiendens fällor, respekteras givetvis ej mycket. Ingen må undra på, att det nu råder stor glädje i det judisk-bolsjevikiska lägret. man har lyckats inte bara utspionera alla fiendens eventeuella hemligheter utan därtill även fått de personer man önskade i saxen. Och i precis lagom tid, i betraktande av vad som väntas skola hända Jahveåret 1932. Dock, skrattar bäst som skrattar sist!

*

Vacklande guldfot.

För Guldinternationalen betydde Englands resoluta åtgärd att upphäva guldmyntfoten en svår missräkning. Något sådant hade man ej trott de engelska gojim om. Spelet var redan så gott som klart: det återstod endast att dra åt linan om halsen på John Bull. Och så kommer han och förnekar sin solidaritet med Guldkalven! Vad skulle nu Israels barn i Paris och New York med det samlade guld?

Och så kommer Skandinavien och följer efter. Ej heller de nordiska folken voro, när det kom till stycket, redo att betingelselöst underordna sig guldkejsaren Rothschilds spira. Ur Hitlers "Illustrierter Beob-

achter" återge vi ovanstående bild, visande den malör, som genom ländernas upphävande av guldfoten drabbat Guldkalvens folk. Tolkningen är försedd med följande text:

"Es wankt der Mammons-Weltkoloss
Seit Englands Goldabkehrung.
Jezt sagt sich Skandinavien los
Von seiner goldnen Währung.
Oh, sturtz Gott-Mammon ohne Scheu,
Ihr Erdenvölker, werdet frei!"

Pris 25 öre.

NATIONEN

Utkommer den första i varje månad.

N:R 20 (233) TISDAGEN DEN 1 DECEMBER 1931 ÅRG 7.

Judars medborgarrätt bör upphävas!

En framställning till Konungen.

Till Konungen har i dagarna från denna tidnings utgivare ingivits en framställning, så lydande:

I den i n:r 18—19 av Nationen införda artikeln "Epa inför riksdagen?" uttalades i samband med kravet på ändrad näringslagstiftning till skydd för den svenska privathandeln mot illojal konkurrens, att vad som förekommit ytterligare aktualiserat frågan om judarnas medborgarrätt i Sverige. När dessa på sin tid tillerkändes fulla medborgerliga rättigheter i vårt land, skedde det under förutsättning av obrottslig lojalitet mot värdfolket. Utvecklingen visar emellertid, att lojalitetsutfästelserna icke uppfyllts utan ha invandrarna och deras avkomlingar tvärtom gjort sig skyldiga till de mest flagranta kränkningar av det samhälles rätt och intresse de svurit trohet. Ja, de ha ej ens skytt att engagera sig för direkt omstörtande strävanden.

Den judiska lagen påbjuder övriga folks tillintetgörelse.

Vad härutinnan skett har dock ej skett av någon tillfällighet utan i full överenstämmelse med den judiska religionens och lagens bud, vilka näppeligen torde varit kända av de myndigheter som på sin tid tillerkände judarna rättigheter. Så mycket angelägnare måste det vara att vi i dag, då erfarenhet på området vunnits, göra klart för oss verkligheten, till förhindrande av illasinnade konspirationer från den inflyttade främmande rasens sida mot Sveriges land och folk. Det finnes nämligen judiska moralläror, praktiserade hos oss liksom i den övriga världen, vilka ej blott strida mot den kristna livsuppfattningen utan även mot allmän mänsklig moral. Dessa utgå från den föreställningen att judarna äro ett "utvalt" folk, varigenom de känna sig höjda över andra människor och anse sig böra avstå från innerlig gemenskap med dem. Talmudläran, som alltjämt utgör rättesnöret för judarnas liv och verksamhet, stöder sig på den uppfattningen, att den troende juden icke kan tillerkänna de icke-judiska folken fullt människovärde. Den håller icke-judarna för underordnade varelser, gentemot vilka judarna äro fritagna från alla förpliktelser.

Ehuru spridda i alla länder bilda judarna ända intill nuvarande tid ett slutet samfund, sammanbundet ej endast av trosband utan också av gemensamma materiella och politiska mål. Lika lätt som de anpassa sig efter främmande folkslag, glömma de aldrig sitt eget förbund, vilket står utanför alla andra raser och vars intressen gå emot dessa. Den judiska tron lovar judarna icke blott herraväldet över alla folk och äganderätten till all världens rikedomar; den förkunnar dem samtidigt undergången och tillintetgörelsen av alla andra folk genom judendomen! Enligt den första Lutherska bibelöversättningen yttrade den judiska national- och husguden Jahve till sitt folk: "Du skall uppäta alla folk, vilka jag vill giva i den hand." (Mose bok). Då hela världsutvecklingen visar, att denna lärosats av judarna omfattats som lagbud, är det dårakrigt att i dag tro, att de skola kunna anpassa sig efter värdfolkens seder och bliva goda statsmedborgare. Det finnes intet gemensamt mellan judarna och andra folk. Judendomen är uppbyggd på hatet till andra människor. Skickligt beslöjande sin inställning försäkra de dock alltid sin glödande patriotism och sitt trogna medborgarskap såväl som sin hängivenhet för det fosterland, vars medborgerliga rättigheter de åtnjuta. I verkligheten utgöra de en särskild nation, en "stat i staten". Denna särställning tillförsäkrar dem oerhörda fördelar. Ty medan de åtnjuta samma medborgarrätt som andra medborgare äga de samtidigt skydd av den judiska staten och ha möjligheter att verka för sin internationella hemliga stat under utnyttjande av de förmåner detta erbjuder dem.

Judarnas dubbelmedborgarskap.

Den berömde filosofen Nietzsche gav för mer än hundra år sedan en skildring av frågans kännetecken, då han yttrade: "I nästan alla Europas länder utbreder sig en mäktig, fientligt sinnad stat, som ligger i ständigt krig med alla övriga och mångenstädes fruktansvärt förtrycker medborgarna. Det är judendomen. Jag tror icke, att densamma blir så fruktansvärd därigenom att den bildar en avsöndrad och hårt förkättrad stat utan därigenom, att denna stat är uppbygd på hatet mot hela mänskligheten. Minnes ni då ej 'staten i staten'? Ni tala sockersöta ord om tolerans, människorätt och medborgarrätt medan ni i oss kränka den allrå första människorätten. Faller eder ej den tanken in, att judarna, vilka redan äro medborgare i sin egen stat, som är vida fastare och starkare än alla övriga, fullständigt komma att trampa eder under fötterna, om ni också ger dem medborgarrätt?" Sammaledes ha nyare tids största historiska och andliga gestalter, såsom Luther, Napoleon I, von Moltke, Schiller, Göthe, Hugo, Bismark m. fl. enträget varnat mot judarna och deras farliga konspirationer mot folken, men alla dessa uttalanden ha konsekvent undanhållits folken.

Nietzsche hade rätt. Sedan judarna fingo medborgarrätt hos övriga folk äro de *dubbelmedborgare*. De äro samtidigt medborgare i tvenne stater och kunna sälja och förråda den ena till andra. Och denna sorts affär bedriva de i rikligaste mått: de ha på andra staters bekostnad över så gott som hela linjen placerat judestaten i sadeln.

Vad den judiska lagen innehåller.

Till belysande av arten av det lagväsen, som ligger till grund för den judiska staten, vilken alla judar äro skyldiga obrottslig lydnad, må här återges några utdrag ur judarnas förnämsta lagbok Talmud. Talmuds läror (12 tjocka band) sammanfördes av rabbinen Joseph Karo från Safet i ett enda verk, benämnt "Schulchan aruch" (= dukat bord; tryckt första gången 1565). Verket, som innehåller Talmuds viktigaste bud, användes och erkännes ännu i dag av alla äktjudiska rabbiner och församlingsmedlemmar som alla judars gällande lagbok. I avdelningen "Choschen ha-mischpat" (rättens bröstsköld) står bl. a. skrivet:

"Varje Beth-din (judisk domstol) äger rätt att fälla sådana utslag som dödsstraff och konfiskering av egendomen såväl som andra straff över judar, vilka visa sig upproriska mot den judiska lagen (Ch. ha-misch. 2, 1).

Judar är det förbjudet att föra process framför en rätt, där en akum (icke-jude) sitter till doms; den skall och får endast handläggas hos Beth-din (Ebenda 26, 1).

Det är varje jude förbjudet att till en akums fördel vittna mot en annan jude (Ebenda, 28, 3).

En goi (icke-jude) och en slav äro att anse som jäviga inför judisk domstol och får därför icke avlägga vittnesbörd (Ebenda, 34, 9).

En akums egendom är att betrakta som herrelöst gods, och har därför den som

(Forts. å sid. 7.)

Bakom "Folkviljans" kulisser.

En orientering för Sveriges folk.

I Nationens föregående nummer uttalades, att det med hänsyn till den ställning pressen numera intar såsom "tredje" statsmakt och officiellt erkänt uttryck för den "suveräna folkviljan", vilken statsöverhuvud, regering och riksdag hava att underordna sig, icke är ur vägen att något närmare granska vad som rör sig bakom denna "folkviljas" kulisser, vilka som där föra spiran. Vi vilja till sakens klarläggande inför Sveriges folk i detta nummer inleda publiceringen av en orienterande sammanställning. Denna första artikel behandlar dels Tidningarnas Telegrambyrå, svenska pressens förnämsta informationscentral, dels Svenska Pressbyrån, den av statsmakten med monopolrätt utrustade distributionscentralen för svenska pressalster, dels slutligen de bägge ledande "liberala" och "moderata" dagstidningarna Dagens Nyheter och Svenska Dagbladet.

Tidningarnas Telegrambyrå.

Tidningarnas Telegrambyrå, som förser den svenska pressen med nyhetsmaterial, äges av ett större antal tidningar, varav följande enligt protokoll från ordinarie bolagsstämman den 11 maj 1931 äro de största delägarna:

Dagens Nyheters A/B.	500	aktier
Svenska Dagbladet A/B.	500	"
Stockholmstidningens A/B.	500	"
Aftonbladet A/B.	250	"
Förlags- A/B. i Malmö	130	"
Summa:	2,524	"

Tidningarnas Telegrambyrås styrelse utgöres av kapten Dehlgren, Dagens Nyheter, ordförande, redaktör Ljunglund, Nya Dagligt Allehanda, vice ordförande, direktör Ljungberg, Socialdemokraten, dr. Anderson, Östergötlands Dagblad, redaktör Alströn, Sundsvalls Tidning, redaktör Severin, Borås Tidning samt redaktör Björck, Kristianstads Läns Tidning. För varje ordinarie ledamot finnes en suppleant.

Redan genom innehavet av Dagens Nyheters 500 aktier samt genom kontrollen över Svenska Dagbladets 500 aktier (se nedan!) innehar bokförläggaren Karl Otto Bonnier en position bland stockholmstidningarnas aktieägare, som i praktiken innebär att han dominerar Tidningarnas Telegrambyrå. Då han dessutom äger försänkningar inom den med smärre ägolotter representerade landsortspressen, kan fastslås, att han behärskar byrån. Styrelseordföranden kapten Dehlgren, verkställande direktör i bokförläggare Bonniers ägda tidning Dagens Nyheter, och vice styrelseordföranden redaktör Ljunglund äro i sin verksamhet ekonomiskt beroende av honom (hr Ljunglund genom banklån) och styrelseledamoten direktör Ljungberg i Socialdemokraten, som intills nu utövat ett bestämmande inflytande inom socialdemokratiska partiets huvudorgan i egenskap av dess verkställande direktör, är personligen nära lierad med herr Bonnier.

Svenska Pressbyrån.

Vid ordinarie bolagsstämma med Aktiebolagen Svenska Pressbyrån d. 30 dec. 1930 representerade bokförläggaren Karl Otto Bonnier 4161 av bolagets företrädda 6242 aktier. Övriga aktieägare voro direktör Otto Hirsch med 1980 aktier, civilingeniör Olof Hirsch med 100 samt direktör H. Gadh med en aktie.

Styrelsen utgöres av följande personer: bokförläggare Karl Otto Bonnier, ordförande, redaktör Helmer Key, bokförläggare Tor Bonnier, musikförläggare Otto Josef Hirsch och direktör Kurt Roeck Hansen. Suppleanter äro: bokförläggare Åke Bonnier, civilingeniör Olof Hirsch samt verkst. direktören kapten Sven Oscar Wijkman.

Genom Svenska Pressbyrån, som alltså äges av de båda hebreerna bokförläggare Karl Otto Bonnier och direktör Otto Hirsch, innehavare av Svenska Telegrambyrån, och som av statsmakten tillerkänts en priviligierad monopolställning vid försäljning av tidningar och tidskrifter, har herr Bonnier praktiskt taget den svenska tidningsförsäljningen i sin hand. Denna hans monopolställning utnyttjas till favör för herr Bonniers egna tidningar och tidskrifter jämte sådana som ur judisk synpunkt äro acceptabla, på bekostnad av övriga.

Dagens Nyheter.

Enligt till Kungl. Patent- och Registreringsverket senast ingivna protokoll från Dagens Nyheters Aktiebolags ordinarie bolagsstämma, den 26 mars 1927, innehade bokförläggaren Karl Otto Bonnier 553 av representerade 779 aktier. Denna ställning har sedan dess icke i väsentligt avseende ändrats.

För 1930 rapporterades följande styrelse: bokförläggare Karl Otto Bonnier, ordförande, kapten Sten Dehlgren, verkställande direktör, ingeniör Tor Ramon Roxendorff, vice

(Forts. å sid. 7.)

Samhällets skydd

Vad på sistone uppenbarats av vidtagna enskilda skyddsåtgärder till ordningsmaktens stöd mot befarat revolutionsförsök har av de radikala kretsarna utnyttjats för nya våldsamma angrepp mot samhället. Den s. k. Munckska kåren, vilken såvitt vi kunnat finna tillkommit av fullt lojala bevekelsegrunder och uteslutande varit avsedd att vid eventuellt behov stå den otillräckliga ordinarie ordningsmakten till tjänst, har framför allt av den del av Bonnierpressen, som når "de breda lagren" — de som skulle göra't — stämplats som en arbetarfientlig, fascistisk "mördarliga", och man har gjort vad i ens makt stått för att på nytt elda massorna till revolutionär kamplusta. Så mycket mera är det på sin plats att klargöra för sig vad i verkligheten skett.

I och med bildandet 1917 av Sveriges kommunistiska parti, den imperialistiska judiska världsmaktens etablerade revolutionära kamporgan i vårt land, skönjdes här allmänt tendenser till upprättande av röda stridsformationer. Efter det tyska sammanbrottet ökades tendenserna i oroväckande grad. Det förelåg vid denna tid bevisligen planer på igångsättande av bolsjevikrevolution, men med hänsyn till myndigheternas vaksamhet och den ännu bestående gamla härordningen vågade man ej sätta planen i verket. Mot bakgrunden av denna situation är även den av "pressdiktatorn" Karl Otto Bonnier medelst falska argument framdrivna nedrustningen 1925 framför allt att se. Den reela avsikten med denna nedrustning var att undanröja det ännu befintliga motståndet mot "världsrevolutionen" i Sverige. Konungen, som insåg de farliga konsekvenserna av en nedrustning under rådande allvarsläge, vägrade först att godkänna beslutet, men såg sig på grund av påtryckningar från högerledarna Lindman och Trygger — vilka i riksdagen bägge röstat mot nedrustningen — nödgad att kontrasignera riksdagsbeslutet.

Efter nedrustningen, då armén praktiskt taget 8 månader av året är reducerad till de stamanställda jämte befäl, knappt 200 man per regemente, vågade sig de röda konspiratörerna åter på allvar fram. Mängder av agitatorer, utbildade vid kursantiskolorna i Petrograd, Leningrad och Moskva, sattes i arbete och propagandan stegrades våldsamt inom armé och marin. Vid slutet av 1926 inträffade enligt rapporter från militära och polishåll händelser, som visade, att planer på omstörtning voro å bane. Man kan antaga, att regeringen var underrättad om vad myndigheterna kände till. Kanske att de vilka i dag så våldsamt ryta mot Munckska kåren i den "demokratiska" pressen kunna lämna besked om vart de tusentals gevär, karbiner och pistoler jämte ammunition, som under senaste 10 åren "försvunnit" ur arméns och flottans förråd men som ej kunnat trots polisens efterspaningar återfinnas vare sig i pantbanker eller auktionsaffärer — vart dessa tagit vägen?

I denna situation ansågo fosterländskt kännande personer inom militärväsendet och den civila ordningsmakten, att något måste göras till säkerställande av statens auktoritet. Från världs- o. Finlandskrigen hemkommande officerare, vilka praktiskt erfarit vad det röda väldet betydde, förvånades över den lättfärdighet våra ansvariga myndigheter ådagalagt inför faran. Att från regering och riksdag erhålla den behövliga hjälpen var otänkbart. När slutligen genom officiella inrättningar i Sverige och utlandet upplysningar ingingo, som tydligt visade att ett rött uppror med största sannolikhet var förestående och ledningen för polismakten förklarade sig ej längre kunna svara för ordningens upprätthållande, ansågo nyssnämnda personer det vara en fosterländsk plikt att inskrida genom att på privat väg starta en organisation till polismaktens stöd. Det råder idag intet tvivel om, att ej just medvetandet om tillvaron av denna hemliga reservpoliskår under general Muncks ledning varit det argument framför alla andra, som under de gångna åren tillbakahållit den röda revolutionen.

De svenska statsmyndigheterna voro fullt underkunniga om Munckska kårens existens och tolererade den även i känslan av sin egen auktoritets otillräcklighet. Det verkar därför både ynkligt och löjligt att nu skåda förutvarande och nuvarande statsråd — därtill sådana som genom sina tidigare handlingar i samband med nedrustningen och bolsjevikpropagandans tolererande själva varit med om att framskapa det allvarsläge, som nödvändiggjorde Munckska kårens bildande — i dag söka förneka all vetskap därom. Man förvånas emellertid över, att kåren och myndigheterna kunnat inlåta sig med "fascist"-ledaren Hallgren, må vara blott för hans nyttjande som kunskapare. Detta skedde dock, efter vad vi ha oss bekant, emot general Muncks vilja. Ordningsmakten borde haft andra och bättre möjligheter att hålla sig à jour med förehavandena på den revolutionära sidan än att behöva engagera sig med en slik individ. Redan 1926 stod det fullt klart, att "fascistgeneralen" var en röd agent, och denna tidnings redaktör varskodde våren 1927 den officer, som förmedlade hans förbindelser med militär- och ordningskretsar, men vårt ord blev ej taget på allvar.

Frågans offentliga uppläggning har dock haft det goda med sig, att hela spörsmålet om samhällets skydd tvingats fram i debatten. Liksom allt hemlighetsmakeri i samhället måste bannlysas bör även tillvaron av hemliga organisationer i princip utdömas. Staten skall vara herre i eget hus och ej behöva på omvägar organisera sitt skydd. Etablerandet av hemliga röda krigsberedskap med revolutionär inställning tillika med nedrustningen 1925 framtvang ur statens säkerhets synpunkt Munckska kåren, vilken således i ett kritiskt tidsskede kom att bli ett nödvärn för samhället. Men varför ville ej högerledarna Lindman och Trygger — som nu så käckt skänka kåren sitt gillande — på sin tid var med om den allra minsta åtgärd till förhindrande av den röda propagandan i Sverige eller ens giva Konungen sitt stöd vid hans vägran att godkänna 1925-årsförräderiet?

Vad Sveriges folk nu måste fordra är, *att* de svenskfientliga intressen, som under huset Bonniers ledning sedan lång tid tillbaka inspirera den svenska pressopinionen i lands- och folkskadlig anda och som öva ett olycksdigert tryck på statsmakten, avkopplas från allt inflytande å svensk utveckling, *att* den revolutionära rörelsen i Sverige förbjudes samt *att* åtgärder från statsmaktens sida snarast vidtagas i syfte att under alla förhållanden trygga svenska statens säkerhet. När dessa elementära krav uppfyllts, är den medborgerliga skyddsorganisationen Munckska kåren ej längre behövlig.

PRESSKONSERTEN

Storbankernas valutaspekulationer.

Enligt *Svenska Morgonbladet* (f) utnyttjade en del svenska privatbanker situationen vid guldmyntfotens införande, till att göra spekulationsvinster till skada för riksbanken:

Hur stora dessa vinster kunna vara är svårt att säga, då man ej känner hur stora belopp som placerats i olika valutor, men att döma av bankernas månadsrapporter rör det sig om avsevärda belopp. Bankernas kvartalsredovisning lämnar en del upplysningar av intresse om förändringarna under september.

Sammanlagt ökade rediskonteringen under månaden med 112 milj. till 382 milj. kr. Härav kom på Enskilda banken 23 milj med 22 milj. ökning, på Skandinaviska banken 196 milj. med 65 milj. ökning, på Handelsbanken 84 milj. med 11 milj. ökning samt på Göteborgsbanken 35 milj. med 9 milj. ökning.

Minskningen av riksbankens valutabehållning uppgick under månaden till 95 milj., varjämte guld måste säljas för 31 milj. Riksbanken fick sålunda ensam klara hela sugningen efter valutor under den kritiska månaden. Privatbankerna minskade sina utländska skulder med över 80 milj. men sina utländska fordringar och tillgångar med endast 3 milj. De valutakrav som under månaden ställts på privatbankerna ha de följaktligen varit i tillfälle helt överflytta på riksbanken.

Kamrer Erik Wilhelmsson upplyser, att riksbanken sedan åtskillig tid tillbaka haft sin uppmärksamhet riktad på privatbankernas valutamanövrer:

Redan i våras satte vi i gång dessa försök att kontrollera privatbankernas valutarörelser men särskilt under krisen ha vi förbättrat vårt underrättelseväsen. Emellertid är det angeläget för riksbanken att samverka med privatbankerna, när det uppstår svårigheter, i syfte att solidariskt slå vakt om allmänt väl

Regeringsorganet framhåller slutligen nödvändigheten av full klarhet i saken: "Skulle det visa sig, att privatbankerna gjort valutavinster, behöver det sägas ifrån, att det icke är rätta sättet att möta ekonomiska kristider."

Kring nykterhetsproblemet.

Sansade och tänkande människor ställa sig den frågan: Vad menas med nykterhetslagstiftning?, skriver *Stockholms Dagblad* (h.), fortsättande:

Ja, man måste storligen förundra sig över att den lagstiftande församlingen i vårt avlånga land ej tager den minsta hänsyn till de individuella behoven och den allmänna rättsuppfattning, som hos folksjälen har djupa rötter, när det gäller personlig frihet, d. v. s. att få bestämma över sig själva, när det gäller de enskildas andliga och lekamliga rättigheter. Har svenska folket degenererats till den grad, att det är nödvändigt med inrättningsmässiga och inhumana förordningar när det gäller mat och dricka?

Det låter visserligen en smula hädiskt inför den stora hopen Brattroende samhällsmedlemmar, att nykterhetstillståndet är mycket särmre nu än före systemets tillkomst, men så är verkliga förhållandet. Nykterheten främjas ej genom stupida och brutala restriktioner. Bästa beviset för hur den allmänna moralen genom det oförståndiga Brattsystemets förmynderskap sjunkit ha vi i smuggeltrafiken.

Smuggelorganisationerna omhuldas och stödjas av en hel del ekonomiskt oberoende personer, som tack vare den välorganiserade smugglarkoncernen satt dem i tillfälle att erhålla mycket högre ränta på sina pengar än om de placerade dem i andra företag; risken av beslag är minimal i förhållande till den höga förtjänsten. Ingen rätttänkande människa kan slutligen fatta varför några få enskilda personer inom den högre finansen i stället för staten skola f. tillgodogöra sig den största vinstandelen av spritmonopolets rörelse.

Tidningens reflektioner förtjäna att noga begrundas av dem som ha ansvaret för den nuvarande ordningen inom sprit- och nykterhetslagstiftningen.

Herr Järtes roll inom högern.

Den underliga roll byråchefen Otto Järte spelar inom högerpartiet belyses i ett redaktionellt uttalande i *Aftonbladet* (h.), som berör det av honom praktiserade intima samarbetet mellan Svenska Dagbladet och Dagens Nyheter. Tidningen skriver:

Den offentliga uppmärksamheten har sedan lång tid tillbaka icke kunnat undgå att dragas till den egendomliga samverkan, som från fall till fall — och i regel i ytterst viktiga fall — varit etablerad mellan Dagens Nyheter och Svenska Dagbladet. De misshälligheter mellan de båda bladen, som någon gång förekommit, ha mera haft karaktären av kärleksgnabb. Till belysning av den entente, som i betydelsefulla frågor ofta råder, vilja vi erinra om en färsk tilldragelse: var fanns Svenska Dagbladet, då hr Dehlgren i Dagens Nyheter utförde sin lågsinnade angivelse mot landstormen? Tidningen teg, molteg.

Dubbelspelet — nej, det är för litet sagt — mångdubbelspelet har alltid varit hr Järtes signatur. Hr Leonard Ljunglund har ju också en gång i ett av sina ljusare ögonblick — ack, för så länge sedan! — på hr Järte präglat den ryktbara karakteristiken: Blowitz.

Detta är den största risk hr Järte kan löpa: att hans person och hans gärning bli nämnda vid deras rätta namn. Därav ulvalåten, därav den fasansfyllda skräcken, att slöjorna skola falla kring hans politiska skumraskexistens. Det kan gälla hela ställningen.

Denna ställning söker han nu försvara med otillständiga invektiv mot en politisk åskådningskrets, där han sannerligen icke dragit sig för att söka nästla sig in, men där han, vad tiden led, blivit genomskådad. Vi våga säga det själva: denna krets står i sin osjälviska hänförelse för den stora nationella och borgerliga sak den alltsedan tidiga ungdomsår omfattar, för högt att kunna förgiftas av den atmosfär, i vilken hr Järte har sin varelse

Den kulan visste var hon tog!

Nationen 1932.

Under 1931 och föregående år gjorda erfarenheter ha föranlett Nationens ledning att fatta beslut om tidningens utgivning under 1932 såsom månadstidning. På denna grund ha nämligen under nuvarande förhållanden förutsättningar visat sig vara förhanden att kunna ekonomiskt stabilisera dess verksamhet.

I realiteten nödvändiggjordes omläggningen redan i våras i samband med övertagandet av försäljningen från Svenska Pressbyrån i egen hand. Detta övertagande betydde ett väsentligt ökat arbete för tidningens utgivare men medförde samtidigt en högst glädjande, betydligt ökad försäljning i Stockholm, varigenom Nationens fortsatta utgivning som månadstidning ekonomiskt tryggats. När den egna försäljningsorganisationen fullbordats, är det möjligt att, om ekonomien tillåter, utgivningen åtminstone tidvis under 1932 ökas till två gånger i månaden.

Prenumerationspriset blir för 1932: helår kr. 4:—; halvår kr. 2:— och kvartal kr. 1:—.

Av praktiska skäl har utgivningsdagen under 1932 utsatts till den 1 i varje månad i stället för såsom hittills i slutet av månaden. Denna princip träder i tillämpning från och med detta nummer, daterat den 1 december.

Gustav Adolffirandet i Tyskland.

300-årsminnet av Gustav Adolfs död vid Lützen firas på en mängd olika sätt i Tyskland under loppet av nästa år. Minnesfesterna börja i maj, då tyska evangeliska kyrkoförbundet håller sitt tioårsjubileum i Wittenberg.

Under juni månad hållas tvenne festligheter, varav den första av Gustav Adolfsföreningen i Sachsen, som samlas i Weissenfels, dit den döde konungens stoft fördes och därifrån hans hjärta hemfördes till Sverige. I slutet av samma månad samlas i Lützen de evangeliska ungdomsföreningarna. Omkring den 20 september håller tyska Gust. Adolfsföreningen sin minnesfest i Lützen, under deltagande av representanter från olika länder.

Den förnämsta åminnelsefesten blir den 6 november, till vilken ett stort antal inbjudningar komma att utfärdas, däribland till svensk regering och riksdag, armé och universitet m. fl., liksom även till Finland. I Lützen liksom i hela Tyskland är intresset för de planerade högtidligheterna synnerligen stort, och man hoppas, att ett värdigt firande av det stora minnet skall visa sig bli till ett starkt stöd för världsprotestantismen samt ägnat att samla densamma till enigt, ökat arbete för den evangeliska tanken.

—=—

För Sveriges statsmän att beakta!

I Kanada förstå myndigheterna vad de våra ännu ej lyckats fatta, nämligen att bolsjevismen är en kriminell föerteelse, som saknar hemortsrätt i kultursamhälle. De åtta främsta organisatörerna av därvarande kommunistparti, vilka av juryn befunnits skyldiga till att ha varit medlemmar av en olaglig organisation och delaktiga i en upprorisk sammansvärjning, ha dömts, sju till fem års fängelse och en till två års. Domstolen förordnade vidare, att kommunis partiets alla tillgångar i landet skola beslagtagas.

NATIONEN

Redaktör och ansvarig utgivare:
Elof Eriksson.

Adress: Box 1145, Sthlm 16.
Postgirokonto 3643.

Prenumerationspris:
Helår .... kr. 4:—
Halvår .... „ 2:—
Kvartal .... „ 1:—

Annonspris:
Efter text 20 öre pr mm., textsida 25 öre pr mm. Särskilt beställd plats 25 proc. förhöjning.

Provnummer på begäran gratis

NATIONEN UNDER 1932

Nationens kamp för en nationell kulturrenässans skall under 1932 med all kraft fullföljas. Det härskande "demokratiska" systemet, vilket utgavs för att representera svensk folkvilja, var i verkligheten intet annat än ett beslöjat, judiskt-internationellt storfinansvälde till vårt folks andliga och materiella utarmning och rikets nationella utplånande.

Den store riksbyggaren Gustav Vasas enhetsverk är på väg att spolieras. Under inflytande av fientligt sinnade främmande makter, vilka här medgivits obehindrat spel, ledes folket i splittringens anda mot undergång. Partiintressen, spekulationslusta och streberanda göra sig allt bredare. Rikets herrar ha låtit förleda sig att för enskilt väl glömma det allmänna, lånat sig till redskap åt det snöda Mammon.

För Sveriges liksom för Europas övriga folk är tiden kommen att fatta ställning till de stora problemen. Året 1932 betraktas av invigda såsom det för den västerländska kulturens öde bestämmande. Nya våldsamma skakningar, krig och revolutioner, förberedas — omstörtningar, avsedda att leda till Västerlandets förespådda undergång och det absoluta Judeväldets etablerande i Europa i bolsjevismens gestalt.

Folken vägra att tro på faran därför att de av sina respektive upplysningsväsen icke äro inställda på ett dylikt betraktelsesätt. De få i regel av sina i judedömets tjänst inställda tidningar ytterst litet veta om vad i verkligheten sker och underhållas i stället med distraherande teoretiska diskussioner utan praktiskt värde. Det är nämligen icke Världsrevolutionens Herrars mening att de skola förstå något: de skola överraskas, som tjuven om natten, varda ställda inför ett fullbordat faktum, där det endast gives att acceptera det nya som bjuds.

Det vore i strid med svenskarnas historiska tradition att böja sig under ett ok, vars oundvikliga konsekvenser äro nationell uppgivelse och etablerande av en asiatisk våldsregim i landet. Vi veta, att i de länder där den röda revolutionen hittills släppts lös revolutionsmännens första åtgärd varit att utrota den nordiska rasen, den enda folkras som Israel på allvar fruktar på sin kampväg mot världsherraväldet. Vi böra alltså förstå, att det blodbad som en gång skulle iscensättas i Sverige, nordrasens egentliga hemland, när tiden är mogen, komme att genomföras utan pardon, bliva en slakt i jämförelse varmed Kristian Tyranns blodbad för fyrahundra år sedan framstode som en stilla lek. Skola vi då lugnt avvakta en dylik händelsernas utveckling och ej, medan tid ännu är, bjuda motstånd?

Nationen skall i den allvarstid, som med året 1932 i ökad grad inledes, ha en viktig mission att fylla genom att bidraga till att i Sanningens anda upplysa vårt vilseförda folk. Endast med seende ögon har Sveriges folk möjlighet att undgå de diaboliska anslag som smidas mot det.

Protest mot Lundeadvokatyren.

"Jag vill uttala en harmfylld protest mot den slappa och eftergivande hållning, som krigsrätten intagit gent emot de oroselement, som i Lundemålet representeras av de politiska advokaterna," yttrar kyrkoherden Ernst Ålander i Gnarp i ett öppet brev, riktat till krigsrättens i Sollefteå ordförande, häradshövding Hansson, fortsättande:

"I hela landets ögon är det dessa, som dominera vid rätten och trycka sin prägel på förhandlingarna. Med häpnad har man iakttagit, hur ilskna partigängare och lycksökande strebrar hålla på att förvandla en domstols helgade rum till ett partipolitiskt forum, varifrån de mena sig opåtalt kunna uppvigla de tanklösa och lättpåverkade. Kan detta pågå, tror ni, utan att väcka till liv en rättmätig förbittring bland oss, samhällets laglydiga medborgare, som med avsky och förakt se vissa myndigheter ömkligen krypa inför herrar samhällsomstörtare? Nej, förvisso! Tålamodet hos oss, som bära samhällets alla bördor, medan de politiska strebrarna sitta vid köttgrytorna och ha goddagar, kan komma att tryta till sist. Det är ingalunda outtömligt!"

—

Den ryska dumpningen ruinerande.

36 kommunalnämndsordförande i Norra Kalmar län ha i skrivelse till regeringen understrukit den av skogsägareföreningen i Norra Kalmar och Jönköpings län ingivna framställningen med krav på statlig importreglering av alla trävaror. Även Småländska skogsägareföreningens Kronobergsavdelning har ingått till regeringen med liknande hemställan.

Vid Smålands trävaruhandlareförenings höstmöte i Vetlanda konstaterades ett prisfall tills dato av 30 procent. Betydande virkeslager ligga kvar osålda i provinsen, då de ej kunnat avyttras till följd av ryssimporten.

—

'Världskatastrof hotar'

För några månader sedan uttalade Mussolini farhågor för en annalkande världskatastrof — ett nytt stort krig, utmynnande i världsrevolution. Englands främsta statsman, premiärminister Mac Donald, har nu också varnat för vad som kan komma att ske under 1932. Talaren yttrade:

"Den 29 februari 1932 förfalla de kortfristiga krediterna åt Tyskland, och vad kommer då att ske? Ett tungt ansvar vilar på den gamla och nya världens regeringar, på vilka det ankommer att undvika en katastrof. Det är inte omöjligt, att vi snart stå inför en förödande storm. Engelska regeringen skall överväga alla utvägar, men det tillkommer först och främst de närmast intresserade regeringarna — alltså Frankrikes och Tysklands — att gemensamt och objektivt dryfta det väldiga problemet och komma till enighet om vad som bör göras nu och senare, då Hoovermoratoriet utlöper. Det är ingen tid att förlora. En mängd partiella och efemära kompromisser komma härvid icke att bli till någon nytta, utan vad som fordras är en komplett och beständig lösning. Alla stater måste göra eftergifter, ty annars kommer läget i världen att försämras ända till dess det enda som återstår är ett sammanstörtande och revolution. Vilken regering vill ikläda sig ansvaret härför?"

—

Nationalsocialismen i Sverige.

Det föga mer än ett år gamla Svenska nationalsocialistiska partiet har under sin korta verksamhetstid ådagalagt en betydande aktivitet samt kunnat glädja sig åt avsevärda framgångar. Partiet har under året hunnit anordna ej mindre än 150 offentliga möten med sammanlagt omkring 30,000 åhörare. Av dessa komma 13 på Stockholm och 11 på det övriga länet. Mötena ha allmänt vittnat om ett starkt intresse bland allmänheten för de fosterländska idéer frihetsrörelsen gjort sig till tolk för. Särskilt i Västra Sverige ha stora framgångar inregistrerats. Fosterländskt sinnade män och kvinnor ha där flerstädes i tusenden slutit upp kring det blågula hakkorsbanéret.

Mot bakgrunden härav förstår man den ängsliga motagitation mot rörelsen, som i senare tid kommit till uttryck i den ofosterländska dagspressen med Dagens Nyheter och Nya Dagligt Allehanda i spetsen. Framför allt söker Allehandaredaktören komma densamma till livs genom att framställa dess högt förtjänte ledare, veterinär Birger Furugård i Deje som en medlem av löjliga familjen. Taktiken är gammal och känd, den imponerar ej längre. Publicistklubbordföranden gjorde säkert klokt uti att lägga bort slika publicistiska gaminfasoner — de bidraga ej att höja aktningen vare sig för hans person eller för Svenska Publicistklubben.

Denna eleganta SPORTKOSTYM

är tillverkad på våra egna verkstäder av prima helylletweed i smårutigt gråbrunt mönster, utomordentligt hållbar även vid starka påfrestningar i terräng.
Med två par byxor, plusfours och långa Kr. 125:—
Med ett par byxor Kr. 98:—

SLIPOVERN

är lika bekväm för sport, i arbetet och hemma. I vårt rikhaltiga lager finner Ni just den, som tilltalar Er personliga smak.
Pris ..... från Kr. 5:50

SKINNVÄSTAR för damer och herrar

finnas i stor sortering och bästa kvalitet till följande billiga priser:
Damväst av prima sämskskinn ...... från Kr. 10:50
Herrväst d:o från Kr. 15:—
Lumberjacka av prima duvetine .... från Kr. 16:50
Lumberjacka av äkta mocca Kr. 39:75

PAUL U. BERGSTRÖMS A-B

PUB

NORR: 74 Drottninggatan, 13 Hötorget
SÖDER: 54 Hornsgatan (Mitt f. Ad. Fr. torg)

Herr Engberg och lärofadern.

Det finns delar i det marxistiska evangeliet, som den store textutläggaren Artur Engberg av finkänslighet undanhåller Sveriges "arbetande folk". En smula mer samvetsgrannhet visavis lärofadern hade dock inte varit ur vägen. Vi vilja hjälpa till med luckans utfyllande. För dagen må följande citeras ur juden Marx' lära, som av herr Engberg upphöjts till religiös lag också för Sveriges arbetare:

"Endast över den enskilde bondens lik kan den marxistiska socialismen förverkligas."

Uttalandet är visserligen fullt förklarligt, när man besinnar, att den judiska lagen ej tillåter andra än judarna att besitta jordisk egendom. Men härmed tiger "sanningssägaren" i Socialdemokraten — slikt gör sig ej i agitationen. Man förvånas över att Sveriges intelligenta arbetare ej ännu genomskådat avsikten med Engberg & Consortes "arbetarvänliga" strävanden.

Det saknas dock icke tidningar, som vinnlägga sig om en ärlig åstundan att bedöma rörelsen efter dess sanna art. Sålunda lästes nyligen i *Göteborgs Stiftstidning* (kyrkoherde Rhedin), en sympatiskt hållen artikel, varur vi återgiva följande:

"Det är upplyftande att se så många unga kunna hänföras för höga mål utan att mutas därtill med cabaret och dans. Vi önska nationalsocialisterna framgång framför allt i kännedomen om det även i politiken enda nödvändiga. Och glädja oss över dem som nattväktare, tills dagen gryr, den dag som de gamla väl varken vilja eller kunna få vara med om, men som vi för de ungas skull hoppas på."

Normas »påtryckningsförsök» misslyckades.

Ej utan förvåning erfor man utgången av Stockholms stadsfullmäktiges behandling av framställningen om pilsnerrättighet åt Norma för dess nyförhyrda eleganta lokal Vasagatan 24. Kafékommittén och stadskollegium hade tillstyrkt och likväl avstyrkte stadsfullmäktige med 48 röster mot 44 rättigheten åt Norma för att i stället överlåta den på Mästerkatten.

Vad som mest bidrog till att göra majoriteten oppositionellt stämd mot Norma, var att bolaget gått litet för bryskt till väga vid sina påtryckningar för rättighetens erhållande. Man hade i förväg förhyrt lokal och börjat en dyrbar inredning. Särskilt hade "fädernas" ära trätts för nära genom bolagets åtgärd att strax före beslutet i stadsfullmäktige anslå 25,000 kr. av sina för sociala ändamål sparade 30,000 kr. till bespisning av arbetslösa.

SVEA RIKE

Bokhandel och Tidningskontor

Karlavägen 59, Stockholm.

Telefon Ö. 59

Välsorterat lager av böcker, tidningar och tidskrifter från in- och utlandet i nordisk kulturuppbyggande anda.

Bl. a. finnes på lager ALFRED ROSENBERGS »Der Mythus des 20. Jahrhunderts». Pris kr. 15:—.

SVENSK SKJORTA

av prima randig zephyr, i moderna mönster och färger, med en lös krage

Kr. **6**:90

Herrekiperingsavdeln., bottenvån.

MEA

Endast kvalitetsvaror

MEA

ETT FÖRPLIKTANDE ARV

I denna tid, då Sveriges frihet allvarligt hotas av förtäckta fientliga makter, är det befogat att i minnet återkalla den fosterländska bragd, varigenom riket för fyra hundra år sedan i ett kritiskt tidsskede räddades från undergång under främmande inkräktare och svenska statens enhet skapades.

De makter som vid Gustav Vasas framträdande lyckats vinna insteg i landet, förtryckande folket och dragande dess nationella symboler i smutsen, voro Danmark och Romerska kyrkan. I Kristian Tyrann hade de danska och romersk-katolska intressena förenats i samma person. Under befrielseverkets gång tillkom en ny farlig motståndare: det judiskt orienterade tyska Hansaväldet, som försökte upptaga det vacklande Roms mantel. Fullt underkuvat under konung Kristian var Sverige visserligen aldrig, men genom makten över de större slotten, särskilt i Mälarlandskapen, hade danske konungen genomfört en militärisk ockupation, som gjort fortsatt motstånd utsiktslöst. Genom Stockholms blodbad hade de andlige och frälse män röjts ur vägen, vilka befunnos stå i vägen för hans planer. Med stöd av en skara förrädare med katolske ärkebiskopen Gustav Trolle i spetsen och Stockholms stad i säkra händer ansåg konung Kristian spelet redan vunnet och tog med största lugn meddelandena om upprorsrörelser i bygderna. Hans farligaste fiende, den unge Gustav Eriksson Vasa, var som gisslan förd till Danmark och satt i förvar hos herremannen Erik Eriksson Banér å Kalö gård på Jylland.

Gustav Eriksson tillhörde en frälsesläkt, vilken som vapenbild förde en kärve eller faskin, en s. k. vase eller stormvase. Redan under barn- och ungdomstiden visade han prov på ovanliga egenskaper. Hans lärare var den berömde höglärde doktorn Hemming Gad, Svante Stures trogne medhjälpare, enligt Peder Svarts "en kvick, förslagen och beläst man men oförsonlig judehatare, som säkerligen icke minst i detta avseende utövade ett stort inflytande på den unge junkern". Av denne bekom Gustav Eriksson "en ganska stor förfarenhet uti historier, krönikor, både gamla och nya och jämväl om våra svenska handlingar, huru våra nabor med de svenske handlat hade, av vilket allt han icke litet blivit upplyst till gott förstånd".

GUSTAV VASA

Efter oljemålning av porträttmålaren Jacob Brinck 1542.

⁂

När tidpunkten för konung Kristians beramade stora fälttåg mot Sverige nalkades, blev frihetslängtan den fångne Gustav Eriksson övermäktig. Hem! ropade det inom honom. Hem för att rädda fosterlandet! En septemberdag 1519 flydde den 23-årige svenske junkern från Kalö och listade sig, klädd i bondkläder, till Lybeck. Hans närmast följande öden äro väl kända: huru han inskeppade sig med ett fartyg till Sverige och fåfängt genomströvade stora delar av landet vädjande till allmogen, ehuru överallt försmådd, ända upp till Dalarna — sista hoppet. "En helgdag under julen", berättar krönikan, "då Morafolket strömmade in i kyrkan, fick man se en ung ståtlig man stiga upp på en liten kulle på kyrkogården. Med kraftig och klingande stämma började han tala, erinrande om danskarnas framfart i Sverige samt om kung Kristians omilda regemente, hur han tagit Sveriges rikes råd och ädlingar av daga, hur han sänt fru Kristina och andra ädla fruar i fångenskap till Danmark samt hur han ville lägga hela Sveriges rike under hård träldom och förgöra dess urgamla frihet. Snart skulle ordningen komma till bönderna. De redliga dalamännen kunde nog minnas, hur utländska fogdar i deras bygd fordomdags farit fram. Ville de nu vara män för sig och taga saken före på allvar, skulle han med Guds hjälp bliva deras hövitsman och stävja det fördärv som hängde över riket".

Dalamännen togo intryck av den unge mannens tal, men tvekade och läto Gustav med sorg i sinnet draga vidare på skidor mot Norge för att för alltid lämna fosterlandet. Efteråt ångrade de sig emellertid och sände bud efter honom, och i januari 1520 korades Gustav Eriksson till "Dalarnas hövitsman".

Snart hade hövitsman Gustav samlat omkring sig 3,000 man, med vilka han anträdde sitt befrielsetåg. Vägen gick över Västerås och Uppsala mot Stockholm, där fältläger slogs på Brunkebergsåsen. I augusti 1521 erkändes han av ständerna i Vadstena såsom riksföreståndare. Gustav Erikssons huvuduppgift var nu: Stockholms erövring. Till något avgörande med belägringen kunde det dock ej komma, förrän de hanseatiska köpmännen, vilka trätt i opposition mot den papistiske konung Kristian för hans kränkande av deras "välfångna rättigheter", sänt krigsfartyg, penningar och alla slags förnödenheter till hjälp. Belägringen kunde nu bedrivas med nödig kraft. Den 6 juni 1523 hade Gustav Eriksson av Strängnäs riksdag enhälligt valts till konung. Vid midsommartiden skedde Stockholms besättnings och borgerskaps dagtingan, och "på midsommardagen red Kong Götstaff in i Stockholm genom Södre port, blev der undfången och intagen med process, stort prål och solennitet, som den saken tillhörer. Blev hälsadt av allt folket för Sveriges Förste regent, Nådigste herre och konung." — Första skedet i Gustav Erikssons befrielseverk var härmed slutfört.

Det gällde nu att befria landet från den andliga och materiella träldomen under Romerska kyrkan. Genom läran om skärselden hade katolikerna lyckats injaga stor skräck hos befolkningen, vilken i allt större utsträckning förleddes att på bödsbädden donera sina ägodelar till kyrkan för undslippande av skärseldens kval. På så vis hade Rom gjort sig till ägare av en femtedel av Sveriges jord jämte ofantliga rikedomar i form av guld- och silvervaror samt alla slags ägodelar. Detta medan staten saknade medel till det nödvändigaste. Striden blev hård. I Luthers reformation fick kung Gustav det stöd han behövde, och med hjälp av den frimodige Lutherlärjungen Olaus Petri fördes reformationsverket raskt framåt, så att beslut vid riksdagen i Västerås 1527 kunde fattas att "till förbättring av statens ekonomiska tillstånd" indraga prelaternas, klostrens och kyrkans inkomster samt att Guds ord "renliga" skulle predikas. Konungen blev högste styresman över kyrkan. Den 12 januari 1528 ägde därpå hans kröning rum i Uppsala domkyrka.

Konung Gustavs tredje stora befrielseuppgift blev att frigöra landet ur det iråkade, alltmer tryckande beroendet under Hansaväldet. I hans brevsamling återfinnas karaktäristiska epistlar från den framstående judiske köpmannen Herman Israel i Lybeck, vari denne enträget manar konungen att vaka över hans — Is-

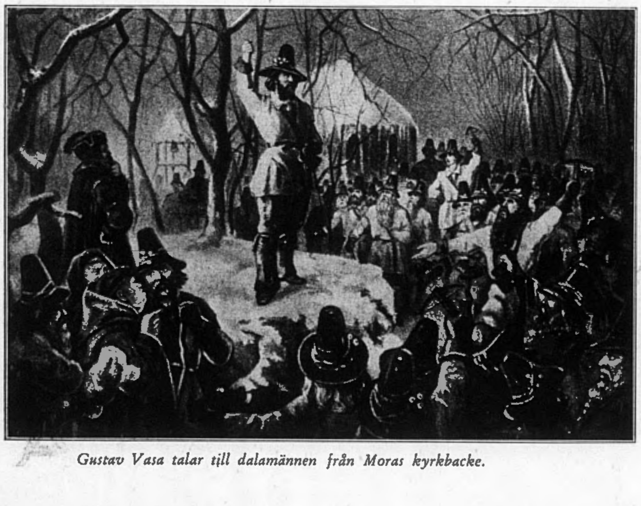

Gustav Vasa talar till dalamännen från Moras kyrkbacke.

Religionssamtal mellan Olaus Petri och Peder Galle.

DET EVIGA

Väl formar den starke med svärdet sin värld,
väl flyga som örnar hans rykten;
men någon gång brytes det vandrande svärd,
och örnarna fällas i flykten.
Vad våldet må skapa är vanskligt och kort,
det dör som en stormvind i öknen bort.

Men sanningen lever. Bland bilor och svärd
lugn står hon med strålande panna.
Hon leder igenom den nattliga värld
och pekar alltjämt till en annan.
Det sanna är evigt: kring himmel och jord
genljuda från släkte till släkte dess ord.

Det rätta är evigt; ej rotas det ut
från jorden dess trampade lilja.
Erövrar det onda all världen till slut,
så kan du det rätta dock vilja.
Förföljs det utom dig med list och våld,
sin fristad det har i ditt bröst fördold.

Och viljan, som stängdes i lågande bröst,
tar mandom, lik Gud, och blir handling.
Det rätta får armar, det sanna får röst,
och folken stå upp till förvandling.
De offer du bragte, de faror du lopp,
de stiga som stjärnor ur Lethe opp.

Så fatta all sanning, så våga all rätt,
och bilda det sköna med glädje!
De tre dö ej ut bland människors ätt,
och till dem från tiden vi vädje.
Vad tiden dig gav, må du ge igen,
blott det eviga bor i ditt hjärta än.

Esaias Tegnér.

Tjugonde seklets världsåskådning.

Alfred Rosenberg: Mythus des 20 Jahrhunderts.

II.

Den germanska konstens väsen.

Rasidealet är oskiljaktigt från skönhetsidealet. Sålunda se vi alltid, hur under den västerländska konstens blomstringsperioder den kulturskapande nordiska rasens yttre och inre skönhetsideal härska.

Hellensk och germansk konst ha bägge framsprungit ur den nordiska anden. De äro liksom syskon men dock olika. Hellenen såg sitt ideal i Skönhet, germanen ser det i Karaktär. Jämföra vi Ilias och Nibelungen med varandra så finna vi, att Homerus var en ojämförligt större formkonstnär än medeltidens germanska diktare. Men Nibelungens diktare utformade sitt verk mera dramatiskt och skapade större och egendomligare karaktärer än Homeros.

Till grund för vår germanska konst, vare sig denna härstammar från en Leonardi, en Rembrant eller en Bach, ligger ett motiv, som vår universalistiska, raslösa estetik aldrig uppspårat: *Viljan.* I detta sammanhang kommer Rosenberg att tala om Schopenhauer, vars teorier starkt påverkat vår tidigare konstuppfattning. På ett glänsande sätt bemöter han Schopenhauers sammanblandning av begreppen vilja och drift och störtar denne store men icke starke filosofs hela systembyggnad över ända.

Hellas skapade ur skönhetsidealet en saklig stil på övervägande statisk grund. Germansk konst däremot skapar en personlig stil på dynamisk grund.

I den hellenska såväl som den gotiska stilen märka vi dock tydligt den inre lagbundenheten. Denna saknas i den judisk-arabisk-främreasiatiska konsten. Islams stil är villkorlig, icke lagbunden. Detsamma gäller den endast på ytlig virtuositet inställda judiska konsten.

Ur den estetiska viljan, ur inre lagbundenhet, icke ur blind lekdrift ha västerlandets största konstskapelser framsprungit. Barocken, som födde en Michelangelo och en Rembrant, begynte att urarta, då den förlorade sin inre lagbundenhet, då driften undanträngde viljan. De vidrigaste exempel på dylik driftmässig urartning kunna påvisas i nutidens mestadels bastardiserade subjektivistiska konst.

Icke endast formvilja utan även vilja till karaktärsgestaltning yttrar sig i alla stora germanska konstskapelser från gotiken till Richard Wagners musikdrama. Ensamhet, längtan och heroisk ödesuppfattning är deras grunddrag. Liksom Meister Eckeharts religion äro de bevis för den nordiska rassjälens dynamiska karaktär.

———

III.

"Det kommande riket."

Varje ras och varje stor rörelse i världshistorien har sin dröm, sin tro (Mythus). Det finns skapande drömmar som den hellenska skönhetsdrömmen, germanernas dröm om ära och plikt. Det finns destruktiva, förstörande drömmar som t. ex. den judiska om guldets världsherravälde och om det av Gud utvalda folket.

Ur denna dröm framsprang sionismen, som icke vill befria Europa från judendomen utan vill upprätta en central för judarnas världsherravälde i Palästina. Rasfientlig och destruktiv är också den romerska kyrkans "paulinska" tro på ett av Gud förlänat ställföreträdarskap på jorden, ödeläggande individens fria, personliga utveckling. Varje tro formar sig sin typ, som uppbär densamma. Sålunda är det också en uppgift för den nyvaknande nordiska tron att forma sig en särskild typ.

En organisk världsåskådning är fientlig mot allt, som bryter mot den gudomliga världsordningens eviga lagar. Den är även fientlig till all rasblandning, fientlig också till det utplånande av gränserna mellan könen, som det liberalistiska nittonhundratalet inledde. Kvinnan är vegetativ, icke aktivt skapande. Statsbyggnader och organisationer ha aldrig uppbyggts av kvinnor. Från det egyptiska skrivarkastet till den tyska världskrigshären ha städse de organiserade männen varit folkets och statens kraftcentrum. Kvinnan är i sitt slag mannen jämbördig. Man skall icke fråntaga henne möjligheten till sund utveckling, men hennes ädlaste och högsta uppgift ligger i rasens upprätthållande och moderskapet.

Inställningen till staten får icke vara stel och oorganisk. Statens grundval är den av tron danade människotypen, d. v. s. personligheten som har plikter och vill påtaga sig plikter och ansvar. En nations högsta goda är folkets ära, som skola bestämma såväl nationalismen som socialismen. Socialism är icke medlidande, utan folkskydd och plikt. Ansvarslös parlamentarism måste upphöra. Storstäderna nedbringas i omfång och avproletariseras.

Rätten skall uppbyggas på grundvalen av begreppet ära. Straffet får icke innebära uppfostran utan avskiljande av artfrämmande, ärelösa människor. Allmännytta före egennytta.

På samma grundval skall *skolan* stå. Dess uppgift är att hos ungdomen uppväcka och befästa framför allt tron på folkgemenskapen och tron på folkets och rasens ära.

Kyrkan och *staten* skola vara åtskilda. Staten får lika litet blanda sig i kyrkans angelägenheter som kyrkan i statens. Den andlige bör vara opolitisk och striderna mellan de olika religiösa idéerna äga rum på det rent andliga området. Det är en uppgift för en kommande folkkyrka att rensa kristendomen från alla o-ariska inflytelser och på så sätt skapa en ny religion. Dock ingen skall kunna framtvinga detta, det måste organiskt framväxa.

Världen runt vaknar nu tron på rasen, mestadels på grund av ententens kortsynthet att indraga svarta, bruna och gula i världskriget. Den gula faran har man själv framkallat, då man i Kina förstörde den gamla organiska kulturen, då man i Japan väckte motståndet mot den judisk-amerikanska världsfinansen. *Expansionens* tidevarv är förbi. Vi ingå nu i *koncentrationens* tidsålder, karaktäriserad genom organiskt uppbyggda stater men också genom säkerställandet av den vita rasens herravälde på jorden. Den gamla individualismen är död. Den gamla universalismen likaså. Den romerska tron på lidandets kors och tron på det judiska folkets företrädesrätt har ävenledes bragts på fall. Organiskt måste vi se sanningen. Schematiseringens tid är förbi. Vi tala ej mera om "Mythus" och mänsklighet utan om personlighet och ras.

*

Sålunda slutar Rosenbergs verk med en mäktig apoteos.

Denna kraftfulla och rika personlighet bryter med all "internationalitet", och dock ger han åt alla folk oavsett nationalitet den organiska idén, läran om folkens organiska liv.

Vi stå inför den största omvälvning sedan kristendomens genombrott. En gammal värld går under, en ny vill stå upp i dess ruiner. Å ena sidan konstatera vi kaos, å andra sidan ungt, hoppfullt, kämpande liv.

Vi veta nu, *var* den nya vägen går fram. Men kaos' makter äro starka. Den till undergång dömda gamla världen vill rycka med sig den uppåtsträvande nya i avgrunden.

Men det unga friska och kampdugliga *kan* och *måste* segra!

Thilo von Trotha.

---

raels — ekonomiska intressen i Sverige. Någon slik vakthållning ingick dock ej i kung Gustavs planer. Skulden till Lybeck tyngde hårt riket och avbetalningarna måste ske genom förödmjukande handelsförmåner, såsom handelsmonopol samt tullfri varuinförsel för hanseaterna. Både kronan, rikets köpmän och allmogen ledo starkt härav, varför oket måste avskuddas. När slutligen Herman Israel i sällskap med Lybecks stadssekreterare personligen infann sig i Stockholm, anförande nya, pockande krav, brast konungens tålamod. Gustav Vasa var mannen att kunna hålla såväl Juda som Rom stången. I ett skriftligt svar klandrade han skarpt Lybecks egennyttiga politik mot Sverige samt bestred räkningarnas riktighet. De lybeckska köpmännens oskäliga fordringar hade vållat nytt missnöje bland allmogen, som bland annat måst släppa ifrån sig sina kyrkklockor. Konungen inriktade sig nu på att få till stånd ett avtal med Danmarks nye konung, Kristian III och sedan detta lyckats honom, besegrade Nordens konungar gemensamt lybeckarna 1536, till vilken seger den nyskapade svenska flottan väsentligt bidrog. — Den tysk-judiska Hansans välde över Sverige var tillintetgjort.

*

Befrielseverket var fullbordat. På ett riksmöte i Västerås 1540 förklarades den svenska kronan ärftlig på konung Gustavs manliga linje efter förstfödslorätt. Konung Gustav hade från grunden omdanat riket. Genom befrielsekriget hade han räddat dess självständighet, genom reformationen renat tron och med kyrkans indragna orättmätiga överflöd stärkt rikets krafter, genom bondeupprorens kuvande och arvföreningen hade han gjort Sverige enigt. Inkomsterna av de indragna 12,000 kyrkohemmanen användes till största delen för landets försvar. Gustav Vasa skapade en stående här av infödda krigare. Som den mästerliga rikshushållare han var sörjde han visligen för näringslivets förkovran på alla områden, överallt personligen initiativtagande och ledande. Jordbruk, industri, handel, sjöfart och fiske nådde ett hastigt, starkt uppsving. Lyx och överflöd var konungen förhatligt. Hans berömda registratur återspeglar på ett underbart sätt hans oändliga kunskaper, hans kloka beräkning och skiftande intressen. Han var på en gång den store riksbefriaren, riksbyggaren och rikshushållaren. På en tid av fyra decennier timrade han om Sverige från grund till tak, skapade den hållfasta grund för Svea Rike, som hittintills bestått men nu åter under trycket av fientliga makters spel hotar att förfaras. Gustav Eriksson var en äkta nordisk gestalt av den typ hans tid behövde och som vi även i dag ha anledning bedja om.

När kung Gösta 1560 kände slutet nalkas, sammankallade han rikets ständer för att säga dem farväl. Han slöt sitt förande med orden: "Jag vet nog, att de svenske äro snare att samtycka men sene att utrannsaka. Därför beder och förmanar jag eder: hållen eder till Guds ord och förkasten vad därmed icke överensstämmer; varen Överheten hörsamme, eder emellan enige. Min tid är snart ute; ej tarvas mig därom stjärnor eller annan spådom. Jag känner i min egen kropp tecken, att jag skall gå hädan. Den himmelske barmhärtige Gud har mig ovärdig man till min gärning lycksaligen hulpit, och det icke för min skull utan för eder skull, I gode svenske, på det att I av hjärtat skulle ägna honom en evig tacksamhet." Den 29 sept. avsomnade "Guds underman" stilla och fridfullt.

Må svenskarna aldrig förgäta de förpliktelser kung Göstas stolta livsverk innebär för dem alla!

När bolsjevikrevolutionen genomfördes.

Ett ögonvittnes berättelse.

I dessa dagar då den kosmopolitiska dagspressen i Stockholm öser sin vredes skålar över de fosterländskt sinnade män, vilka inför hotet av en judisk-bolsjevikisk omstörtning 1927 företogo sig att bilda ett enskilt medborgarvärn till ordningsmaktens stöd, kan det vara påkallat att erinra om den varning till Sveriges folk gentemot kommunistfaran, som numera avlidne professorn Wilhelm Hartevald på sin tid offentliggjorde. Prof. Harteveld hade tillhört de intellektuella kretsar, som i Ryssland förberett revolutionen i tron att denna skulle leda till en sann frihetens aera för det förtryckta folket. Hans besvikelse över revolutionens verklighet blev emellertid ohygglig och hela sin återstående levnad ångrade han bittert att på något sätt ha bidragit till "denna fruktansvärda förbrytelse mot mänskligheten". I en broschyr, utgiven 1925 och betitlad "Bolsjevikrevolutionen i Ryssland 1917", skildrade prof. Harteveld sina erfarenheter från den röda revolten. Han yttrade däri bl. a.:

"Det första som stadsfullmäktige i Moskva efter bolsjevikkuppen i Petrograd företogo sig var att utfärda ett dekret, enligt vilket huskommittéerna vid äventyr av fruktansvärda repressalier hade att utlämna sina vapen inom loppet av tre dagar. Härigenom gjordes samhället faktiskt försvarslöst och bolsjevikerna kunde sedermera slakta människor som får.

Men ingen i Moskva trodde på bolsjevikernas seger. Man skrattade åt 'den lilla klicken'. Teatrarna höllo öppet och på kabareterna sjöng man roliga kupletter om bolsjevikerna — allt detta två à tre dagar före katastrofen... och denna kom de sista dagarna av oktober 1917 (rysk tid). Det började med att liksom på given signal grupper av desertörer och ligister besatte en mängd offentliga byggnader i den 'militära revolutionskommitténs' namn. Denna kommitté inledde strax underhandlingar med stadens borgmästare, Rudneff, angående överlämnandet av makten. Då dessa underhandlingar ej förde till resultat, skredo bolsjevikerna till aktiv framryckning mot samhället. Stridskrafterna voro ej jämförelsevis lika. Samhället försvarades av unga junkrar, officerare, studenter och en handfull borgare, på sin höjd 2,000 personer mot 100,000 välbeväpnade desertörer och matroser (ankomna från Kronstadt) med både lätt och tungt artilleri. Vad gjorde under tiden de 600,000 borgarna? Jo, de gömde sig hemma och darrade. De bildade ett nytt parti, som man kallade D. T. V. S. ('De till vanvett skrämda'). Till slöheten och sorglösheten kom också fegheten. Och när kuppen var över, yttrade med rätt kommissarie Lunatjarskij: 'Det är svårt att tänka sig något fegare än dessa borgare. Om vi i dag utfärda ett dekret, att de alla skola bli hängda, ställa de sig i kö." Han hade rätt!

Det bör betonas, att de verkliga arbetarna i Ryssland aldrig deltogo i kuppen. Den gjordes av desertörer, matroser, de ur fängelserna släppta kriminalförbrytarna, lejda kineser och från Lettland förrymda arbetarna i de efter kuppen följanletter. Ännu mindre deltogo de ryska de skändligheterna och grymheterna, deras händer äro rena från blod och smuts.

Ryssland har bland sina stora namn namnet Salttykoff-Schedrin. Han var säkert världens största politiska satiriker. Han var en tid landshövding, men föll, emedan han i sina böcker gisslade kejsardömets avigsidor, i onåd och levde som skriftställare. Nästan i alla sina verk har han mottot: 'Beregites, Tjumaski idjöt' eller på svenska 'Akta er, busen kommer'. Han misstog sig icke — han var en profet. Busen kom 1917. Det var icke den förtryckte arbetaren, som i rättvis vrede stod upp. Det var icke frihetshjälten som ville lösa de olyckligas bojor. Det var busen som kom, busen i trasor, busen i smoking, busen i rödgardistuniform, busen med den kinesiska hårflätan, busen i alla former... Och hans lösen är densamma som den store ryske rövarhövdingen Stenka Rasin: 'Bei i taschi' (Slå och tag.).

Vi kunna draga vissa lärdomar av dessa händelser i Ryssland och härvid även finna anledningen till att en liten klick av människor kunde bli härskare över en hel nation. Vi se då, att samhällets slöhet, sorglöshet och feghet voro bolsjevikernas bästa medhjälpare. Slöheten gjorde, att man icke märkte och icke vidtog några åtgärder för att i lindan kväva bolsjevikernas propaganda. Sorglösheten bestod däri, att man icke tilltskrev denna propaganda den betydelse den i verkligheten hade. Man såg ned på den, överlägset skrattande, men slutade att skratta när det var för sent.

De europeiska kulturfolken, som ej vilja komma under bolsjevismens skräckvälde, måste hänsynslöst kväva den bolsjevikiska propagandan i dess första stadium — eller som galgkandidater "ställa sig i kö", som Lunatjarskij sade. Det gives ingen medelväg.

Svenska folk! Försvara din frihet, dina närmaste, ditt hus och hem mot internationella äventyrare och deras mordplaner. Försvara dina arbetare mot deras värsta fiende — bolsjevismen, och straffa sådana individer, som under kommunismens täckmantel och för judaspengar syssla med ett så ruskigt yrke —nämligen att rödja vägen till sitt eget fosterland för barbariets rödgardister, färdiga att i Sverige upprepa Revals och Sofias blodsdåd!"

Den moderna människan.

Den franska konstnärinnan Yvette Guilbert har under ett besök i huvudstaden uttalat sig om den allmänna fördumning och smakdekadans, som för närvarande gör sig bred i Europa.

"Den moderna människan älskar att tala om livets stegrade rytm, om bilarnas och flygmaskinernas allt större hastighet, om rik domar som födas och dö, om industrier som växa upp på en vecka, om teknikens rasande snabba landvinningar", yttrade konstnärinnan. "Och därmed känner hon sig mäkta belåten. — Nonsens, detta är inte livet. Det leves på ett annat plan. Det är dock ej endast intelligensen som lidit utan även den goda smaken, vilket kan komma på ett ut, brist på smak är ingenting annat än dumhet."

VÄRLDS-FRONTEN

Statsmännens privatsekreterare.

Sedan lång tid tillbaka har det varit brukligt, att Europas ledande statsmän hållit sig med judiska privatsekreterare, till underlättande av det intima samarbetet mellan det hemligt regerande "utvalda" folket och staternas officiella styrelsmän. I synnerhet i Frankrike och England har på området tradition skapats.

Franska statspresidenten Doumer, själv höggradsfrimurare av Grand Orient, försåg sig nyligen med en ny privatsekreterare — juden G. M. Huisman, medlem av Bne Brissorden i Ney-York liksom av Alliance Israelite Universelle.

Naturligtvis har också Mac Donald, Englands premiärminister och chef för "nationella samlingsregeringen", sin judiska privatsekreterare. Av hans nio sekreterare är det endast en som åtnjuter den stora förmånen att vara hans "privata", nämligen den sköna judinnan Miss Rose Rosenberg.

*

"Engelsk parlamentarism."

"Vi veta, att judiskt guld är den reela makten bakom tronen i England, men vi äro ej vana vid att se judar leda varje parti i underhuset", yttrar "The Fascist", fortsättande: "Detta hände dock när mr. Shinwell häromdagen hade sin plats på regeringsbänken, sir Herbert Samuel ledde de liberala och A. M. Samuel de konservativa."

*

Bne Briss är verksam.

Den judiska frimurareorden Bne Briss, enligt Ludendorff världsfrimureriets högsta loge, har f. n. en "Anti-Defamation Commission" i arbete. Denna rapporterar, *att* den utverkat en ändrad definition av ordet jude i två lexica, *att* den amerikanska automobilklubben förbundit sig att ej rekommendera hotell, som ha något emot judarna, *att* ett stort kreditinstitut lovat att ej lämna några upplysningar rörande "religion", *att* överenskommelse träffats med Associated Press att ej använda ordet jude vid tal om brottslingar och äventyrare, *att* ett bolag, som i annons om anställning använt uttrycket "endast kristna", framfört en ursäkt härför samt slutligen *att* ett radiobolag uttalat sitt beklagande av en utsänd visa och förbundit sig att för framtiden ej utsända något som ej gillas av judarna.

*

Spanien sonar oförrätterna!

Överrabbinen i Stockholm Marcus Ehrenpreis har upplyst Nya Dagligt Allehanda om, att den nya, revolutionära regimen i Spanien nu på allt sätt söker att sona föregående regimers oförrätter mot det stackars förtryckta judiska folket. Något som likvisst av ingen betvivlas, eftersom revolutionen där är Israels verk och de ledande platserna inom den nya regeringen äro besatta med judar. Överrabbinen berättar:

"Revolutionen har helt förändrat judarnas rättsliga ställning, och de äro nu jämställda med vilka andra trosbekännare som helst. Man kan icke undgå att hos det spanska folket spåra en strävan att gottgöra de orättvisor, som en gång begåtts mot judarna. De bästa och vidsyntaste i landet känna det som en skamfläck för nationen, som måste avtvås!"

Och herr Ljunglunds intelligenta blad söker efter bästa förmåga hjälpa till med skamfläckens avtvående.

*

Antisemitism i Mexico.

5000 anställda höllo nyligen ett massmöte i Mexico city, varvid antogs en resolution, i vilken fordras att alla judar skola utvisas ur Mexico.

Frågan uppstår då: Vem skall ta hand om de utvisade? Intet land, förutom möjligen Palestina, lär vara hågat för att ta emot dem. Varje land har redan tillräckligt bekymmer med sina judar. Det finnes tydligen ej annan utväg än att N. F. får utvälja någon tillräcklig stor fläck på jordklotet, helst så avlägsen som möjligt från den övriga världen, dit de skickas och där de sedan kunna roa sig med att ockra och revolutionera på varandra.

Huset Bonniers maktställning.

En högintressant diskussion har uppstått i dagspressen rörande huset Bonniers maktställning inom nutida svenska press. Aftonbladet hade utan att fråga "presskommissariatet" om lov publicerat ett från dess Berlinkorrespondent inkommet meddelande, vari refererades vissa i stora tyska tidningar, "Berliner Börsenzeitung" och "Der Angriff", återgivna uttalanden om svensk press. Här ett utdrag:

"Liksom det i Tyskland finnes de båda kända förlagsfirmorna Ullstein och Mosse, så behärskar praktiskt taget bokförläggarfirman Bonnier i Stockholm en stor del av svensk press. Såväl direkt som indirekt. Den stora liberala tidningen Dagens Nyheter i Stockholm, som förövrigt ligger i intimt samarbete med huset Ullstein i Berlin, tillhör sålunda Bonnier, och faktum är också, att nämnda dynasti även utövar ett ingalunda omärkligt inflytande på den stora svenska högertidningen Svenska Dagbladet. Man säger, att huset Bonnier i viss mån kontrollerar nämnda tidning, ehuru det sker på indirekt väg. Härigenom är en tongivande falang inom svensk press ställd på en front, som i Tyskland motsvaras av Ullsteinfronten. Huset Bonnier är en franskbetonad förläggarefamilj, som i intimt samarbete med det bekanta bankhuset Wallenberg och Stockholms Enskilda bank spelar en betydande roll inom svenskt finansiellt liv. Det ingalunda oviktiga i detta sammanhang är; att dynastien Wallenbergs franska intressen äro påfallande.

Huvudstadstidningarnas inflytande över landsortspressen är större i Sverige än i Tyskland. Den tidningsläsande svenska allmänheten blir på grund härav i största utsträckning informerad om förhållandena ute i världen och även i Tyskland genom en press, som har fått vissa franska intressen att bevaka. Underrättelserna rörande den nationella kampen i Tyskland mot de franskorienterade vänsterkretsarna ha därför även i svensk högerpress fått sin speciella betoning.

Beträffande firman Bonnier påpekas, att dennas inflytande är utomordentligt, att den utövar ett kraftigt inflytande på den allmänna svenska nyhetscentral, som går under namn av Tidningarnas Telegrambyrå. Därigenom ligger hela nyhetsförmedlingen till den svenska pressen i det franskbetonade lägrets händer, varför dagens svenska press för närvarande bedömer Tyskland ur res in på okontrollerade vägar och stigar. Det är därför icke annat än naturligt, att hela folket får en förvänd uppfattning om läget och utvecklingen i Tyskland, och man kan tryggt säga, att 90 procent av svensk press för närvarande bedöma Tyskland ur internationell pacifistisk synpunkt. Frankrikes inflytande i Sverige växer även stadigt.

Men man har börjat kritiskt upptaga ingångna rapporter från den officiella nyhetsförmedlingen hos Wolffs byrå i Berlin samt begynt läsa mellan raderna. De fina trådarna, som löpa mellan Tidningarnas Telegrambyrå och den halvofficiösa Wolffs byrå, ha uppdagats, och man har sålunda fått en förklaring å mångt och mycket, bland annat på spörsmålet varför allt dåligt och vrångt i Tyskland alltid skylls på de farliga nationella kretsarna. Man börjar förstå, att bredvid dessa synliga nyhetskällor även löpa andra av samma kynne och slag, som icke gå att kontrollera."

Offentliggörandet av detta märkliga aktstycke slog ned som en bomb i Bonniers pressläger. Förutom bokförläggaren Karl Otto Bonnier personligen ryckte en rad av hans trogna väktare inom "det fria ordet" med Svenska Dagbladet och Socialdemokraten i spetsen till motanfall mot Aftonbladet, som djärvts återgiva saker som inom svenska publicistkretsar äro allmänt kända och nu öppet diskuteras i tyska pressen. Herr Bonnier generade sig dock ej för att förneka den roll han faktiskt spelar inom nutida svenskt upplysningsväsen. Att den som i årtionden inriktat sig på att systematiskt föra Sveriges folk bakom ljuset i dess vitala angelägenheter icke drar sig för en ny offentlig lögn, förvånar ingalunda. Men av tonen i hans inlägg kan man skönja hans för övrigt mycket förklarliga rädsla för sanningens blottande. Med sitt maktspråk söker han tvinga syndaren Aftonbladet på knä för att tigga nåd. Vem skulle våga trotsa Israel? Vi återge här hans inlägg in extenso:

"Herr Redaktör!

Vad är det för löjliga amsagor som Ni, mot bättre vetande, tillåtit Eder att i gårdagens nummer av Aftonbladet, med största rubrikstilar och på mest iögonenfallande plats, söka — på omväg över Berlin — slå i en, som Ni hoppas tillräckligt naiv publik — om den fara, som jag och mitt hus skulle utgöra för den svenska pressen? Mot bättre vetande, jag upprepar det! Ty Ni, liksom varje journalist, som varit med den allra minsta tid inom svensk press, *måste veta,* att det *icke finns ett sant ord* i vad Ni låter Er Berlinkorrespondent duka upp! Ni vet lika väl som jag själv, att Bonniers varken direkt eller indirekt övar någon den allra ringaste kontroll över vare sig Svenska Dagbladet, eller "90 % av svensk press", Ni har icke ett ögonblick själv kunnat inbilla Er, att min firmas "inflytande" över pressen "är utomordentligt". Ni vet alltför väl, att en mera skrikande osanning än den, att jag skulle utöva "ett kraftigt inflytande" på nyhetscentralen Tidningarnas Telegrambyrå väl sällan har i någon anständig svensk tidning sett dagen. Ni vet, vad varje svensk pressman vet, att Bonniers förbindelser med dagspressen inskränka sig till, att jag äger intressen i Dagens Nyheter, i vilken tidning jag sedan 25 år sitter som styrelseordförande, samt att jag är delägare i Svenska Pressbyrån — ett affärsföretag, som ej har det allra bittersta med politik — varken fransk- eller tyskbetonad — att göra, utan som inskränker sig till att opartiskt *försälja* tidningar av *alla* politiska färger! — Ni vet, att det helt enkelt är *ren lögn* allt det dumma tyska prat om Bonniers såsom en fara för svensk press, som Ni i går gjort till Ert eget. Det är ansvarslöst av Er! Jag beklagar Aftonbladet, Lars Hiertas, August Sohlmans och Adolf Hedins tidning, som genom dylik lögnaktig journalistik sänkes ned till skandalpressens nivå! Jag kräver, att Ni intager detta mitt kategoriska svar i dagens nummer av Er tidning på en lika iögonenfallande plats som Ert angrepp.

Karl Otto Bonnier."

Så talar och skriver mot bättre vetande endast den som själv betraktar sig som pressens diktator. Det är inte bara Aftonbladet utan "varje svensk pressman", som "m å s t e veta, att det icke finnes ett sant ord" i den tyska korrespondensen och som således åläggs ovillkorlig tystnad. Den tidning som djärvts upplysa folket om sanningen ver på förhand, att den kommer att behandlas som "skandaltidning". Vinken följdes också ögonblickligt av vissa till herr Bonniers försvar uppmobiliserade tidningar med Svenska Dagbladet i spetsen, som började titulera Aftonbladet "smutskastare". Herr Järte är som alltid lydig!

Aftonbladet blev emelletid ej herr Bonnier svaret skyldig. I en ledande artikel, "Ömma tänder", yttrade tidningen bl. a.:

Larmet kring Aftonbladets Berlintelegram om huset Bonniers maktställning blev frenetiskt. Ingenting kan så framkalla bösttoner i politiska språkrör som publicitetens s. a. s. familjeförhållanden — det enda området väl av familjelivet som inte för länge sedan spolierats av vår blomstrande veckopress med de "fem stora" i spetsen.

Här förekommer i en stor tysk tidning som Berliner-Börsenzeitung, med djupa församkningar i tysk industri och finans, en

Judars medborgarrätt bör upphävas...

Forts. fr. sid. 1.

först kommer över den rätt därtill (Ebenda 156, 5 Haga).

Om judiska köpmän komma till en ort, där affärslivet ligger i judiska händer, och där utbjuda sina varor till underpriser, skall man förbjuda dem det. Men om köparna äro judar, som ha fördel därav, skall man ej hindra dem i deras förehavande (156, 7 Haga).

Om ett bud avhämtar pengar hos en akum och erhåller för mycket, tillhör överskottet budet. Men har budet ej märkt att han erhållit för mycket, tillhör överskottet mottagaren (183, 7).

Om en jude och en akum göra en affär och en annan jude varit behjälplig, skola judarna dela vinsten (183, 7).

Skickar en jude ett bud till en akum för att hos denne betala en gammal skuld och visar det sig att skulden råkat i glömska, skall budet icke lämna pengarna tillbaka (183, 8).

Har en jude sålt ett föremål som från början stulits från en akum och fordrar akum att få tillbaka föremålet eller eljest ersättning därför, har juden ingen plikt att uppfylla denna begäran (225, 2).

Gentemot en akum får icke finnas någon hänsynsfullhet, ty uti lagen heter det endast: Du skall icke fördöma din *broder*. Har en akum däremot fördömt en jude, måste han taga tillbaka det (227, 26).

Den som återlämnar till en akum hittegods, begår en överträdelse mot lagen. Gör han det i den beräkningen att åt judarna förskaffa ett bättre anseende, är det dock tillåtet (266, 1).

Om en akum dör och en jude häftar i skuld till honom, är juden ej förpliktad att återbetala skulden, såvida ej sterbhuset har kännedom därom (283, 10).

Det är tillåtet att bedraga en akum, blott det göres så, att ej 'namnet' tar skada därav eller med andra ord judendomen och dess religion förorsakas dåligt rykte (348, 2 Haga).

'Rikslag' kallas den lag, som är avsedd att tjäna konungen och medborgarna i akums land. Därför får icke dömas efter denna akums lag, ty då skulle den judiska lagen bliva överflödig (369, 11 Haga).

Om en akum köper något av en Ruben och en Simon kommer och säger, att varan icke har så högt värde som Ruben betingar, är Simon skyldig ersätta Ruben hans förlorade vinst (386, 3 Haga).

Om en jude undandrager konungen skatt och en jude förråder det, är förrädaren tvungen att gottgöra den förrådde den lidna skadan (388, 2).

Det är tillåtet att undanrödja förrädare innan de hinna förråda något. Om någon säger: jag skall tala om vad den eller de gjort och den eller de därigenom lida kroppslig eller ekonomisk skada, skadan må sedan vara av helt ringa natur, har han ådragit sig dödsstraffet. Först varnas han med orden: 'förråd icke!' Men trotsar han och svarar: 'jag kommer likväl att yppa det', är det i lag påbjudet att döda honom, och var och en som varit behjälplig därtill har gjort en Gudi behaglig gärning. Varje person, som tre gånger förrått judiska intressen, måste man försöka att utrota från jordklotet. De utgifter, som åsamkas genom undanröjandet av en förrädare, äro alla judar på platsen förpliktade att inbördes dela (388, 15)."

De utdrag ur "Schulchan aruch", som här återgivits, delgåvos i november 1894 tyska folket genom flygblad. Då utgivaren av flygbladen anklagades och ställdes inför landsrättens första avdelning i Breslau, tillkallades privatdocenten dr. Georg Beer som sakkunnig. Denne beedigade, att han noggrannt prövat alla den anklagades översättningar av "Schulchan aruch" från ett i Breslau befintligt original på hebreiska språket och måste förklara översättningen till tyska språket fullt riktig. Dr. Beer underströk, att de i buden omtalade dödsstraffen särskilt hänvisade på de kristna, att de i ordagrann översättning "uppmanade till mord å de kristna".

Judendomen — en sammansvärjning mot de kristna folken.

Redan dessa utdrag ur den judiska lagen visa, att judendomen ingalunda, såsom statsmyndigheterna i olika länder i allmänhet velat tro, är någon oskyldig religionsförsamling utan tvärtom har karaktären av en hemlig, ytterst farlig sammansvärjning mot de kristna folken. Utvecklingen i världen lämnar även klara bevis för, att judarna i sin verksamhet handla i enlighet med den judiska lagens bud. De ställde sig i Sverige liksom i andra länder utanför statssamhörigheten, bröto från första stunden överenskommelsen då de, trots vårt förlitande därpå, i själ och hjärta ej erkände och antogo den svenska statens lag. De sökte och vunno statsmedborgarrätt under det de endast betraktade den svenska statens lag som en överordnad sak och med stöd av sin egen till alla vis sökte kringgå densamma, till befordrande av sin hemliga stats intressen. Otaliga forskare och författare, vilka ägnat frågan sitt ingående studium, hävda samstämmigt, att judarna i alla länder, där de förlänats medborgarrätt, nyttjat sitt "dubbla statsmedborskap" mot värdfolkets intressen och väl. Det kan numera även anses bevisat, att den världsrevolutionära rörelse, som under kommunismens namn för närvarande breder ut sig i alla länder, i realiteten intet annat är än en av den hemliga judiska statens högsta ledning finansierad och dirigerad rörelse, avsedd att, när undermineringsarbetet i staterna fortgått tillräckligt långt, i det röda våldets tecken omstörta desamma samt låta all världen omvandlas till en sovjetistisk-judisk världsstat, genom vilken Israel skulle regera jordens folk — allt detta i överensstämmelse med den judiska religionens och lagens bud. Det måste under dessa förhållanden även vara det svenska statssamhällets av självbevarelse betingade plikt att skydda sig mot den fara, den mot dess existens konspirerande judiska nationen utgör.

Med anledning av vad sålunda anförts och utgående ifrån att dessa saker icke kunna annat än vara de de ansvariga ledarna för nutida svensk statsmakt bekanta, får jag i underdånighet hemställa, att Eders Kungl. Maj:t måtte taga initiati till sådana ändringar i gällande lag och författning, att svensk medborgarrätt icke må kunna tillerkännas personer, som tillhöra den judiska staten.

GILLAR NI

Nationens strävanden

VERKA DÅ

för dess spridning bland vänner och bekanta!

---

beaktansvärd artikel om svenska opinionsförhållanden. Det visar sig att saken icke intresserar vår officiella telegrambyrå, *som helt enkelt undertrycker meddelandet från Tyskland.* När sedan Aftonbladet framlägger saken i vanlig journalistisk form, kan man ej nog förvåna och förfasa sig däröver. Frågas nu: vilka ha förmånen av en sådan förhandscensur?

I och för sig är det ingenting nytt för svenska pressmän, att firman Albert Bonnier har en dominerande ställning inom företagarverksamheten på de periodiska publikationernas område: Att denna maktställning, låt oss säga i någon mån, förenas m d direktiv och önskemål torde vara oförnekligt. Om man t ex. lägger sig till med ett distributionsföretag med monopolställning som Pressbyrån, får man allt finna sig uti att tillhandahålla allmänheten även publikationer som man ogillar, och alltså icke bara de kommunistiska Folkets Dagblad och Ny Dag, som nu salubjudas vid kioskerna, utan även ett antisemitiskt betonat organ som Nationen. Denna tidning bedriver veterligen ingen mot moralen störande propaganda och torde ifråga om tonen stå högre än bolsjevikbladen.

Ett annat och ännu betänkligare tecken är ömtåligheten för kritiken mot den amerikaniserade Bonnierska veckopressen. Det är en allmän känsla bland bildade och ansvarskännande människor, att den i stor utsträckning verkar smakförskämmande på de breda lagren. Den offentliga kritiken har också uppmärksammat dessa bedrövliga förhållanden. Den radikala tidskriften "Fönstret" innehöll på sin tid en skarp artikel mot denna veckopress. Denna djärvhet renderade för en tid denna tidning indragning av vårt största förlags bokannonser liksom på sin tid händelsen lär ha varit med N. D. A. i ett något liknande fall. Gent emot Aftonbladet uppehålles för närvarande denna bokannonsbojkott fullständigt. Eller tag den bekanta händelsen med Karl-Gerhard, som avbröts under radioutsändningen på grund av en ironisk passus om den ökända veckopressen medan kuplettens kritik av kungahuset icke censurerades.

Hr K. O. Bonnier yttrade i sitt genmäle, att Aftonbladet vansläktats från Lars Johan Hiertas tid. Vi skulle mena, att det ligger en besynnerligt blek och beskedlig föreställning om Hierta till grund för anklagelsen. Hierta fruktade aldrig sin tids maktägande och hade f ö. ett minst lika dåligt rykte hos dessa som det nuvarande Aftonbladet av allt att döma hos dem, som nu ha hegemonien inom bokproduktion och veckopress i detta land, och som åtminstone icke äro *alldeles ointresserade* av den dagliga pressen.

På denna salva fördrog "pressdiktatorn" att tiga, överlåtande åt sina trogna pressdrabanter, redaktörerna Järte i Svenska Dagbladet och Ivar Anderson i Östergötlands Dagblad m. fl. att fullfölja kampen. Men de fingo var på sitt håll svar på tal, så att man sannerligen hade anledning spörja dem: Vad ha de på galejan att göra?

Goda och billiga

Måltider

kan Ni erhålla å följande nykterhetsrestauranter i Stockholm:

Cyrus
61 Nybrogatan 61

Alexander
2 Smålandsgatan 2

Engelbrekt
8 Roslagsgatan 8

Gustav Vasa
51 Upplandsgatan 51

S:t Erik
49 S:t Eriksgatan 49

Gustaf Adolfshallen
68 Västerlånggatan 68

Birger Jarl
61 Folkungagatan 61

Clas Horn
Hornsgatan 80.

Frukost ½9—½2
Middag ½2—7
Kväll 7—½12

Bakom »Folkviljans» kulisser...

Forts. fr. sid. 1.

verkställande direktör och advokaten John Tjerneld. Styrelsesuppleanter: bokförläggare Åke Bonnier och redaktör Ivar Ljungqvist.

Av här nämnda styrelseledamöter företräder särskilt redaktör Ljungqvist den i Dagens Nyheter synliga bolsjevikvänliga ståndpunkten och kallas på grund härav inom publicitetskretsar "D. N:s bolsjevik". Då han sitter som suppleant i styrelsen på herr Bonniers röster, framgår av detta, att hans bolsjevikvänliga åskådning har herr Bonniers gillande. Han är med andra ord bokförläggare Bonniers särskilda ombud för bolsjevikpropagandan i tidningen.

I Dagens Nyheters Aktiebolags balansräkning för 1930 upptagas förutom innehavet av de 500 aktierna i Tidningarnas Telegrambyrå jämväl innehav av 60 aktier i Aktiebolaget Radiotjänst, dit alltså även det Bonnierska inflytandet sträcker sig.

Svenska Dagbladet.

Vid Svenska Dagbladets Aktiebolags ordinarie bolagsstämma den 16 mars 1931 voro följande huvudaktieägare anmälda:

Redaktör Helmer Key	6,093	aktier
Byråchef Otto Järte	10	„
Advokaten Helge Richter .	1,031	„
Kamrer Abrahamsson	3	„
Kamrer Abrahamsson som ombud för A/B. Permanens	14,000	„
Kamrer Albin Johansson	2	„
Kamrer Albin Johansson som ombud för A/B. Prius	1,840	„
Summa	23,838	aktier

Svenska Dagbladets Aktiebolags styrelse utgöres av följande personer: redaktör Helmer Key, ordförande, professor Ulrich Quensel, byråchef Otto Järte, doktor Harry Grönfors, professor Gustaf Cassel och redaktör Gustaf Albin.

I Svenska Dagbladets Aktiebolags ena dotterbolag, Aktiebolaget Permanens, som äger aktier i Sv. Dagbladets A/B och konstituerades 1 aug. 1928, består styrelsen av redaktör Key, byråchef Järte och doktor Grönfors. De nämnda tre styrelseledamöterna inneha den överväldigande aktiemajoriteten, nämligen 6,600 aktier av bolagets 7,000, så att herrar Key, Järte och Grönfors stå för vardera 2,200 aktier.

I Svenska Dagbladets Aktiebolags andra dotterbolag, Aktiebolaget Prius, som även äger aktier i Svenska Dagbladets Aktiebolag och företrädes av universitetskanslern Trygger närstående personer inom Göteborgs Banks Aktiebolag, innehas 96 av de till 100 uppgående aktierna å ettusen kronor stycket av bankkassören Albin Johansson, som är ende styrelseladamot. Som ägare av de återstående fyra aktierna figurera bankkamreraren Bror Johansson och hovrättsnotarien Birger Cornell samt fröknarna Edith Jonsson och Anna Lisa Valgren, samtliga anställda i den nämnda banken och ägare av var sin aktie.

Huvudinnehavare av aktier i Svenska Dagbladets Aktiebolag äro sålunda:

Red. Helmer Key 6,093 + en tredjedel av Permanens A/B:s 14,000 (4,666) ..	c:a	10,759	aktier
Byråchef Otto Järte 10 + en tredjedel av Permanens A/B:s 14,000 (4,666) ..	c:a	4,676	„
Dir. Harry Grönfors en tredjedel av Permanens A/B.:s 14,000 (4,666)	c:a	4,666	„
Advokat Helge Richter		1,031	„
Bankkassör Albin Johansson (A/B Prius)		1,768	„

De tre huvudaktieägarna i Aktiebolaget Premanens, redaktör Key, byråchef Järte och direktör Grönberg, behärska alltså med sina aktier, sammanlagt c:a 20,101 av vid 1931 års ordinarie bolagsstämma representerad 23,838, fullständigt Svenska Dagbladets Aktiebolag. Den lika fördelningen av aktier på herrar Key, Järte och Grönfors i Aktiebolaget Permanens, 4,666 på var, är i ögonenfallande. Inom publicistkretsar är det allmänt känt, att byråchefen Järte, som tidigare stått som ombud för ett större aktieinnehav i tidningsföretaget av bokförläggaren Karl Otto Bonnier, endast är proforma-ägare av sin nu innehavda aktiestock från Permanens A.-B. Herr Järtes konsekventa vaktslående i Svenska Dagbladet i alla skiften kring det Bonnierska intresset, även där detta ur nationell synpunkt är som betänkligast visar även tydligt på ett alltjämt bestående samband av intimaste slag med honom och herr Bonnier. Med till visshet gränsande sannolikhet kan antagas, att förhållandet är likartat beträffande herrarna Key och Grönfors. I varje fall är det en likaså inom publicistkretsar känd sak, att redaktör Key har sin aktiestock i Svenska Dagbladets Aktiebolag till stor del belånad hos Herr Bonnier. Bankkassören Albin Johansson företräder med sin aktiepost från Prius A.-B. såsom nämnt rikskanslern Trygger närstående personer i Göteborgs Banks Aktiebolag, ehuru givetvis utan att kunna spela någon större roll vid bolagsstämmorna. Advokaten Helge Richter, som är tidningsbolagets revisor, företräder sannolikt en samlad stock småaktieinnehav.

*

Av ovanstående framgår alltså, att den judiske bokförläggaren Karl Otto Bonnier, den mot svenska statens bestånd konspirerande judiska nationens främste representant i Sverige, genom direkt aktieinnehav samt genom bulvaner äger och utövar ett dominerande inflytande inom Tidningarnas Telegrambyrå, Svenska Pressbyrån, "det ledande liberala organet" Dagens Nyheter samt "det ledande nationella kulturorganet" Svenska Dagbladet. — Detta kan för dagen vara nog.

Vi tillåta oss ställa den frågan till svenska statens ansvariga: Är detta på sin plats?

Följande uppseendeväckande högst aktuella böcker:

BERGTAGNA
Kr. 3: —

En ropande röst i öknen
om det judiska världsherradömet
Kr. 0: 75

Förlåten faller
eller Zions Visés Hemliga protokoll Kr. 3: —.

Sändas mot postförskott.

K. V. LINDBERG
Box 65, Härnösand.

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Adress: Postfack 1145,
Stockholm 16.
Postgiro 3643.

NATIONEN

TISDAGEN DEN 1 DECEMBER 1931

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 4:—
Halvår .... „ 2:—
Kvartal .... „ 1:—

LÖSNUMMER 25 ÖRE

Harald Lindströms Boktryckeri, Sthlm 1931.

Vida Världen

"Femte världsreligionens" profet.

Från Stockholms horisont är att anteckna ett nytt kulturevenemang, som på det livligaste tagit societetens uppmärksamhet i anspråk, om man får tro Bonniers Dagens Nyheter. Ingen mindre än "den store Lunatjarskij", förra kulturministern i Sovjetryssland, har varit här och hållit föredrag på Auditorium om det nya paradiset, gett mottagning för journalisterna på Grand och "térep" hos madame Kollontay för den högre societén. Vi ha fått veta hur idealiskt allt är i den nya "kulturstaten" Ryssland.

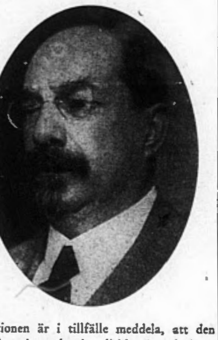

Nationen är i tillfälle meddela, att den som finansierat den israelitiska "revolutionshjälten" Lunatjarskijs Auditoriummöte är bokförläggaren *Karl Otto Bonnier.* Kandidat Mats Larsson, Pro et Kontras ordförande, vilken är borgarrådet Yngve Larssons köttslige son, erhöll av sin morfader Karl Otto, de för anordningarna behövliga penningmedlen. Men vem är då denne av det Bonnierska upplysningsväsendet inför svensk publik så populariserade Lunatjarskij?

Enligt förre sovjetryske diplomaten Sergius Dmitrievskij föddes Anatolij Lunatjarskij 1875 i en judisk familj i sydvästra Ryssland. Tack vare sina relationer med rasfränden Leiba Bronstein-Trotskij lyckades han "trots han saknade varje spår av gemensamhetskänsla med proletariatet" — han älskar att föra ett luxiöst liv och lever personligen i stort överflöd, hans hustrus smycken och toaletter äro världsberömda — göra karriär i sovjetstaten samt avancera till "kulturminister". Författaren "Memor" i Berlingske Tidende säger, att "hans första och största, för världen enda kända bedrift var att han ledde morden på de ryska sjöofficerarna i Kronstadt. Därefter ansågs han självskriven att taga den ryska ungdomens vård i sina händer".

I sin kamp mot religionen såg sig Lunatjarskij till en början nödsakad att beslöja sin strävan. Vid tiden för revolutionens genombrott hängav sig ryska allmänheten i hög grad åt mystik och religiöst sanningssökande. Juden-kulturministern begagnade sig påpassligt av situationen och skrev en stor bok. "Religionen och socialismen", däri han förklarade att marxismen i själva verket är en religion, ett sökande efter Gud. Han utnämnde sig till profet för denna *"den femte stora världsreligionen, som formulerats av judendomen".* Den ryska arbetarrörelsens grundare, Plechanov, skrev om Lunatjarskijs nya religion: "den försätter den allvarligaste läsare i det mest uppsluppna humör, och ju allvarligare man är desto roligare har man åt denne profets komiska utgjutelser". Lenins omdöme om hans alster lydde: "Ruskiga saker, förslöad borgerlighet, lösaktig brackfilosofi, en trött filister och kälkborgare." Men varför tolererades då denne "brackfilosof"? Ja, han var en Israels utvalde.

Den schweiziske författaren Paul Bouquin citerar följande yttrande av Lunatjarskij: "Vi ha gjort av med jordens kungar, låt oss nu ta i med himmelrikets kungar. Jag önskar av hela mitt hjärta, att man jagar bort det rysliga spöket Gud, som vållat mänskligheten så mycket djävulskt ont . . . Vi hata kristendomen och de kristna, även de bästa ibland dem böra räknas som våra värsta fiender. De predika kärlek till nästan och barmhärtighet, som är emot våra principer. Den kristna kärleken är ett hinder för revolutionens utveckling. Ned med kärleken till nästan! Vad vi behöva är hatet. Vi skola förstå att hata, blott till det priset erövra vi världen." Vi finna här nästan ordagrant återgivna kända teser ur den mosaiska religionen. Enligt Dmitrievskij säger också Lunatjarskij uttryckligen, att hans religion — "den femte stora världsreligionen formulerats av judendomen". Lunatjarskij har även gjort sitt bästa för att i Ryssland och den övriga världen mobilisera hatet mot de kristna. I Sovjetlandet ha sedan revolutionens genomförande 10-tals miljoner kristna på grymmaste sätt mördats av tjekan.

I sitt Auditoriumföredrag skildrade Lunatjarskij Sovjetrysslands oändliga företräden framför den övriga världen. Medan andra länders kulturer voro på väg att gå under, representerar Bolsjevikien den enda sanna kulturen och det verkliga framåtskridandet: "Sovjet är det stora hemmet för sanning, frihet, humanitet och rättfärdighet." Med synbart välbehag återgav Bonniers husorgan Dagens Nyheter alla dessa lögner i tron att de skulle gå i "die dummen Schweden". Slutligen ansåg sig organet böra upplysa, att det var en lysande församling som infunnit sig på madame Kollontays térep till "kamrat Lunatjarskijs" ära — det är alltså fint att vara med i sällskapet. Men tidningen är finkänslig: "Att nämna namnen vore detsamma som att rabbla upp avsevärda partier av lärda och vittra samfunds medlemsmatriklar. Sanningen att säga verkade damerna och herrarna i madames salonger synnerligen societetsbetonade." De svenska borgare som representera societeten i madame Kollontays salong, skilja sig tydligen ej stort från den borgarsocietet, som den bolsjevikiske judiske massmördaren Lunatjarskij så träffande karakteriserade i sitt på annat ställe i tidningen återgivna yttrande när revolutionen i Ryssland genomfördes.

*

Sovjetfrimärke med motiv från Johannes Uppenbarelse.

Sovjetunionen har sänt ut ett jubileumsfrimärke med anledning av 10-årsdagen av den första reguljära kavalleriavdelningen inom röda armén. Motivet till märket, som naturligtvis härrör från någon av Sovjets många anställda mosaiska skriftlärda, har en slående likhet med de illustrationer man finner av de fyra ryttarna i Johannes Uppenbarelse.

Man ser fyra ryttare, sprängande fram. Den första av dem bär ett standar, de tre andra, som luta sig ned på hästarna svänga vart sitt svärd över huvudet. Frimärket, som har en valör av 14 kopek, är rött och grönt till färgen. Å detsamma står tryckt: "Tioårsjubileet av första kavalleridivisionen."

Enligt beskrivningen i 6:te kapitlet, 4 versen Johannes Uppenbarelse var en av ryttarna röd. Där står: "Och det kom ut en annan häst, och åt mannen, som satt på den, blev givet att taga friden från jorden, så att människorna skulle slakta varandra. Och ett stort svärd blev honom givet."

Här är givetvis något för "Jehovas Vittnen" att taga fasta på i deras försök att överbevisa gojimfolken om, att Israels barns alla konspirationer mot mänskligheten endast är uttryck för Guds vilja.

*

I Folkets s. k. Hus.

Israeliten Marx' äldre garde, "gammalsossarna", hade nyligen arrangerat en tillställning för Stockholms arbetslösa i Folkets Hus, vilket dock ej togs väl upp av yngre gardet, Sillénare och Kilbomare. De senare anordnade kalabalik, och det heroiska borgarrådet Victor Karlson, som skulle hålla ett vackert tal, fann för gott smita ut på en balkong, varifrån han räddade sig in i en annan lokal.

Spektaklet gav ett starkt genljud i såväl Sossen som Ny Natt, vilka fortfara att efter bästa förmåga ta heder och ära av varandra. Sossen upplyser, att deputationen från de arbetslösas förening var en samling suspecta individer. Där fanns t. o. m. sådana, som skyltade i polisböckerna för rån- och stöldaffärer, samt vidare en herre

som för något år sedan som styrelseledamot i sillénarnas arbetslöshetsförening kvitterat arbetslöshetsunderstöd i sin fackförening, trots att han hade arbete.

Enligt vad förspörjes skall "den gode husfadern" ha för avsikt att verkställa storrengöring i Folkets allra heligaste i k. huvudstaden, varvid allehanda oscura element skola respassas. Det artar sig till en trevlig uppgörelse. Riddar Artur som förmenar sig ensam rätt företräda fader Marx' evangelium, kommer att med sitt stickvapen göra motstånd till det yttersta, liksom Moskvas utomordentliga sändebud vid Vatikanen kamrat Z. Höglund, som nyligen lyckats lägga beslag på "huvudorganets" kassa.

*

Grünewald — "arbetarkonstlärare".

Den påpassliga dagspressen kunde häromdagen meddela sina läsare den fägnesamma nyheten, att nu skall det bli fart i konsten också på den proletära kanten i det nämligen Arbetarnas Bildningsförbund beslutat starta "ateljécirklar" för konstintresserade arbetare under ledning av ingen mindre än "vår store" hebreiske målar Isaac Grünewald. Konstakademien har naturligtvis gratis upplåtit lokal för ändamålet.

Man röres över Israels barns på alla områden visade ömhet om de svenska arbetarnas välfärd.

*

Kommunistspektakel på norsk scen.

En rolig historia utspelades nyligen i den lilla staden Sarpsborg i Norge, där en dansk "suggestionsexpert" lät sin konst gå ut över ingen mindre än stadens egen kommunistöverkucku. "Suggestionsexperten" gav nämligen en föreställning, till vilken också tredje internationalens ledare på platsen behagade infinna sig.

"Experten" vände sig till denne och bad honom komma upp på scenen ett slag, vilket han gärna gjorde, varpå "experten" demonstrerade sina talanger genom att låta överkucku ta på sig kavajen avig och med ett kvastskaft på axeln (föreställande gevär) anträda en taktfast marsch fram och åter över scenen allt medan han för full hals sjöng: "Ja, vi älsker . . ." Publiken hade våldsamt roligt — med undantag för de närvarande kommunisterna, som ansågo sig grovt förolämpade.

*

Karl Ottos tack till "folkbefriaren".

Vår mosaiske upplysningsdiktator Karl Otto Bonnier har känt sig manad att åter en gång ge uttryck åt sin höga uppskattning av "den store hövdingen" som i spetsen för Sveriges arbetande folk förhjälpte Israels barn till makten och härligheten i detta land. I översvallande generositet har han skänkt Stockholms stadshus en av konstnären Christian Eriksson utförd Brantingsrelief, avsedd att uppställas i arkaden bredvid Hazeliusreliefen.

Reliefen visar "folkhjälten" i krigisk fysionomi. Kampen i svenska arbetarklassens namn för det "utvalda" folkets rättigheter var dock här aldrig i den mening farofylld, att han behövde iklä sig vapenrustning med hjälm och brynja och blanka vapen. Hjalmar och Karl Otto klarade galant sina "folkkrav" med fredliga medel. Litet massdemonstration, eventuellt en smula revolutionshot var fullt tillräckligt för att få de nationella att i vild flykt lämna gärdet.

När Hjalmar en gång på 80-talet anträdde vandringen mot stjärnorna genom att resa de svenska arbetarna till kamp mot "kapitalistsamhället" var det Karl Otto som skötte regin och finanserna. Borgarna flydde till en början i skräck de "revolutionära" demonstrationstågen med Hjalmar och Karl Otto i spetsen, vilka med flammande deviser på sina röda fanor drogo fram å Stockholms gator. Med tanke på den enastående succés Karl Otto haft i sitt "antikapitalistiska" fälttåg — han räknas ju i dag som en av landets rikaste män, ja rent av som dess hemlige diktator — kan det förefalla skäligt att han kostar på sig en smula hedersbevisning för "den store folkhjälten", som beredde vägen till all härligheten. Förövrigt skadar det ej, att i dessa den spirande antisemitismens tider de breda lagren erinras om de innerliga band som rått mellan "folkbefriaren" och Israels förste i Sverige.

Om hur Hjalmar och Karl Otto eljest buro sig åt, när de "lavede" folkvilja må följande fall ur verkligheten tjäna som ett exempel: En viss populäriserad dr. B—t meddelade en dag vännen Karl Otto, att han behövde så och så många röster från arbetarpartiet för att få majoritet för ett förslag, som skulle föreläggas den beslutande församlingen. Karl Otto ringde strax upp Hjalmar i telefon, vilken på stående fot utlovade det önskade antalet "proletärröster", och saken var klar. Naturligtvis rörde det sig om ett för Israels barn och ej minst Karl Otto personligen önskvärt projekt.

*

Förolyckad förbrytarkung.

Vad som för några månader sedan av världspressen betraktades som en fysisk omöjlighet har inträffat: Chicagos populariserade förbrytarkung, juden Al Capone, som en lång följd av år i maskopi med förutvarande borgmästare Big Bill Thompson behärskat världsstaden, har dömts till elvaårigt fängelsestraff och införpassats till det palats där han rätteligen hör hemma. Man erinre sig, huru republikanernas, d. v. s. Al Capones kandidat vid vårens borgmästarval Big Bill bl. a. beskyllde demokraternas kandidat Cermak, nuvarande borgmästaren, för att — vara antisemit. Förmodligen får Cermak nu äta upp beskyllningen tusenfalt, sedan han vågat placera "den store Al" i cellen.

Capone lär emellertid hysa förhoppningar om att få sin klagan hos högre rätt beaktad. Han har haft svårt att sätta sig in i situationen, meddela tidningarna, är mycket nedslagen över den stränga domen samt förtvivlad över sin hustrus och sons öde, då myndigheterna lagt beslag på större delen av hans egendom. Själv medgives han dock att i fängelset njuta av all den komfort som återstoden av hans förmögenhet kan åstadkomma. Han får en mjuk matta på golvet, bordslampa, moderna kläder och god mat. Om också sprit och öl, förmäles ej. Tillvaron ställer sig alltså åtskilligt annorlunda för h breen Al än då han höll sina berömda middagar i sin eleganta villa i Florida för societeten, vilka middagar ingen som hade livet kärt vågade vara oartig och säga nej till.

Förbrytarkungens medgangsters, som nu arresteras i tur och ordning, äro liksom Chicagos övriga förbrytare fullkomligt lamslagna över den stränga domen.

*

Fords traktorer bli till bomber.

"Att fortsätta och göra affärer med de röda är att göra sig medskyldig de förbrytare som regera genom den ohyggliga OGPU", skriver en amerikansk författare, fortsättande: "Vi ha en viss fabriksägare Henry Ford, vars geni förlänat honom en enorm framgång. Men han har intet lärt av historien. Han sålde nyligen tusen traktorer till Sovjet, som söker ödelägga den nation, som möjliggjort hans lycka. I sitt tal om traktorerna yttrade Stalin: 'Dessa traktorer skola bliva 50,000 dynamitbomber, som spränga återstoden av världen i luften'."

*

Laval begärde Hitlers nedtystande.

"Cri de Paris" offentliggör ur "välunderrättad" källa det samtal, som fördes mellan franska konseljpresidenten Laval och tyska rikskanslern Brüning vid den förres gästbesök i Berlin för någon tid sedan.

Laval: — Vi äro beredda att hjälpa under villkor av garantier, kontroll och politiskt lugn. Franska parlamentet skulle eljest ej tillåta någon finansiell hjälpaktion.

Brüning: — Tyska riksdagen skulle lika litet tillåta det minsta angrepp på Tysklands suveränitet. Om jag såsom rikskansler gick med därpå, skulle jag i morgon vara bortjagad.

Laval: — Ingen långivare lämnar pengar åt sin gäldenär, om han ej vill förbinda sig till något.

Brüning: — Naturligtvis!

Laval: — Kan Ni då icke bringa herr Hitler till tystnad?

Brüning: — Kanske, om jag hade flertal i riksdagen. Men Ni vet, att jag har ej något flertal. T. o m. herr Curtius' parti lämnar mig endast provisoriskt sitt stöd.

*

Det "frigjorda" Tysklands kulturbringare.

Genom världskriget—Versaillesfreden—revolutionen gjorde asiatismen med hjälp av afrikanismen sitt segerrika intåg i Tyskland. Lyckotiden blev dock ej av den långvariga art vederbörande tänkt sig. Tysklands folk böjde sig aldrig helt under dessa sina "befriare". Den tid nalkas nu, då de nya kulturbringarna" nödgas åter draga sin färde till respektive hemorter under Asiens och Afrikas luftstreck.

*

Nationalsjungning i Jerusalem.

Under en festföreställning i Jerusalem nyligen avsjöngs den engelska nationalsången "God save the King", omedelbart följd av "Hatikvah" (judarnas nationalsång). High Commissioner Sir John hade dock tillräcklig sinnesnärvaro att genast sätta sig under den pretentiösa judiska nationalakten.